ROATA TIMPULUI

A DOUA CARTE

ROBERT JORDAN

ÎN CĂUTAREA CORNULUI

Cu „Roata Timpului", Robert Jordan aduce la apogeu opera lui Tolkien. – THE NEW YORK TIMES

ROBERT JORDAN

ÎN CĂUTAREA CORNULUI

VOLUMUL – 2

SERIA ROATA TIMPULUI

ROBERT JORDAN

THE GREAT HUNT

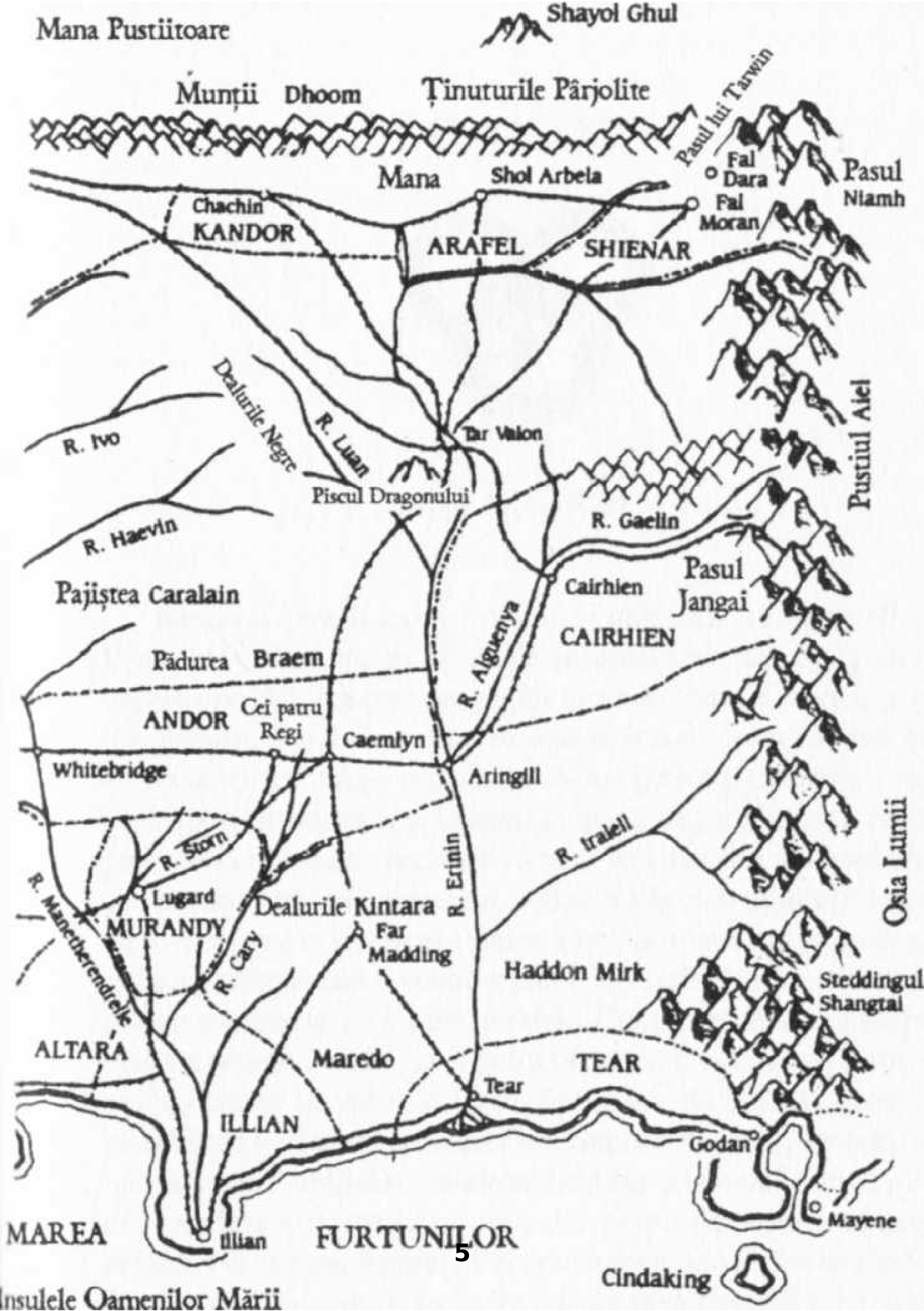
VERSIUNE EBOOK: 1.0

Şi se va întâmpla cândva ca toate cele făurite de om să se sfărâme şi ca Umbra să se întindă peste Pânza acelei Vârste, iar Cel Întunecat să atingă iarăşi lumea. Femeile au să jelească şi bărbaţii au să tremure, atunci când seminţiile pământului se vor fi sfâşiat ca pânza putrezită. Nimic nu va rămâne în picioare şi totul se va pierde...

Şi totuşi, se va naşte unul care să înfrunte Umbra, se va naşte din nou aşa cum s-a mai născut, şi asta pentru vecie. Dragonul va Renaşte şi în clipa aceea mulţi vor plânge şi vor scrâşni din dinţi – în pânză de sac şi cenuşă îşi va îmbrăca poporul şi va frânge iarăşi lumea cu venirea sa, retezând toate legăturile care strâng. Ca zorii cei curaţi ne va orbi şi ne va arde, şi totuşi se va înfrunta cu Umbra, Dragonul Renăscut, când vine Ultima Bătălie, iar sângele său ne va da Lumina. Lăsaţi-vă lacrimile să curgă, seminţii ale lumii. Plângeţi pentru salvarea voastră.

din *Ciclul Karaethon: Profeţiile Dragonului* traduse de Ellaine Marise'idin Alshinn, întâiul Bibliotecar la Curtea din Arafel în anul de graţie 231 al noii epoci, vârsta a Treia

Mana
Maradon
SALDAEA
DASHAR
Ochiul Lumii
Bandar Eban
R. Dhagon
ARAD DOMAN
R. Akuum
Katar
R. Arinelle
Almoth
Toman
Falme
Paerish Swar
Pădurea Întunecată
Munții de Negură
Baerlon
Ținutul celor Două Râuri
Jehannah
Zidul lui Garen
R. Andahar
TARABON
GHEALDAN
Tanchico
Elmora
OCEANUL ARYTH
Amador
R. Eldar
AMADICIA
R. Sharia
Pădurea Umbrelor
Ebou Dar
Qaim
Tremalking

Mana Pustiitoare
Shayol Ghul
Munții Dhoom
Ținuturile Pârjolite
Pasul lui Tarwin
Fal Dara
Pasul Niamh
Mana
Shol Arbela
Fal Moran
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Dealurile Negre
R. Luan
R. Ivo
Tar Valon
Piscul Dragonului
R. Haevin
R. Gaelin
Pustiul Aiel
Pasul Jangai
Cairhien
Pajiștea Caralain
CAIRHIEN
R. Alguenya
Pădurea Braem
ANDOR
Cei patru Regi
Caemlyn
Whitebridge
Aringill
R. Storn
R. Erinin
R. Iralell
Osia Lumii
R. Manetherendrelle
Lugard
MURANDY
Dealurile Kintara
Far Madding
R. Cary
Haddon Mirk
Steddingul Shangtai
ALTARA
Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Godan
Mayene
MAREA
Illian
FURTUNILOR
Cindaking
Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

În Umbră

Bărbatul care-şi zicea Bors, cel puţin câtă vreme se afla în locul acela, rânji, auzind şoaptele înfundate care răsunau prin încăperea boltită, precum un gâgâit încet de gâşte. Cu toate acestea, grimasa rămase ascunsă în spatele măştii negre, de mătase, care-i acoperea faţa – aşa cum erau acoperite şi celelalte o sută de chipuri din încăpere. O sută de măşti negre şi o sută de perechi de ochi care încercau să vadă ce se ascundea în spatele lor.

Dacă nu priveai cu atenţie, puteai crede că te aflai într-un palat – în camera uriaşă erau cămine înalte de marmură şi lămpi aurite care atârnau din tavanul rotunjit, tapiserii pline de culoare şi podele mozaicate, cu felurite modele. Dar asta numai dacă nu priveai cu atenţie – altfel, ai fi putut observa, mai întâi de toate, că nici un cămin nu dădea căldură. Erau pline de buşteni, groşi cât braţul unui bărbat, iar deasupra lor dănţuiau flăcările, dar totul rămânea rece. Pereţii din spatele tapiseriilor şi tavanul care se pierdea pe deasupra lămpilor erau din piatră nevăruită, aproape neagră. Nu existau ferestre. Uşi erau numai două, câte una la fiecare capăt. S-ar fi spus că cineva încercase să făurească o imitaţie a odăii de primire dintr-un palat, dar nu-şi dăduse osteneala decât s-o schiţeze, adăugând câteva amănunte ici şi colo.

Bărbatul care-şi zicea Bors nu ştia unde se afla această încăpere – probabil că nici ceilalţi nu ştiau. Nu-i făcea nici o plăcere să se gândească unde ar fi putut fi. Fusese chemat – şi asta era îndeajuns. Nici la asta nu voia să se gândească; dar unei asemenea chemări, până şi el i se supusese.

Îşi potrivi mantia, mulţumit că flăcările nu încălzeau – altfel, ar fi fost mult prea cald pentru a mai purta veşmântul de lână neagră care-l acoperea până la călcâie. Era îmbrăcat de sus şi până jos în negru. Faldurile ample ale mantiei îi

ascundeau cocoaşa prefăcută – nu voia să se ştie cât era de înalt – şi nu lăsau să se vadă dacă era slab sau corpolent. Şi nu era singurul de-acolo care-şi pusese pe el asemenea haine largi.

Îşi privi tovarăşii, fără să spună nici o vorbă. De multe ori, în viaţă, răbdarea îl călăuzise. Dacă aştepta şi privea îndeajuns de mult, mai devreme sau mai târziu cineva făcea o greşeală. Din câte observa, mulţi dintre bărbaţii şi femeile de acolo aveau acelaşi gând; priveau în jur şi-i ascultau în tăcere pe cei care nu se puteau abţine să vorbească. Unii nu puteau îndura aşteptarea, sau tăcerea, aşa că lăsau să se vadă mult mai multe decât îşi dădeau seama.

Printre oaspeţi se strecurau slujitorii, tineri zvelţi, bălai care le ofereau vin, făcând plecăciuni şi zâmbind, fără să spună nimic. Erau şi fete, şi băieţi care semănau foarte bine între ei, îmbrăcaţi în alb, cu pantaloni strâmţi şi cămăşi largi. Mişcările tuturor erau tulburător de graţioase. Fiecare părea imaginea răsfrântă în oglindă a celorlalţi – băieţii erau la fel de chipeşi pe cât erau fetele de frumoase. Nu puteau fi deosebiţi între ei, nici măcar de cineva care avea ochi buni şi ţinea bine minte chipurile.

O fată zâmbitoare, îmbrăcată în alb, veni spre el cu o tavă pe care se aflau pocale de cristal; luă unul, cu toate că era hotărât să nu bea; dacă n-ar fi primit pocalul, ar fi putut părea bănuitor – sau şi mai rău, ceea ce putea fi mortal, în locul în care se afla pentru că într-o băutură putea fi pusă cu uşurinţă o picătură de altceva... Era limpede că unii dintre tovarăşii săi ar fi fost bucuroşi să vadă că numărul celor care se luptau pentru putere se micşora, oricare ar fi fost ghinioniştii.

Cu gândurile aiurea, se întrebă dacă, după această întâlnire, slujitorii aveau să fie ucişi. „Ăştia aud totul.” Dar apoi privirea sa întâlni ochii slujnicei, care tocmai ridica fruntea. Zâmbetul îi era dulce, dar ochii goi, inexpresivi. Ca de păpuşă. Fără cea mai mică urmă de viaţă. În timp ce fata se îndepărta, parcă plutind, el ridică pocalul la gură. Apoi îşi dădu seama ce făcea şi se opri. Era tulburat – dar nu din pricina a ceea ce i se făcuse fetei, ci la gândul că, de câte ori credea că observa o slăbiciune la cei pe care-i slujea de ceva

timp, vedea că altcineva i-o luase înainte şi că totul fusese aranjat cu o nemiloasă precizie care-l uimea şi-l îngrijora. Dintotdeauna se călăuzise după un singur gând: să caute slăbiciunile celorlalţi – fiecare slăbiciune era o despicătură care se putea cerceta, lărgi şi mânui. Dacă cei pe care-i slujea acum şi pe care avea sa-i mai slujească o vreme nu aveau slăbiciuni...

Încruntându-se în spatele măştii, îşi cântări din priviri tovarăşii. La ei se observau o mulţime de slăbiciuni. Tulburarea îi dădea de gol chiar şi pe cei care aveau îndeajuns de multă minte pentru a-şi ţine gura. Unul stătea prea băţos, alta îşi pipăia fustele cu mişcări tremurate. Cam un sfert dintre ei, din câte i se părea, nu-şi bătuseră capul să se ascundă altminteri decât cu ajutorul măştii. Veşmintele lor dezvăluiau mult prea multe. În faţa unei tapiserii roşu cu auriu stătea o femeie care vorbea cu o siluetă cu mantie cenuşie şi gluga trasă – bărbat sau femeie, nu se putea şti. Cât despre cealaltă, însă, era limpede că alesese locul acela pentru că tapiseria se potrivea cu culoarea veşmintelor sale. Mare prostie să atragă atenţia asupra ei, căci rochia stacojie, foarte decoltată, pentru a lăsa cât mai mult la vedere, şi nu foarte lungă, pentru a nu-i ascunde papucii aurii, arata că era din Illian – o femeie bogată, probabil, poate chiar cu sânge nobil.

Nu departe de cea din Illian se afla altă femeie, singură şi tăcută – o încântare pentru ochi. Avea gâtul subţire ca de lebădă şi plete de un negru sclipitor care i se unduiau până la brâu. Stătea cu spatele la perete, observând totul în jur. Nu era tulburată, ci cu totul stăpână pe sine. Da, era încântătoare, dar pielea arămie şi rochia sa crem, cu guler înalt, care nu-i lăsa la vedere decât mâinile şi totuşi se mula prea strâns pe trup şi era aproape străvezie, făcând ca totul să se ghicească, fără să fie dezvăluit, arătau la fel de limpede că era o doamnă nobilă, din Arad Doman. Avea şi o brăţară lată, de aur, la încheietura mâinii stângi, incrustată – era sigur – cu însemnele Casei sale. Cum nici un nobil din Doman nu-şi călca vreodată mândria în picioare pentru a purta peceţile altei Case, probabil că nici ea n-o făcuse. Uriaşă prostie.

Prin mulţime trecu un bărbat îmbrăcat cu un surtuc cu

guler înalt, albastru precum cerul, din Shienar. Îl cântări din creştet până-n tălpi, din spatele măştii. După cum se mişca, părea soldat; totul o dovedea – umerii laţi, ochii care i se tot mişcau încoace şi încolo, braţul pregătit să înşface sabia pe care însă n-o avea la cingătoare. Nu-şi pierdu prea multă vreme cu bărbatul care-şi zicea Bors. Umerii aduşi şi spatele încovoiat nu păreau o ameninţare. Trecu mai departe, cu mâna dreaptă încleştată şi căutând din ochi alte primejdii. Celălalt pufni. Putea să-i recunoască pe toţi, după ţară, după rang. Neguţători şi războinici, oameni de rând şi nobili. Din Kandor şi Cairhien, Saldaea şi Ghealdan. Din toate colţurile lumii şi aproape toate seminţiile. Dintr-odată, strâmbă scârbit din nas – era până şi un Pribeag acolo, cu pantalonii săi de un verde-aprins şi surtucul galben, ţipător. „Când va veni ziua cea mare, *de ăştia* ne putem lipsi."

Dar nici majoritatea celor deghizaţi nu erau mai breji, cu toate mantiile şi hainele lor largi. Pe sub pulpana unei robe de un brun-închis, zări vârful încălţărilor incrustate cu argint ale Marilor Seniori din Tear. Sub alta, pintenii aurii, cu cap de leu, purtaţi numai de ofiţerii de rang înalt din Garda Reginei din Andor. Un bărbat zvelt – zvelt chiar şi cu roba sa neagră, care-i atârna până-n pământ, şi cu o mantie cenuşie, fără însemne, prinsă cu un ac simplu din argint – privea pe sub faldurile glugii largi. Putea fi oricine, putea veni de oriunde... numai că pe mâna dreaptă, între degetul mare şi arătător, avea tatuată o stea în şase colţuri. Era, aşadar, din Seminţia Mării şi atunci pe mâna stângă avea semnele clanului şi neamului. Dar bărbatul care-şi zicea Bors nu se obosi să încerce să le vadă. Dintr-odată, ochii i se îngustară, oprindu-se asupra unei femei învăluite în negru, căreia nu i se vedeau decât degetele. Pe mâna dreapta avea un inel de aur, în forma unui şarpe care-şi înghiţea coada. Era Aes Sedai, sau cel puţin o femeie instruită de Aes Sedai, în Tar Valon – pentru el era totuna. Nimeni altcineva nu ar fi putut purta inelul. Bărbatul întoarse capul, înainte ca ea să-şi dea seama că era privită, şi dădu, aproape imediat, peste o alta, tot învăluită în negru din cap până-n picioare şi tot cu inelul pe deget. Cele două vrăjitoare nu dădeau nici un semn că s-ar fi cunoscut. În Turnul lor Alb, stă-

teau toate ca nişte păianjeni ascunşi în pânză, trăgând sforile care-i făceau pe regi şi pe regine să joace după cum li se cânta, amestecându-se mereu, în toate. „Blestemate să fie. Să le ajungă moartea veşnică!” Îşi dădu seama că scrâşnise tare din dinţi. Numărul lor trebuia să scadă, înainte de ziua cea mare; era musai. Iar unii dintre ei erau şi mai puţin importanţi decât Pribegii.

Se auzi un clopot – un sunet tremurător care venea din toate părţile şi le tăia pe toate celelalte, ca o lamă de cuţit. Uşile de la capătul îndepărtat al încăperii se deschiseră şi înăuntru păşiră doi troloci. Armurile lor negre, care le atârnau până la genunchi, erau împodobite cu ţepi. Toată lumea se trase înapoi. Chiar şi bărbatul care-şi zicea Bors. Erau cu un cap şi ceva mai înalţi decât cel mai înalt bărbat dinăuntru, un amestec scârbos de om şi fiară, cu chipuri omeneşti strâmbate şi preschimbate. Unul avea un cioc mare, încovoiat, în loc de gură şi nas, şi capul acoperit de pene, nu de păr. Celălalt avea copite, un bot păros şi coarne ca de ţap deasupra urechilor. Fără să-i bage în seamă pe oameni, trolocii se întoarseră spre uşă şi se plecară umili, înfricoşaţi. Penele unuia se zbârliseră, ca o creastă. Căzură în genunchi, când între ei apăru un Myrddraal. Pe lângă negrul mantiei sale, care atârna drept, fără să fluture, armurile trolocilor şi măştile oamenilor păreau de-a dreptul strălucitoare. Se mişca şerpuit, ca o viperă. Bărbatul care-şi zicea Bors îşi simţi buzele strângându-se, pe jumătate de silă şi pe jumătate, recunoscu cu ruşine, de frică. Myrddraalul avea chipul descoperit – avea o faţă albă ca varul, o faţă de om, dar fără ochi, ca o coajă de ou sau ca un vierme de mormânt. Se întoarse încoace şi încolo, părând să-i cântărească pe toţi. Oamenii se înfiorară, atunci când privirea tainica pluti pe deasupra lor. Buzele subţiri, palide, se răsuciră – Myrddraalul părea a zâmbi, pe măsură ce, unul după altul, oamenii cu mască încercară să se piardă în mulţime, fugind de el. Încet, încet, îi rândui pe toţi într-un semicerc, cu ochii la uşă.

Bărbatul care-şi zicea Bors înghiţi în sec. „Va veni o zi, Jumate-Om... când Marele Stăpân al Întunericului se va-ntoarce, îşi va alege noi Stăpâni ai Spaimei, iar voi vă veţi culca la

pământ în faţa lor... a unor oameni. În faţa mea! De ce nu vorbeşti? Nu te mai uita la mine şi vorbeşte!”

— Soseşte Stăpânul vostru, rosti Myrddraalul, cu un glas aspru ca pielea uscată de şarpe care se fărâmă. Pe burtă, viermilor! Capul jos, dacă nu vreţi ca strălucirea lui să vă ardă şi să vă orbească!

Şi tonul, şi vorbele îl umplură de mânie pe bărbatul care-şi zicea Bors, dar apoi văzduhul de deasupra lui Jumate-Om începu să sclipească, iar el îşi dădu seama de ceea ce auzise. „Nu se poate! Nu se poate!” Trolocii se întinseseră deja pe podea, tremurând, de parcă voiau să scurme prin piatră.

Fără să mai aştepte să vadă dacă ceilalţi fac vreo mişcare, bărbatul care-şi zicea Bors se aruncă cu faţa la podea, lovindu-se de piatră, începu să murmure, o vrajă împotriva pericolului – o vrajă la fel de subţire ca o trestie în faţa a ceea ce îl înspăimânta – şi atunci auzi sute de alte voci spunând aceleaşi cuvinte cu faţa spre podea.

— Marele Stăpân al Întunericului este Seniorul meu şi îl slujesc din toată inima, până la ultima fărâmă de suflet, începu el, dar în străfundurile minţii auzi un alt glas, îngânând speriat: „Cel Întunecat şi toţi Rătăciţii sunt ferecaţi...” Tremurând, îl sili să tacă – de multă vreme nu-l mai asculta. Priviţi cu toţii, Stăpânul meu este Regele Morţii. Fără îndoieli, îl slujesc până în ziua Venirii sale, dar îl slujesc în nădejdea nezdruncinată şi neabătută a vieţii veşnice... ferecaţi în Shayol Ghul de mâna Creatorului, în clipa zidirii. Nu, acum slujesc unui alt stăpân.” În lume, credincioşii vor fi negreşit acoperiţi de slavă, slăviţi mai presus de necredincioşi, mai presus de cei ce stau pe tronuri, şi totuşi eu îl slujesc cu umilinţă până la ziua Venirii. „Braţul Creatorului ne apără şi Lumina ne adăposteşte de Umbră. Nu, nu, un alt stăpân.” Fie ca iute să răsară ziua Venirii şi, odată cu ea, Marele Stăpân al Întunericului să ne călăuzească şi să domnească asupra lumii în vecii vecilor.

Îşi sfârşi Crezul gâfâind, ca şi cum ar fi alergat. Şi cei din jur răsuflau întretăiat – deci nu fusese singurul.

— Ridicaţi-vă cu toţii. Ridicaţi-vă.

Glasul melodios îl surprinse. Era limpede că nici unul

dintre tovarăşii săi, întinşi pe burtă, cu chipurile mascate lipite de podea, nu putea să fi vorbit, dar nu era glasul pe care-l aştepta de la... Cu mare grijă, îşi ridică fruntea ca să poată privi cu un ochi. În văzduh, pe deasupra Myrddraalului, plutea silueta unui bărbat cu robă roşie ca sângele. Poalele ei atârnau la o palmă de creştetul lui Jumate-Om. Purta o mască roşie. Oare era cu putinţă ca Marele Stăpân al Întunericului sa li se înfăţişeze în chip de om? Şi cu masca, pe deasupra? Şi totuşi, Myrddraalul părea o imagine a spaimei, tremura şi aproape că se prăbuşise în locul în care stătea, în umbra celuilalt. Bărbatul care-şi zicea Bors se chinui să găsească un răspuns pe care mintea sa nu-l putea cuprinde fără să se rupă în două. Poate că era unul dintre Rătăciţi – gândul era mai puţin dureros, dar numai puţin. Chiar şi aşa, însemna că ziua Venirii Celui Întunecat era aproape, dacă unul dintre Rătăciţi se eliberase.

Rătăciţii, treisprezece dintre cei mai înzestraţi oameni care se foloseau de Puterea Supremă, într-o Vârstă când aceştia erau în număr mare, fuseseră ferecaţi în Shayol Ghul împreună cu Cel Întunecat, alungaţi din lume de Dragon şi cei O Sută de tovarăşi ai săi. Din pricina lor, jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor fusese pângărită şi toţi bărbaţii Aes Sedai, blestemaţii, cei care foloseau Puterea, înnebuniseră şi frânseseră lumea, o făcuseră bucăţele precum un vas de lut sfărâmat de stânci, punând capăt Vârstei Legendelor înainte să moară, putrezind încă din timpul vieţii. O moarte potrivită pentru Aes Sedai – după părerea lui. Prea bună, chiar. Nu-i părea rău decât că femeile fuseseră cruţate.

Încet şi chinuit, se sili să-şi alunge frica nevolnică, s-o prindă şi s-o ţină bine, cu toate că se zbătea să scape. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face. Nimeni nu se ridicase încă, şi doar câţiva îndrăzniseră să-şi ridice capul.

— Ridicaţi-vă, glăsui iarăşi bărbatul cu mască, ceva mai aspru şi fluturându-şi braţele. Sus!

Bărbatul care-şi zicea Bors se ridică împleticindu-se; nu era încă în picioare când se opri. Mâinile pe care le văzuse erau înfricoşătoare, arse, pline de răni negre, prin care se vedea carnea roşie ca roba pe care-o purta bărbatul. „Oare

Cel Întunecat s-ar putea înfăţişa astfel? Sau chiar unul dintre Rătăciţi?” Masca sângerie se întoarse spre el, încet, făcându-l să se îndrepte într-o clipă. I se părea că simte, în privirea aceea, arşiţa unui cuptor deschis. Ceilalţi se supuseră şi ei poruncii, la fel de stângaci în mişcări şi de temători. După ce-i văzu pe toţi în picioare, silueta plutitoare vorbi:

— Am fost chemat cu multe nume, dar voi mă veţi cunoaşte drept Ba’alzamon.

Barbarul care-şi zicea Bors îşi încleştă fălcile ca să nu-i clănţăne dinţii. Ba’alzamon. În limba trolocilor însemna „Inima Întunericului” şi până şi necredincioşii ştiau că era numele dat de troloci pentru Marele Stăpân al Întunericului, Cel al cărui Nume nu trebuia Rostit. Nu era Shai’tan, Adevăratul Nume, dar era oricum neîngăduit; mai ales pentru cei adunaţi aici, şi pentru alţii asemenea lor, era o blasfemie să le rostească, murdărindu-le cu graiul lor omenesc. Răsufla greu şi-i auzi şi pe cei din jur gâfâind. Slujitorii dispăruseră, la fel ca şi trolocii, fără ca el să vadă asta.

— Acest loc se afla aproape de Shayol Ghul, spuse bărbatul, iscând multe gemete; cel care-şi zicea Bors nu era sigur dacă nu cumva gemuse şi el. În glasul lui Ba’alzamon se strecură o urmă de ceva ce aducea a batjocură; îşi desfăcu larg braţele şi continuă: Nu vă temeţi, căci ziua Venirii Stăpânului vostru în lume este aproape. Ziua Reîntoarcerii. Nu vă daţi seama de asta, văzându-mă aici, în faţa voastră, a puţinilor care au parte de acest noroc dintre atâţia alţii? În curând, Roata Timpului se va frânge. Marele Şarpe va muri şi cu puterea acelei morţi, a morţii Timpului însuşi, Stăpânul vostru va clădi iarăşi lumea după chipul său, în această Vârsta şi în cele care vor să vină. Iar cei care mă slujesc, cei credincioşi şi dârzi, vor sta la picioarele mele mai presus de stelele de pe cer şi vor stăpâni pentru vecie lumea oamenilor. Aşa am făgăduit şi aşa va fi, o dată pentru totdeauna. Veţi trăi şi veţi domni veşnic.

Ascultătorii fremătară de încântare, iar unii dintre ei înaintară câţiva paşi către silueta plutitoare, stacojie, cu ochii la ea, vrăjiţi. Până şi bărbatul care-şi zicea Bors simţi ispita acelei făgăduinţe, pentru care îşi pusese sufletul gaj, de sute

de ori.

— Ziua Venirii se apropie, spuse Ba'alzamon. Dar sunt încă multe de făcut. Multe.

La stânga lui, văzduhul sclipi, se închegă şi apăru silueta unui tânăr, ceva mai jos de locul în care se afla Ba'alzamon. Făptură vie sau nu, bărbatul care-şi zicea Bors nu-şi putu da seama. După veşminte, era un flăcău de la ţară, cu o sclipire obraznică în ochii căprui şi cu umbra unui surâs pe buze, de parcă-şi amintea sau punea la cale vreo năzdrăvănie. Trupul său părea cald, dar pieptul nu i se ridica şi ochii nu clipeau.

Şi la dreapta lui Ba'alzamon văzduhul tremura, parcă din pricina căldurii, şi apăru o a doua siluetă, în veşminte simple, la aceeaşi înălţime cu prima. Un tânăr cu părul creţ, puternic ca un fierar. Ca o ciudăţenie, la brâu îi atârna o secure de luptă, o semilună mare de oţel prinsă de o ţepuşă ascuţită. Bărbatul care-şi zicea Bors se aplecă în faţă, observând ceva încă şi mai neobişnuit. Tânărul avea ochii galbeni.

Pentru a trei oară, din văzduh se întrupă un tânăr, de această dată chiar sub privirile lui Ba'alzamon, aproape la picioarele lui. Era înalt, cu ochii când cenuşii, când aproape albaştri, după cum cădea lumina, şi cu părul roşu-închis. Tot un om de la ţară, sau un fermier. Bărbatul care-şi zicea Bors rămase cu gura căscată. Încă o ciudăţenie – cu toate că se întreba de ce-ar fi trebuit să se aştepte la lucruri fireşti, tocmai aici. Tânărul avea la cingătoare o sabie, cu un bâtlan de bronz pe teacă şi altul incrustat pe plăselele lungi, făcute să fie apucate cu două mâini. „Un băiat de la ţară cu o asemenea lamă? Cu neputinţă! Ce-o fi însemnând? Şi celalalt, cu ochii săi galbeni." Observă că Myrddraal îi privea pe cei trei, tremurând, dar nu de frică – de-acum, tremura de ură. Împrejur se lăsase tăcerea, pe care Ba'alzamon o lăsă să se adâncească, înainte să spună:

— În lume este acum un om care a fost şi va fi, dar încă n-a ajuns să fie, Dragonul.

Ascultătorii săi scoaseră un murmur de uimire.

— Dragonul Renăscut? Trebuie să-l ucidem, Mărite Senior? îngăimă bărbatul din Shienar, cu mâna încleştată la şold, nerăbdătoare, acolo unde ar fi trebuit să-i atârne sabia.

— Poate că da, răspunse simplu Ba'alzamon. Dar poate că nu. Poate că se va lăsa ispitit să mă slujească. Mai devreme sau mai târziu aşa va fi, în Vârsta asta, sau într-alta.

Bărbatul care-şi zicea Bors clipi surprins. „În Vârsta asta sau într-alta? Credeam că ziua Reîntoarcerii se apropie. Ce-mi pasă mie de alte Vârste, dacă eu îmbătrânesc şi mor în asta?” Dar Ba'alzamon prinse din nou să vorbească:

— Deja în Pânză se alcătuieşte un nod, una din numeroasele clipe în care cel ce va deveni Dragonul poate fi adus de partea mea. Şi aşa trebuie să fie! E mai bine să mă slujească viu şi nu mort, dar, viu sau mort, trebuie să o facă. Şi o va face! Ţineţi-i minte pe aceştia trei, căci fiecare este un fir din pânza pe care vreau s-o ţes, şi va fi treaba voastră să faceţi ca ei sa ajungă acolo unde poruncesc. Uitaţi-va bine, ca să-i cunoaşteţi.

Deodată, orice zgomot încetă. Barbarul care-şi zicea Bors se foi neliniştit şi-i văzu şi pe alţii făcând-o. Pe toţi, îşi dădu el seama, cu excepţia femeii din Illian. Cu mâinile la piept, de parcă voia s-ascundă rotunjimile care se întrezăreau, cu ochii mari, pe jumătate înfricoşaţi, pe jumătate vrăjiţi, încuviinţa puternic, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva aflat chiar în faţa ei. Din când în când părea să dea un răspuns, dar bărbatul care-şi zicea Bors nu auzi nici o vorba. Dintr-odată, ea se arcui de spate, tremurând, ridicându-se pe vârfuri. Se ţinea în văzduh fără să cadă – cum, nu se putea şti, dacă nu cumva o susţinea ceva nevăzut. Apoi, la fel de repede, se lăsă iarăşi cu picioarele pe pământ şi dădu din cap, plecându-se, tremurând. Când ea se linişti, una dintre femeile cu inelul cu Marele Şarpe tresări şi începu să încuviinţeze la rândul ei.

„Aşa, deci. Fiecare îşi primeşte poruncile, dar nimeni nu le aude pe-ale celuilalt.” Bărbatul care-şi zicea Bors mormăi, furios şi neputincios. Dacă ar fi ştiut ce-aveau ceilalţi de făcut, măcar unul dintre ei, ar fi putut trage foloase, dar aşa... Plin de nerăbdare să-i vină rândul, uită că trebuia să stea gheboşat.

Unul câte unul, cei adunaţi îşi primiră poruncile, în spatele unui val de linişte. Se simţea ispitit să încerce să afle câte ceva din gesturile lor. Bărbatul din Seminţia Marii, Atha'an

Miere, încuviinţa parcă împotriva voinţei lui, încordat. Cel din Shienar părea năucit, chiar şi când se arăta gata de orice. Cea de-a doua femeie din Tar Valon tresărise, tulburată, iar silueta – bărbat sau femeie – înveşmântată în cenuşiu scuturase din cap, apoi căzuse în genunchi şi încuviinţase din toate puterile. Unii se zbăteau, aşa cum făcuse femeia din Illian, de parcă durerea însăşi îi făcea să se ridice pe vârful picioarelor.

— Bors.

Bărbatul tresări. Avea în faţa ochilor o mască roşie. Vedea încăperea, silueta plutitoare a lui Ba'alzamon şi celelalte trei de lângă ea, dar în acelaşi timp nu vedea decât chipul mascat. Ameţit, simţi că-i plesneşte capul şi ochii îi ies din orbite. O clipă i se păru că vede flăcări aprinzându-se prin găurile măştii.

— Eşti credincios... Bors? spuse batjocoritor glasul, făcându-l să simtă un fior pe şira spinării.

— Sunt credincios, Mare Senior. Nu mă pot ascunde de tine. „Sunt credincios, jur!”

— Nu, nu te poţi ascunde! rosti Ba'alzamon cu atâta siguranţă încât celuilalt i se uscă gura; se chinui să răspundă:

— Porunceşte, Mare Senior, şi mă supun.

— Mai întâi, trebuie să te întorci în Tarabon şi să-ţi continui treaba cea... folositoare. Că veni vorba, îţi poruncesc să fii de două ori mai zelos decât până acum.

Omul se holbă uimit la Ba'alzamon; pe dată, flăcările se aprinseră din nou în spatele măştii, iar el făcu o plecăciune, fericit să-şi poată lua ochii de la ele.

— Cum porunceşti, Mare Senior, aşa va fi.

— Apoi, îi vei urmări pe cei trei tineri, şi-i vei pune şi pe slujitorii tăi să vegheze. Ai grijă: sunt primejdioşi.

Bărbatul care-şi zicea Bors trase cu ochiul la siluetele care pluteau în faţa lui Ba'alzamon. „Cum să fac asta? Îi văd, şi totuşi nu văd nimic altceva decât *chipul lui.”* Capul era gata să-i plesnească îşi simţea palmele asudate pe sub mânuşile subţiri şi cămaşa lipită de spate.

— Primejdioşi, Mare Senior? Nişte băieţi de la ţară? Oare unul dintre ei este...

— Sabia e primejdioasă pentru cel către care i se

îndreaptă vârful, nu pentru cel care-i ţine plăselele, dacă nu cumva cel de-al doilea e un neghiob, sau n-are grijă ori nu-i înzestrat – căci atunci e de două ori mai primejdioasă pentru el decât pentru ceilalţi. E suficient că ţi-am spus să-i urmăreşti. E suficient că-mi dai ascultare.

— Cum porunceşti, Mare Senior, aşa va fi.

— A treia poruncă: despre cei care-au sosit pe ocean la Capul Toman şi în Arad Doman nu vei vorbi cu nimeni. Când te întorci în Tarabon...

În timp ce asculta, bărbatul care-şi zicea Bors îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată. Poruncile nu aveau nici un sens. „Dac-aş fi ştiut ce li s-a spus celorlalţi, poate că aş înţelege ceva.” Pe neaşteptate, se simţi înşfăcat de cap, ca şi cum o mână uriaşă îi strivea tâmplele, se simţi ridicat, iar lumea întreagă se sparse într-o mie de văpăi. Fiecare se preschimbă într-o imagine care-i pluti prin minte sau se răsuci şi pieri în depărtări, înainte să apuce s-o înţeleagă. Un cer de spaimă, cu nori vărgaţi, roşii, negri şi galbeni, întrecându-se de parcă erau împinşi de vântul cel mai puternic care bătuse vreodată. O femeie – o fată? – îmbrăcată în alb, pierzându-se în depărtare şi dispărând de îndată ce apăruse. Un corb îl privi în ochi, aflându-i toate tainele, apoi nu-l mai văzu. Un bărbat în armură, cu un coif înfricoşător, poleit, de forma şi culoarea unui cap de insectă uriaşă, veninoasă, ridică sabia şi se năpusti într-o parte, dispărând apoi din faţa ochilor săi. De la depărtare veni rostogolindu-se un corn răsucit şi auriu care scoase un singur sunet pătrunzător, înfiorându-l până în măduva oaselor. Când să-l lovească, se transformă într-un inel de lumină orbitoare, aurie, care trecu prin el copleşindu-l cu un frig mai cumplit ca moartea. Dintre umbre sări un lup care-i sfâşie beregata. Nu putea striga. Potopul continuă, înecându-l, îngropându-l. Îşi amintea cu greu cine sau ce era. Din ceruri curgea foc, iar luna şi stelele se prăbuşiră, râurile se umplură de sânge, iar morţii se ridicară să umble; pământul se spintecă şi stânca topită se prăvăli în jur...

Bărbatul care-şi zicea Bors se trezi, pe jumătate ghemuit la pământ, în încăpere, alături de ceilalţi. Cei mai mulţi îl priveau în tăcere. Oriunde se uita, în sus sau în jos, în toate

părţile, chipul mascat al lui Ba'alzamon îl copleşea. Imaginile care i se revărsaseră în minte dispăreau – i se părea că multe le şi uitase. Şovăind, se îndreptă de spate. Ba'alzamon era tot în faţa lui.

— Mare Senior, ce?...

— Unele porunci sunt prea importante pentru a fi cunoscute chiar şi de cel care le îndeplineşte.

— Fie cum spui, Mare Senior, rosti bărbatul care-şi zicea Bors cu glasul răguşit, făcând o plecăciune până aproape de pământ. Fie cum spui.

Când ridică fruntea, era din nou singur, într-un zid de tăcere. Un altul, înaltul Senior din Tear, începuse să încuviinţeze şi să se plece în faţa cuiva rămas nevăzut. Bărbatul care-şi zicea Bors îşi duse mâna tremurătoare la frunte, încercând să prindă câte ceva din cele văzute, cu toate că nu era sigur că voia să-şi amintească. Ultimele rămăşiţe se stinseră şi, dintr-odată, se întreba ce se tot străduia să-şi amintească. „Ştiu că era ceva, dar ce, oare? Era ceva! Sau mă înşel?" Îşi freca palmele, strâmbându-se din pricina sudorii pe care-o simţea prin mănuşi, şi-şi îndreptă din nou ochii către cele trei siluete care pluteau lângă Ba'alzamon.

Tânărul cel zdravăn, cu părul creţ, fermierul cu sabia şi băiatul cu privirea obraznică. În gând le dăduse deja nume: Fierarul, Săbierul şi Păcăliciul. „Care este locul lor în acest puzzle?" Probabil că fiecare era important, altfel Ba'alzamon nu i-ar fi adus acolo, în faţa tuturor. Dar, judecând fie şi numai după poruncile pe care le primise el, puteau pieri oricând – şi era uşor de crezut că şi ceilalţi tovarăşi primiseră porunci la fel de mortale pentru cei trei. „Cât or fi de importanţi?" Ochii albaştri l-ar fi putut duce cu gândul la nobilii din Andor – dar cu veşmintele acelea, nu părea cu putinţă – şi mai erau şi oameni de la Hotare cu ochii la fel de deschişi la culoare, şi câţiva din Tear, unii din Ghealdan şi, fireşte... Nu, era inutil. Nu putea să afle nimic. „Dar ochii galbeni? Cine-or fi tinerii ăştia? Ce-o fi cu ei?"

Tresări, simţind o atingere pe braţ, şi întoarse capul. Văzu un servitor îmbrăcat în alb, un băiat, care se apropiase de el.

Se întorseseră cu toţii şi erau mai mulţi decât înainte – câte unul pentru fiecare dintre cei cu mască. Clipi. Ba'alzamon dispăruse, la fel ca şi Myrddraalul, iar în locul uşii rămăsese numai piatră aspră. Cu toate acestea, cele trei siluete erau încă acolo. I se păru că-l priveau ţintă.

— Seniore Bors, dacă binevoiţi, am să va conduc în cameră.

Ferindu-şi privirea de ochii morţi, se mai uită o dată la cele trei siluete, apoi îl urmă pe servitor. Neliniştit, se întrebă de unde ştiuse acesta ce nume să folosească. Numai după ce uşile ciudate, cioplite, se închiseră în urma lui şi făcu câţiva paşi pe coridor, îşi dădu seama că era singur acolo, cu servitorul. Se încruntă bănuitor, în spatele măştii, dar înainte să apuce să deschidă gura, acesta spuse:

— Toata lumea este condusă în camere, Seniore. Cu voia dumneavoastră... Nu avem multă vreme şi Stăpânul nostru e nerăbdător.

Bărbatul care-şi zicea Bors scrâşni din dinţi, atât din pricină că nu aflase nimic, cât şi pentru că servitorul părea să-l considere egalul său. Dar nu deschise gura. Numai un neghiob se răstea la servitori. Mai mult, amintindu-şi de ochii aceluia, se gândi că, probabil, asta nu i-ar fi fost de nici un folos. „Şi de unde a ştiut ce voiam să întreb?” Slujitorul zâmbi. Bărbatul nu se simţi câtuşi de puţin liniştit decât când ajunse în camera în care aşteptase, la sosire – şi nici măcar atunci tulburarea nu-i dispăru cu totul. Peceţile desagilor de la şa erau neatinse – dar asta nu însemna mare lucru. Servitorul rămase pe coridor, fără să intre.

— Dacă doriţi, Seniore, vă puteţi schimba hainele. Nimeni nu vă va vedea nici plecând de-aici, nici sosind unde trebuie să ajungeţi, dar poate că ar fi mai bine să purtaţi deja veşmintele potrivite. În scurta vreme, are să vina cineva să vă călăuzească.

Uşa se închise, fără să fi fost atinsă de mână omenească.

Bărbatul care-şi zicea Bors se înfioră fără să vrea. În mare grabă, desfăcu peceţile şi cataramele desagilor şi-şi scoase mantia pe care o purta de obicei. În străfundurile minţii, un glas slab se întreba dacă puterea făgăduită şi chiar nemurirea

meritau o altă întâlnire precum aceea. Începu să râdă, dar se opri brusc. „Pentru atâta putere, l-aş slavi pe Marele Stăpân al Întunericului până şi sub Cupola Adevărului.” Amintindu-şi de poruncile lui Ba’alzamon, pipăi soarele auriu, înconjurat cu raze, brodat pe pieptul mantiei sale albe, şi cârja roşie de dedesubt, însemnele slujbei pe care-o îndeplinea în lumea oamenilor. Aproape că-i veni din nou să râdă. Avea treabă, multă treabă de făcut, în Tarabon şi pe întinsul Şesului Almoth.

CAPITOLUL 1

Flacăra din Tar Valon

Roata Timpului se învârteşte, Vârstele vin şi trec lăsând în urma amintiri care devin legenda, apoi se preschimba în mituri şi sunt de mult uitate când Vârsta se întoarce. Intr-o Vârsta, numita de unii A Treia Vârsta, o Vârstă care va să vină, o Vârstă de mult trecută, vântul începu să sufle în Munţii Dhoom. Vântul nu era începutul. Învârtirea Roţii Timpului nu are nici început, nici sfârşit. Dar era un început.

Zămislit printre piscurile negre, ascuţite ca nişte lame de cuţit, unde moartea rătăcea pe deasupra trecătorilor înalte, dar ascundea lucruri încă şi mai primejdioase, vântul sufla spre miazăzi, prin pădurea încâlcită din Mana Pustiitoare, o pădure mânjită şi strâmbată de atingerea Celui Întunecat. Mirosul îngreţoşător de dulce al putreziciunii păli când vântul trecu dincolo de acea linie invizibilă pe care oamenii o numeau hotarul lui Shienar, unde copacii se plecau sub greutatea florilor de primăvară. Ar fi trebuit să fie deja vară, dar primăvara venise greu, iar ţinutul încercase din răsputeri să recupereze timpul pierdut. Fiecare tufiş era plin de mlădiţe întârziate, de un verde-palid, fiecare creangă de copac era grea de muguri roşii. Vântul vălurea câmpurile fermierilor ca pe nişte iazuri de apă verde, densă datorită grânelor pe care aproape că le vedeai crescând.

Duhoarea morţii dispăru aproape cu totul cu mult înainte ca vântul să ajungă la dealurile din jurul Fal Dara, oraşul cu ziduri de piatră, şi să sufle şfichiuitor în jurul unui turn al fortăreţei din mijlocul cetăţii, un turn în vârful căruia părea că dansează doi bărbaţi. Fal Dara, cu ziduri groase şi înalte, deopotrivă citadelă şi oraş, niciodată cucerit, niciodată trădat. Vântul gemea deasupra acoperişurilor din şindrilă, în jurul hornurilor înalte de piatră şi al turnurilor încă şi mai înalte, iar geamătul îi semăna cu un bocet.

Dezgolit până la brâu, Rand al'Thor se înfiora sub dezmier-

darea rece a vântului şi apucă plăselele lungi ale sabiei de antrenament pe care o ţinea în mâna. Soarele fierbinte îi făcuse pieptul să lucească, iar părul roşcat-închis îi atârna pe frunte, încâlcit şi încreţit de sudoare. Un miros slab din vârtejul de aer îl făcu să strâmbe din nas, dar nu lega mirosul de imaginea unui mormânt vechi, proaspăt deschis, care îi trecu ca un fulger prin minte. Aproape că nu îşi dădea seama nici de miros, nici de imagine; se străduia să îşi păstreze mintea goală, dar celălalt bărbat cu care împărţea vârful turnului îl tulbura. Zece paşi de-a curmezişul, atât avea vârful turnului, împresurat de un zid crenelat, care îi ajungea până la piept. Îndeajuns de mare cât să nu te simţi înghesuit, doar dacă nu era un Străjer lângă tine.

Deşi tânăr, Rand era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, dar Lan era la fel de înalt şi mult mai solid, chiar dacă nu atât de lat în umeri. O fâşie îngustă de piele împletită îi împiedica părul lung să îi cadă pe faţă, o faţă care părea cioplită în piatră, o faţă neridată care contrasta cu firele cărunte de la tâmple. În pofida căldurii şi a istovirii, pieptul şi braţele nu îi erau acoperite decât de un strat subţire de sudoare. Rand cercetă ochii albaştri, ca de gheaţă, ai lui Lan, sperând să citească în ei ce intenţiona să facă. Străjerul nu părea să clipească niciodată şi când trecea de la o poziţie la alta sabia de antrenament din mâna lui avea mişcări sigure şi line. Sabia de antrenament, cu un mănunchi de bucăţi subţiri de lemn, legate slab, în loc de lamă, trosnea când se lovea de ceva şi lăsa o urmă acolo unde atingea carnea. Rand o ştia prea bine. Coastele îl usturau din pricina a trei dâre lungi şi roşii, iar o alta îi ardea umărul. Avusese nevoie de toată dibăcia lui ca să nu dobândească şi alte decoraţii. Lan n-avea nici un semn.

Aşa cum fusese învăţat, Rand îşi făuri în minte o flacără şi se concentra asupra ei, încercând să strângă acolo toate sentimentele, toată suferinţa, să facă un gol în interiorul lui, lăsând deoparte până şi gândurile. Izbuti. Însă, aşa cum se întâmplase de multe ori în ultima vreme, golul nu era perfect; flacăra încă mai dăinuia sau cel puţin o urmă de lumină care unduia în acea nemişcare. Dar era destul şi aşa. Liniştea

plăcută a golului îl cuprinse treptat şi era una cu sabia de antrenament, cu pietrele netede de sub picioare, chiar şi cu Lan. Totul era unu, şi se mişca fără să se gândească într-un ritm care îl imita pe cel al Străjerului, pas cu pas şi mişcare cu mişcare.

Vântul se înteţi din nou, aducând cu sine dangătul clopotelor din oraş. „Cineva încă mai sărbătoreşte venirea primăverii.” Gândul străin fâlfâi prin gol pe valuri de lumină, tulburând vidul şi, ca şi cum Străjerul ar fi putut citi gândurile lui Rand, sabia de antrenament se învârteji în mâna lui Lan.

O vreme, vârful turnului răsună de trosnetul iute al mănunchiurilor de lemne care se încrucişau. Rand nu se căzni să-l atingă pe Lan; tot ce putea face era să se ferească de loviturile Străjerului. Ripostând la atacurile lui Lan în ultimul moment, era silit să se dea înapoi. Expresia de pe chipul lui Lan nu se schimba niciodată; în mâinile lui, sabia de antrenament părea vie. Mişcarea legănată a sabiei Străjerului se transformă pe neaşteptate, din mers, într-o împunsătură. Surprins, Rand făcu un pas în spate, deja chircindu-se sub lovitura care, de data aceasta, nu avea cum să-l ocolească.

Vântul urla în jurul turnului... şi îl prinse. Era ca şi cum aerul s-ar fi întărit, ţinându-l ca într-un cocon. Împingându-l în faţă. Timpul şi mişcarea încetiniră; îngrozit, privi cum sabia lui Lan se îndreaptă spre pieptul lui. Lovitura fu lipsită de lentoare şi de blândeţe. Coastele îi pârâiră, ca şi cum ar fi fost izbit de un ciocan. Gemu, dar vântul nu îl lăsa să se dea bătut: îl purta tot înainte. Bucăţile de lemn de la sabia lui Lan se încovoiară şi se arcuiră – atât de încet, i se păru lui Rand – apoi se frânseră; vârfuri ascuţite îi pătrunseră spre inimă, aşchii îi înţepară pielea.

Durerea îi cuprinse trupul; toată pielea îi părea ciopârţită. Ardea de parcă soarele îl încinsese ca pe o bucată de slănină într-o tigaie.

Scoase un ţipăt şi se dădu înapoi, împleticindu-se, prăbuşindu-se lângă zidul de piatră. Cu mâna tremurândă, îşi atinse tăieturile de pe piept şi îşi înălţă neîncrezător degetele însângerate în faţa ochilor cenuşii.

— Ce-a fost cu mişcarea aia prostească, păstorule? spuse

Lan, scrâşnind din dinţi. Acum ar trebui să fii mai priceput, dacă n-ai uitat tot ce am încercat să te învăţ. Cât de rău eşti?...

Se opri când îl văzu pe Rand ridicându-şi privirea spre el.

— Vântul. Lui Rand i se uscase gura. M-a... m-a împins! Era... era tare ca piatra!

Străjerul îl privi în tăcere, apoi îi întinse o mână. Rand o apucă şi se lăsă ridicat în picioare.

— Se întâmplă uneori lucruri neobişnuite aici, atât de aproape de Mana Pustiitoare, zise Lan în cele din urmă, dar, în ciuda tonului său sec, părea neliniştit. Era un lucru neobişnuit. Străjerii, acei războinici aproape legendari care le slujeau pe femeile Aes Sedai, arătau rareori ce simţeau, iar Lan era foarte reţinut, chiar şi pentru un Străjer. Azvârli deoparte sabia de lemn ruptă şi se sprijini de zidul unde se găseau adevăratele lor săbii, la loc ferit.

— Dar asta era altceva, protestă Rand.

Se duse lângă Lan, lăsându-se pe vine, cu spatele lipit de piatră. Aşa vârful zidului era mai înalt decât el şi îl proteja într-un fel de vânt. Dacă vânt era. Nici un vânt nu fusese vreodată atât de... solid.

— Linişte! Poate nici măcar în Mană.

— Pentru cineva ca tine... Lan ridică din umeri, ca şi cum asta ar fi explicat totul. Cât mai e până să pleci, păstorule? A trecut o lună de când ai zis că te duci şi credeam că acum o să fii deja plecat de trei săptămâni.

Rand se uită la el, mirat. „Se poartă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic!” Încruntându-se, puse jos sabia de antrenament şi o luă pe cea adevărată pe genunchi, trecându-şi degetele peste plăselele lungi, învelite în piele, pe care era gravat un bâtlan de bronz. Un alt bâtlan de bronz se găsea pe teacă şi un alt treilea era incrustat pe lama acum băgată în toc. Încă i se părea ciudat că are o sabie. Orice sabie, cu atât mai mult una care purta însemnele unui maestru săbier. Era doar un fermier din Ţinutul celor Două Râuri, aflat acum atât de departe. Poate că avea să fie departe pentru totdeauna. Era păstor, ca şi tatăl lui – „Eram păstor. Ce sunt acum?” – iar tatăl lui îi dăduse o sabie cu un

bâtlan pe ea. „Tam este tatăl meu, orice ar spune ceilalţi.” Ar fi vrut ca gândurile lui să nu pară că încearcă să se convingă singur. Din nou Lan îi citi gândurile.

— În Ţinuturile de la Hotar, păstorule, dacă cineva creşte un copil, copilul acela e al lui, şi nimeni nu poate spune altceva.

Mohorât, Rand nu luă în seamă vorbele Străjerului. Era o treabă care îl privea numai pe el.

— Vreau să învăţ cum să mă folosesc de asta. Trebuie. Sabia cu bâtlan îi pricinuise multe necazuri. Nu toata lumea ştia ce înseamnă sau îi dădea atenţie, dar, chiar şi aşa, o lamă cu un bâtlan incrustat pe ea, mai ales în mâinile unui tinerel pe care încă nu-l puteai numi bărbat, trezea bănuieli.

— Câteodată, când nu puteam să fug, am izbutit să îi păcălesc, şi am avut şi noroc. Dar ce o să se întâmple când n-o să mai pot să fug, n-o să mai pot să-i păcălesc şi n-o să mai am nici noroc?

— Ai putea s-o vinzi, zise Lan cu grijă. Lama asta e rară chiar şi printre săbiile cu pecetea bâtlanului. Ţi-ar aduce o sumă frumuşică.

— Nu!

Se gândise de mai multe ori la asta, şi acum alungă această idee pentru aceleaşi motive ca întotdeauna, dar cu mai multă înverşunare, căci propunerea venea de la altcineva. ‚Atâta vreme cât o păstrez, am dreptul să-i spun lui Tam tată. El mi-a dat-o şi ea îmi dă acest drept.”

— Credeam că orice sabie cu pecetea bâtlanului este rară.

Lan îl privi pieziş.

— Deci Tam nu ţi-a spus? Ştia sigur. Poate ca nu a crezut. Mulţi nu cred.

Apucă propria lui sabie, aproape aidoma cu a lui Rand, cu excepţia bâtlanilor, şi o smulse din teacă. Lama, uşor curbată şi cu un singur tăiş, luci argintiu în lumina soarelui.

Era sabia regilor din Malkier. Lan nu vorbea de asta – de altfel, nu-i plăcea nici ca alţii să vorbească despre asta – dar al’Lan Mandragoran era Seniorul celor Şapte Turnuri, Seniorul Lacurilor şi Regele neîncoronat din Malkier. Cele Şapte Turnuri erau acum zdrobite, iar cele O Mie de Lacuri deveniseră

adăpost pentru lucruri necurate. Malkier fusese înghiţit de Mana Pustiitoare, iar dintre toţi Seniorii Malkier nu mai trăia decât unul.

Unii spuneau că Lan devenise Străjer, legându-se de o femeie Aes Sedai, ca să-şi poată găsi moartea în Mană şi să se alăture neamului său. Rand îl văzuse într-adevăr pe Lan înfruntând primejdiile fără să pară că îi pasă de ce i s-ar putea întâmpla, dar, mai presus de propria lui viaţă şi siguranţă, erau viaţa şi siguranţa lui Moiraine, femeia Aes Sedai de care era legat. Rand nu credea că Lan îşi va căuta cu adevărat moartea atâta vreme cât Moiraine era încă în viaţă.

Învârtind lama în lumină, Lan spuse:

— În Războiul Umbrei, Puterea Supremă însăşi era folosită ca armă, iar armele erau făcute cu Puterea Supremă. Unele arme *foloseau* Puterea Supremă, arme ce puteau distruge un oraş întreg dintr-o lovitură, puteau pârjoli leghe întregi de pământ. E mai bine că toate s-au pierdut la Frângerea Lumii, e mai bine că nimeni nu-şi mai aminteşte cum se făureau. Dar existau şi nişte arme mai simple, pentru cei care ar fi trebuit să-i înfrunte în luptă pe Myrddraali şi alte creaturi născocite de Stăpânii Spaimei.

Cu ajutorul Puterii, femeile Aes Sedai au scos din pământ fier şi alte metale, le-au topit, le-au dat formă. Toate acestea cu ajutorul Puterii. Săbii şi alte arme. Multe din cele care au supravieţuit Frângerii Lumii au fost distruse de oamenii care se temeau şi urau lucrurile făurite de femeile Aes Sedai, iar altele au dispărut de-a lungul veacurilor. Puţine au mai rămas şi puţini oameni le ştiu cu adevărat povestea. Au existat legende, poveşti gogonate despre săbii care păreau să aibă putere proprie. Ai auzit poveştile Menestrelilor. Realitatea e de ajuns. Săbii care nu se frâng şi nu se fărâmă şi care nu se tocesc niciodată. Am văzut oameni care le ascuţeau – se făceau că le ascut, de fapt, doar pentru că nu le venea să creadă că nu era nevoie să ascută sabia după ce se serviseră de ea. Dar nu izbuteau decât să-şi tocească piatra de şlefuit.

Acele arme au fost făurite de Aes Sedai şi nu vor mai fi niciodată altele. Când s-a terminat, războiul şi Vârsta au luat sfârşit în acelaşi timp – lumea era zdrobită, erau mai mulţi

morţi neîngropaţi decât vii, iar viii fugeau, încercând să găsească un loc, orice loc, în care să fie la adăpost, iar o femeie din două îşi jelea soţul sau fiii pe care nu avea să-i mai vadă niciodată; când s-a terminat, femeile Aes Sedai au jurat că nu vor mai făuri niciodată arme cu care oamenii să se poată ucide între ei. Fiecare femeie Aes Sedai a făcut acest jurământ, şi de atunci încoace nici una dintre ele nu l-a încălcat. Chiar şi femeile din Ajah Roşie, iar lor puţin le pasă de ce li se întâmplă bărbaţilor.

Unele dintre aceste săbii, săbiile simple de soldat – cu o uşoară strâmbătură, aproape cu tristeţe, dacă se putea spune că Străjerul arata vreodată ce simţea, puse sabia la loc în teacă – au devenit mai mult decât atât. Pe de altă parte, săbiile făcute pentru Seniorii-generali, din oţel atât de dur, încât nici un fierar nu le poate însemna, dar purtând deja pecetea bâtlanului, acele săbii sunt foarte căutate.

Rand îşi luă mâna de pe sabia pe care o ţinea pe genunchi. Sabia se rostogoli şi o prinse din instinct înainte să se lovească de pardoseală.

— Vrei să spui că asta a fost făcută de Aes Sedai? Credeam că vorbeşti de sabia ta.

— Nu toate săbiile cu pecetea bâtlanului au fost făcute de Aes Sedai. Puţini bărbaţi mânuiesc sabia cu destulă pricepere ca să fie numiţi maeştri săbieri şi să li se dea o sabie cu pecetea bâtlanului, dar, chiar şi aşa, au rămas prea puţine săbii făurite de Aes Sedai şi nu ar ajunge decât pentru câţiva. Cele mai multe vin de la maeştrii fierari; din cel mai bun oţel, dar, totuşi, lucrat de mâna omenească. Dar sabia aceea, păstorule... sabia aceea ar putea să spună poveşti vechi de trei mii de ani şi mai bine.

— Nu pot scăpa de ele, nu-i aşa? spuse Rand. Cântări sabia în mână, ţinând-o de vârf; nu părea deloc diferită. Făurită de Aes Sedai. „Dar mi-a dat-o Tam. Mi-a dat-o tatăl meu.” Nu voia să se gândească la cum putuse dobândi o astfel de sabie un păstor din Ţinutul celor Două Râuri. Erau lucruri primejdioase în astfel de gânduri, erau adâncimi pe care nu dorea să le sondeze.

— Chiar vrei să scapi, păstorule? Te mai întreb o dată.

Atunci de ce nu ai plecat? Sabia? În cinci ani te fac vrednic de ea, fac din tine un maestru săbier. Ai încheieturi bune, te ţii bine pe picioare, nu faci de două ori aceeaşi greşeală. Dar eu nu am cinci ani să mă ocup de tine, şi nici tu nu ai cinci ani ca să înveţi. Ai la dispoziţie mai puţin de un an, şi ştii asta. La cum eşti acum, cel puţin nu o să-ţi vâri singur sabia în picior. Poartă-te ca şi cum se cuvine să ai o sabie la brâu, iar cei care caută gâlceava or să te lase în pace. Oricum, te-ai purtat aşa aproape de prima dată de când ţi-ai legat sabia la cingătoare. Deci, de ce mai eşti aici?

— Mat şi Perrin sunt încă aici, îngăimă Rand. Nu vreau să plec înaintea lor. Niciodată n-o să-i... s-ar putea să nu-i mai văd ani de zile. Îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de zid. Sânge şi cenuşă! Ei cel puţin cred că sunt nebun că nu mă întorc şi eu acasă. Nynaeve ba se uită la mine ca la un copil de şase ani care şi-a julit genunchiul şi ea trebuie să-l îngrijească ba ca la un străin. Ca la unul pe care se teme că l-ar putea jigni dacă se uită prea atent. E Meştereasă şi, pe lângă asta, nu cred că i-a fost vreodată frică de ceva, dar... Scutură din cap. Şi Egwene. Arde-m-ar! Ştie de ce trebuie să plec, însă de fiecare dată când aduc vorba despre asta, îmi arunca nişte priviri de mi se face stomacul ghem... Închise ochii, apăsându-şi fruntea cu plăselele sabiei, ca şi cum prin asta şi-ar fi putut alunga gândurile. Aş vrea... Aş vrea...

— Ai vrea ca totul să fie cum era, păstorule? Sau ai vrea ca fata să meargă cu tine şi nu în Tar Valon? Crezi că va renunţa să devină Aes Sedai în schimbul unei vieţi de pribegie? Cu tine? dacă vei şti să îţi alegi vorbele, s-ar putea să vrea. Dragostea e un lucru foarte curios. Lan părea dintr-odată istovit. Un lucru foarte curios.

— Nu.

Asta îşi dorea, ca ea să accepte să meargă cu el. Deschise ochii, îşi îndreptă spatele şi vorbi cu glas hotărât.

— Nu, nu aş lăsa-o să meargă cu mine, nici dacă m-ar ruga. Nu-i putea face aşa ceva. „Dar, Lumină, ce bine ar fi, chiar şi pentru o clipă, să spună că vrea!” Se încăpăţânează ca un catâr de fiecare dată când crede că încerc să-i spun ce trebuie să facă, dar pot totuşi să o împiedic să facă una ca

asta. Îşi dorea ca fata să fie acasă, în Emond’s Field, dar această speranţă se spulberase în momentul în care Moiraine venise în Ţinutul celor Doua Râuri. Chiar şi dacă asta înseamnă că va fi Aes Sedai! Văzu cu colţul ochiului cum Lan ridică din sprâncene, şi roşi.

— Asta e tot? Vrei să stai cât mai mult cu prietenii tăi de acasă înainte să plece? De asta nu te dai dus? Ştii ce vine din urmă.

Rand sări mânios în picioare.

— Bine, e din pricina lui Moiraine! dacă n-ar fi fost ea, nu m-aş mai afla acum aici, iar ea nici nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— dacă n-ar fi fost ea, acum ai fi mort, păstorule, spuse Lan sec, dar Rand se grăbi să continue.

— Îmi zice... Îmi zice lucruri îngrozitoare despre mine – strânse sabia cu atâta putere încât i se albiră degetele. Că o să înnebunesc şi o să mor! Şi apoi, dintr-odată, nu-mi mai spune nici o vorbă. Se poartă ca şi cum nu m-aş fi schimbat deloc de când m-a văzut prima oară, şi până şi asta e ciudat.

— Ai vrea să te ia drept ceea ce eşti?

— Nu, nu am vrut să spun asta. Arde-m-ar, aproape că nu mai ştiu ce vreau să spun. Sunt lucruri pe care nu mi le doresc, lucruri de care mi-e frică. Acum a plecat pe undeva, a dispărut...

— Ţi-am spus că uneori are nevoie să stea singură. Nici tu, nici altcineva nu are dreptul să pună sub semnul întrebării ce face.

— ... Fără să spună nimănui unde se duce, sau când are de gând să se întoarcă, sau măcar dacă o să se-ntoarcă. Trebuie să îmi poată spune ceva care să mă ajute, Lan. Ceva. Trebuie. Dacă se mai întoarce vreodată.

— S-a întors, păstorule. Aseară. Dar cred că ţi-a spus tot ce putea. Mulţumeşte-te cu atât. Ai aflat de la ea tot ce se putea. Lan dădu din cap, iar glasul i se însufleţi. Cu siguranţă n-o să înveţi nimic dacă stai aici. E vremea să mai faci nişte exerciţii pentru echilibru. Treci prin Sfâşierea Mătăsii, începând de la Bâtlanul care înaintează prin papură. Ţine minte, poziţia Bâtlanului e numai ca să înveţi să îţi ţii

echilibrul. Altminteri, te lasă complet descoperit: poţi lovi din această poziţie, dacă aştepţi ca adversarul să facă prima mişcare, dar nu te poţi feri din calea sabiei lui.

— Trebuie să poată să îmi spună ceva, Lan. Vântul acela. Era nefiresc, indiferent cât de aproape de Mană suntem.

— Bâtlanul care înaintează prin papură, păstorule. Şi fereşte-ţi încheieturile.

Dinspre miazăzi se auzi un sunet slab de trâmbiţe, zgomotul din ce în ce mai puternic făcut de o fanfară, însoţit de bubuitul ritmic al tobelor. Rand şi Lan rămaseră o clipă uitându-se unul la celalalt, apoi, atraşi de tobe, se apropiară de zidul turnului ca să se uite spre miazăzi.

Oraşul era aşezat pe nişte coline înalte; de jur împrejurul zidurilor oraşului pământul fusese curăţat, astfel încât vedeai până la o poştă depărtare, iar fortăreaţa se afla în vârful celei mai înalte coline. Din turn, Rand vedea limpede până la pădure, pe deasupra coşurilor şi acoperişurilor. Mai întâi se iviră toboşarii, vreo zece; tobele săltau în cadenţa paşilor, iar beţele se învârtejeau. În urma lor veneau trâmbiţaşii, încă suflând în trâmbiţele lungi, ridicate. De la distanţa aceea, Rand nu izbutea să desluşească flamura uriaşă, pătrată, care flutura în vânt. Dar Lan scoase un mormăit; Străjerul avea ochi de vultur.

Rand îi aruncă o privire, însă Străjerul nu spuse nimic şi rămase cu ochii aţintiţi asupra coloanei care ieşea din pădure. Bărbaţi călare, îmbrăcaţi în armură, şi femei călare. Apoi un palanchin purtat de cai, unul în faţă şi unul în spate, cu perdelele coborâte, însoţit de alţi bărbaţi călare. Şiruri de bărbaţi pe jos, cu suliţele ridicate deasupra capetelor ca o pădure de ţepi, arcaşi cu arcurile petrecute pieziş peste piept, toţi înaintând în ritmul tobelor. Trâmbiţele răsunară din nou. Coloana se îndrepta şerpuind spre Fal Dara, în sunetul fanfarei.

Vântul umfla flamura mai înaltă decât un stat de om. Chiar dacă era atât de mare, acum era îndeajuns de aproape pentru ca Rand să o vadă lămurit. Un vârtej de culori care nu îi spuneau nimic, doar, în mijloc, o lacrimă de un alb imaculat. Sângele îi îngheţă din vene. Flacăra din Tar Valon.

— Ingtar e cu ei. Lan părea că se gândeşte la altceva. S-a întors în cele din urmă. A fost plecat destulă vreme. Mă întreb dacă a avut noroc.

— Aes Sedai, murmură Rand când îşi mai reveni. Toate femeile care erau acolo... Moiraine era şi ea Aes Sedai, dar măcar călătoriseră împreună şi, chiar dacă nu avea pe deplin încredere în ea, cel puţin o cunoştea. Sau cel puţin aşa credea. Însă ea era una singură. Atâtea femei Aes Sedai laolaltă, apărând astfel, era altă poveste. Îşi drese glasul; când vorbi, vocea îi era hârâită. De ce atât de multe, Lan? Până şi una ar fi prea mult. Plus tobele, trâmbiţele şi flamura care să le vestească sosirea.

Femeile Aes Sedai erau respectate în Shienar de cei mai mulţi, iar restul aveau faţă de ele un soi de teamă amestecată cu respect, însă Rand fusese în locuri unde nu era deloc aşa, unde nu exista decât teamă şi, adesea, ură. Când era copil, unii vorbeau de „vrăjitoarele din Tar Valon” tot aşa cum vorbeau de Cel Întunecat. Încercă să numere femeile, dar nu mergeau în şir şi nu păreau a ţine seama de vreo ordine, ci se mişcau într-o parte şi într-alta ca să vorbească între ele sau cu persoana din palanchin.

I se făcu pielea de găină. Călătorise împreuna cu Moiraine, întâlnise şi alte femei Aes Sedai şi începuse să se creadă cunoscător într-ale lumii. Nimeni nu plecase vreodată din Ţinutul celor Două Râuri, sau aproape nimeni, însă el o făcuse. Văzuse lucruri pe care nimeni de acasă nu le zărise vreodată, făcuse lucruri la care alţii doar visaseră, sau poate nici nu îndrăzniseră să viseze. Văzuse o regină şi se întâlnise cu Domniţa-Moştenitoare din Andor, înfruntase un Myrddraal şi mersese pe Căi, însă nimic nu îl pregătise pentru această clipă.

— De ce atât de multe? şopti el din nou.

— A venit însăşi Suprema Înscăunată. Lan se uită la el, fără ca pe chipul său împietrit să se citească ceva. S-a terminat cu învăţătura, păstorule. Făcu o pauză, iar lui Rand i se păru că vede compătimire pe faţa lui. Fireşte, nu se putea una ca asta. Ar fi fost mai bine pentru tine dacă ai fi plecat acum o săptămână. Acestea fiind spuse, Străjerul îşi luă în

grabă cămaşa şi dispăru în jos pe scară.

Rand încercă să îşi umezească buzele. Se uita ţinta la coloana care se apropia de Fal Dara, ca şi cum ar fi fost un şarpe, o viperă ucigătoare. Tobele şi trâmbiţele îi răsunau în urechi. Suprema Înscăunată, cea care era în fruntea femeilor Aes Sedai. „A venit din pricina mea.” Nu-şi putea închipui un alt motiv.

Femeile Aes Sedai ştiau tot felul de lucruri care l-ar fi putut ajuta, era sigur de asta. Dar nu ar fi îndrăznit să le întrebe nimic, îi era frică să nu fi venit să îl domolească. „Şi la fel de frică să nu fi venit pentru altceva”, recunoscu el, fără tragere de inimă. „Lumină, nici nu ştiu ce mă înspăimântă mai mult.”

— Nu am vrut să conduc Puterea! murmură. A fost o întâmplare. Lumină, nu vreau să am de-a face cu aşa ceva. Jur că n-o să mă mai ating niciodată de ea! Jur!

Tresări când îşi dădu seama că grupul de Aes Sedai intra pe porţile oraşului. Vântul se înteţi, prefăcându-i broboanele de sudoare în picături de gheaţă, făcând ca sunetul trâmbiţelor să pară un hohot de râs răutăcios; i se păru că simte în aer miasma unui mormânt deschis. „Mormântul meu, dacă mai pierd vremea pe aici.”

Îşi luă cămaşa, cobori anevoie scara şi o luă la fugă.

CAPITOLUL 2

Primirea

Încăperile din fortăreaţa Fal Dara, cu zidurile lor de piatră netedă, împodobite ici şi colo cu tapiserii simple şi elegante şi paravane pictate, fremătau de vestea sosirii grabnice a Supremei Înscăunate. Servitori îmbrăcaţi în negru şi auriu alergau în toate părţile, grăbindu-se să pregătească odăile sau să dea porunci la bucătărie, plângându-se că nu era chip să fie totul aşa cum se cuvenea pentru un personaj atât de însemnat, din moment ce nu fuseseră anunţaţi din timp. Războinicii cu privire întunecată şi cu capetele rase, în afară de un smoc în creştet, legat cu o sforicică, nu alergau, dar

paşii le erau grăbiţi, iar chipurile le străluceau, ca şi cum ar fi pornit la luptă. Unii dintre ei i se adresau lui Rand când acesta trecea iute pe lângă ei.

— Ah, iată-te, Rand al'Thor. Pacea fie cu sabia ta. Te duci să te speli? Trebuie să araţi cât mai bine când o să-i fii prezentat Supremei Înscăunate. Poţi fi sigur ca va vrea să vă vadă, pe tine şi pe cei doi prieteni ai tai, ca şi pe femei.

Se îndreptă cu paşi repezi spre scările late, pe care ar fi încăput douăzeci de oameni unul lângă altul, care duceau spre camerele bărbaţilor.

— Suprema Înscăunată însăşi, care vine fără să fi dat de veste, ca un neguţător ambulant. Probabil din pricina lui Moiraine Sedai şi a voastră, ăstora de la miazăzi, nu? De ce altceva?

Uşile mari, cu zăvoare de fier, de la camerele bărbaţilor erau deschise şi pe jumătate pline de bărbaţii raşi în cap care forfoteau pe acolo.

— Hei, tu, ăla de la miazăzi! A sosit Suprema Înscăunată. A venit după tine şi după prietenii tăi, de bună seamă. Ce cinste pe tine! Rareori iese din Tar Valon şi nu-mi aduc aminte să fi venit vreodată în Ţinuturile de la Hotar.

Se descotorosi de ei, aruncându-le câteva cuvinte. Trebuia să se spele, să găsească o cămaşă curată. N-avea timp de vorbă. Ei crezură că înţeleg şi îl lăsară în pace. Nici unul dintre ei nu ştia nimic, doar că el şi prietenii lui călătoreau împreună cu o femeie Aes Sedai, că două dintre prietenele lui erau femei care mergeau în Tar Valon ca să devină Aes Sedai, dar cuvintele lor îl atinseră ca şi cum ar fi ştiut totul. „A venit după mine."

Trecu în grabă prin odăile bărbaţilor şi năvăli în cea pe care o împărţea cu Mat şi cu Perrin... şi rămase ţintuit pe loc, cu gura căscată. Camera era plină de femei îmbrăcate în negru şi auriu, care munceau cu sârg. Nu era o încăpere mare, iar ferestrele, două crăpături înalte şi înguste ca nişte săgeţi, care dădeau înspre una din curţile interioare, nu o făceau deloc să pară mai mare. În plus, era ticsită – trei paturi pe nişte postamente de teracotă negru cu alb, cu un cufăr la capul fiecăruia, trei scaune obişnuite, o poliţă cu cele

trebuincioase pentru spălat lângă uşă şi un dulap mare şi larg. Cele opt femei semănau cu nişte peşti într-un coş.

Femeile abia dacă îi aruncară o privire; continuară să îi scoată hainele – şi pe ale lui Mat şi ale lui Perrin, deopotrivă – din dulap şi să pună în loc unele noi. Tot ce găseau prin buzunare puneau pe cufere, iar hainele vechi erau făcute grămadă, ca nişte zdrenţe.

— Ce faceţi? întrebă el poruncitor când îşi recapătă suflul. Astea sunt hainele mele!

Una dintre femei pufni dispreţuitor şi îşi vârî degetul printr-o gaură din mâneca singurului surtuc pe care îl avea, apoi îl aruncă în mormanul de pe jos.

O alta, o femeie cu părul negru cu un mănunchi mare de chei la brâu, se uita la el. Era Elansu, *shatayan* a fortăreţei. Rand o considera pe femeia cu trăsături colţuroase un fel de menajeră, deşi casa de care se ocupa era o fortăreaţă şi câteva zeci de servitori îi dădeau ascultare.

— Moiraine Sedai a spus că toate hainele voastre sunt uzate, iar Domniţa Amalisa a poruncit să vi se facă altele noi. Dacă nu o să ne stai în cale, continuă ea hotărâtă, o să terminam mai repede.

Puţini erau bărbaţii pe care *shatayan* nu-i putea convinge să-i facă pe plac – unii îl pomeneau chiar şi pe Seniorul Agelmar – şi cu siguranţă nu se aştepta să i se împotrivească tocmai un băietan căruia ar fi putut să-i fie mamă.

Rand îşi înghiţi cuvintele; n-avea timp să se certe. Suprema Înscăunată putea trimite după el în orice clipă.

— Cinste Domniţei Amalisa pentru darul ei, izbuti el să spună, după obiceiurile din Shienar, şi cinste şi ţie, Elansu Shatayan. Te rog, prezintă-i vorbele mele Domniţei Amalisa şi spune-i că am zis că o slujesc cu trup şi suflet.

Asta ar fi trebuit să le mulţumească pe cele două femei în ceea ce priveşte ceremonia, atât de dragă celor din Shienar.

— Dar acum aş vrea să mă schimb.

— Foarte bine, zise Elansu pe un ton calm. Moiraine Sedai a spus să arunci toate hainele vechi. Tot, tot. Chiar şi lenjeria.

Mai multe femei se uitau la el pieziş. Nici una nu dădu semne că vrea să plece.

Îşi muşcă obrazul, căznindu-se să nu izbucnească în râs. Multe erau altfel în Shienar decât era el obişnuit şi erau unele lucruri cu care nu s-ar fi obişnuit nici dacă ar fi trăit o veşnicie. Începuse să se spele la primele ore ale dimineţii, când scăldătorile mari, acoperite cu faianţă, erau goale, după ce descoperise că în oricare alt moment se putea întâmpla ca vreo femeie să intre în apă lângă el. Vreo bucătăreasă sau Domniţa Amalisa însăşi, sora Seniorului Agelmar – baia, în Shienar, era un loc unde nu se ţinea seama de ranguri – care se aştepta să o spele pe spate după ce îi făcuse şi lui acelaşi serviciu şi care îl întreba de ce era atât de roşu la faţă, stătuse prea mult la soare? Curând însă, femeile aflară de la ce i se trăgea îmbujorarea, şi majoritatea celor din fortăreaţă păreau încântate de sfiiciunea lui.

„Peste un ceas s-ar putea să fiu mort sau chiar mai rău, iar ele aşteaptă să mă vadă înroşindu-mă!” Îşi drese vocea.

— Dacă aştepţi afară, o să-ţi dau restul de haine. Pe cuvânt.

Una dintre femei chicoti uşor şi chiar şi lui Elansu îi veni să râdă, însă în cele din urmă se mulţumi să încuviinţeze din cap şi le spuse celorlalte să adune grămezile de pe jos. Plecă ultima şi se opri în uşă ca să adauge:

— Şi cizmele. Moiraine Sedai a zis „totul”.

Rand deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Cizmele, cel puţin, erau încă bune, făcute de Alwyn al’Van, cizmarul din Emond’s Field, bine lucrate şi comode. Dar dacă trebuia să renunţe la cizme pentru ca shatayan să îl lase în pace, era dispus să i le dea şi, pe deasupra, orice altceva ar mai fi vrut. Nu avea timp.

— Da. Da, bineînţeles. Pe cuvânt, împinse uşa, silind-o să iasă.

Rămas singur, se lăsă pe pat să îşi scoată cizmele – erau încă bune, puţin roase, pielea era crăpată pe ici şi pe colo, dar puteau fi încă purtate şi îi veneau bine – apoi îşi dădu hainele jos, grăbit, punând totul teanc peste cizme, după care se spălă, la fel de iute. Apa era rece; apa era întotdeauna rece în camerele bărbaţilor.

Dulapul avea trei uşi largi sculptate simplu, aşa cum se

obişnuia în Shienar, mai degrabă sugerând decât înfăţişând mai multe cascade şi iazuri mărginite de stânci. Deschise uşa din mijloc şi se uită la ce era acum în locul puţinelor veşminte pe care le adusese cu el. Douăsprezece surtuce cu guler înalt din cea mai fină lână, atât de bine croite cum nu văzuse decât la marii neguţători şi la Seniori, cele mai multe brodate, ca hainele de sărbătoare. O duzină! Trei cămăşi pentru fiecare dintre ele, din in şi din mătase, cu mâneci largi şi manşete strâmte. Două mantii. Două, de unde până atunci se descurcase tot timpul cu una singură. O mantie era simplă, din lână groasă, verde-închis, iar cealaltă era albastru-închis, cu guler tare, cu bâtlani brodaţi cu fir de aur... şi, în partea stângă, sus, acolo unde Seniorii îşi purtau blazonul...

Mâna i se întinse singură după mantie. Ca şi cum nu ar fi ştiut la ce să se aştepte, degetele merseră pe urma broderiei – un şarpe încolăcit, aproape făcut ghem, dar un şarpe cu patru picioare şi coama aurie de leu, cu solzi purpurii şi aurii, cu cinci gheare de aur la fiecare picior. Mâna se trase înapoi ca arsă. „Ajută-mă, Lumină! Amalisa a făcut asta sau Moiraine? Câţi au văzut-o? Câţi ştiu ce este, ce înseamnă? De-ar şti unul singur şi tot e prea mult. Arde-m-ar, încearcă să mă omoare. Nenorocita de Moiraine nici nu vrea să vorbească cu mine, dar acum mi-a dat nişte nenorocite de haine noi şi frumoase în care să mor!” O bătaie uşoară în uşă îl făcu să tresară, speriat.

— Ai terminat? se auzi vocea lui Elansu. Tot, tot. Poate că ar fi mai bine să...

Un scârţâit, ca şi cum ar fi încercat clanţa. Rand îşi dădu brusc seama că era încă gol.

— Sunt gata, striga el. Pace! Nu intra!

Se grăbi să adune lucrurile pe care le avusese pe el, cizmele şi celelalte.

— Le aduc eu!

Ascunzându-se în dosul uşii, o deschise doar atât cât să pună grămada în braţele lui Elansu.

— Asta-i tot.

Shatayan încercă să privească prin crăpătura uşii.

— Eşti sigur? Moiraine Sedai a zis totul. Poate că ar fi mai

bine să mă uit...

— Asta-i tot, bodogăni el. Pe cuvânt.

Împinse uşa cu umărul şi i-o închise în nas; din partea cealaltă se auziră râsete.

Mormăind ceva în barbă, se îmbrăcă rapid. Le credea în stare să găsească un motiv oarecare ca să intre peste el în cameră. Pantalonii erau mai strâmţi decât cei cu care era el obişnuit, dar comozi, iar cămaşa, cu mânecile ei largi, era îndeajuns de albă cât să o mulţumească şi pe cea mai pretenţioasă gospodină din Emond's Field. Cizmele până la genunchi îi veneau atât de bine de parcă le purtase un an întreg. Spera doar că era vorba de un cizmar bun şi nu lucrătura femeilor Aes Sedai.

Toate hainele puse la un loc aveau să facă o legătură mare cât el. Totuşi, se obişnuise din nou cu cămăşi curate, să nu poarte aceiaşi pantaloni zi după zi până când sudoarea şi murdăria îi făceau la fel de scorţoşi precum cizmele din picioare, şi apoi să îi poarte în continuare. Îşi scoase desagii din cufăr şi vârî înăuntru tot ce putu, apoi, fără tragere de inimă, întinse mantia neobişnuită pe pat şi puse deasupra câteva cămăşi şi pantaloni. Împăturită cu blazonul primejdios în interior şi legată cu o sfoară înfăşurată în aşa fel încât să o poată atârna pe umăr, nu arăta mult diferit de boccelele pe care le văzuse pe drum la alţi tineri.

Sunetul trâmbiţelor pătrunse prin crăpăturile ca nişte săgeţi care ţineau loc de ferestre, trâmbiţele din fanfara de dincolo de ziduri, trâmbiţele din turnurile fortăreţei care le răspundeau.

— O să desfac broderia de îndată ce o să pot, murmură el.

Văzuse femei care făceau asta când greşeau sau se răzgândeau în privinţa modelului, şi nu părea prea complicat.

Restul de haine – de fapt, cele mai multe – le băgă la loc în dulap. Nu era cazul ca prima persoană care îşi vâra capul în cameră după ce pleca să îşi dea seama imediat că fugise.

Încruntat, se lăsă în genunchi lângă pat. Postamentele de teracotă pe care erau puse paturile erau de fapt sobe, iar focul mocnit care ardea toata noaptea ţinea patul cald în timpul celor mai friguroase nopţi de iarnă. Nopţile erau şi

acum mai reci decât era el obişnuit în această perioadă a anului, dar păturile erau de ajuns. Deschise uşiţa de la sobă şi scoase o legătură pe care nu o putea lăsa acolo. Era bucuros că Elansu nu se gândise că cineva ar putea să ţină haine în acel loc.

Puse legătura pe pături, desfăcu un colţ şi o despături în parte. O mantie de Menestrel, întoarsă pe dos ca să ascundă sutele de petice care o acopereau, petice de toate mărimile şi în toate culorile imaginabile. Mantia era încă destul de bună; peticele erau însemnele Menestrelului. Fuseseră însemnele Menestrelului.

Înăuntru erau doua cutii de piele. Cea mare adăpostea o harfă, pe care nu o atinsese niciodată. „Harfele nu sunt făcute pentru degete nepricepute de fermier, băiete.” În cealaltă, lungă şi subţire, era un flaut gravat în aur şi argint, de care se servise de mai multe ori de când plecase de acasă, ca să aibă ce mânca şi unde dormi. Thom Merrilin îl învăţase să cânte la flaut, înainte să moară. Rand nu putea pune mâna pe el fără să-şi amintească de Thom, cu ochii lui albaştri, pătrunzători şi mustăţile lungi şi albe, care îi aruncase în braţe mantia şi îi strigase să fugă. Şi apoi Thom fugise la rândul lui, cuţite apărându-i ca prin minune în mână ca şi cum ar fi fost un spectacol, ca să îl înfrunte pe Myrddraalul care venea să îi ucidă. Înfiorat, împături la loc legătura.

— Asta s-a terminat. Gândindu-se la vântul din vârful turnului, adăugă: Se întâmplă lucruri neobişnuite aici, atât de aproape de Mana Pustiitoare.

Nu era sigur că credea asta, nu în felul în care o zisese Lan. În orice caz, chiar şi dacă nu ar fi venit Suprema Înscăunată, era timpul să plece din Fal Dara.

Zgribulindu-se de frig în surtucul pe care îl îmbrăcase – era verde-închis, şi îi aducea aminte de pădurile de acasă, de ferma lui Tam din Pădurea de la Apus unde crescuse, de Pădurea Îmbibată unde învăţase să înoate – îşi prinse sabia cu pecetea bâtlanului la cingătoare şi îşi agaţă tolba plină de săgeţi de partea cealaltă. Arcul, cu coardele slăbite, de două ori mai mare decât el, era sprijinit într-un colţ, împreună cu cele ale lui Mat şi Perrin. Şi-l făcuse singur de când venise la

Fal Dara şi, în afară de el, doar Lan şi Perrin puteau trage cu el. Îşi îngrămădi pătura făcută sul şi mantia cea nouă printre urechile celor doua legături, le petrecu pe amândouă peste umărul stâng, puse desagii deasupra şi înşfacă arcul. „Să îmi las liberă mâna cu care mânuiesc sabia”, îşi spuse el. „Să-i fac să creadă că sunt primejdios. Poate că măcar unul o să creadă asta.”

Întredeschise uşa şi văzu că holul era aproape gol; un servitor în livrea trecu în fuga, dar nici măcar nu se uită la Rand. De îndată ce paşii repezi ai bărbatului se stinseră, Rand se strecură pe coridor.

Încercă să meargă firesc, nepăsător, dar ştia că desagii de pe umăr şi legăturile din spate îl dădeau de gol şi că arata exact ca un om care pleacă la drum fără intenţia de a se mai întoarce. Trâmbiţele răsunară din nou, dar aici, în interiorul fortăreţei, sunetul era mai slab.

Avea un cal, un armăsar murg, mare, în grajdul de la miazănoapte, care se numea Grajdul Seniorial, aproape de poarta pe care ieşea Seniorul Agelmar când mergea să călărească. Dar nici Seniorul din Fal Dara, nici vreo rudă de-a sa nu avea să călărească azi şi se putea întâmpla ca în grajd să nu fie nimeni în afară de grăjdari. Două drumuri duceau din camera lui Rand până la Grajdul Seniorial. Unul care l-ar fi purtat în jurul fortăreţei, prin spatele grădinii personale a Seniorului Agelmar, apoi în jos, prin fierăria potcovarului, probabil şi ea goală, până la grajd, însă, până ar fi ajuns la cal, cei din fortăreaţă ar fi avut suficient timp să dea ordine şi să pornească pe urmele lui. Celălalt drum era mult mai scurt: mai întâi trebuia să traverseze curtea interioară, unde chiar acum sosea Suprema Înscăunată, împreună cu alte vreo douăsprezece femei Aes Sedai.

I se făcea părul măciucă numai când se gândea la asta; avusese parte de atâtea femei Aes Sedai, încât i-ar fi fost de ajuns pentru o viaţă întreagă. Şi una era prea mult. Toate poveştile spuneau asta, iar el ştia că este adevărat. Dar nu fu deloc surprins când picioarele îl purtară spre curtea interioară. Nu va vedea niciodată legendarul Tar Valon – nu-şi putea permite să rişte atât de mult, nici acum, nici altă dată –

dar ar putea să o zărească măcar pe Suprema Înscăunată înainte să plece. Ar fi ca şi cum ar vedea o regină. „Nu poate fi nici o primejdie dacă doar mă uit, de departe. Nu o să mă opresc şi o să plec înainte să afle că am fost aici.”

Deschise o uşă grea, cu drugi de fieri, care dădea în curtea interioară, şi se furişă fără zgomot afară. Erau oameni peste tot, pe ziduri, soldaţi cu smocuri de păr prinse în creştet şi servitori în livrea, lachei încă năduşiţi, îngrămădiţi unii într-alţii; copiii li se cocoţaseră pe umeri ca să vadă peste capetele celor mai mari sau se băgau printre picioarele lor ca să tragă cu ochiul. Toate locurile în care stăteau de obicei arcaşii erau acum pline-ochi, ca nişte butoaie cu mere, şi vedeai chipuri chiar şi la crăpăturile înguste ca nişte săgeţi din ziduri. O mare masă de oameni mărginea curtea interioară, formând un al doilea zid. Şi toţi priveau şi aşteptau în tăcere.

Îşi croi drum de-a lungul zidului, prin faţa fierăriilor şi săgetarilor din jurul curţii – Fal Dara era o fortăreaţă, nu un palat, în ciuda mărimii şi a grandorii sale sumbre şi tot ce se afla acolo slujea acestui scop – cerându-şi scuze de la oamenii pe care îi îmbrâncea. Unii se uitau încruntaţi la el, alţii aruncau chiar şi o privire la desagii şi boccelele pe care le ducea, dar nimeni nu spuse nimic. Cei mai mulţi nici nu catadicsiră să se uite cine îi împinsese.

Vedea destul de bine peste capetele lor, cât să îşi dea seama limpede ce se petrece în curte. Chiar dincoace de poarta principală, şaisprezece bărbaţi stăteau lângă cai. Fiecare dintre ei purta un alt tip de armură şi un alt fel de sabie şi nici unul dintre ei nu semăna cu Lan, dar Rand era convins că erau Străjeri. Feţe rotunde, feţe pătrate, feţe prelungi, feţe înguste, toate chipurile dădeau aceeaşi impresie – că văd lucruri pe care ceilalţi nu le văd, că aud lucruri pe care ceilalţi nu le aud. Aşa cum stăteau acolo, liniştiţi, erau la fel de înfricoşători ca o haită de lupi. Toţi aveau însă ceva în comun. Toţi purtau mantii în culori schimbătoare, ca aceea pe care o văzuse la Lan, mantia care părea să imite culorile din jur. Atâţia bărbaţi îmbrăcaţi în astfel de mantii nu era o privelişte prea uşor de suportat.

La vreo zece paşi în faţa Străjerilor, un şir de femei stăteau lângă capetele cailor, cu glugile mantiilor date pe spate. Acum le putea număra. Paisprezece. Paisprezece femei Aes Sedai. Trebuie că erau femei Aes Sedai. Înalte şi scunde, zvelte şi durdulii, brune şi bălaie, cu părul scurt sau lung, lăsat liber pe spate sau împletit, hainele lor erau la fel de diferite ca şi acelea ale Străjerilor, în tot atâtea culori şi croite în tot atâtea feluri cât numărul femeilor. Totuşi, şi între ele exista o asemănare, ceva ce nu ieşea în evidenţă decât atunci când stăteau împreună, ca acum. Ca femei, păreau fără vârstă. De la distanţa aceea, Rand ar fi spus că toate sunt tinere, dar ştia că mai de aproape ar fi fost ca Moiraine. Păreau tinere, dar nu erau, aveau pielea netedă, dar chipurile prea mature pentru a fi tinere, ochii prea ştiutori.

„Mai aproape? Sunt nebun! Sunt şi aşa prea aproape! Arde-m-ar, ar fi trebuit s-o apuc pe drumul cel lung."

Se grăbi să îşi continue drumul, îndreptându-se spre o altă poartă cu drugi de fier de la celalalt capăt al curţii, dar nu se putea înfrâna să nu privească.

Calme, femeile Aes Sedai nu luau în seamă privitorii şi îşi concentrau atenţia asupra palanchinului acoperit, aflat acum în mijlocul curţii. Caii care îl purtau erau nemişcaţi, ca şi cum ar fi fost ţinuţi în frâu de rândaşi, deşi lângă palanchin nu era decât o femeie înaltă, cu chip de Aes Sedai, care de altfel nu se ocupa deloc de cai. Toiagul pe care îl ţinea drept în faţa ei, cu ambele mâini, era la fel de mare ca şi ea, iar flacăra aurită din vârf îi venea deasupra ochilor.

Seniorul Agelmar, cu fruntea lui lată şi faţa pătrată, stătea în celălalt capăt al curţii, cu faţa la palanchin, cu o faţă inexpresivă. Pe haina lui albastru-închis, cu guler înalt, erau brodate cele trei vulpi roşcate gonind, blazonul Casei Jagad, precum şi şoimul negru coborând în zbor, simbolul Shienarului. Lângă el stătea Ronan, zbârcit de vreme, dar încă înalt; în vârful toiagului pe care îl purta *shambayan-ul* erau trei vulpi, cioplite din piatră roşie. Ronan era egalul lui Elansu în treburile fortăreţei, *shambayan* şi *shatayan,* dar Elansu nu lăsa prea multe în seama lui, în afară de ceremonii şi în-deplinirea rolului de secretar pe lângă Seniorul Agelmar.

Smocurile de păr de pe creştetele lor erau albe ca zăpada.

Toţi – Străjerii, femeile Aes Sedai, Seniorul din Fal Dara şi *shambayan-ul* său – erau neclintiţi. Mulţimea din jur părea că îşi ţine răsuflarea. Rand îşi încetini paşii fără să vrea. Dintr-odată, Ronan lovi de trei ori cu toiagul pe pietrele mari ce pavau curtea, strigând în liniştea din jur:

— Cine vine aici? Cine vine aici? Cine vine aici?

Femeia de lângă palanchin îi răspunse, bătând la rândul ei de trei ori cu toiagul în pământ.

— Păzitoarea Sigiliilor. Flacăra din Tar Valon. Suprema Înscăunată.

— Pentru ce trebuie să le păzim? întrebă Ronan.

— Pentru speranţa omenirii, răspunse femeia cea înaltă.

— De cine le păzim?

— De umbra de la miezul zilei.

— Cât timp le vom păzi?

— De la răsăritul soarelui la răsăritul soarelui, atât timp cât se învârteşte Roata Timpului.

Agelmar făcu o plecăciune, iar smocul de păr alb din vârful capului i se mişcă în bătaia vântului.

— Fal Dara vă primeşte cu pâine şi sare. Suprema Înscăunată este bine-venită în Fal Dara, căci aici se stă de pază, aici este respectat pactul. Fiţi bine-veniţi.

Femeia cea înaltă dădu la o parte perdelele palanchinului, iar Suprema Înscăunată păşi afară. Cu părul închis la culoare, fără vârstă, ca toate femeile Aes Sedai, îşi îndreptă spatele şi îşi plimbă privirea deasupra celor adunaţi acolo. Rand se înfioră când privirea ei ajunse la el; se simţea de parcă l-ar fi atins. Dar ochii ei trecură mai departe şi se opriră asupra Seniorului Agelmar. Un servitor în livrea îngenunche lângă ea, ducând nişte prosoape împăturite, din care încă se mai ridica aburul, pe o tavă de argint. Foarte ceremonios, ea îşi şterse mâinile şi faţa cu ţesătura umedă.

— Îţi mulţumesc pentru primire, fiule. Fie ca Lumina să protejeze Casa Jagad. Fie ca Lumina să protejeze Fal Dara şi pe toţi cei de aici.

Agelmar făcu din nou o plecăciune.

— Ne faci mare cinste, maică.

Nu părea deloc ciudat ca ea să îi spună „fiule” sau ca el să îi spună „maică”, deşi, dacă te uitai la obrajii ei netezi şi la faţa lui brăzdată de riduri, Seniorul Agelmar părea mai degrabă tatăl, sau chiar bunicul ei. Exista o asemănare de netăgăduit între ei.

— Casa Jagad îţi aparţine. Fal Dara îţi aparţine.

Din toate părţile izbucniră urale, izbindu-se de zidurile fortăreţei ca valurile de ţărm.

Cutremurându-se, Rand se grăbi înspre uşă; acum nu îi mai păsa de cine se izbea. „E doar în nenorocita ta de imaginaţie. Nici nu ştie cine eşti. Nu încă. Sânge şi cenuşă, dacă ar şti...” Nu voia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ştiut cine este, ce anume este. Ce se va întâmpla când, în cele din urmă, avea să afle. Se întrebă dacă Suprema Înscăunată avusese ceva de-a face cu vântul din turn; femeile Aes Sedai puteau să facă astfel de lucruri. Când împinse uşa şi o trânti în urma lui, înăbuşind strigătele de bun-venit care făceau încă să răsune curtea, răsuflă uşurat.

Coridoarele erau la fel de pustii ca şi celelalte, dar el aproape o rupse la fugă. Traversă o curte mai mică, cu o fântână în mijloc, care împroşca cu apă, străbătu un alt coridor şi ieşi în curtea grajdului, acoperită cu lespezi. Grajdul Seniorial, construit în zidul fortăreţei, era înalt şi lung, cu ferestre mari tăiate în zid, iar caii erau ţinuţi pe două caturi. Din fierăria din partea cealaltă a curţii nu se auzea nici un zgomot – fierarul şi ajutoarele sale plecaseră să vadă venirea Supremei Înscăunate.

Tema, lacheul cu faţa tăbăcită, îl întâmpină în dreptul porţilor largi; făcu o plecăciune adâncă şi îşi duse mâna la frunte, apoi la inimă.

— Sunt trup şi suflet în slujba dumitale, stăpâne. Cum te poate sluji Tema, stăpâne?

Tema nu avea capul ras, ca războinicii; părul lui semăna cu un castron cenuşiu cu fundul în sus. Rand oftă.

— Pentru a suta oară, Tema, nu sunt Senior.

— Cum porunciţi, stăpâne.

De data aceasta, lacheul făcu o plecăciune şi mai adâncă.

Numele şi o asemănare erau pricina acestei neînţelegeri.

Rand al'Thor. Al'Lan Mandragoran. Pentru Lan, potrivit obiceiului din Malkier, acest „al" îl făcea rege, deşi nu îl folosea niciodată pentru sine. Pentru Rand, „al" făcea doar parte din numele lui, deşi auzise că odată, demult de tot, înainte ca Ţinutul celor Doua Râuri să se numească Două Râuri, însemnase „fiul lui". Cu toate acestea, unii dintre servitorii din fortăreaţa Fal Dara credeau că şi el era rege sau cel puţin prinţ. Şi, deşi se împotrivise din răsputeri, nu izbutise decât să îi facă să i se adreseze cu Senior. Dacă se putea într-adevăr spune că izbutise; nici în faţa Seniorului Agelmar nu se plecau atât de adânc şi de des.

— Am nevoie să-l înşeuezi pe Roşcat, Tema. Ştia că nu trebuie să se ofere să-l înşeueze singur; Tema nu l-ar fi lăsat să îşi murdărească mâinile. Mă gândeam să petrec câteva zile în afară oraşului, să văd împrejurimile. Odată urcat pe murg, în câteva zile avea să ajungă până la râul Erinin sau chiar dincolo de hotar, în Arafel. „Şi atunci n-or să mă mai găsească niciodată."

Lacheul se înclină până la pământ şi rămase aplecat.

— Iartă-mă, stăpâne, murmură el cu voce răguşită. Iartă-mă, dar Tema nu îţi poate da ascultare.

Rand roşi, stânjenit, se uită îngrijorat în jur – nu se vedea nimeni prin preajmă – apoi îl apucă pe Tema de umăr şi îl îndreptă de spate. Nu avea cum să-l împiedice pe Tema, sau pe alţi câţiva, să se poarte aşa, dar măcar putea să încerce să nu mai fie văzut şi de alţii.

— De ce nu, Tema? Tema, uită-te la mine, te rog. De ce nu?

— Aşa mi s-a poruncit, Senior Rand, spuse Tema, tot în şoaptă, îşi ţinea ochii în pământ, nu de teamă, ci de ruşine că nu putea îndeplini porunca lui Rand. Cei din Shienar se ruşinau tot aşa cum alţii se ruşinau când se dovedea că sunt hoţi. Nici un cal nu poate ieşi din grajdul asta. Şi din nici un alt grajd din fortăreaţă.

Rand deschise gura ca să îi spună lacheului că nu era nici o problemă, dar îşi umezi doar buzele.

— Nici un cal din nici un grajd?

— Întocmai, Senior Rand. Am primit poruncă de curând.

Acum câteva clipe. Vocea lui Tema deveni ceva mai puternică. Toate porţile sunt şi ele închise. Nimeni nu poate să intre sau să iasă fără permisiune. Nici măcar străjerii, aşa i s-a spus lui Tema.

Rand înghiţi în sec, dar nu reuşi să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Porunca asta, Tema, a venit de la Seniorul Agelmar?

— De bună seamă, Senior Rand. De la cine altcineva? Seniorul Agelmar nu i-a poruncit direct lui Tema, fireşte, sau bărbatului care i-a spus lui Tema, dar, Senior Rand, cine altcineva ar fi putut da o asemenea porunca în Fal Dara?

„Cine altcineva?” Rand tresări când clopotul cel mare din clopotniţa fortăreţei scoase un dangăt răsunător. Celelalte clopote începură şi ele să bată, urmate de cele din oraş.

— Dacă lui Tema îi poate fi iertată îndrăzneala, strigă lacheul, acoperind sunetul clopotelor, Seniorul Rand e probabil foarte fericit.

Rand trebui să ţipe la rândul lui ca să se facă auzit.

— Fericit? De ce?

— Primirea s-a încheiat, Senior Rand. Tema făcu un gest cu mâna, arătând şi spre clopotniţă. Acum Suprema Înscăunată va trimite după dumneata şi după prietenii dumitale.

Rand o rupse la fugă. Abia avu vreme să vadă uluirea de pe chipul lui Tema, apoi dispăru. Nu îi pasa ce credea Tema. „Acum va trimite după mine.”

CAPITOLUL 3

Prieteni şi duşmani

Rand nu fugi prea departe, doar până la poarta de lângă grajd, prin care se ieşea din fortăreaţă. Înainte să ajungă acolo, se opri şi începu să meargă încet, încercând să pară nepăsător şi lipsit de grabă.

Poarta boltită era bine închisă. Abia dacă era destul de mare ca să poată trece prin ea doi bărbaţi călare, dar, ca toate porţile din zidurile exterioare, era acoperită cu bare late de fier negru şi închisă cu un drug greu. În faţa porţii erau doi paznici, cu coifuri ascuţite, simple, îmbrăcaţi în armură din plăci şi zale şi purtând pe spate nişte săbii lungi. Pe pieptul mantiilor lor aurii era brodat Şoimul Negru. Rand îl cunoştea puţin pe unul dintre ei, Ragan. Săgeata unui troloc lăsase o cicatrice albă, triunghiulară, pe obrazul smead al lui Ragan, care se zărea în spatele vizierei. Când îl văzu pe Rand, obrajii lui zbârciţi se încreţiră într-un rânjet.

— Pacea fie cu tine, Rand al'Thor. Ragan aproape că striga ca să acopere sunetul clopotelor. Vrei să te duci să le dai iepurilor în cap sau tot te încăpăţânezi să spui că bâta aia e de fapt un arc?

Celalalt paznic se mişcă puţin, aşezându-se mai în dreptul porţii.

— Pacea fie cu tine, Ragan, spuse Rand, oprindu-se în faţa celor doi. Era greu să îşi păstreze vocea calmă. Ştii bine că e un arc. M-ai văzut trăgând cu el.

— Nu e bun de nimic dacă eşti călare, spuse acru celalalt paznic.

Rand îl recunoscu acum, cu ochii lui afundaţi în orbite, aproape negri, care păreau că nu clipesc niciodată. Priveau scrutător în jur de sub coif, ca două peşteri gemene din adâncul altei peşteri. Rand îşi zise că ar fi putut nimeri mai rău şi că poarta ar fi putut fi păzită de altcineva în locul lui Masema, dar nu prea ştia cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva,

afară doar dacă ar fi dat peste o Aes Sedai roşie.

— E prea lung, adăugă Masema. Dacă sunt pe cal, eu trag trei săgeţi cu arcul meu până izbuteşti tu să dai drumul la una cu monstrul ăla al tău.

Rand se căzni să zâmbească, ca şi cum ar fi fost o glumă. Nu-l auzise niciodată pe Masema glumind sau râzând la o glumă. Majoritatea celor din Fal Dara îl acceptau pe Rand; se antrena cu Lan, lua masa cu Seniorul Agelmar şi, lucrul cel mai important, sosise la Fal Dara însoţit de Moiraine, o femeie Aes Sedai. Totuşi, unora le era imposibil să uite că nu era din partea locului şi abia de îi spuneau două vorbe, şi asta numai dacă trebuia. Masema se număra printre aceştia din urmă.

— E destul de bun pentru mine, zise Rand. Dacă tot veni vorba de iepuri, Ragan, ce-ar fi să mă laşi să ies? Tot zgomotul şi toata zarva asta – e prea mult pentru mine. Mai bine mă duc să vânez iepuri, chiar dacă nu găsesc nici unul.

Ragan se întoarse pe jumătate ca să se uite la tovarăşul lui şi Rand începu să se simtă ceva mai plin de speranţă. Ragan era un bărbat simpatic, felul în care se purta nu se potrivea deloc cu cicatricea urâtă de pe obraz şi, în plus, părea să-l placă pe Rand. Dar Masema dădea deja din cap a refuz. Ragan oftă.

— Nu se poate, Rand al'Thor.

Arată scurt cu capul înspre Masema, ca şi cum ar fi vrut să-l lămurească. Dacă n-ar depinde decât de el...

— Nimeni nu poate ieşi fără un permis scris. Păcat că n-ai venit acum câteva minute. Ordinul de a închide porţile abia a sosit.

— Dar de ce ar vrea Seniorul Agelmar să mă ţină tocmai pe mine aici?

Masema se uită la legăturile pe care Rand le purta în spate şi la desagi. Rand încercă să nu-l bage în seamă.

— Sunt oaspetele lui, continuă el, vorbind cu Ragan. Dacă aş fi vrut, aş fi putut pleca oricând în ultimele săptămâni. De ce ar da un astfel de ordin? Este ordinul Seniorului Agelmar, nu-i aşa?

Masema clipi şi păru să încrunte şi mai mult din sprâncene; aproape că nu părea că-şi mai aduce aminte de

boccelele lui Rand. Ragan râse:

— Cine altcineva ar fi putut da un astfel de ordin, Rand al'Thor? Fireşte, mie mi l-a spus Uno, dar al cui altcuiva ar fi putut fi ordinul?

Ochii lui Masema, aţintiţi asupra chipului lui Rand, nu clipiră.

— Voiam doar să ies puţin singur, asta-i tot, zise Rand. Atunci o să merg într-una din grădini. Nu sunt iepuri, dar măcar n-o să fie lume. Să vă scalde Lumina şi pacea fie cu voi.

Se îndepărtă, fără să aştepte să i se răspundă, hotărât să nu se apropie cu nici un chip de vreuna din grădini. „Arde-m-ar, după ce se termină ceremonia s-ar putea să fie femei Aes Sedai în oricare dintre ele.” Simţind privirea lui Masema în spate – era sigur că despre Masema era vorba – merse fără să se grăbească.

Deodată clopotele încetară să mai bată şi fu pe punctul de a o rupe la fugă. Minutele treceau. Unele după altele, unele după altele. Venise vremea ca Suprema Înscăunată să fie condusă în iatacul său. Venise vremea să trimită după el, să înceapă să-l caute când va vedea că nu este de găsit. De îndată ce nu mai putea fi zărit de cei doi paznici, începu din nou să alerge.

Lângă bucătării, Poarta Căruţaşilor, pe unde aduceau mâncarea pentru fortăreaţă, era şi ea închisă, zăvorâtă şi păzită de doi soldaţi. Trecu în fugă pe lângă ea, traversând curtea, ca şi cum nu ar fi avut intenţia să se oprească.

Poarta Câinelui, din spatele fortăreţei, prin care de-abia dacă putea intra un om pe jos, era şi ea păzită. Coti înainte să fie văzut de paznici. Nu erau prea multe porţi, chiar dacă fortăreaţa era foarte mare, dar, dacă până şi Poarta Câinelui era păzită, însemna că şi celelalte erau.

Poate reuşea să găsească o bucată de funie... Urcă nişte trepte până în vârful zidului exterior, până la parapetul lat, cu ziduri crenelate. Nu se simţea prea în largul lui atât de sus, mai ales că s-ar fi putut isca din nou vântul acela, dar de acolo putea vedea, peste coşurile înalte şi acoperişurile ascuţite ale caselor, până departe, la zidurile oraşului. Chiar şi

acum, după aproape o lună, casele încă păreau ciudate pentru ochii lui, obişnuiţi cu Ţinutul celor Doua Râuri: streşinile aproape atingeau pământul, ca şi cum casele ar fi fost doar un acoperiş cu şindrilă, iar coşurile erau înclinate, ca să lase zăpada să alunece pe lângă ele. Fortăreaţa era înconjurată de o piaţă largă, pavată, dar, la numai o sută de paşi depărtare de zid, erau străzi pline de oameni care îşi vedeau de treburile zilnice, precupeţi cu şorţuri care stăteau sub tende, în faţa prăvăliilor, fermieri îmbrăcaţi prost, aflaţi în oraş ca să vândă şi să cumpere, neguţători ambulanţi şi mici comercianţi, pâlcuri de orăşeni care vorbeau fără îndoială de sosirea neaşteptată a Supremei Înscăunate. Vedea căruţe şi oameni care se revărsau prin una din porţile din zidul oraşului. Se pare că paznicii de acolo nu primiseră nici un fel de ordin să oprească pe cineva.

Se uită la cel mai apropiat turn de pază şi unul dintre soldaţi ridică o mâna acoperită cu o mănuşă de fier spre el. Cu un surâs amar, Rand îl salută şi el cu mâna. Fiecare palmă din zid era păzită. Aplecându-se printr-o deschizătură în zid, privi cercetător pe deasupra scobiturilor în care se ţineau proviziile, peste întinderea de piatră goală, până jos de tot. Lat de douăzeci de paşi şi înalt de zece, acoperit cu pietre netede şi alunecoase. În jurul lui, pentru ca nu cumva să cadă cineva din întâmplare, era un zid scund, uşor povârnit, astfel încât să nu poată fi folosit ca ascunzătoare, iar în partea de jos a zidului era o pădure de ţepuşe ascuţite. Chiar dacă ar fi avut o funie şi ar fi ajuns până jos, fără să fie văzut de paznici, tot nu ar fi putut trece de ţepuşe. Ceea ce i-ar fi ţinut departe pe troloci îl ţinea şi pe el închis aici.

Deodată se simţi istovit până în măduva oaselor, vlăguit. Suprema Înscăunată era acolo, iar el nu avea cum să plece. Nu avea cum să plece, iar Suprema Înscăunată era acolo. Dacă ştia că el este acolo, dacă ea trimisese vântul care îl prinsese, atunci înseamnă că era deja pe urmele lui, îl urmarea folosindu-se de puterile femeilor Aes Sedai. Mai uşor i-ar fi fost unui iepure să nu se lase atins de arcul său. Cu toate acestea, refuză să se dea bătut. Erau unii care spuneau că oamenii din Ţinutul celor Două Râuri puteau învăţa pietrele

şi să dea lecţii catârilor. Când nu mai rămânea nimic, oamenii din Ţinutul celor Două Râuri se agăţau de îndărătnicia lor.

Se îndepărtă de zid şi începu să umble prin fortăreaţă. Nu îi păsa pe unde o ia, atât timp cât nu ajungea în locurile în care ceilalţi s-ar fi putut aştepta să-l găsească. Nu pe lângă camera lui, nici pe lângă grajduri, nici pe lângă vreo poartă – Masema l-ar putea pune pe Uno să spună că încearcă să plece – nici în vreo gradină. Tot ce putea face era să se ţină deoparte de toate femeile Aes Sedai. Chiar şi de Moiraine. Ea ştia adevărul despre el. În ciuda acestui lucru, însă, nu îi făcuse nici un rău. „Până acum. Din câte ştii tu. Dar dacă s-a răzgândit? Poate că ea a trimis după Suprema Înscăunată."

Simţindu-se pierdut, se sprijini o clipă de peretele coridorului şi simţi piatra tare sub umăr. Cu privirea rătăcită, se uită în gol şi vedea lucruri pe care nu voia să le vadă. „Domolit. Ar fi oare chiar atât de rău să se termine totul? Să se termine cu adevărat?" Închise ochii, dar continua să se vadă, ghemuindu-se ca un iepure care nu mai are unde să fugă, în timp ce femeile Aes Sedai se adunau în jurul lui ca nişte corbi. „Bărbaţii care au fost domoliţi mor de obicei curând după aceea. Nu mai vor să trăiască." Îşi amintea prea bine cuvintele lui Thom Merrilin ca să vrea să treacă prin aşa ceva. Se scutură şi porni în grabă pe coridor. Nu era nevoie să stea într-un loc până când aveau să-l găsească. „Oricum, cât o să mai dureze până or să te găsească? Eşti ca o oaie în ţarc. Cât?" Atinse teaca sabiei care îi atârna la brâu. „Nu, nu ca o oaie. Nu pentru femeile Aes Sedai, nici pentru altcineva." Se simţea puţin nesăbuit, dar hotărât.

Oamenii se întorceau la treburile lor. Larma glasurilor şi zăngănitul oalelor umplea bucătăria cea mai apropiata de Sala Mare, unde Suprema Înscăunată şi însoţitorii ei aveau să ia masa în seara aceea. Bucătarii, ajutoarele de bucătar şi restul servitorilor mişunau dintr-o parte într-alta; nişte câini alergau în roţi de răchită, făcând să se întoarcă pe partea cealaltă carnea pusă la frigare. Se grăbi să-şi croiască drum prin căldură şi aburi, prin mirosul de mirodenii şi aroma mâncărurilor puse la gătit. Nimeni nu se uită la el; erau cu toţii ocupaţi.

Încăperile din spate, unde, în mici apartamente, locuiau servitorii, fremătau ca un muşuroi de furnici lovit cu piciorul, căci bărbaţii şi femeile căutau să-şi pună cele mai bune livrele. Copiii se jucau mai într-o parte, prin colţuri. Băieţii agitau săbii de lemn, iar fetiţele se jucau cu păpuşi şi, din când în când, una dintre ele spunea că păpuşa ei este Suprema Înscăunată. Cele mai multe uşi erau deschise şi doar perdelele de mărgele blocau intrarea în cameră, în mod normal, aceasta ar fi însemnat că persoana care locuia acolo era dispusă să primească oaspeţi, dar astăzi însemna pur şi simplu că toata lumea era grăbită. Chiar şi cei care făceau o plecăciune în faţa lui aproape că nu se opreau din drum.

Oare dacă vreunul dintre ei ar auzi, când aveau să meargă să servească la masa, că este căutat, ar spune că l-a văzut? Ar îndrăzni să vorbească cu o femeie Aes Sedai şi să îi spună unde să îl caute? I se păru dintr-odată că feţele pe lângă care trecea îl cercetează cu viclenie şi cântăresc lucrurile în spatele lui. În mintea lui, chiar şi copiii începură să pară ameninţători. Ştia că nu era decât imaginaţia lui – era sigur că aşa era; aşa trebuia să fie – dar când lăsă în urma odăile servitorilor se simţi ca şi cum ar fi scăpat dintr-o cursă care s-ar fi putut închide în orice moment.

Unele locuri din fortăreaţă erau goale; oamenilor care lucrau de obicei acolo li se dăduse drumul în cinstea sărbătorii neaşteptate. În fierăria armurierului toate focurile erau stinse, toate nicovalele tăcute. Totul era tăcut. Rece. Fără viaţă. Dar cumva fierăria nu era goală. I se făcu pielea de găină; se întoarse brusc. Nu era nimeni acolo. Doar lăzile mari, pătrate, în care se ţineau uneltele şi butoaiele de răcire pline de ulei. I se ridică părul pe ceafă şi se învârti din nou în loc. Ciocanele şi cleştii erau agăţaţi la locul lor pe perete. Se uită furios de jur împrejurul camerei mari. „Nu e nimeni aici. Mi se pare doar. Vântul ăla, şi Suprema Înscăunată; e destul ca să mă facă să-mi imaginez tot felul de lucruri.”

Afară, în curtea armurierului, vântul se învolbură pentru o clipă în jurul lui. Tresări fără să vrea, crezând că vântul vrea să-l prindă. Simţi din nou, doar o clipă, mirosul slab de putreziciune şi auzi pe cineva râzând pe ascuns în spatele lui.

Doar o clipă.

Speriat, făcu încet ocolul curţii, uitându-se scrutător şi cu băgare de seamă în toate părţile. Curtea, pavată cu pietre neregulate, era goală. „E doar nenorocita ta de imaginaţie!” O luă la fugă şi i se păru că aude din nou acel râset în spatele lui, de data aceasta fără să fie vânt.

În curtea de lemne, simţi din nou că era cineva acolo. Simţea ochii care îl cercetau de după stivele înalte de lemne tăiate pentru foc din şoproanele lungi, aruncându-i câte o privire pe deasupra grămezilor de scânduri uscate şi cherestea care aşteptau de partea cealaltă a curţii, gata să fie duse la prăvălia tâmplarului, acum închisă. Refuza să se uite în jur, refuză să se gândească cum ar putea doi ochi să se mişte atât de repede dintr-un loc în altul, să traverseze curtea pustie, de la şopronul cu lemne de foc până la adăpostul pentru cherestea, fără ca el să vadă măcar umbra unei mişcări. Era sigur că era vorba de doi ochi. „Imaginaţia mea. Sau poate că deja înnebunesc.” Se înfioră. „Nu încă. Lumină, te rog, nu încă.” Străbătu încet curtea, cu spatele ţeapăn; urmăritorul nevăzut veni după el.

Pe coridoarele adânci luminate doar de câteva torţe din papură, în cămările pline cu saci de mazăre sau fasole uscată, cu poliţe pe care se îngrămădeau napi zbârciţi şi sfeclă, sau ticsite cu buţi de vin, poloboace de carne sărată şi butoiaşe de bere, ochii erau întotdeauna acolo, uneori urmărindu-l, alteori aşteptându-l când intra. Nu auzea decât propriii lui paşi, nu auzea nici o uşă scârţâind decât atunci când o deschidea şi o închidea el însuşi, dar ochii erau acolo. „Lumină, înnebunesc.”

Apoi deschise uşa de la alta cămară şi voci omeneşti, râsete omeneşti se revărsară spre el, făcându-l să se simtă uşurat. Acolo nu aveau să fie ochi nevăzuţi. Intră.

Jumătate din încăpere era plină până la tavan cu saci de cereale. În cealaltă jumătate, un grup mare de oameni stăteau în genunchi, în semicerc, în faţa unuia dintre pereţii goi. Toţi aveau vestoane de piele şi părul tuns precum lacheii. Nu aveau capetele rase, ca războinicii, şi nu purtau livrea. Nu era nimeni acolo care să-l dea de gol fără să vrea. „Dar dacă

ar face-o înadins?” Printre şoaptele lor se auzea zornăitul zarurilor şi unul dintre ei râse răguşit când fură aruncate.

Loial se uita la ei cum joacă zaruri, frecându-şi gânditor bărbia cu un deget mai gros decât degetul mare al unui bărbat mătăhălos, iar capul aproape că îi ajungea la grinzile aflate la două palme mai sus. Jucătorii nu îi aruncau nici măcar o privire. Ogierii nu erau o prezenţă foarte obişnuită în Ţinuturile de la Hotar, sau oriunde altundeva, dar aici erau cunoscuţi şi acceptaţi, iar Loial era de destul timp în Fal Dara ca să nu mai stârnească prea mare interes. Tunica lui închisă la culoare, cu guler tare, era închisă până sus; partea de jos, mai largă, îi ajungea până deasupra cizmelor înalte. Unul dintre buzunarele mari era umflat şi atârna greu. Probabil că erau cărţi, îşi spuse Rand. Chiar şi când se uita la oameni cum joacă zaruri, Loial avea mereu o carte la îndemână.

În ciuda tuturor lucrurilor care i se întâmplaseră, Rand se trezi rânjind. I se întâmpla adesea asta în preajma lui Loial. Ogier ştia atât de multe despre unele lucruri, atât de puţine despre altele şi părea că vrea să afle tot. Rand îşi mai aducea însă aminte de prima data când îl văzuse pe Loial, cu urechile lui acoperite cu smocuri de păr, cu sprâncenele care îi atârnau ca nişte mustăţi lungi, cu nasul lătăreţ, aproape cât faţa de mare – îl văzuse şi crezuse că are în faţa un troloc. Încă îi mai era ruşine. Ogieri şi troloci. Myrddraal şi alte lucruri din ungherele întunecate ale poveştilor spuse la miezul nopţii. Lucruri din poveşti şi legende. Aşa crezuse înainte să plece din Emond’s Field. Dar de atunci văzuse atâtea poveşti prinzând viaţă, încât nu mai era sigur de nimic. Femei Aes Sedai, urmăritori nevăzuţi, un vânt care te prindea şi te ţinea. Zâmbetul i se topi.

— Toate poveştile sunt adevărate, spuse el încetişor.

Loial ciuli urechile şi întoarse capul spre Rand. Când văzu cine este, un rânjet îi acoperi chipul şi se apropie de el.

— A, aici erai.

Vocea îi era groasă şi semăna cu bâzâitul unui bondar.

— Nu te-am zărit la Primire. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Doua lucruri. Primirea Shienaran şi Suprema Înscăunată. Pare obosită, nu crezi? Nu e treabă uşoară să fii

Suprema Înscăunată. Cred că e mai greu decât să fii Fruntaş.

Făcu o pauză, gânditor, dar doar pentru o clipă.

— Spune-mi, Rand, şi tu joci zaruri? Cei de aici joacă ceva mai simplu, cu numai trei zaruri. Noi folosim patru în *stedding.* Ştii, nu vor să mă lase să joc. Zic doar „Glorie Ziditorilor” şi refuză să parieze împotriva mea. Nu cred că e cinstit. Zarurile pe care le folosesc sunt destul de mici – se uită încruntat la mâinile lui, suficient de mari cât să cuprindă un cap de om – dar tot cred că... Rand îl apuca de braţ, întrerupându-l. „Ziditorii!”

— Loial, Ogierii au construit Fal Dara, nu-i aşa? Ştii vreo altă ieşire în afară de porţi? O gaură prin care să te poţi strecura. Un culoar. Orice, numai să fie destul de mare cât să încapă un om. Dacă se poate, să nu fie nici în calea vântului.

Loial se încruntă, mâhnit, capetele sprâncenelor aproape atingându-i obrajii.

— Rand, Ogierii au zidit Mafal Dadaranell, dar oraşul acela a fost distrus în timpul Războaielor Troloce. Acesta – atinse uşor zidul de piatră cu vârfurile late ale degetelor – a fost construit de oameni. Pot să îţi fac planul oraşului Mafal Dadaranell – am văzut odinioară hărţile, într-o carte veche, în *stedding* Shangtai – dar nu ştiu mai multe despre Fal Dara decât ştii tu. Totuşi, e bine făcut, nu-i aşa? Masiv, dar bine făcut.

Rand se lăsă să cadă lângă zid, strângând din ochi.

— Trebuie să găsesc o ieşire, murmură el. Porţile sunt închise şi paznicii nu lasă pe nimeni să treacă, dar eu trebuie să găsesc o ieşire.

— Dar de ce, Rand? întrebă Loial încetişor. Nimeni de aici n-o să-ţi facă vreun rău. Ţi-e bine? Rand?

Deodată ridică glasul.

— Mat! Perrin! Cred că lui Rand îi e rău.

Rand deschise ochii şi îi văzu pe prietenii lui ridicându-se din grupul celor care jucau zaruri. Mat Cauthon, cu picioare lungi, ca de barză, cu umbra unui zâmbet pe buze, ca şi cum vedea ceva amuzant de care nimeni altcineva nu îşi dădea seama. Perrin Aybara, cu părul vâlvoi, lat în umeri şi cu braţe groase, care fusese ucenic de fierar. Cei doi încă mai purtau

hainele din Ţinutul celor Două Râuri, simple şi zdravene, dar ponosite de atâta drum.

Ieşind dintre oameni, Mat aruncă din nou zarurile în semicerc, iar unul dintre jucători strigă:

— Hei, nu poţi pleca când câştigi.

— E mai bine decât să plec când pierd, zise Mat, râzând.

Fără să se gândească, îşi atinse surtucul în dreptul cingătorii, iar Rand tresări. Sub surtuc, Mat avea un pumnal cu un rubin incrustat în plasele, un pumnal de care nu se despărţea niciodată, un pumnal de care nu putea să se despartă. Avea lama mânjită, din oraşul mort Shadar Logoth, mânjită şi strâmbată de o forţă a răului aproape la fel de necruţătoare ca şi Cel Întunecat, forţa răului care ucisese Shadar Logoth cu două mii de ani în urmă, dar care încă mai dăinuia printre ruinele abandonate. Acea pată avea să-l ucidă pe Mat dacă păstra pumnalul, dar avea să-l ucidă încă şi mai repede dacă renunţa la el.

— O să mai aveţi şi alte prilejuri să câştigaţi.

Pufniturile nemulţumite ale bărbaţilor îngenuncheaţi dădură de înţeles că nu prea credeau că au vreo şansă.

Perrin îl urmă pe Mat până la Rand, ţinând ochii în pământ. În ultima vreme, Perrin îşi ţinea mereu ochii în pământ, iar umerii îi erau lăsaţi, ca şi cum ar fi purtat o greutate prea mare chiar şi pentru puterea lor.

— Ce s-a întâmplat, Rand? întrebă Mat. Eşti galben precum ceara. Hei! De unde ai luat hainele astea? Vrei să te faci Shienaran? Poate o să-mi cumpăr şi eu un surtuc ca ăsta şi o cămaşă frumoasă.

Îşi scutură buzunarul şi se auzi un zornăit de monede.

— Se pare că am noroc la zaruri. Câştig aproape întotdeauna.

— Nu trebuie să cumperi nimic, spuse Rand, istovit. Moiraine ne-a înlocuit toate hainele. Din câte ştiu eu, le-a ars deja pe cele vechi, în afară de hainele pe care le purtaţi voi doi. Probabil că Elansu o să vină şi după astea, aşa că în locul vostru m-aş grăbi să mă schimb, dacă nu vreţi să vă dezbrace chiar ea.

Perrin nu ridică privirea, dar se îmbujoră; Mat zâmbi şi mai

mult, dar zâmbetul îi părea forţat. Şi ei avuseseră parte de întâlniri la baie şi doar Mat încerca să pretindă că nu îi păsa.

— Şi nu mi-e rău. Doar că trebuie să plec de aici. Suprema Înscăunată e aici. Lan spunea... spunea că, dacă e ea aici, ar fi mai bine ca eu să plec o săptămână. Trebuie să plec, dar toate porţile sunt închise.

— A spus el asta? Mat se încruntă. Nu înţeleg. N-a spus niciodată nimic rău despre vreo femeie Aes Sedai. De ce acum? Uite, Rand, nici mie nu-mi plac femeile Aes Sedai, dar n-or să ne facă nimic.

Coborî vocea când spuse asta şi se uită peste umăr să vadă dacă vreunul dintre jucători era atent la ce zicea. Oricât de temute ar fi fost femeile Aes Sedai, în Ţinuturile de la Hotar oamenii nu le urau şi orice vorbă nerespectuoasă la adresa lor putea să provoace o încăierare sau chiar ceva mai grav.

— Moiraine, de pildă. Nu e chiar atât de rea, chiar dacă este şi ea o femeie Aes Sedai. Gândeşti ca bătrânul Cenn Buie, care ne spunea tot felul de poveşti la hanul *Izvorul de Vin.* Vreau să spun că Moiraine nu ne-a făcut nici un rău şi nici celelalte n-or să ne facă. De ce ar face aşa ceva?

Perrin ridică ochii din pământ. Ochi galbeni, strălucind în lumina slabă ca aurul şlefuit. „Moiraine nu ne-a făcut rău?” îşi spuse Rand. Ochii lui Perrin fuseseră la fel de căprui ca ai lui Mat când plecaseră din Ţinutul celor Două Râuri. Rand habar n-avea cum se petrecuse schimbarea – Perrin nu voia să vorbească despre asta, de fapt nu voia să vorbească aproape despre nimic de când se întâmplase – dar se petrecuse în acelaşi timp cu umerii lăsaţi şi purtarea mai rece, ca şi cum s-ar fi simţit singur chiar înconjurat de prietenii lui. Ochii lui Perrin şi pumnalul lui Mat. Nici unul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi plecat din Emond’s Field şi Moiraine era cea care îi îndemnase să plece. Ştia că nu era drept. Dacă Moiraine nu ar fi venit în sat, probabil că ar fi fost toţi trei ucişi de troloci, ca de altfel mai toţi cei din Emond’s Field. Dar asta nu îl făcea pe Perrin să râdă ca pe vremuri şi nici nu făcea să dispară pumnalul de la brâul lui Mat. „Şi eu? Dacă aş fi acasă şi încă în viaţă, aş fi tot ceea ce sunt acum?

Cel puţin nu m-aş întreba ce urmează să-mi facă femeile Aes Sedai.”

Mat încă se uita nedumerit la el, iar Perrin ridicase capul cât să îl privească pe sub sprâncene. Loial aştepta, răbdător. Rand nu le putea spune de ce trebuia să stea departe de Suprema Înscăunată. Ei nu ştiau ce este el. Lan ştia, şi Moiraine. Şi Egwene, şi Nynaeve. Ar fi vrut ca nimeni să nu ştie şi cel mai mult ar fi vrut ca Egwene să nu ştie, dar cel puţin Mat şi Perrin – şi Loial – credeau că e acelaşi. Rand ar fi preferat să moară decât să le spună adevărul, iar apoi să vadă şovăiala şi îngrijorarea care apăreau câteodată în privirea lui Egwene şi a lui Nynaeve, chiar şi atunci când încercau să le ascundă.

— Cineva... stă cu ochii pe mine, zise el într-un sfârşit. Mă urmăreşte. Doar că... Doar că nu e nimeni aici.

Perrin ridică brusc capul, iar Mat îşi umezi buzele şi şopti:

— Un Pierit?

— Fireşte că nu, pufni Loial. Cum ar putea vreun Făr-de-ochi să intre în Far Dala, în oraş sau în fortăreaţă? Pravilele spun că între zidurile oraşului nimeni nu-şi poate ţine faţa acoperită, iar lampagiii trebuie să lumineze străzile noaptea, ca să nu fie nici o umbră în care să se poată ascunde Myrddraalii. Aşa ceva e imposibil.

— Zidurile nu sunt de ajuns ca să îi oprească pe Pieriţi, murmură Mat, dacă vor cu adevărat să intre. Nu ştiu dacă pravilele şi felinarele sunt de mai mare folos.

Nu mai semăna deloc cu cel care, în urma cu mai puţin de jumătate de an, era aproape convins că Pieriţii nu sunt decât nişte poveşti ale Menestrelilor. Şi el văzuse prea multe.

— Şi mai e şi vântul, adaugă Rand.

Aproape că nu îi tremura glasul când le povesti ce se întâmplase în vârful turnului. Perrin îşi încleştă pumnii până când îi trosniră degetele.

— Vreau doar să plec de aici, încheie Rand. Vreau să plec spre miazăzi. Departe. Undeva departe.

— Dar dacă porţile sunt închise, spuse Mat, cum putem să ieşim?

Rand se uită ţinta la el.

— Să ieşim?

Trebuia să plece singur. Ar fi fost prea primejdios să vină şi altcineva cu el. În cele din urmă avea să fie el însuşi primejdios şi nici măcar Moiraine nu ştia cât mai era până acolo.

— Mat, ştii că trebuie să mergi în Tar Valon cu Moiraine. Spunea că e singurul loc în care poţi renunţa la nenorocitul ăla de pumnal fără să mori. Şi ştii prea bine ce se va întâmpla dacă îl păstrezi.

Mat îşi atinse surtucul în dreptul pumnalului, fără să pară că îşi dă seama ce face.

— Darul unei femei Aes Sedai e momeală pentru peşte, zise el. Poate că nu vreau să îmi pun singur cârligul în gură. Poate că ceea ce vrea ea să facă în Tar Valon e mai rău decât dacă nu mă duc deloc acolo. Poate că minte. Adevărul pe care îl spune o femeie Aes Sedai nu e niciodată cel care crezi tu că este.

— Mai ştii şi alte zicători pe care vrei să ni le spui? întrebă Rand. Vântul de la miazăzi aduce oaspeţi, vântul de la miază-noapte – casă pustie? Porcul aurit tot porc rămâne? Ce zici de „Cu vorba nu se tund oile”? „Vorbele nebunului sunt praf în vânt”?

— Uşurel, Rand, zise Perrin încetişor. Nu se cade să fii atât de răutăcios.

— Nu? Poate că nu vreau să mergeţi cu mine, să vă ţineţi mereu după mine, să daţi de necaz şi să vă aşteptaţi tot timpul să vă scot din încurcătură. V-aţi gândit vreodată la asta? Arde-m-ar, v-a trecut vreodată prin cap că m-am saturat să vă tot văd peste tot? Tot timpul, tot timpul. M-am saturat.

Expresia de suferinţă de pe chipul lui Perrin îi străpunse inima, dar continuă neîndurător.

— Sunt unii pe aici care mă cred Senior. Senior. Poate că îmi place asta. Dar uitaţi-vă la voi, jucaţi zaruri cu grăjdarii. Când o să plec, o să plec singur. Din partea mea puteţi să vă duceţi în Tar Valon sau să vă spânzuraţi, eu plec singur de aici.

Faţa lui Mat se împietri şi strânse pumnalul prin surtuc

până când i se albiră articulaţiile.

— Dacă aşa vrei, spuse el cu răceală. Credeam că suntem... Cum vrei tu, al'Thor. Dar dacă mă hotărâse să plec în acelaşi timp cu tine, o să plec şi ai face bine să nu-mi stai în drum.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, zise Perrin, atâta vreme cât porţile sunt închise.

Îşi ţinea din nou ochii în pământ. Hohote de râs se auziră dinspre jucătorii de lângă perete când unul dintre ei pierdu.

— Plecaţi sau rămâneţi, spuse Loial, împreună sau separat, nu are importanţă. Sunteţi toţi trei *ta'veren.* Chiar şi eu îmi dau seama de asta, doar uitându-mă la ce se întâmplă în jurul vostru, şi eu nu am Harul. Şi Moiraine Sedai spune la fel.

Mat ridică mâinile.

— Ajunge, Loial. Nu vreau să mai aud nimic despre asta.

Loial scutură din cap.

— Fie că auzi, fie că nu, tot e adevărat. Roata Timpului ţese Pânza Vârstelor cu firele vieţilor oamenilor. Şi voi trei sunteţi *ta'veren,* noduri în aceasta pânză.

— Ajunge, Loial.

— O vreme, Roata va înfăşura Pânza în jurul vostru, indiferent ce veţi face. Şi orice veţi face va fi probabil ales de Roată, nu de voi. *Ta'veren* trag istoria după ei şi dau formă Pânzei prin simpla lor prezenţă, dar Roata îi prinde pe *ta'veren* în ţesătură mai mult decât pe ceilalţi oameni. Oriunde v-aţi duce şi orice aţi face, până când Roata nu hotărăşte altceva, veţi...

— Ajunge! strigă Mat.

Bărbaţii care jucau zaruri priviră împrejur, dar Mat se uită furios la ei până când se întoarseră la treburile lor.

— Îmi pare rău, Mat, murmură Loial. Ştiu că vorbesc prea mult, dar n-am vrut...

— Nu mai stau aici, zise Mat privind în sus, cu un Ogier cu gură mare şi cu un neghiob înfumurat. Vii, Perrin?

Perrin oftă, îi arunca o privire lui Rand, apoi încuviinţă, dând din cap.

Rand se uită la ei cum pleacă cu un nod în gât. „Trebuie

să plec singur. Ajute-m-ar Lumina, trebuie.”

Loial se uita şi el după ei, cu sprâncenele lăsate în jos de îngrijorare.

— Rand, chiar n-am vrut să...

Rand îşi înăspri glasul.

— Ce mai aştepţi? Du-te cu ei! Nu înţeleg de ce mai stai aici. Nu-mi eşti de nici un folos dacă nu ştii nici o ieşire. Du-te! Du-te să-ţi găseşti copacii şi preţioasele tale crânguri, dacă nu cumva au fost tăiate între timp şi bine c-am scăpat de ele dacă aşa s-a întâmplat.

Ochii lui Loial, mari cât nişte farfurioare, păreau miraţi şi jigniţi, dar, încetul cu încetul, deveniră aproape mânioşi. Rand nu se gândise niciodată că aşa ceva era cu putinţă. Unele dintre vechile poveşti pretindeau că Ogierii erau fioroşi, dar nu spuneau şi în ce fel, iar Rand nu întâlnise niciodată pe cineva mai blând decât Loial.

— Dacă aşa vrei, Rand al’Thor, spuse Loial sec.

Se înclină ţeapăn şi se luă după Mat şi Perrin.

Rand se lăsă greu lângă sacii de cereale. „Ei bine, îl luă peste picior o voce din capul lui, ai izbutit, nu-i aşa? Trebuia, răspunse el. O să ajung primejdios pentru cei din jurul meu. Sânge şi cenuşă, o să înnebunesc şi... Nu! Nu, n-o să înnebunesc! N-o să folosesc Puterea şi atunci n-o să înnebunesc şi... Dar nu pot risca să se întâmple asta. Nu pot, nu-ţi dai seama?” Dar vocea se mulţumi doar să râdă de el.

Îşi dădu seama că jucătorii se uitau la el. Stăteau încă în genunchi lângă perete, dar toţi întorseseră capul ca să se uite la el. Shienaranii, indiferent de clasa lor socială, erau întotdeauna politicoşi şi corecţi, chiar şi faţă de duşmanii de moarte, iar Ogierii nu fuseseră niciodată duşmanii celor din Shienar. În ochii jucătorilor se citea revolta. Chipurile le erau inexpresive, dar ochii lor spuneau că ceea ce făcuse nu era bine. Rand le dădea dreptate pe jumătate şi din acest motiv resimţi şi mai puternic acuzaţiile lor. Nu făcură decât să se uite la el, dar Rand ieşi poticnindu-se, ca şi cum l-ar fi urmărit.

Paralizat, umblă prin cămări, încercând să găsească un loc în care să se adăpostească până când aveau să deschidă din nou porţile. Atunci s-ar putea ascunde în fundul căruţei

vreunui neguţător. Dacă nu cumva aveau să cerceteze căruţele la ieşire. Dacă nu cercetau cămările, dacă nu scotoceau prin toată fortăreaţa după el. Se încăpăţână să nu se gândească la asta, se încăpăţână să se concentreze numai asupra găsirii unei ascunzători. Dar în toate locurile pe care le găsea – un spaţiu gol într-o stivă de saci de cereale, o potecă îngustă de-a lungul zidului în spatele unor buţi de vin, o cămară părăsită pe jumătate plină cu lăzi goale şi umbre – îşi imagina că va fi găsit de cei care l-ar fi căutat. Îşi imagina şi că urmăritorul nevăzut, oricine era el – sau orice – avea să-l găsească aici. Aşa că stărui în căutările lui, însetat, murdar şi cu pânze de păianjen în păr.

Şi apoi ajunse într-un coridor slab luminat de torţe şi o văzu pe Egwene strecurându-se de-a lungul lui, oprindu-se din când în când ca să privească iscoditor în cămările pe lângă care trecea. Părul ei negru, care îi ajungea până la brâu, era prins la spate cu o fundă roşie şi purta o rochie fumurie, cum era obiceiul în Shienar, garnisită cu roşu. Când o zări, fu copleşit de tristeţe şi de sentimentul că a pierdut ceva însemnat, mai mult chiar decât atunci când îi izgonise pe Mat, Perrin şi Loial. Crescuse gândindu-se că, într-o bună zi, se va căsători cu Egwene; amândoi se gândiseră la asta. Dar acum...

Fata tresări când Rand apăru pe neaşteptate în faţa ei, oftă, dar nu spuse decât:

— Deci aici erai. Mat şi Perrin mi-au povestit ce ai făcut. Şi Loial. Ştiu ce încerci să faci, Rand, dar e o prostie.

Îşi încrucişă braţele sub sâni şi îl fixă severă cu ochii ei mari şi întunecaţi. Întotdeauna se întreba cum reuşea să pară că se uita de sus la el – făcea asta ori de câte ori voia – deşi abia dacă îi ajungea la piept şi în plus mai era şi cu doi ani mai mică decât el.

— Bine, spuse el.

Se înfurie dintr-odată din pricina părului ei. Înainte să plece din cele Două Râuri nu văzuse niciodată o femeie în toata firea cu părul despletit. Acasă, toate fetele aşteptau cu nerăbdare ca Soborul Femeilor din satul lor să spună că sunt îndeajuns de mari ca să-şi împletească părul. Cu siguranţă

aşa se întâmplase cu Egwene. Şi iată că acum îşi purta părul desfăcut, strâns numai cu o fundă. „Eu vreau să merg acasă şi nu pot, iar ea de-abia aşteaptă să uite tot ce era în Emond's Field."

— Pleacă şi tu şi lasă-mă în pace. Nu vrei să mai ai de-a face cu un păstor. Sunt o grămadă de femei Aes Sedai aici pe lângă care să stai. Şi nu cumva să le spui că m-ai văzut. Sunt pe urmele mele şi n-am nevoie să le dai şi tu o mână de ajutor.

Pete de roşeaţă se aprinseră în obrajii fetei.

— Crezi că aş...

Rand se întoarse să plece, dar Egwene scoase un ţipăt şi se aruncă asupra lui, încolăcindu-i picioarele cu braţele. Se rostogoliră amândoi pe podeaua de piatră, iar desagii şi boccelele lui zburară în toate părţile. Rand bodogăni când se lovi de pardoseală şi teaca sabiei îi intra în coaste, şi din nou când Egwene se ridică şi se trânti pe spatele lui, ca şi cum ar fi fost un scaun.

— Mama, spuse ea cu hotărâre, mi-a zis întotdeauna că cel mai bun mijloc de a învăţa cum să te porţi cu un bărbat este să înveţi să călăreşti un catâr. Zicea că în general au cam tot atâta minte. Doar că uneori catârii sunt mai deştepţi.

Îşi ridică uşor capul ca să se uite peste umăr la ea.

— Dă-te jos de pe mine, Egwene! Da-te jos! Egwene, dacă nu te dai jos – coborî vocea, ameninţător – îţi fac ceva. Tu ştii ce sunt.

Se uită furios la ea, ca să fie sigur că pricepe. Egwene pufni.

— N-ai face nimic, nici de-ai putea. Tu n-ai face rău nimănui. Dar oricum nu poţi. Ştiu că nu te poţi servi de Putere oricând vrei, se întâmplă doar câteodată, şi nu o poţi controla. Aşa că n-o să-mi faci nimic, nici mie, nici altcuiva. Eu însă iau lecţii cu Moiraine, aşa că, dacă nu îţi bagi minţile în cap, Rand al'Thor, o să-ţi dau foc la pantaloni. Asta pot face. Ţine-o tot aşa şi o să vezi.

Dintr-odată, doar pentru o clipă, torţa de lângă ei, de pe zid, începu să ardă cu vâlvătaie mare. Egwene scoase un ţipăt şi se uită ţintă la torţă, mirată.

Rand se răsuci, o apucă de braţ, o dădu jos de pe el şi o puse cu spatele la perete. Când se aşeză şi el, fata stătea în faţa lui, frecându-şi mânioasă braţul.

— Chiar ai fi făcut asta, nu-i aşa? zise el înfuriat. Te joci cu lucruri pe care nu le înţelegi. Ai fi putut să ne preschimbi în cenuşă!

— Bărbaţii! Când nu au ei ultimul cuvânt, fie o iau la fugă fie recurg la forţă.

— Stai puţin! Cine a pus piedică celuilalt? Cine s-a aşezat pe celalalt? Şi tu ai ameninţat – ai încercat chiar – să... Ridică mâinile. Nu. Îmi faci tot timpul asta. Când îţi dai seama că n-o să ai ultimul cuvânt, începem să ne certăm despre cu totul altceva. Nu şi de data asta.

— Nu mă cert, spuse ea liniştită, şi nici nu încerc să schimb subiectul. Dar să te ascunzi nu înseamnă să fugi? Şi după ce te ascunzi, o sa fugi de-a adevăratelea. Şi de ce să le faci rău? Lui Mat, lui Perrin, lui Loial. Şi mie. Ştiu de ce. Ţi-e frică că o să le faci şi mai mult rău dacă îi laşi să rămână lângă tine. Dacă nu faci ceea ce nu trebuie, atunci nu trebuie să te gândeşti că ai putea face rău cuiva. Dar tu fugi şi te răsteşti la oameni şi nici măcar nu ştii dacă ai de ce. De ce ar trebui să ştie Suprema Înscăunată sau alte femei Aes Sedai cu excepţia lui Moiraine, că exişti?

Rand o privi o vreme cu atenţie. Cu cât stătea mai mult cu Moiraine şi Nynaeve, cu atât începea să se poarte la fel ca ele, cel puţin când voia. Uneori semănau foarte mult, Aes Sedai şi Meştereasa, reci şi pricepute. Era însă tulburător să vadă acelaşi lucru la Egwene. În cele din urma îi zise ce spusese Lan.

— Ce altceva ar fi vrut să spună?

Egwene rămase cu mâna pe braţ, încruntându-se, încordată.

— Moiraine ştie despre tine şi nu a făcut nimic, aşa că de ce ar face ceva acum? Dar dacă Lan... încă încruntată, se uita în ochii lui. Cămările sunt primul loc în care or să te caute. Dacă te caută. Până când aflăm dacă te caută, trebuie să te duci într-un loc unde nu le-ar trece prin cap s-o facă. Ştiu. Temniţa.

Rand se ridică anevoie în picioare.

— Temniţa!

— Nu într-o celulă, prostuţule. Merg acolo câteodată, seara, ca să-l văd pe Padan Fain. Şi Nynaeve face la fel. Nimănui n-o să i se pară ciudat dacă azi mă duc mai devreme. De fapt, cum toată lumea e cu ochii pe Suprema Înscăunată, nici n-or să ne observe.

— Dar Moiraine...

— Ea nu merge în temniţă ca să-i pună întrebări jupanului Fain. Îl cheamă la ea. Şi nici măcar asta nu a făcut în ultimele săptămâni. Crede-mă pe cuvânt, o să fii în siguranţă acolo.

Dar Rand şovăia. Padan Fain.

— De ce te duci să-l vezi pe neguţătorul ambulant, de fapt? E o Iscoadă a Celui Întunecat, a recunoscut chiar el, o iscoadă primejdioasă. Arde-m-ar, Egwene, el i-a adus pe troloci în Emond's Field! Ogarul Celui Întunecat, aşa îşi spunea, şi el mi-a adulmecat urma de la Noaptea Iernii încoace.

— Ei bine, acum e la loc sigur în spatele zăbrelelor de fier, Rand. Era rândul ei să şovăie şi se uită la el aproape rugătoare. Rand, Padan Fain venea cu căruţa în Ţinutul celor Două Râuri în fiecare primăvară dinainte să mă nasc. Îi cunoaşte pe toţi oamenii pe care îi cunosc şi eu, toate locurile. E ciudat, dar cu cât stă mai mult închis, cu atât devine mai mult el însuşi. Parcă se rupe de Cel Întunecat. Râde din nou şi istoriseşte lucruri amuzante, despre oamenii din Emond's Field şi câteodată despre locuri despre care n-am auzit niciodată. Uneori e aproape aşa cum îl ştiam. Îmi place să am cu cine sta de vorbă despre acasă.

„De când eu te evit, îşi spuse el, şi de când Perrin evită pe toată lumea, iar Mat îşi petrece tot timpul jucând zaruri şi chefuind."

— N-ar fi trebuit să vă ascund atâtea, murmură el, apoi oftă. Bine, dacă Moiraine crede că eşti în siguranţă în preajma lui, cred că o să fiu şi eu în siguranţă. Dar nu e nevoie să fii şi tu amestecată în treaba asta.

Egwene se ridică în picioare şi începu să-şi netezească rochia, ocolindu-i privirea.

— Moiraine a spus că eşti în siguranţă? Egwene?

— Moiraine Sedai nu mi-a spus niciodată că nu pot merge să-l văd pe jupanul Fain, spuse ea, cu băgare de seamă.

Rand se uită ţintă la ea, apoi izbucni:

— N-ai întrebat-o. Nu ştie. Egwene, e o prostie. Padan Fain e Iscoada Celui Întunecat, la fel de periculos ca şi ceilalţi.

— E închis într-o cuşcă, spuse ea cu asprime, şi nu trebuie să-i cer voie lui Moiraine pentru tot ce fac. E cam târziu să te întrebi dacă femeile Aes Sedai ar încuviinţa ceea ce faci, nu-i aşa? Ei, vii?

— Pot să găsesc şi singur temniţa. Mă caută deja, sau or să înceapă să mă caute, şi nu are rost să te găsească cu mine.

— Fără mine, spuse ea sec, o să te împiedici în propriile picioare şi o să ajungi direct în poala Supremei Înscăunate, apoi o să mărturiseşti totul încercând să nu spui nimic.

— Sânge şi cenuşă, ar trebui să fii acasă, în Soborul Femeilor. Dacă bărbaţii ar fi pe atât de împiedicaţi şi de neajutoraţi pe cât crezi tu, n-am...

— Ai de gând să stai aici şi să vorbeşti până te găsesc? Ia-ţi lucrurile, Rand, şi vino cu mine.

Fără să-i aştepte răspunsul, Egwene se întoarse şi porni pe coridor. Mormăind ceva în barbă, Rand o urmă, fără tragere de inimă.

Erau puţini oameni – majoritatea servitori – pe coridoarele lăturalnice pe care o luară, dar lui Rand i se părea că toţi se uită cu atenţie la el. Nu ca la un bărbat oarecare, gata să plece la drum, ci la el, Rand al'Thor. Ştia că era doar o impresie – şi spera că aşa era – dar tot nu se simţi uşurat când se opriră pe un culoar aflat mult dedesubtul fortăreţei, în faţa unei uşi înalte, cu o ferestruică zăbrelită tăiată în ea şi acoperită cu bare de fier, la fel ca porţile din zidul exterior. Lângă ferestruică atârna un clopoţel.

Uitându-se prin ferestruică, Rand văzu pereţii goi şi doi soldaţi cu capetele rase care stăteau, cu capul descoperit, la o masă pe care era o lampă cu ulei. Unul dintre ei ascuţea un pumnal de o piatră, cu mişcări lente şi îndelungi. Nu se opri din ascuţit când Egwene sună din clopoţel şi se auzi

zângănitul strident al fierului pe fier. Celalalt soldat, cu faţa lată şi posacă, se uită la uşă ca şi cum stătea pe gânduri înainte să se ridice, într-un sfârşit, şi să vină înspre ei. Era scund şi îndesat şi de-abia ajungea să vadă printre zăbrelele de la uşă.

— Ce vrei? Ah, tot tu eşti, fato. Ai venit să vezi Iscoada Celui Întunecat? El cine e?

Nu făcu nici un gest să deschidă uşa.

— E prietenul meu, Changu. Vrea să-l vadă şi el pe jupanul Fain.

Soldatul se uită cu luare aminte la Rand; buza de sus îi tremura, dezgolindu-i dinţii. Lui Rand nu i se părea că bărbatul vrea să zâmbească.

— Bine, spuse Changu în cele din urmă. Bine. Eşti înalt, nu-i aşa? Înalt. Şi bine îmbrăcat pentru cineva de teapa ta. Te-a prins cineva în ţinuturile de la hotarul de răsărit când erai mic şi te-a crescut pe lângă casă?

Trase zăvoarele şi deschise cu putere uşa.

— Hai, intraţi, dacă vreţi să intraţi. Vocea îi deveni batjocoritoare: Ai grijă să nu te loveşti la cap, Seniore.

Nu era nici o primejdie: uşa ar fi fost destul de mare şi pentru Loial. Rand intră în urma lui Egwene, încruntându-se şi întrebându-se dacă acest Changu punea ceva la cale. Era primul Shienaran nepoliticos pe care îl vedea; chiar şi Masema era doar rece, nu neapărat nepoliticos. Dar individul se mulţumi să închidă uşa şi să tragă zăvoarele la loc, apoi se duse la una din poliţele de lângă cealaltă margine a mesei şi luă una din lămpile de acolo. Celalalt soldat nu se opri din ascuţitul pumnalului, nici măcar nu ridică privirea. În cameră nu erau decât o masă, nişte bănci şi nişte poliţe; podeaua era acoperită cu paie şi o altă uşă ferecată ducea şi mai mult în adâncuri.

— O să aveţi nevoie de lumină, nu-i aşa, spuse Changu, acolo, în întuneric, cu tovarăşul vostru. Râse, răguşit şi fără haz, şi aprinse lampa. Vă aşteaptă.

Îi aruncă lampa lui Egwene şi deschise uşa din interior aproape cu bucurie.

— Vă aşteaptă. Acolo, în întuneric.

Rand se opri neliniştit din pricina beznei din faţă şi a lui Changu care rânjea în spatele lui, dar Egwene îl apucă de mânecă şi îl trase înăuntru. Uşa se trânti cu zgomot, aproape prinzându-i călcâiul; se auzi cum se închiseră zăvoarele. Nu aveau decât lampa în toată întunecimea aceea, un mic ochi de lumină în jurul lor.

— Eşti sigură că o să ne lase să ieşim? întrebă el.

Îşi dădu seama că bărbatul nici nu se uitase la sabia lui sau la arc, nici nu întrebase ce avea în boccele.

— Nu sunt nişte paznici prea buni. Am fi putut veni aici să-l eliberăm pe Fain.

— Mă cunosc, ştiu că nu aş face asta, spuse ea tulburată. De fiecare dată când vin par mai încrâncenaţi. Toţi paznicii. Mai răi, mai posaci. Changu spunea glume prima data când am venit, iar Nidao aproape că nu mai vorbeşte. Dar probabil că dacă stai într-un loc ca ăsta nu poţi să ai inima uşoară. Poate că doar mi se pare. Locul asta nu mă face nici pe mine să mă simt prea bine.

În ciuda celor spuse, îl trase încrezătoare după ea în întuneric. Rand îşi ţinea mâna liberă pe sabie. Lumina palidă a lămpii scoase la iveală o încăpere largă, cu gratii late de fier la fiecare capăt, în faţa celulelor cu pereţi de piatră. Doar în două din celulele pe lângă care trecură erau prizonieri. Când văzură lumină, întemniţaţii se ridicară în capul oaselor pe paturile lor înguste, acoperindu-şi ochii cu mâinile, privind furios printre degete. Chiar dacă aveau chipurile ascunse, Rand era sigur că se uitau furios la ei. Ochii le străluceau în lumina lămpii.

— Celui de acolo îi place să bea şi să se bată, şopti Egwene, arătând spre un individ mătăhălos, cu palmele tăbăcite. De data asta a distrus singur sala mare a unui han din oraş şi a rănit serios nişte oameni.

Celalalt prizonier purta o haina brodată cu aur, cu mâneci largi şi cizme scurte, strălucitoare.

— A încercat să plece din oraş fără să plătească la han – Egwene dispreţuia un asemenea lucru: tatăl ei era Starostele din Emond’s Field, dar şi hangiu – şi fără să plătească precupeţilor şi neguţătorilor cărora le datora bani.

Bărbaţii mârâiră la ei, scoţând înjurături guturale, la fel de vulgare precum cele pe care le auzise Rand de la gărzile neguţătorilor.

— Şi înjurăturile sunt mai neruşinate pe zi ce trece, spuse Egwene cu vocea sugrumată, şi grăbi pasul.

Când ajunseră la celula lui Padan Fain, aflată chiar în celălalt capăt, Egwene era destul de în faţă pentru ca Rand să rămână complet în întuneric. Se opri acolo, în umbrele din spatele lămpii fetei. Fain stătea pe pat, cu trupul aplecat în faţă, ca şi cum ar fi aşteptat ceva, exact aşa cum spusese Changu. Era un bărbat osos, cu privire pătrunzătoare, cu braţe lungi şi un nas mare şi arata chiar mai sfrijit acum decât îşi amintea Rand. Nu din pricina temniţei – mâncarea de aici era aceeaşi cu cea pe care o mâncau servitorii, şi nici cei mai ticăloşi prizonieri nu erau tăiaţi de la porţie – ci din cauza a ceea ce făcuse înainte să ajungă la Fal Dara.

Padan Fain îi stârni lui Rand amintiri de care s-ar fi lipsit bucuros. Fain pe capra căruţei lui mari de neguţător ambulant, mergând pe Podul Căruţelor, sosind în Emond’s Field în ziua de Noaptea Iernii. Şi în Noaptea Iernii veniseră trolocii, ucigând şi pârjolind, vânând. Vânând trei tineri, spusese Moiraine. „Vânându-mă pe mine, dacă ar fi ştiut, şi folosindu-l pe Fain ca ogar.”

Fain se ridică în picioare când se apropie Egwene, fără să îşi acopere ochii sau măcar să clipească din cauza luminii. Îi zâmbi, un zâmbet care îi atinse doar buzele, apoi îşi înălţă privirea deasupra capului ei. Uitându-se ţinta la Rand, ascuns în bezna din spatele luminii, îndreptă un deget lung înspre el.

— Simt că eşti acolo, ascunzându-te, Rand al’Thor, spuse el, aproape îngânând. Nu te poţi ascunde, nici de mine, nici de ei. Credeai că s-a terminat, nu-i aşa? Dar bătălia nu se termina niciodată, Rand al’Thor. Vin după mine şi vin după tine, iar războiul merge mai departe. Fie că trăieşti, fie că mori, pentru tine nu se termină niciodată.

Deodată începu să cânte:

Dar vine-o vreme, şi-a venit mereu
Când suntem liberi toţi, şi tu, şi eu.

Şi-apoi o zi când moare lumea toată,
Tu în primul rând, eu niciodată.

Îşi lăsă braţul să cadă şi ridică privirea, uitându-se ţintă undeva sus, în întuneric. Un rânjet hâd îi strâmba gura şi râse înfundat, ca şi cum ceea ce vedea era foarte hazliu.

— Mordeth ştie mai multe decât voi toţi. Mordeth ştie.

Egwene se dădu înapoi până când ajunse la Rand şi numai marginea ochiului de lumină mai atingea zăbrelele de la celula lui Fain. Întunericul îl ascunse pe neguţătorul ambulant, dar încă îi mai auzeau râsetele înfundate. Chiar şi fără să-l vadă, Rand era convins că Fain încă se mai uita în gol. Înfiorându-se, atinse plăselele sabiei cu degetele.

— Lumină! spuse el răguşit. Şi tu zici că e aşa cum era pe vremuri?

— Câteodată e mai bine, alteori mai rău.

Lui Egwene îi tremura glasul.

— Acum e mai rău – mult mai rău decât de obicei.

— Mă întreb ce vede. „E nebun, stă şi se holbează în întuneric la un tavan de piatră. Dacă piatra nu ar fi acolo, s-ar uita drept în apartamentele femeilor. Unde sunt Moiraine şi Suprema Înscăunată.” Se înfioră din nou. E nebun.

— N-a fost o idee bună, Rand.

Privind peste umăr înspre celulă, Egwene îl trase după ea şi coborî glasul, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Fain ar fi putut să o audă. Chicotelile lui Fain se auzeau încă în urma lor.

— Chiar dacă n-or să mă caute aici, nu pot sta aici cu el aşa şi cred că nici tu nu ar trebui să rămâi. Are ceva astăzi ce...

Egwene trase aer în piept, cutremurându-se.

— Mai e un loc în care ai fi şi mai în siguranţă decât aici. Nu ţi-am spus mai înainte pentru că era mai uşor să te aduc aici, dar n-or să caute niciodată în apartamentele femeilor. Niciodată.

— Apartamentele... Egwene, poate că Fain e nebun, dar tu eşti şi mai nebună decât el. Nu te poţi ascunde de viespi în cuibul de viespi.

— Ce loc mai bun ştii? Care este singurul loc din fortăreaţă

în care nici un bărbat nu intră fără să fie poftit de o femeie, nici măcar Seniorul Agelmar? Care este singurul loc în care nimănui nu i-ar trece prin cap să caute un bărbat?

— Care este singurul loc din fortăreaţă care este sigur plin de femei Aes Sedai? E o idee nesăbuită, Egwene.

Fata puse mâna pe boccelele lui şi vorbi de parcă totul ar fi fost deja hotărât.

— Trebuie să-ţi înfăşori sabia şi arcul în mantie, şi atunci o să pară că duci nişte lucruri pentru mine. N-ar trebui să fie prea greu să îţi găsesc un veston şi o cămaşă mai puţin frumoase. Dar va trebui să te gheboşezi.

— Ţi-am spus, nu vreau să fac asta.

— Din moment ce eşti încăpăţânat ca un catâr, ar trebui să-ţi placă să faci pe animalul de povară. Doar dacă nu cumva preferi să rămâi aici cu el.

Râsetele şoptite ale lui Fain se auziră prin umbrele întunecate.

— Bătălia nu se termină niciodată, Rand al'Thor. Mordeth ştie.

— S-ar putea să am mai mult noroc dacă sar de pe zid, murmură Rand.

Dar îşi dădu jos boccelele de pe umăr şi începu să-şi învelească sabia, arcul şi tolba, aşa cum zisese Egwene. În beznă, Fain râdea.

— Nu se termină niciodată, al'Thor. Niciodată.

CAPITOLUL 4

Înfăţişarea

Singură, în încăperea sa din acea parte a fortăreţei rezervată femeilor, Moiraine îşi potrivi şalul, brodat cu un desen care reprezenta corzi răsucite de iederă şi de viţă, şi se cântări din priviri, în oglinda înaltă şi înrămata, aflată într-un colţ. Atunci când era supărată, ochii săi mari şi întunecaţi puteau să pară la fel de aprigi ca ochii de şoim. În clipa aceea, păreau să sfredelească ovalul de sticlă argintată. Numai întâmplarea făcuse ca şalul pe care-l purta să se afle în desagii de la şa, atunci când sosise în Fal Dara. Şalurile de felul acesta, care aveau pe spate, chiar la mijloc, Flacăra sclipitoare din Tar Valon şi nişte ciucuri lungi, a căror culoare reprezenta Ajah din care făcea parte posesoarea (al lui Moiraine era albastru precum cerul), se purtau, de cele mai multe ori, numai în Tar Valon, ba chiar numai în Turnul Alb. În afară întrunirilor Marelui Divan din Turn, nu se iveau prea multe prilejuri care să necesite purtarea şalului; dincolo de Zidurile Strălucitoare, cei mai mulţi oameni de rând ar fi luat-o la fugă la vederea Flăcării, căutând să se ascundă sau, cine ştie, să-i cheme în ajutor pe Copiii Luminii. Nici măcar o Aes Sedai nu era ferită de săgeţile Mantiilor Albe, iar Copiii erau mult prea vicleni pentru a-i îngădui unei Surori să-l vadă pe cel care-o ţintea, înainte să apuce să tragă, dându-i astfel răgazul de a se feri. Cât despre Moiraine, ea nu s-ar fi aşteptat niciodată să fie silită să poarte şalul în Fal Dara. Numai că o întâlnire cu Suprema Înscăunată avea anumite tipicuri, pe care era obligată să le respecte.

Era o femeie zveltă şi nicidecum înaltă, iar obrajii netezi, fără vârstă, aşa cum aveau toate femeile Aes Sedai, o făceau adesea să pară mai tânăra decât era. Numai că Moiraine avea şi mişcările graţioase şi poruncitoare, precum şi un calm care se putea impune în faţa oricărei adunări. Se deprinsese cu aceste purtări încă din tinereţea petrecută în Palatul Regal din

Cairhien, iar anii scurşi de când devenise Aes Sedai nu o făcuseră să se schimbe – ba chiar dimpotrivă. Şi totuşi, în acea zi, calmul era doar aparent. „Probabil că sunt necazuri, altfel n-ar fi venit chiar ea în persoană”, gândi femeia. Era cel puţin a zecea oara când ideea i se strecurase în minte. Numai că, dincolo de ea, se mai aflau încă o mie de întrebări. „Ce fel de necazuri şi, mai ales, pe cine a ales s-o însoţească?” De ce tocmai acolo? De ce tocmai atunci? Nu putea îngădui ca lucrurile să înceapă să meargă prost.

Inelul cu Marele Şarpe pe care-l purta pe mâna dreaptă sclipi slab, atunci când ea ridică braţul pentru a pipai lănţişorul delicat de aur împletit în pletele închise la culoare care-i cădeau în valuri pe umeri. Drept în mijlocul frunţii îi atârna o piatră mică, albastră precum cerul. Multe dintre femeile din Turnul Alb ştiau ce putea face atunci când se folosea de piatră pentru a se concentra. Nu era cine ştie ce – doar o mărgică de cristal albastru, bine şlefuit, de care se folosise pe când era tânără, pentru primii paşi pe calea Puterii, fără să fie călăuzită de nimeni. Îşi reamintise, pe atunci, de poveştile despre aşa-numitele *angreal,* sau despre *sa'angreal,* obiecte încă şi mai puternice, legendarele rămăşiţe din Vârsta Legendelor cu ajutorul cărora femeile Aes Sedai conduceau mai multă Putere decât ar fi putut-o face în mod firesc; îşi reamintise, şi se gândise că un asemenea obiect era de neînlocuit pentru stăpânirea Puterii. Surorile din Turnul Alb cunoşteau câteva dintre micile ei vicleşuguri, iar pe altele doar le bănuiau, ba chiar îşi imaginau că putea face şi multe alte lucruri.

Atunci când auzise povestea, fusese de-a dreptul tulburată. De fapt, piatra nu o ajuta decât pentru câteva lucruri simple şi mărunte – ce-i drept, folositoare, câteodată – soiul de lucruri care-i puteau trece prin minte unei copile. Dar dacă împreună cu Suprema veniseră şi alte Surori, care nu aveau ce căuta acolo, se putea folosi de mărgică pentru a le lua pe nepregătite, din pricina tuturor poveştilor care circulau.

La uşă se auziră mai multe bătăi, iuţi şi nerăbdătoare. Nu putea fi vorba de nici o femeie din Shienar – ele nu ar fi îndrăznit să facă asta, cu atât mai puţin la uşa ei. Moiraine

rămase cu privirile aţintite asupra oglinzii, până când îşi regăsi liniştea, ascunzându-şi toate gândurile în adâncul sufletului. Apoi cercetă punga de piele moale care-i atârna la cingătoare. „O fi avut ea motive să plece din Tar Valon, dar o să uite de toate, după ce o să-i înfăţişez aceasta nouă pricină.” Ciocăniturile răsunară din nou, mai puternice decât prima dată, înainte ca ea să traverseze încăperea şi să deschidă uşa, zâmbindu-le liniştită celor două femei care veniseră s-o cheme.

Le recunoscu pe amândouă. Una era Anaiya, o femeie cu părul închis la culoare, cu un şal cu ciucuri albaştri, iar cealaltă – Liandrin, cu şalul ei roşu. Aceasta din urmă – la fel de tânără pe cât o arăta chipul, cu o faţă de păpuşă şi cu o gură micuţă, cu colţurile lăsate în jos – avea braţul ridicat, pregătindu-se să bată din nou la uşă. Sprâncenele sale de culoare închisă, şi ochii, încă şi mai întunecaţi, ieşeau puternic în relief din pricina numeroaselor şuviţe împletite, de culoarea mierii. Asemenea trăsături, însă, nu erau neobişnuite pentru cineva din Tarabon. Cele două femei erau mai înalte decât Moiraine – deşi, la drept vorbind, Liandrin nu o depăşea decât cu o palmă.

Pe chipul sever al Anaiyei înflori un zâmbet, de îndată ce Moiraine deschise uşa. Era singura trăsătură frumoasă cu care se putea mândri, dar era îndeajuns; toată lumea se simţea la adăpost, mulţumită de sine şi deosebită, atunci când o vedea pe Anaiya zâmbind.

— Moiraine, să te scalde Lumina. Mă bucur să te revăd. Eşti bine? A trecut atâta vreme.

— Inima mea se bucură să te vadă, Anaiya. Să te scalde Lumina.

Era purul adevăr. Era bine să ştie că avea măcar o prietenă printre femeile Aes Sedai care veniseră în Fal Dara.

Liandrin îşi subţie buzele şi-şi aranjă şalul pe umeri, cu mişcări rapide.

— Suprema Înscăunată, chiar ea îţi cere să mergi s-o vezi, Soră.

Până şi glasul îi suna morocănos şi rece, dar nu era din pricina lui Moiraine – sau, cel puţin, nu doar din pricina ei.

Liandrin părea mereu nemulţumită. Încruntându-se, ea încercă să privească în încăpere, peste umărul lui Moiraine.

— Camera asta, chiar este păzită. Nu putem intra. De ce te fereşti de Surorile tale?

— Mă feresc de toată lumea, răspunse liniştită Moiraine. Multe dintre slujnice sunt curioase când vine vorba de Aes Sedai şi nu vreau ca ele să-şi bage nasul când nu sunt pe aici. Până acum nu a fost nevoie de asta.

Ieşind pe coridor împreună cu celelalte, ea închise uşa şi adaugă:

— N-ar fi mai bine să mergem? Nu trebuie s-o facem pe Supremă să ne-aştepte.

Porni în josul coridorului, alături de Anaiya, care-i vorbea despre tot felul de lucruri. Liandrin rămase o vreme cu ochii la uşă, ca şi cum s-ar fi întrebat ce avea de ascuns Moiraine, apoi se grăbi să le ajungă din urmă. Se proţăpi de cealaltă parte a lui Moiraine, mergând înţepată, ca un străjer. Anaiya, în schimb, era mult mai liniştită şi nu făcea decât să le ţină companie. Tălpile lor încălţate în papuci uşori de-abia atingeau covoarele groase, ţesute cu modele simple.

Mai multe femei îmbrăcate în livrele le făcură plecăciuni adânci, pe măsură ce treceau pe lângă ele. Unele le arătară mai mult respect decât dac-ar fi trecut însuşi Seniorul din Fal Dara. Trei femei Aes Sedai, împreună, şi însăşi Suprema Înscăunată găzduită în fortăreaţă. Onoarea care li se făcea întrecea toate aşteptările. Pe coridoare erau şi câteva femei din Casele nobile; şi ele se plecară, ceea ce cu siguranţă n-ar fi făcut pentru Seniorul Agelmar. Moiraine şi Anaiya zâmbiră şi-şi plecară frunţile, răspunzând fiecărui salut, fie că venea de la slujnice, fie de la femeile de viţa nobila. Liandrin nici nu le băga în seamă.

Pe unde treceau întâlneau, fireşte, numai femei. Nici un bărbat din Shienar trecut de zece ani nu şi-ar fi îngăduit să pătrundă în iatacurile acelea fără să i se fi dat voie sau fără să fi fost poftit, cu toate că erau şi pe acolo câţiva băieţei care alergau şi se jucau pe coridoare. Văzându-le, ei se lăsară, stângaci, într-un genunchi, în timp ce surorile lor făceau reverenţe. Din când în când, trecând pe lângă unul dintre ei,

Anaiya zâmbea şi-i ciufulea părul.

— De data asta, Moiraine, spuse Anaiya, ai stat prea multă vreme departe de Tar Valon. Mult prea multă. Tar Valon îţi duce dorul, şi surorile tale la fel. Şi e nevoie de tine în Turnul Alb.

— Unele dintre noi trebuie să mai străbată şi lumea, răspunse liniştită Moiraine. Marele Divan îl las în grija ta, Anaiya. Şi totuşi, acolo, în Tar Valon, tu auzi mai multe despre ceea ce se-ntâmplă în lume decât mine. Adesea, eu nici nu mai am răgazul să aflu ce se petrece în urma mea, prin locurile prin care tocmai am trecut. Ce veşti mai sunt?

— Au apărut încă trei falşi Dragoni, spuse Liandrin, scuipând cuvintele. În Saldaea, Murandy şi Tear, au făcut ravagii. În vremea asta, voi, Albastrele, zâmbiţi şi vorbiţi despre nimicuri, şi tot încercaţi să vă agăţaţi de trecut.

Anaiya ridică dintr-o sprânceană, iar Liandrin tăcu, pufnind aprig.

— Trei, şopti Moiraine, ca pentru sine; o clipă, ochii îi străluciră, dar îşi dădu seama iute şi se feri. În ultimii doi ani au fost trei, iar acum încă trei deodată.

— O sa ne ocupăm şi de ăştia, la fel ca şi de cei dinaintea lor. Şi de masculii ăştia paraziţi, şi de nespălaţii care se aduna sub steagurile lor.

Moiraine era aproape amuzată de siguranţa din glasul lui Liandrin. Nu prea mult, însă, pentru că-şi dădea mult prea bine seama de ceea ce se petrecea, ca şi de diversele posibilităţi existente.

— N-au trecut decât câteva luni, Soră, şi ai şi uitat? Ultimul fals Dragon aproape că a distrus Ghealdan înainte ca armata sa, nespălată sau nu, să fie înfrântă. Da, de-acum Logain este în Tar Valon, şi probabil că a fost domolit şi nu mai este primejdios, dar unele dintre surorile noastre au murit pentru a-l putea învinge. Or, asta nu ne putem îngădui – chiar şi o singură victimă, şi tot este prea mult. Iar pierderile din Ghealdan sunt cu mult mai mari. Cei doi de dinaintea lui Logain nu puteau conduce Puterea şi chiar şi aşa oamenii din Kandor şi din Arad Doman şi-aduc foarte bine aminte de satele arse şi de bărbaţii morţi în luptă. Crezi că lumea poate

face faţă atât de uşor, când sunt trei la un loc? Oamenii o să se adune ca oile sub flamurile lor. Nici unui bărbat care a pretins că ar fi fost Dragonul Renăscut nu i-au lipsit credincioşii. Cât de cumplite or să fie războaiele de data asta?

— Nu-i chiar atât de rău, spuse Anaiya. Din câte ştim, numai cel din Saldaea poate conduce Puterea. Nu a avut prea mult timp pentru a-şi atrage credincioşi, iar surorile noastre trebuie să fi ajuns deja acolo, ca să se ocupe de el. Cei din Tear îl hărţuiesc pe falsul Dragon şi pe oamenii lui prin Haddon Mirk, iar omul din Murandy este deja în lanţuri.

Râse scurt, mirându-se parca, şi continuă:

— Ca să vezi! Tocmai cei din Murandy s-au descurcat cel mai bine şi cel mai repede. Dacă-i întrebi, ai zice că regatul nici nu contează pentru ei: spun că se trag din Lugard, din Inishlin, sau că sunt oamenii cine ştie cărui mare Senior. Şi totuşi, de teamă că vreunul dintre vecinii lor ar putea profita de acest prilej pentru a-i invada, au sărit asupra falsului Dragon aproape imediat după ce-a deschis gura ca să-şi declare intenţiile.

— Cu toate astea, spuse Moiraine, trei dintr-odată nu pot fi trecuţi cu vederea. Oare a reuşit vreuna dintre surori să Proroceasca ceva?

Nu părea ceva foarte probabil – de mai multe veacuri, puţine Aes Sedai dăduseră semne ca ar fi avut o asemenea înzestrare – aşa că nu se miră văzând-o pe Anaiya clătinând din cap. Nu se miră, dar se simţi un pic mai uşurată.

Ajunseră la o răspântie a mai multor coridoare, unde se întâlniră cu Domniţa Amalisa. Aceasta făcu o reverenţă adâncă, lăsându-şi fruntea mult în jos şi desfăcându-şi larg poalele fustei de un verde-deschis.

— Cinstire pentru Tar Valon, murmură ea. Slava femeilor Aes Sedai.

Pentru sora Seniorului din Fal Dara era nevoie de ceva mai mult decât de o aplecare a capului. Moiraine luă mâinile Amalisei şi o ridică în picioare.

— Ne faci o mare onoare, Amalisa. Ridică-te, Soră.

Amalisa se îndreptă cu multă graţie, roşie la faţă. Nu fusese niciodată în Tar Valon, iar cinstea de a fi numita Soră

de către o Aes Sedai era ceva important chiar şi pentru cineva de rang înalt, ca ea. Era o femeie scunda şi de vârsta mijlocie, cu tenul întunecat. Se bucura de o frumuseţe împlinită şi matură, pe care culoarea din obraji o scotea şi mai mult în evidenţă.

— Eşti mult prea bună cu mine, Moiraine Sedai.

Moiraine zâmbi.

— Ne cunoaştem de multă vreme, nu-i aşa, Amalisa? Să trebuiască oare să folosesc titlurile de nobleţe atunci când îţi vorbesc, ca şi cum nu am fi stat niciodată de vorbă, la o ceaşcă de ceai?

— Fireşte că nu, îi răspunse Amalisa, tot printr-un zâmbet.

Pe chip i se citea aceeaşi tărie care se oglindea şi în trăsăturile fratelui ei, chiar dacă liniile obrajilor şi maxilarelor erau ceva mai puţin aspre. Unii spuneau că, oricât de încercat şi renumit războinic ar fi fost Agelmar, sora sa îl întrecea, ba chiar cu mult.

— Numai că, având-o aici pe Suprema Înscăunată… Când Regele Easar vine să viziteze Fal Dara, între patru ochi îi spun tot „Magami”, Unchiuleţule, aşa cum făceam când eram mică, iar el mă ducea în cârcă, dar în public trebuie să mă comport altfel.

Anaiya ţâţâi din buze.

— Formalităţile sunt necesare câteodată, dar adesea bărbaţii pun un preţ mult prea mare pe ele. Te rog, spune-mi Anaiya, iar eu îţi voi spune Amalisa dacă-mi permiţi.

Cu colţul ochiului, Moiraine o văzu pe Egwene, undeva în josul coridorului, dispărând grăbită după un colţ. Pe urmele ei se împleticea o siluetă cocoşată, într-un surtuc de piele, cu capul în jos şi cu multe boccele în braţe. Moiraine îşi îngădui un zâmbet uşor, pe care-l ascunse repede. „Dacă fata asta se dovedeşte şi în Tar Valon la fel de descurcăreaţă, se gândi ea, uşor amuzată, cândva o să stea pe tronul Supremei Înscăunate. Dacă învaţă să se mai controleze puţin. Şi dacă va mai dăinui tronul de Amyrlin pe care să se înscăuneze.”

Când îşi îndreptă din nou atenţia către celelalte, o auzi pe Liandrin spunând:

— ... Aşa că m-aş bucura să am prilejul de a afla mai

multe despre acest ţinut.

Pe chip i se oglindea un zâmbet neprefăcut, aproape copilăros, iar vocea îi era blândă şi prietenoasă. Auzind-o pe Amalisa care le invită pe data să vina alături de ea şi de doamnele sale în grădinile sale private, şi pe Liandrin care primi cu căldură invitaţia, Moiraine se forţă să nu lase nimic să i se citească pe chip. Liandrin nu-şi făcea prea multe prietene, şi toate cele pe care le avea erau din Ajah Roşie. „Oricum, nu se împrieteneşte decât cu Aes Sedai. Cred că ar prefera să aibă de-a face cu un bărbat sau cu un troloc, decât cu o femeie care nu e înzestrată.” Îi trecu prin minte că, probabil, Liandrin nu făcea nici o deosebire între bărbaţi şi troloci. La fel ca majoritatea celor care aleseseră să facă parte din Ajah Roşie.

Anaiya îi explica Amalisei că erau în drum spre Suprema Înscăunată.

— Fireşte, răspunse cealaltă. Fie s-o scalde Lumina, iar Creatorul să-şi întindă braţul deasupra ei, ca s-o ferească de rău. Atunci rămâne pentru mai târziu.

Şi, cu asta, îşi îndreptă umerii şi aplecă uşor din cap, atunci când cele trei Aes Sedai se îndepărtară. După ce o porniră iarăşi la drum, Moiraine începu s-o cerceteze pe Liandrin din priviri, fără să se uite vreodată direct la ea. Femeia cu părul de culoarea mierii mergea cu ochii aţintiţi înainte, gânditoare, strângând din buzele roşii ca petalele de trandafir. Părea să fi uitat şi de Moiraine şi de Anaiya. „Ce-o fi punând la cale?”

Anaiya părea să nu fi observat nimic ieşit din comun, numai că aşa era ea întotdeauna – reuşea să-i accepte pe cei din jur şi aşa cum erau de fapt, şi cum voiau să pară. Moiraine fusese dintotdeauna mirată că Anaiya se descurca atât de bine în Turnul Alb – asta pentru că toate cele viclene din fire păreau să creadă că onestitatea şi bunăvoinţa ei, blândeţea cu care-i accepta în jurul său pe toţi nu erau altceva decât o mască sub care îşi ascundea cu multă pricepere adevăratul caracter. Aproape toate se arătau luate prin surprindere, atunci când se dovedea că ea credea cu adevărat ceea ce spunea, şi spunea mereu ceea ce credea. Avea şi talentul de

a pătrunde până în străfundul fiecărui lucru. Şi de a se împăca, fără să protesteze, cu ceea ce afla. În clipa aceea, de pildă, reîncepuse să vorbească, netulburată, despre ce mai era nou.

— Veştile din Andor sunt şi bune, şi rele. Revoltele de stradă din Caemlyn s-au stins odată cu venirea primăverii, dar încă se vorbeşte mult, mult prea mult, împotriva Reginei. Oamenii dau vina chiar şi pe Tar Valon, pentru iarna cea lungă. Morgase nu mai e chiar atât de sigură de tronul ei aşa cum era anul trecut, dar este încă Regină şi aşa va şi rămâne, câtă vreme Gareth Byrne este Căpitanul Suprem al Gărzilor sale. Iar Elayne, Domniţa-Moştenitoare, împreuna cu fratele său, Seniorul Gawyn, au ajuns în siguranţă în Tar Valon, pentru învăţătură. Exista o vagă îngrijorare în Turnul Alb că tradiţia ar putea fi întreruptă.

— Cu neputinţă, câtă vreme mai trăieşte Morgase, spuse Moiraine.

Liandrin tresări uşor, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Şi să ne rugam să trăiască până la adânci bătrâneţi. Alaiul Domniţei-Moştenitoare a fost urmărit până la apele râului Erinin de către Copiii Luminii. Până la podurile din Tar Valon. Mai sunt încă şi acum unii care s-au aşezat la ieşirea din Caemlyn, aşteptând un prilej favorabil, iar dincolo de ziduri sunt şi oameni care pleacă urechea.

— Poate că a venit vremea ca Morgase să înveţe să fie puţin mai grijulie, oftă Anaiya. Lumea devine cu fiecare zi mai primejdioasă, chiar şi pentru o regină. Sau mai ales pentru o regină. Ea a fost încăpăţânată de mică. Îmi aduc aminte când a venit în Tar Valon – era doar o copilă. Nu era îndeajuns de înzestrată pentru a ajunge o adevărată Aes Sedai, iar asta o scotea din minţi. Câteodată, am impresia că din pricina asta o împinge pe fiică-sa de la spate, indiferent de ce vrea, de fapt, fata.

Moiraine pufni dispreţuitoare.

— În sufletul lui Elayne, scânteia arde încă de la naştere. Nu a fost vorba despre vreo alegere. Morgase nu poate risca să-şi lase fata să moară din lipsă de instruire, chiar dacă toate

Mantiile Albe din Amadicia şi-ar fi aşezat tabăra dincolo de zidurile din Caemlyn. I-ar fi poruncit lui Gareth Byrne şi Gărzilor sale să-şi croiască drum până în Tar Valon, iar el s-ar fi supus, chiar dacă ar fi trebuit să meargă de unul singur.

„Şi, cu toate astea, adevăratele puteri ale fetei trebuie să rămână ascunse. Oare oamenii din Andor ar fi în stare să o accepte pe Elayne pe Tronul Leului, după Morgase, dacă ar şti adevărul? Nu-i vorba doar de o regină educată în Tar Valon, aşa cum cere tradiţia, ci de o Aes Sedai în toata puterea cuvântului."

Istoria de până atunci nu cunoştea decât câteva regine care avuseseră dreptul de a se numi Aes Sedai, şi toate cele care îngăduiseră ca aceasta să se afle ajunseseră să regrete. Simţi o undă de tristeţe. Însă erau prea multe în joc pentru a-şi putea permite să dea o mână de ajutor, sau chiar să-şi facă griji pentru un singur regat şi un singur tron.

— Şi altceva, Anaiya?

— Trebuie să afli că în Illian a fost adunat Marele Alai pentru a porni pe urmele Cornului, pentru prima dată de patru sute de ani. Locuitorii de-acolo spun că se apropie Ultima Bătălie, adăugă Anaiya, tremurând uşor – lucru foarte firesc – dar fără să se întrerupă. Iar Cornul lui Vaiere trebuie găsit înainte de înfruntarea finală cu Umbra. Oamenii se adună deja din fiecare ţinut, dornici să intre în legendă şi să găsească acel Corn. Murandy şi Altara, fireşte, sunt în gardă, crezând că totul nu este decât un pretext pentru ca locuitorii din Illian să-i atace. Probabil că tocmai datorită acestui lucru cei din Murandy l-au prins atât de repede pe falsul Dragon. Oricum, au să apară noi poveşti pe care barzii şi Menestrelii să le adauge ciclului deja existent. Facă Lumina să nu fie şi altceva, ci numai poveşti.

— Poate că nu vor fi poveştile la care se aşteaptă lumea, spuse Moiraine.

Liandrin o sfredeli cu privirea, dar ea nu lăsa să i se citească nimic pe faţă.

— Probabil că nu, spuse calmă Anaiya. Pentru că tocmai poveştile cele mai neaşteptate vor fi cele care-şi vor găsi locul în ciclul de legende. Cam asta ar fi. În rest, sunt numai

zvonuri. Seminţia Mării se agită, corăbiile lor zboară din port în port aproape fără odihnă. Surorile aflate în Insule spun că se apropie venirea lui Coramoor, Alesul lor, dar nimeni nu vrea să spună mai multe. Ştii că Atha'an Miere nu-şi prea dau drumul la gură în faţa străinilor, atunci când vine vorba de Coramoor, iar în aceasta privinţă, chiar şi surorile noastre care se trag din rândurile lor se comportă la fel, de parcă n-ar fi Aes Sedai. Şi Aielii par să se mişte, dar nimeni nu cunoaşte pricina. Cu ei, nimeni nu ştie ce să creadă. Măcar, slavă Luminii, nu există nici un semn că ar avea de gând să treacă iarăşi Osia Lumii. Ce n-aş da să avem măcar o soră din neamul lor. Măcar una. Ştim prea puţine despre ei, sfârşi ea, oftând şi clătinând din cap. Moiraine râse.

— Câteodată mi se pare că locul tău e mai degrabă în Ajah Brună, Anaiya.

— Şesul Almoth, spuse Liandrin, părând ea însăşi uimită că deschisese gura.

— Ei da, Soră, dar ăsta e chiar un zvon şi nimic mai mult, spuse Anaiya. Câteva şoapte pe care le-am auzit pe când plecam din Tar Valon. Chipurile, în Şesul Almoth şi chiar la Capul Toman s-ar da nişte lupte. Asta-i cam tot ce se ştie. Zvonuri despre alte zvonuri. Am plecat înainte să avem răgazul de a afla mai multe.

— Probabil că e vorba de Tarabon şi Arad Doman, spuse Moiraine, clătinând din cap. S-au tot certat pe Şesul Almoth de aproape trei sute de ani, dar niciodată până acum nu s-a mai ajuns la luptă deschisă.

Aruncă o privire spre Liandrin; devenind Aes Sedai, cu toatele ar fi trebuit să uite de vechile lor iubiri şi de credinţa faţă de regatul de baştină şi conducătorii lui, dar aşa ceva era foarte greu.

— Oare de ce, tocmai acum?...

— Gata cu fleacurile, o întrerupse mânioasă femeia cu cosiţe de culoarea mierii. Chiar pe tine, Moiraine, te aşteaptă Suprema. Cu tine, chiar că n-o să aibă vreme de fleacuri.

Şi, cu asta, o luă cu trei paşi înaintea celorlalte şi deschise două uşi înalte. Pipăindu-şi, fără să-şi dea seama, punga de piele pe care o purta la cingătoare, Moiraine trecu de ea şi

pătrunse în încăpere, înclinând uşor din cap, ca şi cum cealaltă se afla acolo ca să-i deschidă ei uşa. Nici măcar nu zâmbi, văzând căutătura mânioasă care trecu ca un fulger pe chipul lui Liandrin. „Ce-o fi în mintea sărmanei ăsteia?”

Pe podeaua anticamerei erau aşternute mai multe straturi de covoare, ţesute în culori vii; încăperea avea un aspect plăcut, datorită scaunelor, banchetelor pline de perne şi măsuţelor din lemn, fie sculptat cu modele foarte simple, fie doar lustruit. Deschizăturile înalte şi înguste, destinate arcaşilor, erau încadrate de perdele de brocart, ca să semene cu nişte ferestre adevărate, în cămine nu ardea nici un foc; ziua era călduroasă, iar răcoarea caracteristică pentru Shienar nu avea cum să se lase înainte de venirea nopţii.

Înăuntru se aflau o parte dintre femeile care veniseră împreună cu Suprema Înscăunată – nu mai mult de şase. Nici Verin Mathwin, nici Serafelle – amândouă ţinând de Ajah Brună – nu ridicară ochii la intrarea lui Moiraine. Serafelle îşi îndreptase întreaga atenţie asupra paginilor unei cărţi vechi, cu o învelitoare din piele roasă, pe care o ţinea cu multă grijă, în timp ce Verin, o femeie plinuţă, care şedea picior peste picior sub una dintre deschizăturile înguste care dădeau afară, îşi făcea de lucru cu o floare pe care o ţinea în lumină şi o cerceta, luându-şi apoi notiţe şi desenându-i conturul, cu un scris frumos şi ordonat, într-o carte pe care o ţinea în echilibru pe genunchi. Pe podea, alături de ea, se afla o călimară destupată, iar în poala avea câteva flori. Surorile din Ajah Brună se ocupau, în general, numai de adunarea cunoştinţelor din diverse domenii. Moiraine se întreba uneori dacă îşi dădeau, de fapt, seama de ceea ce se petrecea în lume, sau chiar de ceea ce se petrecea în imediata lor apropiere.

Celelalte trei femei care se aflau deja în încăpere se întoarseră, dar nu făcură nici un gest pentru a se apropia de Moiraine, ci doar o priviră. Pe una dintre ele, o femeie zveltă care făcea parte din Ajah Galbenă, nici n-o cunoştea; îşi petrecea prea puţină vreme în Tar Valon pentru a le cunoaşte pe toate Aes Sedai, cu toate că, în ultimii ani, ele se împuţinaseră. În schimb, pe celelalte două le ştia. Carlinya

avea pielea la fel de palidă şi purtările la fel de reci ca şi ciucurii albi ai şalului; era cu totul diferită de Alanna Mosvani, din Ajah Verde – o femeie brunetă şi cu o fire aprigă; amândouă, însă, se ridicară şi o priviră lung pe Moiraine, fără să spună nimic sau să lase să li se citească ceva pe chip. Alanna îşi potrivi şalul pe lângă corp, cu mişcări precise, dar Carlinya nici nu se mişcă. Femeia cea zveltă din Ajah Galbenă se îndepărtă, părând întristată.

— Lumina să vă scalde pe toate, scumpe Surori, spuse Moiraine, dar nu-i răspunse nimeni.

De Serafelle şi Verin nici nu era convinsă că o auziseră. „Dar celelalte unde or fi?” Nu era obligatoriu să fie toate acolo – majoritatea rămăseseră probabil în încăperile lor, odihnindu-se după călătorie – numai că ea ajunsese de-acum la capătul răbdării, căci toate întrebările pe care nu le putea rosti i se învălmăşeau în minte. Pe chip, însă, nu i se vedea nimic.

Uşa interioară se deschise şi apăru Leane, dar fără toiagul său împodobit cu modele aurii. Păstrătoarea Cronicilor era înaltă cam cât un bărbat, zveltă şi graţioasă ca o creangă de salcie, frumoasă încă, având pielea arămie şi părul închis la culoare, tuns scurt. În loc de şal, ea purta o etolă albastră, lată cam cât un braţ, pentru că, deşi lua parte la Marele Divan, se afla acolo ca Păstrătoare, nu pentru a-şi reprezenta Ajah.

— Iată-te, îi spuse ea, vioaie, lui Moiraine, apoi făcu un semn către uşa din spatele său. Vino, Soră, Suprema Înscăunată te aşteaptă.

Vorbea pe un ton foarte firesc, cu un glas repezit, deformând uşor cuvintele. Aşa făcea întotdeauna, fie că era supărată, veselă sau nerăbdătoare. În timp ce o urma, Moiraine se întreba ce simţea Leane în acel moment. Păstrătoarea trase uşa în urma lor, iar aceasta se închise cu un zgomot care-i amintea celeilalte de uşa unei temniţe.

Suprema Înscăunată, în persoană, şedea în spatele unei mese late, aşezată la mijlocul covorului care acoperea podeaua, iar pe masă se afla un cub de aur frumos şlefuit, cam cât un cufăr de călătorie, împodobit cu modele complicate din argint. Masa era solidă, cu picioare groase, dar

părea să se aplece sub povara pe care până şi doi bărbaţi puternici de-abia ar fi izbutit s-o ridice.

La vederea sipetului, Moiraine reuşi cu mare greutate să-şi stăpânească tulburarea, care era cât pe ce să i se oglindească pe chip. Ultima oară când îl văzuse, obiectul era în siguranţă, ferecat în tezaurul Seniorului Agelmar. Aflând de sosirea Supremei Înscăunate, plănuise să-i povestească ea însăşi despre asta. Faptul că Suprema pusese deja stăpânire pe el nu era ceva prea important, ci oarecum îngrijorător. Moiraine se vedea în primejdia de a fi depăşită de evenimente. Ea făcu o reverenţă adâncă şi rosti solemn:

— Cum m-ai chemat, Maică, am venit pe dată.

Suprema întinse mâna, iar Moiraine sărută inelul cu Marele Şarpe, care nu se deosebea cu nimic de cele purtate de alte Aes Sedai. Ridicându-se, ea continuă pe un ton ceva mai firesc, deşi nu mult mai călduros, căci simţea prezenţa Păstrătoarei, aflată în spatele ei, lângă uşă.

— Sper că ai călătorit bine, Maică.

Suprema era din Tear, şi se născuse într-o familie umilă de pescari, nu în vreo mare Casă. Numele ei era Siuan Sanche, deşi foarte puţini îl mai rostiseră sau se mai gândiseră vreodată la el, în cei zece ani scurşi de când fusese aleasă din rândul Marelui Divan. Era Suprema Înscăunată – şi asta spunea tot. Etola lată pe care o avea pe umeri era brodată în dungi de culorile celor şapte Ajah: Suprema făcea parte din toate şi în acelaşi timp din nici una. Nu era prea înaltă şi nici prea frumoasă – arătoasă ar fi fost o descriere mai bună, dar pe chipul său se vedea tăria care fusese acolo dintotdeauna, încă dinainte de alegerea sa, tăria unei fete care izbutise să supravieţuiască pe străzile din Maule, districtul în care se afla portul din Tear, iar privirea sa limpede şi albastră îi făcuse pe mulţi regi şi regine, şi chiar pe Maestrul Căpitan al Copiilor Luminii, să-şi plece ochii. În momentul acela, însă, avea o privire obosită, şi gura încordată.

— Am chemat vânturile ca să călătorim mai repede pe apele râului Erinin, Fiică, ba chiar am făcut şi curenţii să ne slujească, răspunse Suprema, cu un glas adânc şi trist. Am

văzut potopul pe care l-am provocat în satele înşirate pe malul apei, şi numai Lumina ştie ce urmări o să aibă isprava noastră asupra vremii. Probabil că nimeni n-o să ne mai iubească după pagubele pe care le-am provocat şi recoltele pe care e posibil să le fi distrus cu totul. Şi asta numai ca să ajungem aici cât mai repede.

Privirile îi căzură pe cubul de aur, frumos împodobit; ridică braţul pe jumătate, ca şi cum ar fi vrut să-l atingă. Totuşi, când vorbi din nou, nu se referi la el, ci la cu totul altceva.

— Elaida a venit în Tar Valon, Fiică. A sosit împreună cu Gawyn şi Elayne.

Moiraine era conştientă de Leane, care stătea deoparte, tăcută ca întotdeauna în prezenţa Supremei Înscăunate, dar mereu la pândă, cu urechile ciulite.

— Mă uimeşte, Maică, răspunse ea cu multă grijă. Nu-i momentul potrivit ca Morgase să rămână fără sfatul unei Aes Sedai.

Morgase era una dintre puţinele capete încoronate care recunoşteau pe faţă că aveau la Curte femei Aes Sedai care să le ajute să conducă. Aproape peste tot era aşa, numai că nu erau mulţi cei care o spuneau deschis.

— Elaida a insistat, Fiică, iar Morgase, chiar aşa regină cum e, nu poate să-i ţină piept şi să se opună voinţei ei. Oricum, poate că de data asta nici n-a vrut s-o facă. Elayne e înzestrată. Mult mai înzestrată decât cele pe care le-am văzut în ultima vreme. Face deja progrese. Surorile Roşii nu-şi mai încap în piele de mândrie. Nu cred că fata gândeşte ca ele, dar e tânără şi n-avem nici o siguranţă. Chiar dacă nu reuşesc s-o convingă, nici nu prea contează. E posibil ca Elayne să devină cea mai puternică Aes Sedai care s-a văzut într-o mie de ani, iar Ajah care a descoperit-o este cea Roşie. Datorită fetei, au câştigat deja multă influenţă în Marele Divan.

— Maică, aici, în Fal Dara, sunt două tinere care au sosit împreună cu mine, zise Moiraine. Ambele se trag din Ţinutul celor Două Râuri, unde sângele din Manetheren este încă puternic, deşi ele nici măcar nu-şi mai amintesc că a existat cândva un regat cu numele ăsta. Străvechiul sânge cântă, Maică, iar acolo glasul său este foarte puternic. Egwene, o

fată de la ţară, este cel puţin la fel de înzestrată ca Elayne. Am văzut-o pe Domniţa-Moştenitoare şi ştiu. Cât despre cealaltă, Nynaeve, ea a fost Meştereasă în satul lor, deşi e încă foarte tânără. Faptul că femeile din sat au ales-o, chiar şi aşa, e grăitor. Odată ce va ajunge să stăpânească lucrurile pe care acum le face fără să ştie, va deveni una din cele mai puternice femei din Tar Valon. Prin învăţătură, va ajunge să ardă ca o vâlvătaie, pe lângă care Elayne şi Egwene vor fi numai nişte lumânărele. Şi e cu neputinţă ca vreuna dintre acestea două să aleagă Roşul. Bărbaţii le distrează, uneori le scot din sărite, dar le plac cu adevărat. Cu ajutorul lor, o să putem ţine piept influenţei pe care Ajah Roşie o deţine în cadrul Marelui Divan.

Suprema dădu din cap, ca şi cum nimic nu avea nici cea mai mică importanţă. Moiraine ridică uimită din sprâncene, apoi îşi dădu seama şi-şi şterse orice urmă de emoţie de pe chip. Acestea erau principalele motive de îngrijorare discutate la întrunirile Divanului: mai întâi că, an după an, se părea că se găseau din ce în ce mai puţine fete care puteau fi instruite pentru a conduce Puterea, apoi că acelea care puteau ajunge cu adevărat departe erau încă şi mai rare. Faptul că numărul şi puterile lor scădeau era şi mai rău decât teama acelora care încă dădeau vina pe Aes Sedai pentru Frângerea Lumii, decât ura cu care le priveau Copiii Luminii, chiar şi decât lucrăturile Iscoadelor Celui întunecat. Coridoarele din Turnul Alb, odinioară pline de lume, erau aproape pustii. Ceea ce se putea realiza cândva cu ajutorul Puterii, cu mare uşurinţă, devenise foarte complicat, dacă nu chiar cu neputinţă de înfăptuit.

— Elaida a mai avut un motiv să vina în Tar Valon, Fiică. Mi-a trimis acelaşi mesaj cu şase porumbei ca să fie sigură că ajunge la mine – şi cine ştie câţi alţi porumbei a mai trimis înspre altele de prin Tar Valon – apoi a sosit chiar ea. A spus în faţa Divanului că tu încerci să tragi sfori cu ajutorul unui tânăr care este *ta'veren,* şi încă unul foarte primejdios, despre care ne-a povestit că a trecut prin Caemlyn, iar apoi, când ea a descoperit hanul la care stătuse, a aflat că plecase sau mai bine zis, că tu îl făcuseşi dispărut.

— Oamenii de la han ne-au slujit cu credinţă şi cu zel, Maică. Dacă le-a făcut vreun rău..., începu Moiraine, fără să izbutească să-şi mai stăpânească asprimea din glas. În spatele ei, Leane se foi. Nimeni nu vorbea pe un asemenea ton cu Suprema Înscăunată, nici măcar un rege aşezat pe tronul său.

— Credeam că ştii deja, Fiica mea, că Elaida nu face nici un rău nimănui, cu excepţia celor pe care-i crede periculoşi. Iscoadele Celui Întunecat, sau bieţii bărbaţi cu minţile rătăcite care încearcă să conducă Puterea. Sau cei care ameninţă lumea din Tar Valon. Dinspre partea ei, toţi ceilalţi, care nu sunt Aes Sedai, sunt aidoma unor pietre de pe tabla de joc. Din fericire pentru el, hangiul, un anume jupan Gill, dacă-mi aduc bine aminte, pare să aibă o părere foarte bună despre Aes Sedai, aşa că a răspuns la toate întrebările ei în chip mulţumitor. Elaida chiar l-a lăudat, deşi cel mai mult a vorbit despre tânărul pe care l-ai dus cu tine. Mai periculos decât toţi cei de la Artur Aripă-de-Şoim încoace, aşa ne-a zis. Ştii că, din când în când, are darul Prorocirii, iar cuvintele ei au fost ascultate cu mare atenţie de cele din Divan.

Mai mult de dragul lui Leane, Moiraine se strădui să-şi îmblânzească tonul cât putea de mult; nu era cine ştie ce schimbare, dar măcar făcu tot posibilul.

— Am cu mine trei tineri, Maică, dar nici unul dintre ei nu e rege, şi mă îndoiesc profund că îndrăznesc măcar să viseze să unifice lumea sub un singur domnitor. Nimeni n-a mai împărtăşit visul lui Artur Aripă-de-Şoim, după Războiul de O Sută de Ani.

— Aşa-i, Fiică. Băieţi de la ţară, aşa mi-a spus Seniorul Agelmar. Dar unul dintre ei este *ta'veren.*

Privirile Supremei se îndreptară din nou către cubul de aur şlefuit.

— S-a propus în Divan ca tu să fii trimisă în sihăstrie, să meditezi. Ideea a venit de la una dintre reprezentantele din Ajah Verde, iar celelalte două făceau semne de încuviinţare, în timp ce ea vorbea.

Leane scoase o exclamaţie înăbuşită de scârba sau poate de mânie şi neputinţă. Când vorbea Suprema Înscăunată, ea

obişnuia să rămână tăcută, dar de data aceasta Moiraine înţelegea perfect motivul pentru care îndrăznise s-o întrerupă. Ajah Verde fusese aliată cu cea Albastră de o mie de ani; încă din vremea lui Artur Aripă-de-Şoim, avuseseră întotdeauna aceleaşi păreri.

— Nu vreau să mă apuc de plivit zarzavaturi în cine ştie ce sătuc pierdut prin lume, Maică. „Şi nici n-am s-o fac, orice-ar spune Marele Divan al Turnului."

— S-a mai propus şi altceva – şi tot Verzile au avut ideea: anume ca, pe timpul retragerii tale, să fii dată în grija celor din Ajah Roşie. Reprezentantele Roşii au încercat să pară uimite, dar arătau ca nişte cormorani scăpaţi într-o cămară uitată deschisă, pufni Suprema. Roşiile au pretins că nu prea le vine să ia în grijă pe cineva care nu face parte din Ajaha lor, dar au făgăduit să se supună dorinţei Divanului.

Fără să vrea, Moiraine se înfioră.

— Aşa ceva, Maică, ar fi… foarte neplăcut.

Ar fi fost mai mult decât neplăcut, ceva mult mai rău; surorile Roşii nu se arătau niciodată binevoitoare. Îşi luă gândul de la asta, lăsând chestiunea pentru mai târziu.

— Maică, nu pot să pricep de unde această înţelegere, fie ea şi prefăcută, dintre Verzi şi Roşii. Credinţele lor, atitudinea pe care o au faţă de bărbaţi, părerile despre scopul însuşi al vieţii noastre de Aes Sedai, totul le deosebeşte. Nu pot nici măcar să discute în linişte – totdeauna ajung la ceartă.

— Lucrurile se mai schimbă, Fiică. Sunt a cincea femeie care a fost aleasă Suprema Înscăunată din rândul Albastrelor. Poate că lumea crede că-i prea mult, sau că modul în care Ajah Albastră vede lucrurile nu mai este potrivit pentru o lume plină de falşi Dragoni. Multe lucruri se schimbă, după o mie de ani, continuă Suprema, încruntându-se şi vorbind parcă pentru sine. Străvechile ziduri slăbesc, iar străvechile stavile cad la pământ.

Scutură din cap, ca pentru a se trezi din visare, iar glasul îi deveni mai puternic.

— A mai fost o propunere, una care încă pute de la distanţă, ca peştele uitat o săptămână la soare. De vreme ce Leane face parte din Ajah Albastră, iar eu, la rândul meu,

provin tot de-acolo, s-a spus că, dacă iau cu mine două Surori Albastre, în această călătorie, am fi patru dintr-o singură Ajah. Mi s-a spus în faţă, în Divan, de parcă s-ar fi discutat despre repararea canalelor. Două Surori Albe s-au ridicat împotriva mea, şi încă două Verzi. Galbenele au tot şopocăit una cu alta, apoi s-au abţinut de la vot. Una singură a lipsit, pentru ca surorile tale Anaiya şi Maigan să nu mai fie aici, cu noi. S-a spus chiar, şi încă pe faţă, că eu n-ar trebui să părăsesc Turnul Alb.

Moiraine fu şi mai tulburată decât atunci când auzise că Ajah Roşie voia să pună mâna pe ea. Din orice Ajah ar fi provenit, Păstrătoarea Cronicilor vorbea numai în numele Supremei, iar Suprema vorbea pentru toate femeile Aes Sedai şi toate cele şapte Ajah. Aşa fusese dintotdeauna şi nimeni nu sugerase vreodată altceva, nici în cele mai negre zile ale Războaielor Troloce, nici măcar când Artur Aripă-de-Şoim le închisese pe toate femeile Aes Sedai care scăpaseră cu viaţă în Tar Valon, ca într-un coteţ. La urma urmei, Suprema Înscăunată era Suprema Înscăunată. Fiecare Aes Sedai era legată prin jurământ să-i dea ascultare. Nimeni nu putea pune la îndoiala ce făcea ea, sau unde hotăra să meargă. Propunerea pe care tocmai o auzise se împotrivea unor tradiţii şi legi vechi de trei mii de ani.

— Cine-ar îndrăzni aşa ceva, Maică?

Suprema Înscăunată râse cu amărăciune.

— Mai toţi, Fiica mea. În Caemlyn sunt revolte. Marele Alai este chemat să se adune fără ca vreuna dintre noi s-o ştie, până ce-am auzit proclamaţia. Falşii Dragorii apar ca ciupercile după ploaie. Neamurile pier, şi din ce în ce mai mulţi nobili au intrat în Jocul Caselor, mai mulţi decât au fost vreodată, de când Artur Aripă-de-Şoim i-a potolit şi i-a pus la locul lor. Iar lucrul cel mai rău este că noi ştim, cu toatele, că Cel Întunecat se trezeşte. Arată-mi şi mie o Soră care nu crede că Turnul Alb începe să scape situaţia de sub control, iar dacă nu e din Ajah Brună înseamnă că e moartă şi îngropată. S-ar prea putea ca nici una dintre noi să nu mai aibă prea mult răgaz, Fiică. Uneori, mi se pare că simt cum se scurg clipele.

— Aşa cum spui, Maică, lucrurile se schimbă. Dar primejdiile din afară Zidurilor Strălucitoare sunt mai mari decât cele dinăuntru.

O lungă vreme, Suprema tăcu, privind-o în ochi pe Moiraine, apoi încuviinţă din cap, cu mişcări lente.

— Leane, lasă-ne singure. Vreau să vorbesc între patru ochi cu Fiica mea Moiraine.

Leane şovăi doar o clipă, înainte să răspundă:

— Cum ţi-e voia, Maică.

Moiraine îşi dădu limpede seama că era uimită. Suprema nu prea acorda audienţe fără prezenţa Păstrătoarei, mai ales când era vorba de o soră pe care avea motive s-o pedepsească.

Uşa se deschise, apoi se închise în urma lui Leane. Nu încăpea nici o îndoială că ea nu avea să sufle o vorbă în anticameră despre ceea ce se petrecuse înăuntru, dar vestea că Moiraine rămăsese singură cu Suprema avea să se răspândească printre femeile Aes Sedai din Fal Dara cu iuţeala vântului, iar apoi aveau să înceapă speculaţiile.

De îndată ce uşa se închise, Suprema se ridică, iar Moiraine simţi o furnicătură pe piele, vreme de-o clipă, în timp ce cealaltă conducea Puterea. În acel moment, Suprema Înscăunată părea învăluită de un nimb de lumină scânteietoare.

— Nu ştiu dacă vreuna dintre cele de-aici cunoaşte şmecherii ca acelea ale tale din tinereţe, spuse Suprema, atingând uşor, cu un deget, piatra albastră de pe fruntea lui Moiraine, dar multe dintre noi putem recurge la anumite lucruri pe care ni le amintim din vremurile trecute. Oricum ar fi, de-acum nimeni nu mai poate auzi ce vorbim.

Dintr-odată, ea o îmbrăţişă pe Moiraine, strângând-o în braţe cu căldură, ca pe o veche prietenă. Moiraine o strânse şi ea, la fel de puternic.

— Tu, Moiraine, eşti singura împreună cu care îmi mai pot aminti cine eram pe vremuri. Până şi Leane e la fel ca toate celelalte – se comportă întotdeauna ca şi cum etola şi toiagul fac parte din însăşi făptura ei, chiar şi atunci când rămânem singure, ca şi cum nu şi-ar mai aminti ce ne mai hlizeam

împreună când eram novice. Uneori îmi doresc ca tu şi cu mine să fim tot novice, şi acum, să mai fim încă îndeajuns de nevinovate pentru a vedea totul ca o poveste de-a Menestrelilor, devenită aievea, pentru a crede că o să ne găsim şi bărbaţi – musai prinţi, chipeşi, puternici şi blânzi..., ţi-aduci aminte? – care să poată îndura să trăiască împreună cu o femeie cu puteri de Aes Sedai. Pentru a mai visa la sfârşitul fericit al poveştii Menestrelului, la un trai obişnuit, precum cel al altor femei, numai cu ceva mai multe înzestrări.

— Suntem Aes Sedai, Siuan. Avem o datorie. Chiar dacă tu şi cu mine nu ne-am fi născut cu talentul de a conduce Puterea, crezi că ai putea renunţa la toate astea pentru o casă şi un soţ, fie el şi prinţ? Eu nu cred. Ăsta-i un vis pentru o gospodină dintr-un sat de ţară. Nici măcar Verzile nu merg atât de departe.

Suprema se trase cu un pas înapoi.

— Nu, n-aş renunţa. De cele mai multe ori, asta cred. Dar au fost şi momente în care m-am gândit cu invidie la gospodinele din sate. În clipa asta, de exemplu, aproape că-mi vine s-o spun. Moiraine, ascultă... Dacă află cineva ce plănuim noi, fie şi Leane, o să fim amândouă Ferecate. Şi pe bună dreptate, aş zice.

CAPITOLUL 5

Umbra din Shienar

Ferecate. Cuvântul păru să se întrupeze, plutind în văzduh înaintea ochilor lor. Despre bărbaţii care puteau conduce Puterea, şi care trebuiau opriţi înainte ca nebunia să-i îmboldească să distrugă totul în jurul lor, se spunea că erau domoliţi; în schimb, femeile Aes Sedai erau Ferecate – împiedicate să mai dirijeze curgerea Puterii. Ele îşi păstrau capacitatea de a simţi *saidar,* jumătatea femeiască a Adevăratului Izvor, dar nu mai reuşeau să-l atingă. Rămâneau cu amintirea a ceva ce dispăruse pentru totdeauna. Un asemenea lucru se petrecuse de atât de puţine ori, încât fiecărei novice i se cerea să înveţe pe dinafară numele tuturor femeilor Aes Sedai care fuseseră Ferecate, în timpul scurs de la Frângerea Lumii, precum şi crimele de care acestea se făcuseră vinovate. Nimeni nu se putea gândi la aşa ceva fără să se înfioare. Femeile Ferecate o duceau la fel de rău ca şi bărbaţii domoliţi.

Moiraine fusese conştientă de primejdie chiar de la bun început, şi ştiuse că era de neocolit. Dar asta nu însemna şi că i-ar fi făcut vreo plăcere să se gândească la aşa ceva. Ochii i se îngustară şi numai strălucirea lor îi dădea la iveală mânia şi îngrijorarea.

— Leane ar fi gata să te urmeze până pe culmile din Shayol Ghul, Siuan, şi să coboare cu tine în Puţul Osândelor. Doar nu crezi că te-ar putea trăda.

— Nu. Dar, mă întreb... oare asta ar fi pentru ea o trădare? dacă demaşti un trădător, se poate numi trădare? Nu te-ai gândit niciodată la asta?

— Niciodată. Siuan, noi facem ceea ce trebuie făcut. Ştim asta, amândouă, de aproape douăzeci de ani. Roata ţese după cum îi este voia, iar tu şi cu mine am fost alese pentru a face lucrurile să se împlinească. Pânza însăşi ne-a ales. Profeţiile pomenesc de noi, iar ele trebuie să se adeverească.

Trebuie!

— Profeţiile trebuie să se adeverească. Am fost învăţate că aşa se va-ntâmpla, că aşa trebuie să se întâmple, şi totuşi asta reprezintă o trădare a tuturor celorlalte învăţături pe care le-am primit. Ba chiar a însăşi esenţei fiinţei noastre de Aes Sedai – ar spune unii.

Frecându-şi braţele, Suprema Înscăunată se duse să arunce o privire prin deschizăturile înguste din zid, către gradina aflată dedesubt. Atinse perdelele.

— Aici, în încăperile femeilor, se atârnă draperii la ferestre pentru a face locurile mai plăcute, şi se plantează grădini minunate, dar asta nu ascunde faptul că întreaga fortăreaţă este zidită pentru luptă, moarte şi crimă, continuă ea, pe acelaşi ton gânditor. De la Frângerea Lumii încoace, s-a întâmplat numai de două ori ca Supremei Înscăunate să i se ia etola şi toiagul.

— Prima dată cu Tetsuan, care a trădat Manetheren, fiind invidioasă pe puterile lui Elisande, iar a doua oară cu Bonwhin, care a încercat să-l facă pe Artur Aripă-de-Şoim să danseze ca o marionetă, pentru a stăpâni lumea, şi astfel aproape că a distrus Tar Valon.

Suprema cercetă mai departe gradina.

— Ambele au fost Roşii, şi ambele au fost înlocuite de o femeie aleasă din rândul Albastrelor. De-asta nu a mai existat nici o Supremă din rândul celor din Ajah Roşie, de la Bonwhin încoace, şi tot din pricina asta Roşiile ar profita de orice prilej pentru a da jos pe oricine care a făcut parte dintre Albastre. Două motive care se împletesc. Nu vreau să devin a treia femeie care pierde etola şi toiagul, Moiraine. În ceea ce te priveşte, tu ai fi Ferecată şi azvârlită dincolo de Zidurile Strălucitoare.

— Nu cred că Elaida m-ar lăsa să scap atât de uşor, spuse Moiraine, privind fix spatele prietenei sale. „Pe Lumină, ce-o fi cu ea? N-am mai văzut-o niciodată aşa. Unde i-o fi tăria şi văpaia din suflet?” Dar, Siuan, n-o să se-ajungă la aşa ceva.

Cealaltă continuă, de parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Soarta mea, însă, ar fi alta. Chiar şi după ce-a fost Ferecată, o Supremă care-a fost dată jos nu poate fi lăsată în

libertate: ar putea deveni o martiră, iar duşmanii s-ar putea aduna în jurul ei. Tetsuan şi Bonwhin au rămas în Turnul Alb, ca slujnice la bucătărie, un exemplu de ceea ce li se poate întâmpla celor mari şi tari. Nimeni nu se poate pune în slujba unei femei care trebuie să frece podelele şi oalele cât e ziua de lungă. Îi poate plânge de milă, dar nu i se poate alătura.

Cu priviri înflăcărate, Moiraine se aplecă peste masă, sprijinindu-se în pumni:

— Siuan, uită-te la mine! Uită-te în ochii mei! Vrei să spui că ai de gând să renunţi, după atâţia ani şi după tot ce am înfăptuit? Să renunţi, să nu-ţi mai pese de soarta lumii? Şi asta numai de teama că vei fi cândva bătută cu varga pentru că nu ai curăţat îndeajuns de bine oalele?

Aceste ultime cuvinte le rosti pe un ton într-atât de dispreţuitor încât, spre marea ei uşurare, cealaltă se întoarse s-o privească în ochi. Tăria sufletească pe care se bizuia era încă acolo; deşi încordarea ameninţa s-o copleşească, încă mai licărea. Ochii albaştri şi limpezi ardeau de furie, la fel de aprig ca şi cei ai lui Moiraine.

— Mi-aduc aminte care dintre noi scheuna mai tare, pe când eram novice şi ne alegeam cu câte-o bătaie cu varga. Viaţa ta din Cairhien, Moiraine, a fost uşoară. Nu ca a mea, care am trudit pe o barcă de pescari, începu Siuan, lovind, dintr-odată, cu palma în masă, cu un zgomot puternic. Nu, n-am de gând să renunţ, dar nici n-am de gând să stau degeaba şi să văd cum totul îmi scapă printre degete, fără să pot face nimic! Cele mai multe dintre necazurile pe care mi le face Consiliul sunt din pricina ta. Până şi Verzile se întreabă de ce nu te-am chemat până acum înapoi în Turn, ca să-ţi bag puţin minţile în cap. Jumătate dintre surorile care-au venit cu mine sunt de părere că ar trebui sa te dau pe mâna Roşiilor, iar dacă se ajunge la asta, chiar că ai să-ţi doreşti să fii din nou novice, şi să nu ţi se poată întâmpla ceva mai rău decât o bătăiţă cu varga. Of, pe Lumină! dacă vreuna dintre ele îşi aminteşte cât de prietene eram în vremea uceniciei noastre, o să ajung şi eu tot acolo, alături de tine. Moiraine, aveam un plan! Un plan! Să-l găsim pe băiat şi să-l aducem în Tar Valon, unde-l puteam ascunde, având grijă de el şi călăuzindu-l. De

când ai plecat din Turn, am primit numai două mesaje de la tine! Două! Mă simt de parc-aş încerca să traversez Degetele Dragonului cu barca, noaptea. Mai întâi mi-ai scris că te pregăteai să pătrunzi în Ţinutul celor Două Râuri şi să mergi în satul ala, cum îi zice, Emond’s Field. Nu mai e mult, m-am gândit eu. L-a găsit, şi în curând o să-l aibă în puterea ei. Apoi mi-ai trimis vorbă din Caemlyn cum că te îndrepţi spre Shienar, spre Fal Dara, şi nu spre Tar Valon. Fal Dara, unde Mana Pustiitoare este atât de aproape, unde trolocii şi Myrddraalii dau năvală aproape în fiecare zi. Am plănuit şi am cercetat vreme de aproape douăzeci de ani, iar acum... mai că nu-i arunci în faţa Celui Întunecat toate planurile noastre. Ai înnebunit?

Văzând că reuşise s-o trezească pe cealaltă la viaţă, Moiraine îşi reluă aparenţa de calm. Vorbi liniştită, dar şi foarte sigură pe ea:

— Pânzei nu-i pasă de intenţiile oamenilor, Siuan. Cu toate planurile pe care le-am făurit, am uitat cu cine aveam de-a face. *Ta’veren.* Elaida greşeşte, să ştii. Artur Paendrag Tanreall nu a fost nici pe departe un *ta’veren* atât de puternic. Roata va ţese Pânza în jurul acestui tânăr numai după cum îi este voia, orice intenţii am avea noi.

Expresia de mânie de pe faţa Supremei dispăru, fiind înlocuită de una de stupoare.

— Şi ce vrei să spui? Că am putea să renunţam cu totul? Vrei să-mi propui acum să ne dăm la o parte şi să lăsăm lumea să ardă?

— Nu Siuan. În nici un caz nu ne putem da la o parte. „Şi totuşi, Siuan, lumea va arde. Orice-am face noi, până la urmă se va întâmpla. Însă tu niciodată n-ai înţeles asta.” Numai că, de-acum înainte, să nu mai uităm că planurile noastre sunt fragile. Suntem chiar mai puţin stăpâne pe situaţie decât am crezut. Poate că putem trage câteva sfori, dar nu mai mult de-atât. Vânturile sorţii au început să bată, Siuan, iar noi trebuie să ne lăsăm în voia lor.

Suprema se înfioră, de parcă simţea pe ceafă adierile de gheaţă de care pomenise Moiraine. Palmele ei se îndreptară către cubul de aur masiv; degetele îndesate şi pricepute

găsiră fără greş anumite puncte din complicatul model. Capacul, iscusit făurit, se dădu pe spate, scoţând la iveală un corn de vânătoare răsucit, auriu, cuibărit într-un lăcaş pe potriva lui. Femeia ridică instrumentul şi pipai cu degetele inscripţia argintie, continuă, în Limba Veche, care înconjura gura rotundă a cornului.

— „Mormântul nu-mi stinge chemarea”, traduse ea, cu un glas atât de slab de parcă vorbea numai pentru sine. Cornul lui Vaiere, făurit pentru a-i ridica din mormânt pe toţi eroii morţi. Iar profeţiile spun că el trebuie găsit la vreme, pentru Ultima Bătălie.

Cu o mişcare bruscă, puse Cornul la loc în cufăr şi închise capacul de parcă nu mai putea îndura să-l privească.

— Agelmar mi l-a adus imediat după terminarea ceremoniei de primire. Mi-a spus că, ştiindu-l acolo, îi era frică să mai intre în propriul său tezaur – ispita era prea mare. Se simţea tentat să sune el însuşi din Corn, şi să conducă oastea care i-ar fi răspuns către miazănoapte, străbătând ţinuturile pustiite de Mană, pentru a şterge Shayol Ghul de pe faţa pământului şi a provoca sfârşitul Celui Întunecat. Ardea în extazul gloriei, şi tocmai asta, din câte mi-a spus, l-a făcut să-şi dea seama că nu el era cel menit, că nu avea cum să fie. Era nerăbdător să scape de Corn, şi totuşi încă îl mai dorea.

Moiraine încuviinţă. Agelmar cunoştea Profeţia Cornului, la fel ca mulţi dintre cei care luptau împotriva Celui Întunecat:

— „Fie ca acela care mă face să răsun să nu se gândească la glorie, ci numai la mântuire.”

— Mântuire, râse amar Suprema Înscăunată. După privirea lui Agelmar, se vedea că nu era nici măcar el sigur dacă aducea mântuirea sau nu cumva se ferea de a-şi şti propriul suflet osândit. Un lucru era, însă, sigur: că trebuia să scape de Corn, cât mai repede, înainte să-l distrugă. A încercat să păstreze taina, dar mi-a spus că prin fortăreaţă au şi început să circule zvonuri. Eu, una, nu mă simt ispitită, şi totuşi parcă mi se face pielea de găină. Mi-e teamă că Seniorul va trebui să-l ducă înapoi în tezaur, până când plecam. N-aş putea să dorm cu aşa ceva lângă mine, nici măcar în încăperea de-alături, continuă ea, apăsându-şi cu degetele

fruntea încreţită de gânduri şi oftând. Cornul nu trebuia să apară decât cu foarte puţină vreme înainte de Ultima Bătălie. Să fie cu putinţă aşa ceva? Am crezut, am sperat, că vom avea mai mult timp.

— Ciclul Karaethon.

— Da, Moiraine. Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. Am trăit la fel de multă vreme ca şi tine cu Profeţiile Dragonului, răspunse Suprema, clătinând din cap. De la Frângere încoace, nu a existat niciodată mai mult de un fals Dragon într-o generaţie, iar acum avem trei, care bântuie prin lume; în ultimii doi ani au mai fost alţi trei. Pânza are nevoie de Dragon, pentru că totul se ţese către Ultima Bătălie. Câteodată sunt cuprinsă de îndoieli, Moiraine.

Căzu pe gânduri, de parcă se tot frământa în sinea ei, şi continuă pe acelaşi ton:

— Şi dacă, până la urma, Logain era cel adevărat? Putea conduce Puterea, înainte ca Roşiile să-l aducă în Turnul Alb, şi să-l domolim. La fel şi Mazrim Taim, cel din Saldaea. Dacă-i el? Câteva Surori au ajuns deja acolo; poate că l-au şi prins. Şi dacă noi am greşit, cumva, chiar de la început? Ce-o să se întâmple dacă Dragonul Renăscut este domolit, iar Ultima Bătălie nici nu a început încă? Până şi profeţiile pot greşi, dacă omul despre care vorbesc este ucis sau domolit. Iar atunci ar trebui ca noi să-l înfruntăm pe Cel Întunecat fără nici un mijloc de apărare.

— Siuan, nici unul dintre cei doi nu are importanţă. Pânza nu cere, pur şi simplu, să existe un Dragon oarecare, ci îl vrea pe cel adevărat. Până ce el se va dezvălui, Pânza va continua să aducă la lumină falşi Dragoni – apoi, însă, totul va înceta. Dacă Logain ar fi fost cel adevărat, nu ar mai fi existat alţii după el.

— „...Pentru că venirea lui va fi precum revărsatul zorilor, iar el, odată sosit, va frânge iarăşi lumea şi o va făuri la loc.” Deci, avem de ales: fie luptam fără nici un mijloc de apărare, fie ne bizuim pe cel care ne va asupri pe toate. Lumina să ne-ajute..., spuse Suprema, înfiorându-se din tot trupul, ca pentru a face uitate vorbele pe care tocmai le rostise, cu chipul încordat, de parcă se pregătea să primească o lovitură.

Moiraine, faţa de mine nu te poţi ascunde, aşa cum faci de obicei cu alţii. Mai ai ceva să-mi spui, şi simt că nu e de bine.

Drept răspuns, Moiraine îşi desprinse punga de piele de la cingătoare şi răsturnă tot conţinutul pe masă. Părea să nu fie mare lucru – doar o grămăjoară de cioburi de ceramică, pictate viu, în alb şi negru. Curioasă, Suprema Înscăunată pipai unul dintre ele şi rămase cu răsuflarea tăiată.

— *Cuendillar...*

— Inimă-de-piatră, încuviinţă Moiraine.

Odată cu Frângerea Lumii, oamenii pierduseră tainicul meşteşug al unor asemenea obiecte, dar cele deja făurite din *cuendillar* scăpaseră nevătămate din marea răsturnare. Până şi cele cufundate în măruntaiele pământului, sau în adâncul mării, rămăseseră neatinse – chiar fără să le vadă, cele doua femei ştiau că nu putea fi altminteri. Nici o putere din cele cunoscute nu putea sfărâma un obiect din *cuendillar,* odată desăvârşit. Lovit cu ajutorul Unicei Puteri, acesta devenea încă şi mai tare. Cu toate astea, sub ochii lor se găsea ceva care, într-un chip sau altul, fusese sfărâmat.

În mare grabă, Suprema Înscăunată puse bucăţile la locul lor, una lângă alta, alcătuind un disc, cam cât palma unui bărbat, pe jumătate negru ca smoala, pe jumătate alb strălucitor, ca neaua. Cele două culori se uneau printr-o linie curbă, pe care scurgerea timpului nu o afectase. Era străvechiul simbol Aes Sedai, de dinainte ca lumea să se frângă, din vremea în care bărbaţii şi femeile conduceau împreună Puterea. Acum, însă, fiecare jumătate purta alt nume: una era Flacăra din Tar Valon, iar cealaltă era scrijelită pe uşi, pentru a-i însemna pe cei din casă cu pecetea stricăciunii – Colţul Dragonului. În Turnul Alb existau însemnări despre toate obiectele făurite din inimă-de-piatră, oricât de vechi; şapte dintre ele erau cunoscute de fiecare. Siuan Sanche rămase cu privirea aţintită asupra bucăţilor, de parcă s-ar fi trezit în toiul nopţii cu un şarpe veninos pe pernă.

— Una din peceţile temniţei Celui Întunecat, spuse ea, în cele din urmă, aproape fără voie.

Căci tocmai aceasta ar fi trebuit să fie misiunea Supremei Înscăunate: să vegheze asupra celor şapte peceţi. Dar exista

o taină, pe care oamenii de rând, chiar dacă se gândeau vreodată, nu avuseseră cum s-o afle: din vremea Războaielor Troloce, nici o Supremă nu mai ştiuse unde se aflau peceţile.

— Ştim că Cel Întunecat se trezeşte, Siuan. Ştim că temniţa lui nu poate rămâne pentru vecie ferecată. Meşteşugul omului nu poate să fie asemenea celor făurite de Creator. Ştim că el a izbutit să atingă iarăşi lumea, chiar dacă, slavă Luminii, nu a lăsat urme adânci. Iscoadele Întunericului se înmulţesc. Păcatele de-acum, de zi cu zi, sunt cu mult mai grele decât ceea ce, cu zece ani în urmă, înfieram drept ticăloşie.

— Dacă, deja, peceţile se sfărâmă... s-ar putea să nu mai avem nici un răgaz.

— Mai e puţin. Dar, cine ştie, poate că puţinul acela o să ne fie îndeajuns. N-avem de ales: va trebui să facem să fie aşa.

Suprema atinse pecetea sfărâmată şi spuse, cu un glas sugrumat, de parcă se silea din toate puterile să vorbească:

— Ştii ceva? L-am văzut şi eu pe băiat, în curte, în timpul ceremoniei de primire. Am şi eu un har – îi recunosc pe *ta'veren.* În zilele noastre e un lucru foarte rar întâlnit. *Ta'veren* sunt mai mulţi – cele care-i recunosc, însă, foarte puţine la număr. Şi nici nu mi-e cine ştie ce de ajutor. E înalt, tânăr, destul de chipeş, dar nu foarte deosebit de oamenii de rând, rosti ea, apoi se opri o clipă pentru a-şi trage răsuflarea. Însă, Moiraine, în ochii mei el dogorea ca soarele. În viaţa mea nu mi-a fost de prea multe ori frică, dar la vederea lui m-am înfiorat până în vârful unghiilor, îmi venea să mă trântesc la pământ, să urlu. De-abia mai puteam vorbi. Am rostit numai câteva vorbe, iar Agelmar a crezut că eram supărată din pricina lui. Tânărul ăsta... el e cel pe care-l căutăm de douăzeci de ani.

Simţind în glasul Supremei o umbră de îndoială, Moiraine îi răspunse:

— Da, este.

— Eşti sigură? Spune-mi, poate?... Poate să conducă Puterea?

Întrebarea o costa foarte mult, iar Moiraine se simţi, la

rândul său, încordată; avea un nod în stomac, şi inima strânsă într-un fior de gheaţă. Cu toate acestea, izbuti să-şi păstreze calmul.

— Da, poate.

Nici o Aes Sedai nu se putea gândi la bărbaţii care conduceau Puterea fără o strângere de inimă. De unii ca aceştia se temea toată lumea. „Iar eu sunt pe cale să-i dau drumul printre ceilalţi.”

— Rand al'Thor este Dragonul Renăscut. Cândva, toata lumea îl va vedea.

Suprema se cutremură.

— Rand al'Thor. Nu pare un nume sortit să inspire groază şi să pârjolească lumea, începu ea, apoi se înfioră din nou şi-şi frecă braţele cu mişcări scurte; în ochi, însă, i se aprinsese o scânteie aprigă. Dacă el este cel pe care-l aşteptam, atunci s-ar prea putea să mai avem încă vreme. Dar oare este în siguranţă aici? Am două Roşii cu mine, şi nu mai pot fi sigură nici măcar de părerile Verzilor şi Galbenelor. Arde-m-ar, nu mai pot fi sigură de nici una dintre ele, când vine vorba despre aşa ceva. Până şi Verin sau Serafelle s-ar năpusti asupra lui, ca asupra unei năpârci strecurate în încăperile pruncilor.

— Deocamdată, este în siguranţă.

Suprema tăcu, aşteptând ca Moiraine să continue. Liniştea se prelungi, până ce deveni limpede că nu avea să mai vină nici un răspuns. În cele din urmă, Suprema spuse:

— Ziceai că vechile noastre planuri nu ne mai sunt de folos. Acum ce propui?

— L-am făcut pe Rand să creadă că nu-mi mai pasă de soarta lui, că dinspre partea mea, poate pleca unde vede cu ochii, spuse Moiraine, ridicând braţele atunci când o văzu pe Supremă dând să-i răspundă. Siuan, nu aveam de ales. Rand al'Thor a fost crescut în Ţinutul celor Două Râuri, acolo unde neînduplecatul sânge al celor din Manetheren curge prin venele tuturor; iar, pe lângă al celorlalţi, al lui este ca stânca faţă de lutul moale. Dacă ne purtăm cu asprime faţă de el, o s-o ia la goana, oriunde, numai acolo unde dorim noi – nu.

— Atunci o să-l tratam ca pe un prunc de-abia născut.

Dacă tu crezi că-i nevoie, o să-l înfăşăm şi o să-i alintam degeţelele de la picioare. Şi cu asta, ce obţinem?

— Prietenii lui, Matrim Cauthon şi Perrin Aybara, sunt gata să vadă lumea, înainte de a se pierde la loc în Ţinutul celor Două Râuri. Cu toate că s-ar putea să nu mai aibă cum; şi ei sunt *ta'veren,* chiar dacă influenţa lor e mai restrânsă. Am să-i determin să ducă în Illian Cornul lui Vaiere, răspunse Moiraine, apoi şovăi, încruntându-se. Cu Mat... e o problemă. Poartă cu el un pumnal luat din Shadar Logoth.

— Din Shadar Logoth! Pe Lumină, ce ţi-a trebuit să-i laşi să se apropie de locul ăla? Fiecare piatră din oraş e pângărită. Orice-ai lua cu tine, fie şi o fărâmă de stânca, este o mare primejdie. Lumina să ne-ajute, dacă Mordeth l-a atins pe băiatul ăsta..., continuă Suprema, cu glasul gâtuit, ...dacă s-a întâmplat aşa ceva, lumea-i deja osândită.

— Dar nu s-a-ntâmplat, Siuan. Ştii bine că noi facem ceea ce facem pentru că n-avem de ales, şi tot aşa a fost şi-atunci. Am avut grijă ca Mat să nu-i îmbolnăvească şi pe alţii, însă a trecut prea multă vreme până să aflu ce se petrecea. N-am putut reteza firele care-l leagă de pumnal. Credeam că, pentru a-l vindeca de tot, trebuia să-l duc în Tar Valon, dar acum se poate face totul aici. Sunt îndeajuns de multe surori de faţă. Nu trebuie decât să găseşti câteva în care să ai încredere că să nu le vadă Iscoadele Celui Întunecat acolo unde nu-i cazul. Pe lângă tine şi mine, folosindu-ne şi de *angreal,* ar mai fi nevoie de încă două.

— Una poate fi Leane, şi cred că mai pot găsi încă una, spuse Suprema Înscăunată, apoi rânji ironic. Că veni vorba, Moiraine, Consiliul vrea *angrealul* înapoi. Nu ne-au mai rămas foarte multe, iar tu, de-acum, eşti considerată... primejdioasă.

Moiraine îşi strâmbă colţurile buzelor, dar în priviri nu i se citi nici o umbră de zâmbet.

— Şi încă nu s-a terminat. Părerea lor despre mine se va înrăutăţi. Mat o să ardă de nerăbdare să intre în legendă, jucând un rol atât de însemnat în povestea Cornului, iar Perrin n-ar trebui să fie prea greu de convins. Ba chiar are nevoie de ceva care să-i abată gândurile de la propriile sale necazuri. Cât despre Rand, el ştie ce i s-a-ntâmplat – măcar în parte;

măcar puţin – şi, fireşte, gândul îl înspăimântă. Vrea să plece undeva, de unul singur, unde să nu poată face rău nimănui. Spune sus şi tare că nu va mai folosi niciodată Puterea, dar se teme că nu va reuşi să facă asta.

— Şi are dreptate. E mai uşor să renunţi la apa care-ţi alină setea.

— Chiar aşa. Mai mult, vrea să scape de Aes Sedai, grai Moiraine, zâmbind slab, fără nici o bucurie. Dacă i se oferă prilejul de a pleca, fără Aes Sedai, şi de a mai rămâne ceva timp alături de prietenii săi, probabil că se va arata la fel de nerăbdător ca Mat.

— Fără Aes Sedai? Cum aşa? E limpede că tu trebuie să rămâi cu el. Moiraine, nu-l putem pierde tocmai acum.

— Nu pot să plec cu el. „E cale lungă din Fal Dara în Illian, dar, pe de altă parte, el a străbătut deja un drum la fel de lung.” O vreme, trebuie să-i dăm drumul din laţ. N-avem de ales. Toate veşmintele lor vechi le-am ars. Deja au fost prea multe prilejuri în care vreo bucată din ele să cadă în mâinile duşmanilor. Şi pe ei am să-i curăţ din cap până-n picioare, înainte să plece; nici n-au să-şi dea seama ce le-am făcut. Aşa, nimeni nu se va putea ţine după ei. Mai rămâne o singură primejdie, dar aceea se află aici, în fortăreaţă, bine ferecată.

Suprema, care tocmai dădea să-şi încline capul în semn de aprobare, o privi întrebător, însă Moiraine continuă:

— Am să le fac drumul cât mai sigur cu putinţă, Siuan. Şi mai târziu, în Illian, când Rand va avea nevoie de mine, voi fi acolo. Voi avea grija ca el să fie cel care aduce Cornul în faţa celor nouă Sfetnici şi a Adunării. Am să mă ocup de toate cele în Illian şi, ţine minte, oamenii de-acolo l-ar urma şi pe Dragon, şi pe Ba’alzamon însuşi, dacă le-ar ieşi în faţă purtând Cornul lui Vaiere. La fel ar face şi cei mai mulţi dintre cei adunaţi să pornească în marea căutare. Adevăratul Dragon Renăscut nu va mai avea nevoie să-şi adune alaiul, înainte ca alte neamuri să pornească împotriva lui. Va avea, de la bun început, un popor credincios şi o oştire care să-l sprijine.

Suprema se lăsă din nou în jilţ, dar se aplecă imediat

înainte. Părea sfâşiată între oboseală şi nădejde.

— Şi crezi că va ajunge să se dea pe faţă? Dacă-i e teamă... şi, Moiraine, eu nu zic că n-are de ce să-i fie, pe Lumină ...numai că bărbaţii care se dau drept Dragon chiar îşi doresc puterea. Şi dacă el nu-i aşa...

— Pot să-l fac să fie proclamat, cu sau fără voia lui. Şi chiar dacă, cine ştie cum, nu izbutesc eu însămi, Pânza va face-n aşa fel încât el să fie recunoscut, într-un fel sau altul. Nu uita, Siuan, că avem de-a face cu un *ta'veren.* Nu-şi poate stăpâni soarta, aşa cum nici fitilul nu stăpâneşte flacăra.

Suprema oftă.

— E primejdios, Moiraine. Primejdios. Dar, îmi aduc aminte ce-mi tot spunea taică-meu: „Fato, dacă nu rişti, n-o să faci nici un bănuţ la viaţa ta." Şezi, trebuie să ne sfătuim; o să ne ia ceva timp. Trimit după brânză şi vin.

— Nu, am stat şi-aşa prea multă vreme închise împreună aici, se opuse Moiraine clătinând din cap. Dacă a încercat cineva să tragă cu urechea, şi a dat de Stavila ta, probabil că a început deja să se frământe. Nu merită să riscăm. Putem aranja încă o întâlnire pentru mâine. „Şi pe lângă asta, prietenă scumpă, nu-ţi pot spune chiar totul, şi nu pot risca să-ţi dau de înţeles că-ţi ascund ceva."

— Da, cred că ai dreptate. Atunci rămâne pe mâine – dar dimineaţă, devreme. Am multe de aflat de la tine.

— Dimineaţă, încuviinţă Moiraine, în timp ce Suprema se ridica, spre a o mai îmbrăţişa o dată. De dimineaţă am să-ţi spun tot ce trebuie să ştii.

Apoi ieşi în anticameră, iar Leane îi aruncă o privire cercetătoare şi se repezi în încăperea Supremei. Moiraine încercă să-şi ia o înfăţişare posomorâtă şi vinovată, ca şi cum tocmai avusese parte de una din dojenile pentru care Suprema era renumită şi temută (cele mai multe dintre surori, oricât ar fi fost de tari, plecau cu ochii mari şi cu genunchii moi după un asemenea episod), însă asta nu-i prea stătea în fire. Părea mai degrabă furioasă, ceea ce, la urma urmei, era la fel de bine. Nu le prea băgă în seamă pe celelalte femei din încăpere; i se păru că unele plecaseră, iar altele se întorseseră, în timpul scurs de la sosirea ei, dar nu le aruncă

decât o privire scurtă. Se făcuse târziu, şi mai avea multe de făcut până a doua zi dimineaţă. Mai avea multă treabă, până să-i vorbească din nou Supremei Înscăunate pe tronul de Amyrlin.

Iuţind pasul, pătrunse mai adânc în fortăreaţă.

Dacă ar fi avut cine să-l privească, aşa, sub razele lunii aflate în creştere, şirul de călăreţi care străbătea Tarabonul, la vreme de noapte, în clinchet de căpestre, ar fi fost o privelişte impresionanta. Erau, cu totul, doua mii de Copii ai Luminii, călare pe cai mândri, cu tunici şi mantii albe, cu armuri sclipitoare, urmaţi de alaiul de căruţe cu provizii, de potcovari şi de grăjdarii care conduceau de căpestre caii de schimb. Erau şi sate, pierdute prin acel ţinut slab împădurit, dar ei se ţinuseră departe de drumurile bătute şi chiar şi de potecile folosite de fermieri. Plecaseră să se-ntâlnească cu... cineva... într-un cătun pierdut pe lângă hotarul de miazănoapte al ţinutului, la marginea Şesului Almoth.

Călărind în fruntea oamenilor săi, Geofram Bomhald se întreba ce-o fi însemnat asta. Îşi amintea foarte bine discuţia cu Pedron Niall, Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii, din Amador, dar nu izbutise să afle prea multe din ceea ce se rostise.

— Suntem singuri, Geofram, spusese bărbatul încărunţit, cu glasul lui slab şi răguşit din pricina vârstei. Mi-aduc aminte de clipa în care-ai depus jurământul în faţa mea, acum vreo... cât să fie... vreo treizeci şi şase de ani.

— Senior Căpitan Comandant, răspunsese Bomhald, în-dreptându-şi umerii, mi-e îngăduit să întreb de ce am fost re-chemat din Caemlyn, cu atâta grabă? Nu mai trebuia mult pentru ca Morgase să cadă. Un imbold, atât. Exista Case în Andor care privesc la fel ca noi legăturile dintre tron şi Tar Va-lon, şi unele dintre ele erau gata să pretindă domnia. L-am lă-sat în locul meu pe Eamon Valda, numai că el părea hotărât să plece pe urmele Domniţei-Moştenitoare până în Tar Valon. Nu m-ar mira să aflu că s-a gândit s-o răpească pe copila sau chiar să atace oraşul.

Mai mult, cu puţină vreme înainte ca Bomhald să fie rechemat, fiul său, Dain, i se alăturase. Dain era plin de zel. Câteodată, prea plin de zel, îndeajuns de pătimaş pentru a se lăsa fermecat de planurile lui Valda.

— Valda păşeşte pe calea Luminii, Geofram. Tu, însă, eşti cel mai bun comandant de soldaţi dintre Copii. Ai să strângi o legiune, cei mai destoinici oameni pe care-i găseşti, şi ai să-i duci în Tarabon, ferindu-te de orice ochi şi de orice gură care poate să se deschidă şi să spună ce-a văzut. Dacă ochii zăresc ceva, gura trebuie făcută să tacă.

Bomhald şovăise. Cincizeci sau chiar o sută de Copii puteau străbate orice hotar fără să provoace uimire sau fără ca vreunul să înceapă să pună întrebări, dar o legiune...

— S-a pornit vreun război, Seniore Căpitan Comandant? Pe străzi se tot vorbeşte. În general, sunt doar zvonuri de tot felul despre întoarcerea armatelor lui Artur Aripă-de-Şoim.

Bătrânul nu-i răspunsese.

— Regele...

— Regele nu dă porunci Copiilor Luminii, Senior Căpitan Bomhald, venise răspunsul şi, pentru prima oară, în glasul Comandantului se simţise asprimea. Eu însă da. Regele să facă bine să rămână în palatul sau şi să se îndeletnicească cu ce ştie el mai bine. Sa trândăvească. Vei porni spre un sătuc numit Alcruna, unde te vei întâlni cu cineva care-ţi va da ultimele porunci. Ai grijă ca legiunea să fie adunată în cel mult trei zile. Hai, Geofram, la treabă. Ai multe de făcut.

Bomhald se încruntase.

— Iertare, Seniore Căpitan Comandant, dar cu cine mă voi întâlni acolo? De ce să riscam izbucnirea unui război între noi şi Tarabon?

— O să ţi se spună ceea ce trebuie să ştii după ce ajungi în Alcruna, îi răspunsese Niall, părând, dintr-odată, şi mai bătrân decât era, aranjându-şi distrat tunica albă, cu uriaşul soare brodat pe piept, însemnul auriu al Copiilor. N-ai de unde să ştii, Geofram, ce puteri sunt implicate în acest joc. Nici măcar nu poţi să ştii aşa ceva. Grăbeşte-te să-ţi alegi oamenii. Du-te, nu mai pune nici o întrebare, şi fie ca Lumina să te vegheze în drumul tău.

Călărind prin noapte, Bomhald se îndreptă în şa, dezmorţindu-şi spatele. „Îmbătrânesc”, se gândi el. Petrecuse deja o zi şi-o noapte pe spinarea calului, cu doar două opriri pentru adăpat, şi ajunsese să simtă povara fiecărui fir de păr cărunt. Cu doar câţiva ani înainte, o asemenea trudă nici măcar n-ar fi contat. „Măcar nu am ucis nici un nevinovat.” Era necruţător cu Iscoadele Celui Întunecat, ca orice bărbat care se legase cu jurământ să slujească Lumina – Iscoadele trebuiau nimicite înainte să apuce să tragă după ele întreaga lume, cufundând-o în Umbră – dar el, unul, trebuia mai întâi de toate să se convingă că oamenii peste care dădea erau într-adevăr Iscoade. Îi venise destul de greu să strecoare legiunea, fără să fie observată, prin Tarabon, cu atâţia oameni primprejur, chiar şi în afară oraşelor, dar până la urma izbutise. Nu fusese nevoie să ucidă pe nimeni.

Cercetaşii pe care-i trimisese se întoarseră, iar în urma lor apărură şi alţi bărbaţi în mantii albe, unii dintre ei cu torţe, care-i orbiră pe toţi cei din fruntea şirului. Blestemând cu glas scăzut, Bomhald porunci ca toata lumea să se oprească, în timp ce-i cercetă cu privirea pe oamenii veniţi să-l întâmpine.

Pe mantiile lor era brodat însemnul soarelui auriu, la fel ca şi pe a lui sau pe a oricărui Copil al Luminii, iar cel care-l conducea îşi purta şi însemnele rangului, acelaşi cu al lui Bomhald. Dar în spatele soarelui se zarea cârja păstorească, roşie. Inchizitori. Cu fiarele lor încinse în foc, cu cleşti şi picături de apă, aceştia storceau mărturisirile şi pocăinţele Iscoadelor Celui Întunecat; şi totuşi, unii spuneau că Inchizitorii îţi hotărau vina încă de la bun început. Şi Geofram Bomhald credea asta.

„M-au trimis aici ca să mă întâlnesc cu nişte Inchizitori?”

— Te aşteptam, Senior Căpitan Bomhald, spuse conducătorul nou-veniţilor, cu un glas aspru.

Era un bărbat înalt, cu nasul coroiat şi cu acea sclipire aprigă şi neînduplecată în ochi, semnul tuturor Inchizitorilor.

— Ai ajuns cam greu. Eu sunt Einor Saren, aghiotantul lui Jaichim Canidul, care comandă Mâna Luminii aici, în Tarabon.

Mâna Luminii – mâna care scotea adevărul la iveală.

Acesta era numele pe care-l preferau. Nu le plăcea să li se spună Inchizitori.

— Dincolo de sat este un pod. Porunceşte-le oamenilor dumitale să treacă dincolo. Noi o să vorbim la han. E surprinzător de bine îngrijit.

— Seniorul Căpitan Comandant însuşi mi-a poruncit să nu mă las văzut de nimeni.

— Satul a fost... curăţat. Hai, porneşte-ţi oamenii. De-acum, eu dau poruncile. Dacă ai îndoieli, îţi pot arăta ordinele însemnate cu pecetea Seniorului Căpitan Comandant, pe care le port cu mine.

Bomhald îşi înăbuşi mârâitul de protest care dădea să-i scape din piept. Curăţat. Se întrebă în treacăt dacă leşurile fuseseră îngrămădite undeva în afară satului sau aruncate în râu. Aşa ceva ar fi fost un lucru firesc pentru Inchizitorii îndeajuns de nemiloşi pentru a măcelări un întreg sat, de dragul tainelor, şi îndeajuns de proşti pentru a zvârli leşurile în apa râului, care să le poarte în jos şi să-i dea de gol din Alcruna până în Tanchico.

— O singură îndoială am, Inchizitorule. Nu ştiu de ce mă aflu în Tarabon, urmat de doua mii de oameni.

Faţa lui Saren se încordă, dar glasul său rămase aspru şi poruncitor.

— E uşor de înţeles, Senior Căpitan. De-a lungul şi de-a latul Şesului Almoth se află sate care nu se supun decât Starostelui şi membrilor Sfatului. De mult trebuia să se facă Lumină şi pe acolo. Prin asemenea locuri, probabil că se ascund multe Iscoade ale Celui Întunecat.

Calul lui Bomhald bătu din copită.

— Cu alte cuvinte, Saren, am adus o întreagă legiune, am străbătut o mare parte din Tarabon pe-ascuns numai pentru a scoate din vizuină câteva Iscoade, ascunse prin cine ştie ce cătune prăpădite?

— Te afli aici pentru a face ce ţi se spune, Bomhald. Pentru a trudi în slujba Luminii! Nu cumva te îndepărtezi de calea cea bună? întrebă Saren, schimonosindu-şi buzele într-o umbră de zâmbet. Dacă vrei lupte, s-ar putea să ai parte de ele. La Capul Toman, străinii şi-au adunat mulţi soldaţi, mult

prea mulţi pentru ca Tarabon şi Arad Doman să le poată ţine piept, chiar dacă ar izbuti să-şi lase deoparte pricinile lor mărunte de sfadă şi să-şi unească forţele. Dacă străinii scapă, ai să ai parte de luptă, câtă poţi duce. Oamenii din Tarabon spun că străinii sunt nişte fiare, spurcăciuni ale Celui Întunecat. Se aude chiar că ar fi şi Aes Sedai de partea lor. Dacă sunt într-adevăr Iscoade, trebuie stârpiţi şi ei. Toate la timpul lor.

Vreme de o clipă, lui Bomhald i se opri inima în piept.

— Deci e adevărat ce se spunea. Oştirile lui Artur Aripă-de-Şoim s-au întors!

— Nişte străini, spuse sec Saren, de parcă-i părea rău că adusese vorba. Doar atât. Probabil că sunt Iscoade. Nu e important de unde-au venit. Atât ştim şi numai atât ai şi dumneata nevoie să ştii. Deocamdată, nu te privesc. Pierdem vremea. Hai, trimite-ţi oamenii dincolo de râu, Bomhald, apoi vino în sat să-ţi primeşti poruncile.

Cu asta, îşi întoarse calul şi o porni în galop, înapoi de unde venise, urmat de purtătorii de torţe. Bomhald închise ochii, încercând să se obişnuiască iarăşi cu întunericul. „Se folosesc de noi, ca de nişte pietre aşezate pe tabla de joc.”

— Byar! strigă el, apoi deschise ochii când aghiotantul său se apropie, ţinându-se băţos în şa, în faţa Seniorului Căpitan; era un bărbat tras la faţă, în ochii căruia părea să sclipească scânteia Inchizitorilor, dar, una peste alta, un soldat bun. Undeva, în faţa noastră, este un pod. Du oamenii dincolo de râu şi pune-i să-şi facă tabăra. O să vin şi eu, cât de repede pot.

Apoi smuci frâiele şi o apucă după Inchizitor. „Pietre pe tabla de joc... Dar cine ne mişcă? Şi de ce?”

Umbrele după-amiezii se preschimbau în seară, pe când Liandrin străbătea încăperile femeilor. Afară, bezna se adâncea, luptându-se cu lumina răspândită de lămpile agăţate pe coridoare. De ceva timp încoace, amurgul o tulbura pe Liandrin, la fel ca şi zorii. În zori, ziua se năştea, aşa cum şi amurgul dădea naştere nopţii, dar tot în zori, noaptea murea, iar la amurg, se stingea ziua. Puterea Celui

Întunecat se întemeia pe moarte, din moarte îşi trăgea seva. În asemenea momente, femeii i se părea ca-l simţea trezindu-se ca dintr-un somn. Oricum, în semiîntunericul care-o înconjura, ceva tresăltă; era aproape sigura că, dacă izbutea să se întoarcă iute pe călcâie şi să-şi ascută privirile, putea să-l şi surprindă.

În drumul ei, slujnicele în negru şi auriu îi făceau plecăciuni, dar nu le răspundea, ţinându-şi privirile aţintite înainte fără ca măcar să le zărească.

Ajungând la uşa pe care-o căuta, se opri să arunce o privire iute în susul şi în josul coridorului. Singurele femei aflate acolo erau slujnice; nici un bărbat, fireşte. Deschise uşa şi intră, fără să mai bată.

Anticamera iatacului Domniţei Amalisa era puternic luminată, iar focul care trosnea în cămin alunga răcoarea nopţilor din Shienar. Amalisa şi doamnele ei de companie şedeau de jur împrejur, în jilţuri sau pe carpetele îngrămădite una peste alta, ascultând-o pe una dintre ele care stătea în picioare şi le citea ceva. Era vorba de *Dansul şoimului şi al păsării colibri,* de Teven Aerwin, un tratat care-şi propunea să prezinte modul în care bărbaţii şi femeile trebuiau să se poarte unii cu alţii. Liandrin strânse din buze; ea, una, nu citise niciodată aşa ceva – fireşte! – dar auzise îndeajuns de multe pentru a şti despre ce era vorba. Amalisa şi doamnele ei întâmpinau fiecare afirmaţie cu hohote de râs, sprijinindu-se una de alta şi bătând din călcâie pe covoare, ca nişte copile.

Cea care citea îşi dădu prima seama de apariţia lui Liandrin, şi se opri, făcând ochii mari de uimire. Celelalte se întoarseră ca să vadă la ce se holba, iar râsetele făcură loc tăcerii. Cu toatele, în afară de Amalisa, se ridicară grăbite în picioare, aranjându-şi părul şi rochiile cu mişcări nervoase. Domniţa Amalisa, în schimb, se ridică zâmbind, cu multă eleganţă:

— Prezenţa dumitale ne onorează, Liandrin. Ne faci o surpriză extrem de plăcută. Astăzi nu te mai aşteptam. Credeam că vei dori să te odihneşti după lunga cală...

— Trebuie să vorbesc cu Domniţa Amalisa, între patru ochi, o întrerupse Liandrin aspru, fără să se adreseze nimănui,

de parcă vorbea cu văzduhul. Trebuie să plecaţi cu toatele. Chiar acum.

După câteva clipe de tăcere şi uluire, celelalte femei îşi luară rămas-bun de la Amalisa. Una câte una, ele îi făcură plecăciuni lui Liandrin, dar aceasta nu le răspunse, rămânând cu privirea aţintită în gol. Cu toate astea, le văzu şi le auzi foarte limpede. Cu toatele rosteau politeţurile obişnuite, neliniştite de asprimea cu care le tratase femeia Aes Sedai. Văzându-se ignorate, lăsau ochii în jos. Se strecurară cu mare grijă pe lângă ea, ca să ajungă la uşă, lipindu-se de perete pentru ca nu cumva fustele lor s-o atingă pe a ei. După ce uşa se închise şi rămaseră singure, Amalisa spuse:

— Liandrin, nu înţeleg ce se întâm...

— Păşeşti pe calea Luminii, fiica mea?

Nici vorbă să-i permită să-i vorbească cu prea multă familiaritate. Ar fi fost o prostie. Cu toate că cealaltă era mai în vârstă cu câţiva ani, străvechile reguli trebuiau respectate. Or fi fost ele uitate de multă vreme, dar acum era momentul pentru a le reaminti. Şi totuşi, de îndată ce rosti întrebarea, Liandrin îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Asemenea cuvinte, venind din partea unei Aes Sedai, aveau să provoace, negreşit, îndoieli şi nelinişti. Amalisa îşi îndreptă umerii şi o privi cu chipul aspru.

— Liandrin Sedai, asta e o insultă pentru mine. Sunt o femeie din Shienar, dintr-o Casă nobilă, iar prin vene îmi curge sângele unor oşteni faimoşi. Strămoşii mei au luptat împotriva Umbrei încă dinainte ca regatul să existe, de trei mii de ani, fără greş şi fără clipe de slăbiciune.

Liandrin îşi schimbă tactica, dar nu dădu înapoi. Străbătând încăperea cu paşi mari, ea luă de pe poliţa căminului cartea legată în piele, *Dansul şoimului şi al păsării colibri,* şi o cântări în palmă fără s-o privească.

— Mai mult decât în alte părţi, fiica mea, în Shienar Lumina trebuie preţuită şi Umbra temută.

Cu o mişcare nepăsătoare, ea aruncă volumul în foc. Flăcările se înteţiră, ca şi cum ar fi primit în dar un buştean uscat, trosnind puternic în timp ce se înălţau pe coş. În aceeaşi clipă, toate lămpile din încăpere începură să ardă mai

tare, sfârâind din pricina puterii focului, revărsându-şi lumina în toate ungherele.

— Da, mai ales aici. Aici, unde suntem aşa de aproape de blestemata Mană Pustiitoare, unde nu există decât stricăciune. Aici, până şi unul care crede că păşeşte în Lumină poate să fie atins de murdăria Umbrei.

Pe fruntea Amalisei apărură broboane de sudoare. Braţul pe care-l ridicase pentru a protesta se lăsa încet pe lângă corp. Chipul îi rămăsese ferm, dar Liandrin o văzu înghiţind în sec şi foindu-se.

— Nu înţeleg despre ce e vorba, Liandrin Sedai. Să fie cartea? Este plină de prostioare, atât şi nimic mai mult.

În glas i se simţea un tremur. „Bine aşa.” Apărătorile de sticlă ale lămpilor începură să trosnească, pe măsură ce flăcările se înălţau din ce în ce mai mult, mai fierbinţi, puternice ca lumina zilei la amiază. Amalisa se ridică, ţeapănă ca un stâlp, cu chipul încordat, încercând să nu mijească ochii.

— Mintea ta e plină de prostii, fiica mea. De cărţi nu-mi pasă. În regatul vostru, bărbaţii pleacă în Mană şi călătoresc prin mizeria şi stricăciunea ei. Păşesc pe calea Umbrei. Şi te mai miri că aceasta stricăciune se poate strecura în făptura lor? Cu sau fără voia lor, asta se poate întâmpla. De ce crezi că a venit aici însăşi Suprema Înscăunată?

— Doar nu..., se auzi oftatul celeilalte.

— Eu, una, sunt Roşie, fiica mea, spuse Liandrin neînduplecată, îi urmăresc pe toţi bărbaţii pângăriţi.

— Nu înţeleg.

— Nu doar pe acei ticăloşi care încearcă să folosească Puterea. Pe toţi cei pângăriţi. Îi urmăresc peste tot.

— Nu..., începu Amalisa, tulburată, umezindu-şi buzele cu limba şi încercând din răsputeri să se liniştească. Nu înţeleg, Liandrin Sedai. Te rog...

— Şi încep mai degrabă de sus, decât de jos.

— Nu!

Ca şi cum sprijinul său nevăzut s-ar fi prăbuşit, Amalisa căzu în genunchi, cu capul plecat.

— Te implor, Liandrin Sedai, nu poate fi vorba de Agelmar.

Nu e cu putinţă.

În acea clipă de îndoială şi tulburare, Liandrin lovi. Nu se mişcă din loc, dar slobozi Puterea. Amalisa gemu şi tresări, ca şi cum ar fi fost înţepată, iar gura lui Liandrin, cu colţurile lăsate, schiţă un zâmbet strâmb. Acesta era jocul ei preferat, din copilărie, prima înzestrare pe care şi-o descoperise. I se interzisese s-o mai folosească, de îndată ce Mai-Marea Ucenicelor o descoperise, dar asta nu însemna pentru Liandrin decât încă un lucru pe care trebuia să-l ascundă de cele care-o invidiau.

Făcu un pas înainte şi o apucă pe Amalisa de bărbie, obligând-o să ridice ochii. Sâmburele tare, ca metalul, care o făcuse ceva mai devreme să se revolte era încă acolo, dar deacum metalul se înmuiase şi devenise maleabil, dacă cineva se pricepea să-l mânuiască. Din colţurile ochilor Amalisei curgeau lacrimi care-i sclipeau pe obraji. Liandrin îşi schimbă puţin atitudinea, lăsând focurile dimprejur să se stingă. Nu mai era nevoie de ele. Şi cuvintele pe care le rosti erau mai blânde, deşi glasul îi rămăsese neîndurător ca oţelul.

— Fiica mea, nimeni nu vrea ca tu sau Agelmar să fiţi aruncaţi în ghearele mulţimii, ca Iscoade ale Celui Întunecat. Am să te ajut, dar şi tu trebuie să mă ajuţi pe mine.

— Să t-te ajut? îngăimă Amalisa, ducându-şi mâinile la tâmple; părea răvăşită. Liandrin Sedai, t-te rog, explică-mi... nu înţeleg. Totul e atât de... totul e...

Înzestrarea nu era desăvârşită. Liandrin nu putea sili pe nimeni să facă ceea ce dorea ea – deşi încercase de multe ori. Cât mai încercase! Însă putea să-i facă să-şi plece urechea la argumentele ei, să-şi dorească să-i dea crezare, să vrea, mai presus de orice, să se lase convinşi că avea dreptate.

— Trebuie să te supui, fiică. Să te supui şi să-mi răspunzi cu sinceritate la întrebări, iar eu făgăduiesc că nimeni nu va îndrăzni să vă numească Iscoade, pe tine sau pe Agelmar. N-o să fiţi târâţi pe străzi, despuiaţi, pentru a fi biciuiţi în public sau sfâşiaţi de mulţime. N-am să las să se întâmple asta. Înţelegi?

— Da, Liandrin Sedai, da. Am să fac cum spui şi am să-ţi răspund sincer.

Liandrin se îndreptă, privind-o pe cealaltă de sus. Domniţa Amalisa rămase nemişcată, îngenuncheată, cu chipul sincer ca un copil, un copil care dorea să fie mângâiat şi ajutat de cineva mai înţelept şi mai puternic. Lui Liandrin, asta i se părea corect. Nu izbutise niciodată să înţeleagă de ce, pentru Aes Sedai, era suficientă o mică plecăciune, în timp ce cu toţii, bărbaţi şi femei, îngenuncheau în faţa regilor şi a reginelor. „Ce regină are atâta putere ca mine?” Buzele i se strâmbară de mânie, iar Amalisa se cutremură.

— Stai liniştită, fiica mea, am venit să te ajut, nu să te pedepsesc. Numai cei care o merită vor fi pedepsiţi. Numai să-mi spui adevărul.

— Aşa am să fac, Liandrin Sedai, aşa am să fac. Jur pe onoarea Clanului meu.

— Moiraine Sedai a sosit în Fal Dara însoţită de un bărbat, o Iscoadă a Celui Întunecat.

Amalisa era prea speriată pentru a-şi mai arăta surprinderea:

— Oh, nu, Liandrin Sedai. Nu. Acela a sosit mai târziu. Acum este ferecat în temniţă.

— Mai târziu, spui? Dar este adevărat că se întâmplă des ca ea să-i vorbească? Se întâmplă des ca ea să-şi petreacă timpul împreună cu aceasta Iscoada? Singuri?

— Uneori, Liandrin Sedai. Uneori. Nu prea des. Cred că doreşte să afle ce l-a făcut să vina aici. Moiraine Sedai este…

Liandrin ridică mâna, cu un gest aspru, iar Amalisa se opri, renunţând la ceea ce voia să spună.

— Moiraine a fost însoţită de trei tineri. Asta o ştiu prea bine. Ei unde sunt? Am fost în încăperile lor şi nu i-am găsit.

— N-nu... nu ştiu, Liandrin Sedai. Par nişte băieţi de ispravă. Doar nu crezi ca şi ei ar fi Iscoade?

— Nu, nu Iscoade. Ceva şi mai rău. Sunt mult mai periculoşi decât Iscoadele Celui Întunecat, fiica mea. Întreaga lume este în primejdie din pricina lor. Trebuie găsiţi. Ai să le porunceşti slujitorilor tăi să scotocească fortăreaţa. La fel ai să faci şi tu, şi doamnele care te însoţesc. Fiecare colţişor. De asta ai să te ocupi chiar tu. Tu însăţi! Şi n-ai să spui nimănui de asta, în afară de cei pe care o să ţi-i spun eu. Nimeni

altcineva nu trebuie să ştie. Din Fal Dara, aceşti tineri trebuie îndepărtaţi, în mare taină, şi duşi în Tar Valon. Nimeni nu trebuie să ştie.

— Am să fac cum porunceşti, Liandrin Sedai. Dar nu înţeleg de ce totul trebuie să rămână secret. Nimeni dintre cei de-aici nu se va opune voinţei unei Aes Sedai.

— De Ajah Neagră ai auzit?

Amalisa făcu ochii mari şi se lăsă pe spate, îndepărtându-se de Liandrin, ridicând braţele ca pentru a se apăra din calea unei lovituri.

— E un zvon josnic, Liandrin Sedai. J-josnic. N-nu există Aes Sedai care să-l slujească pe Cel întunecat. Nu cred asta. Te rog, trebuie să ai încredere în mine! J-jur pe Lumină că nu cred aşa ceva. Jur pe onoarea Clanului meu...

Rece şi netulburată, Liandrin o lăsă să continue, privind în tăcere cum cealaltă femeie îşi irosea ultimele puteri. Se ştia că se întâmplase ca femeile Aes Sedai să se mânie, să se mânie puternic, pe cei care pomeneau de Ajah Neagră. Cât despre cei care afirmau că ar crede în existenţa ei tăinuită... După această scenă, Amalisa, cu voinţa deja slăbită de micul artificiu copilăresc, avea să fie moale ca lutul în mâinile ei. Mai lipsea o singură lovitură.

— Ajah Neagră există cu adevărat, copila. Există şi se află chiar şi aici, între zidurile din Fal Dara.

Amalisa rămase îngenuncheată, cu gura căscată. Ajah Neagră. Femei Aes Sedai care erau în acelaşi timp şi Iscoade ale Celui Întunecat. Era oribil să afli aşa ceva, ca şi cum ţi s-ar fi spus că însuşi Cel Întunecat se plimba prin fortăreaţă. Dar Liandrin nu avea de gând să dea înapoi.

— Orice Aes Sedai pe care o întâlneşti pe coridoare poate fi o soră Neagră. Asta ţi-o jur. Nu pot să-ţi spun care sunt, dar protecţia mea ai să o ai. Dacă pe calea Luminii păşeşti şi dacă îmi dai ascultare.

— Aşa am să fac, şopti răguşit Amalisa. Aşa am să fac. Te rog, Liandrin Sedai, te rog, spune-mi că-mi vei apăra fratele şi doamnele de companie...

— Pe cine merită să fie aparat am să-l apăr. Tu, fiica mea, de tine însăţi să ai grijă. Şi gândeşte-te numai la ce ţi-am

poruncit. Numai la asta. Soarta lumii atârnă de asta, fiica mea. Orice altceva trebuie să uiţi.

— Da, Liandrin Sedai. Da. Da.

Liandrin se întoarse şi străbătu încăperea, fără să se uite înapoi până ce nu ajunse la uşă. Amalisa era tot îngenuncheată şi o privea cu îngrijorare.

— Ridică-te, Domniţă Amalisa, spuse Liandrin, cu o voce blândă în care se strecurase doar o undă din dispreţul batjocoritor pe care-l resimţea. „Soră, nici mai mult nici mai puţin! Nici o zi ca novice nu ar putea îndura. Şi una ca asta putere să poruncească are!” Ridică-te.

Amalisa se îndreptă, cu mişcări încete şi stângace, de parcă ar fi zăcut vreme de mai multe ceasuri legată de mâini şi de picioare. Când o văzu, în cele din urmă, în picioare, Liandrin spuse, cu un glas la fel de oţelit ca şi mai devreme:

— Iar dacă te abaţi de la ce ţi-am poruncit, şi lumea are de suferit din pricina ta, dacă mă înşeli, pe amărâta de Iscoadă întemniţată ai să ajungi s-o pizmuieşti!

Din privirea Amalisei, Liandrin înţelese că, dacă nu avea să izbutească, nu avea să fie din pricină că nu s-ar fi străduit.

Închizând bine uşa în urma ei, Liandrin simţi dintr-odată o uşoară mâncărime pe piele. Cu răsuflarea tăiată, se răsuci pe călcâie, privind în sus şi în jos pe coridorul slab luminat. Era gol.

Afară se lăsase noaptea. Coridorul era pustiu, şi totuşi ea era convinsă ca se mai aflase acolo cineva care-o urmărea. Locul închis şi gol, plin de umbre din pricina lămpilor de pe pereţi, o batjocorea. Neliniştită, scutură din umeri, apoi o porni hotărâtă la drum. „M-am lăsat pradă închipuirilor. Asta-i tot.”

Noaptea se lăsase de mult, şi mai erau multe de făcut până în zori. Poruncile primite nu lăsau loc îndoielii.

În temniţă, la orice oră, era mereu întuneric, dacă nu cumva vreun vizitator aducea cu sine o lanternă, dar Padan Fain şedea pe marginea priciului, sfredelind bezna cu privirile şi zâmbind. Îi auzea pe ceilalţi doi prizonieri mormăind în somn, bâiguind ceva, pradă coşmarurilor. Padan Fain aştepta

ceva, ceva ce trebuia să fi sosit de multă vreme. Prea multă vreme. Dar acum era aproape.

Uşa care dădea în încăperea străjerilor se deschise, lăsând să se reverse o lumină puternică; aceasta încadra o siluetă întunecată, care se oprise în prag. Fain se ridică.

— Tu! Nu pe tine te aşteptam.

Se întinse ca să se dezmorţească, cu gesturi fireşti şi nepăsătoare, deşi nu se simţea deloc aşa. Sângele îi dădea năvală prin vene; i se părea că, dacă încerca, putea să sară până în vârful fortăreţei.

— Numai surprize pentru toţi, da? Ei bine, haide. Noaptea aproape că a trecut şi mai vreau şi eu să dorm.

Când în celula lui pătrunse o lampă, Fain îşi ridică fruntea, rânjind către ceva nevăzut, dar pe care-l simţea undeva, dincolo de tavanul de piatră al fortăreţei.

— Nu s-a terminat, şopti el. Lupta nu se termină niciodată.

CAPITOLUL 6

Profeţia întunecată

Uşa fermei se cutremura sub loviturile furioase din afară; drugul gros pus de-a curmezişul uşii sărea din urechi. Dincolo de fereastră, aproape de uşă, se mişca silueta unui troloc cu bot de animal. Erau ferestre peste tot şi o mulţime de siluete întunecate afară. Nu destul de întunecate, totuşi. Rand reuşea încă sa le desluşească.

„Ferestrele”, îşi spuse el disperat. Se îndepărtă de uşă, strângând sabia cu amândouă mâinile şi ţinând-o în faţă. „Chiar dacă uşa rezistă, pot intra pe fereastră. De ce nu încearcă să intre pe fereastră?”

Se auzi un zgomot metalic asurzitor şi una din urechile care ţineau drugul ieşi din toc, rămânând agăţată de cuiele smulse de un deget din lemn. Drugul se zgâlţâi din pricina altei lovituri, iar cuiele scrâşniră din nou.

— Trebuie să-i oprim! strigă Rand.

„Doar că nu putem. Nu-i putem opri.” Se uită împrejur, încercând să găsească o cale de ieşire, dar nu era decât o uşă. Încăperea semăna cu o cutie. O singură uşă şi atâtea ferestre.

— Trebuie să facem ceva. Orice!

— E prea târziu, spuse Mat. Nu înţelegi?

Zâmbetul lui părea ciudat pe chipul palid, fără sânge; plăselele unui pumnal îi ieşeau din piept, iar rubinul din vârf strălucea ca focul. Piatra era mai vie decât chipul lui.

— E prea târziu ca să mai schimbam ceva.

— Am scăpat în sfârşit de ei, zise Perrin, râzând.

Sângele îi curgea pe faţă ca nişte şiroaie de lacrimi izvorâte din orbitele goale. Îşi întinse braţele înroşite, încercând să îl facă pe Rand să se uite la ce ţinea în mână.

— Acum sunt liber. S-a terminat.

— Nu se termină niciodată, al’Thor, strigă Padan Fain, sărind în mijlocul încăperii. Lupta nu se termină niciodată.

Uşa se sfărâmă, făcându-se numai aşchii, iar Rand se feri

din calea ţepuşelor de lemn care zburau în toate părţile. Două femei Aes Sedai înveşmântate în roşu intrară în cameră, făcând loc stăpânului lor. O mască de culoarea sângelui uscat acoperea chipul lui Ba'alzamon, dar Rand vedea flăcările din privirea lui prin tăieturile din dreptul ochilor, auzea focurile arzând în gura lui Ba'alzamon.

— Între noi nu s-a terminat încă, al'Thor, spuse Ba'alzamon, iar el şi Fain spuseră într-un singur glas: Pentru tine, lupta nu se termină niciodată.

Răsuflând anevoie, Rand se ridică în capul oaselor pe podea, căznindu-se să se trezească. I se părea că încă mai aude vocea lui Fain, la fel de clar ca şi cum neguţătorul ambulant ar fi fost lângă el. „Nu se termină niciodată. Lupta nu se termină niciodată."

Se uită în jur, cu privirea împăienjenită, ca să se convingă că încă mai era ascuns acolo unde îl lăsase Egwene, cuibărit pe o saltea în colţul camerei ei. Lumina slabă a unei lămpi singuratice se revarsă în încăpere şi fu mirat să o vadă pe Nynaeve, împletind într-un balansoar de cealaltă parte a patului care nu fusese încă desfăcut. Afară era noapte.

Nynaeve, zveltă, cu ochii închişi la culoare, îşi purta părul într-o coadă groasă, petrecută peste umăr, care îi ajungea aproape până la brâu. Ea nu renunţase la obiceiurile de acasă. Chipul îi era liniştit şi, aşa cum se legăna încetişor, părea că nu este atentă la ceea ce se întâmpla în jur. Nu se auzea decât ţăcănitul regulat al andrelelor. Covoraşul înăbuşea zgomotul balansoarului.

Fuseseră nopţi, în vremea din urmă, când şi-ar fi dorit şi el un covor pe podeaua rece de piatră din camera lui, dar în Shienar încăperile bărbaţilor erau întotdeauna goale şi sobre. Aici erau două tapiserii pe pereţi, peisaje de munte cu cascade, şi perdele brodate cu flori la ferestrele înguste ca nişte săgeţi. Pe masa de lângă pat erau flori, puse într-o vază rotundă, cu fundul teşit, şi multe altele stăteau, cu capetele plecate, în vasele albe, smălţuite, de pe pereţi. Într-un colţ era o oglindă înaltă şi o alta atârna deasupra poliţei cu cele necesare spălatului, pe care se aflau o carafă cu dungi albastre şi un bol. Se întrebă de ce Egwene avea nevoie de

două oglinzi; în camera lui nu era nici una, şi nu-i ducea lipsa. Nu era decât o lampă aprinsă dar mai erau alte patru în camera aceea, care era aproape la fel de mare ca aceea pe care o împărţea el cu Mat şi cu Perrin. Egwene avea toată încăperea doar pentru ea.

Fără să ridice privirea, Nynaeve spuse:

— Dacă dormi după masă, nu mai dormi noaptea.

Rand se încruntă, deşi ea nu putea să-l vadă. Sau cel puţin credea că nu poate. Era doar cu câţiva ani mai mare decât el, dar faptul că era Meştereasă îi sporea autoritatea cu cincizeci de ani.

— Aveam nevoie de o ascunzătoare şi eram obosit, zise el, apoi se grăbi să adauge: N-am venit aici aşa, pur şi simplu. Egwene m-a invitat în apartamentele femeilor.

Nynaeve lăsă jos andrelele şi se uită la el cu un zâmbet amuzat. Era o femeie frumoasă acasă niciodată nu şi-ar fi dat seama de acest lucru; oamenii nu se uitau la Meşterese aşa.

— Ajute-m-ar Lumina, Rand, pe zi ce trece semeni tot mai mult cu Shinenaranii. Invitat în apartamentele femeilor... Pufni. Mâine, poimâine o să începi să vorbeşti de onoare şi o sa vrei ca pacea să fie cu tine şi cu sabia ta.

Rand se înroşi, dar speră ca ea să nu-şi dea seama în lumina aceea slabă. Nynaeve se uită la sabia lui; plăselele ieşeau din bocceaua lungă care se afla lângă el pe podea. Ştia că Nynaeve nu era de acord cu sabia, de altfel cu nici un fel de sabie, dar de data aceasta Meştereasa nu spuse nimic.

— Egwene mi-a zis că ai nevoie de un loc în care să te ascunzi. Nu-ţi face griji. O să te ţinem departe de Suprema Înscăunată şi de celelalte femei Aes Sedai, dacă asta vrei.

Nynaeve îi întâlni privirea şi şi-o feri pe a sa, dar nu înainte ca Rand să-i surprindă neliniştea. Îndoiala. „Da, pot conduce Puterea. Un bărbat care stăpâneşte Puterea Supremă! Ar trebui să le ajuţi pe femeile Aes Sedai să mă prindă şi să mă domolească."

Posomorât, îşi îndreptă vestonul de piele pe care i-l găsise Egwene şi se întoarse ca să se sprijine cu spatele de perete.

— De îndată ce o să pot, o să mă ascund într-o căruţă sau o să mă strecor afară din oraş. Nu va trebui să mă ascunzi

multă vreme.

Nynaeve nu spuse nimic; era concentrată asupra împletiturii şi scotea câte un sunet furios când sărea un ochi.

— Unde e Egwene?

Nynaeve îşi lăsă andrelele în poală.

— Nici nu ştiu de ce mă căznesc astă-seară. Nu izbutesc să număr ochiurile cum trebuie. A coborât să-l vadă pe Padan Fain. Crede că îi este de ajutor să vadă chipuri cunoscute.

— Nu i-a făcut bine să mă vadă pe mine. Ar trebui să se ferească de el. E primejdios.

— Vrea să-l ajute, spuse Nynaeve calmă. Adu-ţi aminte, se pregătea să fie ajutoarea mea şi dacă eşti Meştereasă nu trebuie să ştii doar cum o să fie vremea. Trebuie să ştii să şi vindeci. Egwene vrea să vindece, simte nevoia să o facă. Şi dacă Padan Fain ar fi atât de primejdios, Moiraine ar fi spus ceva...

Rand scoase un hohot de râs răguşit.

— Nu ai întrebat-o. Egwene a recunoscut că aşa e, iar pe tine nu te văd deloc cerând voie să faci ceva.

Sprâncenele ei ridicate îi şterseră zâmbetul de pe buze. Însă refuza să îşi ceara iertare. Erau departe de casă şi nu vedea cum ar fi putut continua să fie Meştereasa din Emond's Field dacă mergea în Tar Valon.

— Au început deja să mă caute? Egwene nu e sigură că o vor face, dar Lan spune că Suprema Înscăunată a venit din cauza mea şi cred că prefer să-l cred pe el.

O vreme Nynaeve nu spuse nimic. Sucea pe toate feţele sculurile de lână. În cele din urma zise:

— Nu sunt sigură. A venit o servitoare cu puţin timp în urmă. Ca să pregătească patul pentru noapte, zicea. Ca şi cum Egwene s-ar duce la culcare aşa devreme, când diseară e ospăţ în cinstea Supremei Înscăunate. I-am spus să plece; nu te-a văzut.

— În apartamentele bărbaţilor nu-ţi face nimeni patul.

Nynaeve îi aruncă o privire rece, care, în urma cu un an, l-ar fi făcut să-şi piardă şirul vorbelor. Rand scutură din cap.

— Nu ar trimite o servitoare să mă caute, Nynaeve.

— Când m-am dus mai devreme în chelar după o cană de

lapte, erau prea multe femei pe coridoare. Cele care iau parte la ospăţ ar fi trebuit să fie ocupate cu îmbrăcatul, iar celelalte ar fi trebuit fie să le ajute, fie să se pregătească să servească la masa sau...

Se încruntă, îngrijorată.

— Acum că Suprema Înscăunată este aici, toată lumea are o groază de treburi de făcut. Şi nu erau doar aici, în apartamentele femeilor. Am văzut-o pe Domniţa Amalisa însăşi ieşind dintr-o cămară de lângă chelar, cu faţa murdară.

— E ridicol. De ce ar fi şi ea printre cei care mă caută? De ce ar pune femeile să mă caute, de fapt? Ar trebui să se servească de soldaţii Seniorului Agelmar, de Străjeri. Şi de femeile Aes Sedai. Probabil că doar făceau ceva pentru ospăţ. Arde-m-ar, habar n-am ce înseamnă un ospăţ în Shienar.

— Eşti atât de nerod câteodată, Rand. Nici bărbaţii pe care i-am văzut nu ştiau ce fac femeile. I-am auzit pe unii dintre ei plângându-se că trebuie să facă singuri toată treaba. Ştiu că nu are noimă să te caute femeile. Nici una dintre Aes Sedai nu părea preocupată de asta. Dar Amalisa sigur nu se pregătea de ospăţ murdărindu-şi rochia într-o cămară. Căutau ceva, ceva important. Chiar şi dacă a început imediat după ce am văzut-o eu, abia dacă va avea timp să se îmbăieze şi să se schimbe. Că veni vorba, dacă Egwene nu se întoarce curând, va trebui să aleagă – fie se schimbă, fie întârzie la ospăţ.

Rand îşi dădu seama, pentru prima dată, că Nynaeve nu purta veşmintele de lână din Ţinutul celor Două Râuri cu care era el obişnuit. Rochia ei era de mătase albastru-deschis, brodată cu ghiocei în jurul gâtului şi pe mâneci. În mijlocul fiecărui ghiocel era o perlă micuţă, iar cingătoarea era lucrată în argint şi avea o cataramă de argint împodobită cu perle. Nu mai văzuse aşa ceva. Nici măcar hainele de sărbătoare de acasă nu semănau cu rochia ei.

— Mergi la ospăţ?

— Fireşte. Chiar şi dacă Moiraine nu ar fi spus că trebuie, n-aş fi vrut să creadă că...

Ochii îi scăpărară o clipă şi Rand ştiu ce vroia să spună. Nynaeve n-ar fi vrut să lase pe nimeni să creadă că îi este teamă, chiar dacă îi era. Cu siguranţă nu pe Moiraine, cu

precădere nu pe Lan. Spera doar că Nynaeve nu ştia că îi cunoaşte sentimentele faţă de Străjer.

După aceea, ochii îi coborâră pe mâneca rochiei, iar privirea i se îndulci.

— Domniţa Amalisa mi-a dat-o, spuse ea, atât de încet, încât Rand se întrebă dacă nu cumva vorbea pentru sine.

Mângâie mătasea cu degetele, merse pe urma florilor brodate, zâmbind, dusă pe gânduri.

— Îţi stă foarte bine, Nynaeve. Araţi foarte bine astăseară. Se înfioră de îndată ce spuse aceste cuvinte. Toate Meşteresele erau foarte susceptibile când venea vorba de autoritatea lor, iar Nynaeve era mai susceptibilă decât toate celelalte. Acasă, Soborul Femeilor o privea cu neîncredere pentru că era tânără şi poate şi pentru că era frumoasă, iar certurile ei cu Starostele şi cu Sfatul Satului alimentaseră bârfele.

Nynaeve îşi luă brusc mâna de pe broderie şi se uita mânioasă la el, cu sprâncenele coborâte. Rand se grăbi să zică ceva, ca să i-o ia înainte.

— Nu pot ţine porţile mereu închise. De îndată ce le deschid, o să plec, iar femeile Aes Sedai n-or să mă găsească niciodată. Perrin spune că sunt locuri în Dealurile Negre şi Pajiştea Caralain unde poţi merge zile întregi fără să vezi suflet de om. Poate... poate îmi vine vreo idee, ce să fac cu...

Ridică din umeri, stânjenit. Nu era nevoie să spună asta, nu lui Nynaeve.

— Şi dacă nu pot, cel puţin nu o să fac rău nimănui.

Nynaeve tăcu o clipă, apoi zise încetişor:

— Nu sunt atât de sigură, Rand. E drept că mie mi se pare că arăţi ca oricare alt băiat din sat, dar Moiraine tot stăruie că eşti *ta'veren* şi nu cred că e de părere că Roata a terminat cu tine. Cel Întunecat pare...

— Shai'tan a murit, spuse el aspru şi deodată camera păru că începe să se învârtă. Îşi duse mâinile la cap; valuri de ameţeală îi străbătură tot corpul.

— Neghiobule! Neghiob idiot! Să rosteşti numele Celui Întunecat, să îi atragi atenţia asupra ta! N-ai destule necazuri?

— A murit, murmura Rand, frecându-şi capul. Înghiţi în sec. Ameţeala dispărea încetul cu încetul. Bine, bine. Ba’alzamon, dacă vrei. Dar a murit; l-am văzut murind, l-am văzut arzând.

— Şi oare eu nu mă uitam la tine când ochiul Celui Întunecat s-a aţintit asupra ta, acum câteva clipe? Nu-mi spune că n-ai simţit nimic, că îţi rup urechile; ţi-am văzut faţa.

— A murit, insistă Rand.

Îşi aminti de urmăritorul nevăzut şi de vântul din vârful turnului, îl trecură fiorii.

— Se întâmplă lucruri neobişnuite aici, atât de aproape de Mană.

— Eşti într-adevăr neghiob, Rand al’Thor.

Nynaeve îi arătă pumnul.

— Chiar ţi-aş rupe urechile dacă ar fi vreo şansă să-ţi intre în cap că...

Nu mai continuă căci clopotele începură să răsune în toată fortăreaţă. Rand sări în picioare.

— Au dat alarma! Caută... „Rosteşte numele Celui Întunecat şi răul va coborî asupra ta.”

Nynaeve se ridică încet, dând din cap, neliniştită.

— Nu, nu cred. Dacă te caută pe tine, clopotele n-ar face decât să-ţi dea de veste. Nu, dacă au dat într-adevăr alarma, nu este pentru tine.

— Atunci ce este?

Se repezi la cea mai apropiată fereastră şi se uită afară. Luminile jucau în fortăreaţa învăluită în beznă ca nişte licurici; lămpile şi torţele se năpusteau încoace şi încolo. Unele se îndreptau spre zidurile exterioare şi spre turnuri, dar cele mai multe umblau prin gradina de dedesubt şi prin curtea din care nu zarea decât o parte. Cu siguranţă ceea ce iscase alarma se afla înăuntrul fortăreţei. Clopotele încetară să mai bată şi se auziră strigatele oamenilor, dar nu desluşea ce spuneau. „Dacă nu este pentru mine...”

— Egwene, zise el dintr-odată. „Dacă n-a murit, dacă răul nu a dispărut, ar trebui să vină la mine.”

Nynaeve se întoarse cu spatele la fereastra prin care privea.

— Ce?

— Egwene.

Rand străbătu încăperea cu paşi mari şi scoase sabia şi teaca de printre boccele. „Lumină, ar trebui să îmi facă mie rău, nu ei.”

— E în temniţă cu Fain. Dacă a izbutit cumva să se elibereze?

Nynaeve îl prinse din urmă la uşă şi îl apucă de braţ. Nu-i ajungea nici până la umăr, dar strânsoarea îi era ca de fier.

— Nu fi nătărău, Rand al’Thor. Chiar dacă asta n-are nimic de-a face cu tine, femeile caută ceva! Nu-ţi dai seama că aici sunt apartamentele femeilor? Probabil că deja coridoarele sunt pline de Aes Sedai. Egwene n-o să păţească nimic. Avea de gând să-i ia pe Mat şi pe Perrin cu ea. Chiar dacă intră în vreo încurcătură, or să aibă ei grijă de ea.

— Dar dacă nu dă de ei, Nynaeve? Pe Egwene nu ar împiedica-o una ca asta. Ar merge de una singură, ca şi tine, ştii bine asta. Lumină, i-am spus că Fain este primejdios! Arde-m-ar, i-am spus!

Se smulse din strânsoarea ei, deschise cu putere uşa şi se repezi afară. „Arde-m-ar Lumina, ar trebui să îmi facă mie rău!”

O femeie ţipă când îl văzu, îmbrăcat aşa într-o cămaşă grosolană de lucrător şi veston, cu o sabie în mână. Chiar şi când erau poftiţi, bărbaţii nu intrau înarmaţi în apartamentele femeilor, decât dacă fortăreaţa era atacată. Coridorul era plin de femei, servitoare în negru şi auriu, domniţe din fortăreaţă în mătăsuri şi dantele, femei cu şaluri brodate, cu ciucuri lungi, toate vorbind tare în acelaşi timp, toate cerând să li se spună ce se petrece. Peste tot erau copii scâncind care se agăţau de fuste. Se azvârli printre ei, ferindu-se cât putea să nu-i lovească, murmurând scuze către cei pe care îi îmbrâncea cu umărul, încercând să nu bage în seamă privirile lor mirate.

Una dintre femeile care purtau şal se întoarse ca să intre în cameră şi Rand îi văzu partea din spate a şalului, văzu lacrima albă, strălucitoare, de pe mijlocul spatelui. Recunoscu imediat chipuri pe care le văzuse în curtea exterioară. Femei

Aes Sedai care acum îl ţintuiau cu privirea, îngrijorate.

— Cine eşti? Ce cauţi aici?

— E atacată fortăreaţa? Răspunde-mi, omule!

— Nu e soldat. Cine e? Ce se întâmplă?

— E Seniorul cel tânăr din ţinutul de la miazăzi!

— Să-l oprească cineva!

Teama îl făcu să deschidă gura, arătându-şi dinţii, dar îşi continuă drumul şi se strădui să meargă mai repede. Apoi o femeie ieşi pe coridor, chiar în faţa lui, şi fu nevoit să se oprească. Recunoscu acel chip dintre toate celelalte; i se părea că şi l-ar aduce aminte chiar de ar trăi o veşnicie. Suprema Înscăunată. Făcu ochii mari când îl văzu şi îl pironi şi ea cu privirea. O altă femeie Aes Sedai, femeia cea înaltă pe care o văzuse cu toiagul, veni între el şi Suprema Înscăunată, strigându-i ceva ce nu putea înţelege în vacarmul de acolo.

„Ştie. Ajute-m-ar Lumina, ştie. Moiraine i-a spus.” Rânjind, fugi mai departe. „Lumină, ajută-mă să o văd pe Egwene în siguranţă înainte să...” Le auzea strigând în urma lui, dar nu le luă în seamă.

Era destulă vânzoleală şi în exteriorul fortăreţei. Bărbaţii alergau prin curţi cu săbiile scoase, fără să se uite la el. Acum desluşea şi alte zgomote pe lângă dangătul clopotelor. Strigăte. Ţipete. Metal hârşâind pe metal. De-abia dacă avu timp să priceapă că erau zgomote de luptă – „Luptă? În Far Dala?” – când trei troloci se iviră pe neaşteptate în faţa lui de după un colţ.

Râturi păroase le schimonoseau chipurile altminteri omeneşti, iar unul dintre ei avea coarne de berbec. Tăbărâră asupra lui, cu dinţii dezgoliţi şi cu săbiile lor în formă de seceră ridicate.

Coridorul care cu o clipă în urmă fusese plin de oameni care alergau era acum pustiu – nu era decât el şi cei trei troloci. Surprins, scoase stângaci sabia din teacă, încercă Colibriul care sărută trandafirul. Cutremurat de prezenţa trolocilor în inima fortăreţei Fal Dara, îi reuşi atât de prost, încât Lan s-ar fi îndepărtat, scârbit. Un troloc cu bot de urs se feri cu uşurinţă din calea loviturii lui, izbindu-se de ceilalţi doi şi făcându-i o clipă să-şi piardă echilibrul.

Deodată văzu cum vreo doisprezece Shienarani se năpustiră pe lângă el înspre troloci, bărbaţi pe jumătate gătiţi pentru ospăţ, dar cu săbiile pregătite. Trolocul cu bot de urs mârâi când muri, iar ceilalţi doi troloci o luară la fugă, urmăriţi de bărbaţii care strigau, agitând săbiile. De peste tot se auzeau strigate şi ţipete.

„Egwene!”

Rand se afundă înăuntrul fortăreţei, alergând prin încăperile acum goale, dar în care mai vedeai din când în când câte un troloc mort zăcând pe podea. Sau câte un om.

Apoi ajunse la o întretăiere de coridoare, la dreapta o luptă tocmai lua sfârşit. Şase soldaţi cu capetele rase zăceau nemişcaţi, sângerând, iar un al şaptelea era pe moarte. Myrddraalul răsuci sabia şi o scoase din burta bărbatului, iar soldatul lăsă să-i cadă sabia şi se prăbuşi, urlând. Pieritul se mişca cu o graţie de viperă; asemănarea cu un şarpe era sporită de armura din placi negre, încălecate, care îi acoperea pieptul. Se întoarse şi chipul palid, fără ochi, îl cercetă pe Rand. Porni înspre el, cu un zâmbet împietrit pe faţă, fără grabă. Nu merita să se grăbească pentru un singur om.

I se părea că prinsese rădăcini; limba i se lipise de cerul gurii. Privirea celui Făr-de-Ochi înseamnă teamă. Aşa se spunea în Ţinuturile de la Hotar. Ridică sabia, cu mâini tremurânde. Nici nu-i trecuse prin cap să-şi golească mintea. „Lumină, tocmai a ucis şapte soldaţi înarmaţi. Lumină, ce mă fac? Lumină!”

Myrddraalul se opri pe neaşteptate, iar zâmbetul îi dispăru.

— Ăsta e al meu, Rand.

Rand tresări când Ingtar veni lângă el – smead, îndesat, îmbrăcat într-o haină galbenă de sărbătoare, ţinând sabia cu amândouă mâinile. Ochii întunecaţi ai lui Ingtar nu se dezlipiră nici o clipă de chipul Pieritului; nu dădea nici un semn că ar simţi teama ce se ascundea în acea privire.

— Încearcă-ţi puterile cu un troloc sau doi, spuse el încetişor, înainte să ai de-a face cu unul din ăştia.

— Coboram să văd dacă Egwene e bine. Voia să meargă în temniţă să îl vadă pe Fain şi...

— Atunci du-te după ea.

Rand înghiţi.

— O să-l răpunem împreună, Ingtar.

— Nu eşti pregătit pentru aşa ceva. Du-te şi ai grijă de fată. Du-te! Vrei să dea trolocii peste ea?

Rand rămase o clipă pe loc, nehotărât. Pieritul ridicase sabia ca să-l lovească pe Ingtar. Un rânjet tăcut strâmbă gura lui Ingtar, însă Rand ştia că nu era teamă. Iar Egwene ar fi putut fi singură în temniţă cu Fain, sau mai rău. Cu toate acestea, se simţi ruşinat când se îndrepta în fugă spre scările care duceau sub pământ. Ştia că privirea unui Pierit putea face pe oricine să se teamă, dar Ingtar îşi înfrânsese frica. Simţea încă un nod în stomac.

Coridoarele de sub fortăreaţă erau tăcute şi slab luminate de lămpile pâlpâitoare aflate din loc în loc pe pereţi. Încetini pasul când se apropie de temniţă, furişându-se în vârful picioarelor, silindu-se să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Hârşâitul cizmelor pe piatra goală părea că îi răsună în urechi. Uşa care ducea spre temniţă era deschisă de o palmă. Ar fi trebuit să fie închisă şi ferecată.

Rămase cu privirea aţintită la uşă; încercă să înghită, dar nu izbuti. Deschise gura ca să strige, apoi o închise repede la loc. Dacă Egwene era acolo şi avea necazuri, strigătul lui nu ar fi făcut decât să îl pună în gardă pe cel care o ameninţa. Trase adânc aer în piept şi îşi luă inima în dinţi.

Deschise larg uşa dintr-o singură mişcare, cu teaca sabiei în mâna stângă şi se aruncă în temniţă, strângându-şi umerii ca să se rostogolească pe paiele care acopereau podeaua şi să se ridice în picioare, învârtindu-se în toate părţile, prea iute ca să vadă limpede ce era în încăpere, uitându-se disperat după cineva care l-ar fi putut ataca, uitându-se după Egwene. Nu era nimeni acolo.

Privirea îi căzu pe masă şi se opri locului, încremenit; până şi mintea îi îngheţase. De fiecare parte a lămpii care încă mai ardea, pusa parcă în chip de ornament în mijlocul mesei, erau capetele paznicilor, în două bălţi de sânge. Ochii lor îl fixau, măriţi de groază, iar gurile le rămăseseră deschise într-un ultim ţipăt pe care nimeni nu-l putea auzi. Rand simţi că se

sufocă şi se cocoşă; stomacul îi zvâcnea şi vărsă în paiele de pe jos. În cele din urmă reuşi să îşi îndrepte spatele şi se şterse la gură cu mâneca; simţea că gâtul îi era carne vie.

Treptat începu să îşi dea seama ce era şi în restul camerei, lucruri pe care le văzuse numai pe jumătate şi pe care nu le înţelesese pe deplin când se uitase în grabă după vreun atacator. Bucăţi însângerate de carne erau împrăştiate prin paie. În afară de cele două capete nu era nimic care să aibă formă omenească. Unele bucăţi păreau mestecate. „Deci asta s-a întâmplat cu restul trupurilor lor.” Fu mirat de calmul gândurilor sale; era ca şi cum ar fi izbutit să-şi golească mintea fără să încerce să facă asta. Îşi dădea seama, nedesluşit, că era din pricina şocului.

Nu recunoscu nici unul dintre cele doua capete; paznicii se schimbaseră de când fusese el acolo, mai devreme. Îi părea bine că se întâmplase aşa. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi ştiut cine erau, chiar şi Changu. Şi pereţii erau acoperiţi de sânge – litere mâzgălite, cuvinte şi propoziţii împroşcate care încotro. Unele erau grosolane şi colţuroase, într-o limbă pe care nu o ştia, deşi recunoştea scrierea trolocă. Pe altele le înţelegea, deşi şi-ar fi dorit să nu poată. Blasfemii şi obscenităţi care i-ar fi făcut să se ruşineze şi pe ajutoarele de la grajduri sau pe gărzile neguţătorilor.

— Egwene!

Calmul îi dispăru. Îşi vârî teaca la cingătoare şi înşfăcă lampa de pe masă, abia băgând de seama când capetele se rostogoliră.

— Egwene! Unde eşti?

Porni spre uşa din interior, făcu doi paşi, apoi se opri, privind scrutător în faţă. Cuvintele de pe uşă, întunecate şi strălucind ud în lumina lămpii, erau cât se poate de limpezi.

NE VOM ÎNTÂLNI DIN NOU LA CAPUL TOMAN. NU SE TERMINĂ NICIODATĂ, AL’THOR.

Mâna îi înţepeni şi lăsă sabia să cadă. Fără să-şi ia ochii de la uşă, se aplecă să o ridice. Luă în schimb o mână de paie şi începu să frece cu furie cuvintele de pe uşă. Gâfâind, frecă până când nu mai rămase decât o pată însângerată, dar nu se putea opri.

— Ce faci?

Auzind vocea tăioasă din spatele lui, se întoarse brusc, aplecându-se ca să ridice sabia.

În cadrul celeilalte uşi stătea o femeie, cu spatele ţeapăn de indignare. Părul îi era de un galben-pal, împletit în vreo douăsprezece cozi, dar ochii îi erau închişi la culoare şi pătrunzători. Nu părea a fi mai mare decât el; era drăguţă în îmbufnarea ei, dar felul în care îşi ţinea buzele strânse nu-i plăcea. Apoi văzu şalul pe care îl înfăşură strâns în jurul ei, cu ciucuri lungi, roşii.

„Aes Sedai. Ajute-mi-ar Lumina, e o femeie din Ajah Roşie."

— Eu... eu doar... Sunt nişte porcarii. Scârboşenii.

— Trebuie lăsat totul aşa ca să cercetăm. Nu te atinge de nimic. Făcu un pas înainte, străpungându-l cu privirea, iar Rand făcu un pas înapoi.

— Da. Da, e aşa cum credeam. Unul din cei care au venit cu Moiraine. Ce legătura ai tu cu toate astea?

Făcu un gest cu mâna, arătând spre capetele de pe masă şi spre mâzgăliturile însângerate de pe pereţi. Se zgâi la ea preţ de câteva clipe.

— Eu? Nimic. Am venit aici ca s-o caut... Egwene!

Se întoarse să deschidă uşa din interior, dar femeia Aes Sedai strigă:

— Nu! Răspunde-mi!

Dintr-odată, nu putu face altceva decât să rămână pe loc, ţinând în mâna lampa şi sabia. Un frig de gheaţă îl împresura din toate părţile. Simţea că are capul prins într-o menghină îngheţată; abia dacă mai putea răsufla din pricina apăsării pe care o simţea pe piept.

— Răspunde-mi, băiete. Spune-mi cum te cheamă.

Gemu fără să vrea, încercând să se ţină tare, în pofida frigului care părea că îi afundă faţa în ţeastă, că îi strânge pieptul ca nişte drugi de fier îngheţaţi. Strânse din dinţi ca să nu scoată nici un sunet. Se strădui să îşi rotească ochii şi să se uite furios la ea, printre lacrimi. „Arde-te-ar Lumina, Aes Sedai! N-o să spun nimic, lua-te-ar Umbra!"

— Răspunde-mi, băiete! Acum!

Ace de gheaţă îi străpunseră creierul, îi râcâiră oasele. Înăuntrul lui se formă un gol chiar înainte să îşi dea seama că se gândise la asta, dar tot nu reuşea să scape de durere. Simţi nedesluşit lumina şi căldura undeva în depărtare. Pâlpâia nesigură, dar lumina era caldă, iar el era rece. Nespus de departe, însă cumva la îndemână. „Lumină, atât de frig. Trebuie să ajung la... ce? Mă omoară. Trebuie să ajung la lumină, altfel o să mă omoare.” Se întinse disperat după lumină.

— Ce se petrece aici?

Frigul, apăsarea şi acele dispărură brusc. I se muiară genunchii, dar se forţă să şi-i încordeze. Nu voia să cadă în genunchi; nu voia să-i dea aceasta satisfacţie. Şi golul dispăruse, la fel de brusc cum apăruse. „Încerca într-adevăr să mă omoare.” Gâfâind, ridică fruntea. În cadrul uşii stătea Moiraine.

— Te-am întrebat ce se petrece aici, Liandrin, spuse ea.

— L-am găsit pe băiatul ăsta, răspunse liniştită cealaltă. Paznicii au fost ucişi şi el e aici. Unul dintre ai tăi. Dar tu ce cauţi în temniţă, Moiraine? Lupta e sus, nu aici.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, Liandrin.

Moiraine se uită prin încăpere, strângând puţin din buze la vederea masacrului şi întrebă din nou:

— De ce ai venit încoace?

Rand se îndepărtă de ele, trase anevoie zăvoarele de la uşa din interior şi o deschise.

— Egwene a coborât aici, zise el, în caz că le-ar fi interesat şi intră, ţinând lampa sus.

Încă mai simţea că îi tremura genunchii; nu ştia cum de mai izbuteşte să se ţină pe picioare, dar trebuia să o găsească pe Egwene.

— Egwene!

Auzi în dreapta un bolborosit cavernos şi un bocănit puternic şi întoarse lampa în direcţia aceea. Prizonierul cu mantie elegantă era prăvălit lângă gratiile de fier ale celulei; cingătoarea era petrecută după zăbrele şi în jurul gâtului. Când Rand se uită la el, piciorul îi mai zvâcni o dată, râcâind podeaua acoperită cu paie, apoi rămase nemişcat, cu limba

umflată, ochii bulbucaţi şi chipul aproape înnegrit. Aproape că atingea podeaua cu genunchii; s-ar fi putut ridica în picioare dacă ar fi vrut.

Înfiorându-se, Rand cercetă celula următoare. Bărbatul mătăhălos cu mâinile tăbăcite stătea ghemuit în fundul celulei, cu ochii larg deschişi. Când îl văzu pe Rand, ţipă şi se răsuci, scurmând înnebunit cu unghiile peretele de piatră.

— Nu-ţi fac nici un rău, strigă Rand.

Bărbatul continua să ţipe şi să zgârie zidul. Mâinile îi erau însângerate, iar râcâielile lui brăzdau nişte pete întunecate, de sânge închegat. Nu era prima lui încercare de a săpa în piatră cu mâinile goale.

Rand se întoarse, bucuros că îşi golise deja stomacul. Nu putea face nimic pentru ei.

— Egwene!

Ajunse în cele din urmă în celălalt capăt. Uşa de la celula lui Fain era deschisă; celula era goală, dar, văzând cele două siluete de pe jos din faţa celulei, Rand făcu un salt înainte şi se lăsă în genunchi între ele.

Egwene şi Mat erau întinşi pe jos, fără vlagă, leşinaţi... sau morţi – văzu uşurat cum li se ridică şi se coboară piepturile. Nu părea a fi vreun semn pe nici unul dintre ei.

— Egwene? Mat?

Puse sabia jos şi o scutură uşurel pe Egwene.

— Egwene?

Fata nu deschise ochii.

— Moiraine! Egwene e rănită! Şi Mat!

Mat răsufla cu greutate, iar faţa îi era palidă ca de mort. Lui Rand aproape ca îi venea să plângă. „Trebuia să-mi facă mie rău. Eu am rostit numele Celui Întunecat. Eu!”

— Nu-i mişca.

Moiraine nu părea supărată, nici măcar mirată.

Încăperea fu dintr-odată inundată de lumină când intrară cele două femei Aes Sedai. Fiecare ţinea în cumpănă un glob strălucitor de lumină rece, care plutea în aer deasupra palmelor lor.

Liandrin veni drept în mijlocul încăperii, ţinându-şi cu cealaltă mână fusta, ca să nu atingă paiele, dar Moiraine se opri

să se uite la cei doi prizonieri înainte să o urmeze.

— Pentru unul dintre ei nu mai e nimic de făcut, spuse ea, iar celalalt poate să mai aştepte.

Liandrin ajunse prima la Rand şi dădu să se aplece înspre Egwene, dar Moiraine se repezi în faţa ei şi puse mâna pe fruntea lui Egwene. Liandrin se îndreptă de spate, strâmbându-se.

— Nu e grav rănită, zise Moiraine după câteva clipe. A fost lovită aici.

Arătă spre o parte a capului lui Egwene, acoperită de părul fetei; Rand nu vedea nimic deosebit acolo.

— E singura rană pe care o are. O să se facă bine.

Rand se uită la cele doua femei Aes Sedai.

— Şi Mat?

Liandrin ridică din sprâncene şi întoarse privirea spre Moiraine, cu o mină răutăcioasă.

— Taci, zise Moiraine.

Ţinându-şi degetele pe capul lui Egwene, acolo unde spusese că fusese lovită, închise ochii. Egwene murmură ceva şi se mişcă puţin, apoi rămase nemişcată.

— A?...

— Doarme, Rand. O să se facă bine, dar trebuie să doarmă. Moiraine se îndreptă spre Mat, dar de data aceasta îl atinse doar o clipă şi se dădu înapoi.

— E mult mai grav, spuse ea încetişor.

Scotoci la brâul lui Mat, desfăcându-i surtucul şi spuse mânioasă:

— Pumnalul a dispărut.

— Ce pumnal? întrebă Liandrin.

Deodată, din cealaltă încăpere, se auziră glasuri, bărbaţi care scoteau exclamaţii de scârbă şi furie.

— Aici! strigă Moiraine. Aduceţi doua tărgi. Repede.

Cineva din cealaltă camera ceru tărgi.

— Fain a dispărut, spuse Rand.

Cele două femei Aes Sedai se uitară la el. Nu putea citi nimic pe chipurile lor. Ochii le scânteiau în lumină.

— Da, vad, zise Moiraine sec.

— I-am spus să nu vină. I-am spus că e primejdios.

— Când am ajuns eu, zise Liandrin cu răceală, distrugea ce era scris în cealaltă cameră.

Rand se foi neliniştit. Acum ochii celor doua femei Aes Sedai păreau la fel. Îl măsurau şi îl cântăreau, reci şi nemiloşi.

— Erau... erau porcării, îngăimă el. Doar nişte porcării, încă se mai uitau la el, fără să scoată o vorbă.

— Doar nu credeţi că eu... Moiraine, doar nu crezi că am avut ceva de-a face cu... cu ce s-a întâmplat acolo. „Lumină, oare am avut ceva de-a face? Am rostit numele Celui Întunecat.”

Moiraine nu răspunse, iar Rand simţi un fior care nu slăbi nici măcar când oamenii năvăliră înăuntru cu torţe şi lămpi. Moiraine şi Liandrin îşi lăsară globurile strălucitoare să se stingă. Lămpile şi torţele nu luminau la fel de bine; din adâncul celulelor se iveau umbre. Bărbaţii cu tărgile se repeziră la siluetele întinse pe podea. În fruntea lor era Ingtar. Smocul de păr din creştet aproape că îi fremăta de furie şi părea nerăbdător să găsească pe cineva pe care să-şi poată folosi sabia.

— Deci a dispărut şi Iscoada Celui Întunecat, mormăi el. S-au întâmplat şi lucruri mai rele astă-seară.

— Da, chiar şi aici, zise Moiraine tăios.

Le porunci oamenilor care îi puneau pe Egwene şi pe Mat pe tărgi:

— Fata trebuie dusă în camera ei. E nevoie de o femeie care să stea de veghe dacă se trezeşte în toiul nopţii. S-ar putea să fie speriată, dar acum are mare nevoie de somn. Băiatul...

Îl atinse pe Mat pe când targa era ridicată de doi bărbaţi, dar îşi trase iute mâna înapoi.

— Duceţi-l în apartamentele Supremei Înscăunate. Găsiţi-o pe Suprema Înscăunată şi spuneţi-i că l-aţi adus. Spuneţi-i că îl cheamă Matrim Cauthon. O să vin şi eu de îndată ce pot.

— Suprema Înscăunată! exclamă Liandrin. Vrei să o pui pe Suprema Înscăunată să-l Tămăduiască pe... pe preferatul tău. Ai înnebunit, Moiraine.

— Suprema Înscăunată, zise Moiraine liniştită, nu împărtăşeşte prejudecăţile tale de femeie din Ajah Roşie,

Liandrin. Ea poate Tămădui un om fără să aibă neapărat un plan cu el. Haideţi, le spuse ea bărbaţilor care purtau targa.

Liandrin se uită după ei cum pleacă, Moiraine şi bărbaţii care îi duceau pe Mat şi Egwene, apoi se întoarse spre Rand.

Acesta încercă să nu o bage în seamă. Se concentră să îşi bage sabia în teacă şi să îşi scuture paiele de pe cămaşă şi de pe pantaloni. Totuşi, când ridică capul, Liandrin încă îl mai cerceta cu privirea, iar chipul îi era inexpresiv, ca de gheaţă. Fără să scoată o vorbă, se întoarse să se uite, gânditoare, la ceilalţi bărbaţi. Unul ţinea corpului bărbatului spânzurat în timp ce altul se căznea să desfacă cingătoarea. Ingtar şi ceilalţi aşteptau, plini de respect. Aruncându-i o ultimă privire lui Rand, plecă, ţinându-şi capul sus, ca o regină.

— Aprigă femeie, şopti Ingtar, apoi păru mirat că vorbise. Ce s-a petrecut aici, Rand al'Thor?

Rand clatină din cap.

— Ştiu doar că Fain a reuşit cumva să scape. Şi i-a rănit pe Egwene şi pe Mat. Am văzut camera paznicilor – se înfioră – dar aici... Orice a fost, Ingtar, l-a speriat atât de tare pe individul ăla, încât s-a spânzurat. Cred că celalalt a înnebunit din cauza celor văzute.

— Toată lumea e pe cale să înnebunească astă-seară.

— Pieritul... l-ai omorât?

— Nu!

Ingtar îşi vârî cu zgomot sabia în teacă; plăselele ieşeau în afară, deasupra umărului sau drept. Părea deopotrivă furios şi ruşinat.

— A plecat din fortăreaţă, împreuna cu toţi ceilalţi pe care nu i-am putut ucide.

— Cel puţin eşti în viaţă, Ingtar. Pieritul ăla a ucis şapte soldaţi!

— În viaţa? E atât de important?

Dintr-odată, pe chipul lui Ingtar nu se mai citea furie; părea ostenit şi îndurerat.

— L-am avut în mână. În mână! Şi l-am pierdut, Rand. L-am pierdut!

Parcă nici lui nu-i venea să creadă ce spune.

— Ce aţi pierdut? întrebă Rand.

— Cornul! Cornul lui Vaiere. A dispărut, cu sipet cu tot.

— Dar era în vistierie.

— Vistieria a fost prădată, zise Ingtar istovit. Nu au luat mare lucru în afară de Corn. Doar ce le-a încăput în buzunare. Mai bine luau tot restul şi lăsau Cornul. Ronan a murit, şi au murit şi paznicii.

Vocea îi deveni mai slabă.

— Când eram copil, Ronan a apărat Turnul Jehaan cu douăzeci de oameni, împotriva a o mie de troloci. Dar, nu a cedat uşor. Bătrânul avea sânge pe pumnal. Nimeni nu poate cere mai mult de atât.

Tăcu o vreme.

— Au intrat pe Poarta Câinelui şi au ieşit tot pe acolo. Am răpus vreo cincizeci, dar au scăpat prea mulţi. Troloci! N-au mai fost niciodată troloci în interiorul fortăreţei! Niciodată!

— Cum au intrat pe Poarta Câinelui, Ingtar? Un singur om ar fi fost de ajuns să oprească o sută de troloci. Şi toate porţile erau închise.

Se mută de pe un picior pe altul, stânjenit, aducându-şi aminte de ce erau închise.

— Paznicii nu le-ar fi deschis ca să lase pe cineva să intre.

— Le-au tăiat gâtul, spuse Ingtar. Erau amândoi oameni de treabă şi totuşi au fost măcelăriţi ca nişte animale. A fost o treabă făcută dinăuntru. Cineva i-a ucis, apoi a deschis poarta. Cineva care se putea apropia de ei fără să işte bănuieli. Cineva pe care îl cunoşteau.

Rand se uită la celula goală în care fusese Padan Fain.

— Dar asta înseamnă că...

— Da. Sunt Iscoade ale Celui Întunecat în Fal Dara. Sau erau. O să aflăm curând cum stau lucrurile. Kajin cercetează acum să vadă dacă lipseşte cineva. Pace! Trădare în fortăreaţa Fal Dara!

Încruntat, se uită de jur împrejurul temniţei, la oamenii care îl aşteptau. Aveau toţi săbii, puse pe deasupra hainelor de sărbătoare, iar unii dintre ei purtau coifuri.

— N-avem nimic de făcut aici. Afară! Toată lumea!

Rand plecă împreună cu ceilalţi. Ingtar pipăi vestonul lui Rand.

— Ce-i asta? Te-ai hotărât să munceşti la grajduri?

— E o poveste lungă, spuse Rand. Prea lungă ca să ţi-o spun acum. Poate alta dată.

„Poate niciodată, dacă am noroc. Poate izbutesc să scap, cu tot vacarmul ăsta. Nu, nu pot. Trebuie să aştept să se facă bine Egwene. Şi Mat. Lumină, ce se va întâmpla cu el acum, când nu mai are pumnalul?”

— Probabil că Seniorul Agelmar a dublat paza la toate porţile.

— A triplat-o, spuse Ingtar, satisfăcut. Nimeni nu poate trece de porţi, nici dintr-o parte, nici din cealaltă. De îndată ce Seniorul Agelmar a auzit ce s-a întâmplat, a poruncit ca nimeni să nu mai fie lăsat să părăsească fortăreaţa fără voia lui.

„De îndată ce a auzit?”

— Dar mai înainte, Ingtar? Ce-a fost cu porunca de mai înainte, de a nu lăsa pe nimeni să iasă?

— Porunca de mai înainte? Ce poruncă? Rand, fortăreaţa a fost închisă doar când Seniorul Agelmar a auzit de asta. Cineva ţi-a spus prostii.

Rand clătină încet din cap. Nici Ragan, nici Tema n-ar fi născocit aşa ceva. Şi chiar dacă porunca ar fi fost dată de Suprema Înscăunată, Ingtar ar fi trebuit să ştie. „Deci cine? Şi cum?” Se uită pieziş la Ingtar, întrebându-se dacă nu cumva Shienaranul minţea. „Chiar ai înnebunit dacă ai ajuns să-l bănuieşti pe Ingtar.”

Erau acum în camera paznicilor. Luaseră capetele paznicilor şi rămăşiţele lor, dar acolo unde fuseseră mai rămăseseră pete roşii pe masă şi dâre umede pe paie. Erau şi două femei Aes Sedai acolo, cu chipuri blajine, înveşmântate în şaluri cu ciucuri cafenii, care cercetau cuvintele mâzgălite pe pereţi, fără să le pese că fustele atingeau paiele. Fiecare avea o călimară de cerneală agăţată la cingătoare şi scriau ceva cu tocul într-o cărticică. Nici nu se uitară la oamenii care treceau printre ele.

— Uite, Verin, spuse una dintre ele, arătând spre o bucată de piatră acoperită cu scriere trolocă. Asta pare interesant.

Cealaltă se grăbi să se apropie, pătându-şi fusta cu sânge.

— Da, văd. Mult mai bine scris decât restul. Nu un troloc. Foarte interesant.

Începu să scrie în cărticică, ridicând des privirea, ca să citească literele colţuroase de pe perete.

Rand se repezi afară. Chiar dacă nu ar fi fost femei Aes Sedai, tot nu ar fi vrut să rămână în aceeaşi încăpere cu cineva care era de părere că este „interesant” să citeşti cuvinte troloce scrise cu sânge de om.

Ingtar şi oamenii lui merseră mai departe, la treburile lor. Rand mai pierdu puţin vremea pe acolo, întrebându-se încotro să o apuce. Nu era prea uşor să se întoarcă în apartamentele femeilor fără Egwene. „Lumină, dă să se facă bine. Moiraine a spus că o să se facă bine.”

Lan dădu peste el înainte să ajungă la primele trepte care duceau sus.

— Poţi să te întorci în camera ta dacă vrei, păstorule. Moiraine ţi-a luat lucrurile din camera lui Egwene şi le-a dus la tine.

— De unde ştia?...

— Moiraine ştie multe lucruri, păstorule. Ar fi trebuit să înţelegi asta până acum. Mai bine ai avea grijă de tine. Toate femeile vorbesc despre cum alergai pe coridoare, agitându-ţi sabia. Mai spun ca te uitai ţinta la Amyrlin, de parcă vroiai s-o sileşti să-şi plece privirea.

— Lumină! Îmi pare rău că sunt mânioase, Lan, dar am fost poftit înăuntru. Şi când am auzit alarma... arde-m-ar, Egwene era aici jos!

Lan îşi ţuguie buzele, gânditor; era singura expresie de pe chipul său.

— Nu sunt întocmai mânioase. Doar că cele mai multe cred că e nevoie de o mână de fier ca să te mai liniştească puţin. Sunt mai degrabă fascinate. Până şi Domniţa Amalisa tot pune întrebări despre tine. Unele dintre ele încep să dea crezare poveştilor servitorilor. Cred ca eşti un prinţ deghizat, păstorule. Nu e un lucru rău. E o vorbă aici, în Ţinuturile de la Hotar: „Mai bine ai o femeie de partea ta decât zece bărbaţi”. După felul în care vorbesc între ele, se pare că încearcă să hotărască a cui fiică este îndeajuns de puternică pentru a-ţi

ţine piept. Dacă n-ai grijă, păstorule, o să te trezeşti însurat cu o fată din Shienar înainte să îţi dai seama ce ţi se întâmplă.

Izbucni pe neaşteptate în râs; era ciudat, de parcă ar fi râs o piatră.

— Să alergi pe coridoare, prin apartamentele femeilor, în toiul nopţii, îmbrăcat într-un veston de lucrător şi agitând o sabie. Dacă n-or să pună să te biciuiască, cel puţin or să vorbească despre tine ani buni de aici înainte. N-au mai văzut niciodată un bărbat atât de ciudat ca tine. Indiferent ce nevastă ţi-ar alege, probabil că în zece ani o să facă din tine şeful propriei tale Case, ba o să şi crezi că nu e decât meritul tău. Păcat că trebuie să pleci.

Rand, care se uitase cu gura căscată la Străjer, mormăi:

— Am încercat. Porţile sunt păzite şi nimeni nu poate pleca. Am încercat când era încă zi. Nici măcar n-am izbutit să-l scot pe Roşcat din grajd.

— Acum nu mai are importanţă. Moiraine m-a trimis să-ţi spun că poţi pleca oricând. Chiar şi acum, dacă vrei. Moiraine l-a convins pe Agelmar să-ţi dea voie.

— De ce acum şi nu mai devreme? De ce n-am putut pleca mai devreme? Ea a fost cea care a poruncit să se închidă porţile? Ingtar spunea că până astă-seară n-a ştiut nimic de nici o poruncă de a nu lăsa pe nimeni să iasă.

Lui Rand i se păru că Străjerul era tulburat, dar acesta nu spuse decât:

— Când îţi dă cineva un cal, păstorule, nu te plânge că nu e destul de iute.

— Şi Egwene? Şi Mat? Sunt bine? Nu pot pleca până nu ştiu că sunt teferi.

— Fata e bine. O să se trezească dimineaţă şi probabil că nici n-o să-şi aducă aminte ce s-a petrecut. Aşa se întâmplă cu loviturile la cap.

— Şi Mat?

— Tu hotărăşti, păstorule. Poţi pleca acum, sau mâine, sau peste o săptămână. Tu hotărăşti.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Rand pe coridor, jos, sub fortăreaţa Fal Dara.

CAPITOLUL 7

Sângele sânge cheamă

În timp ce targa pe care se afla întins Mat părăsea încăperile Supremei Înscăunate, Moiraine înfăşură cu grijă *angrealul* – o statuetă mică, întunecată de vreme, înfăţişând o femeie înveşmântată într-o robă largă – într-o bucată de mătase, şi îl puse la loc în punga sa de piele. A munci împreună cu alte Aes Sedai, a-şi uni înzestrările, a conduce cursul Puterii Supreme către un unic scop era ceva extrem de istovitor până şi în cele mai favorabile împrejurări, chiar şi cu ajutorul unui *angreal,* dar a munci toata noaptea, fără pic de somn, nu era o împrejurare favorabilă. Şi ceea ce-i făcuseră băiatului nu fusese uşor.

Leane îi grăbi pe purtătorii tărgii, cu nişte gesturi aprige şi câteva vorbe aspre. Cei doi bărbaţi îşi tot lăsau capetele în jos, tulburaţi la gândul de a se afla printre atât de multe Aes Sedai în acelaşi timp, una dintre ele fiind chiar Suprema. Unde mai pui că femeile mânuiseră şi Puterea. Cei doi aşteptaseră pe coridor, stând pe vine şi sprijiniţi de zid, până ce treaba fusese terminată, iar acum erau nerăbdători să plece din încăperile femeilor. Mat stătea culcat, cu ochii închişi şi alb la faţă, dar pieptul i se ridica şi cobora ritmic, semn că era cufundat într-un somn adânc.

„Oare după asta ce se va întâmpla?” se întrebă Moiraine. „Acum, că nu mai avem Cornul, el nu mai este necesar, şi totuşi...”

Uşa se închise în spatele lui Leane şi a purtătorilor tărgii, iar Suprema trase aer în piept adânc şi tremurat.

— Neplăcută treabă. Tare neplăcută, spuse ea, cu chipul netulburat şi frecându-şi mâinile de parcă ar fi vrut să le spele.

— Însă foarte interesantă, spuse Verin, cea de-a patra Aes Sedai pe care Suprema o alesese pentru a le ajuta. Mare păcat că nu mai avem... că nu mai am, adică... pumnalul,

pentru ca Tămăduirea să fie completă. În ciuda a ceea ce-am făcut în noaptea asta, băiatul nu va mai trăi mult. Câteva luni, poate, în cel mai bun caz.

Cele trei femei erau singure în încăperile Supremei. Dincolo de zidurile străpunse de deschizăturile înalte şi înguste se vedeau zorii revărsându-se pe cer.

— Da, însă acum va avea măcar răgazul acelor câtorva luni, spuse cu voce grava Moiraine. Iar dacă pumnalul poate fi redobândit, mai este încă vreme pentru a rupe legătura. „Dacă poate fi redobândit. Da, fireşte.”

— Mai este, aşa-i, încuviinţă Verin.

Era o femeie micuţa şi plinuţă, cu chipul colţuros; în ciuda faptului că nu i se putea citi vârsta, la fel ca oricărei Aes Sedai, avea câteva fire cărunte. Era singurul semn, dar pentru o Aes Sedai asta însemna că era, într-adevăr, foarte bătrână. Cu toate acestea, glasul nu îi tremura, iar obrajii îi erau încă netezi.

— Şi totuşi, băiatul a rămas legat de pumnal pentru multă vreme, iar un asemenea lucru nu trebuie uitat. Şi legătura va continua, fie că arma va fi sau nu găsită. Ar putea deja să fi fost preschimbat şi cu neputinţă de Tămăduit, chiar dacă nu mai există primejdia ca să fie molipsiţi şi alţii. Un lucru atât de neînsemnat, acel pumnal, reflectă Verin, şi totuşi are darul de a-i afecta pe toţi cei care-l poartă mai multă vreme. Iar purtătorul, la rândul său, îi va îmbolnăvi pe cei cu care se întâlneşte, şi aşa mai departe, iar ura şi neîncrederea care au distrus Shadar Logoth şi au făcut ca fiecare bărbat şi fiecare femeie să ridice braţul împotriva celorlalţi vor bântui iarăşi lumea. Mă întreb cât de mulţi oameni pot fi atinşi de nebunie într-o perioadă dinainte stabilită – să zicem, un an. Ar trebui să fie cu putinţă de calculat cu o aproximare cât de cât corectă.

Moiraine o privi pe sora sa Brună, fără să lase ca gândurile să i se oglindească pe chip. „Iată-ne confruntate cu încă o primejdie, iar dacă stai s-o asculţi pe ea, s-ar zice că e vorba de o enigmă întâlnită în paginile unei cărţi. Pe Lumină, chiar că Brunele nu sunt câtuşi de puţin conştiente în ce lume trăiesc.”

— Atunci, Soră, înseamnă că pumnalul trebuie găsit. Agel-

mar e pe cale de a trimite oameni care să-i urmărească pe cei care-au luat Cornul şi i-au ucis vasalii, adică tocmai pe cei care-au furat şi pumnalul. Cele două se află în acelaşi loc.

Verin încuviinţă din cap, dar se şi încruntă.

— Şi chiar dacă ar fi găsit, cine-l poate aduce înapoi, în siguranţă? Cine-l atinge e în primejdie de a se spurca, dacă îl poartă multă vreme. Poate să-l închidă într-un cufăr, bine legat şi apărat, dar chiar şi aşa, cei aflaţi în apropiere pentru mai multă vreme ar fi în primejdie. Iar fără să avem pumnalul, pentru a-l cerceta, nu putem şti cu siguranţă cum şi cât de mult trebuie protejat cel trimis în această misiune. Dar dumneata, Moiraine, l-ai văzut... ba încă ai şi avut de-a face cu el, îndeajuns de mult pentru ca tânărul să scape cu viaţă, după ce-l luase cu sine, şi pentru a-l împiedica să-i îmbolnăvească pe alţii. Probabil că ştii îndeajuns de bine cât este de puternică influenţa lui.

— Există cineva, răspunse Moiraine, care poate aduce pumnalul înapoi fără să fie vătămat. Unul care, cu ajutorul nostru, este cât se poate de bine aparat de spurcăciune şi adăpostit. Mat Cauthon.

— Da, fireşte, încuviinţă Suprema. El o poate face. Dacă mai are suficient de mult de trăit. Numai Lumina ştie cât de departe vor ajunge tâlharii, înainte ca oamenii lui Agelmar să-i găsească. Şi dacă băiatul moare... iar pumnalul rămâne atâta vreme neferecat... iată încă un lucru care trebuie să ne îngrijoreze, continuă ea, frecându-se obosită la ochi. Cred că trebuie să-l găsim şi pe acest Padan Fain. Ce anume face ca această Iscoadă să fie atât de importantă, pentru ca duşmanii să rişte atât de mult numai pentru a-l salva? Ar fi fost mult mai uşor pentru ei să fure numai Cornul. A pătrunde în fortăreaţă este la fel de primejdios ca a înfrunta viforul iernii pe Marea Furtunilor, şi totuşi ei au zăbovit îndeajuns de mult pentru a-l mai elibera şi pe Fain. Şi dacă Pândarii îl cred atât de important...

Suprema se opri, iar Moiraine îşi dădu seama că se întreba dacă într-adevăr poruncile veneau numai de la Myrddraali.

— ... Atunci şi noi trebuie să gândim la fel, sfârşi Siuan.

— Trebuie găsit, încuviinţă Moiraine, nădăjduind că nu

lăsa să se vadă nici un pic din tulburarea şi nerăbdarea care-o cuprinseseră, dar probabil că va fi acolo unde se afla şi Cornul.

— Cum spui, Fiica mea, îngână Suprema, ducându-şi mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un căscat. Şi acum te rog să ne ierţi, Verin. Mai am câteva cuvinte să-i spun lui Moiraine, apoi trebuie să dorm un pic. Probabil că Agelmar va insista să ne ospăteze diseară, de vreme ce seara trecută a pierdut prilejul. Ajutorul tău a fost nepreţuit, Fiică. Te rog să nu uiţi că nimeni nu trebuie să afle nimic despre rănile băiatului. Sunt câteva printre Surorile tale care vor vedea în asta o lucrătură a Umbrei, când de fapt este un obiect făurit în întregime de mâna omului.

Nici nu mai era nevoie să amintească de Ajah Roşie. Iar Moiraine se gândi că, poate, Roşiile nu mai erau singurele de care trebuia să se ferească.

— Fireşte, Maică, n-am să suflu o vorbă, spuse Verin, cu o reverenţă, dar nu porni spre uşă. Dar cred că trebuie să vezi şi asta, fără întârziere.

Şi scoase la iveală un carneţel legat în piele moale, brună, pe care-l purta la cingătoare.

— Este ceea ce stătea scris pe pereţii temniţei. Traducerea nu a fost prea grea. În mare parte era ceea ce ne aşteptam să fie – numai blasfemii şi laude deşarte. S-ar zice că asta-i cam tot ce ştiu trolocii. Mai era, însă, şi altceva – ceva scris de o mână mai sigură: poate o Iscoadă ceva mai şcolită, sau un Myrddraal. Ar putea să fie numai vorbe goale, dar aduce cu un poem sau un descântec şi sună ca o profeţie. Nu ştim mare lucru despre profeţiile Umbrei, Maică.

Suprema şovăi numai o clipă, apoi încuviinţă. Profeţiile Umbrei, ale Întunericului, se dovedeau adeseori, din păcate, la fel de adevărate ca şi cele venite din Lumină.

— Citeşte-mi.

Verin răsfoi paginile, apoi îşi drese vocea şi începu, cu glas liniştit şi egal:

Fiica a nopţii, liberă iarăşi.
Străvechiul război încă o cheamă.

Nouă iubire îşi cată, un om s-o slujească,
să moară şi tot s-o slujească,
În calea ei, cine va sta?
Strălucitoarele Ziduri se vor prăbuşi.
Sângele sânge hrăneşte.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost şi va fi pe vecie.

Un bărbat conduce Puterea. E singur.
Prietenii toţi şi-i jertfeşte.
Două căi dinainte-i, una spre moarte şi dincolo,
alta spre viaţa eternă.
Ce va alege? Da, ce va alege?
Ce mâna ascunde şi apără? Care loveşte?
Sângele sânge hrăneşte.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost şi va fi pe vecie.

Luc a urcat în Munţii Dhoom.
Sus, Isam în trecători aşteptă.
A-nceput vânătoarea. Dulăi ai Umbrei năvală,
aleargă şi-omoară.
Unul trăieşte, altu-a murit, dar amândoi sunt.
Vremea Schimbării-i aproape.
Sângele sânge hrăneşte.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost şi va fi pe vecie.

La Capul Toman aşteaptă Neadormiţii.
Mlădiţa Ciocanului vechiul copac de flăcări înconjură.
Moartea-şi împrăştie sămânţa, arşiţă pârjolitoare-naintea
venirii Marelui Rege
Moartea-şi culege recolta, leşuri spurcate-naintea
venirii Marelui Rege.
Şi iarăşi mlădiţa răzbună străveche ofensă-naintea
venirii Marelui Rege.
Marele Rege, Stăpânul, iată se-ntoarce.
Marele Rege, Stăpânul, iată se-ntoarce.

Sângele sânge hrăneşte.
Sângele sânge cheamă.
Sângele este, a fost şi va fi pe vecie.
Marele Rege, Stăpânul, iată se-ntoarce.

După ce termină, se lăsă o tăcere îndelungată. În cele din urmă, Suprema spuse:

— Fiica mea, cine a mai văzut asta? Cine ştie de ea?

— Numai Serafelle, Maică. De îndată ce-am copiat-o, am pus slujitorii să şteargă zidurile. Nu s-au opus – şi ei erau dornici să scape.

— Bine, încuviinţă Suprema. Prea mulţi oameni de la Hotare ştiu să descifreze scrisul trolocilor. Să nu le mai dăm şi noi alte pricini de îngrijorare. Au şi-aşa destule.

— Ce crezi despre asta? o întreba Moiraine pe Verin, cu reţinere în glas. Să fie o profeţie?

Verin îşi lăsă capul într-o parte, cu ochii la însemnările sale şi cufundată în gânduri.

— E posibil. Seamănă cu puţinele profeţii ale Întunericului pe care le cunoaştem. Iar anumite fragmente sunt foarte limpezi. Cu toate astea, ar putea fi pur şi simplu o batjocură, o sfidare. „Fiică a nopţii, liberă iarăşi”, continuă ea, arătând cu degetul un vers. Asta poate însemna un singur lucru, anume că Lanfear bântuie iarăşi prin lume, sau că cineva vrea să ne facă să credem aşa ceva.

— Dacă ar fi adevărat, Fiica mea, spuse Suprema, ar fi destul de îngrijorător. Dar Rătăciţii sunt încă ferecaţi.

Îi aruncă o privire lui Moiraine, lăsând, pentru o clipă, să i se vadă tulburarea de pe chip; apoi, cu un efort, se linişti.

— Chiar dacă peceţile slăbesc, Rătăciţii sunt încă ferecaţi, repetă ea.

Lanfear. În limba din vechime însemna „Fiica Nopţii”. Numele ei adevărat nu se cunoştea din nici un text, iar ea, spre deosebire de alţi Rătăciţi care primiseră un nume nou de la cei pe care-i trădaseră, îşi alesese singură porecla. Unii spuneau că, în realitate, ea fusese cea mai puternică dintre Rătăciţi, alături de Ishamael, Distrugătorul Speranţei, dar îşi ţinuse puterile tăinuite. Rămăseseră mult prea puţine

cunoştinţe despre acea vreme pentru ca învăţaţii să fie siguri.

— Cu atâţia Falşi Dragoni împrejur, nu e de mirare ca vreunul să încerce să aducă vorba şi de Lanfear, spuse Moiraine, cu glasul la fel de netulburat precum îi era şi chipul, cu toate că, în sinea ei, tremura.

Despre Lanfear se ştia un singur lucru sigur, în afară numelui: înainte să fi trecut de partea Umbrei şi înainte ca Lews Therin Telamon să o fi întâlnit pe Ilyena, cei doi fuseseră îndrăgostiţi unul de altul. „Asta-i o complicaţie de care chiar că nu mai aveam nevoie.”

Suprema Înscăunată se încruntă, de parcă s-ar fi gândit la acelaşi lucru, dar Verin dădu din cap, ca şi cum, pentru ea, nu ar fi fost decât un joc.

— Mai sunt şi alte nume cunoscute, Maică. Seniorul Luc, fireşte, a fost fratele lui Tigraine care era pe atunci Domniţă-Moştenitoare în Andor, şi a dispărut în străfundurile Manei Pustiitoare. Cu toate astea nu ştiu cine ar putea fi Isam, şi ce legătură are cu Luc.

— Cu timpul o să aflam tot ce trebuie să ştim, spuse liniştită Moiraine. Nu avem încă nici o dovadă că asta e o profeţie.

Dar ea cunoştea numele: Isam fusese fiul lui Breyan, soţia lui Lain Mandragoran, cea care încercase să pună mâna pe tronul din Malkier, în numele soţului ei, şi astfel provocase năvala trolocilor împotriva regatului. Breyan şi pruncul său dispăruseră, amândoi, atunci când trolocii cuceriseră Malkier. Iar Isam fusese rudă de sânge cu Lan. „Sau poate încă mai este? Trebuie să nu-i spun asta, până când mă conving cum are să reacţioneze. Până ce ne îndepărtăm de Mană. Dacă i-ar trece cumva prin cap că Isam e încă în viaţă...”

— „La Capul Toman aşteaptă Neadormiţii”, continuă Verin. Mai sunt unii în lume care chiar şi acum sunt convinşi, după cum se credea în vechime, că armatele pe care Artur Aripă-de-Şoim le-a trimis să străbată Oceanul Aryth se vor întoarce cândva. Deşi, după atâta timp scurs..., pufni ea dispreţuitoare. Neadormiţii care străjuiesc apele, Do Miere A'vron, există încă şi au un... cred că aşezământ este cuvântul cel mai potrivit... la Capul Toman, în Faime. Iar una

dintre vechile porecle ale lui Artur Aripă-de-Şoim era Ciocanul Luminii.

— Ce vrei să spui, Fiica mea? întrebă Suprema Înscăunată. Că armatele lui Artur Aripă-de-Şoim, sau mai bine zis urmaşii acelor soldaţi, s-ar putea întoarce cu adevărat, după o mie de ani?

— Circulă zvonuri despre război la Capul Toman şi prin Şesul Almoth, spuse încet Moiraine. Iar Aripă-de-Şoim şi-a trimis în expediţie şi doi fii, împreună cu armatele. Dacă au reuşit să scape cu viaţa, în tărâmurile acelea pe care le-au descoperit, ar putea să existe şi în zilele noastre o sumedenie de urmaşi de-ai lui Artur. Sau poate nici unul.

Suprema o privi pieziş pe Moiraine. Era limpede că şi-ar fi dorit să fie singure, pentru a-i porunci să-i spună ce intenţii avea. Moiraine făcu un gest liniştitor, iar vechea ei prietenă îi zâmbi. Verin, cu nasul în însemnările ei, nu observă nimic.

— Nu ştiu, Maică. Parcă nu prea îmi vine să cred. Nu ştim nimic despre toate tărâmurile pe care Artur Aripă-de-Şoim a pornit să le cucerească. Mare păcat că Seminţia Marii refuză să traverseze Oceanul Aryth, pentru că, zic ei, de cealaltă parte s-ar afla Insulele Morţilor. Tare mi-aş dori să ştiu ce vor să spună cu asta, dar afurisiţii ăştia parcă au lacăt la gură, oftă ea, fără să-şi ridice privirile. Avem o singură menţiune despre „tărâmurile cufundate în Umbră, dincolo de Soare-Apune, dincolo de ocean, unde stăpânesc Armatele Nopţii". Nimic din ceea ce ştim nu ne spune dacă soldaţii trimişi de Aripă-de-Şoim au reuşit să înfrângă aceste „Armate ale nopţii" sau măcar să supravieţuiască după moartea lui Artur. Odată ce s-a stârnit Războiul de O Sută de Ani, toţi erau mult prea preocupaţi să dobândească o parte din imperiul lui Aripă-de-Şoim ca să le mai pese de soldaţii de peste mare. Dar după părerea mea, Maică dacă urmaşii lor ar mai fi încă în viaţă şi dacă ar fi avut intenţia să se întoarcă nu ar fi aşteptat atât de mult.

— Atunci înseamnă că nu crezi că avem de-a face cu o profeţie, Fiica mea?

— „Vechiul copac"... hm, spuse Verin, cufundată în propriile ei gânduri. Au existat dintotdeauna zvonuri – dar nu

mai mult decât atât – că neamul din Almoth, atât cât a mai avut de trăit pe această lume, poseda o ramură din Avendesora, poate chiar un lăstar încă viu. Iar stindardul din Almoth era „albastru ca văzduhul de sus, negru ca pământul de sub picioare, cu Arborele Vieţii, cu ramurile întinse, care le uneşte”. Desigur, locuitorii din Tarabon spun că ei sunt „Arborele omenirii” şi pretind că ar descinde din capetele încoronate şi nobilii din Vârsta Legendelor. Iar cei din Doman pretind că ar coborî din oamenii care au dat naştere Arborelui Vieţii, tot în Vârsta Legendelor. Există şi alte posibilităţi, dar, Maică, merită observat că cel puţin trei dintre ele ne fac să ne îndreptăm privirile către Şesul Almoth şi Capul Toman.

Suprema îi răspunse, cu un glas înşelător de dulce:

— Fiica mea, hotărăşte-te, te rog. Dacă urmaşii lui Artur Aripă-de-Şoim nu se întorc, înseamnă că asta nu-i o profeţie şi nu merită să dai nici un cap de peşte stricat ca să afli ce înseamnă „vechiul copac”.

— Nu pot să-ţi spun decât ceea ce ştiu, Maică, zise Verin, ridicând ochii. Hotărârea finală o las în mâinile tale. Eu, una, cred că armatele lui Artur Aripă-de-Şoim au murit de mult, dar asta nu înseamnă că şi trebuie să fie aşa. „Vremea Schimbării”, desigur, se referă la sfârşitul unei Vârste, cât despre „Marele Rege, Stăpânul”...

— Ştiu foarte bine cine e „Marele Rege”, Fiica mea, o întrerupse Suprema, bătând cu palma în masă cu un zgomot ca de tunet. Iar acum te-aş ruga să pleci. Du-te, Verin, continuă ea, trăgând adânc aer în piept şi încercând, în mod vizibil, să-şi recapete calmul. Nu vreau să mă mânii pe tine. Nu vreau să uit cine le convingea pe bucătărese să lase prăjiturile cu miere descoperite, la vreme de noapte, pe când eram novice.

— Maică, interveni Moiraine, nu avem nici un motiv să credem că asta ar fi o profeţie. Oricine care are ceva spirit şi câteva cunoştinţe poate inventa aşa ceva, şi nimeni nu a spus vreodată că Myrddraalii ar fi înceţi de minte.

— Şi, fireşte, continuă Verin, netulburată, „bărbatul care conduce” trebuie să fie unul din cei trei tineri care călătoresc împreună cu dumneata, Moiraine.

Ca lovită în moalele capului, Moiraine o sfredeli cu privirea. ,,Nu-şi dă seama pe ce lume e? Ce proastă am fost.” Înainte să-şi dea seama ce făcea, se întinsese deja către sâmburele strălucitor şi viu pe care-l simţea mereu pulsând în sufletul ei, către Adevăratul Izvor. Puterea Supremă îi năvăli în trup, încărcând-o cu energie, împiedicând-o să mai audă trosnetul slab al aurei de Putere care o înconjura pe Suprema Înscăunată, care reacţionase la fel ca ea. Era prima dată când Moiraine se pregătea să folosească Puterea împotriva unei alte Aes Sedai. „Vremurile pe care le trăim sunt primejdioase, este la mijloc soarta lumii şi, uneori, nu avem de ales. Trebuie să facem anumite lucruri. Vai, Verin, de ce a trebuit să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala?”

Verin închise carneţelul, şi-l strecură din nou la cingătoare, apoi îşi plimbă privirea de la una la cealaltă. Nu avea cum să nu-şi dea seama de aura care le înconjura pe fiecare dintre ele, de strălucirea iscată de atingerea Adevăratului Izvor. Numai cineva care ştia, la rândul său, să conducă o putea zări, dar pentru o Aes Sedai era cu neputinţă să nu observe. Pe chipul lui Verin apăru o umbră de mulţumire, dar nici un semn cum că şi-ar fi dat seama ce lovitură de trăsnet slobozise. Le privea liniştită, ca şi cum tocmai ar fi găsit încă o cheie care s-o ajute la rezolvarea unui mister.

— Da, m-am gândit eu că aşa trebuie să fie. Moiraine nu putea duce totul la capăt de una singură, şi ce ajutor mai bun să-şi găsească decât pe prietena ei din copilărie, împreună cu care obişnuia să se furişeze să fure prăjiturele cu miere? spuse ea, apoi clipi brusc. Iartă-mă, Maică, nu trebuia să spun asta.

— Verin, Verin, răspunse Suprema, scuturând mirată din cap. Îţi acuzi sora... şi pe mine... că... nu, nici nu pot rosti aşa ceva. Apoi te îngrijorează faptul că ai vorbit pe un ton prea familiar Supremei? Întâi găureşti fundul bărcii, apoi ţi-e teamă că o să ploua. Fiica mea, gândeşte-te ce lăsai să se înţeleagă mai înainte!

„E prea târziu pentru asta, Siuan, gândi Moiraine. Dacă nu ne-am fi pierdut cumpătul şi nu am fi atins Izvorul, poate că...

Dar acum este sigură.”

— De ce ne spui asta, Verin? întrebă ea, cu glas tare. Dacă crezi cu adevărat aşa ceva, ar trebui s-o spui celorlalte surori, mai ales celor Roşii.

Verin făcu ochii mari de uimire.

— Da, da. Probabil că da. Nu mă gândisem la asta. Dar vorba e că, dacă aş face-o, dumneata Moiraine şi dumneata, Maica, aţi fi ferecate, iar bărbatul – domolit. Nimeni pe lume, niciodată, nu a fost alături de un bărbat care folosea Puterea, pentru a-i cerceta evoluţia. Când anume începe nebunia şi cum îl cuprinde? Cât de repede se lasă în stăpânirea ei? Mai este, oare, în stare de ceva, când trupul îi putrezeşte pe dinăuntru? Cât timp mai poate acţiona? Orice s-ar întâmpla cu tânărul ăsta, care-o fi el, se va întâmpla fie că eu sunt lângă el pentru a aşterne răspunsurile în scris, fie că nu. Dar, dacă este urmărit şi călăuzit, ar trebui să izbutim să-l ţinem sub observaţie o vreme, atât timp cât primejdia nu este încă prea mare. Ca să nu mai vorbesc de *Ciclul Karaethon,* continuă ea, netulburată, în ciuda privirilor uimite pe care i le aruncau cele două femei. Presupun că el este într-adevăr Dragonul Renăscut, nu-i aşa, Maică? Nu pot să cred că ai face dumneata una ca asta – să laşi un bărbat care poate conduce Puterea să umble liber – dacă el nu ar fi Dragonul.

„Numai cunoaşterea o preocupă, se gândi mirată Moiraine. Cea mai înspăimântătoare profeţie a lumii s-a împlinit, poate că se apropie sfârşitul tuturor lucrurilor, iar ei îi pasă numai de cunoaştere. Chiar şi aşa, însă, tot primejdioasă rămâne.”

— Cine mai ştie de asta? întrebă Suprema, cu glasul slab, dar aspru. Serafelle, presupun. Altcineva, cine, Verin?

— Nimeni, Maică. Pe Serafelle nu o interesează, de fapt, decât lucrurile care deja sunt scrise în cărţi – cu cât mai groase, cu atât mai bine. E de părere că exista în lume, răspândite, cam de zece ori mai multe cărţi, manuscrise şi fragmente vechi, pierdute sau uitate, decât am izbutit noi să adunam în Tar Valon. E sigură că mai avem încă de scos la iveala suficient de multe cunoştinţe din vechime pentru ca...

— E de ajuns, Soră, spuse Moiraine, dând drumul

Adevăratului Izvor, o clipă după aceea, simţi că Suprema îi urmase exemplul.

Atunci când simţeai Puterea curgându-ţi printre degete, era ca şi cum ai fi pierdut pe cineva drag, ca sângele care se scurgea dintr-o rană deschisă, odată cu viaţa. O parte din ea îşi dorea să nu renunţe, dar, spre deosebire de unele din surorile sale, Moiraine punea mare preţ pe stăpânirea de sine şi nu-şi îngăduise să se ataşeze prea mult de senzaţia aceea.

— Verin, ia loc, şi spune-ne ce ştii şi cum ai aflat. Spune tot.

În timp ce Verin îşi lua un scaun – după ce-i aruncase o privire Supremei pentru a-i cere voie să se aşeze în prezenţa ei – Moiraine o privi cu tristeţe.

— Nu pare probabil, începu Verin, ca o persoană care nu a studiat străvechile volume cu mare atenţie să observe altceva decât că dumneata te porţi ciudat. Iartă-mă, Maică. Primul indiciu l-am avut cu aproape douăzeci de ani în urmă, pe timpul când Tar Valon se afla sub asediu, dar asta a fost numai...

„Lumina să m-ajute, Verin, cât te-am mai iubit pentru prăjiturile alea cu miere şi pentru că mă primeai să plâng la sânul tău. Dar am să fac ceea ce trebuie să fac. Am s-o fac. Aşa trebuie.”

Perrin aruncă o privire după colţ, către femeia Aes Sedai care se îndepărta. Mirosea a săpun cu levănţică, deşi cei mai mulţi oameni nu ar fi reuşit să simtă mirosul, nici măcar de la mică distanţă. De îndată ce n-o mai văzu, se grăbi spre infirmerie. Mai încercase o data să-l vadă pe Mat, iar acea Aes Sedai – cineva o numise Leane – mai că nu-i smulsese capul de pe umeri, fără măcar să întoarcă privirea pentru a vedea cine e. Se simţea nesigur pe el în prezenţa femeilor Aes Sedai, mai ales dacă începeau să-i cerceteze ochii.

Se opri lângă uşă ca să tragă cu urechea. Nu se auzea zgomot de paşi pe coridor, din nici o direcţie, iar dincolo de uşă era tăcere. Intră şi închise uşor uşa în urma lui.

Infirmeria era lungă şi cu pereţi albi. Prin arcadele care dădeau spre terasele rezervate arcaşilor, aflate în fiecare

capăt, intra multă lumină. Mat se afla într-unul din paturile înguste lipite de perete. După ce se întâmplase în noaptea trecută, Perrin se aştepta să vadă multe paturi ocupate, dar îşi dădu seama imediat că fortăreaţa era plină de Aes Sedai. Singurul lucru pe care nu-l puteau Tămădui era moartea. Oricum, pentru el încăperea mirosea a boală.

Gândul îl făcu să se strâmbe. Mat zăcea pe spate, nemişcat, cu ochii închişi, cu braţele întinse peste pătură. Părea stors de puteri. Nu atât bolnav – mai degrabă arăta de parcă ar fi muncit la câmp trei zile, şi de-abia ce se întinsese să se odihnească.

Mirosul, însă, era... nepotrivit. Nu putea spune precis ce era. Nepotrivit, şi cu asta basta.

Cu mare grijă, Perrin se aşeză pe patul de lângă cel al lui Mat. Cu mare grijă – aşa cum făcea mereu. Era masiv şi fusese, dintotdeauna, mai mare decât băieţii de vârsta lui. Trebuia să aibă grijă să nu vatăme din greşeală pe cineva şi să nu spargă lucrurile dimprejur. De-acum, îi intrase în sânge. Îi plăcea, de asemenea, să se gândească bine la ce-avea de făcut şi, de multe ori, să ceară sfatul altora. „Dar acum că Rand se crede nobil, nu mai pot vorbi cu el, iar Mat sunt convins că n-o să aibă prea multe de spus.”

Cu o noapte înainte ieşise într-una dintre grădini, ca să se poată gândi în linişte. Amintirea încă îl făcea să se ruşineze. Dacă n-ar fi plecat, ar fi mers împreună cu Egwene şi Mat şi poate că ar fi putut să-i apere, iar ei n-ar fi păţit nimic. S-ar fi putut şi să ajungă, la rândul lui, într-unul din paturile din încăperea aceea, la fel ca Mat. S-ar fi putut şi să moară. Şi totuşi, faptul că nu fusese acolo îl făcea să se simtă vinovat. Oricum ar fi stat lucrurile, se dusese în gradină iar ceea ce-l preocupa acum nu avea nimic de-a face cu atacul trolocilor. Câteva slujnice, însoţite de una din doamnele de companie ale Domniţei Amalisa, Domniţa Timora, îl găsiseră singur în grădină pe întuneric. De îndată ce-l observaseră, Timora o trimisese pe una din slujnice, în goană. Perrin o auzise spunându-i: „Repede. Găseşte-o pe Liandrin Sedai!”

Apoi se opriseră în faţa lui, privindu-l fix, de parcă s-ar fi temut să nu cumva să dispară într-o trâmbă de fum, ca un

Menestrel. Atunci se auzise primul clopot care suna alarma, şi toată lumea din fortăreaţă începuse să alerge dintr-o parte într-alta.

— Liandrin, murmură Perrin, adâncit în gânduri. Ajah Roşie. Femeile astea nu fac aproape nimic altceva decât să-i vâneze pe bărbaţii care pot conduce Puterea. Că doar nu m-o crede şi pe mine unul din ăştia! Tu ce zici?

Fireşte, Mat nu răspunse. Perrin îşi frecă nasul, stânjenit.

— Acum am început să vorbesc singur. Nu-mi mai trebuia şi asta, după tot ce s-a-ntâmplat.

— Cine e... Perrin? Ce-i cu mine? îngână Mat; pleoapele îi tremurau, dar nu izbutea să deschidă ochii pe de-a-ntregul şi glasul îi răsuna de parcă era încă pe jumătate adormit.

— Nu-ţi mai aduci aminte, Mat?

— Să-mi aduc aminte? răspunse celălalt, ridicând o mână molatică, cu care dădu să-şi atingă faţa, apoi o lăsă să cadă la loc, cu un oftat; ochii începuseră să i se închidă la loc. Mi-aduc aminte de Egwene. M-a rugat... să cobor cu ea... să-l vadă pe Fain. Nu m-a rugat, râse el apoi, iar râsul i se transformă într-un căscat. Mi-a poruncit. După aia nu ştiu ce s-a mai întâmplat...

Şi cu asta, plescăi din buze şi adormi la loc, respirând adânc şi liniştit. Auzind zgomotul unor paşi care se apropiau, Perrin sari în picioare, dar nu avea unde să se ducă. Când uşa se deschise, el se afla tot acolo, lângă patul lui Mat. Era Leane, care se opri la câţiva paşi de el, cu mâinile în şolduri, şi-l cercetă cu privirea din cap până-n picioare. Era aproape la fel de înaltă ca el.

— Hm, începu ea. Eşti un flăcău arătos. Aproape că mă faci să-mi doresc să fi ales Verdele. Aproape. Dar dacă mi-ai tulburat cumva bolnavul... află că m-am descurcat eu cu nişte fraţi aproape la fel de mari ca şi tine, înainte să vin în Turn, aşa că să nu crezi cumva că umerii aia laţi au să te ajute.

Perrin îşi drese glasul. De cele mai multe ori, nu izbutea defel să înţeleagă ce voiau femeile să spună. „Nu-s ca Rand. El ştie mereu ce să le spună fetelor.” Îşi dădu seama că se încrunta şi se forţă s-o ascundă. Nu voia să se gândească la Rand şi cu atât mai puţin să supere o Aes Sedai, mai ales pe

una care bătea nerăbdătoare din picior.

— Păi... nu l-am tulburat. Nu s-a trezit. Vedeţi?

— Aşa-i. Norocul tău. Acum vreau să ştiu ce cauţi aici. Mi-aduc aminte că te-am mai alungat deja o dată, să nu crezi cumva c-am uitat.

— Voiam doar să ştiu cum îi mai e.

— Doarme, răspunse ea şovăind puţin, şi gata. Iar în câteva ceasuri o să se dea jos din pat şi nici n-ai să-ţi mai dai seama că a fost cândva bolnav.

Clipa de tăcere îl făcu pe Perrin să i se ridice părul pe ceafă. Era convins că, pe undeva, femeia minţea. Cele ca ea nu minţeau, dar nici nu spuneau pe de-a-ntregul adevărul. Nu-şi dădea seama ce se petrecea – de ce-l căuta Liandrin, de ce-l minţea Leane – dar înţelese că venise clipa să scape de Aes Sedai. Nu avea cum să-l mai ajute pe Mat.

— Vă mulţumesc, rosti. Atunci mai bine îl las să doarmă. Iertaţi-mă.

Încercă să se strecoare pe lângă ea ca să ajungă la uşă, dar, dintr-odată, braţele femeii se înălţară şi-i cuprinseră strâns faţa, trăgând-o în jos, pentru a-i putea zări ochii. I se păru că trupul îi era străbătut de ceva, ca un soi de freamăt cald pe care-l simţi mai întâi în creştetul capului, apoi coborându-i până în călcâie, urcând apoi din nou. În cele din urmă, reuşi să se desprindă de ea.

— Eşti sănătos şi zdravăn ca o fiara tânără de pădure, spuse Leane, subţiindu-şi buzele. Dar dacă aşa te-ai născut, cu ochii ăştia, atunci eu sunt o Mantie Albă.

— Alţi ochi n-am avut niciodată, mârâi el, simţindu-se uşor tulburat pentru că vorbea cu o Aes Sedai pe tonul acela.

La fel de surprins, se trezi luând-o cu blândeţe de braţe şi ridicând-o într-o parte, apoi aşezând-o la loc, mai departe de el. În timp ce se priveau stârnitor, Perrin se întrebă dacă şi ochii lui erau la fel de mari, din cauza uimirii, cum erau şi ai ei.

— Iertaţi-mă, repetă, şi se îndepărtă în grabă, aproape alergând.

„Ochii mei! Arde-i-ar Lumina de ochi!” Razele soarelui de dimineaţă i se reflectară în privire, iar ochii săi sclipiră ca o

poleială de aur.

Rand se răsuci în pat, încercând să-şi găsească o poziţie mai bună pe salteaua subţire. Lumina soarelui se revărsa prin deschizăturile înguste, colorând pereţii goi, de piatră. Nu stătuse treaz până atunci şi, chiar aşa obosit cum era, nu credea că ar mai fi putut adormi. Pieptarul de piele zăcea pe jos, între pat şi perete, dar în afară de asta era complet îmbrăcat. Îşi pusese până şi încălţările cele noi. Sabia era proptită de zid, lângă pat, iar arcul şi tolba se odihneau într-un colţ, deasupra boccelelor învelite în mantii.

Nu putea scăpa de gândul că ar fi trebuit să profite de prilejul pe care i-l oferise Moiraine şi să plece imediat. Aceasta dorinţă pusese stăpânire pe el în timpul nopţii şi nu-l mai părăsise nici o clipă. De trei ori se şi ridicase. De două ori ajunsese până la uşă şi o deschisese, nevăzând pe coridor decât câţiva slujitori care se ocupau de treburile de noapte; drumul ar fi fost liber. Numai că nu putea pleca fără să ştie.

Perrin intră în odaie, cu capul în jos, căscând, iar Rand se ridică în capul oaselor.

— Cum se simte Egwene? Dar Mat?

— Egwene doarme, din câte am auzit. Nu mi-au dat voie să intru în încăperile femeilor, ca s-o văd. Iar Mat..., începu Perrin, apoi, dintr-odată, se încruntă, fără să ridice ochii. Dacă eşti atât de dornic să afli, de ce nu te-ai dus şi tu să-l vezi? Am avut impresia că nu-ţi mai pasă de noi. Aşa ai spus.

Apoi deschise uşa dulapului său şi începu să caute o cămaşă curată.

— Am fost acolo, Perrin, dar am dat peste o Aes Sedai, cea înaltă care umblă mereu cu Suprema Înscăunată. Mi-a spus că Mat doarme, că o încurc şi că era mai bine să viu altă dată. Parcă era jupan Thane, când le dădea porunci oamenilor de la moară. Ştii cum e jupan Thane – mereu se răsteşte la tine să faci lucrurile cum trebuie de prima dată şi să le faci imediat.

Perrin nu răspunse. Îşi dădu jos surtucul şi-şi trase cămaşa peste cap. Rand îl cântări cu privirea câteva clipe, de la spate, apoi se strădui să râdă:

— Vrei să-ţi zic ceva? Ştii ce mi-a spus? Femeia Aes Sedai care era cu Mat, de ea vorbesc. Ai văzut cât e de înaltă. E cam cât un bărbat. Dacă mai creştea preţ de-o palmă, aproape că m-ar fi putut privi în ochi. Ei, m-a măsurat din cap până-n picioare şi apoi a mormăit: „Tare înalt mai eşti! Pe unde erai când aveam şi eu şaisprezece ani? Sau măcar treizeci?” Şi pe urmă a râs, ca de o gluma bună. Ce zici de asta?

Perrin îşi încheie cămaşa, apoi îl privi pieziş. Cu umerii săi laţi şi buclele dese, îi apărea lui Rand ca un urs rănit, care nu înţelegea de ce fusese tocmai el vătămat.

— Perrin, glu...

— Dacă vrei să faci glume cu Aes Sedai, îl întrerupse Perrin, începând să-şi îndese poalele cămăşii în pantaloni, n-ai decât... Seniore. Eu, unul, nu prea obişnuiesc să fac haz – parcă aşa se spune, nu? – să fac haz de Aes Sedai. Mă rog, eu nu-s decât un fierar grosolan şi aş putea să supăr pe cineva, Seniore.

Şi, cu asta, îşi luă surtucul de pe jos şi dădu să iasă.

— Arde-m-ar, Perrin, îmi pare rău. Mi-era frică şi credeam că am dat de necazuri – poate că am dat, într-adevăr. Şi poate că nu s-au isprăvit, nu ştiu – şi nu voiam ca şi tu şi Mat să aveţi probleme. Pe Lumină, toate femeile mă căutau astă-noapte. Cred că asta e tot din pricina necazurilor mele. Iar Liandrin... Liandrin... Crede-mă Perrin, sfârşi Rand ridicând braţele, n-ai vrea să fii în locul meu.

Perrin se oprise, dar rămăsese cu ochii la uşă şi nu-şi întorsese capul de tot, ci doar atât cât Rand să poată zări un ochi auriu.

— Te căutau? Poate că ne căutau pe toţi.

— Nu, pe mine mă căutau. Aş vrea să nu fi fost aşa, dar ştiu sigur.

— Şi pe mine mă voia Liandrin, spuse Perrin, clătinând din cap. Sunt convins. Am auzit cu urechile mele.

Rand se încruntă.

— Şi de ce oare?... Dar asta nu schimba nimic. Uite, am spus şi eu o dată o vorbă pe care n-ar fi trebuit s-o rostesc. Dar n-am vrut, Perrin. Acum, te rog frumos, spune-mi ce face

Mat.

— Doarme. Leane – adică femeia Aes Sedai – mi-a zis că se va pune pe picioare în câteva ceasuri. Dar cred că minţea, adăugă Perrin, ridicând stânjenit din umeri. Ştiu că femeile astea nu mint niciodată sau, cel puţin, nu mint în aşa fel încât să le prinzi cu mâţa-n sac, dar am avut senzaţia că fie mă minţea, fie îmi ascundea ceva.

Se opri, îi aruncă lui Rand o privire piezişă şi continuă:

— Sper că nu vorbeai serios. O să plecam împreuna de-aici, da? Tu cu mine şi cu Mat.

— Nu pot, Perrin. Şi nu-ţi pot spune de ce, dar chiar trebuie să plec sing... Stai, Perrin!

Dar uşa se şi trântise în urma prietenului său. Rand căzu la loc pe pat.

— Nu pot să-ţi spun, şopti el, lovind cu pumnul în marginea patului. Nu pot.

„Dar de-acum poţi pleca, îi spuse o voce de undeva, din mintea sa. Egwene va fi bine, iar Mat se va pune pe picioare într-un ceas sau două. De-acum poţi pleca, înainte ca Moiraine să se răzgândească.”

Dădu să se ridice, când o bătaie puternică în uşă îl făcu să ţâşnească în picioare. Dacă ar fi fost Perrin, n-ar fi avut de ce să bată. Ciocănitul se auzi din nou.

— Cine e?

Lan intră cu paşi mari, împingând uşa la loc, în urma sa, cu călcâiul. Ca de obicei, avea sabia la şold, agăţată peste un surtuc obişnuit, verde, care ar fi trecut aproape neobservat într-o pădure. De data asta, însă, avea şi o banderola lată, aurie, legată sus pe braţul stâng, ale cărei capete împodobite cu ciucuri îi atârnau aproape până la cot. Nodul era prins cu o broşă care înfăţişa un cocor auriu care-şi lua zborul, însemnul Regatului Malkier.

— Suprema Înscăunată vrea să te vadă, păstorule. Nu poţi merge aşa. Hai, dă jos cămaşa aia şi perie-ţi părul. Arată ca o claie de fân.

Deschise dulapul dintr-o mişcare şi începu să caute prin hainele care se aflau încă acolo. Rand rămase înţepenit; se simţea de parcă ar fi fost lovit cu un ciocan în moalele

capului. Într-un fel se aşteptase la aşa ceva, fireşte, dar fusese convins că avea să reuşească să plece înainte să fie chemat. „Ştie. Pe Lumină, sunt sigur.”

— Cum adică vrea să mă vadă? Plec, Lan. Aveai dreptate. Mă duc chiar acum la grajduri să-mi iau calul şi plec.

— Trebuia s-o faci astă-noapte, spuse Străjerul, aruncându-i pe pat o cămaşă albă, de mătase. Nimeni nu refuză o întrevedere cu Suprema Înscăunată, păstorule. Nici măcar Seniorul Căpitan Comandant al Mantiilor Albe. Probabil că Pedron Niall îşi petrece tot timpul plănuind cum s-o omoare şi să scape nepedepsit, dar tot ar veni. Ăsta-i bun, adăugă el, întorcându-se şi arătându-i un surtuc roşu, cu guler înalt, cu mânecile împodobite cu tulpini încâlcite de mărăcini aurii, cu ţepi lungi. Broderia se prelungea, înconjurând fiecare manşetă. Pe guler erau brodaţi cu fir aurit bâtlani. Şi culoarea e potrivită, spuse Lan, părând amuzat sau mulţumit de ceva anume. Haide, păstorule. Schimbă-ţi cămaşa. Mişcă-te!

Fără tragere de inimă, Rand îşi trase peste cap cămaşa grosolană, de lână, potrivită pentru muncile câmpului.

— Mă simt ca un prost, murmură el. Cămaşă de mătase! N-am purtat în viaţa mea aşa ceva. Şi nici un surtuc atât de împodobit, nici măcar în zilele de sărbătoare.

„Pe Lumină, dacă mă vede Perrin gătit aşa... Arde-m-ar, după discuţia aia prostească, cum că aş fi nobil, dacă mă vede Perrin n-o să mă mai înţeleg niciodată cu el.”

— Nu poţi să te înfăţişezi Supremei Înscăunate îmbrăcat ca un băiat de la grajduri care de-abia şi-a terminat munca, păstorule. Ia să-ţi văd încălţările. Da, merg. Ei, hai mai repede, hai mai repede. Suprema nu trebuie lăsată să aştepte. Ia-ţi şi sabia.

— Sabia? exclamă Rand pe înfundate, din pricina cămăşii de mătase pe care tocmai şi-o trăgea peste cap cu mişcări smucite. În încăperile femeilor? Lan, dacă mă duc s-o vizitez pe Suprema Înscăunată – pe Suprema Înscăunată! – cu sabia la şold, o să...

— N-o să-ţi facă nimic, îl întrerupse sec Lan. Dacă Supremei îi e frică de tine – şi ai fi mai deştept să crezi că nu-i aşa, pentru că eu, unul, nu ştiu ce-ar putea s-o sperie pe

femeia aia – n-o să fie din pricina sabiei. Să nu uiţi să îngenunchezi când te arăţi în faţa ei. Dar numai pe un genunchi, ai grijă, adaugă el, imediat. Nu eşti vreun negustor prins cu ocaua mică. Poate ar fi mai bine să încerci înainte.

— Cred că ştiu cum se face. Am văzut cum îngenuncheau oamenii din Garda în faţa Reginei Morgase.

Pe buzele Străjerului flutură un zâmbet.

— Da, fă aşa cum i-ai văzut pe ei. Asta o să le dea ceva de gândit.

Rand se încruntă.

— De ce-mi spui asta, Lan? Eşti Străjer şi totuşi de porţi de parc-ai fi de partea mea.

— Chiar sunt de partea ta, păstorule. Într-un fel. Îndeajuns cât să-ţi dau o mâna de ajutor, răspunse Străjerul, cu chipul ca de piatră; vorbele blânde răsunau ciudat, rostite cu glasul său aspru. Nu eşti bine pregătit în mânuirea armelor, dar eu ţi-am fost dascăl şi n-am de gând să te văd umilindu-te ca un om de nimic. Roata ţese fiecare fir de-al nostru după cum îi e voia. Tu ai mai puţină libertate decât alţii, dar, pe Lumină, asta nu înseamnă că nu-ţi poţi înfrunta soarta ca un bărbat. Adu-ţi aminte cine este Suprema Înscăunată, păstorule, şi arată-i respectul cuvenit, dar fă cum îţi spun şi priveşte-o drept în ochi. Hai, nu mai sta acolo cu gura căscată. Bagă-ţi cămaşa în pantaloni.

Rand închise gura şi făcu întocmai. „Să-mi aduc aminte cine e? Arde-m-ar, ce n-aş da să uit asta!”

Până când el îşi îmbrăca surtucul şi-şi încinse sabia la şold, Lan îi vorbi încontinuu, dându-i sfaturi. Ce să spună, cui să se adreseze, ce să nu spună. Ce să facă şi ce să nu facă. Îi arată până şi cum să se mişte. Nu era convins că putea ţine minte totul – cele mai multe lucruri sunau ciudat şi erau uşor de uitat – şi, mai mult, se temea că avea să uite exact ceea ce era mai important, iar femeile Aes Sedai aveau să se mânie. „Dacă nu s-au mâniat deja. Dacă Moiraine i-a povestit totul Supremei Înscăunate, cine ştie cui i-a mai povestit.”

— Lan, dar de ce nu pot pleca aşa cum am plănuit? Până să afle ea că nu vin, aş putea să străbat o leghe în galop.

— Da, şi până să apuci s-o străbaţi şi pe a doua, ţi-ar şi tri-

mite hăitaşii pe urme. Ţine minte, păstorule, Suprema Înscăunată obţine tot ce vrea, răspunse Străjerul, aranjându-i cingătoarea, pentru ca greoaia catarama să stea drept la mijloc. Asta-i tot ce pot face pentru tine. Crede-mă.

— Dar ce-i cu toate astea? Ce vor să însemne? De ce să duc mâna la inimă dacă Suprema se ridică? De ce să nu primesc altceva decât apă – nu că aş vrea să stau la masă cu ea – şi apoi să vărs o parte pe podea şi să spun: „Pământul e însetat”? Şi dacă mă întreabă ce vârstă am, de ce să-i spun cât a trecut de când mi s-a dat sabia? Nu înţeleg nici jumătate din ce mi-ai spus.

— Nu trebuie să verşi apa, păstorule, numai trei picături. Laşi să cada numai trei picături. Ai să-nţelegi altă dată. Acum trebuie numai să ţii minte. Spune-ţi doar că aşa-i tradiţia. Suprema va face cu tine ceea ce trebuie să facă. Dacă crezi cumva că o poţi împiedica, e ca şi cum ai crede că poţi zbura până la lună, ca Lenn. Nu poţi să te împotriveşti, dar poate că-i poţi ţine piept o vreme şi poate că, măcar, n-ai să-ţi pierzi demnitatea. Arde-m-ar Lumina, probabil că-mi pierd timpul, dar n-am altceva mai bun de făcut. Stai aşa.

Străjerul scoase dintr-un buzunar o bucată lungă de pânză aurie, cu ciucuri la capete, şi o legă de braţul lui Rand cu un nod complicat, pe care îl potrivi cu un ac roşu, poleit, care înfăţişa un vultur cu aripile desfăcute.

— Am pus să se făurească asta pentru tine şi cred că acum e momentul să ţi-o dăruiesc. Asta o să le pună pe gânduri.

Nu mai era nici o îndoială. Străjerul zâmbea. Rand se uită îngrijorat la ac. „*Caldazar.* Vulturul roşu din Manetheren.”

— Un ghimpe în talpa Celui Întunecat, murmură el, şi un ciuline în palma sa. Dar Manetheren a murit şi-a fost uitat demult, Lan, adăugă, privindu-l pe Străjer. Acum e doar un nume într-o carte. A rămas numai Ţinutul celor Două Râuri. Orice altceva aş fi, mai întâi de toate sunt păstor şi fermier. Asta-i tot.

— Da, sabia care nu se putea frânge s-a sfărâmat în cele din urmă, păstorule, dar până în ultima clipă a înfruntat Umbra. Pentru a fi bărbat, există un lucru care trebuie

respectat înainte de orice. Capul sus, şi înfruntă tot ce vine peste tine. Hai, eşti gata? Suprema Înscăunată te aşteaptă.

Simţind un nod îngheţat în stomac, Rand îl urma pe Străjer şi ieşi în coridor.

CAPITOLUL 8

Dragonul Renăscut

La început, Rand merse pe lângă Străjer cu picioarele ţepene, neliniştit. „Privirea în pământ.” Lui Lan îi era uşor să spună asta. Nu el fusese chemat de Suprema Înscăunată. Nu el trebuia să se întrebe dacă va fi domolit înainte de sfârşitul zilei, sau chiar mai rău. Rand simţea un nod în gât; oricât ar fi vrut, nu putea înghiţi.

Coridoarele fremătau de oameni: servitori care îşi vedeau de treburi, soldaţi cu săbii peste hainele de toate zilele. Câţiva băieţi cu săbii mici de antrenament stăteau pe lângă cei mai mari, imitându-le felul de a merge. Nimic nu mai aducea aminte de luptă, dar toată lumea părea a fi cu ochii în patru, până şi copiii. Bărbaţii în toata firea semănau cu nişte pisici în aşteptarea şobolanilor. Ingtar se uită curios la Rand şi la Lan, aproape tulburat; deschise gura, dar apoi trecu pe lângă ei fără să spună nimic. Kajin, înalt, subţire şi măsliniu la faţa, ridică pumnii deasupra capului şi striga:

— *Tai'sh ar Malkier! Tai'shar Manetheren!*

„Sângele adevărat din Malkier. Sângele adevărat din Manetheren.”

Rand tresări. „Lumină, de ce a spus asta? Nu fi netot, îşi spuse. Aici toată lumea ştie de Manetheren. Ştiu toate poveştile în care e vorba de bătălii. Arde-m-ar, trebuie să mă stăpânesc.”

Lan răspunse, ridicând şi el pumnii.

— *Tai'shar Shienar!*

Dacă ar lua-o la fugă, s-ar putea pierde destul timp în mulţime cât să ajungă la cal? „Dacă trimite hăitaşii după mine...” Cu fiecare pas era mai încordat.

Pe când se apropiau de apartamentele femeilor, Lan rosti sec:

— Pisica străbate curtea!

Uimit, Rand luă imediat poziţia respectivă, aşa cum fusese

învăţat, cu spatele drept şi toţi muşchii destinşi, ca şi cum ar fi atârnat de o sârmă prinsă în vârful capului. Era un mers relaxat, aproape îngâmfat. Relaxat pe din afară; pe dinăuntru nu se simţea deloc aşa. Nu avu vreme să se întrebe ce face. Ieşiră de pe ultimul coridor mergând unul în pas cu celalalt.

Femeile de la intrarea în încăperile femeilor se uitară liniştite la ei pe măsură ce se apropiau. Unele erau aşezate la mese uşor înclinate, verificând nişte catastife şi însemnând câte ceva din când în când. Altele împleteau sau lucrau cu acul şi cu croşeta. De veghe stăteau doamne îmbrăcate în mătăsuri, precum şi femei în livrea. Uşile arcuite erau deschise, păzite doar de femei. Nu era nevoie de mai mult. Nici un bărbat din Shienar n-ar fi intrat nepoftit, dar toţi bărbaţii din Shienar erau gata să apere acele uşi, dacă ar fi trebuit, şi ar fi fost uluiţi şi înspăimântaţi să fie nevoie de aşa ceva.

Rand simţi cum i se strânge stomacul. „Or să ne vadă săbiile şi or să ne întoarcă din drum. Dar asta vreau, nu-i aşa? Dacă ne întorc din drum, poate că mai am o şansă să scap. Dacă nu cumva cheamă paznicii.” Se agăţă de poziţia pe care i-o indicase Lan tot aşa cum s-ar fi agăţat de o creangă purtată de ape; era singurul lucru care îl făcea să nu se întoarcă şi să o ia la sănătoasa.

Când se opriră, una dintre însoţitoarele Domniţei Amalisa, Nisura, o femeie cu faţa rotundă, puse deoparte împletitura şi se ridică în picioare. Ochii îi sclipiră o clipă la vederea săbiilor şi strânse din buze, dar nu scoase nici o vorbă. Toate femeile se opriră din lucru ca să se uite, tăcute şi atente.

— Cinste amândurora, rosti Nisura, înclinându-şi uşor capul. Îi aruncă o privire lui Rand, atât de repede încât nici nu fu sigur că văzuse bine; asta îi aduse aminte de ceea ce-i spusese Perrin.

— Suprema Înscăunată vă aşteaptă.

Se mişcă şi două alte doamne – nu servitoare; li se făcea o cinste – păşiră în faţă ca să o însoţească. Femeile se înclinară, puţin mai mult decât o făcuse Nisura şi le făcură semn să intre. Se uitară amândouă pieziş la Rand, apoi nici nu-l mai băgară în seamă. „Ne căutau pe toţi sau doar pe mine? De ce

pe toţi?”

Înăuntru, avură parte de privirile la care se aştepta Rand – doi bărbaţi în încăperile femeilor, unde vedeai rar bărbaţi şi săbiile pe care le purtau făcură să se ridice multe sprâncene, dar nici una din femei nu scoase o vorbă. Se iscau discuţii în urma celor doi bărbaţi, dar şoaptele erau prea slabe pentru ca Rand să le poată desluşi. Lan continua să meargă cu paşi mari, ca şi cum nici n-ar fi observat. Rand mergea în urma însoţitoarelor lor şi îşi dorea să audă ce se spunea în jurul lor.

Şi apoi ajunseră în apartamentul Supremei Înscăunate; în sala de lângă uşă erau trei femei Aes Sedai. Cea înaltă, Leane, avea în mână toiagul ei cu flacăra aurie. Rand nu le cunoştea pe celelalte două – o Albă şi o Galbenă, judecând după ciucurii şalurilor. Îşi aducea însă aminte de chipurile lor, cum se uitaseră la el când alerga pe aceleaşi coridoare. Chipuri neridate de Aes Sedai, cu ochi pătrunzători, îl cercetară din cap până-n picioare, cu sprâncenele ridicate şi buzele ţuguiate. Femeile care îi aduseseră pe Lan şi pe Rand făcură o plecăciune şi îi încredinţară celor trei femei Aes Sedai.

Leane îl privi pe Rand cu un zâmbet uşor pe buze. În pofida zâmbetului, era o anumită asprime în glasul ei.

— Ce i-ai adus Supremei Înscăunate astăzi, Lan Gaidin? Un leu tânăr? Ai face bine să te îngrijeşti să nu-l vadă vreo Verde, altminteri o să-l lege de îndată. Lor le place să îi lege de tineri.

Rand se întrebă dacă este într-adevăr cu putinţă să asuzi pe dinăuntru. I se părea că aşa i se întâmplă. Vru să se uite la Lan, dar îşi aminti de ceea ce îi spusese Străjerul.

— Sunt Rand al’Thor, fiul lui Tam al’Thor, din Ţinutul celor Două Râuri, care a fost odinioară Manetheren. Am fost chemat de Suprema Înscăunată, Leane Sedai, şi am venit. Sunt pregătit.

Fu uimit că vocea nu îi tremură nici măcar o dată. Leane clipi, zâmbetul i se stinse, şi îl privi gânditoare.

— Şi spui că e păstor, Lan Gaidin? Azi-dimineaţă nu era aşa sigur pe el.

— E bărbat, Leane Sedai, spuse Lan cu tărie, nici mai

mult, nici mai puţin. Suntem ceea ce suntem.

Femeia Aes Sedai clătină din cap.

— Pe zi ce trece, lumea e din ce în ce mai ciudată. Bănuiesc că fierarul o să poarte coroană pe cap şi o să rostească vorbe alese. Aşteptaţi aici.

Dispăru înăuntru ca să vestească sosirea lor.

Nu plecase decât de câteva clipe, dar Rand simţea că ochii celorlalte femei Aes Sedai erau aţintiţi asupra lui. Încercă să le întoarcă privirea, aşa cum îi zisese Lan, iar ele îşi apropiară capetele, şuşotind. „Ce spun? Ce ştiu? Lumină, au de gând să mă domolească? Despre asta vorbea oare Lan când zicea ca trebuie să fac faţă la orice s-ar întâmpla?”

Leane se întoarse şi îi făcu semn lui Rand să intre. Când Lan vru să îl urmeze, îi puse toiagul pe piept, oprindu-l.

— Tu nu, Lan Gaidin. Moiraine Sedai are o treabă pentru tine. Puiul de leu o să fie în siguranţă şi singur.

Uşa se închise în spatele lui Rand, dar nu înainte să audă glasul lui Lan, aprig şi puternic, dar prea slab pentru urechea lui.

— *Tai'shar Manetheren!*

Într-o parte a camerei stătea Moiraine, iar în cealaltă una dintre femeile Aes Sedai Cafenii pe care le văzuse în temniţă, dar cea care îi atrase atenţia era femeia de pe scaunul înalt de la masa cea mare. Perdelele de la ferestrele înguste fuseseră trase pe jumătate, dar crăpăturile lăsau să intre destulă lumină în spatele ei cât să te împiedice să îi vezi desluşit chipul. Însă Rand o recunoscu. Suprema Înscăunată.

Se grăbi să se lase într-un genunchi, cu mâna stângă pe plăselele sabiei, cu pumnul drept sprijinit pe covoraşul cu model şi îşi înclină capul.

— M-ai chemat, Maică, şi am venit. Sunt pregătit, îşi înalţă capul şi văzu cum ridica din sprâncene.

— Eşti pregătit acum, băiete?

Vocea îi suna aproape veselă. Şi încă ceva, ce nu izbutea să cearnă. Era clar că nu părea deloc veselă.

— Ridică-te, băiete, şi lasă-mă să mă uit la tine.

Îşi îndreptă spatele şi se căzni să nu se încrunte. Era un chin să nu îşi încleşteze mâinile. „Trei femei Aes Sedai. De

câte e oare nevoie ca să domolească un bărbat? După Logain au trimis vreo douăsprezece. Mi-ar face Moiraine aşa ceva?” Se uită ţintă în ochii Supremei Înscăunate. Aceasta nu clipi.

— Stai jos, băiete, spuse ea în cele din urmă, arătând spre un scaun cu spătar de lemn, aşezat în faţa mesei. Mă tem că va dura ceva vreme.

— Mulţumesc, Maică.

Îşi înclină capul, aşa cum îi spusese Lan, aruncă o privire spre scaun şi duse mâna la sabie.

— Cu voia ta, Maică, voi rămâne în picioare. Veghea nu s-a terminat.

Suprema Înscăunată scoase un sunet de disperare şi se uită la Moiraine.

— L-ai lăsat în preajma lui Lan, Fiica mea? E îndeajuns de greu şi fără să capete obiceiurile Străjerilor.

— Lan i-a povăţuit pe toţi băieţii, Maică, răspunse Moiraine liniştită. A petrecut ceva mai mult timp cu el decât cu ceilalţi pentru că el are sabie.

Femeia Aes Sedai Cafenie se foi pe scaun.

— Gaidinii sunt îndărătnici şi mândri, dar folositori. Eu nu m-aş despărţi de Tomas, tot aşa cum tu nu ai renunţa la Alric. Am auzit chiar şi câteva Roşii spunând că şi-ar dori un Străjer. Şi Verzile, fireşte...

Nici una dintre cele trei Aes Sedai nu-l mai băga acum în seamă.

— Sabia asta, spuse Suprema Înscăunată, pare a fi o lamă cu pecetea bâtlanului. Cum de a ajuns la el, Moiraine?

— Tam al’Thor a plecat din Ţinutul celor Două Râuri când era copil, Maică. S-a alăturat oştirii din Illian şi a luptat în Războiul Mantiilor Albe şi în ultimele două războaie cu Tear. Cu timpul a ajuns maestru săbier şi Căpitan Secund al oştirii din Illian. După Războiul Aiel, Tam al’Thor s-a întors în Ţinutul celor Două Râuri cu o nevastă din Caemlyn şi un băieţel abia născut. Mi-ar fi fost de mare ajutor să fi ştiut toate astea mai de mult, dar măcar le ştiu acum.

Rand se zgâi la Moiraine. Ştia că Tam plecase din cele Două Râuri şi se întorsese cu o soţie străină şi cu sabia, dar restul... „Unde ai aflat toate astea? Sigur nu în Emond’s Field.

Doar dacă nu cumva Nynaeve ţi-a spus mai multe decât mie. Un băieţel. Nu spune fiul lui. Dar sunt fiul lui.”

— Împotriva lui Tear.

Suprema Înscăunată se posomorî puţin.

— În războaiele acelea vina a fost de ambele părţi. Neghiobii preferă să se bată în loc să vorbească. Putem şti dacă sabia este veritabilă, Verin?

— Poate fi testată, Maică.

— Atunci ia-o şi testeaz-o, Fiica mea.

Cele trei femei nici măcar nu se uitau la el. Rand făcu un pas înapoi, strângând cu putere plăselele sabiei.

— Tata mi-a dat sabia asta, spuse el, mânios. Nu mi-o ia nimeni. De-abia atunci băgă de seamă că Verin nici nu se ridicase de pe scaun. Le privi nedumerit, încercând să-şi recapete cumpătul.

— Aşa deci, zise Suprema Înscăunată, văd că e ceva patimă în tine, pe lângă cea pe care ţi-a insuflat-o Lan. E bine. O să ai nevoie de ea.

— Sunt ceea ce sunt, Maică, reuşi el să spună, pe un ton destul de dulce. Sunt pregătit pentru ce va urma.

Suprema Înscăunată se strâmbă.

— Lan chiar s-a ocupat de tine. Ascultă-mă, băiete. Peste câteva ceasuri, Ingtar va pleca în căutarea Cornului furat. Prietenul tău, Mat, va merge cu el. Cred că şi celălalt prieten al tău – Perrin. Vrei să-i însoţeşti?

— Mat şi Perrin pleacă? De ce?

Îşi aminti cu întârziere să adauge „Maică”, respectuos.

— Ştii pumnalul pe care îl avea prietenul tău?

Grimasa de pe chipul său arata limpede ce credea despre pumnal.

— Au luat şi pumnalul. Dacă nu va fi găsit, legătura dintre el şi pumnal nu poate fi ruptă pe deplin şi va muri. Poţi pleca odată cu ei, dacă vrei. Sau poţi rămâne aici. Seniorul Agelmar te va lăsa să stai aici ca oaspete cât vei dori. Şi eu plec astăzi. Moiraine Sedai mă va însoţi, la fel şi Egwene şi Nynaeve, aşa că, dacă rămâi, rămâi singur. Tu alegi.

Rand se uită la ea, cu ochii mari. „Zice că pot face cum vreau. De asta m-a adus aici? Mat e pe moarte!” Aruncă o pri-

vire înspre Moiraine, care stătea nepăsătoare, cu mâinile împreunate în poală. Părea că nici nu se sinchisea unde avea el să se ducă. „Încotro vreţi să mă împingeţi? Arde-m-ar, o s-o iau pe alt drum. Dar dacă Mat e pe moarte... nu-l pot părăsi. Lumină, cum o să dăm de urma pumnalului?”

— Nu trebuie să hotărăşti acum, spuse Suprema.

Nici ei nu părea să-i pese.

— Dar va trebui să te hotărăşti înainte să plece Ingtar.

— O să plec cu Ingtar, Maică.

Suprema Înscăunată dădu din cap, absentă.

— Acum că am terminat cu asta, putem trece la lucruri mai importante. Ştiu că poţi conduce Puterea, băiete. Ce ştii?

Rand rămase cu gura căscată. Preocupat de soarta lui Mat, vorbele ei, rostite ca din întâmplare, îl loviră drept în moalele capului. Toate sfaturile lui Lan i se învălmăşeau în minte. Se zgâi la ea, umezindu-şi buzele. Una era să creadă că ştie şi alta să afle că ştia adevărul. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Suprema se aplecă în faţă, aşteptând să răspundă, dar lui Rand i se părea că vrea să se sprijine de spătar. Îşi aminti ce spusese Lan. „Dacă îi e teamă de tine...” îi venea să râdă. „Dacă îi era teamă de el.”

— Nu, nu pot. Vreau să zic... N-am făcut-o înadins. S-a întâmplat. Nu vreau să... să conduc Puterea. N-o să mai fac niciodată aşa ceva. Jur.

— Nu vrei, spuse Suprema Înscăunată. Înţelept din partea ta. Şi o prostie în acelaşi timp. Unii pot fi învăţaţi să conducă Puterea, majoritatea, nu. Totuşi, câţiva au sămânţa în ei încă de la naştere. Mai devreme sau mai târziu, stăpânesc Puterea, fie că vor, fie că nu – e în firea lucrurilor. Vei continua să conduci Puterea, băiete. Nu poţi face altceva. Şi ai face bine *să înveţi* să o conduci, să înveţi să o stăpâneşti, altminteri n-o să ajungi ziua în care o să înnebuneşti. Puterea Supremă îi ucide pe cei care nu izbutesc să-i stăpâneasca curgerea.

— Şi cum pot învăţa? întrebă el.

Moiraine şi Verin stăteau netulburate, uitându-se la el.

— Cum? Moiraine spune că nu mă poate învăţa, iar eu nu

ştiu cum să învăţ, nici măcar ce trebuie să învăţ. Oricum, nu vreau. Vreau să se termine. Înţelegi? Să se termine!

— Ţi-am spus adevărul, Rand, zise Moiraine.

După tonul ei, s-ar fi zis că e doar o conversaţie banală.

— Cei care te-ar fi putut învăţa, bărbaţii Aes Sedai, au murit acum trei mii de ani. Nici o femeie Aes Sedai nu te poate învăţa cum să atingi *saidinul,* tot aşa cum tu nu ai putea învăţa să atingi *saidarul.* Pasărea nu poate învăţa peştele să zboare, tot aşa cum peştele nu poate învăţa pasarea să înoate.

— Întotdeauna mi s-a părut că vorba asta nu e adevărată, spuse Verin pe neaşteptate. Sunt păsări care intră în apă şi înoată. Iar în Marea Furtunilor sunt peşti care zboară, cu înotătoare lungi, care se lăţesc mult, cam cât ar cuprinde un om cu braţele, şi ciocuri ca nişte săbii, care pot străpunge...

Cuvintele se stinseră şi Verin se zăpăci. Moiraine şi Suprema Înscăunată se uitau ţintă la ea, fără nici o expresie pe faţă. Rand profită de această întrerupere ca să îşi revină puţin. Aşa cum îl învăţase Tam cu multă vreme în urmă, îşi făuri în minte o flacără şi strânse acolo toate temerile, căutând să facă un gol în interiorul lui, căutând nemişcarea vidului. Flacăra păru să crească până când cuprinse totul, până când deveni prea mare ca să se mai întindă, ca să-şi mai imagineze ceva. Apoi se mistui, lăsând în loc o stare de linişte. Teama şi furia încă mai palpitau pe margini, ca nişte pete negre, dar golul rezista. Gândurile îl atingeau în treacăt, ca nişte pietricele pe o bucată de gheaţă. Doar câteva clipe nu-l băgaseră în seamă femeile Aes Sedai, dar când îl priviră din nou, chipul îi era liniştit.

— De ce îmi vorbeşti aşa, Maică? întreba el. Ar trebui să mă domoleşti.

Suprema Înscăunată se încruntă şi se se întoarse spre Moiraine.

— Lan l-a învăţat asta?

— Nu, Maică. Asta o ştie de la Tam al'Thor.

— De ce? întrebă din nou Rand.

Suprema Înscăunată îl privi drept în ochi şi spuse:

— Pentru că tu eşti Dragonul Renăscut.

Golul se clătina. Lumea se clătina. Totul părea să se învârtejească în jurul lui. Îşi goli mintea şi vidul reveni, lumea se aşeză.

— Nu, Maică. Pot conduce Puterea, ajute-m-ar Lumina, dar nu sunt nici Raolin Vrăjmaşul Întunecimii, nici Guaire Amalasin, nici Yurian Arc-de-Piatră. Mă poţi domoli sau ucide, sau mă poţi lăsa să plec, dar nu o să fiu niciodată un fals Dragon îmblânzit, ţinut în lesă în Tar Valon.

Văzu cum Verin cască gura de mirare; Suprema făcu ochii mari, iar căutătura îi era rece, asemenea unei stânci albastre. Toate acestea nu-l atinseră; alunecară pe deasupra golului dinăuntrul său.

— Unde ai auzit numele astea? întrebă Suprema. Cine ţi-a spus că în Tar Valon Dragonii falşi sunt ţinuţi în lesă?

— Un prieten, Maică, spuse el. Un Menestrel. Îl chema Thom Merrilin. A murit.

Moiraine scoase un sunet şi Rand se uită la ea. Susţinea că Thom nu murise, dar nu dovedise niciodată acest lucru, iar Rand nu vedea cum ar putea cineva supravieţui după ce s-a luat la trântă cu un Pierit. Gândul era străin, şi se mistui. Acum nu mai existau decât golul şi unirea cu toate cele din jur.

— Tu nu eşti un Dragon fals, spuse cu tărie Suprema Înscăunată. Tu eşti adevăratul Dragon Renăscut.

— Nu sunt decât un păstor din Ţinutul celor Două Râuri, Maică.

— Fiica mea, spune-i povestea. O poveste adevărată, băiete. Ascultă cu luare aminte.

Moiraine începu să vorbească. Rand rămase cu privirea aţintită asupra Supremei înscăunate, dar auzea.

— Cu aproape douăzeci de ani în urmă, Aielii au traversat pentru prima oară Osia Lumii, Zidul Dragonului. Au pustiit prin Cairhien, au nimicit toate oştirile trimise împotriva lor, au pârjolit până şi oraşul Cairhien şi s-au luptat până au ajuns în Tar Valon. Era iarnă şi ningea, dar frigul sau arşiţa nu înseamnă mare lucru pentru Aieli. Bătălia finală, ultima importantă, s-a petrecut lângă Zidurile Strălucitoare, la umbra Piscului Dragonului. După trei zile şi trei nopţi de luptă, Aielii

au fost respinşi. Sau mai degrabă s-au întors înapoi, căci terminaseră ce aveau de făcut, adică să-l ucidă pe regele Laman din Cairhien pentru că păcătuise împotriva Copacului. Aici începe povestea mea. Şi a ta.

„S-au revărsat peste Zidul Dragonului, până la Zidurile Strălucitoare.” Rand aşteptă ca amintirile să piară, dar auzi glasul lui Tam, Tam care era bolnav şi aiura, scoţând la iveală taine din trecut. Glasul rămase agăţat la marginea golului, încercând să intre.

— Eram pe atunci una dintre Alese, spuse Moiraine, ca şi Maica noastră, Suprema Înscăunată. Urma să devenim curând surori şi în noaptea aceea o însoţeam pe Suprema de atunci. Păstrătoarea *Cronicilor,* Gitara Moroso, era şi ea acolo. Toate celelalte surori din Tar Valon erau plecate să Tămăduiască răniţii, chiar şi Roşiile. Se crăpa de ziuă. Focul din vatră nu reuşea să ţină frigul departe. Ninsoarea încetase în cele din urmă şi în apartamentele Supremei Înscăunate din Turnul Alb se simţea fumul de la satele din jur, cărora li se dăduse foc în timpul luptelor.

„Bătăliile sunt întotdeauna încinse, chiar şi pe zăpadă. E greu să scapi de duhoarea morţii.” Vocea lui Tam, aiurând, încerca să-şi facă loc în liniştea dinăuntrul lui Rand. Golul tremura şi se strânse, reveni, apoi se zgudui din nou. Ochii Supremei Înscăunate îl sfredeleau. Simţea cum îi curge iar sudoarea pe faţă.

— Era doar un vis, aiura, spuse el. Era bolnav. Ridică glasul. Mă cheamă Rand al'Thor. Sunt păstor. Tatăl meu este Tam al'Thor, iar mama mea era...

Moiraine se oprise ca să-l asculte, dar acum îl întrerupse cu vocea ei mereu aceeaşi, slabă şi neînduplecată.

— *Ciclul Karaethon,* Profeţiile Dragonului, spune că Dragonul va renaşte pe povârnişurile Piscului Dragonului, acolo unde a murit în timpul Frângerii Lumii. Gitara Sedai avea câteodată darul Prorocirii. Era bătrână, cu părul alb ca zăpada, dar, atunci când îl avea, darul Prorocirii era foarte puternic. Lumina dimineţii care pătrundea pe fereastră era din ce în ce mai strălucitoare; i-am întins o cană de ceai. Suprema Înscăunată m-a întrebat ce veşti mai aveam de pe

câmpul de lupta. Iar Gitara Sedai s-a ridicat de pe scaun, cu braţele şi picioarele ţepene, tremurând, cu o expresie pe chip de parcă se uita în adâncurile Puţului Osândelor de la Shayol Ghul şi a strigat: „A renăscut! Îl simt! Dragonul răsuflă pentru prima oară pe povârnişul Piscului Dragonului! Se apropie! Se apropie! Ajută-ne Lumină! Ajută-ne Lumină! Stă culcat în zăpadă şi plânge cu forţa tunetului! Arde precum soarele!” Şi s-a prăbuşit în braţele mele, moartă.

„Povârnişul muntelui. Am auzit un copil plângând. Născuse singură acolo, înainte să moară. Copilul învineţit de frig.” Rand încerca să scape de vocea lui Tam. Golul se micşora.

— Aiura din pricina febrei, îngăima el. „Nu puteam să las copilul acolo.” M-am născut în Ţinutul celor Două Râuri. „Am ştiut dintotdeauna că vrei copii, Kari.” Îşi întoarse privirea de la Suprema Înscăunată. Încerca să păstreze golul dinăuntrul său.

Ştia că nu trebuie, dar totul în el se prăbuşea. „Da, fato. Rand e un nume frumos.”

— Sunt – sunt – Rand al’Thor! îi tremurau picioarele.

— Şi aşa am ştiut când a renăscut Dragonul, continuă Moiraine. Suprema Înscăunată ne-a pus să jurăm că vom păstra secretul, căci ştia că nu toate surorile vor privi aceasta Renaştere aşa cum se cuvine. Ne-a trimis să căutăm. Mulţi copii rămăseseră fără tată după bătălia aceea. Prea mulţi. Dar am aflat o poveste, despre un bărbat care găsise un nou-născut pe povârnişul muntelui. Asta a fost tot. Un bărbat şi un băieţel nou-născut. Aşa că am continuat să căutăm. Am căutat ani la rând şi am găsit şi alte semne care se legau de Profeţii. „Se va trage şi se va înălţa din vechiul sânge.” Acesta era unul dintre semne; mai erau şi altele. Dar sunt multe locurile în care sângele vechi, care vine tocmai din Vârsta Legendelor, şi-a păstrat vigoarea. Apoi, în Ţinutul celor Două Râuri, acolo unde sângele vechi din Manetheren clocoteşte încă precum un râu învolburat, în Emond’s Field, am găsit trei băieţi ale căror zile de naştere erau la câteva săptămâni distanţă după bătălia de la Piscul Dragonului. Şi unul dintre ei putea mânui Puterea. Credeai că trolocii au venit după tine doar pentru că eşti *ta’veren?* Tu eşti Dragonul Renăscut.

Lui Rand i se înmuiară genunchii; se lăsă pe vine şi îşi încleştă mâinile de covor ca să nu cadă în faţă. Golul dispăruse, liniştea se fărâmiţase. Ridică capul şi văzu că toate cele trei femei Aes Sedai îl privesc. Chipurile le erau blânde şi netede ca nişte heleşteie nemişcate, dar nu clipeau.

— Tatăl meu este Tam al'Thor şi m-am născut... Continuară să se uite la el, fără să schiţeze nici un gest. „Mint. Eu nu sunt... ce spun ele! Într-un fel sau altul, cumva, mint, încearcă să se folosească de mine.” N-o să vă las să vă folosiţi de mine.

— Pentru o ancoră nu este o umilinţă să ţină o barcă, spuse Suprema Înscăunată. Tu ai o menire, Rand al'Thor. „Când vânturile din Tarmon Gai'don vor vântura pământul, el se va împotrivi Umbrei şi va aduce din nou Lumina în lume.” Profeţiile trebuie să se împlinească, altminteri Cel Întunecat se va elibera şi va reclădi lumea după chipul său. Ultima Bătălie se apropie, iar tu te-ai născut ca să uneşti toate neamurile şi să le conduci în lupta împotriva Celui Întunecat.

— Ba'alzamon a murit, zise Rand cu glas răguşit, iar Suprema pufni zgomotos, ca un grăjdar.

— Dacă crezi una ca asta, înseamnă că eşti la fel de nătâng ca şi cei din Doman. Pe acolo mulţi cred că a murit, sau cel puţin aşa spun, dar bag de seama că tot se codesc să îi rostească numele. Cel Întunecat trăieşte şi este pe cale să se elibereze. Îl vei înfrunta pe Cel Întunecat. Aceasta îţi este ursita.

„Aceasta îţi este ursita.” Mai auzise asta cândva, într-un vis care poate nu fusese pe de-a întregul vis. Se întrebă ce ar fi spus Suprema Înscăunată dacă ar fi ştiut că Ba'alzamon îi vorbise de mai multe ori în vis. „S-a terminat. Ba'alzamon a murit. L-am văzut murind.”

Îşi dădu dintr-odată seama că stătea ghemuit ca o broască, făcut mic sub privirea lor. Încercă să refacă golul, dar prin cap îi şuierau tot felul de voci, zădărnicindu-i strădaniile. „Aceasta îţi este ursita. Copilul culcat în zăpadă. Tu eşti Dragonul Renăscut. Ba'alzamon a murit. Rand e un nume frumos, Kari. Nu se vor folosi de mine!” Ajutându-se de încăpăţânarea sa înnăscută, se forţă să se ridice din nou în

picioare. „Măcar înfruntă toate astea în picioare. Cel puţin poţi să-ţi păstrezi mândria.” Cele trei femei Aes Sedai îl priveau fără nici o expresie pe chip.

— Ce... Izbuti să scape de tremurul din glas. Ce aveţi de gând să îmi faceţi?

— Nimic, spuse Suprema, iar Rand clipi surprins. Nu era răspunsul pe care se aştepta să îl primească, răspunsul de care se temuse. Spui că vrei să îl însoţeşti pe prietenul tău cu Ingtar, şi poţi face asta. Nu te-am însemnat în nici un fel. Unele dintre surori s-ar putea să ştie că eşti *ta'veren,* dar nimic mai mult. Numai noi trei ştim cine eşti cu adevărat. Prietenul tău Perrin va fi chemat la mine, cum ai fost şi tu, şi voi merge să îl văd pe celălalt prieten al tău la infirmerie. Poţi să pleci, dacă vrei, fără să ai a te teme că le vom pune pe Roşii pe urmele tale.

„Cine eşti tu cu adevărat.” Furia izbucni înăuntrul lui, arzătoare şi nimicitoare. Se căzni să o ţină ascunsă.

— De ce?

— Profeţiile trebuie să se împlinească. Te lăsăm să pleci, ştiind ce eşti cu adevărat, pentru că altfel lumea pe care o ştim se va nărui, iar Cel Întunecat va pârjoli pământul şi îl va scălda în moarte. Ascultă-mă bine, nu toate femeile Aes Sedai cred asta. Sunt unele aici, în Fal Dara, care te-ar distruge de-ar şti fie şi numai o părticică din ce eşti cu adevărat, şi nu ar avea mai multe remuşcări decât dacă ar spinteca un peşte. Şi mai sunt şi bărbaţi, dintre aceia care au râs împreună cu tine, care, de-ar şti, ar face la fel. Fii cu băgare de seamă, Rand al'Thor, Dragon Renăscut.

Se uită pe rând la fiecare dintre ele. „Profeţiile voastre nu mă privesc.” Dar ele îi întoarseră privirea cu atâta seninătate, încât îi venea greu să creadă că încearcă să îl convingă că este cel mai primejdios, cel mai de temut bărbat din istoria lumii. Trecuse dincolo de frica şi ajunsese într-un loc răcoros. Furia era singura care îl încălzea. Puteau să îl domolească sau să îl mistuie pe loc, nu-i mai păsa.

Îşi aminti câteva din sfaturile lui Lan. Cu mâna stângă pe plasele, duse sabia la spate, prinzând teaca în mâna dreaptă, apoi făcu o plecăciune, ţinând mâinile drepte.

— Cu încuviinţarea dumitale, Maică, pot pleca de aici?

— Îţi dau voie să pleci, fiule.

Îşi îndreptă spatele şi rămase locului încă o clipă.

— N-o să vă las să vă folosiţi de mine, le spuse. Se întoarse şi plecă, însoţit de o lunga tăcere.

Încăperea rămase cufundată în tăcere şi după plecarea lui Rand, până când Suprema Înscăunată trase adânc aer în piept.

— Tot nu îmi place ce am făcut, spuse ea. Trebuia, dar... A mers, Fiicelor?

Moiraine dădu aproape imperceptibil din cap.

— Nu ştiu. Dar trebuia. Şi trebuie.

— Trebuia, încuviinţă Verin. Îşi duse mâna la frunte, apoi se uită scrutător la umezeala de pe degete. E puternic. Şi la fel de încăpăţânat după cum spuneai, Moiraine. Mai puternic decât mă aşteptam. Până la urma s-ar putea să fie nevoie să îl domolim înainte să... făcu ochii mari. Dar nu putem, nu-i aşa? Profeţiile. Să ne ierte Lumina pentru ce slobozim în lume.

— Profeţiile, zise Moiraine, dând din cap. La urma urmei, vom face ce trebuie să facem. Ca acum.

— Ce trebuie să facem, spuse Suprema. Da. Dar când va învăţa cum să mânuiască Puterea... Ajută-ne Lumina pe toţi. Se lăsă din nou tăcerea.

Venea furtuna. Nynaeve o simţea. O furtună năprasnică, mai straşnică decât cele de până atunci. Asculta vântul şi auzea cum avea să fie timpul. Toate Meşteresele pretindeau că pot face aşa ceva deşi unele nu erau în stare. Nynaeve se împăcase mai bine cu această iscusinţă înainte să afle că era o manifestare a Puterii. Orice femeie care putea asculta vântul putea mânui Puterea deşi, probabil, cele mai multe se aflau în aceeaşi situaţie ca şi ea nu îşi dădeau seama ce făceau, era ceva ce li se întâmpla doar din când în când.

Însă, de data asta ceva nu era în ordine. Soarele de dimineaţă era ca o minge aurie pe cerul senin, iar în grădini ciripeau păsărelele, dar nu despre asta era vorba. N-ar fi însemnat mare lucru să asculte vântul dacă nu ar fi putut prevesti vremea înainte ca semnele să fie desluşite. Dar de

data aceasta era ceva în neregulă, ceva nu era ca de obicei. Furtuna era încă îndepărtată, aproape că nici nu o simţea. Totuşi, părea că plouă, ninge şi bate grindina, toate laolaltă, iar vântul şuiera ameninţător, zgâlţâind fortăreaţa. Şi simţea şi vremea bună, care avea să mai ţină câteva zile, dar furtuna se auzea mai puternic.

O păsărică se cocoţa pe pervazul ferestrei, ca pentru a lua în derâdere ce simţea ea cu privire la vreme, şi se uită iscoditor înăuntru. Când o văzu pe Nynaeve, se făcu nevăzută într-un vârtej de pene albe şi albastre.

Nynaeve rămase cu privirea aţintită asupra locului unde fusese pasarea. „E furtună şi în acelaşi timp nu e furtună. Trebuie să însemne ceva. Dar ce?”

La celalalt capăt al holului plin de femei şi de copii îl văzu pe Rand care se îndepărta cu paşi mari, înconjurat de femei, care aproape că trebuiau să alerge ca să se ţină după el. Nynaeve dădu cu hotărâre din cap. Dacă era o furtună care nu era furtună, atunci el era în mijlocul ei. Îşi adună fustele şi se repezi după el.

Nişte femei cu care se împrietenise de când sosise în Fal Dara încercară să îi vorbească; ştiau că Rand venise odată cu ea şi că erau amândoi din Ţinutul celor Două Râuri şi vroiau să afle de ce fusese chemat de Suprema Înscăunată. „Suprema Înscăunata!” Simţi un nod în gât şi o luă la fugă, dar, înainte să apuce să iasă din apartamentele femeilor, îl pierdu din vedere din pricina cotiturilor şi a oamenilor care se înghesuiau peste tot.

— Pe unde a luat-o? o întrebă pe Nisura. Nu era nevoie să spună pe cine căuta. Auzise numele lui Rand rostit de celelalte femei adunate lângă uşile arcuite.

— Nu ştiu, Nynaeve. A ieşit atât de repede de ai fi zis că e Muşcă-Inimă pe urmele lui. Nici nu e de mirare, dacă te gândeşti ca a venit aici cu sabia la cingătoare. După una ca asta, nici n-ar trebui să-şi facă griji din cauza Celui Întunecat. Spune-mi, Nynaeve, e adevărat că e prinţ în ţinutul tău? Celelalte femei se întrerupseră din vorbă şi se apropiară ca să asculte.

Nynaeve nu mai ştia precis ce le răspunsese. Ceva ce le

făcuse să o lase să treacă. Se grăbi să iasă din apartamentele femeilor şi merse mai departe, cu pumnii încleştaţi, uitându-se în toate direcţiile ori de câte ori ajungea la un alt coridor. „Lumină, ce i-au făcut? Ar fi trebuit să îl iau cumva de lângă Moiraine, orbeasc-o Lumina. Doar sunt Meştereasa lui.

„Chiar eşti? o zeflemisi o voce slabă. Ai părăsit Emond’s Field şi i-ai lăsat pe cei de acolo să se apere singuri. Cum te mai poţi crede Meştereasa lor?”

„Nu i-am abandonat, îşi spuse ea, înverşunată. Am adus-o pe Mavra Mallen din Deven Ride ca să aibă grijă de toate până mă întorc. O să se descurce cu Starostele şi cu Sfatul Satului, şi se înţelege bine cu Soborul Femeilor.

Mavra va trebui să se întoarcă în satul ei. Nici un sat nu poate rămâne multă vreme fără Meştereasa.” În sinea ei, Nynaeve se făcu mică de ruşine. Plecase de luni de zile din Emond’s Field.

— Sunt Meştereasa din Emond’s Field! spuse ea cu glas tare.

Un servitor în livrea care ducea în braţe un sul de pânză se uită mirat la ea, apoi făcu o plecăciune adâncă şi îşi văzu de drum, grăbit. Se citea pe chipul lui că şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva.

Nynaeve roşi şi se uită în jur, să vadă dacă mai auzise cineva de seamă ce spusese. Nu erau decât câţiva bărbaţi acolo, cufundaţi în propriile lor discuţii, şi câteva femei îmbrăcate în negru şi auriu care îşi vedeau de treburi, făcându-i câte o plecăciune sau o reverenţă când trecea pe lângă ele. Se mai gândise la toate astea de o mie de ori până atunci, dar niciodată nu vorbise de una singură cu voce tare. Începu să mormăie ceva în şoaptă, apoi, dându-şi seama ce face, strânse cu putere din buze.

Tocmai când începuse să creadă că toată căutarea era inutilă, dădu peste Lan, care stătea cu spatele la ea şi se uita pe o fereastră la curtea exterioară. Din curte se auzeau cai nechezând şi oameni strigând. Lan era atât de absorbit încât, de data aceasta, nu părea să o audă. Nynaeve detesta faptul că nu izbutea niciodată să îl ia prin surprindere, oricât de uşor ar fi mers. În Emond’s Field, oamenii spuneau că e pricepută

la furişarea prin pădure, deşi femeile nu prea erau preocupate de aşa ceva.

Se opri şi îşi apăsă stomacul cu mâinile, ca să îşi mai domolească tulburarea. „Ar trebui să iau o porţie de iarba-fecioarelor şi rădăcină de limba-oilor”, îşi spuse ea ursuză. Era amestecul pe care îl dădea celor care erau abătuţi şi ziceau că sunt bolnavi sau se purtau prosteşte. Iarba-fecioarelor şi rădăcina de limba-oilor te mai înviorau puţin şi nu făceau rău, dar mai ales aveau un gust groaznic, care îţi rămânea în gură toata ziua. Era tocmai ce îţi trebuia dacă te purtai ca un dobitoc.

La adăpost de ochii lui Lan, se uită iscoditor la el, aşa cum stătea sprijinit de zid, cu mâna la bărbie, privind la ce se întâmpla jos.

„E prea înalt, una la mână, şi în plus e destul de bătrân ca să-mi fie tată. Un bărbat cu un astfel de chip trebuie să fie crud. Nu, el nu e aşa. Nu e niciodată aşa” Şi mai era şi rege. Ţinutul său fusese pustiit când era copil şi nu voia să revendice coroana dar, cu toate acestea era rege. „De ce ar vrea un rege să aibă de-a face cu o ţărancă? Pe deasupra e şi Străjer. Legat de Moiraine. Îi e credincios până la moarte, iar Moiraine îl leagă cu mai multă străşnicie decât o iubită, e al ei. Are tot ce vreau eu, ard-o Lumina!”

Lan se întoarse cu spatele la fereastră şi Nynaeve se răsuci ca să plece.

— Nynaeve. Vocea lui o prinse ca într-un laţ. Vroiam să te găsesc singură, ca să îţi vorbesc. Eşti mereu în încăperile femeilor sau însoţită.

Trebui să îşi ia inima în dinţi ca să se uite la el, dar era sigură că arata pe deplin calmă când ridică privirea.

— Îl caut pe Rand. Nu avea de gând să recunoască faţă de el că îl evita. Ne-am spus tot ce aveam de spus cu mult timp în urmă. M-am făcut de ruşine atunci – şi n-o să se mai întâmple – iar tu mi-ai spus să plec.

— N-am spus niciodată... Trase adânc aer în piept. Ţi-am spus că nu-ţi pot oferi decât un văl de doliu. Nu e darul potrivit pentru o femeie. Nu din partea unui adevărat bărbat.

— Înţeleg, spuse ea rece. În orice caz, un rege nu face

daruri ţărăncilor. Şi ţăranca asta nici nu le-ar accepta. L-ai văzut pe Rand? Trebuie să vorbesc cu el. A fost să o vadă pe Suprema Înscăunată. Ştii cumva ce voia de la el?

Ochii îi scânteiară precum gheaţa în lumina soarelui. Nynaeve îşi înfipse picioarele în pământ, forţându-se să nu facă un pas înapoi, şi îi întâlni privirea cu la fel de multă severitate.

— Lua-i-ar Cel Întunecat, şi pe Rand, şi pe Suprema Înscăunată, zise el scrâşnit şi îi vârî ceva în mână. Îţi voi face un dar, pe care îl vei accepta, chiar de va trebui să ţi-l leg în jurul gâtului. Nynaeve îşi întoarse ochii de la el. Când era furios, avea o căutătură de şoim cu ochi albaştri. Ţinea în mână un inel cu pecete, din aur greu, ros de vreme, destul de mare cât să-i încapă două degete în el. Pe pecete era un cocor în zbor deasupra unei lănci şi a unei coroane, toate meşteşugit lucrate. I se tăie răsuflarea. Inelul regilor din Malkier. Uită de furie şi ridică privirea.

— Nu pot să-l iau, Lan.

Lan dădu din umeri, nepăsător.

— Nu e mare lucru. E vechi şi acum nu mai e de trebuinţă nimănui. Dar mai sunt oameni care încă îl mai recunosc. Arată-l şi orice Senior din Ţinuturile de la Hotar te va primi ca oaspete şi îţi va da ajutor de vei avea nevoie. Arată-l unui Străjer şi te va ajuta sau îmi va trimite vorbă. Trimite-mi-l sau pecetluieşte cu el un răvaş şi voi veni la tine, neîntârziat şi negreşit. Jur.

Începură să i se umezească ochii. „Dacă încep să plâng acum, mă omor.”

— Nu pot... Nu vreau nimic de la tine, al’Lan Mandragoran. Ţine, ia-l înapoi.

Lan se împotrivi încercărilor ei de a-i înapoia inelul. Îi cuprinse mâna în mâna lui, cu blândeţe, dar ca în strânsoarea unor fiare.

— Atunci ia-l de dragul meu, ca să îmi faci pe plac. Sau aruncă-l, dacă nu-ţi place. Eu nu mai am nevoie de el. Îi mângâie obrazul cu degetul, iar Nynaeve tresări. Acum nu mai pot sta, Nynaeve *mashiara.* Suprema vrea să plece înainte de miezul zilei şi mai sunt multe de făcut. Poate vom

avea vreme să vorbim în drum spre Tar Valon. Se întoarse şi porni cu paşi mari pe coridor.

Nynaeve duse mâna la obraz. Încă mai simţea unde o atinsese. *Mashiara.* Însemna iubita inimii şi sufletului, dar însemna deopotrivă o iubire pierdută. Pierdută şi care nu putea fi redobândită. „Femeie nătângă! Încetează să te porţi ca o fetiţă cu părul încă neîmpletit. Nu serveşte la nimic să îl laşi să te facă să te simţi...” Strânse cu putere inelul şi se întoarse; se sperie când se trezi faţă în faţă cu Moiraine.

— De cât timp eşti aici? întrebă Nynaeve.

— Nu de atât cât să fi auzit ceva ce nu trebuia, răspunse femeia Aes Sedai dulce. Plecăm curând. Ai auzit. Trebuie să îţi împachetezi lucrurile.

Plecarea. Nu îşi dăduse seama când îi spusese Lan.

— Trebuie să îmi iau rămas-bun de la băieţi, murmură ea, apoi îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Moiraine. Ce i-ai făcut lui Rand? A fost dus la Suprema Înscăunată. De ce? I-ai spus Supremei despre... Despre?... Nu putea să rostească acele cuvinte. Era din satul ei, şi ea era destul de mare cât să fi avut grijă de el de câteva ori când era mic, dar nici ea nu se putea gândi la ce devenise fără să i se facă un gol în stomac.

— Suprema va vorbi cu toţi trei, Nynaeve. Nu întâlneşti ta’veren la tot pasul, aşa că nu ar pierde prilejul să vadă trei laolaltă în acelaşi loc. Poate le va spune câteva vorbe de încurajare înainte să plece împreuna cu Ingtar pe urmele celor care au furat Cornul. Vor porni la drum cam odată cu noi, aşa ca ai face bine să te grăbeşti, dacă vrei să îţi iei rămas-bun.

Nynaeve se năpusti la fereastra cea mai apropiată şi se uită iscoditor în curtea exterioară. Erau cai peste tot, încărcaţi cu poveri, înşeuaţi, şi oameni care fugeau de colo până dincolo pe lângă ei, strigând unii la alţii. Singurul loc liber era în jurul palanchinului Supremei Înscăunate, căci aici caii aşteptau nemişcaţi, fără să aibă cineva grija de ei. Erau şi nişte Străjeri pe acolo, cercetându-şi caii şi, de partea cealaltă a curţii, era Ingtar, înconjurat de câţiva Shienarani îmbrăcaţi în armură. Din când în când, câte un Străjer sau unul dintre oamenii lui Ingtar traversa curtea ca să schimbe două vorbe

cu el.

— Ar fi trebuit să îi iau pe băieţi de lângă tine, spuse Nynaeve, uitându-se în continuare pe fereastră. „Şi pe Egwene, dacă aş fi putut face asta fără s-o omor. Lumină, de ce trebuia să se nască cu darul ăsta blestemat?” Ar fi trebuit să îi duc înapoi acasă.

— Sunt prea mari ca să se mai ţină de fustele tale, răspunse Moiraine sec. Şi ştii foarte bine de ce nu ai fi putut face niciodată aşa ceva. Cel puţin pentru unul dintre ei. În plus, ar fi însemnat să o laşi pe Egwene să meargă singură în Tar Valon. Sau ai hotărât să renunţi tu însăţi la Tar Valon? Dacă nu înveţi cum să te serveşti de Puterea Supremă, nu vei putea niciodată să o foloseşti împotriva mea.

Nynaeve se întoarse ca să se uite la femeia Aes Sedai, cu uluiala întipărită pe chip.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Credeai că nu ştiu, copilă? Bine, fie cum vrei. Înţeleg că vii şi tu în Tar Valon? Da, aşa credeam şi eu.

Lui Nynaeve îi venea să o lovească, să facă să piară acea umbră de zâmbet care apăruse pentru o clipă pe chipul femeii Aes Sedai. Începând cu Frângerea Lumii, femeile Aes Sedai nu putuseră să se folosească în mod făţiş de putere, cu atât mai puţin de Puterea Supremă, dar complotau şi manipulau, trăgeau sfori ca nişte maeştri păpuşari, se foloseau de tronuri şi de neamuri ca şi cum ar fi fost piese pe o tabla de joc. „Vrea să se folosească şi de mine, cumva. Dacă face asta cu regii şi reginele, de ce n-ar face-o şi cu o Meştereasă? Tot aşa cum se serveşte şi de Rand. Nu sunt copil, Aes Sedai.”

— Ce mai faci acum cu Rand? Nu te-ai folosit îndeajuns de el? Nu ştiu de ce nu l-ai domolit, acum că Suprema Înscăunată e aici cu toate celelalte femei Aes Sedai, dar probabil ai avut motivele tale. Pui ceva la cale, de bună seamă. Dacă Suprema ar şti ce faci, mă întreb dacă...

Moiraine o întrerupse.

— De ce ar interesa-o pe Suprema Înscăunată un biet păstor? Fireşte, dacă i s-ar vorbi despre el cum nu trebuie, ar putea fi domolit sau chiar ucis. La urma urmei, este ceea ce este. În plus, oamenii sunt încă furioşi din cauza celor

petrecute aseară. Toată lumea caută un vinovat.

Femeia Aes Sedai se opri din vorbă şi lasă să se aştearnă tăcerea. Nynaeve se uită ţintă la ea, scrâşnind din dinţi.

— Da, spuse Moiraine în cele din urmă, e mai bine să nu trezeşti din somn un leu adormit. Ai face bine să începi să împachetezi.

Porni în direcţia unde plecase şi Lan, părând că alunecă pe podea. Strâmbându-se, Nynaeve dădu cu pumnul în perete; inelul îi intră în palmă. Desfăcu mâna ca să se uite la el. Inelul părea că îi aprinde mânia, că îi concentrează ura. Voi învăţa. Crezi că, pentru că tu ştii, o să poţi să-mi scapi. Dar o să învăţ mai bine decât crezi şi o să te fac să plăteşti pentru ce ai făcut. Pentru ce le-ai făcut lui Mat şi lui Perrin. Pentru Rand, fie să îl ajute Lumina şi să îl apere Creatorul. Mai ales pentru Rand." Cuprinse în palmă inelul greu de aur. „Şi pentru mine."

Egwene se uită cum servitoarea în livrea îi împăturea rochiile şi le punea într-un cufăr de călătorie acoperit cu piele, simţindu-se puţin stânjenită, chiar şi după aproape o lună, să vadă cum altcineva făcea o treabă pe care ar fi putut foarte bine să o facă şi singură. Erau nişte rochii atât de frumoase, toate dăruite de Domniţa Amalisa, ca şi rochia de călărie din mătase cenuşie pe care o purta, doar că aceasta era simplă, nu avea decât câţiva luceferi brodaţi pe piept. Majoritatea celorlalte rochii erau mult mai sofisticate. Oricare dintre ele ar fi fost potrivită pentru o zi de duminică sau chiar de Bel Tine. Oftă, aducându-şi aminte că duminica următoare avea să fie în Tar Valon, şi nu în Emond's Field. Judecând după puţinele lucruri pe care i le spusese Moiraine despre noviciatul în Tar Valon – de fapt, aproape nimic – nu se aştepta să fie acasă de Bel Tine, în primăvară, şi nici măcar duminica de după. Nynaeve băgă capul pe uşă.

— Eşti gata? Apoi intră în cameră. Trebuie să coborâm în curte curând.

Şi Nynaeve purta o rochie de călărie, din mătase albastră brodată cu roşu pe piept. Un alt dar de la Domniţa Amalisa.

— Termin imediat, Nynaeve. Aproape că îmi pare rău că

plec. Nu cred că vor fi multe prilejuri în Tar Valon să purtam rochiile pe care ni le-a dat Domniţa Amalisa. Izbucni în râs. Cu toate acestea, o să fie tare bine să pot face baie fără să mă uit tot timpul peste umăr.

— E mult mai bine să te îmbăiezi de una singură, zise Nynaeve repede. Nu se citi nimic pe faţa ei, dar după o clipă roşi.

Egwene zâmbi. „Se gândeşte la Lan.” I se părea încă ciudat ca Nynaeve, Meştereasa satului, să viseze la un bărbat. N-ar fi fost înţelept să îi spună asta lui Nynaeve, dar, în ultima vreme, Meştereasa se purta la fel de curios ca fetele care se îndrăgosteau de un bărbat. „Şi încă unul care nici măcar nu are atâta minte cât să fie vrednic de ea. Ea îl iubeşte şi se vede că şi el o iubeşte – de ce n-o fi având atâta minte cât să îi spună pe şleau?”

— Nu cred că ar trebui să îmi mai spui Meştereasă, spuse Nynaeve pe neaşteptate.

Egwene clipi. Nu era neapărat o regulă, iar Nynaeve nu insistase niciodată să i se spună aşa, afară doar dacă era supărată sau era o împrejurare mai deosebită, dar asta...

— De ce nu?

— Acum eşti femeie. Nynaeve aruncă o privire la părul ei neîmpletit, iar Egwene îşi înfrână dorinţa de a îl răsuci în grabă într-un soi de coadă. Femeile Aes Sedai îşi purtau părul cum vroiau, dar faptul că ea îl purta despletit era semnul că începuse o nouă viaţă. Eşti femeie, repetă Nynaeve cu hotărâre în glas. Suntem doua femei, departe de Emond’s Field, şi va mai trece multă vreme până când ne vom întoarce acasă. Ar fi mai bine dacă mi-ai spune Nynaeve, pur şi simplu.

— O să ne întoarcem acasă, Nynaeve. O să ne întoarcem.

— Nu încerca să o alini pe Meştereasă, fato, spuse Nynaeve morocănoasă, dar zâmbi.

Se auzi o bătaie la uşă şi, înainte ca Egwene să apuce să deschidă, intră Nisura, foarte agitată.

— Egwene, tânărul ăla al tău încearcă să intre în apartamentele femeilor. Părea de-a dreptul indignată. Şi poartă sabie. Doar pentru că Suprema l-a lăsat să intre aşa... Seniorul Rand ar trebui să ştie ce se cade. A stârnit un întreg

vacarm. Trebuie să vorbeşti cu el, Egwene.

— Seniorul Rand, pufni Nynaeve, dispreţuitoare. Băietanul ăsta şi-a luat-o în cap. O să-l învăţ eu minte!

Egwene puse mâna pe braţul lui Nynaeve.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, Nynaeve. Singură.

— O, foarte bine. Până şi cei mai de seamă bărbaţi sunt foarte docili. Nynaeve făcu o pauză, apoi adăugă, ca pentru sine. Dar, la urma urmei, merită osteneala să îi faci să se supună.

Egwene ieşi pe coridor, în urma Nisurei, dând din cap. Cu o jumătate de an în urma, Nynaeve nu ar fi spus cu nici un chip acele cuvinte. „Dar ea n-o să-l supună niciodată pe Lan.” Gândurile i se întoarseră spre Rand. Stârnise vacarm?

— Să îl fac să se supună? mormăi ea. Dacă nu a învăţat încă cum să se poarte, o să-l jupoi de viu.

— Uneori exact de asta e nevoie, spuse Nisura, mergând cu paşi repezi. Bărbaţii sunt pe jumătate sălbatici până se însoară. Se uită pieziş la Egwene. Vrei cumva să te măriţi cu Seniorul Rand? Nu vreau să mă amestec, dar mergi la Turnul Alb, iar femeile Aes Sedai nu se mărită decât rareori – doar unele din femeile din Ajah Verde, din câte am auzit, şi nici ele prea des – şi...

Egwene ştia continuarea. Auzise vorbindu-se în apartamentele femeilor despre nevasta potrivită pentru Rand. La început simţise gelozie şi furie. Fuseseră meniţi unul altuia de când erau copii. Dar ea avea să devină Aes Sedai, iar el era ce era. Un bărbat care putea conduce Puterea. Ar fi putut să se mărite cu el. Şi să îl vadă înnebunind, să îl vadă murind. Singura cale de a împiedica aşa ceva era să pună să îl domolească. „Nu pot să-i fac asta. Nu pot!”

— Nu ştiu, zise Egwene cu tristeţe.

Nisura încuviinţă din cap.

— Nimeni nu va îndrăzni să îţi încalce teritoriul, dar tu mergi la Turnul Alb, iar el va fi un soţ bun. Odată ce va învăţa să se poarte. Uite-l.

Femeile adunate la intrarea în apartamentele femeilor, de o parte şi de alta a uşilor, se uitau la trei bărbaţi aflaţi pe coridor. Rand, cu sabia petrecută peste haina roşie, stătea

faţă în faţa cu Agelmar şi Kajin. Nici unul dintre ei nu purta sabie, chiar şi după cele întâmplate cu o seară în urmă – doar se aflau în apartamentele femeilor. Egwene se opri în spatele mulţimii.

— Înţelegi de ce nu poţi intra? spunea Agelmar. Ştiu că în Andor lucrurile stau cu totul altfel, dar trebuie să înţelegi.

— Nu am încercat să intru. Din tonul lui, părea că se străduise să mai explice deja de câteva ori. I-am spus Domniţei Nisura că vreau să o văd pe Egwene, şi mi-a spus că Egwene e ocupată şi că trebuie să aştept. N-am făcut decât s-o strig din uşă. Nu am încercat să intru. Ai fi zis că am rostit numele Celui Întunecat, după cum s-au repezit toate la mine.

— Femeile au felul lor de-a fi, zise Kajin. Era înalt pentru cineva din Shienar, aproape la fel de înalt ca Rand, costeliv şi măsliniu la faţa. Părul îi era negru ca tăciunele. Ele stabilesc regulile pentru apartamentele femeilor, iar noi le respectăm, chiar şi dacă ni se par proaste. Femeile începură să se încrunte, aşa că se grăbi să îşi dreagă glasul. Trebuie să trimiţi vorbă înăuntru dacă vrei să o vezi pe una dintre femei, dar ele aleg când să îi spună şi, până atunci, trebuie să aştepţi. Aşa e obiceiul.

— Trebuie să o văd, se încăpăţână Rand. Plecăm curând. Nu îndeajuns de curând, după părerea mea, dar tot trebuie să o văd pe Egwene. O să luăm înapoi Cornul lui Vaiere şi pumnalul, şi apoi se va termina totul. Totul. Dar vreau s-o văd înainte să plec.

Egwene se posomorî; era ceva ciudat la Rand.

— Nu trebuie să fii atât de încrâncenat. Tu şi Ingtar poate că o să găsiţi Cornul, poate că nu. Şi dacă nu, atunci altcineva o va face. Roata ţese după cum îi este voia, iar noi nu suntem decât nişte fire din Pânză.

— Nu lăsa Cornul să pună stăpânire pe tine, Rand, zise Agelmar. Ştiu că se poate întâmpla aşa ceva, dar nu asta e calea. Un bărbat adevărat trebuie să îşi facă datoria, nu să caute faimă. Ce va fi va fi. Dacă este scris ca acest Corn să răsune în numele Luminii, atunci aşa va fi.

— Uite-ţi-o pe Egwene, spuse Kajin, zărind-o.

Agelmar privi în jur şi dădu din cap când o văzu împreună

cu Nisura.

— Te las în mâinile ei, Rand al'Thor. Ţine minte, aici cuvintele ei sunt lege, nu ale tale. Domniţă Nisura, nu fi prea aspră cu el. Voia doar să o vadă pe fată şi nu ne cunoaşte obiceiurile.

Egwene o urmă pe Nisura, care îşi croi drum printre femeile care stăteau şi priveau. Nisura înclină din cap spre Agelmar şi Kajin, evitându-l cu bună ştiinţă pe Rand. Se margini să spună doar câteva cuvinte.

— Senior Agelmar. Senior Kajin. Ar fi trebuit să înveţe câte ceva despre obiceiurile noastre până acum, dar e prea mare ca să fie bătut la fund, aşa ca o să-l las pe mâna lui Egwene.

Agelmar îl bătu prietenos pe umăr pe Rand.

— Vezi? O să vorbeşti cu ea, chiar dacă nu tocmai aşa cum ţi-ai dorit. Hai, Kajin. Mai avem multe de făcut. Suprema încă stăruie să...

Cei doi plecară, iar vocea lui Agelmar se pierdu în depărtare. Rand rămase locului, uitându-se la Egwene.

Egwene îşi dădu seama că femeile încă îl urmăreau cu privirea pe Rand. Dar şi pe ea. Aşteptau să vadă ce avea să facă. „Deci trebuie să mă ocup de el, aşa-i?” Cu toate acestea, se simţea aproape de el. Avea părul în dezordine. Pe chip i se citeau mânia, sfidarea şi oboseala.

— Vino cu mine, îi spuse.

Rand porni pe coridor cu Egwene, iar în spatele lor se iscară murmure. Rand părea că se lupta cu sine, căznindu-se să găsească ceva de spus.

— Am auzit despre... aventurile tale, zise Egwene în cele din urmă. Cum ai alergat aseară prin apartamentele femeilor cu o sabie. Cum ai purtat sabie când ai fost chemat de Suprema Înscăunată. Rand nu scotea nici o vorbă, mulţumindu-se doar să meargă pe lângă ea, cu privirea în pământ, încruntat. Nu... nu ţi-a făcut nici un rău, nu-i aşa? Nu se încumeta să îl întrebe dacă fusese domolit; nu părea nici pe departe domol, dar nici ea nu ştia cum arătau cei care erau domoliţi.

Rand tresări.

— Nu. Nu mi-a făcut rău... Egwene, Suprema... Dădu din

cap. Nu mi-a făcut rău.

Egwene avu impresia că voia să spună cu totul altceva. De obicei reuşea să scoată de la el tot ce voia să îi ascundă, dar, când se încăpăţâna cu adevărat, i-ar fi fost mai uşor să scoată o cărămidă din zid cu unghiile. După cum arăta, Rand era îndârjit.

— Ce voia de la tine, Rand?

— Nimic important. *Ta'veren.* Voia să vadă un *ta'veren.* Chipul i se îmblânzi când se uită înspre ea. Dar tu, Egwene? Eşti bine? Moiraine zicea că o să te faci bine, dar erai aşa, nemişcată. La început am crezut că ai murit

— Ei bine, n-am murit. Râse. Nu-şi mai amintea nimic din ceea ce se întâmplase după ce îl rugase pe Mat să meargă în temniţă cu ea şi până când se trezise în patul ei de dimineaţă. După câte auzise despre noaptea aceea, aproape că îi părea bine că nu-şi mai aducea aminte. Moiraine mi-a spus că m-ar fi lăsat cu o durere de cap, ca pedeapsă pentru că am fost atât de nechibzuită dacă ar fi putut Tămădui restul şi asta nu, dar n-a putut.

— Ţi-am spus că Fain este primejdios, murmură el. Ţi-am spus, dar n-ai vrut să m-asculţi.

— Dacă o s-o ţii tot aşa, zise Egwene cu fermitate, o să te trimit înapoi la Nisura. Ea n-o să-ţi vorbească la fel. Ultimul bărbat care a încercat să pătrundă în apartamentele femeilor a petrecut o lună încheiată scufundat până la umeri în apă cu săpun, ajutând la spălatul rufelor, şi nu încercase decât să o găsească pe logodnica lui şi să se împace cu ea după o ceartă. El cel puţin a avut destulă minte cât să nu poarte sabie. Lumina ştie ce ţi-ar face ţie.

— Toată lumea vrea să îmi facă ceva, bombăni Rand. Toată lumea vrea să se folosească de mine pentru ceva. Ei bine, n-o să mă las folosit. După ce găsim Cornul şi pumnalul lui Mat, n-o să mă mai las niciodată folosit.

Oftând adânc, Egwene îl prinse de umeri şi îl întoarse cu faţa la ea. Îl privi mânioasă.

— Dacă nu îţi vii în fire, Rand al'Thor, jur că-ţi rup urechile.

— Parcă ai fi Nynaeve. Râse. Însă când se uită la ea, zâmbetul i se stinse. Cred – cred că nu o să ne mai vedem.

Ştiu că trebuie să mergi în Tar Valon. Ştiu asta. Şi o să devii Aes Sedai. Eu am terminat cu femeile Aes Sedai, Egwene. Nu vreau să fiu marioneta lor, nici a lui Moiraine, nici a altcuiva.

Părea atât de pierdut, încât îi venea să îl strângă la piept, şi atât de îndărătnic, încât chiar îi venea să îi rupă urechile.

— Ascultă-mă, boule. O să devin într-adevăr Aes Sedai şi o să găsesc o cale să te ajut. Aşa o să fie.

— Data viitoare când o să mă vezi, probabil că o să vrei să mă domoleşti.

Egwene aruncă o privire în jur: erau singuri în acea parte a coridorului.

— Dacă nu ai grijă ce vorbeşti, n-o să te pot ajuta. Vrei să afle toată lumea?

— Şi-aşa ştie prea multă lume, răspunse Rand. Egwene, aş vrea să fie altfel. Aş vrea... Ai grija de tine. Şi făgăduieşte-mi că nu o să alegi Ajah Roşie.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îl luă în braţe.

— Şi tu să ai grijă de tine, zise fata, cu faţa îngropată în pieptul lui. Dacă nu, o să... o să... I se păru că-l aude şoptind „Te iubesc”, apoi îi desfăcu cu blândeţe braţele, dând-o la o parte. Se întoarse şi se îndepărtă de ea, aproape luând-o la fugă.

Egwene tresări când Nisura o atinse pe braţ.

— Arată de parcă i-ai fi dat de făcut ceva care nu e pe placul lui. Dar nu trebuie să te vadă că îţi pare rău, căci nu mai are sens. Vino. Nynaeve vrea să te vadă.

Egwene o urmă, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. „Ai grijă de tine, nerodule. Lumină, ai grija de el.”

CAPITOLUL 9

Plecări

Curtea exterioară forfotea de lume când Rand ajunse în cele din urmă acolo, cu desagii şi bocceaua în care avea harfa şi flautul. Soarele se înalţă pe cer. Bărbaţii se învârteau grăbiţi în jurul cailor, trăgând de chingi şi de hamuri, vorbind tare. Alţii se repezeau să mai pună câte ceva în desagi sau aduceau apă bărbaţilor care lucrau sau se năpusteau să ia ceva ce uitaseră. Dar toată lumea părea că ştie precis ce are de făcut şi unde merge. Meterezele şi locurile unde stăteau arcaşii erau din nou pline de lume şi aerul dimineţii fremăta de agitaţie. Copitele cailor bocăneau pe pietre. Unul din caii de povară începu să lovească cu picioarele, iar grăjdarii alergară să-l liniştească. Aerul era greu de mirosul cailor. Din pricina arcului petrecut peste umăr, mantia lui Rand nu putea flutura în vântul care umfla flamurile cu şoim negru de pe turnuri.

De dincolo de porţile deschise se auzea zgomotul făcut de lăncierii şi arcaşii Supremei Înscăunate care se aşezau în formaţie. Ieşiseră printr-o poartă laterală. Unul dintre trâmbiţaşi îşi încerca goarna.

Câţiva Străjeri aruncară o privire înspre Rand când acesta traversă curtea; unii ridicară din sprâncene când văzură sabia cu pecetea bâtlanului, dar nici unul nu spuse nimic. Jumătate dintre ei purtau acele mantii la care era greu să te uiţi fără să te cuprindă ameţeala. Mandarb, armăsarul lui Lan, era şi el acolo, mare şi negru, cu ochii fioroşi, dar Lan nu se vedea prin preajmă, tot aşa cum nici o Aes Sedai şi nici o femeie nu se zăreau încă pe acolo. Iapa albă a lui Moiraine, Aldieb, păşea graţios pe lângă armăsar.

Armăsarul murg al lui Rand se afla lângă celălalt grup de oameni, în partea opusă a curţii, cu Ingtar, sangeagaşul care purta flamura cu bufniţă cenuşie a lui Ingtar şi cu alţi douăzeci de oameni îmbrăcaţi în armură şi înarmaţi cu suliţe

cu două picioare de oţel în vârf, toţi deja pe cai. Vizierele le acopereau chipurile, iar mantiile aurii cu şoimul negru brodat pe piept ascundeau zalele de dedesubt. Doar coiful lui Ingtar avea o creastă, o semilună deasupra frunţii, cu vârfurile în sus. Rand îi recunoscu pe unii dintre ei. Uno gură-spurcată, cu o cicatrice lungă pe faţă şi cu un singur ochi. Ragan şi Masema. Alţii cu care schimbase câteva vorbe sau jucase pietre. Ragan îi făcu semn cu mâna, iar Uno dădu din cap, dar Masema nu fu singurul care se uita cu răceală la el şi îi întoarse spatele. Caii lor stăteau liniştiţi, dând din coadă.

Murgul nu avu astâmpăr cât timp Rand lega desagii şi bocceaua în spatele şeii. Puse piciorul în scară şi murmură:

— Încetişor, băiete.

Se ridică în şa şi îl lăsă pe armăsar să zburde puţin.

Spre mirarea lui Rand, Loial apăru călare dinspre grajduri, venind să li se alăture. Calul Ogierului, cu chişiţe păroase, era la fel de mare şi de robust ca un armăsar Dhurran de prima mână. Pe lângă el, toate celelalte dobitoace păreau de mărimea Belei, dar cu Loial în şa, calul semăna aproape cu un ponei.

Din câte îşi putea da seama Rand, Loial nu purta nici un fel de armă; nu auzise niciodată ca vreun Ogier să folosească vreo armă. *Steddingurile* îi apărau îndeajuns. Iar Loial avea propriile sale idei cu privire la ce îi era trebuincios pentru drum. Buzunarele de la tunica sa lungă erau umflate de diferite lucruri, iar în desagi se vedeau limpede cotoarele cărţilor.

Ogierul îşi opri calul puţin mai încolo şi se uită la Rand – smocurile de păr de la urechi i se mişcau necontenit.

— Nu ştiam că vii şi tu, spuse Rand. Credeam că te-ai săturat să mergi cu noi. De data asta nu ştim cât vom fi plecaţi şi unde vom ajunge.

Loial ridică puţin din urechi.

— Nu ştiaţi nici prima dată când v-am întâlnit. În plus, ce am spus atunci spun şi acum. Nu pot rata prilejul să văd cum se ţese istoria în jurul unui *ta'veren.* Şi să ajut la găsirea Cornului…

Mat şi Perrin se apropiară călare de Loial şi se opriră. Mat

avea cearcăne, dar obrajii îi plesneau de sănătate.

— Mat, zise Rand, îmi pare rău pentru ce-am spus. Perrin, n-am vorbit serios. A fost o prostie.

Mat se margini să îi arunce o privire, apoi scutură din cap şi îi spuse ceva lui Perrin, dar Rand nu auzi ce. Mat nu avea la el decât arcul şi tolba, dar Perrin purta la cingătoare securea cu tăişul în formă de semilună şi vârful curbat.

— Mat? Perrin? Chiar nu am vrut, însă cei doi porniră mai departe, spre Ingtar.

— Asta nu e o haină potrivită pentru drum, zise Loial.

Rand se uită la spinii aurii care împodobeau mânecile purpurii ale hainei şi făcu o strâmbătură. „Nu e de mirare că Mat şi Perrin încă mai cred că îmi dau aere.” Când se întorsese în odaie descoperise că totul fusese deja împachetat şi dus afară. Toate surtucele simple pe care le avea erau pe caii de povară, aşa ziseseră servitorii; toate hainele care mai rămăseseră în dulap erau la fel de bogat împodobite ca şi cea pe care o purta acum. În desagi nu erau decât nişte cămăşi, nişte ciorapi de lână şi o pereche de pantaloni de schimb. Cel puţin dăduse jos şnurul de aur de la mânecă, deşi mai avea încă acul în formă de vultur roşu în buzunar. La urma urmei, Lan i-l dăduse în dar.

— O să mă schimb diseară, când ne oprim, mormăi el. Trase adânc aer în piept. Loial, am spus tot felul de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun şi sper c-o să mă ierţi. Ai tot dreptul să îmi porţi pică, dar sper că totuşi n-o vei face.

Loial rânji şi îşi ciuli urechile. Îşi aduse calul mai aproape.

— Şi eu spun tot timpul lucruri pe care nu se cade să le spun. Fruntaşii ziceau întotdeauna că vorbesc un ceas încheiat înainte să gândesc.

Lan se ivi pe neaşteptate lângă calul lui Rand, îmbrăcat în armura lui cu zale verzi-cenuşii care îl făcea de neobservat în pădure sau în întuneric.

— Trebuie să vorbesc cu tine, păstorule. Se uită la Loial. Între patru ochi, dacă nu te superi, Ziditorule.

Loial încuviinţă din cap şi se îndepărtă.

— Nu ştiu dacă ar trebui să te ascult, îi spuse Rand Străjerului. Toate hainele astea fistichii, toate lucrurile pe care

mi le-ai zis... nu mi-au fost de mare ajutor.

— Când nu poţi obţine o mare victorie, trebuie să înveţi să te mulţumeşti şi cu unele mai mici. Dacă ai izbutit să îi faci să creadă că eşti ceva mai mult decât un fermier din care pot face ce vor, înseamnă că ai obţinut o mică victorie. Acum taci şi ascultă-mă. Nu am timp decât pentru o ultimă lecţie, cea mai grea. Cum să bagi sabia în teacă.

— Ai petrecut câte o oră în fiecare dimineaţă punându-mă doar să scot nenorocita asta de sabie din teacă şi să o vâr la loc. În picioare, aşezat, culcat. Cred că pot să o bag la loc în teacă fără să mă tai.

— Ţi-am spus să mă asculţi, păstorule, mârâi Străjerul. Va veni o vreme când va trebui să îţi îndeplineşti scopul cu orice preţ. S-ar putea ca acea vreme să te prindă atacând sau apărându-te. Şi singura cale va fi să bagi sabia în teaca propriului tău trup.

— E o nebunie, spuse Rand. De ce aş?...

Străjerul îl întrerupse.

— O să-ţi dai seama la vremea potrivită, păstorule, vei şti când merită să faci asta ca să obţii ceea ce vrei, când nu mai ai de ales. Asta înseamnă să bagi sabia în teacă. Ţine minte.

Apăru şi Suprema Înscăunată, înaintând cu paşi mari prin curtea plină de oameni, însoţită de Leane şi toiagul ei; Seniorul Agelmar mergea pe lângă ea. Chiar şi îmbrăcat într-o haină de catifea verde, Seniorul din Fal Dara nu părea nelalocul lui printre atâţia bărbaţi în armură. Celelalte femei Aes Sedai nu se zăreau încă. Rand prinse o frântură din conversaţia lor când trecură pe lângă el.

— Dar, Maică, se împotrivea Agelmar, nu ai avut timp să te odihneşti după drum. Mai stai măcar câteva zile. Îţi făgăduiesc că astă-seară va fi un ospăţ cum nu se pomeneşte în Tar Valon.

Suprema scutură din cap fără să îşi încetinească mersul.

— Nu pot, Agelmar. Ştii prea bine că aş mai rămâne, dacă aş putea. Oricum nu aveam de gând să stau aici prea multă vreme, şi e nevoie de mine la Turnul Alb numaidecât. Ar trebui să fiu acolo acum.

— Maică, mi-e ruşine să te văd plecând chiar a doua zi. Îţi

jur că seara de ieri nu se va mai repeta. Am triplat gărzile de la porţile oraşului şi din fortăreaţă. Am chemat saltimbanci din oraş şi vine şi un bard din Mos Shirare. Regele Easar din Fal Moran e şi el pe drum. Am trimis vorbă de îndată ce...

Vocile se stinseră treptat, înghiţite de larma pregătirilor. Suprema Înscăunată nu aruncase nici măcar o privire înspre Rand.

Când se uită în jur, Străjerul plecase şi nu se mai zărea nicăieri. Loial îşi trase calul aproape de Rand.

— E greu de prins şi de stăpânit, nu-i aşa, Rand? Nu e aici, apoi e acolo, apoi pleacă şi nu îl vezi niciodată venind sau plecând.

„Cum să bagi sabia în teacă.” Rand se înfioră. „De bună seamă, toţi Străjerii sunt nebuni.”

Străjerul cu care vorbea Suprema Înscăunată sări deodată în şa. Galopa deja când ajunse la porţile larg deschise. Suprema se uita după el, îmboldindu-l parcă să meargă şi mai repede.

— Încotro a pornit aşa grăbit? se întrebă Rand cu voce tare.

— Am auzit, spuse Loial, că urma să trimită astăzi pe cineva până în Arad Doman. Se spune că ar fi necazuri pe Şesul Almoth, iar Suprema Înscăunată vrea să ştie ce anume se petrece acolo. Ce nu înţeleg eu este de ce acum. Din câte am auzit, zvonurile despre necazurile astea au venit din Tar Valon odată cu femeile Aes Sedai.

Rand simţi fiori reci pe şira spinării. Tatăl lui Egwene avea o hartă mare acasă, o hartă la care Rand se uitase adesea, visând, înainte să afle cum e când visele se adeveresc. Era o hartă veche, ce înfăţişa locuri şi neamuri despre care neguţătorii spuneau că nu mai există, dar Şesul Almoth era şi el marcat, chiar lângă Capul Toman. „Ne vom întâlni din nou la Capul Toman.” Era de partea cealaltă a lumii, la Oceanul Aryth.

— Nu are nimic de-a face cu noi, murmură el. Nimic de-a face cu mine.

Loial nu păru să audă. Ogierul îşi freca nasul cu un deget gros cât un cârnat şi se uita iscoditor la poarta pe care dispă-

ruse Străjerul.

— Dacă voia să ştie, de ce nu a trimis pe cineva înainte să plece din Tar Valon? Dar voi, oamenii, sunteţi întotdeauna aşa de repeziţi, vă înfierbântaţi aşa de repede, numaidecât săriţi şi începeţi să ţipaţi. Urechile îi înţepeniră de ruşine. Îmi pare rău, Rand. Vezi, ce spuneam, vorbesc înainte să gândesc. Şi eu mă înfierbânt repede câteodată, ştii doar.

Rand izbucni în râs. Un râs slab, dar îi făcea bine să aibă de ce râde.

— Poate că dacă am trăi la fel de mult ca voi, am fi şi noi mai aşezaţi.

Loial avea nouăzeci de ani; potrivit tradiţiei Ogierilor, mai avea zece ani până să poată ieşi singur din *stedding.* Faptul că plecase totuşi, înainte să fie destul de mare, dovedea – susţinea Loial – cât era de nechibzuit. Dacă Loial este repezit, îşi spuse Rand, atunci cei mai mulţi trebuie că sunt de piatră.

— Poate că aşa este, răspunse Loial, gânditor, dar voi, oamenii, faceţi atât de multe în viaţă. Noi nu facem decât să ne înghesuim în *stedding. D*esişurile şi ce am zidit, toate erau gata înainte ca Lungul Exil să ia sfârşit. Loial ţinea foarte mult la aceste desişuri, mai mult decât la oraşele pentru care Ogierii rămăseseră în amintirea oamenilor. Loial plecase de acasă tocmai ca să vadă aceste desişuri, copacii plantaţi ca să aducă aminte Ziditorilor de *stedding. D*e când am găsit drumul înapoi spre *stedding...* Amuţi când se apropie Suprema Înscăunată.

Ingtar şi ceilalţi bărbaţi se foiră în şa, pregătindu-se să descalece şi să îngenuncheze, dar Suprema le făcu semn să rămână pe loc. Leane era lângă ea, iar Agelmar cu un pas în spate. Judecând după chipul lui mohorât, renunţase să încerce să o convingă să mai rămână.

Suprema se uită la fiecare dintre ei înainte să înceapă să vorbească. Privirea ei nu poposi asupra lui Rand mai mult decât asupra celorlalţi.

— Pacea fie cu sabia ta, Senior Ingtar, grăi ea în cele din urmă. Preaslăviţi fie Ziditorii, Loial Kiseran.

— Ne faci mare cinste, Maică. Pacea fie cu Tar Valon. Ingtar făcu o plecăciune, stând în şa, iar ceilalţi Shienarani îi

urmară pilda.

— Cinste Tar Valonului, zise Loial, înclinându-se la rândul său. Doar Rand şi cei doi prieteni ai săi nu schiţară nici un gest.

Rand se întrebă ce le spusese celor doi. Leane se uită încruntată la toţi trei, iar Agelmar făcu ochii mari de mirare, dar Suprema Înscăunată nici nu îi băgă în seamă.

— Plecaţi în căutarea Cornului lui Vaiere, spuse ea, şi duceţi cu voi speranţele întregii lumi. Cornul nu poate fi lăsat pe mâini străine, cu atât mai puţin în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat. Cei care vin la chemarea lui vor veni indiferent cine sună din Corn, căci ei sunt legaţi de Corn, nu de Lumină.

Se stârni vâlvă printre cei de faţă. Toata lumea credea că eroii chemaţi din mormânt vor lupta în numele Luminii. Dar dacă puteau lupta şi în numele Umbrei, atunci...

Suprema Înscăunată continuă, dar Rand nu o mai asculta. Simţea din nou o prezenţă nevăzută. I se ridică părul pe ceafă. Scrută cu privirea locurile unde stăteau arcaşii şi care dădeau spre curte, se uită la rândurile de oameni îngrămădiţi pe metereze, deasupra zidurilor. Undeva printre ei erau doi ochi care îl urmăriseră tot timpul. Căutătura aceea se lipise de el ca pecinginea. „Nu poate fi un Pierit, nu aici. Atunci cine? Sau ce?” Se răsuci în şa, căutând. Murgul începu din nou să salte încoace şi încolo.

Deodată, ceva zbură prin faţa lui Rand. Un bărbat care trecea prin spatele Supremei Înscăunate scoase un ţipat şi se prăvăli la pământ: o săgeată cu o pană neagră la capăt îi ieşea dintr-o parte. Suprema rămase nemişcată, uitându-se calm la o tăietură din mânecă; mătasea cenuşie se păta încet de sânge.

O femeie ţipă şi, dintr-odată, toată curtea răsună de strigăte. Oamenii de pe ziduri începură să se frământe, şi toţi bărbaţii din curte îşi scoseseră săbiile. Chiar şi el, îşi dădu Rand seama, nedumerit.

Agelmar ridică sabia spre cer.

— Găsiţi-l! tună el. Aduceţi-l la mine! Se albi la faţă când văzu sângele de pe mâneca Supremei Înscăunate. Căzu în genunchi, cu capul plecat. Iartă-mă, Maică. N-am ştiut să te

apăr. Mi-e ruşine.

— Vorbeşti prostii, Agelmar, spuse Suprema Înscăunată. Leane, lasă-mă pe mine şi îngrijeşte-te de bărbatul acela. Uneori m-am tăiat mai rău curăţând peşte; el însă are nevoie de ajutor. Agelmar, ridică-te. Ridică-te, Senior al Fal Darei. Nu este vina ta. Nu are de ce să-ţi fie ruşine. Anul trecut, la Turnul Alb, cu propriile mele gărzi la fiecare poartă şi înconjurată de Străjeri, un bărbat cu un cuţit a izbutit să ajungă la zece paşi de mine. O Mantie Albă, fără îndoială, deşi nu pot dovedi asta. Ridică-te, te rog, altfel îmi va fi mie ruşine. Agelmar se ridică încetişor, iar Suprema pipăi mâneca despicată. M-aş fi aşteptat ca un arcaş al Mantiilor Albe, ba chiar şi o Iscoadă a Celui Întunecat, să ochească mai bine. Ochii îi sclipiră când se uită în sus spre Rand. Dacă într-adevăr în mine a tras. Întoarse privirea înainte ca Rand să apuce să citească ceva pe chipul ei; îi venea să descalece şi să se ascundă.

„Nu în ea a tras, şi ştie prea bine asta.” Leane, care era în genunchi, se ridică în picioare. Cineva acoperise cu o mantie chipul bărbatului care fusese lovit de săgeată.

— A murit, Maică. În glas i se ghicea oboseala. Era deja mort când a căzut la pământ. Chiar dacă aş fi fost lângă el...

— Ai făcut tot ce se putea, Fiica mea. Moartea nu poate fi Tămăduită.

Agelmar se apropie de ele.

— Maică, dacă sunt cumva ucigaşi ai Mantiilor Albe prin preajmă sau Iscoade ale Celui Întunecat, trebuie să-mi îngădui să îţi dau oameni care să te însoţească. Cel puţin până la râu. Dacă ţi s-ar face vreun rău cât timp eşti în Shienar, nu mi-aş ierta-o niciodată. Te rog, întoarce-te în apartamentele femeilor. Le voi păzi cu viaţa mea până când vei fi gata de plecare.

— Stai liniştit, îi spuse Suprema. Zgârietura asta nu mă va împiedica să plec. Dar, dacă insişti, accept bucuroasă ca oamenii tăi să mă însoţească până la râu. Dar nu voi îngădui ca această întâmplare să îl întârzie pe Ingtar. Nu trebuie să pierdem nici o clipă până ce nu va fi găsit Cornul. Îmi dai îngăduinţa să poruncesc supuşilor tăi?

Agelmar înclină din cap în semn de încuviinţare. În momentul acela i-ar fi dat şi Fal Dara dacă i-ar fi cerut-o.

Suprema Înscăunată se întoarse din nou înspre Ingtar şi oamenii adunaţi în spatele lui. Nu se mai uită deloc la Rand. Fu surprins să o vadă dintr-odată zâmbind.

— Bănuiesc că în Illian Alaiul nu porneşte după Corn cu atâta zarvă, spuse ea. Dar voi sunteţi adevăratul Alai. Sunteţi puţini, ca să mergeţi repede, dar îndeajuns de mulţi ca să faceţi ceea ce trebuie. Te însărcinez pe tine, Senior Ingtar din Casa Shinowa, vă însărcinez pe toţi, găsiţi Cornul lui Vaiere şi nu lăsaţi nimic să vă stea în cale.

Ingtar îşi smulse sabia de la spate şi sărută lama.

— Pe viaţa şi sufletul meu, pe Casa şi cinstea mea, jur că aşa voi face, Maică.

— Atunci porniţi.

Ingtar îşi îndreptă calul spre poartă.

Rand îşi înfipse călcâiele în coastele murgului şi porni în galop după coloana care dispărea deja pe poartă.

Fără să ştie ce se petrecuse înăuntru, lăncierii şi arcaşii Supremei Înscăunate, cu Flacăra din Tar Valon pe piept, stăteau în picioare, formând un zid de-a lungul drumului care ducea de la porţi la oraş. Toboşarii şi trâmbiţaşii aşteptau lângă porţi, gata să îşi ocupe locul în formaţie în momentul în care ar fi plecat Suprema. În spatele rândurilor de bărbaţi în armură, piaţa din faţa fortăreţei era ticsită de lume. Unii ovaţionau flamura lui Ingtar, alţii credeau, fără îndoială, că aceasta însemna că Suprema Înscăunată se pregătea de plecare. Vuietul asurzitor al mulţimii îl însoţi pe Rand cât traversă piaţa.

Îl prinse din urmă pe Ingtar acolo unde casele cu streşini joase şi prăvăliile se înşirau de o parte şi alta a drumului şi încă şi mai multă lume se îmbulzea de-a lungul străzii pavate cu piatră. Şi aici erau unii care ovaţionau. Mat şi Perrin călăreau în fruntea coloanei, cu Ingtar şi Loial, dar se dădură amândoi înapoi când Rand li se alătură. „Cum o să-mi pot vreodată cere iertare dacă nici măcar nu vor să stea pe lângă mine cât să apuc să spun două vorbe? Arde-m-ar, dar nu pare deloc că ar fi pe moarte.”

— Changu şi Nidao au dispărut, zise Ingtar pe neaşteptate. Părea neprietenos şi mânios, dar şi tulburat. I-am numărat pe toţi cei din fortăreaţă, vii sau morţi, aseară şi din nou azi de dimineaţă. Doar ei doi nu au ieşit la numărătoare.

— Changu era ieri de strajă la temniţă, spuse Rand încetişor.

— Şi Nidao. Urma să facă amândoi de strajă. Întotdeauna stăteau împreună, chiar dacă trebuiau să facă schimb sau să stea mai mult. Nu erau de strajă când s-a întâmplat, dar… Au luptat la Pasul Tarwin, acum o lună, şi l-au salvat pe Seniorul Agelmar când i s-a prăbuşit calul şi era înconjurat de troloci. Acum asta. Iscoadele Celui Întunecat. Trase adânc aer în piept. Totul se duce de râpă.

Un bărbat călare îşi tăie drum prin gloata de pe marginea drumului şi veni în spatele lui Ingtar. După haine, era orăşean, slab, cu chipul ridat, cu părul cărunt şi lung. O boccea şi nişte ploşti de apă erau legate în spatele şeii. La cingătoare îi atârna o sabie scurtă şi un rupe-săbii – un pumnal cu lama zimţată, precum şi un ciomag.

Lui Ingtar nu-i scăpă căutătura nedumerită a lui Rand.

— El este Hurin, amuşinarul nostru. Nu era cazul să-l pomenesc în faţa femeilor Aes Sedai. Nu că ar face ceva rău. Regele are un amuşinar în Fal Moran şi mai este unul în Ankor Dail. Doar că femeilor Aes Sedai nu prea le plac lucrurile pe care nu le înţeleg, şi cum e bărbat… Nu are nimic de-a face cu Puterea, fireşte. Aaa! Spune-i tu, Hurin.

— Da, Senior Ingtar, zise bărbatul. Se înclină adânc în faţa lui Rand, stând în şa. E o cinste să vă servesc, stăpâne.

— Spune-mi Rand. Rand îi întinse mâna; Hurin şovăi o clipă, apoi i-o strânse, rânjind.

— Cum doreşti, Senior Rand. Seniorul Ingtar şi Seniorul Kajin n-au nimic împotriva obiceiurilor oamenilor – nici Seniorul Agelmar, fireşte – dar în oraş se vorbeşte că eşti un prinţ de la miazăzi, iar unii Seniori străini ţin foarte mult ca fiecare să-şi cunoască locul.

— Nu sunt Senior. „Măcar o să scap de asta.” Sunt Rand, atâta tot.

Hurin clipi.

— Cum doreşti, Seni... – ah! – Rand. Ştii, eu sunt amuşinar. Duminică se împlinesc patru ani de când fac asta. Nu mai auzisem de aşa ceva înainte, dar apoi mi s-a spus că mai sunt şi alţii ca mine. La început nu era mare lucru, doar că simţeam mirosuri urâte atunci când nimeni nu simţea nimic, însă după aceea a devenit altceva. Mi-a luat un an întreg până să îmi dau seama ce era. Simţeam mirosul violenţei, al uciderii, al durerii. Simţeam unde se întâmpla. Putem lua urma ucigaşilor. Fiecare urmă e diferită, aşa că nu le poţi încurca. Seniorul Ingtar a auzit de mine şi m-a luat în slujba lui, să ajut ca Regele să facă dreptate.

— Simţi mirosul violenţei? întrebă Rand. Nu-şi putu stăpâni imboldul de a se uita la nasul barbarului. Era un nas obişnuit, nici prea mare, nici prea mic. Vrei să spui că poţi lua urma cuiva care, să zicem, a ucis pe altcineva? După miros?

— Da, pot face asta, Seni... – ah! – Rand. Urma devine mai slabă cu trecerea timpului, dar cu cât este mai multă violenţă, cu atât durează mai mult. Simt mirosul unui câmp de luptă chiar şi după zece ani, chiar dacă urmele oamenilor care au fost acolo s-au pierdut. Lângă Mana Pustiitoare, urmele trolocilor nu se pierd aproape niciodată. Mirosul uciderii, al durerii. Însă o bătaie într-o tavernă, o mână ruptă – mirosul dispare în câteva ceasuri.

— Înţeleg de ce nu vrei să afle femeile Aes Sedai.

— Ah, Seniorul Ingtar avea dreptate în privinţa femeilor Aes Sedai, să le scalde Lumina, Sen... Rand. Era una în Cairhien odinioară – din Ajah Brună, dar jur că mi s-a părut că e Roşie înainte să îmi dea drumul – m-a ţinut o lună încheiată, încercând să afle cum fac. Nu-i plăcea să nu ştie una ca asta. Tot mormăia: „E ceva vechi care a revenit sau e nou?” şi se holba la mine de ai fi zis că eu eram cel care se servea de Puterea Supremă. Aproape că începusem şi eu să am îndoieli. Dar nu am înnebunit şi nu fac nimic. Doar simt mirosul.

Lui Rand îi veniră în minte cuvintele lui Moiraine. „Vechile stavile se prăbuşesc. În vremea noastră este ceva ce aduce a decădere şi a schimbare. Lucruri din vechime iau din nou viaţă şi se nasc lucruri noi. S-ar putea să trăim sfârşitul unei

Vârste.”

— Deci vom lua urma celor care au furat Cornul cu ajutorul nasului tău.

Ingtar dădu din cap a încuviinţare. Hurin rânji, plin de mândrie, şi spuse:

— Aşa vom face, Sen... Rand. Odată am mers pe urmele unui asasin până la Cairhien şi altă dată până la Maradon, ca să-i aduc în faţa Regelui şi să se facă dreptate. Rânjetul îi dispăru de pe buze şi păru tulburat. Dar acum e mult mai rău. Omorurile miros urât, iar urmele ucigaşilor duhnesc îngrozitor, dar acum... Îşi încreţi nasul. Au fost oameni aici seara trecută. Iscoade ale Celui Întunecat, de bună seamă, dar Iscoadele nu se recunosc după miros. O să iau urma trolocilor şi a Jumate-Oamenilor. Şi a ceva cu mult mai înspăimântător. Începu să adulmece, încruntându-se şi murmurând ceva pentru sine, dar Rand tot îl mai auzea. Ceva cu mult mai înspăimântător, să mă ajute Lumina.

Ajunseră la porţile oraşului şi, când trecură de ziduri, Hurin îşi sumeţi capul în vânt. Nările îi fremătară, apoi pufni, scârbit.

— Pe acolo, Senior Ingtar. Arătă spre miazăzi.

Ingtar păru mirat.

— Nu înspre Mană?

— Nu, Senior Ingtar. Ptiu! Hurin se şterse la gură cu mâneca. Mai că le simt gustul. Au luat-o înspre miazăzi.

— Înseamnă că Suprema Înscăunată avea dreptate, zise Ingtar încetişor. O femeie înţeleaptă, care ar merita să fie slujită de cineva mai vrednic decât mine. Ia-le urma, Hurin.

Rand se întoarse şi privi cercetător în urmă, de-a lungul drumului care ducea la fortăreaţă. Spera că Egwene era bine. „Nynaeve o să aibă grijă de ea. Poate că e mai bine că totul s-a petrecut pe neaşteptate, aşa nu ai timp să simţi imediat durerea.”

Porni după Ingtar şi flamura cu bufniţa cenuşie înspre miazăzi. Vântul se înteţea şi, în pofida soarelui, îi îngheţa spatele. I se păru că aude hohote de râs, slabe şi batjocoritoare.

Luna lumina străzile umede şi întunecate din Illian, care încă mai răsunau a petrecere. Peste doar câteva zile Marele

Alai avea să pornească la drum, cu toata pompa şi ceremoniile care, potrivit tradiţiilor, se păstraseră tocmai din Vârsta Legendelor. Sărbătoarea închinată Alaiului se contopise cu Serbarea lui Teven, cu întrecerile sale renumite şi premiile pentru Menestreli. Cel mai însemnat premiu dintre toate, ca de obicei, îi revenea celui care povestea cel mai iscusit *Marele Alai plecat pe urmele Cornului.*

Astă-seară Menestrelii erau primiţi în palatele şi conacele din oraş, acolo unde petreceau oamenii însemnaţi şi puternici şi Corniaţi din toate colţurile lumii plecaţi să găsească, dacă nu chiar Cornul lui Vaiere, cel puţin nemurirea prin cântec şi poveste. Aveau să fie muzică şi dansuri, evantaie şi îngheţată care să alunge prima căldură adevărată din an, dar carnavalul se revărsase şi pe străzi în această noapte înăbuşitoare şi luminată de lună. Era carnaval în fiecare zi şi în fiecare noapte, până la plecarea Alaiului.

Lumea trecea în fugă pe lângă Bayle Domon, purtând măşti şi costume care de care mai neobişnuite şi mai fistichii, multe dintre ele lăsând trupurile la vedere. Alergau ţipând şi cântând, cinci-şase o dată, apoi perechi rătăcite chicotind şi ţinându-se strâns, apoi cete zgomotoase de douăzeci. Artificiile pocneau în aer, explozii aurii şi argintii pe negrul cerului. Erau aproape la fel de mulţi Artificieri în oraş cât Menestreli.

Lui Domon nu-i stătea capul nici la artificii, nici la Cornul lui Vaiere. Se ducea să se întâlnească cu cei care, credea el, încercau să îl omoare.

Traversă Podul Florilor, peste unul dintre numeroasele canale ale oraşului, spre Cartierul Înmiresmat, zona portului. Canalul puţea ca o oală de noapte şi nu era nici un semn că ar fi fost vreodată flori prin apropiere. Cartierul mirosea a cânepă şi catran de la docuri şi de la corăbiile care erau construite şi a mâl; miasma era şi mai puternică din pricina aerului fierbinte care părea aproape îndeajuns de umed cât să îl bei. Domon răsufla anevoie; de fiecare dată când se întorcea din ţinutul de la miazănoapte era surprins, chiar dacă se născuse aici, de căldura de la începutul verii.

Într-o mână ducea un ciomag gros, iar pe cealaltă şi-o

ţinea pe plăselele sabiei scurte de care se servise adesea ca să-şi apere barca de bandiţi. Nu puţini tâlhari stăteau la pândă în nopţile astea de benchetuială, când prada era bogată şi oamenii ameţiţi de vin.

Totuşi, el era un bărbat masiv, bine legat, şi nici unul dintre cei care umblau după aur nu l-ar fi crezut într-atât de bogat, dat fiind că purta un surtuc cu o croială simplă, cât să merite să se pună cu forţa şi ciomagul lui. Cei câţiva care îl vedeau desluşit când trecea printr-un ochi de lumină pe lângă vreo fereastră se dădeau înapoi şi aşteptau să se îndepărteze. Părul negru care îi ajungea până la umeri şi barba lungă care îi lăsa dezgolită buza de sus încadrau o faţă rotundă, dar chipul acela nu fusese niciodată blajin, iar acum era atât de încruntat încât ai fi crezut că vrea să îşi facă drum printr-un zid. Trebuia să se întâlnească cu nişte oameni şi asta nu-i era deloc pe plac.

Alţi petrecăreţi trecură în fugă pe lângă el, cântând fals, încurcând cuvintele din pricina băuturii. „Cornul lui Vaiere, ce aiureală! îşi spuse Domon ursuz. Eu vreau să îmi păstrez barca. Şi viaţa, de-mi ajută Soarta."

Intră într-un han care avea pe firmă un bursuc uriaş, cu dungi albe, care ţopăia pe picioarele din spate şi un bărbat care purta o lopată de argint. Se numea *Bursucul ţistuit,* deşi nici măcar Nieda Sidoro, hangiţa, nu mai ştia ce însemna acest nume; fusese întotdeauna un han cu acest nume în Illian.

Odaia mare a hanului, cu rumeguş pe jos, era bine luminată şi liniştită; doar un muzicant zdrăngănea la corzile unei lăute unul din cântecele triste ale Oamenilor Mării. Nieda nu permitea ca în hanul ei să fie harmalaie, iar nepotul ei, Bili, era destul de vânjos ca să scoată un om afară cu o singură mână. Marinarii, docherii şi neguţătorii veneau la Bursucul ca să bea ceva şi poate să stea puţin de vorbă, să joace pietre sau săgeţi. Acum camera era pe jumătate plină; chiar şi cei cărora le plăcea tihna fuseseră ispitiţi de carnaval. Vorbeau încet, dar Domon îi auzi pomenind despre Alai, despre Falsul Dragon pe care îl prinseseră cei din Murandy, despre cel pe care locuitorii din Tear îl urmăreau prin Haddon Mirk. Se pare

că se punea întrebarea ce ar fi mai bine – să moară Falsul Dragon sau să moară cei din Tear.

Domon făcu o strâmbătură. „Falşi Dragoni! Of, Soartă, nu mai eşti nicăieri la adăpost.” Dar nu prea îi păsa nici de Falşii Dragoni, nici de Alai.

Proprietăreasa îndesată, cu părul prins în coc la spate, ştergea o cană, urmărind ce se întâmpla în încăpere. Nu se opri din treabă, nici măcar nu se uită la el, însă pleoapa stângă i se lăsă în jos şi trase cu coada ochiului la o masă din colţ, unde erau aşezaţi trei bărbaţi. Erau foarte tăcuţi, chiar şi pentru un loc ca Bursucul, aproape posaci, iar pălăriile lor de catifea în formă de clopot şi hainele de culoare închisă, cu dungi argintii, stacojii şi aurii brodate pe piept, ieşeau în evidenţă printre veşmintele simple ale celorlalţi.

Domon oftă şi se aşeză şi el la o masă din colţ. „Din Cairhien, de data asta.” Luă o cană de bere brună de la o fată care servea şi bău îndelung din ea. Când o puse jos, cei trei bărbaţi cu haine în dungi stăteau lângă masa lui. Făcu un gest discret, dându-i de înţeles Niedei că nu avea nevoie de Bili.

— Căpitanul Domon? Nu-i prea puteai deosebi, dar ceva din tonul celui care vorbise îl făcu pe Domon să îl creadă căpetenia lor. Nu păreau înarmaţi; în pofida hainelor elegante, arătau de parcă nu aşa le era felul. Privirile le erau nemiloase, iar chipurile cât se poate de obişnuite. Căpitanul Domon, de pe *Picătura!*

Domon încuviinţă, dând scurt din cap, iar cei trei se aşezară, fără să aştepte să fie poftiţi. Acelaşi bărbat vorbi; ceilalţi doi priveau, aproape fără să clipească. „Gărzi, îşi spuse Domon, în ciuda hainelor lor elegante. Cine o fi, de are nevoie de gărzi care să-l păzească?”

— Căpitane Domon, avem pe cineva care trebuie adus de la Mayene la Illian.

— *Picătura* e barcă de râu, îl întrerupse Domon. Merge pe apă mică, nu are chilă pentru apă adâncă. Nu era tocmai adevărat, dar nu era nevoie să le explice mai mult unora care stăteau pe uscat. „Cel puţin o să fie altceva decât la Tear. Sunt mai deştepţi.”

Bărbatul nu păru tulburat de întrerupere.

— Am auzit că ai renunţat la negoţul pe râu.

— Poate că da, poate că nu. Nu m-am hotărât. De fapt se hotărâse. Nu voia să se mai întoarcă în susul râului, înapoi la Ţinuturile de la Hotar, nici pentru toată mătasea trimisă în jos, înspre Tear. Blănurile şi mirodeniile din Saldaea nu meritau osteneala, şi asta nu avea nimic de-a face cu Falsul Dragon despre care auzise acolo. Dar se întrebă încă o dată cum de mai ştia cineva de planurile lui. Nu vorbise cu nimeni, însă ceilalţi ştiau.

— Poţi acosta la Mayene destul de uşor. Nu mă îndoiesc, căpitane, că pentru o mie de galbeni te vei învoi să mergi de-a lungul malului.

Fără să vrea, Domon făcu ochii mari. Era de patru ori mai mult ca ultima dată, şi chiar şi atunci fusese o ofertă care te lăsa fără grai.

— Pe cine vreţi să vă aduc pentru banii ăştia? Chiar pe Prima Domniţă din Mayene? Au izbutit cei din Tear să o izgonească în cele din urmă?

— Nu ai nevoie de nume, căpitane. Bărbatul puse pe masă o pungă mare de piele şi un pergament cu sigiliu. Punga zornăi tare când o împinse peste masă. Pe cercul mare de ceară roşie de pe pergamentul făcut sul era însemnul Cairhienului – un soare cu multe raze răsărind. Pentru început, două sute. Pentru o mie de galbeni, nu cred că ai nevoie de nume. Înmânează asta, cu sigiliul nedesfăcut, căpitanului portului din Mayene şi el îţi va da alte trei sute, precum şi călătorul. Vei primi restul de la mine, când aduci călătorul aici. Atâta vreme cât nu vei încerca să afli identitatea acestui călător.

Domon trase adânc aer în piept. „Soartă, merită drumul, chiar de n-o să primesc decât banii din punga asta.” Iar o mie însemna mai mulţi bani decât ar fi făcut în trei ani. Bănuia că, dacă ar cerceta puţin, ar descoperi semne, doar semne, că aceasta călătorie avea de-a face cu nişte înţelegeri secrete între Consiliul celor Nouă din Illian şi Prima Domniţă din Mayene. Regatul ei – de fapt doar un oraş – era, la drept vorbind, o provincie din Tear, doar numele îi era altul, şi fără îndoiala că ar fi vrut ca Illian să îi vina în ajutor. Şi erau mulţi

în Illian care spuneau că era vremea să se pornească din nou la război, că Tear îşi oprea o parte mai mare decât se cuvenea din negoţul de pe Marea Furtunilor. De bună seamă ar fi căzut în cursă, dacă nu ar fi văzut trei asemenea în ultima lună.

Se întinse să ia punga, dar bărbatul care vorbise îl apucă de încheietură. Domon se uită mânios la el, însă bărbatul îi întoarse privirea, liniştit.

— Trebuie să porneşti cât mai repede, căpitane.

— Când se crapă de ziuă, mormăi Domon, iar bărbatul încuviinţă din cap şi îi dădu drumul la mână.

— Când se crapă de ziuă, atunci, Căpitane Domon. Nu uita, tăcerea îţi va cruţa viaţa şi vei putea să îţi cheltuieşti banii.

Domon îi urmări cu privirea pe cei trei care se îndepărtau, apoi se zgâi posac la punga şi pergamentul din faţa lui. Cineva voia să o ia spre răsărit. Tear sau Mayene, nu avea importanţă, atâta vreme cât mergea spre răsărit. Credea că ştie cine voia acest lucru. „Dar, de fapt, habar nu am.” Mai puteai şti cine este Iscoada Celui Întunecat? Dar el ştia că Iscoadele Celui Întunecat îl urmăriseră încă de când plecase din Maradon ca să vină din nou în josul râului. Iscoadele Celui Întunecat şi troloci. Măcar de asta putea fi sigur. Adevărata întrebare, la care nu avea nici o umbră de răspuns, era de ce?

— Necazuri, Bayle? întrebă Nieda. Arăţi de parcă ai fi văzut un troloc. Chicoti, lucru la care nu te-ai fi aşteptat de la o femeie de dimensiunile ei. Ca mai toţi cei care nu fuseseră niciodată în Ţinuturile de la Hotar, nu credea în troloci. Încercase să îi spună adevărul; femeii îi plăceau poveştile lui şi credea că sunt toate nişte minciuni. Nu credea nici că există zăpadă.

— Nu, nimic, Nieda. Desfăcu punga, scoase un ban fără să se uite şi i-l aruncă. Băutură pentru toată lumea cât ajunge, apoi o să-ţi mai dau încă unul.

Nieda se uită mirată la galben.

— Galben din Tar Valon! Acum faci negoţ cu vrăjitoarele, Bayle?

— Nu, zise el răguşit. Asta nu fac!

Nieda muşcă galbenul, apoi îl ascunse sub cingătoarea ei lată.

— Da, e aur. Şi, oricum, bănuiesc că vrăjitoarele astea nu sunt atât de rele cum le înfăţişează unii. N-aş îndrăzni să spun asta multor bărbaţi. Ştiu pe cineva care schimbă din ăştia. Nu trebuie să-mi mai dai altul astă-seară, cu cât de puţină lume este aici. Mai vrei bere, Bayle?

Încuviinţă din cap, amorţit, deşi cana din faţa lui era aproape plină, iar femeia se îndepărtă. Îi era prietenă şi nu avea să vorbească despre ceea ce văzuse. Rămase zgâindu-se la punga de piele. O altă cană îi fu pusă în faţă, înainte chiar să fi apucat să deschidă punga cât să se uite la monedele dinăuntru. Le răscoli cu degetele lui bătătorite. Galbenii luceau la lumina lămpii şi fiecare purta însemnul Flăcării din Tar Valon. Se grăbi să închidă punga la loc. Erau bani primejdioşi. Unu-doi galbeni puteau trece neobservaţi, dar atât de mulţi i-ar fi făcut pe oameni să creadă exact ceea ce credea şi Nieda. Erau Copii ai Luminii în oraş şi, deşi nu exista nici o lege în Illian care să-ţi interzică să ai de-a face cu femeile Aes Sedai, dacă Mantiile Albe ar fi auzit de aşa ceva, n-ar mai fi avut scăpare. Bărbaţii aceştia se încredinţaseră că nu poate să ia aurul şi să rămână în Illian.

În timp ce stătea acolo, făcându-şi tot felul de griji, Yarin Maeldan, secundul lui, veşnic morocănos, înalt şi adus de spate ca o barză, intră în han, mohorât, şi se aşeză la masa căpitanului.

— Cam e mort, căpitane.

Domon se uită ţintă la el, încruntându-se. Alţi trei din oamenii lui fuseseră deja ucişi, câte unul de fiecare dată când nu se învoise să pornească spre răsărit. Magistraţii nu făcuseră nimic; era primejdios să umbli pe străzi noaptea, ziceau ei, iar marinarii erau neciopliţi şi arţăgoşi. Magistraţilor nu le prea păsa de ce se petrecea în Cartierul Înmiresmat, atâta vreme cât cetăţenii respectabili nu păţeau nimic.

— Dar de data asta m-am învoit, murmură el.

— Nu e tot, căpitane, continuă Yarin. L-au tăiat cu cuţitele, de parcă vroiau să afle ceva de la el. Şi nişte bărbaţi au încercat să se strecoare la bordul *Picăturii* cu mai puţin de-un

ceas în urmă. Străjile de la doc i-au pus pe fuga. E a treia oară în zece zile când se întâmplă una ca asta; nu ştiam că bandiţii ăştia care dau târcoale pe chei sunt atât de îndărătnici. De obicei aşteaptă să treacă ceva vreme înainte să încerce din nou. Şi cineva mi-a cotrobăit aseară prin odaia de la Delfinul Argintiu. Au luat nişte arginţi, ca să cred eu că erau hoţi, dar nu s-au atins de catarama aia de la cingătoare pe care o am, cea bătută cu granate şi piatra-lunii, care era la vedere. Ce se petrece, căpitane? Oamenilor a început să le fie teamă, şi până şi eu sunt puţin neliniştit.

Domon se ridică în picioare.

— Îmboldeşte echipajul, Yarin. Găseşte-i pe ceilalţi şi spune-le că *Picătura* pleacă la drum de îndată ce sunt destui oameni la bord. Îşi îndesă pergamentul în buzunarul de la surtuc, înşfăcă punga cu galbeni şi îşi împinse secundul afară pe uşă. Îmboldeşte-i, Yarin, altminteri o să-i las pe uscat pe toţi cei care nu ajung la timp.

Domon îi dădu un brânci lui Yarin ca să-l convingă să o ia la fugă, apoi se furişă spre docuri. Chiar şi tâlharii care auzeau zăngănitul banilor din pungă se dădeau la o parte din calea lui, căci acum mergea cu paşii cuiva care se pregăteşte să ucidă.

Când ajunse, câţiva oameni se căţărau deja la bordul *Picăturii,* iar alţii alergau în picioarele goale pe cheiurile de piatră. Nu ştiau ce anume se temea el că îl urmăreşte, nu ştiau nici măcar dacă îl urmăreşte cineva, dar ştiau că are câştiguri bunicele şi că, după obiceiul din Illian, dă o parte echipajului.

Picătura avea optzeci de picioare lungime, doua catarge, traversa lată, cu loc pentru încărcătură atât pe punte, cât şi în cală. În ciuda a ceea ce le spusese bărbaţilor din Cairhien – dacă într-adevăr erau din Cairhien – Domon credea că rezistă şi la apă adâncă. Marea Furtunilor era mai liniştită vara.

— Trebuie să reziste, mormăi el şi coborî cu paşi mari în cabina lui.

Aruncă punga cu galbeni pe patul lipit de carenă, cum erau de altfel şi celelalte lucruri din cabina de la pupa, şi scoase pergamentul din buzunar. Aprinse un felinar care

atârna în cârlig deasupra capului lui şi-l cercetă cu băgare de seamă, întorcându-l pe toate feţele, ca şi cum ar fi putut să citească ce era înăuntru fără să-l deschidă. Se auzi o bătaie la uşă şi se încruntă.

— Intră.

Yarin îşi băgă capul înăuntru.

— Toată lumea e la bord, mai puţin trei pe care nu i-am găsit. Dar am trimis vorbă în toate tavernele, tripourile şi prăvăliile din cartier. Or să ajungă şi ei înainte să se facă lumină şi să pornim în susul râului.

— *Picătura* o să pornească la drum chiar acum. Spre mare. Domon nu stătu să asculte protestele lui Yarin despre lumină şi maree, şi despre cum *Picătura* nu era făcută să iasă pe mare. Acum! *Picătura* poate ieşi în larg şi la reflux. Doar n-ai uitat cum să navighezi la lumina stelelor, nu-i aşa? Scoate-o în larg, Yarin. Scoate-o de îndată şi vino din nou la mine după ce trecem de dig.

Secundul şovăi – nu se mai întâmplase niciodată ca Domon să nu fie pe punte, dând ordine, în momente mai dificile, iar acum, când *Picătura* urma să iasă în larg, noaptea, era tocmai un asemenea moment – apoi încuviinţă dând din cap şi ieşi. Peste câteva clipe, vocea lui Yarin care dirija echipajul şi zgomotul înfundat al picioarelor pe punte se auziră şi în cabina lui Domon. Nu le băgă în seamă, nici măcar atunci când barca se înclină, ieşind din port.

În cele din urmă, ridică ferestruica felinarului şi puse o lamă de cuţit în flacără. Grăsimea de pe lamă începu să ardă, iar fumul se ridică învălătucindu-se, dar, înainte ca metalul să se înroşească, dădu hărţile la o parte şi întinse pergamentul pe masă, băgând cu mare grijă lama fierbinte sub cercul de ceară. Partea de sus se desprinse.

Era o scrisoare simplă, fără nici o introducere sau formă de salut; broboane de sudoare îi acoperiră fruntea.

Purtătorul acestei scrisori este o Iscoadă a Celui Întunecat şi este căutat în Cairhien pentru omor şi alte fărădelegi, printre care şi furtul de la Persoana Noastră. Vă cerem să îl prindeţi pe acest om şi să puneţi stăpânire pe toate lucrurile

lui, până la ultimul. Trimisul nostru va veni să ia ceea ce a furat de la Noi. Toate celelalte lucruri, în afară de cele care Ni se cuvin, să vă fie răsplată pentru că l-aţi prins. Ticălosul să fie spânzurat fără zăbavă, ca mişelia lui să nu mai întineze Lumina.

Pecetluit de Mâna Noastră
Galldrian su Riatin Rie
Regele Cairhienului
Apărătorul Zidului Dragonului

Ceara subţire, de culoare roşie, de sub semnătură, purta sigiliul din Cairhien, soarele cu multe raze, şi Cele Cinci Stele ale Casei Riatin.

— Apărătorul Zidului Dragonului, aiurea! bodogăni Domon. Nimeni nu se mai poate numi aşa.

Cercetă cu mare atenţie peceţile şi semnătura, ţinând scrisoarea aproape de lampă, cu nasul aproape vârât în pergament; sigiliul nu avea nici un cusur, iar scrisul lui Galldrian nu-l cunoştea. Dacă nu semnase Regele însuşi, bănuia că cel care semnase în locul lui imitase cu dibăcie scrisul lui Galldrian. În orice caz, nu avea prea mare importanţă. În Tear, acea scrisoare ar fi fost acuzatoare în mâinile cuiva din Illian. La fel şi în Mayene, unde influenţa Tearului era atât de mare. Acum nu era război, iar în porturi oamenii veneau şi plecau după voie, dar cei din Tear nu-i prea plăceau pe cei din Illian, şi invers. Mai ales dacă aveau o astfel de justificare.

O clipă îi trecu prin cap să ardă pergamentul la flacăra felinarului – era primejdios să ţii o asemenea scrisoare, fie că erai în Tear, în Illian sau în orice altă parte a lumii – dar în cele din urmă îl ascunse într-un ungher tainic din spatele mesei, sub o tăblie pe care numai el ştia cum s-o deschidă.

— Toate lucrurile mele, ei?

Strângea tot felul de lucruri vechi, câte putea şi el, trăind la bord. Lucrurile pe care nu le putea cumpăra, pentru că erau prea scumpe sau prea mari, le păstra în amintire. Toate acele relicve ale vremurilor trecute, acele minunaţii răspândite prin lume care îl atrăseseră de copil spre lumea corăbiilor.

Adăugase patru obiecte colecţiei lui, la Maradon, în ultima călătorie, şi în acel moment începuse să fie urmărit de Iscoadele Celui Întunecat. Şi un timp şi de troloci. Auzise că Whitebridge arsese din temelii după ce plecase el de acolo şi umblaseră zvonuri că ar fi fost troloci, dar şi un Myrddraal. Toate acestea îl încredinţaseră că nu i se părea şi îl făcuseră să fie cu ochii-n patru când i se făcuse acea primă propunere ciudată – prea mulţi bani pentru o simplă călătorie până la Tear, prea neconvingătoare povestea.

Scotoci în cufăr şi puse pe masă obiectele pe care le cumpărase la Maradon. O Fachie, despre care se spunea că se păstrase din Vârsta Legendelor. Cu siguranţă meşteşugul facerii lor se pierduse. Era un obiect foarte scump şi mai rar decât un magistrat cinstit. Semăna cu o bară obişnuită de sticlă, mai groasă decât degetul lui mare de la mână, şi lungă aproape cât braţul lui, însă când o ţinea în mână strălucea la fel de puternic ca un felinar. Fachiile se spărgeau ca sticla; aproape că îşi pierduse barca în focul care izbucnise din pricina primeia pe care o avusese. O sculptură din fildeş, înnegrită de vreme, care înfăţişa un bărbat cu o sabie. Cel care i-o vânduse pretindea că, dacă o ţineai mai mult în mână, începeai să te încălzeşti. Nici Domon, nici cei pe care îi lăsase să o ţină în mână nu se încălziseră, dar era veche, iar asta era de ajuns pentru Domon. Ţeasta unei pisici, mare cât cea a unui leu şi atât de veche încât se preschimbase în piatră. Dar nici un leu nu avusese vreodată colţi lungi de un picior, ca ai unui elefant. Şi un disc gros de mărimea unei palme, jumătate alb şi jumătate negru, cu o linie şerpuitoare care separa culorile.

Vânzătorul din Maradon spusese că era din Vârsta Legendelor, crezând că îl păcăleşte, însă Domon se târguise foarte puţin înainte să plătească, căci recunoscuse ceea ce îi scăpase acestuia: vechiul însemn al Aes Sedai, dinainte de Frângerea Lumii. Era primejdios să ai un asemenea lucru, dar nici nu puteai trece nepăsător pe lângă el dacă erai fascinat de obiectele vechi.

Şi era din inimă-de-piatră. Vânzătorul nu îndrăznise să adauge şi asta la minciunile pe care credea că le spune. Nici

un vânzător din Maradon nu-şi permitea nici măcar o bucăţică de *cuendillar. D*iscul era tare şi neted, şi nu avea altă valoare decât vechimea, dar Domon se temea că tocmai asta căutau urmăritorii. Mai văzuse şi în alte locuri Fachii şi sculpturi din fildeş, şi chiar oase preschimbate în piatră. Dar, chiar dacă ştia ce vor – dacă într-adevăr ştia – tot nu-şi putea închipui de ce; şi nici măcar nu mai era sigur cine îl urmarea. Galbeni din Tar Valon şi un vechi însemn al Aes Sedai. Îşi frecă buzele cu mâna; simţea în gură gustul amar al fricii.

Se auzi un ciocănit la uşă. Puse discul jos şi trase o hartă desfăcută peste lucrurile de pe masă.

— Intră.

Yarin intră în cabină.

— Am trecut de dig, căpitane.

Domon fu mirat, apoi se mânie pe el însuşi. Nu ar fi trebuit să se cufunde atât de mult în gânduri încât nici să nu mai simtă cum *Picătura* trecuse peste ridicături.

— Ia-o spre apus, Yarin. Stai tu la cârmă.

— Ebou Dar, căpitane?

„Nu e destul de departe. Mai trebuie cinci sute de leghe."

— O să stăm acolo până când fac rost de hărţi şi umplem butoaiele de apă, apoi pornim spre apus.

— Spre apus, căpitane? Tremalking? Oamenii Mării sunt zgârciţi cu străinii.

— Spre Oceanul Aryth, Yarin. Se face mult negoţ între Tarabon şi Arad Doman şi nici nu trebuie să-ţi faci griji din pricină că apa nu e destul de adâncă. Aud că nu le prea place marea. Şi toate orăşelele de la Capul Toman, toate libere, neatârnate. Putem lua chiar blănuri şi mirodenii aduse în Bandar Eban.

Yarin scutură încet din cap. Nu vedea niciodată partea bună a lucrurilor, dar era un marinar de nădejde.

— Blănurile şi mirodeniile or să coste mai mult decât dacă ne-am duce singuri după ele, în susul râului. Şi am auzit că ar fi un război pe acolo. Dacă Tarabon şi Arad Doman se luptă, probabil că nu se mai face nici negoţ. Mă îndoiesc că vom face mulţi bani dacă mergem doar în oraşele de la Capul Toman, chiar dacă acolo nu e război. Faime e cel mai mare

dintre ele, şi până şi el e mic.

— Cei din Tarabon şi din Doman s-au certat adesea pe Şesul Almoth şi Capul Toman. Însă, dacă eşti deştept, poţi face negoţ chiar dacă au ajuns să se lupte. Spre apus, Yarin.

Domon aşteptă ca Yarin să ajungă sus, apoi băgă şi discul alb-negru în ascunzătoarea din spatele mesei şi puse restul lucrurilor la loc în fundul cufărului. „Iscoade ale Celui Întunecat sau Aes Sedai, n-o să joc după cum vor ei. Să-mi ajute Soarta, n-o s-o fac."

Simţindu-se pentru prima dată la adăpost după luni de zile, Domon urcă pe punte tocmai când *Picătura* se apleca într-o parte ca să aibă vânt din proră şi pornea pe marea întunecată spre apus.

CAPITOLUL 10

Începe Căutarea

Ingtar alese un pas iute pentru începutul unei lungi călătorii, într-atât de iute încât Rand îşi cam făcea griji pentru cai. Dobitoacele puteau merge la trap ore în şir, dar ziua era departe de a se fi încheiat, şi urmau să vină şi alte zile asemenea. După expresia de pe chipul lui Ingtar, Rand ar fi zis că are de gând să îi prindă pe cei care furaseră Cornul încă din prima zi, din primul ceas. Aducându-şi aminte glasul cu care jurase în faţa Supremei Înscăunate, Rand nu era deloc mirat. Totuşi, nu scoase nici o vorbă. Seniorul Ingtar era căpetenia lor; oricât de prietenos s-ar fi arătat faţă de Rand, nu i-ar fi plăcut să primească sfaturi de la un păstor.

Hurin mergea cu un pas în urma lui Ingtar, dar amuşinarul era cel care îi călăuzea spre miazăzi, arătându-i lui Ingtar drumul. Ţinutul era vălurit, cu dealuri acoperite de păduri, pline de brazi, stejari şi arbuşti, însă drumul pe care îl alesese Hurin era drept ca o săgeată, abătându-se doar ca să ocolească dealurile mai înalte, pe care ar fi pierdut mai mult timp urcându-le. Flamura cu bufniţa cenuşie flutura în bătaia vântului.

Rand încercă să meargă alături de Mat şi Perrin, dar când se apropie de ei cu calul, Mat îi făcu semn cu cotul lui Perrin, iar acesta, fără tragere de inimă, o luă la galop spre capul coloanei, împreună cu Mat. Spunându-şi că nu are rost să călărească singur în spate, Rand merse din nou în faţă. Cei doi porniră din nou spre spate, din nou la îndemnul lui Mat.

„Arde-i-ar. Nu vreau decât să-mi cer scuze.” Se simţea singur. Faptul ca ştia că nu e decât vina lui nu-l făcea să se simtă mai bine.

În vârful unui deal, Uno descălecă şi începu să cerceteze pământul bătătorit de copitele cailor. Zgândări cu un băţ nişte baligi şi mormăi:

— Se mişcă al dracului de repede, Seniore. Avea o

asemenea voce, încât părea că ţipă chiar şi atunci când vorbea normal. Nu am recuperat deloc din timp. Arde-m-ar, s-ar putea chiar să fi pierdut un ceas. La cum gonesc, or să-şi omoare nenorociţii de cai. Atinse cu degetele o urmă de copită. Ăsta nu e cal. E un nenorocit de troloc. Sunt urme de picioare de ţap aici.

— O să-i prindem, zise Ingtar încruntat.

— Caii noştri, Seniore. Nu face să îi băgăm în pământ înainte să îi prindem din urmă. Chiar dacă rămân fără cai, nenorociţii de troloci tot rezistă mai mult decât caii.

— O să-i prindem. Încalecă, Uno.

Uno se uită cu un ochi la Rand, apoi ridică din umeri şi urcă în şa. Ingtar îi puse să coboare în fugă povârnişul de cealaltă parte, aproape alunecând până jos, şi porni să urce în galop următorul deal.

„De ce m-a privit aşa”, se întrebă Rand. Uno era dintre aceia care nu se arătaseră niciodată prea prietenoşi cu el. Nu era o ostilitate făţişă, ca la Masema; Uno nu era prietenos decât cu câţiva veterani, la fel de cărunţi ca şi el. „Doar n-o crede şi el că sunt Senior.”

Uno privea tot timpul înainte, scrutător, însă când vedea că Rand se uită la el, îi întorcea privirea, fără să scoată o vorbă. Asta nu însemna mare lucru. L-ar fi privit şi pe Ingtar drept în ochi. Aşa îi era felul.

Drumul ales de Iscoadele Celui Întunecat – „Şi oare ce alt-ceva”, se întreba Rand; Hurin tot bodogănea despre „ceva mult mai rău” – care furaseră Cornul nu trecea pe lângă nici un sat. Rand văzu sate, de pe un vârf de deal pe altul, la o milă sau mai mult depărtare, dar nu se apropiară niciodată îndeajuns încât să desluşească oamenii de pe uliţe. Sau într-atât încât oamenii aceia să desluşească grupul ce se îndrepta spre miazăzi. Erau şi ferme, case cu streşini joase, hambare înalte şi coşuri din care ieşea fum – pe vârful dealurilor, pe povârnişuri, în vale, dar toate erau prea departe ca să fie văzuţi de fermieri.

În cele din urmă, chiar şi Ingtar trebui să accepte că dobitoacele nu aveau să mai reziste multă vreme dacă mergeau tot aşa. Rand auzi sudalme înăbuşite, apoi Ingtar îşi

lovi coapsa cu pumnul strâns în mânuşă, dar sfârşi prin a le porunci tuturor să descalece. Urcară pe jos un deal, cu caii de căpăstru, apoi coborâră, cale de o milă, după care se urcară din nou în şa. Apoi iar mai merseră pe jos, iar mai călăriră o milă. Pe jos, călare.

Rand fu mirat să îl vadă pe Loial rânjind când mergeau pe jos, urcând anevoie un deal. Când se întâlniseră prima data, Ogierului nu-i prea venea la socoteală să călărească şi prefera să se încreadă în propriile picioare, însă Rand crezuse că trecuse de mult peste asta.

— Îţi place să alergi, Rand? râse Loial. Mie îmi place. Eram cel mai iute din *steddingul* Shangtai. O dată am întrecut şi un cal.

Rand se mulţumi să scuture din cap. Nu voia să vorbească dacă nu era neapărată nevoie, ca să nu-şi piardă răsuflarea. Se uită după Mat şi Perrin, dar erau încă în spate, iar Rand nu-i vedea din pricina oamenilor din faţa lor. Se întrebă cum de cei din Shienar izbuteau să meargă pe jos îmbrăcaţi în armură. Nici unul dintre ei nu încetinise pasul şi nu se plânsese. Uno nici măcar nu părea asudat, iar sangeagaşul nu lăsase nici o clipă din mână flamura cu bufniţa cenuşie.

Mergeau sprinten, dar amurgi înainte să îi zărească pe cei pe care îi urmăreau. În cele din urmă, deşi fără tragere de inimă, Ingtar le spuse să se oprească şi să facă tabăra pentru noapte în pădure. Cei din Shienar se apucară să aprindă focul şi să priponească caii; obişnuinţa îşi spunea cuvântul şi făceau totul cu îndemânare şi fără efort. Ingtar puse şase oameni, doi câte doi, să stea primii de strajă.

Prima grijă a lui Rand fu să-şi găsească bocceaua în coşurile de răchită din spatele cailor de povară. Nu îi fu prea greu – erau puţine boccele printre provizii – însă, când o deschise, scoase un ţipăt care îi făcu pe toţi să sară în picioare şi să scoată săbiile din teacă. Ingtar se apropie în fugă de el.

— Ce s-a întâmplat? Pace, a pătruns cineva în tabără? Străjile nu au zis nimic.

— E vorba de hainele astea, gemu Rand, holbându-se încă la ceea ce scosese din boccea. Una din haine era neagră,

brodată cu fir de argint, iar cealaltă albă, cu broderie aurie. Amândouă aveau bâtlani pe guler şi amândouă erau cel puţin la fel de elegante ca haina purpurie pe care o purta. Servitorii mi-au zis că mi-au pus doua surtuce bune şi trainice. Uită-te aici!

Ingtar îşi băgă sabia la loc în teaca. Ceilalţi începură să îşi vadă din nou de treburi.

— Păi, de bune sunt bune.

— Nu le pot purta. Nu pot să merg îmbrăcat aşa tot timpul.

— Poţi să le porţi. O haină e o haină. Înţeleg că Moiraine Sedai însăşi s-a ocupat de asta. Poate că femeile Aes Sedai nu ştiu prea bine ce poartă bărbaţii la drum. Ingtar rânji. După ce punem mâna pe trolocii ăia, poate o să sărbătorim. Cel puţin tu o să fii îmbrăcat cum se cuvine, chiar dacă noi n-o să fim. Porni agale spre locul unde ardeau deja focurile pentru gătit.

Rand rămăsese încremenit din clipa în care Ingtar pomenise de Moiraine. Se uită lung la cele două haine. „Ce-o fi vrând să facă? Orice-ar fi, n-o s-o las să se folosească de mine." Puse totul la loc în boccea şi o îndesă înapoi în coş. „Mai bine umblu gol", îşi spuse el cu amărăciune.

Cei din Shienar obişnuiau să gătească cu rândul, iar când Rand se întoarse la foc, Masema amesteca în ceaun. Mirosul tocanei făcute din napi, ceapă şi carne uscată se răspândise în toată tabăra. Ingtar fu servit primul, apoi Uno, iar ceilalţi se înşirau unul în spatele celuilalt, fiecare după cum ajungea. Masema turnă un polonic mare de tocană în blidul lui Rand; acesta făcu grabnic un pas în spate ca să nu i se scurgă zeamă pe haină şi se dădu la o parte ca să facă loc următorului, sugându-şi degetul la care se arsese. Masema îl ţintui cu privirea; rânjea, dar în ochi nu avea nici urmă de zâmbet. Uno se apropie şi îl pocni peste cap.

— N-am adus mâncare ca s-o verşi tu pe jos. Bărbatul cu un singur ochi se uită la Rand şi se îndepărtă. Masema îşi frecă urechea cu mâna, dar continuă să îl privească mânios pe Rand.

Rand se duse lângă Ingtar şi Loial, care se aşezaseră pe jos sub un stejar masiv. Ingtar îşi scosese coiful şi îl pusese

alături, dar îşi păstrase armura. Mat şi Perrin erau deja acolo şi înfulecau lacom. Mat surâse dispreţuitor când văzu haina lui Rand; Perrin îi aruncă o privire cu ochii săi galbeni care străluceau la lumina focului, apoi se aplecă din nou asupra blidului pe care îl ţinea în mână. „Cel puţin de data asta n-au mai plecat.”

Se aşeză turceşte lângă Ingtar, în faţa lor.

— Aş vrea să ştiu şi eu de ce se tot uită Uno la mine. Probabil din pricina nenorocitei ăsteia de haine.

Ingtar se opri din mestecat, gânditor. În cele din urmă spuse:

— Uno se întreabă de bună seamă dacă eşti vrednic de o sabie cu pecetea bâtlanului. Mat pufni zgomotos, însă Ingtar continuă netulburat. Nu-ţi face inimă rea. S-ar purta şi cu Seniorul Agelmar de parcă ar avea caş la gură, de ar putea. Ei, poate nu cu Seniorul Agelmar, dar cu toţi ceilalţi. Are limba ascuţită, dar dă sfaturi bune. Aşa ar şi trebui: e soldat de dinainte să mă nasc eu. Ia aminte la ce spune, nu lua în seamă cum o spune şi o să-ţi fie bine cu el.

— Credeam că e ca Masema. Rand luă o înghiţitură de tocană. Era prea fierbinte, dar o înghiţi pe nerăsuflate. Nu mai mâncaseră de când plecaseră din Fal Dara, iar de dimineaţă fusese prea îngrijorat ca să mănânce. Îi ghiorăiau maţele, aducându-i aminte că era şi vremea să îmbuce ceva. Se întrebă dacă ar fi bine să îi spună lui Masema că îi place mâncarea.

— Masema se poartă de parcă m-ar urî, şi nu pricep de ce.

— Masema a luptat trei ani în timpul Marşurilor de la Răsărit, spuse Ingtar. La Ankor Dail, împotriva Aielilor. Învârti în tocană cu lingura încruntat. Vezi tu, eu nu pun întrebări. Dacă Lan Dai Shan şi Moiraine Sedai zic că eşti din Andor, din Ţinutul celor Două Râuri, atunci aşa e. Dar Masema a rămas cu înfăţişarea Aielilor în cap, şi când te vede... Ridică din umeri. Eu nu pun întrebări.

Rand îşi lăsă lingura să cadă în blid, oftând.

— Fiecare crede că sunt ceva ce nu sunt de fapt. Sunt din Ţinutul celor Două Râuri, Ingtar. Cultivam tutun cu... cu tata, şi aveam grijă de oi. Ăsta sunt eu. Un fermier şi un păstor din

Ţinutul celor Două Râuri.

— E din Ţinutul celor Două Râuri, zise Mat batjocoritor. Am crescut împreună, deşi, după cum stau lucrurile acum, n-ai zice. N-avea destui gărgăuni, i-ai mai băgat în cap şi prostia asta cu Aielii. Lumina ştie ce-o să iasă. Un Senior Aiel, poate.

— Nu, spuse Loial, într-adevăr seamănă. Mai ţii minte, Rand, ţi-am zis şi eu asta odată, deşi credeam că e doar din pricină că pe atunci nu cunoşteam prea bine oamenii. Mai ţii minte? Până dispare răcoarea, până dispare apa, în Umbră cu dinţii dezveliţi, împotrivindu-ne până la ultima suflare, să scuipam în ochiul lui Foc-n-Văz în Ziua Ultimă." Îţi aduci aminte, Rand?

Rand rămase cu privirea aţintită în blid. „Dacă-ţi înfăşori o *shoufa* în jurul frunţii, araţi exact ca un Aiel." Aşa îi spusese Gawyn, fratele lui Elayne, Domniţa-Moştenitoare din Andor. „Toată lumea crede că sunt altcineva decât sunt de fapt."

— Ce e asta? întrebă Mat. Povestea cu să scuipăm în ochiul Celui Întunecat.

— Atât au spus Aielii că vor lupta, răspunse Ingtar, şi nu mă îndoiesc că aşa va fi. Nepunând la socoteala neguţătorii şi Menestrelii, Aielii împart lumea în două: Aieli şi duşmani. S-au abătut de la asta o singură data, acum cinci sute de ani, pentru Cairhien, din motive pe care doar un Aiel le-ar putea înţelege, şi nu cred să se mai întâmple vreodată aşa ceva.

— Nici eu nu cred, oftă Loial. Dar îi lasă pe Tuatha'an, Pribegii, să traverseze Pustiul Aiel. Şi nici pe Ogieri nu-i consideră duşmani, deşi mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar vrea să se aventureze în Pustiu. Aielii vin câteodată în *steddingul* Shangtai ca să facă negoţ cu lemn descântat. Sunt oameni dârji.

Ingtar încuviinţă, dând din cap.

— Aş vrea să am şi eu nişte oameni la fel de dârji. Măcar pe jumătate la fel de dârji.

— Ce glumă mai e şi asta? râse Mat. Dacă eu aş alerga cu armura aia pe mine, m-aş prăbuşi la pământ şi aş dormi o săptămână. Iar voi aţi mers aşa mile întregi, toată ziua.

— Aielii sunt dârji, stărui Ingtar. Şi bărbaţii, şi femeile. M-am luptat cu ei, şi ştiu. Aleargă şaptezeci de mile şi după

aceea câştigă o bătălie. Sunt moartea pe două picioare, fie că au arme, fie că nu. Doar de săbii nu se ating, nu se ştie de ce. Şi nici nu urcă pe cal – nu că ar avea nevoie. Dacă ai sabie, iar Aielul are mâinile goale, poţi zice că e o luptă dreaptă. Asta dacă eşti îndemânatic. Cresc vite şi capre acolo unde tu sau eu am muri de sete până la asfinţit. Îşi sapă satele în nişte stânci uriaşe şi ascuţite adânc, în Pustiu. Sunt acolo cam de la Frângerea Lumii. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să îi scoată din Pustiu şi s-a lăsat cu vărsare de sânge, singura mare înfrângere pe care a suferit-o vreodată. Ziua, aerul din Pustiul Aiel e încins, iar noaptea îngheaţă. Iar Aielii se uită la tine cu ochii lor albaştri şi îţi spun că nu ar vrea să stea în nici un alt loc pe lume. Şi nici măcar nu mint. Dacă ar încerca vreodată să părăsească Pustiul, ne-ar fi foarte greu să îi oprim. Războiul Aiel a durat trei ani, şi la el nu au luat parte decât patru din cele treisprezece clanuri.

— Ochii cenuşii pe care i-a moştenit de la mama lui nu fac din el un Aiel, spuse Mat.

Ingtar ridică din umeri.

— După cum ziceam, eu nu pun întrebări.

Când, în cele din urmă, se culcă, lui Rand îi trecură prin minte tot felul de gânduri nedorite. „Exact ca un Aiel. Moiraine Sedai vrea să spună că eşti din Ţinutul celor Două Râuri. Aielii au nimicit totul până în Tar Valon. Născut pe povârnişurile de pe Piscul Dragonului. Dragonul Renăscut.”

— Nu mă voi lăsa folosit, murmură el, însă tot nu-i fu uşor să adoarmă.

Ingtar ridică tabăra înainte de răsăritul soarelui. Mâncară şi porniră spre miazăzi; norii de la răsărit erau încă roşietici de la soarele ce sta să se ivească, iar frunzele erau încă pline de rouă. De data aceasta Ingtar trimise cercetaşi şi, deşi tot mergeau întins, caii nu erau atât de solicitaţi.

Rand îşi spuse că poate Ingtar îşi dăduse seama că nu aveau să termine într-o zi. Urma ducea în continuare spre miazăzi, zicea Hurin. Până când, la două ceasuri după ce soarele se ridicase pe cer, unul dintre cercetaşi se întoarse în galop.

— Tabără părăsită în faţă, Seniore. Chiar în vârful dealului

de colo. Cred că au fost vreo treizeci sau patruzeci acolo aseară, Seniore.

Ingtar dădu pinteni calului, ca şi cum ar fi auzit că Iscoadele Celui Întunecat erau încă acolo, iar Rand trebui să ţină pasul, altminteri ar fi fost călcat în picioare de cei care veneau în galop în spatele lui.

Nu era mare lucru de văzut. Cenuşa de la foc, bine ascunsă printre copaci, în care fuseseră aruncate resturile de la masă. Un morman de gunoi, pe care deja îl bâzâiau muştele.

Ingtar le spuse să stea pe loc, descălecă şi umblă prin tabără împreună cu Uno, cercetând pământul. Hurin merse de jur împrejurul taberei, adulmecând. Rand rămase lângă ceilalţi; nu avea nici un chef să se uite mai îndeaproape la un loc unde fuseseră troloci şi Iscoade ale Celui Întunecat. Şi un Pierit. „Şi ceva mult mai rău."

Mat se căţără pe jos până în vârful dealului şi se strecură în tabără.

— Aşa arată tabăra unor Iscoade ale Celui Întunecat? Miroase cam urât, dar în rest nu e deloc diferită de alte tabere. Lovi cu piciorul într-una din grămezile de cenuşă şi scoase la iveală o bucată de os ars, pe care se aplecă să o ridice. Oare ce mănâncă Iscoadele Celui Întunecat? Osul ăsta nu pare a fi nici de oaie, nici de vacă.

— Aici a fost un omor, zise Hurin îndurerat. Îşi frecă nasul cu o batistă. Ceva mai rău decât un omor.

— Au fost troloci pe aici, spuse Ingtar, uitându-se drept la Mat. Probabil că li s-a făcut foame, iar Iscoadele Celui Întunecat erau la îndemână. Mat lăsă să cadă osul înnegrit, îngreţoşat

— Nu mai merg spre miazăzi, Senior Ingtar, spuse Hurin. Vorbele lui atraseră atenţia tuturor. Arătă cu degetul spre nord-est. Poate că s-au hotărât totuşi să o ia spre Mană. Să ne ocolească. Poate că doar vroiau să ne facă să pierdem timp mergând spre miazăzi. Nu părea să creadă nici el ce spune. Părea mai degrabă nedumerit.

— Indiferent ce încercau să facă, mârâi Ingtar, o să pun mâna pe ei. Încălecaţi!

Cu toate acestea, peste mai puţin de un ceas, Hurin trase de hăţuri şi se opri.

— Iar s-a schimbat. Acum merg din nou spre miazăzi. Şi au mai omorât pe cineva aici.

În valea aceea dintre două dealuri nu era cenuşă, însă, după ce căutară niţel, dădură peste un leş. Un bărbat făcut covrig şi îndesat sub nişte tufe. Avea ceafa zdrobită şi ochii scoşi din orbite din pricina loviturii. Nimeni nu îl recunoscu, deşi purta haine din Shienar.

— N-o sa pierdem vremea să îngropam o Iscoada a Celui Întunecat, mormăi Ingtar. Pornim spre miazăzi. Şi făcu întocmai, aproape înainte să termine de vorbit.

Ziua trecu ca şi cea de dinainte. Uno cerceta urmele şi baligile şi zicea că mai reduseseră distanţa. La căderea nopţii nu văzuseră nici un troloc şi nici o Iscoadă a Celui Întunecat, iar a doua zi de dimineaţă găsiră o altă tabără părăsită – unde fusese un alt omor, aşa spunea Hurin – şi iar schimbaseră direcţia, de data asta spre nord-vest. După mai puţin de două ore dădură peste un alt leş, un bărbat cu capul despicat de o lovitură de topor, şi o altă schimbare de direcţie. Din nou spre miazăzi. Din nou reduseseră distanţa, după cum zicea Uno. Din nou nu văzură nimic până seara, în afară de nişte ferme în depărtare. Şi ziua următoare fu la fel, schimbări de direcţie, omoruri şi tot restul. Şi următoarea la fel.

Fiecare zi îi aducea puţin mai aproape de cei pe care îi urmăreau, dar Ingtar spumega. Propuse să taie drept când urma îşi schimbă direcţia dimineaţă – cu siguranţă aveau să descopere că urma mergea din nou spre miazăzi şi aşa puteau câştiga timp – însă, înainte să apuce cineva să vorbească, spuse că nu era o idee bună, căci se putea întâmpla ca oamenii pe care îi urmăreau să nu se mai îndrepte spre miazăzi. Îi îndemnă pe toţi să iuţească pasul, să pornească la drum mai devreme şi să nu se oprească până la lăsarea întunericului. Le aduse aminte de însărcinarea pe care le-o dăduse Suprema Înscăunată, să găsească Cornul lui Vaiere şi să nu lase nimic să le stea în cale. Le vorbi despre gloria care îi aştepta, despre cum aveau să fie pomeniţi în poveşti şi în istorie, în poveştile Menestrelilor şi în cântecele

barzilor – bărbaţii care au găsit Cornul. Le vorbea ca şi cum nu se mai putea opri şi se uita mereu la urmele de pe jos, ca şi cum la capătul lor s-ar fi aflat Lumina. Până şi Uno începu să se uite chiorâş la el.

Şi aşa ajunseră la Râul Erinin.

După părerea lui Rand, nu era un sat adevărat. Îşi duse calul printre copaci şi se uită iscoditor la cele câteva case luminate de soarele dimineţii, cu acoperişuri de şindrilă şi cu streşinile până la pământ, care se vedeau pe vârful unui deal ce se înălţa deasupra râului. Puţini oameni treceau pe acolo. Ridicaseră tabăra de doar câteva ceasuri, dar avuseseră timp destul să găsească urmele locului unde poposiseră Iscoadele Celui Întunecat, dacă lucrurile se repetau ca mai înainte. Cu toate acestea, nu văzuseră nimic de felul acesta.

Aici, aproape de locul unde izvora din Osia Lumii, râul nu semăna nici el prea mult cu năvalnicul Erinin din poveşti. Lat de şaizeci de paşi, cu copaci de o parte şi de alta şi un bac ce aducea mai degrabă a barcă pe o funie groasă ce lega malurile râului. Bacul stătea pregătit de partea cealaltă.

De data aceasta urmele duceau spre nişte aşezări omeneşti. Drept spre casele de pe deal. Nimeni nu făcu nici o mişcare pe singura uliţă murdară de-a lungul căreia se îngrămădeau casele.

— O fi o cursă, Seniore? întrebă Uno încetişor.

Ingtar dădu poruncile cuvenite şi oamenii îşi pregătiră lăncile şi se împrăştiară ca să înconjoare casele. La semnul lui Ingtar, galopară printre case din patru direcţii, repezindu-se cu ochi scrutători, cu lăncile în faţă, copitele cailor făcând praful să se ridice. Nu mişca nimic. Îşi opriră caii, iar praful începu să se aşeze. Rand băgă la loc în tolbă săgeata pe care o pusese în arc şi îşi petrecu arcul peste umăr. Mat şi Perrin făcură la fel. Loial şi Hurin se mărginiseră să aştepte acolo unde îi lăsase Ingtar şi se uitau neliniştiţi în jur.

Ingtar le făcu semn cu mâna, iar Rand şi ceilalţi se alăturară celor din Shienar.

— Nu-mi place cum miroase locul ăsta, murmură Perrin când intrară printre case. Hurin îi aruncă o privire, dar Perrin

se uita ţintă la el până când Hurin coborî ochii în pământ. Nu miroase cum trebuie.

— Nenorociţii de troloci şi Iscoadele Celui Întunecat au trecut pe aici fără să se oprească, spuse Uno, arătând spre nişte urme pe care cei din Shienar nu le distruseseră. Au mers direct la blestematul ăla de bac, pe care l-au legat de celălalt mal. Sânge şi cenuşă! Suntem ai naibii de norocoşi că nu l-au lăsat în voia apei.

— Unde sunt oamenii? întrebă Loial.

Uşile erau larg deschise, perdelele fluturau la ferestre, însă, în pofida bocăniturilor asurzitoare ale copitelor, nu se arătase nimeni.

— Cercetaţi casele, porunci Ingtar. Oamenii descălecară şi se grăbiră să îndeplinească porunca, dar se întoarseră scutu-rând din cap.

— Au plecat cu toţii, Seniore, spuse Uno. Pur şi simplu, au plecat, arde-m-ar. Ca şi cum li s-a năzărit să plece în mijlocul zilei. Deodată se opri, arătând insistent spre o casă din spatele lui Ingtar. Acolo e o femeie la fereastră. Cum naiba n-am văzut-o... Porni în fugă spre casă înainte ca vreunul să apuce să facă vreun gest.

— Să n-o sperii! strigă Ingtar. Uno, avem nevoie să ne spună ce s-a întâmplat. Orbi-te-ar Lumina, Uno, să n-o sperii! Bărbatul cu un singur ochi dispăru pe uşa deschisă. Ingtar ridică din nou glasul. Nu vrem să vă facem rău, doamnă. Suntem supuşii Seniorului Agelmar din Fal Dara. Nu trebuie să vă temeţi. Nu vrem să vă facem rău.

O fereastră de sus se deschise brusc, iar Uno scoase capul, uitându-se înnebunit de jur împrejur. Se trase înapoi, suduind. Coborî cu paşi grei, făcând tot soiul de zgomote, de parcă dădea cu piciorul în lucruri de supărare. În cele din urmă se ivi în uşă.

— A plecat, Seniore. Dar era acolo. O femeie îmbrăcată în rochie albă, la fereastră. Am văzut-o. O clipă mi s-a părut chiar că o văd şi înăuntru, dar apoi s-a mistuit şi... Trase adânc aer în piept. Casa e goală, Seniore. Faptul că nu suduia arăta cât de tulburat era.

— Perdelele, spuse Mat în şoaptă. A sărit aşa din pricina

unor nenorocite de perdele. Uno îi aruncă o privire tăioasă, apoi se întoarse la calul lui.

— Încotro s-au dus? îl întrebă Rand pe Loial. Crezi că au fugit când au venit Iscoadele Celui întunecat? „Şi trolocii, şi un Myrddraal. Şi acel ceva mult mai rău de care vorbeşte Hurin. Oameni deştepţi, dacă au luat-o de îndată la fugă.”

— Mă tem că i-au luat Iscoadele Celui Întunecat, Rand, zise Loial încetişor. Făcu o strâmbătură din nasul lui mare, ca un bot de animal, aproape dezvelindu-şi dinţii. Pentru troloci. Rand înghiţi în sec; ar fi vrut să nu fi pus o asemenea întrebare – nu era deloc plăcut să te gândeşti cu ce anume se hrăneau trolocii.

— Indiferent ce s-a petrecut aici, grăi Ingtar, e mâna Iscoadelor Celui Întunecat. Hurin, a fost violenţă aici? Omoruri? Hurin!

Amuşinarul tresări în şa şi se uită mirat în jur. Până atunci privise ţintă peste râu.

— Violenţă, Seniore? Da. Omoruri, nu. Sau nu tocmai. Îi aruncă o căutătură piezişă lui Perrin. N-am mai mirosit niciodată aşa ceva, Seniore. Dar a fost multă durere aici.

— Te îndoieşti că au trecut de partea cealaltă? Crezi că au luat-o din nou înapoi?

— Au trecut râul, Seniore. Hurin se uită neliniştit la celalalt mal. Au trecut dincolo. Însă ce au făcut acolo... Ridică din umeri.

Ingtar dădu din cap.

— Uno, vreau să aduci bacul pe malul ăsta. Şi vreau nişte oameni care să cerceteze pe celălalt mal înainte să trecem râul. Doar pentru că aici nu a fost nici o cursă nu înseamnă că nu va fi una când vom fi despărţiţi de râu. Bacul ăla nu pare destul de mare să ne duca pe toţi o dată. Ocupă-te de asta.

Uno făcu o plecăciune şi peste câteva clipe Ragan şi Masema se ajutau unul pe altul să iasă din armură. După ce se dezbrăcară până la piele, rămânând pe ei doar cu o bucată de pânză legată în jurul şalelor şi cu un pumnal lipit de scobitura spatelui, cei doi porniră spre râu pe picioarele lor crăcănate şi intrară în apă, începând să-şi croiască drum, pas cu pas, de-a lungul frânghiei groase pe care mergea bacul.

Funia se lăsa la mijloc destul cât să intre în apă până la brâu, iar curentul era puternic şi îi trăgea în aval, însă, mai repede decât se aştepta Rand, se agăţau deja de stinghiile bacului, îşi scoaseră pumnalele şi se pierdură printre copaci.

După un timp care păru nesfârşit, cei doi bărbaţi reapărură şi începură să tragă uşor bacul peste râu. Barca se lovi de malul de sub sat, iar Masema o legă, în vreme ce Ragan se grăbi spre locul unde aştepta Ingtar. Era palid la faţă, cicatricea de pe obraz era parcă şi mai pronunţată şi părea zguduit.

— Pe celalalt mal... Nu e nici o cursă, Seniore, dar... făcu o plecăciune adâncă, încă ud şi tremurând de frig. Trebuie să vezi cu ochii dumitale. Stejarul cel mare, la cincizeci de paşi de mal, spre miazăzi. Nu pot spune în cuvinte. Trebuie să vezi cu ochii dumitale.

Ingtar se încruntă, plimbându-şi privirea de la Ragan la cealaltă parte a râului. În cele din urmă, spuse:

— Ai făcut treabă bună, Ragan. Amândoi aţi făcut treabă bună. Vocea îi deveni mai puternică. Dă-le oamenilor ăstora ceva uscat de şters, Uno. Şi vezi dacă găseşti prin vreo casă apă pusă pentru ceai. Dacă poţi, toarnă şi ceva tare în ea. Apoi adu al doilea rând de oameni şi animalele de povară. Se întoarse spre Rand. Eşti gata să vezi malul de la miazăzi? Porni călare spre bac, împreună cu Hurin şi jumătate din lăncieri, fără să aştepte răspunsul lui Rand.

Rand nu şovăi decât o clipă înainte să îl urmeze. Loial i se alătură. Spre mirarea lui, Perrin mergea în faţa lor, mohorât. Unii dintre lăncieri, care făceau glume grosolane, descălecară ca să tragă de funie şi să treacă bacul de partea cealaltă.

Mat aşteptă până în ultimul moment, când unul dintre oameni dezlega bacul, şi abia după aceea dădu pinteni calului şi urcă şi el.

— Trebuia să vin, mai devreme sau mai târziu, nu-i aşa? spuse el, gâfâind, fără să vorbească cu cineva anume. Trebuie să-l găsesc.

Rand dădu din cap a încuviinţare. Cum Mat arăta la fel de sănătos ca întotdeauna, aproape că uitase de ce îi însoţea. „Ca să găsească pumnalul. N-are decât să ia Ingtar Cornul. Eu

nu vreau decât pumnalul pentru Mat.”

— O să-l găsim, Mat.

Mat se uită încruntat la el – aruncând o privire zeflemitoare spre haina lui elegantă – şi îi întoarse spatele. Rand oftă.

— Or să se îndrepte lucrurile, Rand, spuse Loial cu glas scăzut. Cumva tot or să se îndrepte.

Bacul începu să se îndepărteze de mal, împotrivindu-se curentului care smucea de frânghie, făcând-o să scârţâie ascuţit. Lăncierii erau nişte luntraşi foarte curioşi – umblau pe punte îmbrăcaţi în armură, cu săbiile pe spate – însă se descurcau destul de bine.

— Aşa am plecat de acasă, zise deodată Perrin. La Taren Ferry. Cizmele luntraşilor bocăneau pe punte, iar apa bolborosea în jurul bacului. Aşa am plecat. De data asta are să fie mai rău.

— Cum ar putea fi mai rău? întrebă Rand, însă Perrin nu îi răspunse. Cerceta malul celălalt, iar ochii săi galbeni aproape străluceau, dar nu de nerăbdare.

— Are să fie mai rău. Simt după miros, se mulţumi Perrin să spună. Hurin se uită neliniştit la el, însă asta putea să nu însemne nimic, căci Hurin se uita neliniştit la toată lumea de când plecaseră din Fal Dara.

Bacul se izbi de malul opus cu o bufnitură – scândurile solide se loviră de argila întărită – sub copacii care îşi întindeau crengile deasupra râului, iar oamenii care trăseseră de frânghie urcară pe cai, mai puţin doi, cărora Ingtar le spuse să se întoarcă după ceilalţi. Restul îl urmară pe Ingtar.

— Cincizeci de paşi până la un stejar mare, spuse Ingtar pe când intrară în pădure. Tonul îi era sec. Dacă Ragan nu putea vorbi despre asta... Câţiva soldaţi îşi desfăcură săbiile din spate şi îşi pregătiră lăncile.

La început lui Rand i se păru că siluetele atârnate de mâini de crengile groase şi cenuşii ale stejarului erau sperietori. Sperietori purpurii. Apoi recunoscu cele două chipuri. Changu şi celălalt bărbat care făcea de strajă împreună cu el. Nidao. Aveau ochii holbaţi şi faţa schimonosită de durere. Mai trăiseră mult după ce fuseseră

spânzuraţi.

Perrin scoase un sunet înfundat, aproape un geamăt.

— N-am văzut niciodată ceva mai rău, spuse încet Hurin. N-am simţit niciodată un miros atât de urât, afară de seara aceea, în temniţa din Fal Dara.

Rand încercă cu disperare să îşi golească mintea. Flacăra părea să îi stea în cale, lumina îngreţoşătoare tremura de fiecare dată când înghiţea, însă stărui până când fu învăluit de hău. Cu toate acestea, simţea în continuare senzaţia de greaţă. Nu afară, ci înăuntru. „Nici nu e de mirare, cu ceea ce văd.” Gândul atinse vidul ca o picătură de apă pe un grătar încins. „Ce li s-a întâmplat?”

— Au fost jupuiţi de vii, auzi pe cineva spunând în spatele lui, apoi altcineva varsă. I se păru că era Mat, dar totul era acum atât de departe de el, înăuntrul hăului. Însă şi tremurarea aceea îngreţoşătoare era tot acolo. O clipă crezu că are să vomite şi el.

— Daţi-i jos de acolo, zise Ingtar cu asprime, apoi adaugă: Ardeţi-i. Nu putem fi siguri că erau Iscoadele Celui Întunecat. Poate că au fost luaţi prizonieri. Poate că aşa a fost. Să-i lăsăm cel puţin să aibă parte de ultima îmbrăţişare a mamei. Oamenii porniră cu băgare de seamă, înarmaţi cu cuţite; nici măcar celor din Shienar, căliţi în lupte, nu le era prea uşor să dea jos trupurile jupuite ale unor oameni pe care îi cunoşteau.

— Te simţi bine, Rand? îl întreba Ingtar. Nici eu nu sunt obişnuit cu aşa ceva.

— Da... sunt bine, Ingtar. Rand lăsă hăul să piară. Senzaţia de greaţă se diminuase; avea încă un gol în stomac, dar îi era mai bine. Ingtar dădu din cap şi întoarse calul ca să se uite la bărbaţii care lucrau.

Îi îngropară simplu. Două gropi săpate în pământ, în care fură puse trupurile, în timp ce restul oamenilor priveau în tăcere. Groparii începură să arunce pământ în morminte, fără multă vorbă.

Rand fu uimit, însă Loial îi explică cu blândeţe:

— Cei din Shienar cred că ne tragem din pământ şi trebuie să ne întoarcem în pământ. Nu îşi pun morţii în coşciuge, nici nu îi acoperă cu linţoliu şi nici nu îi îmbracă. Pământul trebuie

să primească trupul gol. „Ultima îmbrăţişare a mamei”, aşa îi spun ei. Şi niciodată nu se rosteşte mai mult de „Lumina strălucească asupra ta şi Creatorul să îţi dea adăpost. Ultima îmbrăţişare a mamei te întâmpină cu bucurie acasă”. Loial oftă şi scutură din capul lui mare. Nu cred că va spune cineva aceste vorbe acum. Indiferent de ce zice Ingtar, e aproape sigur că Nidao şi Changu au ucis paznicii de la Poarta Câinelui şi le-au lăsat pe Iscoadele Celui Întunecat să intre în fortăreaţă. Nu văd cine altcineva ar putea fi răspunzător de ceea ce s-a petrecut.

— Atunci cine a tras cu arcul în... în Suprema Înscăunată? izbuti Rand să îngaime. „Cine a tras în mine?” Loial nu spuse nimic.

Uno sosi împreună cu restul oamenilor şi cu caii de povară tocmai când ultima lopată de pământ era aruncată în morminte. Cineva îi povestise ce găsiseră acolo, iar bărbatul cu un singur ochi scuipă.

— Afurisiţii de troloci fac câteodată asta la marginea Manei. Când vor să-ţi zdruncine nervii sau să te facă să nu te mai ţii după ei. Arde-m-ar, dar nu înţeleg despre ce a fost vorba aici.

Înainte să plece mai departe, Ingtar îşi opri calul lângă mormintele fără nume, două movile de pământ care păreau prea mici pentru oameni. După o clipă spuse: „Lumina strălucească asupra voastră şi Creatorul să vă dea adăpost. Ultima îmbrăţişare a mamei vă întâmpină cu bucurie acasă”. Îşi înălţă capul şi se uită pe rând la fiecare. Nu se citea nimic pe nici un chip, cu atât mai puţin pe cel al lui Ingtar.

— L-au salvat pe Seniorul Agelmar la Pasul lui Tarwin, zise el. Mai mulţi lăncieri încuviinţară. Ingtar se întoarse. Încotro, Hurin?

— Spre miazăzi, Seniore.

— Luaţi-le urma! După ei!

Pădurea se preschimbă curând într-un ţinut uşor vălurit, traversat din loc în loc de câte un pârâiaş cu maluri înalte, unde nu vedeai decât nişte ridicături mici sau câte un deluşor teşit, care abia de era vrednic să fie numit aşa. Era numai bine pentru cai.

Ingtar profită şi impuse un ritm rapid şi susţinut. Din când în când, Rand zarea în depărtare ceea ce părea a fi o fermă şi odată ceva ce semăna cu un sat, la câteva mile mai încolo, cu fum ridicându-se din coşurile caselor şi sclipind alb în lumina soarelui, însă în jurul lor nu era nici picior de om, doar fâşii lungi de iarbă, presărate ici şi colo cu tufe sau copaci, uneori câte un desiş mititel, lat de cel mult o sută de paşi.

Ingtar trimise doi oameni călare să cerceteze în faţă, pe care îi vedeau doar când ajungeau în vârful vreunei ridicături. Ingtar avea un fluier de argint în jurul gâtului, cu care putea să-i cheme înapoi dacă Hurin ar fi cerut schimbarea direcţiei, însă nu fu nevoie să-l folosească. Spre miazăzi. Mereu spre miazăzi.

— Dacă mergem tot aşa, în trei-patru zile o să ajungem la Câmpia lui Talidar, zise Ingtar în timp ce călăreau. Cea mai mare izbândă a lui Artur Aripă-de-Şoim, când Jumate-Oamenii i-au scos pe troloci din Mană şi i-au condus în lupta împotriva lui. A durat şase zile şi şase nopţi şi când s-a isprăvit, trolocii au fugit înapoi în Mană şi nu au mai îndrăznit niciodată să îl înfrunte. A ridicat un monument acolo, în amintirea victoriei, o săgeată înaltă de o mie de palme. Nu a vrut să îşi pună numele pe ea, ci a trecut numele celor care căzuseră în bătălie, şi în vârf a pus un soare de aur, semn că în acel loc Lumina a învins Umbra.

— Mi-ar plăcea să văd şi eu asta, spuse Loial. N-am auzit niciodată de acest monument.

Ingtar rămase tăcut câteva clipe, iar când vorbi din nou, glasul îi era scăzut.

— Nu mai există, Ziditorule. Când Aripă-de-Şoim a murit, cei care s-au bătut pe imperiul lui nu au suportat să lase în picioare un monument închinat unei victorii de-a sa, chiar dacă pe el nu era înscris numele lui Artur. Nu a mai rămas decât movila pe care se înălţa odinioară. Peste trei sau patru zile o s-o vedem. Tonul lui nu îmbia la prea multe discuţii.

Soarele era sus pe cer când trecură pe lângă o construcţie pătrată, din cărămizi tencuite, aflată la mai puţin de o milă de ei. Nu era foarte înaltă, doar două caturi mai erau în picioare, dar se întindea pe o bucată bună de pământ. Părea părăsită

de foarte multă vreme; din acoperişurile prăbuşite nu mai rămăseseră decât câteva ţigle înnegrite care atârnau de nişte căpriori, tencuiala odată albă căzuse, scoţând la iveală cărămida întunecată, mâncată de vreme, de dedesubt, zidurile năruite lăsau să se vadă curţile şi încăperile dărăpănate din interior. Printre crăpăturile din fostele curţi interioare creşteau acum tufe şi chiar şi copaci.

— Un conac, îi lămuri Ingtar. Bruma de voie bună pe care o arătase păru să se mistuie când se uită la construcţia abandonată. Pe când Harad Dakar încă nu căzuse, cred că moşierul de aici se îngrijea de pământuri cale de o leghe. Probabil că erau livezi. Cei din neamul Hardan ţineau foarte mult la livezile lor.

— Harad Dakar? întrebă Rand, iar Ingtar pufni dispreţuitor.

— Nu mai învaţă nimeni istorie? Harad Dakar, capitala neamului Hardan, care trăia odinioară chiar pe aceste locuri.

— Am văzut o hartă veche, răspunse Rand cu glasul gâtuit. Ştiu câte ceva despre neamurile care au dispărut. Maredo, Goaban, Carralain. Dar nu am văzut nici un Hardan pe hartă.

— Au mai fost şi alţii care acum nu mai există, zise Loial. Mar Haddon, care e acum Haddon Mik. Almoth. Kintara. Războiul de O Sută de Ani a rupt imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim în multe neamuri, mai mari şi mai mici. Cele mici au fost înghiţite de cele mari, sau s-au unit, cum s-a întâmplat cu Altara şi Murandy. Cred că ar fi mai bine să spun că au fost împinşi să se unească.

— Şi ce s-a petrecut după aceea? întrebă Mat. Rand nici nu-şi dăduse seama că Perrin şi Mat se apropiaseră de ei. Ultima dată când îi văzuse erau în spate, ţinându-se cât mai departe de Rand al'Thor.

— Nu au rezistat, răspunse Ogierul. Recoltele erau slabe, sau negoţul nu mergea bine. Sau oamenii îşi pierdeau puterile. Ceva nu mergea bine, iar neamul decădea. După ce un neam dispărea, pământurile erau adesea luate în stăpânire de un neam vecin, dar nici aceste alipiri nu durau. În timp, ţinuturile au fost părăsite cu totul. Au mai rămas nişte sate pe ici şi pe colo, dar cele mai multe au fost năpădite de

buruieni. Au trecut aproape trei sute de ani de când Harad Dakar a fost abandonat, dar chiar şi înainte era o enclava, cu un rege care nu putea controla ceea ce se întâmpla între zidurile oraşului. Se spune că nu ar mai fi rămas nimic din Harad Dakar. Toate oraşele, mai mari sau mai mici, ale neamului Hardan au dispărut; pietrele din care erau clădite au fost luate de fermieri şi săteni ca să le folosească prin gospodărie. A dispărut şi mare parte din ferme şi din sate. Aşa am citit, iar ce-am văzut nu dezminte cărţile.

— Timp de aproape o sută de ani Harad Dakar a fost un oraş foarte bogat, zise Ingtar cu amărăciune în glas. Apoi oamenii au plecat, şi oraşul a fost dărâmat bucată cu bucată. Totul a pierit sau este pe cale să piară. Totul, peste tot, piere. Aproape că nu a mai rămas neam care să stăpânească cu adevărat ţinutul însemnat pe hărţi, aproape că nu mai este ţinut care să fi rămas tot cel însemnat pe hărţile de acum o sută de ani. Când Războiul de O Sută de Ani a luat sfârşit, dacă mergeai de la Mana Pustiitoare până la Marea Furtunilor, treceai de la un neam la altul. Acum mai peste tot nu e decât sălbăticie, ţinuturi care nu mai ţin de nici un neam. Noi, aici, în Ţinuturile de la Hotar, ne luptăm cu Mana Pustiitoare ca să rămânem puternici. Poate că ei nu au avut parte de ceea ce le trebuia ca să îşi păstreze tăria. Zici că şi-au pierdut puterile, Ziditorule? Da, aşa a fost, şi ce neam care e astăzi întreg nu va dispărea mâine? Omenirea este distrusă. Distrusă ca o barcă luată de ape. Cât va mai dura până când nu va mai rămâne nimic din Ţinuturile de la Hotar? Cât va mai dura până când şi noi vom dispărea şi de aici până la Marea Furtunilor nu vor mai rămâne decât troloci şi Pieriţi? Se lăsă o tăcere mormântală. Nici măcar Mat nu spuse nimic. Ingtar porni mai departe, adâncit în gândurile lui negre.

După o vreme, cercetaşii se întoarseră în galop, stând drepţi în şa, cu suliţele ridicate spre cer.

— E un sat în faţa, Seniore. Nu ne-au văzut, dar drumul nostru duce exact acolo.

Ingtar se scutură de posomoreala care-l cuprinsese, dar nu scoase nici o vorbă până nu ajunseră în vârful unei coame de unde se vedea satul; le porunci să se oprească, iar el

scoase o oglindă din desagi şi o ridică să se uite la sat.

Rand cercetă satul cu luare-aminte. Era la fel de mare ca Emond’s Field, dar nu foarte mare, dacă îl compara cu alte oraşe pe care le văzuse de când plecase din cele Două Râuri. Casele erau toate joase şi tencuite cu lut alb şi părea că pe acoperişurile înclinate creşte iarba. Vreo zece mori de vânt, răsfirate prin tot satul, se învârteau leneş, iar braţele lor lungi, acoperite cu pânză, scânteiau în soare. Satul era împrejmuit cu un zid scund, înalt până la piept şi acoperit de iarbă, iar afară era un şanţ lat cu ţăruşi ascuţiţi pe fund. Nu era nici o poartă în deschizătura din zid pe care o vedea el, însă bănuia că ar fi fost uşor de astupat cu o căruţă. Nu zări pe nimeni.

— Nu se vede nici măcar un câine, zise Ingtar, punând oglinda la loc în desagi. Sunteţi siguri că nu v-au văzut? îi întrebă pe cercetaşi.

— Doar dacă au norocul Celui Întunecat, Seniore, răspunse unul dintre bărbaţi. Nu am urcat pe creastă. Nici atunci nu am zărit nici o mişcare.

Ingtar dădu din cap a încuviinţare.

— Urma, Hurin?

Hurin trase adânc aer în piept.

— Spre sat, Seniore. Drept spre sat, din câte îmi dau seama de aici.

— Fiţi cu băgare de seamă, porunci Ingtar, strunindu-şi calul. Şi să nu credeţi că, dacă zâmbesc, înseamnă că sunt prietenoşi. Dacă o fi cineva pe aici. Îi conduse încet spre sat şi întinse mâna să desfacă sabia din teacă.

Rand auzi cum şi cei din spatele lui făcură la fel. După o clipă îşi eliberă şi el sabia din teacă. A încerca să rămână în viaţă nu însemna a încerca să facă pe eroul, hotărî el.

— Crezi că oamenii ăştia le-ar ajuta pe Iscoadele Celui Întunecat? îl întrebă Perrin pe Ingtar. Acesta nu răspunse imediat.

— Nu-i prea plac pe cei din Shienar, spuse el în cele din urmă. Cred că ar trebui să îi apărăm. Noi sau cei din Cairhien. După moartea ultimului rege din Hardan, Cairhien a pretins aceste pământuri. De aici până la Râul Erinin. Însă nu le-au putut păstra. Au renunţat la ele acum aproape o sută de ani.

Puţinii oameni care mai locuiesc aici nu trebuie să-şi facă griji din pricina trolocilor, dar e plin de tâlhari. De asta au construit zidul şi şanţul. Toate satele sunt aşa. Câmpurile sunt probabil ascunse în vâlcelele din jur, dar nimeni nu trăieşte în afară zidurilor. Sunt gata să jure credinţă oricărui rege care i-ar apăra, dar noi trebuie să ne luptăm cu trolocii. Din pricina asta nu ne prea au la inimă.

Când ajunseră la deschizătura din zid, le zise din nou să fie cu băgare de seamă.

Toate uliţele duceau spre piaţa satului, dar nu era nimeni prin jur, nimeni la ferestre. Nici măcar un câine, nici măcar o găină. Nici o vietate. Uşile larg deschise se bălăbăneau în bătaia vântului, scârţâind, în contrapunct cu scrâşnetul morilor de vânt. Ţărâna bătătorită răsuna de copitele cailor.

— Ca la râu, murmură Hurin, dar altfel. Călărea cu spatele încovoiat, cu capul în pământ, ca şi cum încerca să se ascundă în spatele propriilor umeri. A fost violenţă, dar... nu ştiu. A fost rău. Miroase urât.

— Uno, spuse Ingtar, ia câţiva oameni şi cercetaţi casele. Dacă găsiţi pe cineva, aduceţi-l la mine, în piaţă. Dar aveţi grijă să nu speriaţi pe nimeni. Vreau nişte răspunsuri, nu oameni care să fugă ca să-şi scape pielea. Îi conduse pe ceilalţi soldaţi spre mijlocul satului, iar Uno îi puse pe cei zece oameni ai lui să descalece.

Rand se codi, mărginindu-se să privească împrejur. Uşile care scârţâiau, morile care scrâşneau, copitele cailor, toate făceau prea mult zgomot, ca şi cum nu ar mai fi existat alt sunet pe lume. Se uită atent la case. Perdelele de la ferestrele deschise fluturau în afară. Toate păreau fără viaţă. Descălecă, oftând, şi merse până la cea mai apropiată casă, apoi se opri, zgâindu-se la uşă.

„E doar o uşă. De ce ţi-e frica?” Ar fi vrut să nu aibă impresia că de partea cealaltă a uşii se ascundea ceva. O deschise.

Văzu o cameră bine rânduită. Sau mai degrabă aşa fusese. Masa era pusă, scaunele cu spătar fuseseră trase în jurul ei, unele feluri de mâncare fuseseră deja aduse. Câteva muşte bâzâiau deasupra castroanelor cu napi şi mazăre,

altele umblau pe friptura rece, în jurul căreia se închegase grăsimea. O felie de friptură rămăsese pe jumătate tăiată; furculiţa era încă înfiptă în carne, iar cuţitul zăcea într-o parte, ca şi cum ar fi fost scăpat din mână. Rand paşi înăuntru.

Clip.

Un bărbat chel şi zâmbitor, îmbrăcat în haine grosolane, puse o felie de carne pe farfuria pe care o ţinea o femeie cu faţa istovită. Totuşi, şi ea zâmbea. Femeia adăuga mazăre şi napi şi îi dădu farfuria unuia dintre copiii din jurul mesei. Erau şase copii, băieţi şi fete, de toate vârstele, cel mai mare aproape adult, cel mai mic de-abia izbutind să se uite peste masă. Femeia spuse ceva, iar fata care luă farfuria de la ea râse. Bărbatul începu să taie o altă felie.

Deodată o altă fată scoase un ţipăt, arătând cu mâna spre uşa de la intrare. Bărbatul lăsă cuţitul să cadă şi se întoarse, apoi începu şi el să ţipe; chipul i se schimonosi de groază şi înşfăcă un copil. Femeia apucă un alt copil şi porni disperată spre ceilalţi; gura i se mişca necontenit, în tăcere. Se repeziră toţi spre o uşă din spatele încăperii.

Uşa se deschise cu putere şi...

Clip.

Rand nu se putea mişca. Muştele care bâzâiau deasupra mesei păreau că fac şi mai mult zgomot. Îi ieşeau aburi din gură. Clip.

Un bărbat chel şi zâmbitor, îmbrăcat în haine grosolane, puse o felie de carne pe farfuria pe care o ţinea o femeie cu faţa istovită. Totuşi, şi ea zâmbea. Femeia adăugă mazăre şi napi şi îi dădu farfuria unuia dintre copiii din jurul mesei. Erau şase copii, băieţi şi fete, de toate vârstele, cel mai mare aproape adult, cel mai mic de-abia izbutind să se uite peste masă. Femeia spuse ceva, iar fata care luă farfuria de la ea râse. Bărbatul începu să taie o altă felie.

Deodată o altă fată scoase un ţipăt, arătând cu mâna spre uşa de la intrare. Bărbatul lăsă cuţitul să cadă şi se întoarse, apoi începu şi el să ţipe; chipul i se schimonosi de groază şi înşfăcă un copil. Femeia apucă un alt copil şi porni disperată spre ceilalţi; gura i se mişca necontenit, în tăcere. Se repeziră toţi spre o uşă din spatele încăperii.

Uşa se deschise cu putere şi...

Clip.

Rand se zbătu, dar parcă îi degeraseră muşchii. În cameră era şi mai frig; nici măcar nu putea tremura. Muştele umblau acum pe toată masa. Căută să îşi golească mintea. Simţea prezenţa luminii aceleia scârboase, dar nu-i păsa. Trebuia să...

Clip.

Un bărbat chel şi zâmbitor, îmbrăcat în haine grosolane, puse o felie de carne pe farfuria pe care o ţinea o femeie cu faţa istovită. Totuşi, şi ea zâmbea. Femeia adaugă mazăre şi napi şi îi dădu farfuria unuia dintre copiii din jurul mesei. Erau şase copii, băieţi şi fete, de toate vârstele, cel mai mare aproape adult, cel mai mic de-abia izbutind să se uite peste masă. Femeia spuse ceva, iar fata care luă farfuria de la ea râse. Bărbatul începu să taie o altă felie.

Deodată o altă fată scoase un ţipat, arătând cu mâna spre uşa de la intrare. Bărbatul lăsă cuţitul să cadă şi se întoarse, apoi începu şi el să ţipe; chipul i se schimonosi de groază şi înşfăcă un copil. Femeia apucă un alt copil şi porni disperată spre ceilalţi; gura i se mişca necontenit, în tăcere. Se repeziră toţi spre o uşă din spatele încăperii.

Uşa se deschise cu putere şi...

Clip.

Camera era îngheţată. „E atât de frig.” Masa era neagră de muşte, pereţii erau acoperiţi de un strat mişcător de muşte, podeaua, tavanul, totul era negru de muşte. Începură să se caţere pe Rand, năpădindu-l: îi acoperiră faţa, ochii, îi intrară în nas şi în gură. „Lumină, ajută-mă. E frig.” Muştele făceau un zgomot ca de tunet. „E frig.” Frigul pătrundea în hău, nu ţinea seama de vid, îl cuprindea într-o cămaşă de gheaţă. Disperat, încercă să găsească lumina tremurătoare. I se întorcea stomacul pe dos, dar lumina era caldă. Caldă. Fierbinte. Îi era cald.

Dintr-odată se trezi trăgând de... ceva. Nu ştia nici de ce anume, nici cum se petrecuse asta. Pânze de păianjen făcute din oţel. Raze de lună tăiate în piatră. Toate se fărâmiţau când le atingea, dar el ştia că nu atinsese nimic. Se încreţeau

şi se topeau din pricina căldurii care se revărsa din el, o căldură ca de la focul dintr-o fierărie, o căldură de parcă ardea întreaga lume, o căldură...

Se mistuiră. Gâfâind, se uită în jur cu ochii mari. Pe friptura pe jumătate tăiată erau câteva muşte. Moarte. Şase muşte. „Doar şase.” Mai erau câteva şi în castroane, vreo şase pete negre printre legumele reci. Toate moarte. Ieşi împleticindu-se din casă.

Mat se ivi dintr-o casă de partea cealaltă a uliţei, scuturând din cap.

— Nu e nimeni acolo, îi spuse lui Perrin, care nu descălecase. Parcă s-ar fi ridicat în mijlocul mesei şi ar fi plecat. Se auzi un strigat dinspre piaţă.

— Au găsit ceva, zise Perrin, dând pinteni calului. Mat se urcă în şa şi porni în galop după el.

Rand încalecă mai încet; armăsarul zvârli din picioare, ca şi cum îi simţea tulburarea. În drum spre piaţă aruncă câte o privire la case, dar nu se încumetă să se uite prea mult la ele. „Mat a intrat într-o casă şi nu a păţit nimic.” Se hotărî să nu mai pună piciorul în nici o casă din acel sat. Îl îmboldi pe Roşcat şi iuţi pasul.

Toţi stăteau încremeniţi în faţa unei case cu uşi duble, late. Rand nu credea să fie vreun han pentru că, în primul rând, nu avea firmă. Poate că era un loc unde se întâlneau sătenii. Se alătura celorlalţi şi se uită şi el.

Un bărbat era ţintuit de uşă, cu mâinile şi picioarele desfăcute; piroane groase îi străpungeau încheieturile şi umerii. Alte piroane îi fuseseră împlântate în ochi, ca să-i ţină capul drept. Pe obraji era sânge închegat. Urmele pe care le lăsase în lemnul uşii cu cizmele arătau că era viu când se petrecuse totul. Sau cel puţin când începuse.

Lui Rand îi îngheţă sângele în vene. Nu era om. Veşmintele acelea negre, mai negre ca smoala, nu fuseseră niciodată purtate de o fiinţă omenească. Vântul umfla un capăt al mantiei prinse în spatele trupului – ceea ce nu se întâmpla întotdeauna, o ştia prea bine; vântul nu atingea mereu acele veşminte – dar faţa aceea spălăcită nu avea ochi.

— Un Myrddraal, bâigui el, iar vorbele lui îi scoaseră pe ceilalţi din amorţeală. Începură să se mişte din nou.

— Cine, începu Mat, după care se opri, ca să înghită. Cine a putut face aşa ceva unui Pierit? întrebă el cu o voce uşor piţigăiată.

— Nu ştiu, spuse Ingtar. Nu ştiu. Se uită de jur împrejur, cercetând fiecare chip, sau poate că doar îi număra, ca să fie sigur că erau toţi acolo. Şi nu cred că vom mai afla ceva de aici. Pornim, încălecaţi! Hurin, găseşte urma.

— Da, Seniore. Da. Bucuros. Pe acolo, Seniore. Se îndreaptă tot spre miazăzi.

Se îndepărtară, lăsând Myrddraalul atârnat acolo, cu mantia neagră umflată de vânt. Hurin ieşi primul din sat, de data aceasta nemaiaşteptându-l pe Ingtar, iar Rand îl urmă îndeaproape.

CAPITOLUL 11

Licăririle Pânzei

De data aceasta, Ingtar puse capăt marşului când soarele era încă deasupra orizontului. Cei din Shienar, deşi întăriţi în luptă, se resimţeau după cele văzute în sat. Ingtar nu se mai oprise niciodată atât de devreme, iar locul pe care îl alese pentru tabără părea că poate fi apărat. Era o vâlcea adâncă, aproape rotundă şi îndeajuns de mare încât să cuprindă cu uşurinţă oamenii şi caii. Laturile erau acoperite de pâlcuri răzleţe de stejari pitici şi de tufe. Fundul văii era destul de jos cât să îi ascundă pe cei din tabără chiar şi fără copaci. În ţinutul acela s-ar fi putut chiar spune că sunt între dealuri.

— Tot ce zic, îl auzi pe Uno spunându-i lui Ragan în timp ce descălecau, e că am văzut-o, arde-te-ar. Chiar înainte să dăm peste blestematul ala de Pierit. Aceeaşi nenorocită de femeie pe care am văzut-o şi în satul de lângă bac. Era acolo şi apoi, fir-ar să fie, a dispărut. Tu poţi să zici ce vrei, dar ai grijă ce spui, altminteri o să te jupoi de viu şi o să-ţi ard pielea aia afurisită, blestemat de băutor de lapte.

Rand rămase cu un picior pe pământ şi cu celălalt agăţat în scară. „Aceeaşi femeie? Dar nu era nici o femeie la bac, doar nişte perdele care fluturau în vânt. Şi, chiar de ar fi fost, n-ar fi avut cum să ajungă în satul ăla înaintea noastră. Satul...”

Încercă să îşi scoată aceste gânduri din cap. Mai mult chiar decât de Pieritul pironit de uşă, voia să uite de camera aceea, de muşte, de oamenii care erau şi nu erau acolo. Myrddraalul fusese aievea – toata lumea văzuse asta – dar camera... „Poate că înnebunesc în cele din urmă.” Ar fi vrut ca Moiraine să fie acolo, să vorbească cu ea. „Să vrei să fie aici o Aes Sedai. Chiar că eşti nebun. Ai scăpat, acum stai deoparte. Dar oare chiar am scăpat? Ce s-a întâmplat acolo?”

— Caii de povară şi proviziile la mijloc, porunci Ingtar când lăncierii începură să facă tabăra. Buşumaţi caii, apoi înşeuaţi-i

din nou, în caz că va trebui să ne mişcăm repede. Fiecare să doarmă lângă calul lui. Astă-seară nu vom face focul. Străjile se schimbă la fiecare două ore. Uno, vreau să trimiţi cercetaşi, să meargă cât pot de departe şi să se întoarcă înainte de căderea nopţii. Vreau să ştiu ce ne aşteaptă.

„O simte şi el, îşi spuse Rand. Nu sunt doar nişte Iscoade ale Celui Întunecat, câţiva troloci şi poate încă un Pierit.” Doar nişte Iscoade, câţiva troloci şi poate un Pierit! Cu doar câteva zile în urma nu ar fi vorbit aşa. Pe atunci, chiar şi în Ţinuturile de la Hotar, chiar şi la o zi depărtare de Mana Pustiitoare, Iscoadele Celui Întunecat, trolocii şi Pieriţii îl făceau să viseze urât. Înainte să fi văzut un Myrddraal ţintuit de o uşă. „Ce a putut face aşa ceva?” Înainte să fi intrat într-o cameră în care masa şi râsetele unei familii fuseseră curmate. „Probabil că a fost doar închipuirea mea. Asta trebuie să fi fost.” Nici el nu părea prea convins. Nu-şi închipuise vântul din vârful turnului, iar Suprema Înscăunată nu fusese nici ea o închipuire.

— Rand? Tresări când îl auzi pe Ingtar lângă umărul lui. Ai de gând să stai toată noaptea cu un picior în scară?

Rand puse şi celalalt picior pe pământ.

— Ingtar, ce s-a petrecut în satul ăla?

— I-au luat trolocii. Aşa cum au făcut şi cu oamenii de la bac. Asta a fost. Pieritul... Ingtar ridică din umeri şi se uită ţintă la bocceaua turtită, învelită în pânză groasă, mare şi pătrăţoasă, pe care o ţinea în braţe; se uita la ea, ca şi cum ar fi văzut taine ascunse pe care ar fi preferat să nu le ştie. Trolocii i-au luat ca să aibă de mâncare. Fac câteodată asta şi în satele şi fermele de lângă Mană, dacă se întâmplă să treacă noaptea de turnurile de la hotar. Uneori, oamenii se întorc înapoi, alteori nu. Uneori se întorc şi aproape că am vrea să nu fi venit. Nu întotdeauna trolocii ucid înainte să înceapă să măcelărească. Iar Jumate-Oamenii îşi au şi ei... plăcerile lor. Mult mai sângeroase decât ceea ce fac trolocii. Vocea îi era calmă, ca şi cum ar fi vorbit despre ceva cât se poate de firesc, şi probabil că, fiind soldat din Shienar, chiar aşa era.

Rand trase adânc aer în piept, încercând să scape de golul din stomac.

— Pieritul de acolo nu a dus-o prea bine, Ingtar. Cine ar putea ţintui de viu un Myrddraal de o uşă?

Ingtar şovăi, scuturând din cap, apoi îi întinse bocceaua lui Rand.

— Uite. Moiraine Sedai mi-a spus să ţi-o dau la prima oprire la sud de Erinin. Nu ştiu ce e în ea, dar mi-a zis că o să ai nevoie de ea. Mi-a mai spus să îţi zic să ai grijă de ea; viaţa ta ar putea depinde de bocceaua asta.

Rand o luă fără tragere de inimă; i se făcu pielea de găină când o atinse. Înăuntru era ceva moale. Poate nişte pânză. O ţinea cu mare atenţie. „Nici el nu vrea să se gândească la Myrddraal. Ce s-a întâmplat în camera aia?” Îşi dădu brusc seama că prefera să se gândească la Pierit sau chiar şi la camera aceea, decât la ceea ce îi trimisese Moiraine.

— Mi-a mai zis să îţi spun că, dacă mi se întâmplă ceva, lăncierii te vor urma pe tine.

— Pe mine? Rand rămase cu gura căscată, uitând şi de boccea, şi de tot. Ingtar îi văzu privirea neîncrezătoare şi dădu liniştit din cap, a încuviinţare. Asta e curată nebunie! Ingtar, în viaţa mea n-am condus oameni – cel mult am mers cu oile la păşune, dar nici ele nu-mi dădeau ascultare. În plus, nu Moiraine trebuie să hotărască cine îţi ia locul. Uno ar trebui s-o facă, de bună seamă.

— Uno şi cu mine am fost chemaţi la Seniorul Agelmar în dimineaţa în care am plecat. Era şi Moiraine Sedai acolo, dar pe toate astea mi le-a spus Seniorul Agelmar. Tu mă vei înlocui dacă mi se întâmplă ceva.

— Dar de ce, Ingtar? De ce? Era limpede că aici era mâna lui Moiraine, a ei şi a Supremei Înscăunate, care îl împingeau pe calea pe care ele o aleseseră pentru el, dar trebuia să pună această întrebare.

Ingtar îl privi ca şi cum nici el nu înţelegea, dar el era soldat şi, în nesfârşitul război de-a lungul Manei Pustiitoare, se obişnuise să primească porunci curioase.

— Am auzit zvonuri din încăperile femeilor, că ai fi de fapt... Dădu din mână. Nu contează. Ştiu că o să tăgăduieşti. Tot aşa cum nu vrei să recunoşti că ai o înfăţişare deosebită. Moiraine Sedai spune că eşti păstor, dar n-am văzut niciodată

un păstor care să aibă o sabie cu pecetea bâtlanului. Nu contează. N-o să pretind că şi eu tot pe tine te-aş fi ales, dar cred că vei putea să faci ce trebuie. La nevoie, îţi vei face datoria.

Lui Rand îi veni să spună că nu era datoria lui, dar, în loc de asta, întrebă:

— Cine altcineva în afară de Uno mai ştie despre asta, Ingtar?

— Toţi lăncierii. Aşa este obiceiul. Fiecare ştie cine urmează dacă cel care conduce cade în luptă. Un lanţ neîntrerupt care merge până la ultimul om rămas în viaţă, chiar dacă acesta nu e decât un simplu grăjdar. Aşa, chiar dacă este ultimul, nu este doar un soldat rămas în urmă care fuge ca să-şi scape pielea. Are comanda, iar datoria îi impune să facă ceea ce trebuie. Dacă eu o să primesc ultima îmbrăţişare a mamei, tu vei prelua comanda. Vei găsi Cornul şi îl vei duce acolo unde îi este locul. Aşa vei face. Ultimele cuvinte le rosti mai apăsat.

Bocceaua din mâna lui Rand atârna ca un bolovan. „Lumină, e la o sută de mile depărtare şi tot mă ajunge şi mă trage de lesă. Pe aici, Rand. Pe aici. Eşti Dragonul Renăscut, Rand."

— Nu vreau să preiau eu comanda. N-o să accept. Lumină, sunt păstor! De ce nu vrea nimeni să mă creadă?

— Îţi vei face datoria, Rand. Dacă cel din frunte îşi pierde puterile, totul în jurul lui se destramă. Deja se destramă prea multe. Pacea fie cu sabia ta, Rand al'Thor.

— Ingtar, eu... Dar Ingtar se îndepărtase deja şi se dusese să vadă dacă Uno trimisese deja cercetaşii. Rand se zgâi la bocceaua pe care o ţinea în braţe şi îşi umezi buzele. Credea că ştie ce e înăuntru. Voia să se uite, dar în acelaşi timp ar fi vrut să o arunce în foc fără să o desfacă; chiar ar fi făcut asta, dacă ar fi fost sigur că avea să ardă fără ca cineva să vadă ce era înăuntru, dacă ar fi fost sigură că ce era înăuntru avea să ardă. Însă n-o putea desface acolo, unde mai erau şi alţi ochi.

Cercetă cu privirea de jur împrejur. Oamenii descărcau animalele de povară, unii împărţeau deja bucăţi de carne uscată şi de pâine nedospită. Mat şi Perrin se îngrijeau de cai,

iar Loial stătea pe o piatră citind o carte, cu pipa între dinţi şi un fuior de fum ridicându-se deasupra capului. Rand strânse bocceaua la piept, ca şi cum îi era frică să n-o scape, şi se furişă printre copaci.

Se aşeză în genunchi într-o poieniţă ascunsă privirilor de frunzişul des şi puse bocceaua pe pământ. O vreme rămase cu ochii aţintiţi asupra ei. „Nu se poate să fi făcut aşa ceva. Nu se poate.” O voce subţire îi răspunse: „Oh, ba da, se poate. A şi făcut-o.” În cele din urmă începu să desfacă nodurile. Noduri făcute cu atâta băgare de seamă încât se vedea clar că e mâna lui Moiraine şi nu a vreunui servitor. Nu ar fi îndrăznit să lase vreun servitor să vadă ce e înăuntru.

După ce termină de desfăcut şi ultimul nod, scoase ce era împăturit – mâinile îi erau amorţite, iar gura i se uscase. Era o bucată de pânza, nici ţesută, nici vopsită, nici pictata. O flamură, albă ca zăpada, îndeajuns de mare cât să se vadă din orice colţ al unui câmp de bătălie. În mijloc era o siluetă unduitoare, ca un şarpe cu solzi aurii şi purpurii, dar un şarpe cu patru picioare cu solzi, fiecare având la capăt cinci gheare aurii, un şarpe cu ochii de culoarea soarelui şi coamă de leu auriu. O mai văzuse o dată, iar Moiraine îi spusese ce era. Flamura lui Lews Therin Telamon, Lewis Therin Ucigaşul-de-Neam, în Războiul Umbrei. Flamura Dragonului.

— Ia uită-te! Uită-te ce are aici! Mat dădu buzna în poieniţă. Perrin veni încet în urma lui. Mai întâi haine elegante, mârâi Mat, şi acum o flamură! De-acum chiar că toată lumea o să-i zică Senior... Mat se apropiase destul cât să vadă desluşit flamura; făcu ochii mari de uimire. Lumină! Se dădu înapoi, poticnindu-se. Arde-m-ar! Fusese şi el acolo când Moiraine le spusese despre flamură. La fel şi Perrin.

Rand începu să clocotească de mânie, furios pe Moiraine şi pe Suprema Înscăunată, care îl trăgeau şi îl împingeau în toate părţile. Înhăţă flamura cu amândouă mâinile şi o flutură în faţa lui Mat. Nu se mai putea stăpâni:

— Da, aşa e. Flamura Dragonului. Mat mai făcu un pas în spate. Moiraine vrea să fiu o păpuşă care joacă pe sforile din Tar Valon, un Fals Dragon pentru Aes Sedai. Are de gând să-mi vâre asta pe gât. Dar eu n-o să mă las folosit!

Mat se sprijinise de un copac.

— Un Fals Dragon? înghiţi în sec. Tu? Asta... asta-i o nebunie.

Perrin nu plecase de lângă el. Se aşeză pe vine, cu mâinile pe genunchi, şi îl cercetă pe Rand cu ochii lui galbeni. În umbrele serii, păreau că strălucesc.

— Dacă femeile Aes Sedai te vor ca Fals Dragon... Se opri, încruntat, gândindu-se bine înainte să continue. În cele din urmă, spuse încetişor: Rand, tu poţi conduce Puterea? Mat simţi că se sufocă.

Rand lăsă flamura din mâna; şovăi o clipă doar înainte să dea din cap, ostenit.

— N-am vrut. N-am vrut. Dar... Dar nu cred că ştiu cum să mă opresc. Camera cu muşte îi veni din nou în minte. Nu cred că mă vor lăsa să mă opresc.

— Arde-m-ar, şopti Mat. Sânge şi cenuşă! Or să ne omoare. Pe toţi. Şi pe tine, şi pe Perrin şi pe mine. Dacă Ingtar şi ceilalţi aud de aşa ceva or să ne ia drept Iscoade ale Celui Întunecat şi or să ne taie gâtul. Lumină, probabil că or să creadă că am fost părtaşi la furtul Cornului şi la uciderea oamenilor ălora din Fal Dara.

— Taci din gură, Mat, spuse Perrin, liniştit.

— Nu-mi spune mie să tac. Dacă nu ne omoară Ingtar, o să înnebunească Rand şi o s-o facă el în locul lui. Arde-m-ar! Arde-m-ar! Mat se lăsă în jos şi se aşeză pe pământ. De ce nu te-au domolit? Dacă femeile Aes Sedai ştiu, de ce nu te-au domolit? N-am mai auzit să lase un bărbat care conduce Puterea să umble liber.

— Nu ştiu toate, oftă Rand. Suprema Înscăunată...

— Suprema Înscăunată! *Ea ştie?* Lumină, nu e de mirare că s-a uitat atât de ciudat la mine.

— ... Şi Moiraine mi-au spus că sunt Dragonul Renăscut şi apoi au zis că pot să merg unde vreau. Nu înţelegi, Mat? Încearcă să se folosească de mine.

— Asta nu schimbă faptul că poţi conduce Puterea, murmură Mat. Dacă aş fi în locul tău, până acum aş fi străbătut deja jumătate din drumul până la Oceanul Aryth. Şi nu m-aş fi oprit până ce nu aş fi găsit un loc fără femei Aes

Sedai. Şi fără oameni. Vreau să spun...

— Taci din gură, Mat, spuse Perrin. De ce eşti aici, Rand? Cu cât stai mai mult pe lângă oameni, cu atât sunt mai multe şanse ca să afle cineva şi să trimită după Aes Sedai. Nişte Aes Sedai care nu îţi vor mai spune că poţi să-ţi vezi de treburi. Se opri şi se scărpină în cap. Şi Mat are dreptate când spune de Ingtar. Nu mă îndoiesc că o să creadă că eşti Iscoada Celui Întunecat şi o să te omoare. Probabil că o să ne omoare pe toţi trei. O s-o facă, chiar dacă se poartă prietenos cu tine. Un Fals Dragon? Şi ceilalţi la fel. Masema n-o să stea prea mult pe gânduri. Deci de ce nu ai plecat până acum?

Rand ridică din umeri.

— Mă pregăteam să plec, dar a venit Suprema Înscăunată, şi apoi au fost furate Cornul şi pumnalul, iar Moiraine a zis că Mat e pe moarte şi... Lumină, m-am gândit că pot rămâne cu voi cel puţin până găsim pumnalul; m-am gândit că vă pot fi de ajutor. Poate că m-am înşelat.

— Ai venit din pricina pumnalului? întrebă Mat cu glas scăzut. Îşi frecă nasul şi făcu o strâmbătură. Nu m-aş fi gândit. Nu m-am gândit niciodată că vrei să... Aaa! Te simţi bine? Vreau să spun, încă nu înnebuneşti, nu-i aşa?

Rand luă o pietricică de pe jos şi o aruncă în el.

— Au! Mat îşi fricţionă braţul. Întrebam şi eu. Pai, cu toate hainele astea fistichii şi oamenii care zic că eşti Senior... Nu pari a fi prea întreg la minte.

— Încercam să fug de voi, tâmpitule! Mi-era teamă că o să înnebunesc şi o să vă fac rău. Coborî privirea asupra flamurii şi vorbi cu glas stins. O să se întâmple şi asta cândva, dacă nu îi pun capăt. Lumină, nu ştiu cum să îi pun capăt.

— De asta mi-e frică şi mie, spuse Mat, ridicându-se în picioare. Să nu te superi, Rand, dar cred că o să dorm cât mai departe de tine. Fireşte, dacă mai rămâi pe aici. Am auzit odată despre un bărbat care conducea Puterea. Mi-a povestit garda unui neguţător. Înainte să îl găsească femeile din Ajah Roşie, s-a trezit într-o dimineaţă şi tot satul era distrus. Toate casele, toţi oamenii, totul dispăruse, de parcă s-ar fi prăvălit un munte peste ele – mai puţin patul în care dormea.

— În cazul ăsta, Mat, ai face mai bine să dormi lipit de el.

— Oi fi eu nerod, dar vreau să fiu un nerod viu. Mat şovăi, uitându-se pieziş la Rand. Ştiu că ai venit ca să mă ajuţi, şi îţi mulţumesc. Serios. Dar nu mai eşti la fel. Înţelegi asta, nu? Aşteptă, ca şi cum ar fi vrut un răspuns. Rand nu spuse nimic. În cele din urmă dispăru printre copaci, îndreptându-se spre tabără.

— Şi tu? întrebă Rand.

Perrin scutură din cap, iar părul i se zburli şi mai mult.

— Nu ştiu, Rand. Eşti la fel, dar eşti cumva şi altfel. Un bărbat care conduce Puterea; când eram mic mama îmi spunea poveşti din astea ca să mă sperie. Pur şi simplu nu ştiu. Întinse mâna şi atinse un colţ al flamurii. În locul tău cred că aş arde asta sau aş îngropa-o. Apoi aş lua-o la fugă cât m-ar ţine picioarele, astfel încât femeile Aes Sedai să nu poată pune mâna pe mine. În privinţa asta Mat avea dreptate. Se ridică în picioare, uitându-se cu ochii mijiţi înspre apus, acolo unde cerul căpătase deja o nuanţă roşiatică. E vremea să mă întorc în tabără. Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Rand. Eu aş lua-o la fugă. Sau poate că tu nu poţi fugi. Gândeşte-te şi la asta. Ochii lui galbeni păreau să privească înspre înăuntru, iar în glas i se ghicea oboseala. Uneori nu poţi fugi. Apoi plecă şi el.

Rand rămase în genunchi, uitându-se ţintă la flamura întinsă pe jos.

— Ei, uneori poţi într-adevăr s-o iei la fugă, murmură el. Sau poate că mi-a dat asta tocmai ca să fug. Cine ştie ce mă aşteaptă dacă fug? N-o să fac ce vrea ea. Nu. O să îngrop asta aici. Dar Moiraine zicea că viaţa mea ar putea depinde de flamura asta, iar femeile Aes Sedai nu mint niciodată... Izbucni brusc în râs. Am ajuns să vorbesc singur. Poate că înnebunesc.

Se întoarse în tabără cu flamura învelită din nou în pânza groasă, legată cu noduri mai puţin meşteşugite decât cele făcute de Moiraine.

Începea să lase întunericul, iar umbrele acopereau pe jumătate vâlceaua. Soldaţii se pregăteau să se culce, cu caii lângă ei şi lăncile la îndemână. Mat şi Perrin îşi făceau şi ei culcuşul. Rand se uită mâhnit la ei, apoi îl luă pe Roşcat de

căpăstru şi se duse în celălalt capăt al vâlcelei, unde erau Hurin şi Loial. Ogierul renunţase la citit şi cerceta cu băgare de seamă piatra pe jumătate îngropată pe care stătuse, urmărind ceva. Hurin se ridică în picioare şi mai că făcu o plecăciune în faţa lui Rand.

— Sper că nu te superi că dorm şi eu aici, Sen... Rand. Îl ascultam pe Ziditor.

— Iată-te şi pe tine, Rand, spuse Loial. Ştii ce, cred că piatra asta a fost odinioară lucrată. Vezi, e înnegrită de vreme, dar parcă ar fi fost un soi de coloană. Şi sunt şi nişte semne. Nu izbutesc să le desluşesc, dar îmi par cunoscute.

— Poate o să le vezi mai bine dimineaţă, zise Rand. Dădu jos desagii din spatele Roşcatului. Mă bucur că stai şi tu cu noi, Hurin. „Mă bucur că e cineva căruia nu-i e frică de mine. Oare cât o să mai am parte de asta?”

Mută totul într-o parte a desagilor – cămăşi şi pantaloni de schimb, ciorapi de lână, ace de cusut, cutia cu iască şi cu cremene, blidul şi cana de tablă, cutia de lemn în care îşi ţinea cuţitul, furculiţa şi lingura, un pachet cu carne uscată şi pâine nedospită şi toate celelalte lucruri pe care le duce cu el un călător – apoi îndesă flamura învelită în pânză în buzunarul gol. Era umflat şi de-abia mai reuşea să lege curelele, dar şi cealaltă parte era umflată. Era bine aşa.

Loial şi Hurin părură să-şi dea seama în ce stare e, aşa că îl lăsară în pace cât luă şaua şi căpăstrul de pe Roşcat, îl buşumă cu smocuri de iarbă rupte de pe jos, apoi îl înşeuă la loc. Rand nu mânca cu ei; n-ar fi putut înghiţi nici cea mai bună mâncare. Toţi trei se culcară lângă piatră, cu o pătură împăturită ca pernă şi înveliţi cu mantiile.

Tabăra era tăcută, însă Rand rămase treaz până spre miezul nopţii. Îi umblau tot felul de gânduri prin minte. Flamura. „Ce încearcă să mă pună să fac?” Satul. „Ce ar putea ucide un Pierit în felul ăsta?” Şi, cel mai cumplit, casa din sat. „S-a întâmplat cu adevărat? Deja înnebunesc? Să plec sau să rămân? Trebuie să rămân. Trebuie să-l ajut pe Mat să găsească pumnalul.”

În cele din urmă adormi, istovit şi, odată cu somnul, nepoftit, îl împresură hăul, pâlpâind cu o strălucire neliniştitoare,

care îi tulbură visele.

Padan Fain se uita în noapte, spre nord, pe deasupra singurului foc din tabăra lui, cu un zâmbet încremenit pe chip, cu ochii reci. Încă se mai considera Padan Fain – în străfundurile sale era Padan Fain – însă fusese schimbat, şi ştia asta. Acum ştia o mulţime de lucruri, mai multe decât ar fi putut bănui vreunul dintre foştii lui stăpâni. Fusese Iscoada Celui Întunecat cu mult înainte ca Ba'alzamon să îl cheme la el şi să îl pună pe urmele celor trei tineri din Emond's Field, să scoată esenţa din ceea ce ştia despre ei, să i-o împărtăşească, pentru ca apoi el să le poată *simţi* prezenţa, să *miroasă* pe unde au fost, să îi urmărească indiferent încotro se îndreptau. Mai ales pe acela. O parte din el încă mai trăia teama, aducându-şi aminte ce îi făcuse Ba'alzamon, dar nu era decât o părticică, ascunsă şi înăbuşită. Se schimbase. Pe urmele celor trei, ajunsese în Shadar Logoth. Nu vrusese să meargă acolo, dar trebuise să dea ascultare poruncilor primite. Iar în Shadar Logoth...

Fain trase adânc aer în piept şi duse mâna la pumnalul cu rubin pe plăsele de la cingătoare. Şi acesta venea din Shadar Logoth. Era singura armă pe care o purta, singura de care avea nevoie; parcă făcea parte din el. Acum se simţea din nou întreg. Asta era tot ce conta.

Aruncă o privire de o parte şi de alta a focului. Cele douăsprezece Iscoade ale Celui Întunecat care mai rămăseseră, cu hainele, odinioară elegante, sfâşiate şi murdare, se strânseseră de o parte în întuneric, uitându-se nu la foc, ci la el. De cealaltă parte stăteau trolocii lui, douăzeci la număr, ochii atât de omeneşti de pe chipurile lor cu boturi de animal urmărindu-i fiecare mişcare, aşa cum pisica pândeşte un şoarece.

La început îi fusese greu: se trezea în fiecare dimineaţă şi nu se simţea întreg, Pieritul era cel care conducea, spumegând de furie şi poruncind să o ia spre miazănoapte, spre Mană, spre Shayol Ghul. Dar încetul cu încetul aceste dimineţi de slăbiciune se împuţinară şi, în cele din urmă.. Îşi aduse aminte cum ţinea toporul în mână şi bătea piroanele;

dulceaţa acestei amintiri îl făcu să zâmbească, iar de data aceasta îi zâmbiră şi ochii.

Nişte planşete îi ajunseră la ureche, iar surâsul îi pieri de pe buze. „N-ar fi trebuit să îi las pe troloci să ia aşa de mulţi.” Un sat întreg care să-i încetinească. Dacă acele câteva case de la bac n-ar fi fost părăsite, poate că... Dar trolocii erau lacomi din fire şi, fericit că îl vede pe Myrddraal murind, nu fusese suficient de atent.

Se uită în treacăt la troloci. Fiecare dintre ei era aproape de două ori mai înalt ca el şi îndeajuns de puternic ca să-l facă bucăţi cu o singură mână, însă se ţineau deoparte, ghemuiţi la pământ.

— Ucideţi-i. Pe toţi. Mâncaţi cât puteţi, iar din ceea ce rămâne faceţi un morman – ca să-l găsească prietenii noştri. Puneţi capetele în vârf. Cu grijă, de data asta. Râse, apoi se opri brusc. Plecaţi!

Trolocii se îndepărtară în grabă, scoţând săbiile în formă de seceră şi ridicând în aer securile ascuţite. Peste doar câteva clipe se auziră strigăte şi zbierete dinspre locul unde erau legaţi sătenii. Rugăminţile, ţipetele copiilor fură curmate de un şir de lovituri surde şi de strivituri, de parcă ar fi fost sparţi nişte pepeni.

Fain se întoarse să se uite la tovarăşii săi, Iscoadele. Erau şi ei tot ai lui, trup şi suflet. Cât suflet le mai rămăsese. Fiecare dintre ei se găsea în aceeaşi situaţie încâlcită în care se aflase şi el înainte să găsească ieşirea. Nici unul dintre ei nu avea unde se duce, aşa că îl urmau. Se agăţau de el cu ochi temători şi rugători.

— Credeţi că o să li se facă din nou foame înainte să găsim un alt sat sau o altă fermă? S-ar putea. Credeţi că o să-i las să-i mănânce pe unii dintre voi? Poate pe unul sau doi. Nu mai avem prea mulţi cai la care să renunţam.

— Ceilalţi erau oameni de rând, izbuti să spună o femeie, cu glas tremurat. Avea faţa murdară, dar hainele bine croite pe care le purta arătau că se ocupa de negoţ şi că era bogată. Rochia îi era acum plină de pete, iar în partea de jos era sfâşiată. Erau ţărani. Noi am slujit... Eu am slujit...

Fain o întrerupse, iar tonul lui nepăsător dădu şi mai multă

greutate vorbelor pe care le rosti.

— Ce însemnaţi voi pentru mine? Nici măcar cât însemnau ţăranii ăia. O cireadă de vite pentru troloci. Dacă vreţi să trăiţi, vitelor, trebuie să îmi fiţi de folos.

Femeia rămase fără grai. Începu să plângă cu hohote şi deodată toţi se porniră să bolborosească, spunându-i de ce folos i-ar fi, bărbaţi şi femei care se bucuraseră de putere şi de bogăţie înainte să fie chemaţi la Fal Dara, să îşi respecte jurămintele. Înşirară numele oamenilor de seamă pe care îi cunoşteau în Ţinuturile de la Hotar, în Cairhien şi în alte ţinuturi. Mormăiră ceva despre lucrurile pe care doar ei le ştiau despre un ţinut sau altul, despre situaţia politică, alianţele, intrigile, tot ce i-ar putea spune dacă i-ar lăsa să-l slujească. Zarva pe care o făceau se contopea cu zgomotele de la măcelul făcut de troloci.

Fain nu îi băgă în seamă – de când văzuseră ce îi făcuse Pieritului, nu se mai temea să se întoarcă cu spatele la ei – şi se îndreptă spre lucrul cel mai de preţ. Îngenunche şi îşi trecu mâinile pe deasupra sipetului auriu, bogat împodobit; simţea puterea închisă înăuntru. Trebuise să pună un troloc să îl care – nu se încredea într-atât în oameni încât să îi lase să îl ducă ei pe cal; s-ar fi putut ca unele vise de mărire să îi facă să treacă peste frică, iar trolocii nu visau decât să ucidă – şi încă nu se dumirise cum se deschide. Dar avea să vină şi clipa aceea. Toate aveau să vină. Toate.

Îşi scoase pumnalul din teacă şi îl puse pe sipet, apoi se culcă lângă foc. Pumnalul îl păzea mai bine decât orice om sau troloc. Văzuseră cu toţii ce se întâmplase singura dată când îl folosise; nimeni nu s-ar fi apropiat de pumnal fără să poruncească el, şi chiar şi atunci ar fi făcut-o fără tragere de inimă.

Învelit în pături, se uită spre nord. Acum nu mai simţea prezenţa lui al'Thor, era prea departe. Sau poate că al'Thor făcea iar şmecheria aia şi dispărea. Câteodată, în fortăreaţă, băiatul dispărea pe neaşteptate şi Fain nu îl mai simţea. Nu ştia cum, dar Rand al'Thor se întorcea întotdeauna, la fel de brusc cum dispăruse. Avea să se întoarcă şi de data asta.

— De data asta o să vii tu la mine, Rand al'Thor. Până

acum te-am urmărit ca un ogar care a luat urma vânatului, dar acum mă urmăreşti tu. Începu să râdă ca un smintit, dar nu îi păsa. Nebunia era parte din el. Vino la mine, al'Thor. Dansul nici n-a început. Vom dansa la Capul Toman şi voi scăpa de tine. Te voi vedea mort, în sfârşit.

CAPITOLUL 12

Prinsă în Pânză

Egwene se grăbi pe urmele lui Nynaeve, către grupul de Aes Sedai care se adunaseră în jurul palanchinului purtat de cai al Supremei Înscăunate. Dorinţa de a afla care era pricina tulburărilor din Fal Dara era mai puternică până şi decât neliniştea pe care o simţea pentru Rand. Pe el, cel puţin deocamdată, nu-l putea ajuta. Bela, iapa ei cea flocoasă, se afla împreuna cu caii femeilor Aes Sedai, la fel ca şi animalul pe care călărise Nynaeve.

Străjerii, cu mâinile pe mânerele săbiilor şi cu ochii cercetând fără încetare împrejurimile, alcătuiau o pavăză de oţel împrejurul femeilor şi al palanchinului. Astfel, în curte rămăsese încă o insulă de relativă linişte, în timp ce, împrejur, soldaţii din Shienar încă alergau printre locuitorii înspăimântaţi ai fortăreţei. Egwene se înghesui alături de Nynaeve – amândouă nebăgate în seamă. Străjerii le aruncară o singură privire grăbită – ştiau cu toţii că cele doua aveau să plece împreună cu Suprema Înscăunată. Până la urmă, fata izbuti să audă îndeajuns de multe şoapte pentru a afla povestea săgeţii care apăruse ca din pământ şi a arcaşului care nu fusese încă prins.

Cu ochii mari, mult prea tulburată pentru a se mai gândi că era înconjurată de Aes Sedai, Egwene se opri. O încercare de a-i lua viaţa Supremei Înscăunate. Era ceva peste putinţă de înţeles.

Suprema şedea în palanchin, cu perdelele trase în laturi, cu chipul întors spre Seniorul Agelmar. Toate privirile erau atrase de pata de sânge de pe mâneca ei.

— Fiule, ai să găseşti arcaşul sau n-ai să-l găseşti. Indiferent de ce se va întâmpla, eu, una, am treburi la fel de urgente în Tar Valon ca şi Ingtar, în misiunea care i-a fost încredinţată. Aşa că acum o să plec.

— Dar, Maică, se opuse Seniorul Agelmar, faptul că cineva

a încercat să-ţi ia viaţa schimbă totul. Nici acum n-am aflat cine l-a trimis şi de ce. Mai stai un ceas, şi am să-ţi aduc şi arcaşul şi toate răspunsurile.

Suprema râse aspru, fără urmă de veselie.

— Ca să prinzi peştele ăsta, fiul meu, ai nevoie de momeală mai fină şi de năvoade mai meşteşugite. Până să reuşeşti tu să-l prinzi, o să fie prea târziu pentru a mai pleca. Sunt prea mulţi oameni pe lumea asta care s-ar înveseli nespus să mă vadă moartă, ca să-mi mai fac griji în privinţa unuia. Dacă se întâmplă să afli ceva, poţi să-mi trimiţi veşti.

Privirile ei dădură ocol turnurilor care se înălţau deasupra curţii, precum şi crenelurilor şi balcoanelor rezervate arcaşilor, toate pline de lume, cu toate că de-acum se lăsase tăcerea. Săgeata pornise dintr-unul din aceste locuri.

— Cred că arcaşul ăsta a fugit deja din Fal Dara.

— Dar, Maică...

Femeia din palanchin îl întrerupse cu un gest aspru, semn că discuţia se încheiase. Nici măcar Seniorului din Fal Dara nu-i era îngăduit s-o bată la cap pe Suprema Înscăunată. Ochii ei se opriră apoi asupra lui Egwene şi a lui Nynaeve. Le aruncă o privire sfredelitoare, care o făcu pe Egwene să creadă că ştia totul despre ea, chiar şi lucrurile pe care le-ar fi dorit tăinuite. Făcu un pas în spate, apoi îşi dădu seama unde se află şi făcu o plecăciune, întrebându-se dacă o nimerise. Nu-i spusese nimeni ce trebuia să facă când se întâlnea cu Suprema Înscăunată. Nynaeve rămase ţeapănă, înfruntând privirea Supremei. Cu toate astea, pipăind încoace şi încolo până ce găsi mâna lui Egwene, o apucă şi o strânse la fel de tare pe cât strângea şi cealaltă.

— Deci iată-ţi şi fetele, Moiraine, spuse Suprema.

Moiraine înclină din cap, aproape nevăzut, iar celelalte Aes Sedai se întoarseră să le cântărească din priviri pe femeile din Ţinutul celor Două Râuri. Egwene înghiţi în sec. Toate arătau ca nişte persoane înţelepte, care ştiau lucruri pe care cei din jurul lor nici nu le bănuiau. Faptul că ştia de-acum că aşa şi era nu o ajuta deloc.

— Da, simt că în fiecare dintre ele pâlpâie o scânteie puternică. Dar ce soi de flacără se va aprinde? Asta-i

întrebarea, nu-i aşa?

Egwene îşi simţea gura uscata ca nisipul. Îl văzuse cândva pe jupan Padwhin, tâmplarul din satul său natal, care se uita la uneltele sale cam la fel cum se uita Suprema la ele două. Asta foloseşte la ceva, asta la altceva...

— E timpul să mergem, spuse dintr-odată Suprema. Pe cai! Seniorul Agelmar şi cu mine putem rosti ceea ce trebuie rostit şi fără ca voi să vă holbaţi ca nişte novice în ziua lor liberă. Hai, pe cai!

La porunca ei, Străjerii se împrăştiară urcându-se fiecare în şaua lui, la fel de vigilenţi, iar femeile Aes Sedai, în afară de Leane, o porniră şi ele către caii lor, cu mersul elegant, parcă plutind prin aer. Tocmai când Egwene şi Nynaeve dădeau să se întoarcă, pentru a încăleca, la rândul lor, alături de Seniorul Agelmar apăru un slujitor care aducea o cupă de argint. Strâmbând din buze, nemulţumit, Agelmar o luă.

— Odată cu această cupă pe care ţi-o întind, Maică primeşte şi dorinţa mea ca în această zi să-ţi meargă bine, la fel ca în fiecare...

Egwene nu mai izbuti să audă nimic altceva, deoarece tocmai se urca în şa. Până să apuce să mângâie uşor gâtul flocos al Belei, şi să-şi aranjeze fustele, palanchinul o şi pornise către porţile deschise. Caii înaintau fără să aibă nevoie de frâie sau de vizitiu. Leane călărea în spatele lui, cu toiagul proptit în scări. Egwene şi Nynaeve se alăturară şi ele alaiului.

Acesta fu întâmpinat de urale şi strigături de mulţimea care se înghesuia pe străzile oraşului. Bătăile ca de tunet ale tobelor şi sunetele ascuţite de trâmbiţă fură aproape înăbuşite. În frunte călăreau Străjerii, cu flamura împodobita cu Flacăra Albă, care flutura în vânt, păzindu-le pe femeile Aes Sedai şi îndepărtând mulţimea din calea lor; arcaşi şi suliţaşi, cu flacăra brodată pe pieptare, îi urmau în rânduri ordonate. După ce alaiul părăsi oraşul şi o apucă spre miazăzi, sunetul trompetelor se stinse, cu toate că uralele izbucnite din piepturile locuitorilor încă mai răsunau. Egwene întoarse capul de mai multe ori, până ce zidurile şi turnurile din Fal Dara dispărură în spatele copacilor şi al dealurilor.

Nynaeve, care călărea alături de ea, clatină din cap.

— Rand o să fie bine. Îl are pe Seniorul Ingtar şi douăzeci de războinici cu el. Oricum nu mai poţi face nimic pentru el. Nici una dintre noi nu mai poate.

Şi aruncă o privire înspre Moiraine; iapa cea albă şi bine ţesălată a femeii Aes Sedai şi armăsarul înalt şi negru al lui Lan alcătuiau o pereche ciudată, care sărea în ochi de undeva, dintr-o latură a alaiului.

— Nu încă, cel puţin, adaugă Nynaeve.

În drumul lor, călăreţii o apucară spre apus. Nu călătoreau prea repede. Nici măcar pedestraşii cu armuri uşoare nu se puteau mişca prea iute printre dealurile din Shienar şi nu puteau ţine pasul pentru multă vreme. Cu toate astea, îşi dădeau toată silinţa. De oprit, nu se opreau decât foarte târziu. Suprema nu le îngăduia să poposească decât atunci când aproape nu mai vedeau să întindă corturile, movile albe, turtite, înăuntrul cărora de-abia se putea sta în picioare. Fiecare pereche de Aes Sedai din aceeaşi Ajah avea un cort al său, iar Suprema şi Cronicăreasa dormeau separat. Moiraine împărţea cortul cu cele două surori Albastre. Soldaţii dormeau pe pământul gol, într-o împrejmuire separată, iar Străjerii se ghemuiau pe lângă corturile femeilor de care erau legaţi, învelindu-se cu mantiile. Cortul ocupat de surorile Roşii părea ciudat de însingurat, fără vreun Străjer prin preajmă, în timp ce cel al Verzilor arata aproape vesel – cele două Aes Sedai rămâneau adesea afară, târziu în noapte, să stea de vorbă cu cei patru Străjeri pe care-i aduseseră cu ele.

Odată, Lan se apropie şi el de cortul pe care Egwene îl împărţea cu Nynaeve şi o luă pe Meştereasă cu el, îndepărtându-se câţiva paşi, în întuneric. Egwene dădu uşor la o parte pânza care acoperea intrarea, ca să-i poată observa. Nu auzea nimic din ce vorbeau. În cele din urmă, o văzu pe Nynaeve înfuriindu-se şi venind înapoi, cu paşi mari. Se înfăşură în pături, fără nici o vorbă. Lui Egwene i se păru că avea obrajii uzi de lacrimi, cu toate că-şi acoperise faţa cu un colţ al păturii, ca să nu se vadă. Lan rămase multă vreme afară, în beznă, cu ochii ţintă la cortul lor, până să plece. După aceea, nu mai veni niciodată să le vadă.

Moiraine nici nu se apropia de ele, ci doar le saluta, înclinând din cap, în treacăt. Părea să-şi petreacă toate ceasurile din zi vorbind cu alte Aes Sedai, în afară de cele Roşii, luându-le la o parte, una câte una, în timp ce călăreau. Suprema nu le îngăduia prea multe opriri pentru odihnă şi toate erau scurte.

— Poate că nu mai are timp pentru noi, spuse la un moment dat Egwene, cu tristeţe; Moiraine era singura Aes Sedai pe care o cunoştea şi poate – deşi nu-i făcea plăcere s-o recunoască – şi singura în care era sigură că putea avea încredere. Ne-a găsit, iar acum suntem pe drumul înspre Tar Valon. Probabil că acum are alte lucruri de care să se preocupe.

— N-am să cred că şi-a încheiat socotelile cu noi, pufni uşor Nynaeve decât când o s-o văd moartă. Pe ea sau pe noi. E foarte vicleană femeia asta.

În schimb, alte Aes Sedai veniră să le vadă în cortul lor. În prima noapte după plecarea din Fal Dara, Egwene aproape că leşină de spaimă atunci când pânza de la intrarea cortului se dădu la o parte şi o femeie Aes Sedai îndesată, cu chipul colţuros, părul cărunt şi o privire uşor distrată, se aplecă să intre. Ea aruncă o privire către lampa care atârna din vârful cortului, iar flacăra se înteţi uşor. Lui Egwene i se păruse că ar fi simţit ceva, de parcă ar fi întrezărit o umbră mişcându-se împrejurul femeii, atunci când flacăra se mărise. Moiraine îi spusese că avea să vină o vreme – când şi ea avea să fie mai bine instruită – când avea să poată să vadă alte femei conducând Puterea şi să recunoască una care putea conduce chiar dacă nu făcea nimic.

— Sunt Verin Mathwin, spuse femeia, zâmbind. Iar voi sunteţi Egwene al'Vere şi Nynaeve al'Maera. Din Ţinutul celor Două Râuri, care cândva a fost Manetheren. Sânge puternic, pe acolo. Cântă.

Egwene schimbă o privire cu Nynaeve în timp ce se ridicau.

— Suntem chemate în faţa Supremei Înscăunate? întrebă Egwene.

Verin râse. Avea o pată de cerneală pe nas.

— Oh, nu, vai de mine. Suprema are lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de două tinere care nu au ajuns nici măcar novice. Cu toate că nu se ştie niciodată. Voi amândouă sunteţi foarte înzestrate, mai ales tu, Nynaeve. Într-o zi…, începu ea, apoi se opri, frecându-şi gânditoare nasul, chiar în dreptul petei. Într-o zi, dar nu azi. Am venit să te învăţ ceva, Egwene. Mi-e teamă că tu deja ai început să-ţi bagi nasul acolo unde nu trebuie.

Tulburată, Egwene o privi pe Nynaeve.

— Dar ce-am făcut? Nu ştiu să fi făcut ceva.

— A, n-ai greşit cu nimic. Nu a fost chiar vorba de o greşeală. Poate de ceva primejdios, da, dar nu neapărat greşit, răspunse Verin, aşezându-se pe jos, cu picioarele sub ea. Hai, aşezaţi-vă amândouă. Hai, hai, jos. Nu vreau să trebuiască să-mi sucesc gâtul. Aşezaţi-vă.

Şi începu să se foiască, până ce-şi găsi o poziţie comodă. Egwene se aşeză şi ea, cu picioarele încrucişate, în faţa femeii Aes Sedai şi se strădui din răsputeri să nu tragă cu ochiul la Nynaeve, gândindu-se că nu avea nici un motiv să pară vinovată, până ce nu ştia precis ce făcuse. Şi poate nici atunci.

— Şi ce e acest lucru primejdios, dar nu tocmai greşit?

— Cum aşa, copilă? Ai început să conduci Puterea.

Egwene nu găsi nimic altceva de făcut decât să deschidă ochii mari.

— E caraghios, izbucni Nynaeve. Dacă nu pentru asta, atunci de ce ne mai ducem în Tar Valon?

— Moiraine a… adică Moiraine Sedai m-a învăţat câteva lucruri, izbuti să rostească Egwene.

Verin îşi ridică braţele, semn că dorea să le facă să tacă, iar ele se supuseră. Părea împrăştiată, da, dar era totuşi Aes Sedai.

— Copilă, chiar crezi că noi, femeile Aes Sedai, le învăţam pe dată să conducă Puterea pe toate fetele care vin şi spun că vor să ni se alăture? Bine, tu nu eşti chiar o fată oarecare, recunosc, dar cu toate astea…

Şi clatină din cap, cu un aer foarte serios.

— Atunci de ce-a făcut-o? întrebă Nynaeve; ea nu primise nici un fel de învăţătură, iar Egwene încă nu era sigură dacă

asta nu cumva o supăra puţin.

— Pentru că Egwene izbutise deja să conducă, spuse Verin, cu răbdare.

— Şi... şi eu am izbutit, replică Nynaeve, nu prea fericită.

— La tine, copila mea, a fost altfel. Faptul că eşti încă în viaţă arată că ai trecut peste multe obstacole, şi ai făcut-o singură. Cred că ştii ce norocoasa eşti. Din patru femei silite să facă ce-ai făcut tu, numai una scapă cu viaţă. Fireşte, sălbăticiunile..., începu Verin, apoi se strâmbă. Iertaţi-mă, dar mi-e teamă că ăsta e numele pe care noi, cele din Turnul Alb, îl dam adesea femeilor care, fără vreo învăţătură, au izbutit să obţină o oarecare stăpânire a Puterii – foarte firavă, şi care aproape că nu se poate numi aşa, în general (ca şi în cazul tău), dar totuşi o stăpânire. E drept că sălbăticiunile au de înfruntat greutăţi. Aproape întotdeauna ele îşi ridică stavile cu care să se apere, pentru a nu afla ce înseamnă cu adevărat ceea ce fac, iar aceste stavile le împiedică să stăpâneasca Puterea aşa cum ar trebui. Cu cât trece mai multă vreme până să-şi ridice stavilele, cu atât este mai greu să le dărâme, dar, dacă izbutesc... ce să spun, unele dintre cele mai puternice surori din toate timpurile au fost, mai întâi de toate, sălbăticiuni.

Nynaeve se foi mânioasă pe loc şi privi spre intrarea cortului, de parcă se gândea să plece.

— Nu văd ce are asta de-a face cu mine, spuse Egwene.

Verin o privi clipind gânditoare, de parcă se întreba de unde apăruse.

— Cu tine? Pai, nimic. Necazurile tale sunt cu totul altele. Cele mai multe fete care vor să devină Aes Sedai – chiar şi cele mai multe care poartă în suflet această flacără, aşa ca tine – se şi tem de asta. Chiar şi după ce ajung în Turn, chiar şi după ce află ce au de făcut şi cum, mai au nevoie de multe luni în care să fie călăuzite, pas cu pas, de către o soră sau de una dintre Alese. Dar tu nu. Din ce mi-a spus Moiraine, am înţeles că te-ai grăbit s-o faci de îndată ce-ai aflat că poţi, bâjbâind prin întuneric fără să te gândeşti dacă nu cumva aveai să cazi într-un hău fără fund. Mă rog, au mai fost unele ca tine; nu eşti singura. Şi Moiraine a fost la fel. După ce-a

aflat ce făcuseşi, nu a mai avut de ales şi a trebuit să înceapă să te înveţe. Vrei să spui că Moiraine nu ţi-a explicat asta?

— Niciodată, răspunse Egwene, dorindu-şi ca vocea ei să nu pară gâtuită. Avea… alte lucruri de care să se ocupe.

Nynaeve pufni uşor.

— Bine, Moiraine nu le spune niciodată oamenilor altceva decât ceea ce trebuie neapărat să ştie. Aşa a făcut dintotdeauna. A şti nu e de nici un folos, dar, pe de altă parte, nici a nu şti. Eu, una, prefer întotdeauna să ştiu ce trebuie ştiut.

— Şi există aşa ceva? Adică un hău fără fund?

— Din câte se vede, până acum n-ai păţit nimic, zise Verin, lăsându-şi capul într-o parte. Dar după ce faci pasul următor?... adaugă ea, ridicând din umeri. Vezi tu, copilă, cu cât încerci mai mult să atingi Adevăratul Izvor, să conduci Puterea Supremă, cu atât mai uşor îţi vine să o faci. E adevărat că, la început, te întinzi să atingi Izvorul şi de cele mai multe ori e ca şi cum ai încerca să culegi văzduhul dimprejur cu mâinile goale. Sau izbuteşti să conduci *saidar,* dar chiar şi când simţi Puterea Supremă revărsându-ţi-se în trup, descoperi că nu poţi face nimic cu ea. Sau chiar dacă faci anumite lucruri, nu sunt cele pe care ţi le doreai. Asta e primejdia. În general, cu ajutorai sfaturilor şi al învăţăturii – şi din pricina faptului că teama însăşi te încetineşte - înzestrarea de a atinge Izvorul şi de a conduce Puterea apar împreună cu stăpânirea de sine. Numai că tu ai încercat să conduci fără cineva care să te înveţe cum să izbuteşti ceea ce-ţi propui. Ştiu că nu crezi că ai ajuns prea departe – şi chiar aşa şi e, dar eşti precum cineva care a învăţat de unul singur să fugă în susul dealului, cel puţin uneori, fără să înveţe cum să alerge şi pe partea cealaltă sau cum să meargă. Mai devreme sau mai târziu ai să cazi, dacă nu înveţi şi restul. Acum să ştii că nu vorbesc despre ceva de felul necazurilor în care intră sărmanii bărbaţi care încep să conducă – nu ai să înnebuneşti, nu ai să mori, atâta vreme cât ai surorile prin preajmă să te înveţe şi să te îndrume – dar cine ştie ce poţi face, cu totul din întâmplare, fără nici o intenţie?

O clipă numai, privirea lui Verin deveni foarte pătrunză-

toare, nicidecum împrăştiată ca mai înainte. Vreme de o clipă după cum i se păruse lui Egwene, ochii ei se îndreptaseră către Nynaeve, cu aceeaşi asprime ca şi cei ai Supremei Înscăunate.

— Eşti foarte puternică din naştere, copilă şi ai să devii şi mai şi. Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti puterile înainte să-ţi faci rău ţie sau altcuiva ori chiar multor oameni din jurul tău. Asta încerca Moiraine să te înveţe. Cu asta am să încerc şi eu să te ajut acum, şi cu asta o să încerce să te ajute surorile, în fiecare noapte, până ce ajungem să te dăm pe mâna lui Sheriam. E foarte pricepută. Ea e Mai-Marea peste novice.

„Nu cumva ştie ceva despre Rand? se gândi Egwene. Nu, nu are cum. Dacă ar fi bănuit măcar, nu l-ar fi lăsat să plece din Fal Dara.” Dar de-acum era convinsă că nu-şi închipuise că ar fi zărit ceva, ci chiar aşa fusese.

— Îţi mulţumesc, Verin Sedai. Am să încerc.

— Eu mă duc să mă aşez lângă foc, ca să vă las singure, spuse Nynaeve, ridicându-se dintr-odată în picioare.

— Ar trebui să rămâi, zise Verin. Ai putea avea de câştigat. Din ce-mi spune Moiraine, nu-ţi va trebui decât puţina învăţătură ca să devii Aleasă.

Nynaeve şovăi doar o clipă înainte să scuture cu tărie din cap.

— Îţi mulţumesc pentru propunere, dar pot aştepta până ce ajungem în Tar Valon. Egwene, dacă ai nevoie de mine, am să fiu...

— Nynaeve, o întrerupse Verin, după toate socotelile, eşti o femeie în toata firea. În general, cu cât o novice este mai tânără, cu atât se descurca mai bine. Nu neapărat la învăţătură, ci mai degrabă pentru că o novice trebuie să facă ceea ce i se spune, imediat şi fără să crâcnească. Lucrul acesta nu este, de fapt, de folos decât în momentul în care învăţătura a ajuns într-un anume punct, când o şovăială nelalocul ei sau o îndoială cu privire la ceea ce ai de făcut poate avea urmări înspăimântătoare. Dar e mai bine să fii disciplinată de la bun început. Pe de altă parte, de la Alese este de aşteptat să pună lucrurile la îndoială, pentru că se crede că ele ştiu îndeajuns de mult pentru a pune întrebările

potrivite, la momentul potrivit. Ce preferi?

Nynaeve îşi încleştă pumnii, apucând strâns marginile fustei, apoi se uită din nou la intrarea în cort, încruntându-se. În cele din urmă, încuviinţă, cu o mişcare scurtă a capului, şi se aşeză din nou pe jos.

— N-are ce să-mi strice, la urma urmei, spuse ea.

— Foarte bine, răspunse Verin. Acum... Egwene, tu deja ştii lucrurile astea, dar de dragul lui Nynaeve o să le parcurgem încă o dată pas cu pas. Cu vremea, o să vă intre în sânge – o să faceţi tot ce trebuie înainte să reuşiţi să vă daţi seama – dar acum e mai bine să mergem încet. Închideţi ochii, vă rog. La început, merge mai bine dacă nimic nu vă abate atenţia.

Egwene închise ochii. Se lăsă un moment de tăcere, apoi Verin spuse:

— Nynaeve, te rog închide ochii. Să ştii că într-adevăr va merge mai uşor.

Încă o pauză, apoi:

— Mulţumesc, copilă. Iar acum, trebuie să vă goliţi mintea. Aruncaţi-vă toate gândurile. Să rămână numai un singur lucru. Un boboc de floare. Doar atât. Doar bobocul. Puteţi să-l observaţi în amănunţime. Îi simţiţi şi mirosul. Parcă puteţi să-l atingeţi. Fiecare nervură a fiecărei frunze, fiecare rotunjime a fiecărei petale. Simţiţi cum pulsează seva. Haideţi, simţiţi-o. Trebuie să ajungeţi să-l cunoaşteţi. Să fiţi una cu el. Voi şi bobocul sunteţi o singură făptură. Una singură. Sunteţi bobocul.

Glasul ei continua să răsune, hipnotic, dar Egwene nu-l mai auzea; mai făcuse şi înainte aşa ceva, împreuna cu Moiraine. Nu mergea prea repede, dar Moiraine îi spusese că, odată ce se obişnuia, avea să reuşească mult mai uşor. Înăuntrul ei era un boboc de trandafir, cu petalele roşii bine strânse. Şi, dintr-odată, mai apărea ceva. Lumina. Lumina care apăsa petalele. Încet, încet, acestea se deschiseră, întorcându-se către lumină, înghiţind-o. Trandafirul şi lumina se contopiseră. Egwene şi lumina se contopiseră. De-acum, simţea fiecare picătură scurgându-i-se prin trup. Se întinse, încordându-se, încercând să cuprindă şi mai multă...

Şi, într-o clipă, totul dispăru, şi trandafirul şi lumina. Moiraine îi spusese şi asta – că nimic nu se putea întâmpla forţat. Oftând, deschise ochii. Nynaeve avea o înfăţişare mohorâtă, iar Verin era la fel de liniştită ca la început.

— Nu poţi să faci să se întâmple, spunea femeia Aes Sedai. Trebuie doar să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul. Trebuie să te închini în faţa Puterii, înainte s-o poţi stăpâni.

— Asta-i o mare prostie, mormăi Nynaeve. Nu mă simt ca o floare. Dacă chiar trebuie, aş spune că mă simt ca un tufiş de porumbar, plin de ţepi. Cred că până la urmă am să mă duc să aştept lângă foc.

— Cum doreşti, răspunse Verin. Ţi-am pomenit oare de corvezile pe care le au de îndeplinit novicele? Spală vasele şi rufele, freacă podelele, servesc la masă, tot felul de treburi. Eu, una, sunt convinsă că slujnicele se descurcă mult mai bine, dar lumea crede, în general, că asemenea munci ajută la formarea caracterului. A, deci rămâi? Bun. Ei, copilă, atunci adu-ţi aminte că şi tufişurile de porumbar înfloresc câteodată, şi fac nişte flori albe şi frumoase, ascunse printre ghimpi. Să mai încercam – dar pe rând. Haide, Egwene, de la început. Închide ochii.

De mai multe ori înainte ca Verin să plece, Egwene simţi Puterea curgându-i prin trup, dar niciodată prea tare, şi nu izbuti să facă altceva decât să işte un freamăt scurt în văzduh, din pricina căruia pânza care acoperea intrarea se mişca uşor. Era convinsă că până şi un strănut ar fi avut aceleaşi urmări. Cu Moiraine se descurcase mai bine, câteodată, cel puţin. Şi-ar fi dorit ca ea să o înveţe.

Nynaeve nu izbutise să simtă nimic sau cel puţin aşa îi spuse. Când lecţia se termină, avea atât de multă asprime în privire şi strânsese buzele atât de tare, încât Egwene se temu că era pe punctul să înceapă s-o dojenească pe Verin, ca şi cum aceasta ar fi fost o femeie din sat care nu-i dădea pace. Dar Verin nu făcu altceva decât să-i poruncească să închidă din nou ochii, de data aceasta fără Egwene.

Căscând din când în când, aceasta rămase în acelaşi loc, privindu-le pe celelalte doua. Se făcuse târziu; trecuse de mult de ceasul când se culca de obicei. Nynaeve era trasă la

faţă, de parcă murise de o săptămână, cu pleoapele strânse de parcă voia să nu le mai deschidă niciodată şi cu pumnii albi, încleştaţi în poală. Egwene nu mai nădăjduia decât ca Meşteresei să nu-i sară ţandăra, mai ales după ce-şi păstrase stăpânirea de sine atâta vreme.

— Simte cum se revarsă în sufletul tău, spunea Verin. Glasul ei nu se schimbă deloc, numai ca, dintr-odată, ochii începură să-i strălucească. Simte curgerea. Curgerea Puterii. Curge ca o adiere, ca un freamăt blând în văzduh.

Egwene îşi îndreptă umerii. Aşa o călăuzise Verin de fiecare data când izbutise cu adevărat să simtă Puterea curgându-i prin vene.

— O adiere uşoară, care face văzduhul să tresalte de-abia simţit. Uşor.

Deodată, păturile izbucniră în flăcări, ca nişte vreascuri. Nynaeve deschise ochii şi scoase un ţipăt. Egwene nu-şi dădu seama dacă nu cumva ţipase şi ea, la rândul său. Nu ştia decât că se trezise stând în picioare şi încercând să împingă păturile care ardeau cu piciorul, afară, ca să nu ia foc şi cortul. Însă înainte să apuce să le împingă a doua oară, flăcările dispărură, lăsând în urmă firicele de fum care se înălţau din stofa mistuită şi un miros de lână arsă.

— Bine, spuse Verin. Nu prea mă aşteptam să trebuiască să sting un foc. Hai, copilă, nu leşina. De-acum totul e bine. M-am ocupat eu de toate.

— Eram... eram furioasă, spuse Nynaeve, cu buzele tremurându-i şi cu faţa albă ca varul. Te auzeam vorbindu-mi despre adieri, despre ce trebuia să fac şi, dintr-odată, m-am gândit la foc. Nu... nu voiam să ard nimic. Era numai un foc micuţ... în mintea mea.

Se cutremură.

— Mda, la urma urmei focul nu era prea puternic, răspunse Verin, izbucnind în râs, dar se opri când o privi din nou pe Nynaeve. Copilă, te simţi bine? Dacă nu, pot să...

Nynaeve clătină din cap, iar Verin încuviinţă.

— Acum ai nevoie de odihnă. Amândouă de fapt. Am tras prea tare de voi. Trebuie să vă odihniţi. Suprema o să ne poruncească să ne trezim şi să pornim la drum înainte de

revărsatul zorilor.

Ridicându-se în picioare, luă de jos păturile arse.

— Am să pun să vi se aducă altele. Sper că aşa aţi înţeles amândouă cât de importantă este stăpânirea de sine. Trebuie să învăţaţi să faceţi ceea ce v-aţi pus în gând şi nimic altceva. Dacă absorbiţi prea multă Putere, mai multă decât puteţi conduce în siguranţă – iar acum, să ştiţi că nu puteţi îndura prea multă dar asta se va schimba cu timpul – nu doar că i-aţi putea vătăma pe cei din jur, dar v-aţi putea face rău chiar şi vouă înşivă. Aţi putea muri sau v-aţi putea mistui în foc, pierzându-vă toate înzestrările.

Şi, ca şi cum nu le-ar fi spus că mergeau pe marginea unei prăpăstii, le ură voioasă somn uşor şi plecă. Egwene o îmbrăţişă pe Nynaeve şi o strânse tare.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, Nynaeve. N-ai de ce să fii speriată. După ce înveţi să stăpâneşti...

— Nu sunt speriată, răspunse cealaltă, cu un hohot răguşit de râs şi privind pieziş la păturile fumegânde, înainte să dea din cap. Nu mă sperii eu de un foc ca ăsta.

Dar nu se mai uită într-acolo, nici măcar când sosi un Străjer care luă paturile şi lăsă altele noi în loc. Verin nu se mai întoarse la ele – de fapt, aşa le şi spusese. Mai mult, pe măsură ce călătoria lor continua, spre miazăzi şi apus, zi după zi, pe cât de repede puteau înainta pedestraşii, Verin nu le acordă mai multă atenţie decât Moiraine sau decât alte Aes Sedai. Nu erau, la drept vorbind, neprietenoase, aceste femei, ci doar distante şi retrase, ca şi cum aveau o sumedenie de probleme pe cap. Răceala lor o făcu pe Egwene să se simtă şi mai neliniştită şi să-şi amintească toate poveştile pe care le auzise în copilărie. Mama ei îi spusese dintotdeauna că poveştile despre Aes Sedai erau numai nişte prostii de-ale bărbaţilor, dar nici ea, nici vreo altă femeie din Emond’s Field nu întâlnise vreodată o astfel de persoană înainte de venirea lui Moiraine. Şi Egwene îşi petrecuse multă vreme împreună cu aceasta din urmă, convingându-se că nu toate femeile Aes Sedai erau aşa cum se spunea în poveşti – reci, preocupate doar de intrigi, distrugând totul, neînduplecate, în calea lor. Cele care frânseseră lumea. Acum ştia că de fapt, cei care

făcuseră lumea să se frângă fuseseră bărbaţii Aes Sedai, în timpul când încă existau, în Vârsta Legendelor, dar asta nu o prea ajuta. Nu toate femeile Aes Sedai erau ca în poveşti, dar câte erau aşa, şi care anume?

În fiecare noapte, câte una venea în cortul lor – dar erau atât de multe şi de amestecate, încât nu o ajutară deloc să-şi limpezească gândurile. Alviarin era rece şi pusă pe treabă ca un neguţător sosit să cumpere lână şi tutun, uimită că la lecţie participă şi Nynaeve, dar iertătoare, aspră cu greşelile lor, dar dispusă întotdeauna să mai încerce o dată. Alarma Mosvani râdea şi îşi petrecea la fel de multă vreme vorbind despre lume şi despre bărbaţi, ca şi cu lecţia propriu-zisă. Cu toate astea se arătase mult prea interesată de Rand, Perrin şi Mat, pentru ca Egwene să se simtă în largul său. Mai ales de Rand. Cea mai rea dintre toate se dovedi Liandrin, singura care-şi purta şalul; celelalte şi-l puseseră la adăpost, în bagaje, înainte să plece din Fal Dara. Liandrin se aşeză jucându-se cu ciucurii roşii şi nu le învăţă cine ştie ce. Se vedea limpede cât era de reţinută. Le puse o seamă de întrebări, de parcă şi Egwene, şi Nynaeve erau învinuite de vreo crimă – şi numai despre cei trei băieţi. O ţinu aşa până când Nynaeve o dădu afară din cort – Egwene nu era sigură de ce o făcuse – şi plecă numai după ce le avertiză:

— Aveţi mare grijă de voi, fiicele mele. Nu mai sunteţi în satul vostru. De-acum păşiţi printr-o apă în care freamătă vietăţi care vă pot muşca de degete.

În cele din urmă, alaiul ajunse în satul Medo, pe malul Râului Mora, care curgea la hotarul dintre Shienar şi Arafel, vărsându-se în Erinin.

Egwene începu să-l viseze pe Rand – era convinsă că asta se întâmpla din pricina întrebărilor femeilor Aes Sedai şi pentru că-şi făcea griji pentru el, întrebându-se dacă el şi ceilalţi trebuiseră cumva să pătrundă în Mană, pe urmele Cornului lui Vaiere. Visele se dovediră toate neplăcute, deşi la început nu erau decât nişte coşmaruri obişnuite. Cu toate astea, în noaptea petrecută în Medo, totul se schimbă.

— Iertare, Aes Sedai, întrebă timidă Egwene, ai văzut-o cumva pe Moiraine Sedai?

Femeia cea zveltă îi făcu semn să se îndepărteze, fluturând din mână, apoi se grăbi pe uliţa plină de oameni şi luminată de torţe, strigându-i cuiva să aibă grijă de calul său. Făcea parte din Ajah Galbenă, deşi nu purta şalul, iar Egwene nu ştia nimic altceva despre ea, nici măcar numele. Medo era un sat mic – deşi Egwene se simţi tulburată atunci când îşi dădu seama că îi trecuse prin minte aşa ceva despre un sat la fel de întins ca Emond's Field – iar acum era plin de străini – mai mulţi chiar decât localnicii. Peste tot, pe uliţele înguste, erau oameni şi cai care îşi croiau drum către chei, trecând pe lângă sătenii care îngenuncheau de câte ori o femeie Aes Sedai se apropia de ei, fără să-i bage în seamă. Lumina aspră a torţelor se revărsa în toate colţurile. Cele două docuri se întindeau în largul Râului Mora ca nişte degete de piatră şi adăposteau, fiecare, câte două corăbii mici, cu două catarge. În dreptul lor, caii erau ridicaţi la bord cu ajutorul unor scripeţi, al unor frânghii şi al unor năvoade legate sub burtă. Alte corăbii – cu parapeţi înalţi, zdraveni, cu lămpi agăţate în vârful catargelor – se înghesuiau în apele râului, vârstate de lumina lunii. Erau deja încărcate sau îşi aşteptau rândul. Bărcile cu vâsle îi duceau pe arcaşi şi pe suliţaşi.

Din pricina suliţelor ţinute vertical, acestea arătau ca nişte gândaci uriaşi care înotau pe deasupra apelor.

La docul din stânga, Egwene o găsi pe Anaiya care urmărea totul şi-i grăbea pe cei care nu se mişcau îndeajuns de repede. Deşi nu schimbase niciodată mai mult de două vorbe cu ea, Anaiya părea altfel decât celelalte, aducea mai mult cu una din femeile de acasă. Egwene şi-o putea imagina în bucătărie, făcând prăjituri, în timp ce la celelalte nu se putea gândi în acest fel.

— Anaiya Sedai, ai văzut-o cumva pe Moiraine Sedai? Trebuie să-i vorbesc.

Femeia întoarse capul, încruntându-se, cu gândurile aiurea.

— Poftim? A, tu erai, copilă? Moiraine a plecat. Iar prietena ta, Nynaeve, s-a îmbarcat deja pe *Crăiasa râului.* Chiar eu a trebuit s-o urc într-o barcă. Nu se dădea dusă şi ţipa fără încetare că nu vrea să plece fără tine. Pe Lumină, ce zarva! Ar

trebui să te îmbarci şi tu. Găseşte o barcă dintre cele care se duc către *Crăiasa râului.* O să călătoriţi împreună cu Suprema Înscăunată, aşa că ai mare grijă, după ce urci la bord. Fără prostii şi fără tămbălău.

— Şi pe ce corabie se afla Moiraine Sedai?

— Moiraine nu e pe nici o corabie, copilă. A plecat, deja de două zile, iar Suprema este foarte iritată din pricina asta, răspunse Anaiya, strâmbându-se şi clătinând din cap, deşi atenţia ei era îndreptată tot către lucrători. Întâi dispare Moiraine, împreuna cu Lan, apoi Liandrin, imediat după ea, şi apoi Verin şi nici una dintre ele nu a lăsat nici măcar o vorbă cuiva. Verin nu şi-a luat nici Străjerul. Tomas este foarte îngrijorat pentru ea.

Femeia ridica ochii spre cer. Luna, aflată în creştere, scânteia pe cerul senin.

— Va trebui iarăşi să chemam vânturile, iar Supremei nu-i va fi pe plac nici asta. A zis că vrea să ne vadă plecaţi spre Tar Valon în mai puţin de un ceas şi că nu tolerează nici o întârziere. N-aş vreau să fiu în pielea lui Moiraine, sau a lui Liandrin, sau a lui Verin, când vor da iarăşi ochii cu ea. O să-şi dorească să fie iarăşi novice. Haide, copilă, ce s-a-ntâmplat?

Egwene trase adânc aer în piept. Moiraine plecase? Nu se putea! „Trebuie să spun cuiva, cuiva care să nu râdă de mine.” Se gândi cum ar fi arătat Anaiya, în Emond’s Field, ascultând necazurile fiicei ei; imaginea părea potrivită.

— Anaiya Sedai, Rand are necazuri.

Anaiya o cântări din priviri.

— Băiatul acela înalt din satul tău? Deja ţi-e dor de el, vrei să spui? Mă rog, nu m-aş mira să aibă necazuri. Aşa se întâmplă cu tinerii de vârsta lui. Cu toate că mi s-a părut că era altul – Mat, oare? – care părea mai potrivit pentru un asemenea rol. Bine, bine, copilă. Nu vreau să-mi bat joc de tine sau să nu te bag în seamă. Ce fel de necazuri şi de unde ştii? Probabil că el şi Seniorul Ingtar au recuperat deja Cornul şi s-au întors în Fal Dara. Sau, dacă nu, atunci au trebuit să intre în Mană şi atunci nu mai e nimic de făcut.

— N... nu cred că sunt în Mană, şi nici în Fal Dara. Am visat ceva.

Rostise vorbele aproape cu sfidare. Părea o prostie, atunci când o spunea, dar puţin mai înainte totul păruse atât de real... Un coşmar, dar nu o închipuire. La început apăruse un bărbat cu chipul acoperit de o mască şi cu ochii de foc. În ciuda măştii, i se păruse că era uimit să o vadă. Înfăţişarea lui o speriase: începuse să tremure, temându-se să nu i se frângă oasele, numai că, dintr-odată, bărbatul dispăruse şi ea îl văzuse pe Rand dormind întins pe jos, acoperit cu o mantie. Deasupra lui, în picioare, era o femeie care-l privea. Chipul îi rămăsese în umbră. Un fulger, şi dispăruseră amândoi. Şi dincolo de tot ceea ce vedea, ca o altă prezenţă, era senzaţia primejdiei, ca şi cum o capcană era gata să se închidă, înhăţând un mieluşel care nu bănuia nimic. O capcană cu mulţi colţi. Ca şi cum timpul încetinise, putea vedea cum fălcile de fier se apropiau. Visul nu se terminase când se trezise, aşa cum se întâmpla de obicei. Iar primejdia părea atât de mare încât îi venea mereu să privească peste umăr – deşi, cumva, ştia că Rand, şi nu ea, era cel ameninţat. Se întrebă dacă femeia fusese cumva Moiraine şi se dojeni singură pentru un asemenea gând. Liandrin părea mai potrivită. Sau poate Alarma; şi ea se arătase interesată de Rand. Dar nu-i putea spune aşa ceva Anaiyei. Pe un ton distant, rosti:

— Anaiya Sedai, ştiu că pare o prostie, dar Rand este în primejdie, într-o mare primejdie. Am simţit-o. O simt şi acum.

Anaiya părea cufundată în gânduri.

— Ei, poftim, spuse ea încet. Pun rămăşag că nu s-a gândit nimeni la aşa ceva. Ai putea fi o Vestitoare-n vise. Nu-i prea mare nădejde, copilă, dar... N-am mai avut una ca asta de – oh! – de vreo patru sau cinci sute de ani. Iar Căutarea viselor este foarte strâns legată de Prorocire. Dacă poţi cu adevărat să faci aşa ceva, poate că poţi şi Profeţi. Ce lovitură pentru Roşii! Fireşte că s-ar putea să fie doar un vis urât, provocat de faptul că te-ai culcat târziu şi n-ai avut mâncare caldă şi din pricină că am călătorit aşa de mult de când am plecat din Fal Dara. Şi că ţi-e dor de prietenul tău. Mai mult ca sigur că-i aşa. Da, da, copilă, ştiu. Eşti îngrijorată pentru el. Oare visul ţi-a spus şi ce fel de primejdie îl ameninţă?

— Nu, clătină Egwene din cap. Rand a dispărut pur şi

simplu, iar eu am simţit primejdia. Şi răul. L-am simţit chiar înainte ca el să dispară. Încă îl mai simt, adaugă ea, cutremurându-se şi frecându-şi palmele.

— Ei, o să mai vorbim despre asta pe corabie. Dacă eşti cu adevărat o Vestitoare, am să am grijă să ai parte de toată învăţătura de care ai nevoie. Ar trebui să fie şi Moiraine aici, ca să... Hei, tu de-acolo! strigă dintr-odată femeia, iar Egwene tresări, la fel ca şi bărbatul care tocmai se aşezase pe un butoiaş cu vin; cei din jur iuţiră pasul. Ăla trebuie încărcat pe corabie, nu e pentru odihnă. Mai vorbim noi, copilă, după ce pornim. Nu, nătângule! Nu poţi să-l ridici singur! Vrei s-o păţeşti?

Şi Anaiya începu să străbată docul cu paşi mari, aruncându-i nefericitului sătean nişte vorbe mai aspre decât s-ar fi bănuit că putea cunoaşte. Egwene rămase cu ochii aţintiţi în beznă, către miazăzi. Rand era undeva pe acolo. Nu în Fal Dara, nici în Mană. Era convinsă. „Ai grijă de tine, prostănacule, cu capul tău plin de câlţi. Dacă îţi găseşti moartea până să ajung să te scot din necazuri, am să te jupoi de viu.” Nici măcar nu-i trecu prin minte să se întrebe cum avea să-l ajute, câtă vreme se afla în drum spre Tar Valon. Strângându-şi mantia pe lângă trup, porni să caute o barcă pentru a se urca la bordul *Crăiesei râului.*

CAPITOLUL 13

Din Piatră în Piatră

Rand se trezi la primele raze ale soarelui şi se întrebă dacă visează. Se ridică încet în capul oaselor, uitându-se atent în jur. Totul se schimbase, sau aproape totul. Soarele şi cerul erau aşa cum se aştepta, doar că soarele era ceva mai palid, iar pe cer nu era nici un nor. Loial şi Hurin erau încă culcaţi lângă el, de o parte şi de alta, şi dormeau înveliţi în mantii, iar caii erau priponiţi doi paşi mai încolo, dar toţi ceilalţi dispăruseră. Soldaţii, caii, prietenii lui dispăruseră cu totul.

Şi vâlceaua se schimbase, iar acum erau în mijlocul ei şi nu la margine. La capul lui Rand se înălţa un cilindru de piatră cenuşie, înalt de trei şchioape şi gros de două palme, acoperit cu sute, poate mii, de desene şi semne cioplite adânc, într-o limbă pe care nu o cunoştea. Fundul vâlcelei era pavat cu piatră albă, ca o pardoseală, atât de netedă, încât aproape strălucea. Trepte late şi înalte urcau spre buza vâlcelei în cercuri concentrice de piatră diferit colorată. În jurul vâlcelei, copacii erau înnegriţi şi strâmbi, de parcă ar fi fost pârjoliţi de foc. Totul era mai şters decât ar fi trebuit, ca şi soarele, care se vedea mai stins, ca prin ceaţă. Doar că nu era ceaţă. Doar ei trei şi caii păreau a avea consistenţă. Dar şi piatra de sub el părea destul de solidă la atingere. Întinse mâna şi îi scutură pe Loial şi pe Hurin.

— Treziţi-vă! Treziţi-vă şi spuneţi-mi că visez! Hai, treziţi-vă!

— S-a făcut dimineaţă? zise Loial, ridicându-se în capul oaselor, apoi rămase cu gura căscată şi făcu ochii din ce în ce mai mari.

Hurin se trezi, surprins, apoi sări în picioare şi se uită în toate părţile, săltând ca un purice pe o plită fierbinte.

— Unde suntem? Ce s-a întâmplat? Unde sunt restul? Unde suntem, Senior Rand? Se lăsă în genunchi, frângându-şi

mâinile, dar ochii încă îi umblau încoace şi încolo. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, spuse Rand încetişor. Speram că e vis, dar... Poate că e un vis. Mai avusese visuri care nu erau visuri şi nu ţinea să îşi aducă aminte de asta. Se ridică în picioare cu mare băgare de seamă. Totul rămase la fel.

— Nu prea cred, zise Loial. Cercetă coloana şi nu părea prea fericit. Sprâncenele lungi îi atârnau până pe obraji, iar urechile păroase parcă i se pleoştiseră. Cred că e aceeaşi piatră lângă care ne-am culcat aseară. Cred că acum ştiu ce e. Faptul că ştia părea că-l face, de data aceasta, foarte nefericit.

— E... Nu. Că era aceeaşi piatră nu era mai curios decât ceea ce vedea în jur – Mat, Perrin şi soldaţii din Shienar dispăruţi fără urmă, totul preschimbat. „Îmi închipuiam că am scăpat, dar a început din nou, şi nimic nu mi se mai pare o nebunie. Doar dacă nu am înnebunit eu." Se uită la Loial şi la Hurin. Nu se purtau ca şi cum ar fi fost nebuni; vedeau şi ei ce vedea şi el. Îi atraseră atenţia treptele – şapte culori, de la albastru la roşu. Câte una pentru fiecare Ajah, spuse el.

— Nu, Senior Rand, se tângui Hurin. Nu. Femeile Aes Sedai nu ne-ar face una ca asta. Nu. Eu merg în Lumină!

— Toţi mergem în Lumină, spuse Rand. Femeile Aes Sedai n-or să-ţi facă rău. „Decât dacă le stai în cale." Ar putea fi cumva mâna lui Moiraine? Loial, ziceai că ştii ce e piatra asta. Ce este?

— Ziceam că bănuiesc ce este, Rand. Era un fascicul dintr-o carte veche, doar câteva pagini, dar pe una dintre ele era desenată această piatră, această Piatră – o spuse în aşa fel încât diferenţa era limpede – sau una foarte asemănătoare. Iar dedesubt scria: „Din Piatră în Piatră merg firele lui «dacă», între lumile care ar putea exista".

— Ce înseamnă asta, Loial? Nu are nici o noimă.

Ogierul scutură trist din capul lui mare.

— Nu erau decât câteva pagini. Zicea acolo că, în Vârsta Legendelor, acei Aes Sedai care puteau Pluti, cei mai puternici dintre ei, foloseau aceste Pietre. Nu zicea cum, dar, din câte am înţeles eu, probabil că acei Aes Sedai se foloseau

cumva de Pietrele astea ca să umble în acele lumi. Aruncă o privire spre copacii arşi, apoi îşi coborî repede ochii în pământ, ca şi cum nu voia să se gândească la ce se ascundea dincolo de vâlcea. Totuşi, chiar dacă Aes Sedai le pot folosi, sau puteau, nu era nici o Aes Sedai cu noi care să conducă Puterea, aşa că tot nu pricep cum de s-a întâmplat una ca asta.

Lui Rand i se făcu pielea de găină. „Aes Sedai se foloseau de ele. În Vârsta Legendelor, când existau bărbaţi Aes Sedai.” Îşi aduse vag aminte de hăul care îl împresurase când se culcase şi de strălucirea aceea neliniştitoare. Îşi aminti de camera din sat, de lumina de care se agăţase ca să scape. „Dacă era jumătatea masculină a Adevăratului Izvor... Nu, nu se poate. Dar dacă aşa e? Lumină, mă întrebam dacă să fug sau nu, şi de fapt totul e în capul meu. Poate că eu am făcut să fim aduşi aici.” Nu voia să se gândească la asta.

— Lumi care ar putea exista? Nu pricep, Loial.

Ogierul ridică din umeri, tulburat.

— Nici eu, Rand. Zicea cam aşa: „Dacă o femeie o ia la stânga sau la dreapta, curgerea Timpului se rupe în două? Roata ţese atunci două Pânze? O mie, câte una pentru fiecare mişcare a ei? Cât stelele de multe? Doar una este adevărată, iar celelalte nu sunt decât umbre şi oglindiri?” Vezi, nu era prea limpede. Erau mai mult întrebări, care cel mai adesea păreau să se contrazică. Şi oricum erau puţine pagini. Începu să cerceteze din nou coloana, dar parcă ar fi vrut să o facă să dispară. Se spune că ar fi multe Pietre din astea, împrăştiate în toată lumea, sau erau odinioară, dar n-am auzit să fi găsit cineva vreuna. Niciodată.

— Senior Rand? Acum că se ridicase în picioare, Hurin părea mai liniştit, dar îşi ţinea strâns surtucul, cu amândouă mâinile, şi părea preocupat. Senior Rand, o să ne duci înapoi, nu-i aşa? Acolo unde ne este locul. Am nevastă şi copii. Melia ar fi foarte nefericită dacă aş muri, dar, dacă nici n-o să-mi găsească trupul ca să pot primi ultima îmbrăţişare a mamei, va jeli până la sfârşitul zilelor. Înţelegi, Seniore? Nu se poate să nu afle. Trebuie să ne duci înapoi. Şi, dacă mor, dacă nu poţi să îi duci trupul meu, să-i spui, măcar să ştie. Părea să nu

se mai îndoiască de ce spune. O urmă de încredere i se strecură în glas.

Rand deschise gura ca să îi mai spună o dată că nu e Senior, dar o închise la loc, fără să scoată nici o vorbă. Acum nu mai conta. „Din cauza ta a ajuns aici.” Ar fi vrut să tăgăduiască, dar ştia prea bine ce este, ştia că poate conduce Puterea, chiar dacă părea că se întâmpla de la sine. Loial spusese că Aes Sedai se foloseau de Pietrele acelea, adică de Puterea Supremă. Dacă Loial zicea că ştie, atunci aşa era – Ogierul nu pretindea niciodată că ştie lucruri pe care de fapt nu le ştia – şi nu era nimeni altcineva prin apropiere care ar fi putut conduce Puterea. „Din cauza ta a ajuns aici, tu trebuie să-l ajuţi să scape. Trebuie să încerci.”

— O să fac tot ce pot, Hurin. Şi, pentru că Hurin era din Shienar, adaugă: Pe Casa şi onoarea mea. Casa unui păstor şi onoarea unui pastor, dar le voi face să valoreze tot atât cât ale unui Senior.

Hurin îşi descleştă mâinile de pe surtuc. Până şi privirea îi era încrezătoare. Făcu o plecăciune adâncă.

— E o cinste să te slujesc, Seniore.

Rand se simţi copleşit de vinovăţie. „Acum crede că o să-l duc acasă, căci Seniorii din Shienar îşi ţin întotdeauna făgăduielile. Ce ai de gând sa faci acum, *Senior* Rand?”

— Gata cu asta, Hurin. Nu te mai pleca în faţa mea. Nu sunt... Deodată îşi dădu seama că nu îi mai putea spune că nu e Senior. Tot ce îi dădea putere amuşinarului era încrederea în Seniorul său, şi nu putea să-l lipsească de asta, nu acum. Nu în locul acesta. Fără plecăciuni, încheie el, stingherit.

— Cum porunceşti, Senior Rand. Hurin avea pe faţă un zâmbet la fel de larg ca atunci când îl întâlnise prima oară.

Rand îşi drese glasul.

— Da. Aşa să fie.

Îl priveau amândoi, Loial cu luare aminte, Hurin încrezător, aşteptând să vadă ce avea să facă. „Eu i-am adus aici. Aşa trebuie să fi fost. Deci tot eu trebuie să-i duc înapoi. Iar asta înseamnă că...”

Trase adânc aer în piept şi merse pe pietrele albe până la cilindrul acoperit cu semne. Fiecare semn era înconjurat de

rânduri scurte într-o limbă pe care nu o cunoştea, litere ciudate care curgeau în curbe şi spirale, preschimbându-se pe neaşteptate în cârlige zimţate şi colţuri ascuţite, apoi curgeau mai departe. Cel puţin nu era limba trolocilor. Codindu-se, puse mâinile pe coloană. Semăna cu o piatră oarecare, uscată şi netedă, dar era neobişnuit de alunecoasă, ca o bucată de metal unsă cu ulei.

Închise ochii şi îşi făuri în minte flacăra. Hăul îl cuprinse încet, şovăitor. Ştia că era din pricina fricii, frica de ceea ce încerca să facă. Pe măsură ce erau mistuite de flacăra, temerile se înmulţeau. „Nu pot face asta. Să conduc Puterea. Nu vreau. Lumină, trebuie să mai fie şi alta cale.” Se încăpăţână să îşi scoată toate gândurile din cap. Îşi simţea faţa plină de broboane de sudoare. Continuă neabătut, împingându-şi temerile în flacăra nimicitoare, făcând-o din ce în ce mai mare. Iar vidul era acolo.

Golul îl împresurase. Vedea lumina – *saidinul* – chiar şi cu ochii închişi, simţea căldura care îl înconjura, care înconjura tot, acoperea tot. Tremura ca lumina unei lumânări văzută printr-o bucată de hârtie înmuiată în ulei. Ulei rânced. Ulei puturos.

Se întinse după ea – nu înţelegea prea bine cum, dar fusese ceva, o mişcare către lumină, către *saidin* – dar nu apucă nimic; era ca şi cum şi-ar fi trecut mâna prin apă. Parcă era un iaz vâscos, cu mâzgă deasupra şi apă curată dedesubt, dar nu izbutea să prindă apa în căuşul palmei. I se scurgea tot timpul printre degete, până la ultima picătură. Doar mâzga aceea uleioasă îi rămânea pe piele, înfiorându-l.

Disperat, încercă să făurească o imagine o vâlcelei, aşa cum fusese înainte, cu Ingtar şi lăncierii dormind lângă cai, cu Mat şi Perrin, cu Piatra pe jumătate îngropată. O făuri în afară vidului, lipită de golul care îl învăluia. Încercă să lege aceasta imagine de lumină, să le unească. Vâlceaua de dinainte, el, Loial şi Hurin stând toţi trei aici. Îl durea capul. Împreună cu Mat, Perrin şi oamenii din Shienar. Capul îi ardea. Împreună!

Golul se sparse într-o mie de fărâme ascuţite care îi spintecară mintea.

Cutremurat, se dădu înapoi, împleticindu-se, cu ochii mari.

Îl dureau mâinile cu care apăsase pe Piatră, iar braţele şi umerii îi zvâcneau; stomacul i se întorsese pe dos din cauza murdăriei pe care o simţea acoperindu-i tot corpul, iar capul... Încercă să respire regulat. Nu i se mai întâmplase aşa ceva. Altădată, golul dispărea ca un balon de săpun, pur şi simplu. Nu se spărgea precum sticla. Capul îi era amorţit, ca şi cum miile de tăieturi fuseseră atât de rapide, încât durerea nu apucase încă să apară. Însă fiecare dintre ele fusese ca o lovitură de cuţit. Îşi duse mâna la tâmplă şi fu mirat că nu dă de sânge.

Hurin stătea în continuare în picioare, încrezător, uitându-se la el. Amuşinarul părea din ce în ce mai sigur că Seniorul Rand făcea ceva. Doar la asta erau buni Seniorii. Apărau pământul şi oamenii cu trupurile şi viaţa lor, iar când ceva nu mergea cum trebuie, puneau lucrurile în ordine şi se îngrijeau să se facă dreptate. Atâta vreme cât Rand făcea ceva, indiferent ce, Hurin avea să aibă încredere că până la urmă va ieşi bine. Doar asta făceau Seniorii. Loial îl privea altfel, încruntat şi puţin nedumerit, dar cu aceeaşi atenţie. Rand se întrebă la ce se gândea.

— A meritat să încerc, le spuse. Senzaţia de ulei rânced pe care o avea în cap – „Lumină, e în mine! Nu vreau să fie în mine!” – începea să dispară încetul cu încetul, dar aproape că îi venea să verse. O să încerc din nou, puţin mai încolo.

Spera să pară sigur pe el. Nu avea habar de cum trebuiau folosite Pietrele sau dacă ceea ce făcuse avea sorţi de izbândă. „Poate că sunt nişte reguli. Poate trebuie să fac ceva anume. Lumină, dacă nu poţi folosi aceeaşi Piatră de două ori sau...” Renunţă să-şi mai pună asemenea întrebări. Nu avea nici un rost să se gândească la asta. Trebuia să facă ceva. Uitându-se la Loial şi Hurin, credea că ştia acum ce vrusese să spună Lan despre datoria care te apasă ca un munte.

— Seniore, cred... Hurin se opri, părând o clipă fâstâcit. Seniore, poate dacă le găsim pe Iscoadele Celui Întunecat, una dintre ele ne va spune cum să ne întoarcem.

— Aş întreba o Iscoadă, ba chiar şi pe Cel Întunecat însuşi, dacă aş crede că aş putea primi un răspuns, spuse Rand. Dar nu am rămas decât noi trei. Doar noi trei. „Doar eu. Eu sunt

cel care trebuie să facă ceva.”

— Am putea să le luam urma, Seniore. Dacă îi prindem...

Rand se zgâi la amuşinar.

— Le mai simţi încă urma?

— Da, Seniore. Hurin se încruntă. E slabă, palidă, cum e totul în jur, dar o simt. Chiar acolo. Arătă spre buza vâlcelei. Nu înţeleg, Seniore, dar... Aseară aş fi jurat că urma mergea drept pe lângă marginea vâlcelei, pe unde eram noi. Ei bine, acum e în acelaşi loc, doar că e aici şi e mai slabă, după cum ziceam. Nu slabă din pricină că a trecut multă vreme, ci... Tot ce ştiu, Senior Rand, e că este aici.

Rand căzu pe gânduri. Dacă Fain şi Iscoadele Celui Întunecat erau aici – oriunde era locul acela – ar fi putut şti cum să se întoarcă. Trebuia să ştie, ţinând cont că ajunseseră până aici. Şi la ei erau şi Cornul, şi pumnalul. Mat trebuia să-şi ia pumnalul înapoi. Fie şi numai din această pricină, şi tot trebuia să-i găsească. Ce îl făcu să se hotărască, îşi dădu el seama ruşinat, era faptul că se temea să mai încerce o dată. Îi era frică să încerce să conducă Puterea. Se temea mai puţin să înfrunte troloci şi Iscoade, chiar dacă era singur cu Loial şi cu Hurin.

— Atunci o să mergem după Iscoadele Celui Întunecat. Încercă să pară sigur de el, aşa cum ar fi fost Lan sau Ingtar. Trebuie să recuperăm Cornul. Dacă nu o să izbutim să îl luam, cel puţin vom şti unde sunt când îl vom găsi din nou pe Ingtar. „Să nu mă întrebe cumva cum o să-l găsim.” Hurin, vezi dacă e într-adevăr urma pe care o căutăm.

Amuşinarul sări în şa, bucuros să facă şi el ceva, bucuros probabil să se îndepărteze de vâlcea, şi se căţără călare pe treptele late şi colorate. Copitele animalului răsunau puternic pe piatră, dar nu lăsau nici un semn.

Rand vârî piedicile Roşcatului în desagi – flamura era încă acolo; nu s-ar fi supărat dacă nu ar mai fi găsit-o – apoi îşi luă arcul şi săgeţile şi încălecă. Mantia lui Thom Merrilin era prinsă în spatele şeii.

Loial se apropie de el, ducându-şi calul de căpăstru; aşa cum stăteau acum, Ogierul pe jos şi Rand călare, capul lui Loial îi ajungea aproape până la umăr. Loial părea încă

nedumerit.

— Crezi că ar trebui să rămânem aici? întrebă Rand. Să încerc din nou să folosesc Piatra? Dacă Iscoadele sunt aici, trebuie să le găsim. Nu putem lăsa Cornul lui Vaiere în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat, ai auzit-o doar pe Suprema Înscăunată. Şi trebuie să găsim şi pumnalul. Fără el, Mat o să moară.

Loial dădu din cap.

— Da, Rand, trebuie. Dar, Rand, Pietrele...

— O să mai găsim şi altele. Spuneai că sunt risipite în toată lumea, şi dacă sunt toate ca asta – cu tot ce e în jur – n-o să fie prea greu să le găsim.

— Rand, în cartea aia spunea că Pietrele astea sunt de dinainte de Vârsta Legendelor şi chiar şi Aes Sedai de atunci, deşi cei mai puternici le foloseau, nu le înţelegeau. Le foloseau cu Puterea Supremă, Rand. Cum te gândeşti tu să foloseşti Piatra asta să ne duci înapoi? Sau alta Piatră pe care am găsi-o?

O clipă Rand se uita ţintă la Ogier, încercând să găsească rapid un răspuns.

— Dacă sunt de dinainte de Vârsta Legendelor, poate că oamenii care le-au clădit nu s-au folosit de Puterea Supremă. Trebuie să mai fie şi altă cale. Iscoadele Celui Întunecat au ajuns aici, iar ei precis nu pot folosi Puterea Supremă. O să aflu care e această cale. O să ne întoarcem, Loial. Privi la coloana înaltă de piatră, cu însemnele ei ciudate, şi simţi fiori pe şira spinării. „Lumină, de n-aş avea nevoie de Puterea Supremă.” Îţi făgăduiesc, Loial. Într-un fel sau altul o să ne întoarcem.

Ogierul dădu neîncrezător din cap. Se urcă pe calul lui uriaş şi porni după Rand, în sus pe trepte, ca să se alăture lui Hurin.

Ţinutul care se întindea în faţa lor, plat şi uşor vălurit, era acoperit din loc în loc cu păduri, iar între ele se întindeau pajişti, străbătute de o mulţime de pârâiaşe. Nu departe de ei lui Rand i se păru că vede încă o bucată pârjolită de pământ. Era o pată palidă, în culori spălăcite. În afară de cercul de piatră din spatele lor, nu se vedea nimic făcut de om. Nu era

nimic pe cer, nici fum de la coşul vreunei case, nici pasări, doar câţiva nori şi soarele gălbui.

Cu toate acestea, tot ce era în jur părea să-ţi amăgească privirea. Ce era aproape şi ce era departe arătau firesc. Însă de fiecare dată când Rand întorcea capul, lucrurile care, zărite cu coada ochiului, păreau departe, se năpusteau parcă spre el, ca să fie mai aproape când se uita drept la ele. Era ameţitor; până şi caii nechezau speriaţi şi-şi roteau ochii. Încercă să îşi mişte capul mai încet; lucrurile tot se mutau, dar parcă era puţin mai bine.

— În paginile alea din carte se pomenea ceva de asta? întrebă Rand.

Loial scutură din cap, apoi înghiţi în sec, ca şi cum i-ar fi părut rău că s-a mişcat.

— Nimic.

— Bănuiesc că nu e nimic de făcut. Încotro, Hurin?

— Spre miazăzi, Senior Rand. Amuşinarul îşi ţinea ochii în pământ.

— Spre miazăzi, atunci. „Trebuie să existe o cale să ne întoarcem fără să folosesc Puterea Supremă.” Rand dădu pinteni calului. Încercă să pară nepăsător, ca şi cum ce era de făcut nu era defel anevoios. Ce zicea Ingtar? Că în trei sau patru zile ajungem la monumentul lui Artur Aripă-de-Şoim? Mă întreb dacă o să-l găsim şi aici. Dacă asta este una din lumile care ar putea exista, poate că e încă în picioare. N-ai vrea să-l vezi, Loial?

Pornîră spre miazăzi.

CAPITOLUL 14

Fratele-lup

— Au dispărut? întrebă Ingtar, fără să se uite la cineva anume. Iar gărzile mele nu au văzut nimic. Nimic! Nu se poate să fi dispărut.

Ascultând, Perrin îşi lăsă umerii în jos şi se uită la Mat, care stătea puţin mai încolo, încruntat şi mormăind ceva. Din câte vedea Perrin, părea că se ceartă cu sine însuşi. Soarele începea să se înalţe deasupra orizontului; trecuse de mult ora la care ar fi trebuit să pornească la drum. Umbrele se întindeau peste vâlcea, lungi şi înguste, dar la fel de nemişcate ca şi copacii. Caii de povară, încărcaţi şi încolonaţi, dădeau din picioare, nerăbdători, însă fiecare stătea lângă calul său şi aştepta. Uno se apropie cu paşi mari.

— Nici o afurisită de urmă, Seniore. Părea jignit; nereuşita îi ştirbea reputaţia. Arde-m-ar, nici măcar o amărâtă de zgârietură de copită. Pur şi simplu, au dispărut.

— Trei bărbaţi şi trei cai nu pot să dispară aşa, bombăni Ingtar. Mai cercetează o data, Uno. Dacă e cineva care poate da de urma lor, tu eşti acela.

— Poate au fugit, spuse Mat. Uno se opri şi îi aruncă o căutătură mânioasă. „De parcă ar fi blestemat o Aes Sedai”, îşi spuse Perrin, mirat.

— De ce-ar fi fugit? Glasul lui Ingtar era primejdios de blând. Rand, Ziditorul, amuşinarul – amuşinarul meu! – de ce ar fi fugit vreunul dintre ei, şi cu atât mai puţin toţi trei?

Mat ridică din umeri.

— Nu ştiu. Rand era... Perrin vru să arunce cu ceva în el, să-l lovească, orice, numai să-l facă să se oprească, dar nu putu din pricina lui Ingtar şi a lui Uno. Răsuflă uşurat când Mat şovăi, apoi murmură: Nu ştiu de ce. M-am gândit doar că s-ar putea să fi fugit.

Ingtar făcu o grimasă.

— Să fugă, mormăi el, ca şi cum aşa ceva ar fi fost cu

neputinţă. Ziditorul poate să umble pe unde vrea, dar Hurin nu ar fi fugit. Şi nici Rand al'Thor. Acum ştie care îi este datoria. Du-te, Uno. Cercetează din nou pământul. Uno făcu o plecăciune şi se îndepărtă în grabă, cu teaca sabiei săltând deasupra umărului. De ce ar pleca Hurin aşa, în toiul nopţii, fără să spună nimic? Ştie ce căutăm. Cum pot eu lua urma scursorilor ălora dacă el nu e aici? Aş da o mie de galbeni pentru o haită de ogari. Dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş zice că Iscoadele Celui Întunecat au făcut asta, ca să o ia înspre apus sau înspre răsărit fără ştirea mea. Pace, nici nu ştiu dacă sunt convins că nu s-a întâmplat chiar aşa. Porni după Uno, păşind apăsat.

Perrin se foi de pe un picior pe altul, neliniştit. Iscoadele Celui Întunecat se îndepărtau cu fiecare clipă şi odată cu ei se îndepărtau şi Cornul lui Vaiere, şi pumnalul din Shadar Logoth. Nu-i venea să creadă că Rand, indiferent în ce se preschimbase, indiferent ce i se întâmplase, ar renunţa să le mai caute. „Dar unde a plecat, şi de ce?" Loial ar fi putut să-l însoţească pe Rand din prietenie, dar Hurin?

— Poate că într-adevăr a fugit, îngăimă el, apoi privi în jur. Nimeni nu părea să-l fi auzit; nici măcar Mat nu îl băga în seamă. Îşi trecu o mână prin păr. Şi el ar fi fugit, dacă femeile Aes Sedai ar fi zis că e un Fals Dragon. Dar faptul că îşi făceau griji pentru Rand nu avea să-i ajute să dea de urma Iscoadelor Celui Întunecat.

Mai era o cale pe care putea s-o apuce. Nu voia să apuce pe această cale. Până acum fugise de ea, dar poate că venise vremea să nu mai fugă. „Aşa-mi trebuie, după câte i-am spus lui Rand. Aş vrea să pot eu fugi." Chiar dacă ştia ce putea face ca să fie de ajutor – ce trebuia să facă – se codea.

Nimeni nu se uita la el. Nici de s-ar fi uitat, n-ar fi ştiut ce văd. În cele din urmă, fără tragere de inimă, închise ochii şi se lăsă să plutească, îşi lăsă gândurile să hoinărească în voie, departe de el.

Încă de la început, cu mult înainte ca ochii lui să capete culoarea aurului şlefuit, încercase să tăgăduiască. De la acea primă întâlnire, din acea primă clipă în care îşi dăduse seama, refuzase să creadă şi de atunci tot nu voia să recunoască.

Încă nu voia să recunoască.

Gândurile îi zburară, căutând ceea ce trebuia să fie acolo, ce era întotdeauna acolo în ţinuturile în care oamenii erau puţini sau răzleţi, căutându-i pe fraţii lui. Nu-i plăcea să îi considere astfel, dar ăsta era adevărul.

La început se temuse că exista o legătură între ceea ce făcea el şi Cel Întunecat sau Puterea Supremă – lucruri la fel de rele pentru un bărbat care nu voia decât să fie fierar şi să-şi trăiască viaţa în Lumină şi în pace. Din acel moment ştia câte ceva despre cum îi era lui Rand – îi era frică de el însuşi, se simţea murdărit, încă nu trecuse de tot peste asta. Totuşi, ceea ce făcea el exista de dinainte ca oamenii să folosească Puterea Supremă, era ceva de la naşterea Timpului. Nu era Puterea, aşa îi zisese Moiraine. Ceva care dispăruse de mult şi acum apăruse din nou. Şi Egwene ştia, deşi Perrin ar fi preferat să nu ştie. Ar fi vrut să nu ştie nimeni. Spera că fata nu mai spusese nimănui altcuiva.

Deodată îi simţi, simţi prezenţa altor minţi. Îşi simţi fraţii, lupii.

Gândurile lor veneau spre el ca un vârtej de imagini şi de emoţii. La început nu reuşea să desluşească nimic, dar acum putea pune aceste senzaţii în cuvinte. „Frate-lup. Mirare. Un două-picioare care vorbeşte.” O imagine neclară, ştearsă, foarte, foarte veche, în care oamenii alergau cu lupii, două haite vânând împreună. „Am auzit că vin din nou vremurile acelea. Tu eşti Colţ-Lung?”

Vedea imaginea ceţoasă a unui bărbat îmbrăcat în piei de animal, cu un cuţit lung în mână, dar, deasupra, în centru, era un lup flocos cu un colţ mai lung, un colţ de oţel care strălucea în lumina soarelui când animalul conducea haita prin zăpada înaltă, înaintând spre căprioara care însemna viaţă în locul morţii lente prin înfometare, apoi căprioara se zbătea din toate puterile, şi soarele scânteia pe albul zăpezii de te dureau ochii, şi vântul şuiera prin trecători, spulberând omătul într-o ceaţă subţire… Numele lupilor aveau în spate o întreagă poveste.

Perrin îl recunoscu pe bărbat. Elyas Machera, cel care îi făcuse prima dată cunoştinţă cu lupii. Uneori îşi dorea să nu-l fi

întâlnit niciodată.

„Nu”, spuse în gând, şi încercă să-şi făurească în minte o imagine a lui.

„Da. Am auzit de tine.”

Nu aceasta era imaginea pe care o făurise, un tânăr cu umeri laţi şi păr castaniu, zbârlit, un tânăr cu o secure la cingătoare, despre care ceilalţi credeau că se mişcă şi gândeşte cu încetineală. Tânărul acela era acolo, undeva în imaginea care venea de la lupi, dar mult mai puternică era imaginea unui taur sălbatic, voinic, cu coarne răsucite din metal strălucitor, care alerga prin noapte cu iuţeala şi exuberanţa tinereţii, cu blana cârlionţată lucind în lumina lunii, aruncându-se printre Mantiile Albe călare, iar aerul era proaspăt şi rece şi sângele de pe coarne atât de roşu...

„Tăuraş.”

Uluit, Perrin pierdu o clipă legătura cu lupii. Nu-şi închipuise că îi dăduseră un nume. Ar fi vrut să uite cum îl dobândise. Duse mâna la securea de la cingătoare, cu lama ei în formă de semilună. „Ajute-mi-ar Lumina, am ucis doi oameni. Dacă nu, m-ar fi ucis ei pe mine, şi pe Egwene, dar...”

Alungă aceste gânduri – trecuse, şi nu mai voia să-şi aducă aminte – şi le dădu lupilor mirosul lui Rand, al lui Loial şi al Hurin, şi îi întrebă dacă îl simţiseră pe undeva. Era una dintre calităţile pe care le câştigase odată cu noua culoare a ochilor: putea recunoaşte oamenii după miros, chiar dacă nu îi vedea. Şi văzul i se ascuţise – acum vedea şi noaptea, mai puţin dacă era întuneric beznă. Avea însă întotdeauna grijă să aprindă lămpile şi lumânările, câteodată chiar înainte să fie nevoie.

De la lupi veni imaginea unor bărbaţi călare care se apropiau de vâlcea spre seară. Era ultima dată când simţiseră mirosul sau îi văzuseră pe Rand şi pe ceilalţi.

Perrin şovăi. Următorul pas n-avea rost decât dacă îi spunea lui Ingtar.

„Mat o să moară dacă nu găsim pumnalul. Arde-te-ar, Rand, de ce ai luat amuşinarul cu tine?”

Singura dată când coborâse în temniţă cu Egwene,

mirosul lui Fain îi ridicase părul pe ceafă; nici măcar trolocii nu duhneau aşa. Îi venea să smulgă zăbrelele de la celula lui şi să îl sfâşie, iar faptul că se gândise la asta îl speriase mai mult decât Fain. Pentru a ascunde mirosul lui Fain, adaugă mirosul trolocilor, după care urlă.

În depărtare se auzi o haită de lupi, iar în vâlcea caii începură să dea din picioare şi să necheze înspăimântaţi. Câţiva soldaţi duseră mâna la lance şi priviră neliniştiţi la marginea vâlcelei. Arăta mult mai rău în capul lui Perrin. Simţea furia lupilor, ura. Două erau lucrurile pe care lupii le urau. Suportau totul, dar urau focul şi trolocii, şi ar fi trecut prin foc ca să ucidă troloci.

Chiar mai mult decât trolocii, mirosul lui Fain îi înnebunea, de parcă adulmecau ceva ce făcea ca până şi trolocii să pară nişte fiinţe obişnuite.

„Unde?”

Cerul se roti în capul lui; pământul se învârtea. Răsărit sau apus, lupii nu ştiau. Cunoşteau mişcările soarelui şi ale lunii, mersul anotimpurilor, forma ţinuturilor. Perrin îi dădu de capăt. Miazăzi. Şi încă ceva. Dorinţa de a omorî trolocii. Lupii îl vor lăsa şi pe Tăuraş să ucidă. Putea să-i aducă şi pe două-picioare dacă voia dar Tăuraş, Fumu, Capre-Haţ, Iarnavine şi restul haitei aveau să-i urmărească pe Strâmbaţii care îndrăzniseră să le calce pământurile. Carnea scârboasă şi sângele amar le vor arde limba dar trebuie ucişi. Să-i omorâm. Să-i omorâm pe Strâmbaţi. Furia lor îl cuprinse şi pe el. Desfăcu buzele, dezgolindu-şi dinţii, apoi făcu un pas, ca să li se alăture, să plece la vânătoare cu ei, să omoare.

Cu o sforţare, izbuti să rupă legătura cu fraţii lui; rămase doar cu o senzaţie tulbure că lupii erau acolo. În ciuda distanţei, ar fi putut să-i arate cu degetul. I se făcuse frig pe dinăuntru. Sunt om, nu lup. „Ajută-mi-ar Lumina sunt om!”

— Ţi-e rău, Perrin? întrebă Mat, apropiindu-se de el. Era cel dintotdeauna, limbut şi, în vremea din urmă, înverşunat, dar părea îngrijorat. Exact asta ne mai lipsea. Rand fuge, iar tu te îmbolnăveşti. Nu ştiu unde să găsesc o Meştereasă care să te doftoricească. Cred că am nişte scoarţă de salcie în desagi. Pot sa-ţi fac nişte ceai, dacă Ingtar ne mai lasă să

rămânem aici. Să-ţi fie de bine dacă îl fac prea tare.

— Mi-e... mi-e bine, Mat. Îl dădu la o parte pe prietenul lui şi se duse după Ingtar. Ingtar cerceta pământul de la buza vâlcelei împreuna cu Uno, Ragan şi Masema. Îl trase pe Ingtar deoparte, sub privirile încruntate ale celorlalţi. Se încredinţă că Uno şi restul erau suficient de departe ca să nu-i audă, apoi spuse:

— Nu ştiu unde s-au dus Rand şi ceilalţi, Ingtar, dar Padan Fain şi trolocii – şi bănuiesc că şi Iscoadele Celui Întunecat – se îndreaptă tot spre miazăzi.

— De unde ştii? întreba Ingtar.

Perrin trase adânc aer în piept.

— Mi-au zis lupii. Se opri şi aşteptă, neştiind nici el prea bine ce anume. Să râdă, să pufnească dispreţuitor, să spună că e nebun sau că e Iscoada Celui Întunecat. Îşi înfundă degetele mari după cingătoare, departe de secure. „N-o să ucid din nou. Dacă încearcă să mă omoare pentru că sunt Iscoada Celui Întunecat, o să fug, dar n-o să mai ucid pe nimeni."

— Am auzit de lucruri din astea, spuse Ingtar după câteva clipe, încetişor. Zvonuri. Era un Străjer, un bărbat numit Elyas Machera, despre care unii ziceau că poate vorbi cu lupii. A dispărut acum câţiva ani. Păru că zăreşte ceva în privirea lui Perrin. Îl cunoşti?

— Da, răspunse Perrin sec. Este cel care... nu vreau să vorbesc despre asta. N-am vrut să fie aşa. „Asta zicea Rand. Lumină, ce n-aş da să fiu acasă şi să lucrez în fierăria jupanului Luhhan."

— Lupii ăştia, continua Ingtar, or să ia urma trolocilor şi Iscoadelor Celui Întunecat? Perrin încuviinţa. Bine. O să găsesc Cornul, cu orice preţ. Ingtar aruncă o privire spre Uno şi ceilalţi, care încă mai căutau urme. Totuşi, ar fi mai bine să nu mai spui nimănui. În Ţinuturile de la Hotar se zice că lupii aduc noroc. Trolocilor le e frica de ei. Dar e mai bine ca deocamdată să rămână între noi. S-ar putea ca unii să nu înţeleagă.

— Aş vrea să nu afle nimeni, niciodată, spuse Perrin.

— O să le zic că bănuieşti că ai darul lui Hurin. Asta e ceva

ce cunosc şi nu îşi vor face griji. Unii dintre ei au văzut cum îţi încreţeai nasul în satul ala, şi la bac. Am auzit glume despre nasul tău fin. Da. Ajută-ne să le luam urma azi, Uno o să vadă destul cât să întărească ce spui şi până diseară toţi or să fie convinşi că eşti amuşinar. O să găsesc Cornul. Aruncă o privire spre cer şi ridică glasul. Trece ziua! Pe cai!

Spre mirarea lui Perrin, oamenii din Shienar părură să creadă povestea lui Ingtar. Câţiva erau ceva mai neîncrezători – Masema chiar scuipă – dar Uno încuviinţă din cap, gânditor, iar pentru cei mai mulţi asta era îndeajuns. Mat fu cel mai greu de convins.

— Amuşinar? Tu? Ai de gând să iei urma ucigaşilor după miros? Perrin, eşti la fel de nebun ca Rand. Înseamnă că, dintre cei din Emond’s Field, eu am rămas singurul întreg la cap – Egwene şi Nynaeve merg spre Tar Valon ca să devină... Se întrerupse brusc, privind neliniştit spre oamenii din Shienar.

Perrin îi luă locul lui Hurin lângă Ingtar, iar mica coloană porni spre miazăzi. Mat făcu tot felul de remarci batjocoritoare până când Uno descoperi primele urme lăsate de troloci şi de călăreţi, dar Perrin nu îl băgă în seamă. Trebuia să îşi dea toată silinţa ca lupii să nu se repeadă şi să-i ucidă pe troloci. Lupii nu vroiau decât să-i omoare pe Strâmbaţi; pentru ei, Iscoadele Celui Întunecat erau asemenea celorlalţi două-picioare. Perrin mai că vedea cum Iscoadele se risipeau în toate părţile în timp ce lupii îi sfâşiau pe troloci, ducând cu ei Cornul lui Vaiere. Ducând cu ei pumnalul lui Mat. Şi, dacă trolocii mureau, nu prea mai avea cum să le trezească interesul ca să îi urmărească pe oameni, chiar de ar fi ştiut pe care trebuie să îi urmărească. Se certă îndelung cu ei şi fruntea i se acoperi de broboane de sudoare cu mult înainte să vadă primele imagini care îi întoarseră stomacul pe dos.

Trase de hăţuri, oprind calul. Ceilalţi făcură la fel, uitându-se la el şi aşteptând. Privi scrutător în faţă şi sudui încet, cu amărăciune.

Lupii ucideau şi oameni, dar nu erau prada lor preferată. Pe de o parte, lupii îşi aduceau încă aminte de vremurile când

vânau împreună cu oamenii şi, pe de altă parte, două-picioare erau răi la gust. Lupii erau mai mofturoşi la mâncare decât şi-ar fi închipuit.

Nu mâncau hoituri decât dacă mureau de foame, şi puţini ucideau mai mult decât puteau mânca. Ce simţea Perrin venind dinspre lupi putea fi numit dezgust. Şi apoi văzu imaginile, mai desluşit decât şi-ar fi dorit. Leşuri, bărbaţi, femei şi copii, aruncate unele peste altele. Pământul mustind de sânge, pe care se vedeau urmele copitelor şi ale celor care încercaseră înnebuniţi să fugă. Carne smulsă. Capete tăiate. Vulturii băteau din aripile lor albe, acum pătate de roşu, sfâşiind şi înghiţind hulpav. Se eliberă de legătura cu lupii înainte să verse.

Deasupra copacilor din depărtare zărea nişte puncte negre care se roteau, coborând şi ridicându-se. Vulturii care se luptau pentru pradă.

— E ceva rău în faţă. Înghiţi în sec, privindu-l pe Ingtar în ochi.

Cum putea să le spună dacă pretindea că nu e decât amuşinar? „Nu vreau să mă apropii. Dar de îndată ce vor vedea vulturii vor vrea să cerceteze. Trebuie să le spun, ca să poată ocoli locul.”

— Oamenii din satul acela... cred că i-au omorât trolocii.

Uno începu să blesteme, cu glas scăzut, iar ceilalţi mormăiră ceva. Totuşi, nimeni nu părea să găsească curios faptul că le spusese asta. Seniorul Ingtar le spusese că e amuşinar, iar amuşinarii simţeau mirosul uciderii.

— Şi e cineva care ne urmăreşte, grăi Ingtar.

Mat îşi întoarse numaidecât calul.

— Poate e Rand. Ştiam că n-o să mă lase baltă.

Nori mici şi răzleţi de praf se ridicau spre miazănoapte; un cal alerga peste bucăţile de pământ unde iarba era rară. Oamenii se împrăştiară, cu lăncile pregătite, uitându-se în toate părţile. În locurile acestea nu puteai privi nepăsător la străini.

Se ivi o pată – un cal şi un călăreţ; o femeie, văzu Perrin, cu mult înainte ca ceilalţi să desluşească ceva – care se apropie cu repeziciune. Încetini când ajunse lângă ei şi îşi făcu

vânt cu mâna. O femeie plinuţă, căruntă, cu mantia legată în spatele şeii, care se uita la ei clipind des.

— E una din femeile Aes Sedai, zise Mat dezamăgit. O ştiu. Verin.

— Verin Sedai, spuse Ingtar tăios, apoi îi făcu o plecăciune din şa.

— M-a trimis Moiraine Sedai, Seniore Ingtar, vesti Verin cu un zâmbet mulţumit. Se gândea că s-ar putea să aveţi nevoie de mine. Vai, ce-am mai galopat. Credeam că n-o să vă prind până la Cairhien. Aţi văzut satul, nu-i aşa? Urâtă treabă, nu? Şi Myrddraalul ăla. Acoperişurile erau pline de corbi şi de ciori, dar nici o pasăre nu îndrăznea să se apropie de el, aşa mort cum era. A trebuit să dau la o parte o sumedenie de muşte, care cântăreau cât Cel Întunecat, ca să mă lămuresc ce era. Păcat că n-am avut vreme să-l dau jos de acolo. N-am avut niciodată prilejul să cercetez un... Deodată îşi miji ochii şi aerul nepăsător pe care îl avusese până atunci se mistui ca fumul. Unde e Rand al’Thor?

Ingtar făcu o strâmbătură.

— Nu-i aici, Verin Sedai. A dispărut aseară, fără urmă. El, Ogierul şi Hurin, unul din oamenii mei.

— Ogierul, Senior Ingtar? Iar amuşinarul dumitale a plecat cu el? Ce-ar putea avea ăştia doi de-a face cu?... Ingtar rămase cu gura căscată, iar Verin pufni dispreţuitoare. Credeai cumva că ai putea ţine secret aşa ceva? Pufni din nou. Amuşinari. Au dispărut, zici?

— Da, Verin Sedai. Ingtar părea tulburat. Nu era uşor să descoperi că femeile Aes Sedai ştiau lucrurile pe care ai fi vrut să nu le cunoască; şi Perrin care spera că Moiraine nu spusese nimănui despre el. Dar am... am un alt amuşinar. Seniorul Ingtar îl arătă pe Perrin. Se pare că are şi el acest dar. Voi găsi Cornul lui Vaiere, aşa cum am jurat. Suntem bucuroşi să ne însoţeşti, Verin Sedai, dacă doreşti. Spre uimirea lui Perrin, nu părea că vorbeşte pe de-a-ntregul serios.

Verin aruncă o privire spre Perrin, iar acesta se simţi stingherit.

— Un alt amuşinar, tocmai când l-ai pierdut pe celalalt

Ce... noroc. N-ai găsit nici un semn? Nu, fireşte că nu. Ziceai că au dispărut fără urmă. Ciudat. Aseară. Se răsuci în şa, uitându-se spre miazănoapte, şi o clipă Perrin crezu că avea de gând să se întoarcă de unde venise.

Ingtar se încruntă la ea.

— Crezi că asta are ceva de-a face cu Cornul, Aes Sedai?

Verin se întoarse spre el.

— Cornul? Nu. Nu... nu cred. Dar e curios. Foarte curios. Nu-mi plac lucrurile ciudate pe care nu le înţeleg.

— Îţi pot da doi oameni care să meargă cu dumneata până la locul unde au dispărut, Verin Sedai. Le va fi foarte uşor să te ducă până acolo.

— Nu. Dacă zici că au dispărut fără urmă... Îl cerceta îndelung cu privirea pe Ingtar; pe chip nu i se citea nimic. O să merg cu dumneata. Poate o să-i găsim sau poate ne găsesc ei pe noi. Povesteşte-mi, Senior Ingtar. Spune-mi tot ce ştii despre tânărul ăsta. Tot ce a făcut, tot ce a zis.

Porniră în zăngănit de armuri. Verin stătea lângă Ingtar şi îi punea tot felul de întrebări, dar prea încet ca să fie auzită. Se uită dojenitor la Perrin când acesta încercă să îşi păstreze locul, aşa că fu nevoit să se dea înapoi.

— Îl caută pe Rand, şopti Mat, nu Cornul.

Perrin încuviinţă. „Rand, oriunde eşti, stai acolo. Eşti mai la adăpost decât aici.”

CAPITOLUL 15

Ucigaşul-de-Neam

Felul în care dealurile din depărtare, ciudat de palide, păreau să alunece înspre Rand de fiecare dată când se uita drept la ele îl făcea să ameţească dacă nu se învăluia în gol. Câteodată hăul îl cuprindea pe nesimţite, dar se împotrivea din toate puterile. Era mai bine să se învârtească totul cu el decât să rabde lumina aceea neliniştitoare. Era mult mai bine să vadă ţinutul acela şters. Cu toate acestea, se căznea să nu se uite la lucrurile care erau prea departe: nu o făceau decât dacă se întindeau chiar în faţa lor.

Hurin avea o privire fixă, mirosind încordat urma, ca şi cum ar fi încercat să ignore ţinutul pe care îl străbăteau. Când se întâmpla să observe ceva, amuşinarul tresărea şi îşi ştergea mâinile de surtuc, apoi îşi repezea nasul înainte, ca un ogar, cu ochii sticloşi, ferindu-se să se uite împrejur. Loial mergea prăvălit în şa, privind în toate părţile, încruntat; urechile îi zvâcneau şi mormăia ceva ca pentru sine.

Din nou trecură printr-un ţinut înnegrit şi ars, unde până şi pământul se sfărâma sub copitele cailor, de parcă ar fi fost pârjolit. Peticele mistuite de foc, late uneori de o milă, alteori de doar câteva sute de paşi, o luau înspre răsărit şi înspre apus, drepte ca săgeata.

Rand văzu de două ori capătul unei astfel de bucăţi de pământ – peste una trecură călare, de cealaltă doar se apropiară; capătul era mai ascuţit decât restul. Cel puţin aşa erau cele două pe care le văzuse el, dar bănuia că şi celelalte erau la fel.

Acasă, în Emond's Field, îl văzuse odată pe Whatley Eldin împodobind o căruţă pentru duminică. What picta scenele în culori aprinse şi desena în jurul lor spirale complicate. La margini, What atingea căruţa cu vârful pensulei, făcând o linie subţire care se îngroşa când apăsa mai tare, apoi se subţia când apăsa mai uşor. Aşa arăta şi ţinutul în care se aflau ei –

parcă ar fi fost brăzdat cu o înspăimântătoare pensulă de foc.

Acolo unde era ars nu creştea nimic, deşi unele locuri păreau pârjolite de multă vreme. Aerul nu avea iz de tăciune; nu simţi nimic nici atunci când se aplecă să rupă o rămurică înnegrită şi o duse la nas. Trecuse mult timp, însă nu se întâmplase nimic. De-a lungul liniilor subţiri ca o lamă de cuţit, negrul se preschimba în verde şi verdele în negru.

Restul ţinutului era la fel de mort, deşi pământul era acoperit de iarbă, iar copacii plini de frunze. Totul părea spălăcit, ca hainele spălate prea des şi lăsate prea mult la soare. Nu se auzeau nici pasări, nici animale. Nici un şoim pe cer, nici o vulpe, nici un ciripit de vrăbii. Nu foşnea nimic prin iarbă, nu se vedea nimic în copaci. Nici o albină, nici un fluture. De câteva ori traversară nişte pârâiaşe cu apă mică, dar cu albii înalte, cu maluri abrupte, pe care caii le coborau şi le urcau anevoie. Apa era curată, doar copitele cailor stârneau mâlul de pe fund, dar nu se vedea nici urmă de broască, nici măcar vreo gâză care să zboare pe deasupra apei.

Apa era bună de băut, ceea ce era bine, căci apa din burdufuri nu avea să ţină o veşnicie. Rand o gustă primul, şi îi puse pe Loial şi pe Hurin să aştepte să vadă dacă i se întâmpla ceva înainte să îi lase să bea şi ei. Din pricina lui ajunseseră aici: el era răspunzător. Apa era rece, dar nimic mai mult. N-avea nici un gust, de parcă ar fi fost fiartă înainte. Loial se strâmbă, iar caii scuturară din cap şi băură fără tragere de inimă.

Era şi un semn de viaţă; cel puţin, aşa crezu Rand. De două ori văzu o dungă străvezie urcând încet pe cer ca o linie trasă cu nori. Părea prea dreaptă ca să fie naturală, dar nu-şi dădea seama de la ce ar fi putut veni. Nu le vorbi celorlalţi despre asta. Poate că ei nu le văzuseră – Hurin era atent la urme, iar Loial se închisese în el. Oricum, nu le spuse nimic.

După ce merseseră jumătate de dimineaţă, Loial descălecă pe neaşteptate de pe calul lui imens şi se îndreptă fără să scoată o vorbă spre un pâlc de copaci-mătură, cu trunchiurile despicându-se în crengi dese şi groase, ţepene şi drepte, la nici o palmă deasupra pământului. În vârf se

despicau din nou, ca o perie – de aici le venea şi numele.

Rand îl opri pe Roşcat şi începu să se întrebe ce făcea Loial, dar ceva din felul lui de a se purta, ca şi cum nici el nu ştia prea bine ce face, îl făcu să tacă. După ce se uită cu băgare de seamă la copac, Ogierul îşi puse mâinile pe trunchi şi începu să cânte cu voce gravă şi mângâietoare.

Rand mai auzise cântecul copacilor o dată, când Loial cântase unui copac care era pe moarte şi îl adusese înapoi la viaţă, şi auzise de lemnul descântat, de obiectele făurite din copaci prin cântec. Harul se pierdea, îi spusese Loial; el era unul dintre puţinii care îl mai aveau; din această pricină lemnul descântat era şi mai căutat şi mai preţuit. Data trecută când îl auzise pe Loial cântând, fusese ca şi cum pământul însuşi cânta, dar acum Ogierul îşi murmura cântecul aproape sfios, iar ecoul îi răspundea în şoaptă.

Părea un cântec pur, muzică fără cuvinte, din câte îşi dădea seama Rand; dacă avea totuşi cuvinte, se topeau în muzică, aşa cum apa se varsă într-un izvor. Hurin făcu ochii mari de uimire.

Rand nu pricepea prea bine ce anume făcea Loial şi cum; deşi slab, cântecul îl vrăjea, îi cuprindea mintea aproape la fel ca hăul. Loial îşi trecu mâinile mari de-a lungul trunchiului, cântând, dezmierdând cu glasul şi cu degetele. Acum trunchiul părea mai neted, ca şi cum atingerea lui i-ar fi dat formă. Rand clipi. Era sigur că la început copacul avusese crengi în vârf, ca şi ceilalţi, doar că acum vârful era rotunjit. Rand deschise gura, dar cântecul îl împiedică să vorbească. Suna atât de cunoscut, încât i se părea că ar trebui să îl ştie.

Dintr-odată glasul lui Loial deveni mai puternic – semăna cu un imn de slavă – apoi se stinse, ca o adiere de vânt.

— Arde-m-ar, spuse Hurin şoptit. Era buimăcit. Arde-m-ar, n-am auzit niciodată aşa ceva... Arde-m-ar!

Loial ţinea în mână un toiag cât el de înalt şi gros cât braţul lui Rand, neted şi lustruit. În locul copacului era acum o tulpiniţă verde. Rand trase adânc aer în piept. „Mereu ceva nou, mereu ceva la care nu mă aştept şi câteodată chiar nu e înfiorător.”

Se uită la Loial cum încalecă, punându-şi toiagul pe şa în

faţa lui şi se întrebă de ce avea nevoie Ogierul de toiag, dacă mergeau călare. Apoi şi-l închipui pe Ogier mânuindu-l şi îşi dădu seama ce e.

— O ghioagă, spuse el, mirat. Nu ştiam că Ogierii poartă arme, Loial.

— De obicei, nu, răspunse Ogierul aproape tăios. De obicei. Am avut întotdeauna prea mult de plătit. Cântări ghioaga în mână şi strâmbă din nas de scârbă. Elder Haman precis mi-ar spune că mi-am luat un topor cu coadă lungă, dar nu sunt nici nechibzuit, nici repezit, Rand. Locul asta... Se înfioră şi începură să i se mişte urechile.

— O să găsim imediat drumul înapoi, zise Rand, încercând să pară încrezător.

Loial continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Totul... se leagă, Rand. Fiecare lucru, viu sau mort, înzestrat sau nu cu minte, are locul său. Copacul nu gândeşte, dar este parte din întreg, iar întregul are o... o simţire. Nu pot să-ţi explic, tot aşa cum nu pot să explic ce înseamnă să fii fericit, dar... Rand, ţinutul ăsta a fost bucuros că am făcut o armă. Bucuros!

— Lumina strălucească asupra noastră, şopti Hurin neliniştit, şi mâna Creatorului să ne ocrotească. Deşi mergem să primim ultima îmbrăţişare a mamei, drumul să ne fie luminat. Continua să repete aceste vorbe, ca şi cum erau fermecate şi îl puteau apăra.

Rand se sili să nu se uite în jur. Nu ridică deloc privirea. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să vadă o altă dungă subţire pe cer.

— Nu e nimic aici care să ne poată face rău, spuse el hotărât. O să fim cu băgare de seamă şi n-o să păţim nimic.

Îi venea să râdă singur de ceea ce zicea. Nu era sigur de nimic. Dar privindu-i pe ceilalţi – Loial cu urechile lăsate, Hurin care încerca să nu se uite la nimic – ştia că unul dintre ei trebuia să pară încrezător, altminteri teama şi nesiguranţa aveau să-i distrugă. „Roata ţese după cum îi e voia.” Alungă acest gând. „Nu are nimic de-a face cu Roata. Nimic de-a face cu *ta'veren* sau cu femeile Aes Sedai sau cu Dragonul. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile.”

— Loial, ai terminat aici? Ogierul încuviinţă, ţinând trist mâna pe ghioagă. Rand se întoarse spre Hurin. Li se mai simte urma?

— Da, Senior Rand.

— Atunci să mergem după ea. De îndată ce îi găsim pe Fain şi pe Iscoadele Celui Întunecat, o să ne întoarcem acasă ca nişte viteji, cu pumnalul lui Mat şi Cornul lui Vaiere. Condu-ne, Hurin. Viteji? M-aş mulţumi să rămânem în viaţă.”

— Nu-mi place locul ăsta, zise Ogierul sec. Ţinea ghioaga de parcă s-ar fi aşteptat să fie nevoie s-o folosească.

— Atunci, mai bine că nu vrem să rămânem aici, nu-i aşa? spuse Rand. Hurin râse scurt, ca şi cum ar fi făcut o glumă, însă Loial se uită liniştit la el.

— Mai bine, Rand.

Totuşi, pe măsură ce se îndreptau spre miazăzi, văzu că toată vorbăria lui despre cum se vor duce din nou acasă îi mai însufleţise. Hurin stătea ceva mai drept în şa, iar Loial nu mai avea urechile aşa pleoştite. Nu era momentul să le spună că şi el avea aceleaşi temeri, aşa că ţinu totul în el şi se luptă singur cu gândurile lui.

Hurin îşi păstră buna dispoziţie toată dimineaţa, murmurând din când în când „Mai bine că nu vrem să rămânem aici” şi apoi chicotind, iar lui Rand aproape că-i venea să-i spună să se mai oprească. Spre amiază însă tăcu şi începu să clatine din cap şi să se încrunte; lui Rand îi părea rău acum că nu mai râde, repetându-i cuvintele.

— S-a întâmplat ceva cu urma? întrebă el.

Amuşinarul ridică din umeri, tulburat.

— Da şi nu, Senior Rand.

— Adică? Ai pierdut urma? Nu trebuie să-ţi fie ruşine. Ai zis de la început că e slabă. Dacă nu le găsim pe Iscoadele Celui Întunecat, o să găsim altă Piatră şi tot o să ne întoarcem. „Lumină, numai asta nu.” Rand încercă să nu i se citească nimic pe chip. Dacă Iscoadele Celui Întunecat au putut veni şi pleca din acest loc, înseamnă că o să putem şi noi.

— O, nu, nu am pierdut-o, Senior Rand. Încă le mai simt duhoarea. Nu-i asta. Doar că… Doar că… făcu o strâmbătură

şi începu să turuie: E ca şi cum mi-aş aminti-o, Senior Rand. Dar nu-i aşa. Sunt zeci de urme care se încrucişează, zeci şi zeci, tot soiul de mirosuri de violenţă, unele aproape proaspete, doar mai stinse, cum e totul pe aici. Azi-dimineaţă, imediat ce am plecat din vâlcea, aş fi jurat că sute de oameni fuseseră măcelăriţi chiar sub picioarele mele, cu doar câteva minute înainte, dar nu era nici un leş acolo şi nici un semn pe iarbă, în afară de urmele de la copitele cailor. Dacă s-ar fi petrecut cu adevărat aşa ceva, pământul ar fi trebuit să fie răvăşit şi însângerat, dar nu era nici un semn. Peste tot e aşa, Senior Rand. Dar n-am pierdut urma. Locul ăsta mă înnebuneşte. Asta e. Asta trebuie să fie.

Rand se uită cu coada ochiului la Loial – Ogierul ştia tot felul de lucruri neobişnuite – dar şi el părea la fel de nedumerit ca şi Hurin. Rand încercă să pară mai sigur pe el decât era în realitate.

— Ştiu că faci tot ce poţi, Hurin. Toţi suntem tulburaţi. Mergi după urmă şi o să dăm de ei.

— Cum porunceşti, Senior Rand. Hurin dădu pinteni calului. Cum porunceşti.

Dar, la căderea nopţii, Iscoadele Celui Întunecat tot nu se zăreau, iar Hurin spunea că urma e din ce în ce mai slabă. Amuşinarul tot mormăia ceva despre „aduceri aminte”.

Nu era nici un semn. Nici unul. Rand nu se pricepea la fel de bine la urme ca Uno, dar orice băiat din Ţinutul celor Două Râuri ştia destul cât să găsească o oaie rătăcită sau un iepure pentru cină. Nu văzuse nimic. Era ca şi cum nici o vietate nu trecuse prin acel ţinut înaintea lor. Ar fi trebuit să găsească ceva dacă într-adevăr Iscoadele Celui Întunecat erau în faţa lor. Dar Hurin mergea în continuare după urma pe care zicea că o miroase.

Când soarele coborî la orizont, îşi făcură tabăra într-un pâlc de copaci neatinşi de pârjol şi mâncară ce aveau prin desagi. Pâine nedospită şi carne uscată, spălate cu apă fără gust; nu era deloc o masă mulţumitoare – era tare şi deloc gustoasă. După părerea lui Rand, merindele aveau să le ajungă cam o săptămână. După aceea… Hurin mânca încet, cu un aer hotărât, dar Loial înfulecă totul strâmbându-se şi se

aşeză să îşi fumeze pipa, ţinându-şi ghioaga la îndemână. Rand ţinu focul mic şi bine ascuns printre copaci. Cu toate grijile pe care şi le făcea Hurin în privinţa urmei, Fain, Iscoadele lui şi trolocii puteau să fie în apropiere şi să vadă focul.

I se părea curios că începuse să îi considere Iscoadele lui Fain, trolocii lui Fain. Fain nu era decât un nebun. „Atunci de ce l-au eliberat?” Fain făcuse parte din planul Celui Întunecat de a-l găsi pe el. „Atunci de ce fuge în loc să mă caute? Şi ce anume l-a ucis pe Pieritul acela? Ce s-a petrecut în camera aia plină de muşte? Şi ochii ăia, care mă urmăreau în Fal Dara. Şi vântul, care mă prindea ca pe o muscă într-o pânză de păianjen. Nu. Nu, nu e cu putinţă ca Ba’alzamon să nu fi murit.” Femeile Aes Sedai nu credeau că a murit. Nici Moiraine nu credea, nici Suprema Înscăunată. Se căzni să îşi scoată toate astea din cap. Acum nu trebuia să se gândească decât la pumnalul lui Mat. Trebuia să-l găsească pe Fain. Şi Cornul.

,,Nu se termină niciodată, al’Thor.”

Vocea era ca o adiere slabă, o şoaptă molcomă, ca de gheaţă, care îşi croia drum în adâncurile minţii lui. Fu gata să caute adăpost în hău, dar, aducându-şi aminte ce-l aştepta acolo, renunţă.

În lumina palidă a asfinţitului făcu exerciţii cu sabia, aşa cum îl învăţase Lan, dar fără să-şi golească mintea. Sfâşierea Mătăsii. Colibriul care săruta trandafirul. Bâtlanul care înaintează prin papură, pentru echilibru. Se cufundă în mişcările iuţi şi sigure, uitând o vreme unde era; exersă până când tot trupul îi fu acoperit de sudoare. Însă, după ce termină, reveni cu picioarele pe pământ; nimic nu se schimbase. Nu era frig, dar se zgribuli şi se înfăşură în mantie, după care se ghemui lângă foc. Ceilalţi doi erau şi ei la fel de abătuţi, aşa că terminară repede de mâncat, fără să scoată o vorbă. Nimeni nu protestă când aruncă cu pământ peste ultimele licăriri ale focului.

Rand făcu primul de strajă, mergând de jur împrejurul păduricii cu arcul în mână, slăbind uneori sabia în teacă. Luna aproape plină lumina întunericul, iar noaptea era la fel de tăcută cum fusese şi ziua, la fel de pustie. Pustie era cuvântul

potrivit, întreg ţinutul era pustiu. Era greu de închipuit că mai exista şi altcineva pe lume în afară de ei trei, greu de crezut că Iscoadele Celui Întunecat erau undeva pe acolo, în faţa lor.

Ca să-şi ţină de urât, desfăcu mantia lui Thom Merrilin, scoţând la iveală cele două cutii de piele în care se aflau harfa şi flautul şi, sub ele, peticele multicolore. Scoase flautul gravat cu aur şi argint din cutia lui, amintindu-şi ce-l învăţase Menestrelul, şi cântă câteva note din *Vântul care leagănă salcia,* încetişor, ca să nu-i trezească pe ceilalţi. Chiar şi aşa, sunetele triste răsunau prea tare în acel loc, prea aievea. Puse flautul la loc cu un oftat şi legă din nou bocceaua.

Rămase de strajă până târziu în noapte, lăsându-i pe Loial şi pe Hurin să doarmă. Nu ştia cât de târziu se făcuse; deodată, îşi dădu seama că se lăsase ceaţa. Aproape de pământ era groasă, transformându-i pe cei doi care dormeau în două movilite nedesluşite, parcă rupte din nori. Mai sus se subţia, dar învăluia întreg ţinutul, ascunzând totul, mai puţin copacii de lângă ei. Luna se vedea ca printr-o bucată de mătase unduitoare. Oricine s-ar fi putut apropia nevăzut. Îşi duse mâna la sabie.

— Sabia nu îţi este de folos împotriva mea, Lews Therin. Ar trebui să ştii asta.

Rand se întoarse brusc pe călcâie şi, când ceaţa se învârteji în jurul picioarelor lui, apucă sabia cu amândouă mâinile şi ridică lama cu pecetea bâtlanului. Hăul îl cuprinse pe neaşteptate; de data aceasta, abia dacă băgă de seamă lumina îngreţoşătoare a *saidinului.*

O siluetă fantomatică venea spre el prin pâclă, cu un toiag în mână. În spatele ei, ca şi cum umbra umbrei era foarte întinsă, ceaţa se întunecă până când devenea mai neagră ca noaptea. Lui Rand i se făcu pielea de găină. Silueta se apropie din ce în ce mai mult, până când luă forma unui bărbat, îmbrăcat în negru, cu mănuşi negre, cu faţa acoperită de o mască din mătase neagră, iar umbra îl urmă. Şi toiagul îi era negru, ca şi cum lemnul ar fi fost ars, însă era neted şi strălucitor ca apa în lumina lunii. Găurile din dreptul ochilor scânteiară o clipă, ca şi cum în spatele lor ar fi fost focuri, însă Rand deja înţelesese cine era.

— Ba'alzamon, şopti el. E un vis. Trebuie să fie vis. Am adormit şi...

Ba'alzamon râse, un hohot ca trosnetul unui cuptor.

— Mereu încerci să tăgăduieşti adevărul, Lews Therin. Dacă întind mâna, te ating, Ucigaşule-de-neam. Te pot atinge când vreau. Oricând şi oriunde.

— Nu sunt Dragonul! Sunt Rand al'... Rand strânse din dinţi ca să se oprească.

— A, ştiu ce nume porţi acum, Lews Therin. Ştiu toate numele pe care le-ai purtat, Vârstă după Vârstă, chiar şi cu mult înainte să fii Ucigaş-de-Neam. Glasul lui Ba'alzamon devenea din ce în ce mai puternic; câteodată ochii îi scăpărau atât de tare, încât Rand îi vedea prin despicăturile din mască, vedea mările nesfârşite de vâlvătaie. Te cunosc, îţi cunosc seminţia de la prima scânteie de viaţă care a existat vreodată, din Prima Clipă. Nu te poţi ascunde de mine. Niciodată! Suntem legaţi unul de altul, ca două feţe ale aceleiaşi monede. Oamenii obişnuiţi se pot ascunde în cutele Pânzei, dar *ta'veren* se văd limpede, precum focul pe un deal, iar pe tine te deosebesc de parcă zece mii de săgeţi strălucitoare s-ar ridica pe cer, arătând spre tine! Eşti al meu, te pot atinge oricând!

— Părintele Minciunii! îngăimă Rand. În pofida hăului, limba i se lipise de cerul gurii. „Lumină, fă să fie doar un vis.” Gândul atinse în treacăt golul. „Fie şi un vis din acelea care nu sunt visuri. Nu se poate să stea în faţa mea. Cel Întunecat este în temniţa de la Shayol Ghul, ferecat de Creator în momentul Creaţiei...” Ştia prea multe despre adevăr pentru ca toate astea să îi fie de folos. Îţi meriţi numele! Dacă sunt al tău, de ce nu m-ai luat până acum? Pentru că nu poţi. Merg în Lumină şi nu mă poţi atinge!

Ba'alzamon se sprijini în toiag şi se uită o clipă la Rand, apoi se duse înspre Loial şi Hurin, pe care îi privi iscoditor. Umbra cea mare se mişca odată cu el. Nu tulbura ceaţa, îşi dădu seama Rand – se mişca, toiagul se legăna în ritmul paşilor lui, dar pâcla cenuşie nu se învârtejea în jurul picioarelor lui. Asta îi dădu curaj. Poate că Ba'alzamon nu era cu adevărat acolo. Poate că era un vis.

— Ciudaţi însoţitori îţi găseşti, spuse Ba'alzamon gânditor, întotdeauna ai făcut aşa. Aceştia doi. Fata care încearcă să aibă grijă de tine. Nevolnic paznic, Ucigaşule-de-neam. Nu va fi niciodată destul de puternică încât să te ascunzi în spatele ei.

„Fată? Cine? Doar Moiraine nu e fată."

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Minţi şi tot minţi, şi chiar când spui adevărul sfârşeşti prin a minţi.

— Aşa să fie, Lews Therin? Ştii prea bine ce eşti, cine eşti. Ţi-am spus. Ţi-au spus-o şi femeile din Tar Valon. Rand se foi stingherit, iar Ba'alzamon scoase un hohot de râs, ca un tunet. Se cred la adăpost în Turnul Alb, dar printre slujitorii mei se numără şi câteva dintre ele. Acea Aes Sedai pe nume Moiraine ţi-a spus cine eşti, nu-i aşa? Te-a minţit? Sau e de partea mea? Turnul Alb vrea să se folosească de tine ca de un ogar în lesă. Mint? Mint când spun că ai plecat să cauţi Cornul lui Vaiere? Râse din nou; lui Rand îi veni să-şi acopere urechile. Câteodată vechii duşmani luptă atât de mult, încât, fără să ştie, îţi devin aliaţi. Cred că lovesc în tine, dar au ajuns atât de legaţi de tine, încât e ca şi cum le-ai călăuzi tu însuţi mâna.

— Nu tu mă călăuzeşti, spuse Rand. Mă lepăd de tine.

— Eşti legat de mine cu o mie de fire, Ucigaşule-de-Neam, fiecare mai subţire decât mătasea şi mai tare decât oţelul. Timpul ne-a legat cu o mie de sfori. Bătălia pe care am dus-o noi – îţi mai aduci aminte? Mai ţii minte că ne-am mai luptat, bătălii fără număr, încă de la începutul Timpului? Ştiu multe lucruri pe care tu le-ai uitat! Lupta aceasta se va sfârşi curând. Ultima Bătălie se apropie. Ultima, Lews Therin. Chiar crezi că poţi să o ocoleşti? Vierme neputincios şi fricos. Mă vei sluji sau vei muri! Iar de data aceasta ciclul nu va începe din nou cu moartea ta. Mormântul aparţine Marelui Stăpân al Întunericului. De data aceasta, dacă mori, vei fi distrus pe vecie. De data aceasta Roata se va sfărâma, indiferent ce vei face, iar lumea va renaşte într-o matcă nouă. Slujeşte-mă! Slujeşte-l pe Shai'tan sau vei fi distrus pe vecie!

Odată rostit acel nume, aerul păru să se închege. Întunericul din spatele lui Ba'alzamon se umflă şi crescu,

ameninţând să înghită totul. Rand simţea cum îl învăluia, deopotrivă mai rece ca gheaţa şi mai fierbinte ca tăciunii aprinşi, mai negru ca moartea, trăgându-l în adâncul lui, cuprinzând întreaga lume.

Ţinu sabia strâns, până începură să-l doară degetele.

— Mă lepăd de tine şi îţi tăgăduiesc puterea. Merg în Lumină. Lumina ne ocroteşte şi mâna Creatorului ne adăposteşte. Clipi.

Ba'alzamon era încă acolo, întunericul era încă acolo, dar părea că restul nu fusese decât o închipuire.

— Vrei să-mi vezi chipul? Era o şoaptă.

Rand înghiţi în sec.

— Nu.

— Ar trebui. O mână înmănuşată se îndreptă spre masca neagră.

— Nu!

Masca fu dată la o parte. Era chipul unui bărbat, îngrozitor de ars. Totuşi, printre şănţuleţele roşii cu margini înnegrite care îi brăzdau faţa, pielea era netedă şi sănătoasă. Ochii întunecaţi îl priviră pe Rand; buzele crude se arcuiră într-un surâs, dând pentru o clipă la iveală albul dinţilor.

— Uită-te la mine, Ucigaşule-de-Neam, şi vei vedea o suta parte din soarta care te aşteaptă. Pentru o clipă ochii şi gura se preschimbară în porţi spre grote nesfârşite de foc. Asta este ceea ce poate face Puterea nestăvilită, chiar şi mie. Dar mă vindec, Lews Therin. Ştiu căile care duc la o putere şi mai mare. Te va arde ca pe o molie care intră într-un cuptor.

— Nu vreau să-l ating! Rand simţea hăul în jurul lui, simţea *saidinul.* Nu vreau.

— Nu te poţi înfrâna.

— Lasă-mă ÎN PACE!

— Puterea. Glasul lui Ba'alzamon deveni blând şi insinuant. Poţi avea din nou puterea, Lews Therin. Acum eşti legat de ea. Ştiu. Văd. Pipăie-o, Lews Therin. Simte strălucirea dinăuntrul tău. Simte puterea care poate fi a ta. Nu trebuie decât să o apuci. Dar între tine şi ea este Umbra. Nebunia şi moartea. Nu e nevoie să mori, Lews Therin, nu e nevoie să mai mori niciodată.

— Nu, spuse Rand, dar glasul continua, pătrunzând înăuntrul lui.

— Te pot învăţa cum să stăpâneşti această putere ca să nu te distrugă. Nimeni altcineva nu te poate învăţa aşa ceva. Marele Stăpân al Întunericului te poate feri de nebunie. Puterea poate fi a ta, iar tu poţi trai veşnic. Veşnic! Tot ce trebuie să faci e să mă slujeşti. Doar atât. Câteva vorbe simple – Sunt al tău, Stăpâne – şi puterea va fi a ta. O putere mai mare decât ceea ce îndrăznesc să-şi închipuie femeile din Tar Valon şi viaţă veşnică. Trebuie doar să mă slujeşti.

Rand îşi umezi buzele. „Fără să înnebunesc. Fără să mor."

— Niciodată. Merg în Lumină, zise el răguşit, şi nu mă poţi atinge!

— Să te ating, Lews Therin? Să te ating? Pot să te prefac în cenuşă. Gustă şi o să ştii, aşa cum am aflat şi eu.

Ochii întunecaţi se preschimbară din nou în foc, iar gura în vâlvătăi din ce în ce mai mari, care deveniră mai orbitoare decât soarele în miez de vară. Deodată, sabia lui Rand se înroşi de parcă tocmai ar fi scos-o din foc. Plăselele îi arseră mâinile; scoase un strigăt şi o lăsă să cadă. Ceaţa luă şi ea foc, flăcări care dănţuiau, flăcări care mistuiau totul.

Ţipând, Rand începu să se lupte cu hainele care fumegau şi se făceau scrum; mâinile i se înnegreau şi se zgârceau, carnea i se crăpa şi jupuia. Urlă. Durerea ajunse până la golul dinăuntrul său, iar Rand încercă să se afunde şi mai mult în hău. Strălucirea era acolo, iar lumina mânjită era ascunsă vederii. Pe jumătate înnebunit, fără să-i mai pese ce este, se întinse după *saidin,* încercă să-l înfăşoare în jurul lui, încercă să se ascundă de foc şi de durere.

Focul dispăru la fel de brusc cum apăruse. Rand rămase uitându-se nedumerit la mâna care îi ieşea din mâneca roşie a hainei. Lâna nu era nici măcar pârlită. „A fost doar o închipuire." Privi înjur. Ba'alzamon nu mai era acolo. Hurin se foia în somn; amuşinarul şi Loial nu erau decât două moviliţe care se zăreau prin ceaţă. „A fost doar o închipuire."

Înainte să apuce să se liniştească pe deplin, simţi o durere în mâna dreaptă. Se uită la ea. Pe palma avea pecetea bâtlanului, arsă cu fierul roşu. Bâtlanul de pe plăselele sabiei,

incandescent, parcă desenat de un artist iscusit.

Scoase o batistă din buzunarul hainei şi o înfăşură în jurul mâinii. Îşi simţea palma zvâcnind. Golul i-ar fi fost de folos – în hău era *conştient* de durere, dar nu o *simţea* – dar alungă acest gând. Încercase deja de două ori să conducă Puterea din hău, involuntar – şi o dată voit, nu trebuia să uite asta. Aşa voia să-l ademenească Ba'alzamon. Asta vroiau Moiraine şi Suprema Înscăunată de la el. Dar nu avea s-o facă.

CAPITOLUL 16

În oglinda întunericului

— N-ar fi trebuit să faci asta, Senior Rand, spuse Hurin când acesta îi trezi în zori. Soarele nu se ivise încă pe cer, dar era destula lumină. Ceaţa se topise, dar întunericul încă mai stăruia, micşorându-se parcă în silă. Dacă te istoveşti ca să ne cauţi pe noi, Seniore, cine o să se mai îngrijească să ne ducă acasă?

— Trebuia să chibzuiesc, zise Rand. Nu mai rămăsese nici o urmă de ceaţă, nici un semn că Ba'alzamon fusese acolo. Duse mâna la batista înfăşurată în jurul palmei drepte. Dovada că Ba'alzamon fusese în acel loc. Voia să scape de acolo. E vremea să plecam dacă vrem să le prindem pe Iscoadele lui Fain. E deja târziu. Putem mânca nişte pâine pe drum.

Loial, care se întindea, rămase cu braţele în aer, cam la înălţimea lui Hurin, dacă ar fi stat pe umerii lui Rand.

— Ce-ai păţit la mână, Rand?

— M-am lovit. Nu-i mare lucru.

— Am nişte alifie în desagi...

— Nu e nevoie. Ştia că glasul îi e tăios, dar, dacă l-ar fi lăsat pe Loial să se uite la semnul făcut cu fierul roşu, acesta i-ar fi pus tot felul de întrebări la care nu voia să răspundă. Pierdem timpul. Să mergem! Începu să îl înşeueze pe Roşcat, anevoie, din pricina mâinii, iar Hurin încălecă.

— N-ai de ce să fii aşa ţâfnos, mormăi Loial.

O urmă de animal, îşi zise Rand pe când porneau la drum, ar fi fost ceva firesc în lumea aceea. Erau prea multe lucruri neobişnuite acolo. Ar fi fost bucuros să vadă măcar o urmă de copită. Fain, Iscoadele Celui Întunecat şi trolocii trebuie că lăsaseră nişte urme. Cercetă cu băgare de seamă pământul, încercând să desluşească şi cea mai mică urmă lăsată de altă fiinţă. Nu era nimic, nici măcar o piatră răsturnată sau un bulgăre strivit de tină. Se uită şi în spate, ca să se

încredinţeze că ei lăsau urme; iarba culcată arata limpede pe unde veniseră, însă în faţă pământul era neatins. Dar Hurin susţinea că simte urma, slabă şi subţire, care ducea tot spre miazăzi.

Amuşinarul se concentră şi de data aceasta asupra urmei, ca un ogar care fugăreşte o căprioară, iar Loial mergea din nou cufundat în gânduri, mormăind ceva ca pentru sine şi mângâind ghioaga uriaşă pe care o ţinea pe şa în faţa lui.

Nu călăreau de mai mult de un ceas când Rand văzu săgeata. Era atât de preocupat de urme, încât, când, în cele din urmă, o zări, coloana ascuţită, înaltă şi groasă, se desluşea limpede deasupra copacilor din apropiere.

— Mă întreb ce-o fi. Era chiar în drumul lor.

— Nu ştiu ce ar putea fi, Rand, spuse Loial.

— Dacă... Dacă asta ar fi lumea noastră, Senior Rand... Hurin se foi neliniştit în şa. Monumentul de care ne vorbea Seniorul Ingtar – cel închinat izbânzii lui Artur Aripă-de-Şoim în faţa trolocilor – era tot o săgeată. Însă acela a fost dărâmat acum o mie de ani. Nu a mai rămas nimic din el, doar o movilă de pământ, mare cât un deal. Am văzut-o când m-am dus la Cairhien după Seniorul Agelmar.

— Ingtar spunea că mai aveam de mers trei sau patru zile, zise Loial. Dacă într-adevăr aici e. Nu văd de ce ar trebui să fie aici. Nu cred că e vreun om prin preajmă.

Amuşinarul îşi coborî din nou ochii în pământ.

— Păi despre asta e vorba, nu-i aşa, Ziditorule? Nu sunt oameni, dar e asta. Poate că ar trebui s-o ocolim, Senior Rand. Cine ştie cine sau ce e acolo.

Rand bătu câteva clipe darabana pe oblâncul şeii, cugetând.

— Trebuie să rămânem cât mai aproape de urmă, sfârşi el prin a spune. Şi aşa nu pare că ne apropiem de Fain şi nu vreau să pierdem şi mai mult timp. Dacă vedem oameni sau ceva neobişnuit, o să facem un ocol, până găsim din nou urma. Dar până atunci, mergem drept înainte.

— Cum porunceşti, Seniore. Era ceva ciudat în glasul lui Hurin. Amuşinarul îi aruncă o privire piezişă. Cum porunceşti.

Rand se încruntă, apoi înţelese şi oftă la rândul lui. Seniorii

nu dădeau lămuriri oamenilor lor, ci doar altor Seniori. „Nu eu i-am cerut să mă creadă Senior. Dar el aşa a crezut, păru să-i răspundă o voce slabă, iar tu l-ai lăsat. Ai luat o hotărâre; acum trebuie să-ţi faci datoria.”

— Ia-le urma, Hurin, spuse Rand.

Amuşinarul dădu pinteni calului; chipul îi fu străbătut de un surâs de uşurare.

Soarele palid urca tot mai mult, iar când ajunse în înaltul cerului, se aflau la doar o milă depărtare de săgeată. Ajunseseră la unul dintre pârâiaşe, adânc de vreo doua palme, iar copacii erau rari. Rand vedea movila pe care era construită; semăna cu un deal rotund, cu vârful turtit. Săgeata cenuşie se înălţa la cel puţin o mie de palme deasupra pământului şi desluşea acum că vârful era cioplit în formă de pasăre cu aripile întinse.

— Un şoim, zise Rand. Este monumentul lui Artur Aripă-de-Şoim. Fără doar şi poate. Au fost oameni pe aici, chiar dacă acum nu mai sunt. L-au construit în alt loc şi l-au lăsat în picioare. Hurin, ia gândeşte-te puţin la asta. Când o să ne-ntoarcem, o să putem povesti cum arată cu adevărat. Vom fi singurii din lume care l-am văzut.

Hurin dădu din cap a încuviinţare.

— Da, Seniore. Copiii mei se vor bucura să le povestesc cum am văzut săgeata lui Aripă-de-Şoim.

— Rand, începu Loial, cu îngrijorare în glas.

— Putem merge în galop până acolo, zise Rand. Haideţi. O să ne prindă bine să galopăm niţel. Se prea poate ca locul asta să fie mort, dar noi suntem vii.

— Rand, spuse Loial, nu cred că e...

Nemaiaşteptând să termine, Rand îşi înfipse călcâiele în coastele Roşcatului, iar armăsarul ţâşni înainte. Trecu peste firul subţire de apă din două sărituri, apoi urcă pe malul celălalt. Hurin veni numaidecât după el. Rand îl auzi pe Loial strigând în urma lui, dar râse şi îi făcu semn cu mâna Ogierului să vină şi el, apoi porni mai departe în galop. Dacă îşi ţinea privirea aţintită asupra unui punct, pământul nu mai aluneca atât de mult, iar vântul îi dezmierda plăcut obrazul.

Movila era foarte întinsă, însă povârnişul acoperit de iarbă

era domol. Săgeata fumurie se înălţa spre cer, însă, deşi ascuţită, era suficient de pătrăţoasă şi de lată încât să pară masivă, aproape scundă. Lui Rand îi pieri zâmbetul de pe buze şi îl struni pe Roşcat, întunecându-se la faţă.

— Asta e monumentul lui Aripă-de-Şoim, Senior Rand? întrebă Hurin, neliniştit. Parcă nu arată aşa cum ar trebui.

Rand recunoscu scrierea ascuţită, grosolană care acoperea partea din faţă a monumentului şi recunoscu şi câteva din semnele dăltuite pe laturi, înalte cât un stat de om. Ţeasta cu coarne a trolocilor Da'vol. Pumnul de fier al neamului Dhai'mon. Tridentul neamului Ka'bol şi vârtejul neamului Ahf'frait. Era şi un şoim, sculptat în partea de jos. Stătea întins pe spate, cu aripile mari desfăcute, străpuns de un fulger, iar corbii îi ciuguleau ochii. Aripile uriaşe din vârful săgeţii păreau să acopere soarele.

Îl auzi pe Loial apropiindu-se în galop de el.

— Am încercat să-ţi spun, Rand, zise Loial. E un corb, nu un şoim. Am văzut desluşit. Hurin îşi întoarse calul, refuzând să se mai uite la săgeată.

— Dar de ce? întrebă Rand. Artur Aripă-de-Şoim i-a înfrânt pe troloci aici. Aşa zicea Ingtar.

— Nu aici, spuse Loial încetişor. De bună seamă nu aici. „Din Piatră în Piatră merg firele lui «dacă», între lumile care ar putea exista". M-am tot gândit la asta şi cred că ştiu ce înseamnă acele „lumi care ar putea exista". Aşa cred. Lumile care ar fi putut fi lumea noastră dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Poate că de asta arată totul atât de... spălăcit. Pentru că este un „dacă", un „poate". O umbră a lumii adevărate. Cred că în lumea asta trolocii au învins. Poate că din această pricină nu am văzut nici sate, nici oameni.

Lui Rand i se făcu pielea de găină. Dacă izbândeau în luptă, trolocii nu mai lăsau oamenii în viaţă decât ca să-i mănânce. Dacă biruiseră într-o lume întreagă...

— Dacă ar fi învins trolocii, ar fi trebuit să fie peste tot. Până acum ar fi trebuit să vedem o mie. Am fi murit de ieri.

— Nu ştiu ce să zic, Rand. Poate că după ce au omorât oamenii s-au omorât între ei. Trolocii nu trăiesc decât ca să ucidă. Asta e tot ce fac; asta sunt ei. Nu ştiu.

— Seniore Rand, spuse pe neaşteptate Hurin, s-a mişcat ceva acolo.

Rand îşi întoarse iute calul, gata să vadă troloci pregătindu-se să-i atace, dar Hurin arata undeva în spate, pe unde veniseră, spre nimic.

— Ce-ai văzut, Hurin? Unde?

Amuşinarul lăsă mâna în jos.

— Chiar la marginea pâlcului de copaci de acolo, cam la o milă depărtare. Mi s-a părut că e... o femeie... şi încă ceva ce nu am văzut desluşit, dar... Se înfioră. Mi-e greu să văd lucrurile care nu sunt chiar sub nasul meu. Locul ăsta îmi întoarce stomacul pe dos. A fost doar o închipuire, Seniore. Văd numai năluci pe aici. Umerii i se lăsară, ca şi cum ar fi simţit apăsarea săgeţii. Probabil că nu era decât vântul, Seniore.

— Mă tem că trebuie să ne gândim şi la altceva, spuse Loial. Părea din nou tulburat. Arătă spre miazăzi. Ce vezi acolo?

Rand miji ochii; lucrurile din depărtare alunecau din nou înspre el.

— Un ţinut precum cel pe care l-am străbătut. Copaci. Apoi nişte dealuri şi nişte munţi. Nimic altceva. Ce-ai vrea să văd?

— Munţii, oftă Loial. Urechile i se pleoştiră, iar capetele sprâncenelor îi atingeau obrajii. Trebuie să fie Pumnalul Ucigaşului-de-Neam, Rand. Dacă lumea asta este ca a noastră, nu poate fi altceva. Numai că Pumnalul Ucigaşului-de-Neam e la vreo sută de leghe la miazăzi de Erinin. Chiar mai departe. E greu să judeci distanţele în locul ăsta, dar... cred că o să ajungem acolo până la căderea întunericului. Nu mai era nimic de adăugat. Nu ar fi putut străbate o sută de leghe în mai puţin de trei zile.

Fără să-şi dea seama, Rand murmură:

— Poate că locul ăsta e precum Căile de Taină. Îl auzi pe Hurin gemând şi îi păru rău că nu-şi ţinuse gura.

Nu era un gând plăcut. Dacă pătrunzi printr-o Poartă – se găseau chiar lângă *steddingul* Ogierilor şi în desişurile lor – dacă intri acolo şi mergi o zi încheiată, te poţi trezi că ieşi pe

o altă Poartă la o sută de leghe de locul de unde ai plecat. Căile erau acum întunecoase şi mucegăite, iar să o apuci pe acolo însemna moarte sau nebunie. Chiar şi Pieriţii se temeau să meargă pe Căi.

— Dacă e aşa, Rand, întrebă Loial cu glas scăzut, un pas greşit poate să ne omoare şi aici? Sunt oare lucruri pe care nu le-am văzut încă şi care ne pot face ceva mai rău decât să ne omoare? Hurin scoase din nou un geamăt.

Băuseră din apă, călăriseră de parcă nu aveau nici o grijă pe lume. Neatenţia ucidea grabnic dacă te aflai pe Căile de Taină. Rand înghiţi în sec, nădăjduind să scape de golul din stomac.

— E prea târziu să ne facem griji din pricina a ceea ce a fost, spuse el. Însă de aici înainte o să fim cu mare băgare de seama. Îi aruncă o privire lui Hurin. Amuşinarul îşi băgase capul între umeri, iar ochii îi fugeau în toate părţile, ca şi cum se întreba ce avea să sară la el şi de unde. E drept că de-a lungul timpului urmărise şi prinsese ucigaşi, dar asta era mult mai rău decât s-ar fi aşteptat. Nu te lăsa, Hurin. Încă n-am murit, şi nici n-o să murim. Va trebui să fim cu grijă de aici înainte. Atâta tot.

În acea clipă auziră un ţipăt slab din depărtare.

— O femeie! zise Hurin. Până şi această umbră de firesc îl însufleţi puţin. Ştiam eu că am văzut...

Se auzi un al doilea ţipat, mai deznădăjduit decât primul.

— Doar dacă poate zbura, spuse Rand. E la miazăzi de noi. Dădu pinteni calului şi porni în galop.

— Ai zis să fim cu băgare de seamă! striga Loial după el. Lumină, Rand, adu-ţi aminte! Ai grijă!

Rand se culcă pe spinarea Roşcatului, lăsând armăsarul să alerge. Era atras de ţipete. Era simplu să spui că trebuia să fie cu băgare de seamă, însă în vocea femeii se ghicea groaza. Trebuia să uite de tot, dacă voia să o ajute. La marginea altui pârâiaş, cu malurile mai abrupte şi mai înalte decât ale celorlalte, trase de hăţuri: Roşcatul alunecă într-o ploaie de pietre şi de ţărână. Ţipetele veneau... Acolo!

Văzu totul dintr-o privire. La două sute de paşi mai încolo, femeia stătea lângă un cal în pârâiaş, amândoi lipiţi de mal.

Femeia se apăra cu o bucată ruptă de creangă de... o lighioană ce mârâia ameninţător. Rand înghiţi în sec şi rămase o clipă încremenit. Dacă broaştele ar fi fost la fel de mari ca urşii, sau dacă urşii ar fi avut pielea verde-cenuşie a broaştelor, cam aşa ar fi arătat. Un urs uriaş.

Fără să se mai gândească la lighioană, descălecă şi îşi pregăti arcul. Dacă se apropia călare, s-ar fi putut să fie prea târziu. Femeia de-abia mai izbutea să se ferească de lighioană. Distanţa era destul de mare – tot clipea în timp ce se căznea să îşi dea seama cam la ce depărtare e; distanţa părea să se schimbe de fiecare dată când creatura se mişca – însă şi ţinta era mare. Mâna bandajată îl stânjenea, dar slobozi numaidecât o săgeată.

Săgeata i se împlântă pe jumătate în piele, iar lighioana se întoarse cu faţa la Rand. În pofida distanţei, Rand făcu un pas înapoi. Capul acela uriaş, în formă de pană, nu-l văzuse niciodată la vreun animal, cum nu văzuse nici gura aceea mare, ca un cioc cu buze, încovoiat ca să sfâşie carnea. Şi avea trei ochi, mici şi înspăimântători, cu zbârcituri întărite înjur. Adunându-se, lighioana porni spre el în salturi uriaşe, stropind cu apă în jur. Lui Rand i se părea că unele salturi erau de două ori mai mari decât celelalte, deşi era convins că erau toate la fel.

— În ochi, strigă femeia. Glasul îi era uimitor de liniştit. Trebuie să îl loveşti în ochi ca să îl ucizi.

Puse săgeata în arc. Încercă să se cufunde în hău, deşi fără tragere de inimă; nu voia, dar tocmai pentru astfel de împrejurări îl pregătise Tam, şi ştia că altminteri nu avea să izbutească „Tatăl meu”, îşi spuse el, simţindu-se pierdut, apoi îl cuprinse golul. Lumina tremurătoare a *saidinului* era acolo, dar nu o băgă în seamă. Era una cu arcul, cu săgeata, cu silueta hidoasă care se apropia de el. Una cu ochiul. Nici nu simţi când săgeata plecă din arc.

Lighioana se ridică să mai sară o dată, dar săgeata o nimeri în ochiul din mijloc. Se prăbuşi la pământ, împroşcând cu apă şi cu mâl. Nu se mai mişca.

— Bună lovitură, şi vitejească, spuse femeia. Venea înspre el pe cal. Rand fu puţin mirat că nu fugise de îndată ce

lighioana se întorsese spre el. Trecu pe lângă leş, fără măcar să arunce o privire în jos, apoi se caţără pe mal şi descălecă. Puţini ar cuteza să înfrunte un grolm, Seniore.

Era îmbrăcată toată în alb; rochia îi era despicată ca să poată călări; la brâu purta o cingătoare de argint, iar cizmele aveau şi ele ornamente de argint. Până şi şaua era albă, cu incrustaţii de argint. Iapa de culoarea zăpezii, cu gâtul arcuit şi pasul graţios, era aproape la fel de mare ca murgul lui Rand. Dar privirea îi rămase aţintită asupra femeii – după părerea lui, avea cam aceeaşi vârstă cu Nynaeve. Era înaltă; o palmă de ar fi avut mai mult şi ar fi putut să se uite drept în ochii lui. Era frumoasă; pielea de culoarea fildeşului contrasta puternic cu părul negru şi lung şi ochii ei întunecaţi. Mai văzuse femei frumoase. Moiraine era frumoasă, chiar dacă rece, la fel şi Nynaeve, când nu era furioasă. Egwene şi Elayne, Domniţa-Moştenitoare din Andor – îţi tăiau răsuflarea. Dar femeia aceasta... Limba i se lipi de cerul gurii; simţi cum începe să-i bată din nou inima.

— Slujitorii dumitale, Seniore?

Tresări şi se uită în jur. Hurin şi Loial se apropiaseră de ei. Hurin se zgâia ca şi el şi până şi Ogierul părea subjugat.

— Prietenii mei, zise el. Loial şi Hurin. Pe mine mă cheamă Rand. Rand al'Thor.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Loial pe neaşteptate, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi, dar dacă există într-adevăr o frumuseţe omenească desăvârşită, la chip şi la trup, atunci tu...

— Loial! strigă Rand. Ogierului îi înţepeniră urechile de ruşine. Şi Rand roşise; ce spusese Loial era foarte aproape de ceea ce gândea şi el.

Femeia râse cântat, dar în clipa următoare deveni ceremonioasă ca o regină pe tron.

— Eu mă numesc Selene, spuse ea. Ţi-ai pus viaţa în primejdie ca să o salvezi pe a mea. Îţi aparţin, Rand al'Thor. Şi, spre groaza lui Rand, îngenunche în faţa lui.

Stânjenit, fără să se uite la Hurin sau la Loial, Rand se grăbi să o ridice în picioare.

— „Bărbatul care nu îşi dă viaţa ca să salveze o femeie nu

e bărbat.” Se făcu de îndată de ruşine, căci se înroşi. Era o vorbă din Shienar, şi ştia bine că e prea pretenţioasă, însă felul ei de a se purta îl molipsise şi pe el şi nu se putuse înfrâna. Vreau să zic... Adică, n-a fost... „Tâmpitule, nu poţi să-i spui unei femei că n-a fost mare lucru să-i salvezi viaţa.” A fost o cinste pentru mine. Asta aducea a Shienar, şi era şi destul de convenţional. Spera să fie de ajuns; nu-i mai venea nimic în cap, de parcă era încă împresurat de gol.

Deodată îşi dădu seama că femeia îl priveşte ţintă. Expresia de pe chipul ei nu se schimbase, dar ochii ei întunecaţi îl făceau să se simtă despuiat. Îi răsări în minte imaginea Selenei fără haine pe ea. Se înroşi din nou.

— Aaa! Şi de unde eşti, Selene? N-am văzut altă fiinţă omenească de când am ajuns aici. E vreun oraş prin preajmă?

Femeia se uită la el gânditoare, iar Rand se dădu înapoi cu un pas. Era limpede că stătea prea aproape de ea.

— Nu sunt din lumea aceasta, Seniore, spuse ea. Aici nu sunt oameni. Nimic viu, în afară de grolmi şi de alte câteva lighioane asemenea lor. Sunt din Cairhien. Cât despre cum am ajuns aici, nu prea ştiu. Ieşisem să călăresc şi m-am oprit să dorm puţin, iar când m-am trezit, eram aici, eu şi calul meu. Nădăjduiesc, Seniore, că mă vei salva din nou şi mă vei ajuta să ajung acasă.

— Selene, nu sunt... adică, spune-mi, te rog, Rand. Urechile îi luaseră din nou foc. „Lumină, nu contează dacă mă crede şi ea Senior. Arde-m-ar, nu contează.”

— Dacă aşa vrei... Rand, spuse ea cu un zâmbet. Lui Rand i se puse un nod în gât. O să mă ajuţi?

— Fireşte. „Arde-m-ar, dar e atât de frumoasă. Şi se uită la mine de parcă aş fi un viteaz din poveşti.” Îşi scutură capul, ca să scape de gândurile neroade. Dar mai întâi trebuie să-i găsim pe cei pe care îi căutăm. O să încerc să te feresc de primejdii, dar trebuie să-i găsim. E mai bine totuşi să vii cu noi decât să stai singură aici.

Femeia rămase tăcută câteva clipe; pe chip nu i se citea nimic. Rand habar n-avea la ce se gândea, vedea doar că îl cercetează din nou cu privirea.

— Un bărbat care îşi cunoaşte datoria, zise ea în cele din

urmă. Un zâmbet fugar îi atinse buzele. Îmi place asta. Da. Cine sunt ticăloşii pe care îi căutaţi?

— Iscoade ale Celui Întunecat şi troloci, Domniţă, izbucni Hurin. Îi făcu o plecăciune stângace din şa. Au ucis oameni în fortăreaţa din Fal Dara şi au furat Cornul lui Vaiere, dar Seniorul Rand o să-l ia înapoi.

Rand se uită mâhnit la amuşinar; Hurin rânji. Se terminase cu ascunzişurile. Probabil că aici nu conta, dar după ce aveau să se întoarcă în lumea lor...

— Selene, nu trebuie să spui nimănui despre Corn. Dacă se află, o sută de oameni or să vină după noi ca să încerce şi ei să pună mâna pe el.

— Nu, nu ar fi bine să cadă în mâinile cui nu trebuie, zise Selene. Cornul lui Vaiere. Nici nu-ţi închipui de câte ori am visat să îl ating, să îl ţin în mână. Trebuie să-mi făgăduieşti că o să mă laşi să-l ating.

— Mai întâi trebuie să-l găsesc. Să mergem. Rand îi întinse mâna ca să o ajute să urce pe cal; Hurin descălecă şi îi ţinu scara. Lighioana aia pe care am omorât-o – ce era? Un grolm? S-ar putea să mai fie şi altele. Selene îi strânse mâna cu o putere neaşteptată, iar pielea îi era... Ca de mătase? Mai fină, mai catifelată. Rand se înfioră.

— Întotdeauna sunt şi altele, zise Selene. Iapa albă se smuci şi se zbârli la Roşcat, însă Selene o linişti.

Rand îşi petrecu arcul peste umăr şi îl încălecă pe Roşcat. „Lumină, cum poate avea cineva pielea atât de catifelată?”

— Hurin, unde e urma? Hurin? Hurin!

Amuşinarul tresări şi îşi luă ochii de la Selene.

— Da, Senior Rand. A... urma. Spre miazăzi, Seniore. Tot spre miazăzi.

— Să pornim. Rand se uită tulburat la grolmul verde-cenuşiu care zăcea în apa. Era mai bine când credeau că sunt singurele fiinţe vii din acea lume. Ia-le urma, Hurin.

Selene merse la început lângă Rand, vorbind despre una şi despre alta, punându-i întrebări şi numindu-l Senior. De mai multe ori fu cât pe-aci să-i spună că nu e Senior, ci doar păstor, dar de fiecare dată se uită la ea şi nu izbuti să meargă până la capăt. Era convins că o doamnă ca ea nu ar fi vorbit

în acelaşi fel cu un păstor, nici măcar cu cel care îi salvase viaţa.

— Vei fi un bărbat de seamă când vei fi găsit Cornul lui Vaiere, îi zise Selene. Un bărbat vrednic să fie pomenit în legende. Bărbatul care sună din Corn îşi va făuri propriile legende.

— Nu vreau să sun din Corn şi nu vreau să fiu pomenit în nici o legendă. Nu ştia dacă se dăduse cu parfum, dar părea să aibă un miros aparte, ceva care îl făcea să nu se gândească decât la ea. Arome iuţi şi dulci îi gâdilau nasul.

— Orice bărbat vrea să fie un om de seamă. Ai putea fi cel mai mare bărbat din toate Vârstele.

Semăna prea mult cu ceea ce îi spusese Moiraine. Dragonul Renăscut avea de bună seamă să străbată Vârstele.

— Nu eu, zise el cu înfocare. Eu sunt – se gândi la cum avea să-l dispreţuiască dacă i-ar fi spus acum că e doar un păstor, după ce o lăsase să creadă că este Senior, aşa că nu mai continuă. Eu nu vreau decât să-l găsesc. Şi să ajut un prieten.

Selene tăcu o clipă, apoi spuse:

— Te-ai lovit la mână.

— Nu e mare lucru. Încercă să îşi bage mâna în haină – îi zvâcnea pentru că ţinuse frâul – dar Selene se întinse şi i-o apucă.

Rand fu atât de uimit, încât o lăsă; oricum nu avea cum să se împotrivească – fie o trăgea înapoi, dar asta ar fi fost o grosolănie, fie o lăsa să desfacă batista. Atingerea îi era răcoroasă şi sigură. Palma îi era roşie şi umflată, dar bâtlanul se vedea limpede.

Puse degetul pe urma de fier roşu, dar nu spuse nimic, nici măcar nu îl întrebă cum o dobândise.

— Ar putea să-ţi înţepenească mâna dacă nu te îngrijeşti. Am o alifie care ar putea fi de folos.

Luă o sticluţă de piatră dintr-un buzunar al mantiei, îi scoase dopul şi începu să îi ungă arsura cu o pomadă albă în timp ce mergeau.

La început alifia era rece, însă părea să îi pătrundă cald în piele. Şi dădea rezultate, aşa cum se întâmpla câteodată cu

alifiile lui Nynaeve. Se uită uimit cum roşeaţa dispărea şi umflătura se micşora sub atingerea degetelor ei.

— Unii bărbaţi, zise Selene, fără să îşi ridice privirea de la mâna lui, aleg să caute mărirea, în timp ce alţii sunt siliţi să o facă. E întotdeauna mai bine să alegi decât să fii silit. Bărbatul care este silit nu este niciodată pe deplin liber. Trebuie să joace după cum îi spun cei care îl silesc.

Rand îşi trase mâna. Urma de fier roşu părea veche de cel puţin o săptămână, aproape vindecată.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

Selene îi zâmbi, iar Rand se simţi ruşinat de izbucnirea lui.

— Cornul, fireşte, zise ea calm, punând alifia la loc. Aşa cum stătea pe iapa ei înaltă, care mergea în pas cu Roşcatul, aproape că putea să-l privească pe Rand drept în ochi. Dacă o să găseşti Cornul lui Vaiere, nu vei putea ocoli mărirea. Dar vei fi oare silit sau va fi alegerea ta? Asta e întrebarea.

Îşi scutură mâna. Semăna atât de mult cu ceea îi spusese Moiraine.

— Eşti Aes Sedai?

Selene ridică din sprâncene; ochii ei întunecaţi scânteiară, dar glasul îi era blând.

— Aes Sedai? Eu? Nu.

— Nu am vrut să te jignesc. Îmi pare rău.

— Să mă jigneşti? Nu m-ai jignit, doar că nu sunt Aes Sedai. Buzele i se arcuiră într-un surâs batjocoritor; chiar şi aşa era foarte frumoasă. Se pitesc în ascunzişul lor când ar putea face atât de multe. Slujesc când ar putea conduce, lasă oamenii să poarte războaie când ar putea aduce liniştea în lume. Nu, să nu mă numeşti niciodată Aes Sedai. Zâmbi şi îşi puse mâna pe braţul lui ca să îi arate că nu e supărată – atingerea ei îl făcu să înghită în sec – dar se simţi uşurat când rămase în urmă lângă Loial. Hurin îi făcu o mică reverenţă, ca un vechi slujitor de familie.

Rand era uşurat, dar în acelaşi timp îi simţea lipsa. Era la doar câţiva paşi în spate – se răsuci în şa ca să se uite la ea cum călărea lângă Loial; Ogierul stătea aplecat în şa ca să poată vorbi cu ea – dar nu era ca atunci când călărea lângă el şi îi simţea parfumul ameţitor, putea s-o atingă. Se întoarse la

loc. Nu că ar fi vrut să o atingă – îşi aminti că o iubeşte pe Egwene; se ruşină că trebuia să îşi aducă aminte aşa ceva – dar era frumoasă, şi credea că e senior, şi zicea că ar putea fi un bărbat de seamă. Se certă singur, posac. „Şi Moiraine spune că poţi fi un bărbat de seamă; Dragonul Renăscut. Selene nu e Aes Sedai. Aşa e; e o femeie nobilă din Cairhien, iar tu eşti un biet păstor. Nu ştie asta. Cât o s-o mai laşi să creadă o minciună? Doar până scăpăm de aici. Dacă scăpăm. Dacă.” După aceea se cufundă într-o tăcere mohorâtă.

Încercă să se uite cu băgare de seamă la ţinutul pe care îl străbăteau – dacă Selene spunea că mai erau lighioane din acelea… grolmi… prin preajmă, trebuia să o creadă, iar Hurin era prea atent la urmă ca să mai observe şi altceva; Loial era adâncit în discuţia cu Selene şi nu ar fi văzut nimic până în ultima clipă – dar era greu. Dacă întorcea capul prea repede îi dădeau lacrimile; un deal sau un pâlc de copaci care păreau la o milă depărtare se apropiau la doar câţiva paşi dacă se uita din alt unghi.

Munţii erau din ce în ce mai aproape, de asta era sigur. Pumnalul Ucigaşului-de-Neam se desena acum ameninţător pe cer, ca un dinte de ferăstrău ridicându-se deasupra coamelor acoperite cu zăpadă. Ţinutul din jurul lor se preschimba deja în dealuri, prevestind apropierea munţilor. Aveau să ajungă acolo cu mult înainte de căderea întunericului, probabil peste un ceas sau două. „Mai mult de o sută de leghe în mai puţin de trei zile. Nu, chiar mai puţin. Am petrecut aproape o zi la miazăzi de Erinin în lumea reală. Peste o sută de leghe în mai puţin de două zile.”

— Zice că ai avut dreptate cu privire la locul ăsta, Rand. Rand tresări, apoi îşi dădu seama că Loial venise lângă el.

O căută pe Selene cu privirea şi văzu că mergea lângă Hurin; amuşinarul rânjea, tot clătina din cap şi mai că nu se lovea cu mâna peste frunte de fiecare dată când femeia spunea ceva. Rand se uită pieziş la Ogier.

— Mă mir că te-ai îndurat să o laşi să plece, după cum stăteaţi amândoi cu capetele lipite. Ce vrei să zici cu asta?

— E o femeie fascinantă, nu-i aşa? Unii Fruntaşi nu ştiu atât de multe despre istorie cât ştie ea – cu precădere despre

Vârsta Legendelor – şi despre... Ah, da. Zice că ai dreptate în privinţa Căilor, Rand. Aes Sedai, unii dintre ei, au cercetat lumi ca aceasta şi, pornind de la ceea ce au găsit, au făcut Căile de Taină. Spune că există lumi în care se schimbă timpul şi nu distanţele. Dacă stai o zi acolo, te poţi trezi că în lumea reală a trecut un an, sau poate douăzeci. Sau invers. Acele lumi – această lume şi toate celelalte – sunt oglindiri ale lumii reale, aşa zice ea. Lumea asta pare mai palidă pentru că este o oglindire mai slabă, o lume care avea puţine şanse să existe cu adevărat. Altele seamănă mai mult cu lumea noastră. Acelea sunt la fel de solide ca şi lumea noastră şi acolo trăiesc oameni. Aceiaşi oameni, din câte spune ea. Închipuie-ţi una ca asta, Rand! Ai putea să mergi într-o astfel de lume şi să te întâlneşti cu tine. Pânza are o infinitate de chipuri, zice ea, şi fiecare chip ce poate exista va exista.

Rand scutură din cap, apoi regretă, căci totul în jur începu să se mişte încoace şi încolo, iar stomacul i se întoarse pe dos. Trase adânc aer în piept.

— De unde ştie toate astea? Tu ştii mai multe lucruri decât oricine altcineva, Loial, dar despre lumea asta nu auziseşi decât nişte zvonuri.

— E din Cairhien, Rand. Biblioteca regală din Cairhien este una dintre cele mai mari din lume, poate cea mai mare după cea din Tar Valon. Aielii au cruţat-o cu bună ştiinţă când au ars oraşul. Aielii nu distrug cărţi. Ştiai că ei...

— Nu-mi pasă de Aieli, spuse Rand cu înfocare. Dacă Selene ştie atât de multe, sper că a citit şi despre cum poate să ne ducă înapoi acasă. Aş vrea ca Selene...

— Ai vrea ca Selene să ce? Femeia li se alătură, râzând. Rand se zgâi la ea de parcă fusese plecată luni la rând; aşa părea.

— Aş vrea ca Selene să mai meargă lângă mine, spuse el. Loial chicoti, iar Rand simţi cum faţa îi ia foc.

Selene zâmbi şi îi aruncă o privire lui Loial.

— Te rog să ne ierţi, *alantin.*

Ogierul îi făcu o plecăciune din şa şi rămase în urmă; urechile i se lăsară în jos de mâhnire.

O vreme, Rand călări în tăcere, bucurându-se de tovărăşia

lui Selene. Din când în când se uita la ea cu coada ochiului. Ar fi vrut să îşi dea seama exact ce crede despre ea. Ar fi putut oare să fie Aes Sedai, chiar dacă tăgăduise? Să fi fost trimisă de Moiraine ca să îl facă să meargă mai departe pe calea pe care trebuia să o urmeze potrivit planurilor femeilor Aes Sedai? Moiraine nu ar fi avut cum să ştie că va pătrunde în această lume ciudată, şi nici o femeie Aes Sedai nu ar fi încercat să ţină la distanţă o lighioană cu un băţ când ar fi putut s-o omoare pe loc sau să o pună pe fugă folosind Puterea. Bine atunci. Dacă tot îl socotea Senior şi nimeni din Cairhien nu avea cum s-o contrazică, ar fi putut foarte bine să o lase să creadă asta. Era, fără doar şi poate, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, inteligentă şi învăţata, iar ea îl credea curajos; ce altceva mai puteai cere de la o soţie? „Asta-i nebunie curată. Dacă m-aş putea însura, aş lua-o pe Egwene, dar nu pot cere unei femei să se mărite cu cineva care o să înnebunească şi poate să îi facă rău.” Dar Selene era atât de frumoasă!

Văzu că îi cercetează sabia. Îşi pregăti explicaţia. Nu, nu era maestru săbier, iar sabia i-o dăduse tatăl lui. „Tam. Lumină, de ce nu poţi fi cu adevărat tatăl meu?” Alungă fără milă acest gând.

— A fost o lovitură minunată, spuse Selene.

— Nu, nu sunt... începu Rand, apoi clipi. Lovitură?

— Da. Ochiul acela atât de mic, de la o sută de paşi. Mânuieşti cu măiestrie arcul.

Rand se foi, stingherit.

— Ah, mulţumesc. Tata m-a învăţat o şmecherie. Îi povesti despre gol, despre cum îl învăţase Tam să folosească arcul. Ba chiar se trezi povestindu-i despre Lan şi lecţiile de scrimă.

— Contopirea, zise ea, cu mulţumire în glas. Îl văzu nedumerit şi adăugă: Aşa este numită... În unele locuri. Contopirea. Ca să înveţi cum să te foloseşti pe deplin de ea, cel mai bine e să te învălui tot timpul în ea, să rămâi mereu în mijlocul ei – cel puţin aşa am auzit.

Nici măcar nu trebuia să se gândească la ce îl aştepta în hău ca să ştie ce trebuie să răspundă, dar se mulţumi doar să spună:

— O să mă mai gândesc.

— Înconjoară-te mereu cu acest gol, Rand al'Thor, şi vei afla nebănuite feluri de a-l folosi.

— Am zis că o să mă mai gândesc. Selene deschise din nou gura ca să spună ceva, dar Rand o întrerupse. Ştii toate lucrurile astea. Despre gol – Contopire, cum îi spui. Despre lumea asta. Loial citeşte tot timpul; a citit mai multe cărţi decât am văzut eu vreodată, dar despre Pietre n-a găsit decât un fragment.

Selene se îndreptă în şa, aducându-i brusc aminte de Moiraine şi de Regina Morgase, când erau furioase.

— S-a scris o carte despre aceste lumi, zise ea rece. *Oglinzile Roţii.* Vezi, *alantin* nu a citit toate cărţile care există.

— De ce îi spui *alantin?* N-am auzit niciodată...

— Piatra de Trecere lângă care m-am trezit e acolo, spuse Selene, arătând spre munţi, la răsărit de locul unde se aflau. Rand ducea dorul blândeţii şi zâmbetului ei. Dacă mă duci până la ea, poţi să mă trimiţi acasă, după cum ai făgăduit. Putem ajunge acolo într-un ceas.

Rand abia dacă se uita în direcţia spre care arătase ea. Dacă voia să o trimită înapoi în lumea ei, trebuia să folosească Piatra – Piatra de Trecere, cum îi zicea Selene – iar asta însemna să conducă Puterea.

— Hurin, cum e urma?

— Mai slabă ca niciodată, Senior Rand, dar încă o mai simt. Amuşinarul zâmbi larg şi făcu o mică reverenţă lui Selene. Cred că începe să o ia spre apus. Sunt nişte trecători pe acolo, spre vârful Pumnalului, din câte îmi amintesc eu de când am fost la Cairhien.

Rand oftă. „Fain sau vreuna din Iscoadele lui trebuie să ştie şi altă modalitate de a folosi Pietrele. Iscoadele Celui Întunecat nu pot conduce Puterea."

— Trebuie să caut Cornul, Selene.

— Nici măcar nu ştii dacă preţiosul tău Corn e în lumea asta. Vino cu mine, Rand. O să fii pomenit în legende, îţi făgăduiesc. Vino cu mine.

— Poţi folosi şi singură Piatra, Piatra asta de Trecere, zise el mânios. De îndată ce vorbele îi ieşiră din gură, îi păru rău

că le rostise. „De ce trebuie să-mi tot spună despre legende?” Se încăpăţâna să continue. Piatra de Trecere nu te-a adus aici singură. Tu ai făcut asta, Selene. Dacă ai folosit Piatra ca să ajungi aici, poţi s-o foloseşti şi ca să te întorci. Te duc până acolo, dar după aceea trebuie să plec în căutarea Cornului.

— Nu ştiu nimic despre cum se folosesc Pietrele de Trecere, Rand. Dacă am făcut ceva, nu îmi aduc aminte ce anume.

Rand o privi cu atenţie. Stătea dreaptă în şa, ca o regină, dar părea mai blajină. Mândră, dar vulnerabilă; avea nevoie de el. Îi dăduse vârsta lui Nynaeve – cu câţiva ani mai mare decât el – dar greşise. Era de-un leat cu el, frumoasă şi avea nevoie de el. Se gândi o clipă la gol şi la lumină. *Saidin.* Dacă voia să folosească Piatra de Trecere, trebuia să atingă din nou acea scârnăvie.

— Rămâi cu mine, Selene, spuse el. O să găsim Cornul şi pumnalul lui Mat şi o să găsim şi o cale de a ne întoarce. Îţi făgăduiesc. Rămâi cu mine.

— Eşti întotdeauna... Selene trase adânc aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să se liniştească. Eşti întotdeauna atât de îndărătnic, îmi place asta la un bărbat. Nu e mare lucru de capul unui bărbat care cedează uşor.

Rand se îmbujoră: şi Egwene îi spunea asta câteodată, dar ei se cunoşteau de când erau copii. Venind din partea lui Selene, aceste vorbe şi privirea care le însoţi îl uluiră. Se întoarse ca să îi spună lui Hurin să caute în continuare urma. Din spate se auzi un grohăit îndepărtat. Înainte să apuce să se întoarcă, se auzi încă unul şi alte trei chiar lângă el. La început nu izbuti să desluşească nimic, căci totul părea să se unduiască, dar apoi le văzu prin pâlcurile întinse de copaci – tocmai ajunseseră în vârful unui deal. Cinci siluete, la doar o milă depărtare, cel mult o mie de paşi, şi care se apropiau în salturi uriaşe.

— Grolmi, spuse Selene calm. O haită mică, dar se pare că ne-au luat urma.

CAPITOLUL 17

Hotărâri

— O luăm la fugă, spuse Rand. Hurin, poţi să urmăreşti urma în galop?

— Da, Senior Rand.

— Atunci dă-i drumul.

— N-o să ajute la nimic, zise Selene. Iapa ei albă era singura care nu începuse să dea din picioare când auzise grohăiturile răguşite ale grolmilor. Nu renunţă niciodată. Odată ce ţi-au luat urma, grolmii vin după tine, zi şi noapte, până te prind. Trebuie să-i omori pe toţi sau să găsim o cale de a merge altundeva. Rand, Piatra de Trecere ne poate duce altundeva.

— Nu. Putem să-i omorâm. Pot să-i omor. Am mai ucis unul. Nu sunt decât cinci. Dacă aş găsi... Aruncă o privire împrejur, căutând un loc potrivit, şi îl găsi. După mine! Dădu pinteni armăsarului şi porni în galop, încrezător că ceilalţi îl vor urma, chiar înainte să audă copitele cailor.

Locul pe care îl alesese era un deal rotund şi scund, fără copaci, de care nu se putea apropia nimic fără să vadă. Descălecă şi îşi pregăti arcul. Loial şi Hurin veniră lângă el, Ogierul cu ghioaga lui uriaşă, amuşinarul cu o sabie scurtă în mână. Nici ghioaga, nici sabia nu aveau să fie de mare folos în lupta cu grolmii. „N-o să-i las să se apropie."

— Nu e nevoie să-ţi pui viaţa în primejdie, spuse Selene. Abia dacă aruncă o privire spre grolm; se apleacă în şa ca să îi vorbească lui Rand. Putem ajunge la Piatra de Trecere înaintea lor.

— O să-i opresc. Rand număra repede săgeţile pe care le mai avea în tolbă. Optsprezece, toate lungi cât braţul lui, zece cu vârfurile ca nişte dălţi, menite să pătrundă prin armura trolocilor. Aveau să fie la fel de bune şi pentru troloci. Înfipse patru săgeţi din acestea în pământ, în faţa lui; pe a cincea o puse în arc. Loial, Hurin, nu puteţi face nimic aici. Încălecaţi şi

fiţi gata să o duceţi pe Selene la Piatră dacă scapă vreunul. Se întrebă dacă ar putea ucide o asemenea lighioană cu sabia, dacă se ajungea până acolo. „Eşti nebun! Nici măcar Puterea nu e la fel de vătămătoare ca asta.”

Loial spuse ceva, dar Rand nu auzi; încerca deja să se afunde în hău, şi de nevoie, dar şi pentru a scăpa de gânduri. „Ştii ce te aşteaptă. Dar nu aşa trebuie să-l ating.” Strălucirea era acolo, iar lumina era ascunsă vederii. Părea că pluteşte spre el, dar golul era deplin. Gândurile zburau la marginea hăului, uşor de văzut în lumina mânjită. „Saidin. Puterea. Nebunia. Moartea.” Gânduri străine. Era una cu arcul, cu săgeata, cu creaturile care ajunseseră în vârful dealului.

Grolmii se apropiau, întrecându-se unul pe altul în salturi, cinci siluete uriaşe, cu pielea tare, cu trei ochi, cu gurile căscate. Mârâiturile lor se izbeau de gol şi abia se auzeau.

Rand nu îşi dădu seama când ridică arcul sau când îl întinse. Era una cu grolmii, una cu ochiul din mijloc al primei lighioane. Apoi săgeata ţâşni. Primul grolm muri; unul dintre tovarăşii săi sări pe el când se prăbuşi, sfâşiind bucăţi de carne cu gura ca un cioc. Mârâi la ceilalţi, care făcură un cerc în jurul grolmului căzut. Dar se tot apropiau şi, ca şi cum ar fi fost silită, lighioana renunţă la masă şi porni în salturi după ei, cu botul plin de sânge.

Rand continuă, cu mişcări line, mecanice: punea săgeata în arc şi o slobozea. Punea săgeata în arc şi o slobozea.

Cel de-al patrulea grolm se prăbuşi la pământ, ca o marionetă uriaşă cu sforile tăiate, iar a cincea săgeată porni din arc; Rand lăsă arcul în jos, încă cufundat în hău. Deşi ultima săgeată încă mai zbura prin aer, ştia că nu are să mai fie nevoie de încă una. Ultima lighioană se prăvăli de parcă i s-ar fi topit oasele; o săgeată cu pene la capăt i se împlântase în ochiul din mijloc. Mereu ochiul din mijloc.

— Nemaipomenit, Senior Rand, zise Hurin. Nu... nu am mai văzut aşa ceva.

Hăul îl ţinea prizonier. Lumina îl ademenea, iar el... se întindea... spre ea. Îl împresura, îl acoperea.

— Seniore Rand? Hurin îl atinse pe braţ, iar Rand tresări; golul începu să se umple cu lucrurile din jur. Te simţi bine,

Seniore?

Rand îşi pipăi fruntea. Era uscată; se aştepta să fie asudat.

— Mă... mă simt bine, Hurin.

— De fiecare dată e mai uşor, aşa am auzit, spuse Selene. Cu cât stai mai mult în Contopire, cu atât devine mai simplu.

Rand îi aruncă o privire.

— N-o să mai fie nevoie să fac asta prea curând. „Ce s-a întâmplat? Vroiam să...” Îşi dădu seama, îngrozit, că încă mai voia. Voia să se întoarcă în hău, voia să simtă din nou cum îl învăluie lumina. În pofida îngreţoşării pe care o încerca, parcă doar atunci fusese cu adevărat viu, iar acum era doar o copie. Nu, mai rău. Fusese aproape viu, ştiind ce ar fi însemnat să fie cu adevărat viu. Tot ce trebuia să facă era să atingă *saidinul*...

— Nu din nou, murmură el. Se uită ţintă la grolmii morţi, cinci siluete hidoase zăcând pe pământ. Acum nu mai erau primejdioşi. Putem por...

De dincolo de grolmii morţi, de dincolo de dealul din faţă, se auzi un grohăit, deja prea bine cunoscut, iar altele îi răspunseră. Se auzeau tot mai multe, dinspre răsărit, dinspre apus, din toate părţile.

Rand dădu să ridice arcul.

— Câte săgeţi mai ai? întrebă Selene. Poţi ucide douăzeci de grolmi? Treizeci? O sută? Trebuie să mergem la Piatra de Trecere.

— Are dreptate, Rand, spuse Loial încetişor. Nu mai avem încotro. Hurin îl privea neliniştit. Grolmii urlau; după grohăiturile care se auzeau, s-ar fi zis că erau vreo douăzeci.

— Piatra, încuviinţă Rand fără tragere de inimă. Se aruncă furios în şa şi îşi petrecu arcul peste umăr. Condu-ne la Piatră, Selene.

Selene dădu din cap, întoarse calul şi îi dădu pinteni. Rand şi ceilalţi o urmară, Loial şi Hurin încrezători, el încă reţinut. Mârâiturile grolmilor îi urmăriră; acum se părea că sunt sute. Era ca şi cum grolmii ar fi format un semicerc în jurul lor, venind din toate direcţiile, mai puţin din faţă.

Selene îi conduse peste dealuri, iute şi fără şovăială. Se

apropiau de munţi; povârnişurile erau mai abrupte, iar caii mergeau cu dificultate printre stâncile spălăcite care ieşeau din pământ şi tufişurile răzleţe, decolorate, care creşteau pe ele. Drumul era din ce în ce mai anevoios.

„N-o să izbutim”, îşi spuse Rand, când Roşcatul alunecă pentru a cincea oară într-o ploaie de pietre. Loial îşi aruncă ghioaga: nu o putea folosi împotriva grolmilor şi îl stânjenea. Ogierul descălecase: cu o mână se agăţa şi se căţăra, iar cu cealaltă trăgea calul după el. Armăsarul cu chişiţe păroase înainta greoi, dar mai uşor decât cu Loial în spate. Grolmii grohăiau în urma lor, acum mai aproape.

Selene smuci de hăţuri şi le arată o vâlcea ascunsă în granit, chiar sub picioarele lor. Şapte rânduri de trepte late şi colorate în jurul unei pardoseli de o culoare palidă şi o coloană înaltă de piatră în mijloc.

Femeia descălecă şi coborî treptele cu iapa de căpăstru, până în centru. Coloana se desena ameninţător deasupra ei. Se întoarse ca să se uite la Rand şi la ceilalţi. Grolmii mârâiră din nou. Erau în preajmă.

— Curând ne vor ajunge din urmă, zise ea. Trebuie să foloseşti Piatra, Rand. Sau să găseşti o cale de a-i ucide pe toţi.

Oftând, Rand descălecă şi pătrunse cu Roşcatul în vâlcea. Loial şi Hurin se grăbiră să-l urmeze. Privi tulburat coloana acoperită cu semne, Piatra de Trecere. „Probabil că şi ea poate conduce Puterea, chiar dacă nu ştie, altfel nu ar fi adus-o aici. Puterea nu face rău femeilor.”

— Dacă asta te-a adus aici, începu el, dar Selene îl întrerupse.

— Ştiu ce este, spuse ea cu glas hotărât, dar nu ştiu cum s-o folosesc. Trebuie să faci ceea ce trebuie făcut. Pipăi marginea unui semn ceva mai mare decât celelalte. Un triunghi cu vârful în interiorul unui cerc. Acesta reprezintă lumea adevărată, lumea noastră. Cred că îţi va fi de folos să îl ai în minte în timp ce... Îşi dădu braţele în lături, ca şi cum nu ar fi ştiut precis ce trebuia să facă Rand.

— Hmm... Seniore? zise Hurin timid. Nu mai e mult timp. Se uită peste umăr la marginea vâlcelei. Grohăiturile se auzeau din ce în ce mai puternic. Lighioanele alea or să

ajungă aici în câteva clipe. Loial încuviinţă.

Rand trase adânc aer în piept şi puse mâna pe semnul pe care i-l arătase Selene. Se uită la ea, ca şi cum ar fi vrut să îi spună dacă făcea ce trebuie, dar femeia se mărginea să privească ce se întâmplă; nici măcar o cută de îngrijorare nu îi brazda fruntea. „E încredinţată că poţi să o salvezi. Trebuie să o faci.” Parfumul ei îl ameţea.

— Hmm... Seniore?

Rand înghiţi în sec şi căută golul. Veni cu uşurinţă, cuprinzându-l din toate părţile. Hăul. Nimic în afară de lumina tremurătoare care îi întorcea stomacul pe dos. Nimic în afară de *saidin.* Dar până şi senzaţia de greaţă părea îndepărtată. Era una cu Piatra de Trecere. Coloana era netedă şi uşor uleioasă la atingere şi simţea cald pe palmă triunghiul închis în cerc. „Trebuie să îi duc la adăpost. Trebuie să îi duc acasă.” Lumina părea că vine spre el, îl împresoară, iar el... o primi cu bucurie.

Se cufundă în lumină. Se cufundă în căldură. Vedea Piatra, îi vedea pe ceilalţi cum se uită la el – Loial şi Hurin neliniştiţi, Selene încrezătoare că o putea salva – dar ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Lumina era totul. Căldura şi lumina care îl acopereau precum apa care pătrunde în nisipul uscat. Semnul îi dogorea palma. Încercă să soarbă toata lumina, toată căldura. Totul. Semnul...

Dintr-odată, ca şi cum soarele ar fi dispărut pentru o frântură de clipă, lumea licări. Din nou. Semnul era ca un cărbune aprins; sorbi lumina. Lumea licări. Licăr. Lumina îl îngreţoşă; era ca apa pentru un calator în deşert. Licăr. O sorbi. Îi venea să verse; o voia pe toată. Licăr. Triunghiul închis în cerc îi frigea palma. Licăr. Triunghiul închis în cerc îi frigea palma; simţea cum îi ardea carnea. Licăr. O voia pe toată! Ţipă, urlă de durere, urlă de dorinţă.

Licăr... Licăr... Licărlicărlicăr...

Nişte mâini traseră de el; abia dacă îşi dădea seama de prezenţa lor. Se dădu înapoi, împleticindu-se; hăul se îndepărta, împreună cu lumina şi cu îngreţoşarea care îi chinuia stomacul. Lumina. Îi păru rău să o vadă dispărând. „Lumină, e o nebunie să mi-o doresc. Dar eram aşa de

cufundat în ea! Eram aşa de...” Se uită buimac la Selene. Ea era cea care îl ţinea de umeri şi îl privea nedumerită. Ridică mâna în dreptul ochilor. Pecetea bâtlanului era încă acolo, dar în rest nimic. Triunghiul închis în cerc nu îi mai frigea carnea.

— Uimitor, zise Selene încetişor. Aruncă o privire spre Loial şi Hurin. Ogierul părea năucit, iar ochii i se făcuseră mari cât nişte farfurioare; amuşinarul stătea pe vine, sprijinindu-se cu o mână de pământ, ca şi cum i-ar fi fost teamă că altfel s-ar prăbuşi. Suntem cu toţii aici, şi avem şi caii. Iar tu nici nu ştii ce ai făcut. Uimitor.

— Suntem?... începu Rand să spună, cu voce răguşită şi se opri ca să înghită.

— Uită-te înjur, spuse Selene. Ne-ai adus acasă. Râse. Ne-ai adus pe toţi acasă.

De-abia acum îşi dădu Rand seama de ceea ce era împrejur. Din vâlcea nu mai urcau trepte, deşi pe ici, pe colo mai rămăsese câte o bucata de piatră ciudat de neteda, de culoare roşie sau albastră. Coloana zăcea lângă povârnişul muntelui, pe jumătate îngropată în pământ. Aici semnele nu mai erau desluşite; fuseseră roase de vânt şi de apă. Şi totul părea aievea. Culorile aveau consistenţă – granitul era gri, tufişurile verzi şi maronii. Dacă te gândeai la cealaltă lume, mai că păreau prea vii.

— Acasă, şopti Rand şi începu şi el să râdă. Suntem acasă. Râsul lui Loial semăna cu mugetul unui taur. Hurin ţopăia de bucurie.

— Tu ai făcut asta, spuse Selene, aplecându-se spre el, până când aproape îşi lipi faţa de a lui. Ştiam că poţi.

Lui Rand îi dispăru zâmbetul de pe buze.

— Da... cred că eu am făcut asta Se uită în fugă la Piatra de Trecere şi izbuti să râdă slab. Totuşi, aş vrea să ştiu ce anume am făcut.

Selene îl privi în ochi.

— Poate că o să afli într-o zi, zise ea cu blândeţe. Îţi este hărăzit să faci lucruri măreţe.

Ochii ei păreau întunecaţi şi adânci ca noaptea, şi atât de catifelaţi. Gura ei... „Dacă aş săruta-o...” Clipi şi se trase grăbit înapoi, dregându-şi glasul.

— Selene, te rog să nu povesteşti nimănui despre toate astea. Despre Piatra de Trecere, despre mine. Nu înţeleg ce am făcut şi nici ceilalţi nu vor pricepe nimic. Ştii cum sunt oamenii când vine vorba de lucruri pe care nu le înţeleg.

Pe chipul femeii nu se citea nimic. Deodată îşi dorea ca Mat şi Perrin să fi fost şi ei acolo. Perrin ştia cum să vorbească cu fetele, iar Mat ştia să mintă cu naturaleţe. El nu se pricepea foarte bine nici la una, nici la cealaltă.

Selene zâmbi şi făcu o reverenţă, pe jumătate în bătaie de joc.

— Îţi voi păstra secretul, Senior Rand al'Thor.

Rand îi aruncă o privire şi îşi drese din nou glasul. „E supărată pe mine? Precis s-ar fi supărat dacă aş fi încercat să o sărut. Cred." Ar fi vrut ca Selene să nu se mai uite la el de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Hurin, e posibil ca Iscoadele Celui Întunecat să fi folosit Piatra asta înaintea noastră?

Amuşinarul scutură trist din cap.

— Se îndreptau spre apus, Senior Rand. Aş zice mai degrabă că sunt încă în cealaltă lume – doar dacă nu cumva sunt mai multe Pietre din astea de trecere decât am văzut eu. Dar n-o să-mi ia prea mult ca să aflu cum stau lucrurile. Ţinutul e la fel. Aş putea să găsesc locul unde am pierdut urma în lumea cealaltă şi să văd dacă au trecut deja pe acolo.

Rand privi spre cer. Soarele – minunat de strălucitor, deloc palid – apunea, alungindu-le umbrele. Încă un ceas şi avea să se lase întunericul.

— Dimineaţă, spuse el. Însă mă tem că i-am pierdut. „Nu putem pierde urma pumnalului! Nu se poate!" Selene, dimineaţă o să te ducem acasă. Eşti chiar din oraşul Cairhien sau?...

— Poate că încă nu ai pierdut Cornul lui Vaiere, zise Selene domol. După cum ţi-ai dat seama, ştiu câte ceva despre aceste lumi.

— *Oglinzile Roţii,* spuse Loial.

Selene se uită la el, apoi dădu din cap a încuviinţare.

— Da. Aşa este. Aceste lumi sunt într-un fel nişte oglinzi, mai ales cele în care nu sunt oameni. Unele reflecta doar

evenimentele cu adevărat importante din lumea reală, dar în altele există prefigurări ale evenimentelor înainte chiar ca acestea să aibă loc. Trecerea Cornului lui Vaiere ar fi cu siguranţă un eveniment însemnat. Reflectările lucrurilor care urmează să se întâmple sunt mai stinse decât cele ale lucrurilor care se petrec chiar acum sau care s-au petrecut deja – aduceţi-vă aminte că Hurin spunea că urma era slabă.

Hurin clipi des, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui, Domniţă, că simţeam mirosul locului unde Iscoadele Celui Întunecat aveau să fie? Lumina să m-ajute, nu-mi place asta. E destul că simt unde s-a întâmplat ceva rău, nu e nevoie să mai simt şi unde are să se întâmple. Nu cred să fie multe locuri unde să nu existe cândva vreun soi de cruzime. Mi-aş ieşi din minţi. Locul ăla din care tocmai am plecat aproape că mă înnebunise. Simţeam mereu miros de omor şi de durere, simţeam prezenţa răului celui mai îngrozitor pe care ţi-l poţi închipui. Simţeam chiar şi la noi acest miros. La noi toţi. Chiar şi la dumneata, Domniţa, iartă-mi îndrăzneala. Locul ăla îmi juca feste, tot aşa cum ne păcălea ochii. Se scutură. Îmi pare bine c-am scăpat de acolo. Însă mirosul mi-a rămas în nări.

Rand atinse distrat bâtlanul din palmă.

— Ce zici, Loial? S-ar putea într-adevăr să o fi luat înaintea Iscoadelor lui Fain?

Ogierul ridică din umeri, încruntându-se.

— Nu ştiu, Rand. Habar n-am. Cred că ne-am întors în lumea noastră. Cred că suntem la Pumnalul Ucigaşului-de-Neam. Mai mult de atât... Mai ridică o dată din umeri.

— Ar trebui să te conducem acasă, Selene, spuse Rand. Probabil că oamenii îşi fac griji din pricina dumitale.

— Peste câteva zile o să aflăm dacă am dreptate, răspunse ea nerăbdătoare. Hurin poate găsi locul unde a pierdut urma; aşa a zis. Cornul lui Vaiere nu poate fi prea departe. Cornul lui Vaiere, Rand. Gândeşte-te numai la asta. Cel care va suna din Corn va fi pomenit în legende pe vecie.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu legendele, spuse Rand tăios. „Dar dacă Iscoadele Celui Întunecat trec pe lângă noi... Dacă Ingtar le-a pierdut urma? Înseamnă că Iscoadele

Celui Întunecat vor păstra Cornul lui Vaiere pentru totdeauna, iar Mat va muri.” Bine, câteva zile. În cel mai rău caz o să ne întâlnim cu Ingtar şi cu ceilalţi. Nu cred că s-au oprit sau s-au întors doar pentru că noi... am plecat.

— O hotărâre înţeleaptă, Rand, zise Selene. Ai chibzuit bine. Îl atinse pe braţ şi zâmbi, iar lui Rand îi veni din nou să o sărute.

— Pai... trebuie să fim pe aproape când vor sosi. Dacă vor sosi. Hurin, hai să facem tabăra înainte să se lase întunericul, undeva de unde să vedem locul unde ai pierdut urma. Aruncă o privire la Piatra de Trecere şi îşi aminti cum dormise lângă ea, cum data trecută hăul îl împresurase pe nesimţite în somn, îşi aduse aminte de lumina din hău. Undeva departe de aici.

— Nici o grija, Senior Rand. Amuşinarul încălecă. Jur că nu o să mă mai culc niciodată fără să cercetez ce fel de pietre sunt înjur.

Rand ieşi din vâlcea călare pe Roşcat; îşi dădu seama că se uită la Selene mai mult decât la Hurin. Părea atât de liniştită şi de stăpână pe sine; nu era mai mare decât el, însă se purta ca o regină, iar când îi zâmbea, ca acum... „Egwene n-ar fi spus că am luat o hotărâre înţeleaptă. Egwene mi-ar fi zis că sunt nerod.” Necăjit, dădu pinteni calului.

CAPITOLUL 18

În drum spre Turnul Alb

Egwene se clătină, încercând să-şi menţină echilibrul pe puntea nesigură, în timp ce *Crăiasa râului* aluneca iute pe apele Râului Erinin, pe sub cerul plin de nori negri, cu pânzele umflate şi cu flamura Flăcării Albe fluturând furioasă în vârful catargului. Vântul se înteţise de îndată ce se urcaseră cu toţii pe corăbii, în Medo, şi nu se potolise de atunci, nu slăbise nici măcar o clipă, zi sau noapte. Râul se umflase, revărsându-se peste maluri, aşa cum făcea încă, aruncând corăbiile dintr-o parte într-alta, în timp ce le ducea în aval. Nici vântul, nici râul, nici corăbiile adunate laolaltă nu încetiniseră deloc. *Crăiasa râului* era în frunte, aşa cum se cuvenea pentru corabia care-o ducea pe Suprema Înscăunată.

Cârmaciul ţinea timona, îndârjit şi mohorât, cu picioarele depărtate şi bine proptite, iar marinarii, desculţi, îşi vedeau de treburile lor, cu gândul numai la ce-aveau de făcut; când privirile li se îndreptau către cer sau către apele râului, îşi întorceau pe data capetele, mormăind în şoaptă. În spatele lor se afla un sat care tocmai se pierdea din vedere. Pe mal alerga un băieţel care ţinuse pasul cu corăbiile pentru câteva clipe, dar acum rămânea în urmă. Când acesta dispăru, Egwene coborî sub punte.

În cabina mică pe care o împărţeau dădu peste Nynaeve, care-i aruncă o privire scăpărătoare, din patul îngust.

— Se zice că astăzi vom ajunge în Tar Valon. Lumina să m-ajute, tare fericită am să fiu să pun iarăşi piciorul pe pământ, chiar şi acolo.

Corabia se clătină, din pricina vântului puternic şi a curenţilor, iar Nynaeve înghiţi în sec.

— Nu mă mai urc pe o corabie în viaţa mea, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

Egwene îşi scutură mantia, care se îmbibase cu picături fine de apă, şi o agăţă într-un cui lângă uşă. Cabina nu era

mare – pe corabie nu existau cabine mari, din câte se părea, nici măcar cea pe care căpitanul i-o cedase Supremei, cu toate că aceea era ceva mai largă decât restul. Cu cele două paturi cuibărite în pereţi, cu rafturile de dedesubtul lor şi cu dulăpioarele de deasupra, totul se afla la îndemână.

Pe Egwene nu o supărau mişcările corăbiei, în afară de faptul că îşi menţinea cu greutate echilibrul. Pe Nynaeve, însă, da. Renunţase deja să-i mai ofere de mâncare, după cea de-a treia dată când Meştereasa aruncase cu castronul după ea.

— Sunt îngrijorată pentru Rand, spuse Egwene.

— Eu sunt îngrijorată pentru toţi trei, răspunse mohorâtă Nynaeve, şi, după o clipă, adăugă: Ai mai visat ceva astă-noapte. De când te-ai trezit, stai tot timpul cu privirile aţintite în gol...

Egwene încuviinţă. Nu izbutise niciodată să se ferească de Nynaeve, iar în privinţa viselor nici măcar nu încercase. La început, Nynaeve dăduse s-o dojenească, parcă fără să-i vină a crede, dar după ce auzise că una dintre femeile Aes Sedai era interesată de vise, începuse să-i dea ascultare.

— Era la fel cu celelalte. Deosebit, dar la fel. Rand este într-un soi de primejdie. O ştiu. Şi situaţia se înrăutăţeşte. A făcut, sau este pe cale să facă ceva care o să-l ducă... Nu îmi doresc decât să le înţeleg, sfârşi Egwene, lăsându-se să cadă pe pat şi aplecându-se către cealaltă.

— E vorba de condus Puterea? întrebă încet Nynaeve.

Parcă fără să vrea, Egwene privi împrejur, asigurându-se că nu era nimeni acolo s-o audă. Erau singure şi uşa era închisă, dar tot nu ridică vocea.

— Nu ştiu, poate.

N-avea de unde să ştie ce-ar fi putut face femeile Aes Sedai – văzuse deja îndeajuns de multe pentru a ajunge să creadă toate poveştile despre puterile lor – şi nu voia să rişte să fie auzită. „N-am să mă joc cu viaţa lui Rand. Dacă aş şti că e bine, le-aş povesti şi celorlalte, numai că Moiraine ştie, iar ea n-a spus nimic. Şi e vorba de Rand! Nu pot!”

— Nu ştiu ce să fac.

— Ţi-a mai spus Anaiya ceva de visele astea?

Nynaeve părea s-o facă intenţionat – niciodată nu adăuga „Sedai”, titlul onorific obişnuit, nici măcar când erau singure. Celor mai multe dintre Aes Sedai nu părea să le pese, deşi obiceiul îi atrăsese câteva priviri ciudate, unele chiar iritate. La urma urmei, şi ea mergea tot spre Tar Valon, să înveţe.

— Roata ţese după cum îi este voia, răspunse Egwene, citând-o pe Anaiya. „Copilă, băiatul este departe, şi nu putem face nimic până când nu ştim mai multe. Am să te pun chiar eu la încercare, de îndată ce ajungem în Turnul Alb, copilă.” Of, vai de mine! Ştie şi ea că e ceva cu visele astea, sunt convinsă. Se vede. Să ştii că mie îmi place Anaiya, Nynaeve, chiar îmi place. Dar niciodată nu-mi spune ce vreau să ştiu. Şi nici eu nu-i pot dezvălui totul. Poate dac-aş putea...

— Ţi-a apărut iar bărbatul cu mască?

Egwene încuviinţă. Nu ştia de ce, dar hotărâse că era mai bine să nu-i povestească Anaiyei despre el. Nu găsea nici un motiv să n-o facă, şi totuşi era convinsă. De trei ori, bărbatul cu ochi de foc îi apăruse în vise, de fiecare dată când avea câte un coşmar care o făcea să fie sigură că Rand era în pericol. Avea chipul acoperit în permanenţă de o mască. Din când în când îi vedea ochii, alteori vedea numai flăcări, în locul în care ar fi trebuit să se afle aceştia.

— A râs de mine. Era atât de... dispreţuitor. Ca şi cum eram doar un căţeluş pe care trebuia să-l dea la o parte cu piciorul. Totul mă sperie. El, în primul rând.

— Şi eşti sigură că are legătură cu celelalte vise, despre Rand? Câteodată un vis e doar un vis.

— Şi tu, câteodată, Nynaeve, vorbeşti exact ca Anaiya Sedai! spuse Egwene, ridicând braţele. Rosti titlul pe un ton apăsat şi se bucură s-o vadă pe Nynaeve strâmbându-se.

— Dacă mă mai ridic vreodată din patul ăsta, Egwene...

O bătaie la uşă o întrerupse pe Nynaeve din ceea ce avea de gând să spună. Înainte ca Egwene să fi putut vorbi sau să se fi putut mişca, Suprema însăşi intră şi închise uşa în urma ei. Era singură – mare minune! Nu ieşea prea des din cabină, iar când o făcea, era mereu însoţită de Leane şi, de multe ori, şi de altă Aes Sedai. Egwene ţâşni în picioare. Cu ele trei înăuntru, cabina devenise înghesuită.

— Vă simţiţi bine, amândouă? întreba Suprema voioasă, apoi îşi înclină capul către Nynaeve. Sper că mâncaţi cum trebuie, da? Vesele şi fericite?

Nynaeve se chinui să se ridice în capul oaselor, cu spatele lipit de perete.

— Foarte veselă, mulţumesc.

— E o mare cinste, Maică, începu Egwene, dar Suprema îi făcu semn să tacă.

— E bine să fiu iarăşi pe apă, dar după o vreme, neavând nimic de făcut, totul devine plicticos ca adâncul iazului de lângă moară, spuse ea; corabia se clătină, iar femeia se mişcă astfel încât să rămână în picioare, fără să pară a băga de seamă ce făcea. Astăzi am să vă ţin eu lecţia, continuă ea aşezându-se pe marginea patului lui Egwene, cu picioarele strânse. Hai, copilă, aşează-te.

Egwene se aşeză, dar Nynaeve dădu să se ridice în picioare.

— Cred că am să ies pe punte.

— Şezi, am spus! tună Suprema, cu glasul ca un bici, dar Nynaeve nu se opri, ci continuă să se ridice, clătinându-se; încă se mai ţinea de pat, cu ambele mâini, dar aproape că izbutise. Egwene se pregăti să o prindă, atunci când avea să cadă.

Închizând ochii, Nynaeve se lăsă încet la loc, pe pat.

— Sau poate mai stau şi eu. Afară e vânt, cred.

— Mi s-a mai spus că eşti mereu furioasă, ca un cormoran cu un os în gât, rosti Suprema cu un hohot aspru de râs. Unele dintre surori, copila mea, sunt de părere că nu ţi-ar strica ceva timp ca novice, orice vârstă ai avea. Totuşi, dacă într-adevăr eşti atât de înzestrată cum am auzit că ai fi, eu cred că meriţi să devii Aleasă, adăugă ea, apoi râse iarăşi. Dintotdeauna am zis că oamenilor trebuie să li se dea ceea ce merită. Da. Tare mi-e că vei învăţa multe lucruri, odată ce ajungem în Turnul Alb.

— Aş prefera ca unul dintre Străjeri să mă înveţe cum să mânuiesc sabia, mârâi Nynaeve, înghiţind de mai multe ori în sec, înainte să deschidă ochii. Aş avea nevoie de asta. E cineva care...

Egwene o privi curioasă; doar nu se referea la Supremă – ar fi fost ceva cu totul prostesc şi, în plus, periculos. Vorbea poate despre Lan? De câte ori Egwene pomenea de el, cealaltă o repezea.

— Sabia? întrebă Suprema. Eu, una n-am crezut niciodată că ar folosi la prea multe – chiar dacă ai fi înzestrată pentru asta copila mea, vor exista mereu pe lume bărbaţi la fel de înzestraţi şi mult mai puternici – dar dacă vrei o sabie...

Ridică mâna – Egwene rămase cu gura căscată, iar Nynaeve făcu ochii mari – şi pe dată în palmă îi apăru o sabie, cu tăişul şi plăselele de un albastru-alburiu, ciudat; părea, pe undeva... rece.

— E făcută din aer, copilă, cu ajutorul Aerului. E la fel de bună ca şi cele făurite din oţel, chiar mai bună decât multe dintre ele, dar tot nu e prea folositoare.

Sabia deveni un cuţit scurt, pentru sculptat lemnul; nu se zări nici o modificare – sabia nu se micşorase. Pur şi simplu se transformase.

— Ei, ăsta e ceva mai folositor, spuse Suprema; cuţitul se făcu ceaţă, iar aceasta se risipi. Femeia îşi lăsă mâna să-i cadă din nou în poală. Dar, cu amândouă, e nevoie de prea multe sforţări. Şi nu merită. Cel mai bine, cel mai uşor, este să ai tot timpul la îndemână un pumnal bun. Va trebui să învăţaţi nu doar cum să vă folosiţi înzestrările, ci şi când, pentru că uneori e mai bine să faceţi totul aşa cum ar face o femeie de rând. Cuţitele cu care se curăţă peştele sunt treaba fierarului. Dacă folosiţi Puterea Supremă prea des şi fără să aveţi grijă, puteţi să ajungeţi să vă ataşaţi prea mult de ea. Şi asta e primejdios. Veţi începe să vreţi din ce în ce mai multă şi, mai devreme sau mai târziu, veţi fi în primejdia de a absorbi mai mult decât puteţi conduce. Şi asta vă poate face să ardeţi ca o lumânare de ceară nouă, sau...

— Dacă trebuie să învăţ toate astea, o întrerupse fără multă ceremonie Nynaeve, aş prefera să învăţ ceva folositor... Nu numai flecuşteţe de-astea: fă aerul să tremure, Nynaeve. Aprinde lumânarea, Nynaeve. Acum stinge-o. Aprinde-o iarăşi. Off!

Egwene închise ochii pentru o clipă, dorindu-şi cu înfrigu-

rare ca Nynaeve să nu izbucnească. Îi venea s-o roage cu voce tare şi îşi muşcă buzele ca să n-o facă. Suprema rămase puţin pe gânduri, apoi spuse:

— Folositor. Ceva folositor. Adineauri vorbeai de săbii. Ce-ar fi dacă un bărbat, cu o sabie în mână, m-ar ataca? Ce-aş face? Ceva folositor, fii convinsă de asta. Uite ce cred că aş face.

Preţ de o clipă, lui Egwene i se păru că întrezăreşte o aură strălucitoare în jurul femeii aşezate la celălalt capăt al patului. Apoi văzduhul păru să se îngroaşe. Nimic nu se schimbase, dar senzaţia era limpede. Egwene încercă să-şi ridice braţul, dar acesta nu se mişcă, de parcă ar fi fost îngropată până la gât într-un sirop gros, închegat. Nu putea decât să mişte din cap.

— Dă-mi drumul! se răsti Nynaeve; ochii îi sclipeau, iar capul i se răsucea într-o parte şi într-alta, dar restul trupului rămăsese nemişcat ca o statuie, aşa că Egwene îşi dădu seama că nu era singura ţinută prizonieră. Dă-mi drumul!

— Folositor, nu? Şi nu e vorba decât de Aer, spuse Suprema, netulburată, de parcă vorbeau prieteneşte la o ceaşca de ceai. Ditamai omul, plin de muşchi, cu sabia în mâna, dar sabia nu-i e cu nimic mai folositoare decât părul de pe piept.

— Dă-mi drumul, n-auzi?

— Şi dacă nu-mi place unde a ajuns, păi, pot să-l şi ridic… Nynaeve nu-şi schimba poziţia trupului, dar începu să se înalţe încet, până ce aproape ajunse cu capul la tavan. Suprema zâmbi.

— Mi-am dorit adesea să pot folosi asta ca să zbor. Cronicile spun că femeile şi bărbaţii Aes Sedai chiar puteau zbura, atunci în Vârsta Legendelor, dar nu e limpede cum o făceau. Totuşi, nu aşa. Aşa nu merge. Dacă eşti un om zdravăn, poţi ridica de la pământ un cufăr care cântăreşte la fel de mult ca tine, dar oricum te-ai apuca de trup, pe tine însuţi nu te poţi ridica.

Capul lui Nynaeve tresăltă furios, dar nici o altă părticică din ea nu se clinti.

— Arde-te-ar Lumina, dă-mi drumul!

Egwene înghiţi în sec, nădăjduind că nu avea să fie şi ea ridicată.

— Bun, continuă Suprema, deci un ditamai bărbatul, puternic şi toate cele. El nu-mi poate face nimic, dar eu pot să fac ce vreau cu el. Dacă mi-ar trece cumva prin cap...

Şi se aplecă în faţă, cu ochii ţinta la Nynaeve; brusc, zâmbetul ei nu mai părea la fel de prietenos.

— Aş putea să-l întorc cu fundul în sus şi să-i trag o bătăiţă. Uite a...

Dar, dintr-odată, Suprema zbură în spate atât de puternic, încât capul i se izbi cu putere de perete şi rămase acolo, ca şi cum era ţinută în loc de ceva. Egwene rămase cu privirile aţintite la ea, cu gura uscată. „Nu-i cu putinţă aşa ceva. Cred că visez.”

— Aveau dreptate, spuse Suprema, cu glasul spart, de parcă-i venea greu să respire. Mi-au spus că înveţi repede. Şi mi-au spus şi că trebuie să te înfurii, ca să izbuteşti tot ce-ţi pui în gând. Ce-ar fi să terminam acum cu jocul, copilă? adăuga ea, chinuindu-se să tragă aer în piept.

— Dă-mi drumul imediat sau..., începu Nynaeve, plutind prin aer şi aruncând fulgere din privire, dar, pe neaşteptate, pe chip îi apăru o expresie de uimire, de parcă ar fi pierdut ceva din făptura ei. Gura i se deschise, dar nu se mai auzi nici un sunet. Suprema se ridică, masându-şi umerii.

— Nu ştii chiar totul, copilă, nu-i aşa? Nici măcar a mia parte din ce e de aflat. Nici prin cap nu-ţi trecea că pot să te împiedic să mai atingi Izvorul. Încă îl simţi, ştii că-i acolo, dar nu-l poţi atinge, aşa cum un peşte nu poate ajunge la lună. Atunci când vei învăţa îndeajuns de multe pentru a deveni o soră adevărată, nici o femeie nu-ţi va mai putea face aşa ceva, de una singură. Cu cât devii mai puternică, va fi nevoie de mai multe Aes Sedai pentru a te reţine împotriva voinţei tale. Acum ce zici, vrei să înveţi?

Nynaeve strânse puternic din buze, şi o privi îndârjită în ochi. Suprema oftă.

— Dacă n-ai fi atât de înzestrată, copilă, te-aş trimite la Mai-Marea peste novice şi i-aş spune să te ţină cu ea tot restul vieţii. Dar o să primeşti ceea ce meriţi.

Nynaeve făcu ochii mari şi nu avu decât răgazul să deschidă gura pentru a ţipa, înainte să cadă la loc, pe pat, cu o bufnitură puternică. Egwene strânse din pleoape; saltelele erau subţiri, iar lemnul de dedesubtul lor foarte tare. Pe chipul lui Nynaeve nu se citi însă nimic, cu toate că ea se foi un pic, aproape imperceptibil.

— Iar acum, spuse Suprema, sigură pe ea, dacă nu mai vrei încă o demonstraţie, o să ne-apucăm de lecţie. Sau o s-o continuăm, mai bine zis.

— Maica... îngăimă Egwene, care nu-şi putea mişca decât capul. Suprema o privi întrebător, apoi zâmbi.

— Oh, iartă-mă, copilă. Mi-e teamă că mă gândeam numai la prietena ta.

Dintr-odată, Egwene izbuti să se mişte; îşi ridică braţele, doar pentru a se convinge că putea.

— Sunteţi pregătite?

— Da, Maică, răspunse iute Egwene; Suprema ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui Nynaeve care aprobă, după o scurtă ezitare, cu încordare în glas. Egwene răsuflă uşurată.

— Bun. Ei, şi-acum, goliţi-vă mintea. Să nu rămână altceva decât un boboc de floare.

Când Suprema plecă, Egwene era plină toată de sudoare. Şi alte Aes Sedai i se păruseră nişte dascăli greu de mulţumit, dar femeia aceea zâmbitoare, cu trăsături deloc ieşite din comun, îţi storcea şi ultima picătură de putere, iar atunci când nu mai aveai nimic, părea să-ţi pătrundă de-a dreptul în suflet, pentru a mai aduna şi ultimele rămăşiţe. Cu toate astea, lecţia decursese bine. Când uşa se închise în urma Supremei, Egwene ridică mâna şi în palmă îi apăru o flăcăruie care sălta de pe un deget pe altul. Nu avea voie să facă aşa ceva fără cineva care s-o supravegheze – măcar una dintre Alese – dar era prea încântată de ce învăţase ca să-i mai pese. Nynaeve sări în picioare şi-şi aruncă perna înspre uşa închisă.

— Ss... scorpia aia nenorocită, ticăloasă şi mizerabilă! Arde-o-ar Lumina! Aş vrea s-o dau la peşti. Mi-ar plăcea s-o ameţesc cu nişte leacuri care să-i facă pielea verde pentru tot restul vieţii! Nu-mi pasă că mi-ar putea fi mamă. Dacă aş

pune mâna pe ea în Emond's Field, i-aş tăbăci fundul de n-ar mai putea să şadă cum trebuie vreme de...

Şi scrâşni din dinţi atât de tare, încât Egwene tresări; lăsând flacăra să se stingă, ea îşi încleştă braţele pe lângă corp, cu mâinile în poală şi se întrebă cum putea să iasă din cabină fără să-i atragă atenţia lui Nynaeve. Pentru aceasta din urmă, lecţia nu mersese prea bine, pentru că se chinuise din răsputeri să se stăpânească, până după plecarea Supremei. Nu-i prea reuşea nimic dacă nu se mânia, iar apoi avea ieşiri necontrolate. După ce observase că nu ajungeau nicăieri, Suprema făcuse tot posibilul ca s-o înfurie iarăşi. Egwene îşi spuse că ar fi fost mai bine pentru ea ca Nynaeve să uite că fusese şi ea acolo, văzând şi auzind totul. Cu mişcări rigide, Nynaeve se apropie de pat şi rămase cu ochii aţintiţi la peretele din spatele lui, cu braţele pe lângă corp şi cu pumnii strânşi. Oftând, Egwene se uită spre uşă.

— N-a fost vina ta, spuse Nynaeve, iar Egwene tresări uimită.

— Nynaeve, eu...

— N-a fost vina ta, repetă cealaltă, întorcându-se s-o privească; nu părea prea convinsă, totuşi. Dar, dacă sufli vreodată vreo vorbă, am să... am să...

— Nici o vorbă, răspunse iute Egwene. De altfel, nici nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva. N-aş avea ce povesti.

Nynaeve o mai sfredeli o clipă cu privirea, apoi dădu din cap şi, dintr-odată, se strâmbă.

— Pe Lumină, nu credeam să fie ceva care să aibă un gust mai rău decât rădăcina crudă de limba-oii. Am să ţin minte asta şi data viitoare când mai faci vreo neghiobie...

Egwene clipi speriată. Acesta fusese primul lucru pe care-l încercase Suprema pentru a o înfuria pe Nynaeve. Un glob vâscos, întunecat, care sclipea ca untura şi mirosea îngrozitor, apăruse ca din senin; Suprema o prinsese pe Nynaeve ca într-un cleşte, cu ajutorul Puterii, şi o silise să deschidă gura, strângând-o chiar şi de nas ca s-o facă să înghită. Iar Nynaeve nu uita nimic – era suficient să observe ceva o singură dată. Din câte credea Egwene, era de neoprit, odată ce-şi punea ceva în gând; chiar dacă ea, una, izbutise

să işte o flacără dănţuitoare, n-ar fi putut niciodată s-o ţină pe Supremă lipită de perete.

— Măcar nu-ţi mai e rău când eşti pe corabie.

Nynaeve mormăi nemulţumită, apoi scoase un hohot de râs scurt, pătrunzător.

— Sunt prea furioasă ca să-mi mai fie rău. Şi prea nefericită, adaugă ea, cu un alt hohot mohorât. Pe Lumină, mă simt de parcă aş fi fost trasă de-a-ndăratelea printr-o gaură din zid. Dacă asta este învăţătura pe care-o primesc novicele, cred că te vei strădui şi tu.

Cu capul în jos, Egwene se încruntă. Spre deosebire de ce-i făcuse lui Nynaeve, cu ea Suprema se purtase bine: o măgulise, zâmbise când o văzuse izbutind câte ceva, o compătimise când nu reuşise şi o lăudase tot timpul. Dar toate femeile Aes Sedai îi spuseseră că lucrurile aveau să se schimbe în Turnul Alb, adică aveau să fie mai dificile – deşi nu o lămuriseră în ce fel. Dacă trebuia cumva să suporte, zi după zi, ceea ce îndurase Nynaeve, nu credea că ar putea suporta.

Dintr-odată, mişcările corăbiei se schimbară. Nu se mai clătina atât de tare, iar pe puntea de deasupra lor începuse să se audă zgomot de paşi. Un bărbat strigă ceva, dar Egwene nu izbuti să înţeleagă ce. Ridică ochii spre Nynaeve.

— Crezi că... Tar Valon?

— Ca să ne convingem, putem face un singur lucru, răspunse Nynaeve şi îşi luă mantia din cui cu mişcări hotărâte.

Ajunse pe punte, dădură peste marinarii care fugeau de colo colo, trăgând de funii, coborând pânzele şi pregătind nişte vâsle lungi. Vântul se domolise şi de-abia mai adia, iar norii se risipeau. Egwene se grăbi spre parapet.

— Da, am ajuns! E Tar Valon!

Nynaeve se apropie de ea, cu chipul ca de piatră. Insula era atât de întinsă încât părea mai degrabă că râul s-ar fi despărţit în două, decât că la mijlocul lui era o bucată de pământ. De pe fiecare mal se înălţa câte un pod arcuit, care părea făurit din dantelă. Podurile treceau şi peste apele râului, şi peste malurile mlăştinoase. Zidurile oraşului, Zidurile Strălucitoare din Tar Valon, sclipeau albe în lumina soarelui

care pătrundea printre nori. Iar pe malul de la miazănoapte se înălţa Piscul Dragonului, profilându-se întunecat pe cer, cu un firişor de fum care se strecura printre tancurile care-l încununau. Un vârf de munte care se înălţa în mijlocul unor ţinuturi întinse şi plate şi al culmilor pitice. Piscul Dragonului, locul unde acesta îşi găsise sfârşitul. Piscul Dragonului, adus la lumină chiar prin moartea lui. Privind muntele, Egwene se gândi la Rand, apoi îi păru rău că o făcuse. „Un bărbat care poate conduce Puterea. Lumină, ajută-l.” *Crăiasa râului* îşi făcu loc printr-o deschizătură largă dintr-un zid înalt, circular, care pătrundea în apele râului. Dincolo de el era un golf rotund, înconjurat de un ponton lung. Marinarii strânseră şi ultimele pânze, apoi, cu ajutorul vâslelor, aduseră corabia la locul de ancorare, cu pupa înainte. De jur împrejur, celelalte corăbii erau şi ele împinse către locurile destinate lor, printre cele deja ancorate. Flamura Flăcării Albe îi făcu pe toţi lucrătorii să se grăbească şi s-o ia la fugă în sus şi în jos pe pontonul şi-aşa plin de lume.

Suprema apăru pe punte înainte ca parâmele să fie legate, dar, de îndată ce-o văzură, oamenii de pe chei aduseră o pasarela pe care o potriviră la locul său. Alături de Supremă se afla Leane, cu toiagul împodobit în vârf cu flacăra. În urma lor coborâră şi celelalte Aes Sedai, fără să le arunce măcar o privire lui Egwene sau Nynaeve. Pe ponton se afla un alt grup de femei care o întâmpinară pe Suprema – toate Aes Sedai, cu şalurile pe umeri, făcând plecăciuni respectuoase şi sărutându-i inelul. Pontonul forfotea de lume – oamenii de rând care descărcau corăbiile, alaiul ieşit înaintea Supremei... Coborând pe pământ, soldaţii se aşezară în formaţie, în timp ce, în jurul lor, se pregăteau scripeţii. De pe ziduri se auziră trompetele, care se întrecea cu uralele scoase de privitori. Nynaeve pufni.

— Ne-au uitat, pare-mi-se. Haide. Ne descurcăm şi singure.

Egwene nu voia să-şi ia ochii de la Tar Valon, aşa cum îl vedea acum, pentru prima dată, dar îi dădu ascultare lui Nynaeve şi coborî să-şi adune lucrurile. Când se întoarseră pe punte, cu boccelele în braţe, şi soldaţii, şi trâmbiţaşii

dispăruseră – la fel ca şi femeile Aes Sedai. Mai mulţi bărbaţi deschideau chepengurile calelor şi aruncau înăuntru frânghii. Nynaeve îl prinse de braţ pe un hamal, un individ îndesat, cu o cămaşă brună şi aspră, fără mâneci.

— Caii noştri, începu ea.

— Sunt ocupat, mârâi drept răspuns bărbatul, eliberându-şi braţul. Toţi caii o să fie duşi în Turnul Alb. Dacă aveţi treabă acolo, continuă el, măsurându-le din creştet până în tălpi, ar fi mai bine să vă căutaţi singure de drum. Femeile Aes Sedai nu au nici o îngăduinţă pentru nou-venitele care trândăvesc.

Un alt bărbat, care se lupta cu un balot agăţat de o funie, îi strigă ceva, iar el plecă, fără să le mai arunce nici măcar o privire peste umăr. Egwene se uită la Nynaeve. Din câte se părea, chiar trebuia să se descurce singure. Nynaeve coborî cu paşi mari, neagră la faţă, dar foarte hotărâtă. Egwene, în schimb, paşi întristată, cu ochii-n pământ, pe pasarelă şi apoi pe pontonul care mirosea puternic a smoală. „De-atâtea ori ne-au spus că ne vor aici, iar acum parcă nici nu le pasă.” În faţa lor se aflau nişte trepte care duceau de pe chei către o arcadă largă din piatră de un roşu-întunecat. Ajunse acolo, cele două se opriră să arunce o privire.

Fiecare clădire părea un palat, deşi cele mai multe aflate în apropierea arcadei aduceau a hanuri sau prăvălii, judecând după însemnele de deasupra uşilor. Peste tot se observa aceeaşi meşteşugită lucrare a pietrei, iar fiecare clădire părea astfel ridicată încât să se potrivească şi să se armonizeze cu cele de-alături, atrăgând privirile şi făcându-le să se piardă în depărtare, ca şi cum totul ar fi fost plănuit în acelaşi timp. Unele construcţii nici nu păreau destinate locuirii, ci arătau ca nişte valuri măreţe, spărgându-se de ţărm, sau ca nişte cochilii uriaşe, sau ca nişte stânci cu forme ciudate, bătute de vânt. Drept în faţa arcadei se afla o piaţă largă, cu o fântână şi nişte copaci. Ceva mai departe, Egwene zări şi o alta. Aproape peste tot se înălţau turnuri, înalte şi graţioase. Unele erau legate între ele prin poduri frumos arcuite, undeva sus, în văzduh. Iar deasupra tuturor se înălţa un alt turn, mai înalt şi mai gros decât celelalte, la fel de alb ca Zidurile Strălucitoare.

— Frumuseţea îţi taie răsuflarea, când o priveşti întâia oară, spuse un glas de femeie din spatele lor. Şi a zecea oară, că veni vorba. Şi a o suta.

Egwene se întoarse. Femeia era Aes Sedai, era limpede, cu toate că nu purta şalul. Nici o altă persoană nu arăta aşa, fără vreun semn al vârstei. Dincolo de asta, era foarte sigură în mişcări şi avea purtări mândre care păreau să întărească prima impresie.

Egwene trase cu ochiul la mâinile ei şi zări inelul de aur, cu şarpele care-şi înghiţea coada. Femeia Aes Sedai era uşor îndesată, avea un zâmbet cald şi arăta ciudat – mai ciudat decât oricare alta pe care o văzuse până atunci. Obrajii rotunzi nu-i puteau ascunde pomeţii înalţi. Avea ochii uşor migdalaţi, de un verde foarte limpede şi pal, iar părul roşu ca focul. Egwene de-abia reuşi să nu se mai holbeze la părul acela şi la ochii alungiţi.

— Zidire de-a Ogierilor, fireşte, continuă femeia. Cea mai meşteşugită din întreaga lume, se spune. Unul din primele oraşe ridicate după Frângere. Pe-atunci, aici nu erau nici măcar cinci sute de oameni – şi numai vreo douăzeci de surori – dar Ogierii au zidit pentru cele care-aveau să vină.

— E un oraş minunat, spuse Nynaeve. Noi două trebuie să ajungem în Turnul Alb. Am venit aici să învăţam; dar s-ar zice că nimănui nu-i pasa dacă rămânem sau plecăm.

— Ba le pasă, răspunse femeia, zâmbind. Eu am venit aici să vă întâlnesc, dar a trebuit să vorbesc cu Suprema şi am întârziat. Mă numesc Sheriam, sunt Mai-Marea peste novice.

— Eu nu voi intra aici ca novice, spuse Nynaeve cu un glas hotărât, deşi parcă răspunsul fusese mult prea grăbit. Suprema însăşi a zis că voi fi una dintre Alese.

— Mi s-a spus, rosti Sheriam, părând uşor amuzată. N-am auzit să se fi întâmplat vreodată aşa ceva, dar aflu că eşti o persoană... ieşită din comun. Cu toate astea, să nu uiţi că şi Alesele pot fi chemate la mine în cancelarie. Trebuie să încalce mai multe reguli decât novicele pentru a fi pedepsite, dar s-a mai întâmplat. Iar tu eşti noua noastră novice, continuă ea, întorcându-se către Egwene de parcă n-ar fi văzut-o pe Nynaeve încruntându-se. Când vine o fată nouă, e

întotdeauna o bucurie. În vremurile astea, sunt mult prea puţine. Cu tine vor fi patruzeci... Doar patruzeci. Şi numai vreo opt sau nouă dintre ele vor ajunge Alese. Deşi, cred că tu nu va trebui să-ţi faci prea multe griji pentru asta, dacă trudeşti din greu şi îţi dai silinţa. Munca e grea şi nu va fi uşurată nici măcar pentru una ca tine, atât de înzestrată cum se spune că ai fi. Dacă nu-ţi poţi duce treaba la capăt, oricât ar fi de grea, sau dacă povara e mult prea mare pentru tine şi te doboară, e mai bine să ştim de pe-acum şi să-ţi dăm drumul să pleci unde vezi cu ochii, decât să aşteptam să devii soră, în toată puterea cuvântului, pentru că atunci de tine va atârna şi soarta altora. Viaţa de Aes Sedai nu e uşoară. Dacă se va hotărî că eşti potrivită, aici printre noi vei afla tot ce trebuie.

Egwene înghiţi în sec. „Să mă doboare povara?”

— Am să încerc, Sheriam Sedai, spuse ea cu glasul slab. „Şi n-am să mă las doborâtă.”

Nynaeve o privi îngrijorată.

— Sheriam..., începu ea, apoi se opri şi trase aer în piept. Sheriam Sedai...

S-ar fi zis că titlul îi stătea în gât ca un os.

— ... Chiar trebuie ca totul să fie aşa de greu pentru ea? E doar un om... cât poate să îndure? Ştiu... câte ceva... Despre traiul novicelor şi despre încercările prin care trebuie să treacă. Dar nu cred că-i nevoie s-o chinuiţi numai ca să aflaţi cât este de puternică.

— Vorbeşti despre ce ţi-a făcut astăzi Suprema? întrebă Sheriam; Nynaeve se încordă, dar cealaltă o măsură din priviri, de parcă se străduia să nu râdă. V-am spus că am vorbit deja cu ea. Nu te mai îngrijora pentru prietena ta. Învăţătura novicelor este grea, dar nici chiar aşa. Adevăratele chinuri vin în primele săptămâni după ce devii Aleasă.

Nynaeve rămase cu gura căscată şi cu ochii mari, gata să-i iasă din orbite – din câte i se părea lui Egwene.

— Asta ca să le descoperim pe cele care au trecut cu bine de noviciat, deşi n-ar fi trebuit. Nu putem permite ca una dintre noi – o adevărată Aes Sedai – să se prăbuşească sub povara lumii de dincolo de ziduri. Haideţi, acum, mai spuse

Sheriam, luându-le pe fiecare cu braţul pe după umeri; Nynaeve părea să nici nu-şi dea seama încotro se îndreptau. Am să vă conduc în camerele voastre. Turnul Alb vă aşteaptă.

CAPITOLUL 19

Sub Pumnal

Noaptea la poalele Pumnului Dragonului era rece, cum sunt de obicei nopţile la munte. Vântul şuiera printre crestele înalte, aducând cu el răceala zăpezii. Rand se foi pe pământul tare, trăgând de mantie şi de pătură, doar pe jumătate adormit. Duse mâna la sabia de lângă el. „Încă o zi, îşi spuse el somnoros. Numai una şi apoi plecăm. Dacă nici mâine nu vine nimeni, nici Ingtar, nici Iscoadele Celui Întunecat, o duc pe Selene la Cairhien."

Îşi mai spusese asta. În fiecare zi de când erau pe povârnişul muntelui, pândind locul unde, din câte zicea Hurin, fusese urma în lumea cealaltă – unde, zicea Selene, vor apărea Iscoadele Celui Întunecat în lumea aceasta – îşi spunea că e vremea să plece. Apoi Selene vorbea de Cornul lui Vaiere, şi îi punea mâna pe braţ, şi se uita în ochii lui, iar el se trezea că acceptă să mai rămână o zi înainte să pornească la drum.

Ridică din umeri, gândindu-se la cum îi pune Selene mâna pe braţ şi se uită în ochii lui. „Dacă m-ar vedea Egwene, mi-ar arăta ea mie, şi lui Selene la fel. Probabil că a ajuns deja în Tar Valon şi e pe cale să devină Aes Sedai. Data viitoare când o s-o vad, o să încerce să mă domolească, de bună seamă."

Când se foi, mâna îi aluneca de pe sabie şi atinse bocceaua în care erau harfa şi flautul lui Thom Merrilin. Fără să îşi dea seama ce face, îşi încleştă degetele pe mantia Menestrelului. „Cred ca eram fericit pe atunci, chiar dacă fugeam ca să-mi salvez pielea. Cântam la flaut seara. Eram prea neştiutor ca sa pricep ce se întâmplă. Nu mai pot da timpul înapoi."

Se zgribuli şi deschise ochii. Noaptea nu era luminată decât de luna care începuse să descrească uşor – era încă aproape plină şi nu se ridicase încă pe cer. Nu făcuseră foc, ca să nu-i dea de gol. Loial mormăia ceva în somn. Unul din

cai lovi cu copita. Hurin stătea de strajă, ceva mai sus, printre nişte stânci; curând avea să vină să-l trezească pe Rand, ca să-l înlocuiască.

Rand se întoarse pe partea cealaltă... şi se opri. Văzu în lumina lunii silueta lui Selene, aplecată deasupra desagilor lui, încercând să-i desfacă. Rochia ei albă atrăgea lumina slabă.

— Ai nevoie de ceva?

Selene tresări şi se uită la el.

— M-ai... m-ai speriat.

Rand se ridică în picioare, dând la o parte pătura, înfăşurându-se strâns în mantie şi se îndreptă spre ea. Era convins că lăsase desagii lângă el când se culcase; îi ţinea întotdeauna la îndemână. Luă desagii de la Selene. Toate cataramele erau închise, chiar şi cele de pe partea unde era blestemata de flamură. „Cum poate să depindă viaţa mea de faptul că o ţin la mine? Dacă o vede cineva şi o recunoaşte, o să mor tocmai pentru că o am." O privi bănuitor.

Selene rămase pe loc, uitându-se la el. Luna lucea în ochii ei întunecaţi.

— Mi-am dat seama că port rochia asta de prea mult timp. Aş putea cel puţin s-o perii, dacă aş avea altceva de îmbrăcat. Una din cămăşile tale, poate.

Rand dădu din cap, simţindu-se deodată uşurat. Rochia i se părea la fel de curată ca atunci când o văzuse prima dată, dar ştia că, dacă apărea vreo pată pe rochia lui Egwene, fata o curăţa numaidecât.

— Fireşte. Deschise buzunarul încăpător în care îndesase totul, mai puţin flamura, şi scoase una din cămăşile albe de mătase.

— Mulţumesc. Duse mâinile la spate. La nasturi, se dumiri el.

Făcu ochii mari şi se întoarse cu spatele la ea.

— Ar fi mai simplu dacă mi-ai da o mână de ajutor.

Rand îşi drese glasul.

— Nu se cade. Nu e ca şi cum am fi logodiţi sau... „Nu te mai gândi la asta. Tu n-o să poţi să te însori niciodată." Nu se cade.

Râsetul ei slab îl înfioră, ca şi cum Selene şi-ar fi plimbat

degetul pe spinarea lui. Se căzni să nu se sinchisească de fâsâiturile care se auzeau din spate. Spuse:

— Mâine... mâine plecam spre Cairhien.

— Şi Cornul lui Vaiere?

— Poate că ne-am înşelat. Poate că nici n-or să vină aici. Hurin spune că sunt o mulţime de trecători prin Pumnalul Dragonului. Dacă au luat-o puţin mai spre apus, nici nu trebuie să treacă muntele.

— Dar urma venea încoace. Or să ajungă aici. Cornul va ajunge aici. Acum poţi să te întorci.

— Spui aşa, dar nu ştim. Se întoarse, iar vorbele i se opriră în gât. Ţinea rochia pe braţ şi era îmbrăcată în cămaşa lui, care-i atârna pe lângă corp. Era o cămaşă lungă, făcută pentru el, dar Selene era înaltă pentru o femeie, aşa că nu-i acoperea decât pe jumătate coapsele. Nu că nu mai văzuse până atunci picioare de fată; fetele din Ţinutul celor Două Râuri îşi sumeţeau mereu fustele ca să treacă prin apă. Numai că încetau să facă asta cu mult înainte să fie destul de mari încât să umble cu părul împletit. În plus, era întuneric. Lumina lunii părea că-i face pielea să strălucească.

— Ce anume nu ştii, Rand?

Vocea ei îl scoase din amorţeală. Tuşi zgomotos şi se întoarse cu faţa în partea cealaltă.

— A... cred... a... a...

— Gândeşte-te la glorie, Rand. Îl atinse pe spate, iar Rand aproape că se făcu de ruşine, scoţând un chiţăit. Gândeşte-te la gloria de care se va bucura cel care găseşte Cornul lui Vaiere. Cât de mândră o să fiu să stau lângă cel care are Cornul. Habar n-ai cât de multe am putea face împreună. Cu Cornul lui Vaiere în mână, ai putea fi rege. Ai putea fi al doilea Artur Aripă-de-Şoim. Ai...

— Seniore Rand! Hurin se apropie gâfâind. Seniore, au... Se opri brusc, bolborosind. Lăsă ochii în pământ şi începu să-şi frângă mâinile. Iartă-mă, Domniţă. N-am vrut să... Iartă-mă.

Loial se ridică în capul oaselor, pătura şi mantia căzură de pe el.

— Ce se petrece? Mi-a venit deja rândul să stau de strajă? Se uită înspre Rand şi Selene şi chiar şi la lumina lunii era

limpede că făcuse ochii mari de uimire.

Rand o auzi pe Selene oftând în spate. Se îndepărtă de ea, fără să o privească. „Are picioarele aşa de albe, aşa de netede.”

— Ce s-a întâmplat, Hurin? îşi îmblânzi glasul; era furios pe Hurin, pe el însuşi sau pe Selene? „Nu am de ce să fiu furios pe ea.” Ai văzut ceva, Hurin?

Amuşinarul vorbi fără să ridice ochii din pământ.

— Un foc, Seniore, printre coline. La început nu l-am văzut. E mic şi bine ascuns, dar l-au ascuns de privirile celor care îi urmăresc, nu de ale celor care sunt mai în faţă şi mai sus decât ei. Cam cinci mile, Senior Rand. Nu mai mult de şase.

— Fain, spuse Rand. Ingtar nu se teme de cei care l-ar putea urmări. Trebuie să fie Fain. Dintr-odată nu mai ştia ce să facă. Îl aşteptaseră pe Fain, dar acum, că era la doar doua mile depărtare, şovăia. Dimineaţă... Dimineaţă pornim după ei. Când Ingtar şi ceilalţi or să ne ajungă din urmă, o să putem să le arătam pe unde s-o ia.

— Aşa deci, zise Selene. O să-l lăsăm pe Ingtar ăsta să pună mâna pe Cornul lui Vaiere. Şi să se acopere de glorie.

— Nu vreau... Se întoarse fără să se gândească şi o văzu stând acolo, cu picioarele palide în lumina lunii, deloc stingherită de goliciunea ei, de parcă ar fi fost singură. „De parcă am fi singuri, îi trecu prin cap. Îl vrea pe cel care va găsi Cornul.” Noi trei nu putem să luăm Cornul. Ingtar are douăzeci de lăncieri cu el.

— N-ai de unde să ştii. Câţi oameni sunt acolo? Nici asta nu ştii. Glasul îi era calm, dar ferm. Nu ştii nici măcar dacă oamenii care şi-au făcut tabăra acolo au într-adevăr Cornul. Trebuie să te duci până acolo şi să vezi, asta e singura cale. Ia-l pe *alantin* cu tine; are privirea ascuţită, chiar şi la lumina lunii. Şi poate duce fără greutate sipetul în care este Cornul, dacă iei hotărârea care trebuie.

„Are dreptate. Nu ştiu dacă e într-adevăr Fain.” Ar fi fost frumos să îl fi pus pe Hurin să caute o urmă care nici nu exista şi să fi rămas cu toţii descoperiţi în faţa adevăratelor Iscoade ale Celui Întunecat.

— Mă duc singur, spuse Rand. Hurin şi Loial rămân aici ca să te apere.

Selene se apropie râzând de el, cu atâta graţie de ai fi zis că dansează. Umbrele aruncate de lună îi învăluiau chipul în mister, se uita la el, iar aerul misterios pe care îl avea o făcea şi mai frumoasă.

— Pot să mă apar singură până te întorci. Ia-l pe *alantin* cu tine.

— Are dreptate, Rand, spuse Loial, ridicându-se în picioare. Văd mai bine noaptea decât tine. Aşa s-ar putea să nu trebuiască să ne apropiem la fel de mult cum ai face-o tu dacă ai fi singur.

— Foarte bine. Rand se îndreptă cu paşi mari spre sabie şi şi-o legă la cingătoare. Arcul şi tolba le lăsă la locul lor; arcul nu i-ar fi fost de mare folos în întuneric şi, oricum, voia să arunce o privire, nu să lupte. Hurin, arată-mi focul.

Amuşinarul îl conduse anevoie în sus pe povârniş până acolo unde stătuse de strajă, un loc care semăna cu un deget uriaş de stâncă ţâşnind din munte. Focul părea doar o scânteie – prima data nici nu-l zări. Cine îl făcuse precis nu voia să fie văzut. Încercă să ţină bine minte unde se afla.

Când se întoarseră în tabără, Loial înşeuase deja cei doi cai. Rand se urcă în şa, iar Selene îl prinse de mână.

— Nu uita de glorie, spuse ea cu blândeţe. Nu uita. Cămaşa părea să-i vina mai bine decât îşi amintea, luând forma trupului ei.

Rand respiră adânc şi îşi trase mâna.

— Apăr-o cu preţul vieţii tale, Hurin. Loial? Dădu uşor pinteni calului. Ogierul porni agale în urma lui.

Nu căutară să meargă repede. Povârnişul muntelui era cufundat în întuneric, iar umbrele aruncate de lună îngreunau înaintarea. Rand nu mai vedea focul – fără îndoială era mai bine ascuns de ochii aflaţi la acelaşi nivel – dar ştia unde e. Cuiva care învăţase să vâneze în hăţişul din Pădurea de Apus, în Ţinutul celor Două Râuri, nu avea să-i fie prea greu să găsească locul. „Şi apoi?” Chipul lui Selene îi apăru o clipă în faţă. „Cât de mândră o să fiu să stau lângă cel care are Cornul.”

— Loial, zise el deodată, încercând să-şi limpezească gândurile, de ce îţi spune *alantin?*

— E un cuvânt din Limba Veche, Rand. Calul Ogierului se poticni, însă Loial îl mâna pe drumul cel bun, de parcă ar fi fost zi. Înseamnă Frate şi vine de la *tia avende alantin.* Fratele Copacilor. Fratele-Copac. Este foarte ceremonios, dar am auzit că aşa sunt cei din Cairhien. Cel puţin Casele nobile. Oamenii obişnuiţi pe care i-am văzut pe acolo nu erau defel ceremonioşi.

Rand se încruntă. O astfel de Casă nobiliară nu ar fi acceptat cu dragă inimă un păstor. „Lumină, Mat are dreptate în privinţa ta. Eşti nebun şi meriţi o bătaie bună. Dar dacă aş putea să mă însor cu...”

Ar fi vrut să nu se mai gândească la nimic şi, până să prindă de veste, hăul îl şi împresură, alungând gândurile departe, ca şi cum ar fi fost ale altcuiva. *Saidinul* strălucea, chemându-l. Scrâşni din dinţi şi se strădui să nu-l bage în seama; era ca şi cum ar fi încercat să uite de un cărbune care îi ardea în cap, dar cel puţin îl putea ţine la distanţă. Cu greu. Aproape că ieşi din hău, însă Iscoadele Celui Întunecat erau acolo în întuneric, acum şi mai aproape. Şi trolocii. Avea nevoie de gol, avea nevoie chiar şi de liniştea tulburătoare a hăului. „Nu trebuie să îl ating. Nu trebuie.”

După o vreme, îl struni pe Roşcat. Erau la poalele unui deal; copacii răzleţi se desenau negri în noapte.

— Cred că suntem aproape, zise Rand cu glas scăzut. E mai bine să mergem pe jos de aici. Descălecă şi legă hăţurile murgului de creanga unui copac.

— Te simţi bine? îl întrebă Loial în şoaptă, descălecând. Ai o voce ciudată.

— Nu am nimic. Îşi dădu seama cât de încordat era. Neliniştit. Simţea chemarea *saidinului.* Nu! Ai grijă. Nu ştiu cât mai e până acolo, dar focul ar trebui să fie undeva în faţă. În vârful dealului, cred. Ogierul dădu din cap.

Rand se furişă din copac în copac, atent la fiecare pas, ţinând strâns sabia ca să nu se lovească de vreun trunchi. Era bucuros că sub copaci nu creştea nimic. Loial îl urma, ca o umbră uriaşă; Rand nu-l vedea limpede. Totul era umbre şi

întuneric.

Deodată, lumina lumii risipi umbrele din faţă, iar Rand încremeni, cu mâna pe o tufă. Movilele nedesluşite de pe pământ se preschimbară în oameni înfăşuraţi în pături; ceva mai încolo erau alte movile, mai mari. Troloci care dormeau. Stinseseră focul. O rază de lună pătrunse printre copaci şi scoase la iveală o strălucire auriu-argintie ce venea de undeva dintre cele două rânduri de movile. Lumina lunii deveni parcă mai vie; o clipă izbuti chiar să vadă lămurit. Aproape de acea pâlpâire de lumină era silueta unui bărbat care dormea, dar nu asta îi ţintuia privirea. „Sipetul! Cornul." Şi încă ceva deasupra, ceva roşu care lucea în lumina lunii. „Pumnalul! De ce ar pune Fain?..."

Loial îşi puse mâna uriaşă peste gura lui Rand, acoperindu-i şi o bună bucată din faţa. Rand se întoarse ca să se uite la Ogier. Loial arătă spre dreapta, cu mare încetineală, ca şi cum mişcarea lui ar fi putut atrage atenţia cuiva. La început Rand nu văzu nimic, apoi o umbră se mişcă, la nici zece paşi depărtare. O umbră înaltă, mătăhăloasă, cu bot de animal. Un troloc. Îşi ridică botul ca şi cum ar fi adulmecat. Unii dintre ei te urmăreau după miros.

Hăul se clătina. Cineva din tabără făcu o mişcare, iar trolocul se întoarse într-acolo ca să cerceteze.

Rand ramase pe loc, lăsându-se împresurat de linişte golului. Ţinea mâna pe sabie, dar nu se gândea la ea. Golul era totul. Ce avea să fie avea să fie. Se uită la troloc fără să clipească.

Umbra cu bot mai aruncă o privire peste tabăra Iscoadelor Celui Întunecat, apoi, ca şi cum ar fi fost mulţumit, trolocul se lăsă lângă un copac. Începu să scoată numaidecât nişte zgomote surde, ca de pânză groasă sfâşiată.

Loial vorbi la urechea lui Rand.

— A adormit, şopti el, neîncrezător.

Rand dădu din cap a încuviinţare. Tam îi spusese că trolocii sunt leneşi, gata oricând să nu mai facă nimic dacă nu erau împinşi de frică. Se întoarse din nou spre tabără.

Era din nou linişte. Luna nu mai strălucea pe sipet, dar acum ştia ce umbră caută. Vedea sipetul în minte, plutind

dincolo de hău, lucind galben, apoi argintiu, în lumina *saidinului.* Cornul lui Vaiere şi pumnalul de care avea nevoie Mat, atât de aproape încât mai că le putea atinge. Chipul lui Selene plutea odată cu el. Ar fi putut pleca de dimineaţă să-l urmărească pe Fain şi pe ai lui şi să aştepte până când venea Ingtar. Dacă Ingtar mai avea să vină, dacă încă mai mergea pe urma lor, fără amuşinar. Nu, nu trebuia să mai aştepte. Era atât de aproape. Iar Selene îl aştepta pe munte.

Îi făcu semn lui Loial să se ia după el, apoi se lăsă pe burtă şi începu să se târască spre sipet. Auzea gâfâiturile înăbuşite ale Ogierului, dar privirea îi era aţintită asupra movilei întunecate din faţă.

La dreapta şi la stânga erau Iscoade şi troloci, dar îl văzuse odată pe Tam furişându-se după o căprioară şi punând mâna pe ea înainte ca animalul să sară în laturi; încercase să înveţe şi el de la Tam. „Nebunie!” Gândul zbură stins, abia simţit. „E nebunie curată! În-ne-bu-neşti!” Gânduri şterse; gândurile altcuiva.

Încet, fără zgomot, alunecă spre acea umbră şi întinse mâna. Degetele atinseră lucrătura bogată din aur. Era sipetul care adăpostea Cornul lui Vaiere. Mai găsi şi altceva, pe capac. Pumnalul fără teacă. Făcu ochii mari. Îşi aduse aminte de ce i se întâmplase lui Mat şi se trase înapoi; hăul se tulbură din pricina mişcărilor lui bruşte.

Bărbatul care dormea alături – la vreo doi paşi de sipet; toţi ceilalţi erau mult mai departe – mormăi ceva în somn şi aruncă păturile de pe el. Rand lăsă hăul să spulbere gândurile şi teama. Bărbatul murmură din nou ceva şi se potoli.

Rand duse din nou mâna spre pumnal, fără să-l atingă. La început nu-i făcuse nici un rău lui Mat. Nu prea mult, în orice caz; nu imediat. Dintr-o singură mişcare, ridică pumnalul, îl înfipse în spatele brâului şi îşi trase mâna, ca şi cum ar fi fost bine să nu-i atingă prea mult timp pielea. Poate că aşa era, iar fără pumnal, Mat avea să moară. Îl simţea acolo, ca o greutate care îl trăgea în jos, care îl strivea. Dar în hău senzaţia aceasta era la fel de îndepărtată ca şi gândurile, şi curând pumnalul deveni ceva obişnuit.

Irosi doar o clipă uitându-se la sipetul învăluit în întuneric

– Cornul era probabil înăuntru, dar nu ştia cum să deschidă sipetul şi nici nu putea să-l ridice singur – apoi privi în jur după Loial. Era în spate, ghemuit la pământ, nu departe de el; îşi rotea capul mare dintr-o parte în alta, privindu-i ba pe oamenii, ba pe trolocii adormiţi. Chiar şi în întuneric se vedea că făcuse ochii mari cât nişte farfurioare. Rand îl apuca de mână.

Ogierul tresări şi deschise gura. Rand duse un deget la buze, puse mâna lui Loial pe sipet şi îi făcu semn să îl ridice. O vreme – care păru nesfârşită, cu Iscoadele şi trolocii în jur, noaptea; durase cel mult câteva clipe – Loial se zgâi. Apoi luă sipetul în braţe şi se ridică în picioare. Nu părea să-i fie deloc greu.

Rand părăsi tabăra, urmându-l pe Loial, cu mare băgare de seamă, chiar mai multă decât atunci când veniseră. Ţinea amândouă mâinile pe sabie şi se uita la Iscoadele care dormeau, la siluetele trolocilor. Pe măsură ce se îndepărtau, toate acele forme întunecate erau înghiţite de întuneric. „Aproape liberi. Am izbutit!”

Bărbatul lângă care fusese sipetul se ridică deodată în capul oaselor, scoţând un ţipăt sugrumat, apoi sări în picioare.

— A dispărut! Treziţi-vă, ticăloşilor! A dispărut! Era glasul lui Fain; Rand îl recunoscu chiar şi din hău. Ceilalţi se ridicară în picioare, Iscoade şi troloci, strigând ca să afle ce se întâmplase, mormăind şi mârâind. Glasul lui Fain se transformă într-un urlet. Ştiu că tu eşti, al’Thor! Te ascunzi de mine, dar ştiu ca eşti aici! Găsiţi-l! Găsiţi-l! Al’Thoooor! Oamenii şi trolocii se răspândiră în toate părţile.

Rand continuă să meargă, împresurat de gol. *Saidinul,* de care aproape uitase când intrase în tabără, zvâcnea acum.

— Nu ne vede, spuse Loial în şoaptă. După ce ajungem la cai...

Un troloc se năpusti din întuneric în faţa lor; în loc de nas şi gură avea un cioc de vultur pe chipul altminteri omenesc, iar sabia ca o seceră vâjâia deja prin aer.

Rand se mişcă mecanic. Era una cu sabia. Motanul care dansează pe zid. Trolocul ţipă şi căzu, mai ţipă o dată şi muri.

— Fugi, Loial, îi porunci Rand. Simţea chemarea *saidinului.* Fugi!

Văzu ca prin ceaţă cum Loial măreşte pasul şi o ia stângaci la fugă, apoi se năpusti din noapte un alt troloc, cu colţi şi bot de porc mistreţ, cu toporul ridicat. Rand se strecură între troloc şi Ogier, Loial trebuia să scape de acolo. Cu un cap mai înalt decât Rand şi de doua ori mai solid, trolocul se apropie de el, mârâind. Curteanul care îşi face vânt cu evantaiul. De data aceasta nu se auzi nici un ţipat. Porni cu spatele după Loial, privind de jur împrejur. *Saidinul* îi cânta, un cântec atât de dulce. „Puterea i-ar distruge, pe Fain şi pe ceilalţi, i-ar face cenuşă. Nu!"

Încă doi troloci, unul cu chip de lup, altul cu chip de berbec, cu dinţii strălucitori şi coarnele răsucite. Şopârla prin mărăciniş. Se ridică într-un genunchi când cel de-al doilea se prăbuşi, iar coarnele aproape că îi atinseră umărul. Cântecul *saidinului* îl dezmierda, trăgea de el cu o mie de fire de mătase. „Să-i nimicesc pe toţi cu Puterea. Nu! Nu! Mai bine mor. Dacă aş muri, s-ar termina totul."

Câţiva troloci apărură în faţă, bâjbâind după el. Trei, patru. Deodată unul dintre ei arată spre Rand şi scoase un urlet; ceilalţi răspunseră şi se pregătiră de atac.

— Să se termine! strigă Rand şi se repezi în întâmpinarea lor.

Uimirea îi încetini o clipă, dar apoi se năpustiră spre el cu ţipete guturale, veseli, însetaţi de sânge, cu săbiile şi topoarele ridicate. Rand dansă printre ei pe cântecul *saidinului.* Colibriul care sărută trandafirul. Cântecul era atât de ademenitor. Pisica pe nisipul fierbinte. Sabia din mâna lui părea mai vie ca niciodată, iar Rand lupta de parcă lama cu pecetea bâtlanului putea ţine *saidinul* deoparte. Bâtlanul care îşi întinde aripile.

Rand se uită ţintă la siluetele nemişcate din jurul lui.

— Era mai bine dacă mueam, murmură el. Ridică privirea spre dealul unde se afla tabăra. Acolo erau Fain, şi Iscoadele Celui Întunecat, şi alţi troloci. Erau prea mulţi. Prea mulţi ca să-i poată înfrunta şi să rămână în viaţa. Făcu un pas în direcţia aceea. Apoi încă unul.

— Rand, vino! Chemarea şoptită, grabnică, a lui Loial pluti prin gol până la el. În numele Luminii, Rand, haide odată!

Rand se aplecă cu grijă să şteargă sabia de surtucul unui troloc. După aceea, la fel de ceremonios ca şi cum Lan ar fi fost acolo să se uite la el, o bagă la loc în teacă.

— Rand!

Ca şi cum nu înţelegea de ce trebuia să se grăbească, se duse după Loial, lângă cai. Ogierul legă sipetul pe şa cu nişte curele de la desagi. Mantia era îndesată sub sipet ca să îl ţină în echilibru pe şaua rotundă.

Saidinul nu mai cânta. Era acolo, o strălucire care îi întorcea stomacul pe dos, dar nu se mai apropia, de parcă într-adevăr îl alungase. Mirat, lăsă hăul să dispară.

— Cred că înnebunesc, zise el. Îşi dădu deodată seama unde erau şi privi scrutător în spate, pe unde veniseră. Strigătele şi urletele se auzeau din toate direcţiile; îi căutau, dar nu îi urmăreau, încă. Încălecă pe Roşcat.

— Uneori nu pricep nici jumătate din ce zici, spuse Loial. Dacă chiar ţii să înnebuneşti, nu vrei să mai aştepţi totuşi puţin, până ajungem înapoi la Domniţa Selene şi la Hurin?

— Cum o să călăreşti cu sipetul pe şa?

— O să fug! Şi Ogierul făcu întocmai, iuţind paşii şi trăgând calul de căpăstru după el. Rand îl urma.

Loial mergea repede, ca un cal la trap. Rand era convins că Ogierul nu avea să reziste prea mult, însă lui Loial nu-i slăbiră deloc puterile. Rand îşi zise că poate era un sâmbure de adevăr în poveştile lui despre cum întrecuse odată un cal. Din când în când Loial se uita în spate, dar strigătele Iscoadelor şi urletele trolocilor se auzeau din ce în ce mai slab.

Loial nu-şi încetini paşii nici măcar atunci când povârnişul deveni mai abrupt şi intră în tabără răsuflând doar ceva mai anevoie.

— L-aţi luat. Glasul i se umplu de bucurie când văzu sipetul bogat împodobit pe şaua lui Loial. Era din nou îmbrăcată în rochia ei, care îi părea lui Rand albă ca zăpada. Ştiam că o să iei hotărârea care trebuie. Pot... să mă uit la el?

— V-a urmărit careva, Seniore? întreba Hurin neliniştit. Se

zgâia la sipet, cu un soi de teamă respectuoasă, dar privirea îi aluneca în noapte, în josul muntelui. Dacă v-au urmărit, trebuie să ne mişcăm repede.

— Nu cred. Mergi la locul unde ai stat de strajă şi vezi dacă zăreşti ceva. Rand descălecă, iar Hurin se grăbi să plece. Selene, nu ştiu cum se deschide sipetul. Loial, tu ştii? Ogierul scutură din cap.

— Să încerc şi eu... Şaua lui Loial era foarte sus chiar şi pentru o femeie de înălţimea lui Selene. Întinse mâinile ca să atingă modelele meşteşugit lucrate de pe sipet, îşi trecu palmele peste ele, apăsă. Se auzi un zgomot sec, apoi dădu capacul la o parte.

Selene se ridică în vârful picioarelor ca să bage mâna înăuntru, dar Rand se aplecă peste umărul ei şi scoase Cornul lui Vaiere. Îl mai văzuse o dată, dar nu îl atinsese până atunci. Deşi frumos, nu te făcea să te gândeşti la ceva foarte vechi sau la o putere nemaipomenită. Un corn încovoiat, auriu, ce lucea în lumina palidă, cu nişte cuvinte gravate în argint în jurul pâlniei. Puse degetul pe literele ciudate. Păreau să atragă strălucirea lunii.

— *Tia mi aven Moridin isainde vadin,* spuse Selene. „Mormintele nu îmi stăvilesc chemarea." Ai să fii un bărbat mai de seamă decât Artur Aripă-de-Şoim.

— O să-l duc Seniorului Agelmar, în Shienar. „Ar trebui să meargă în Tar Valon, îşi zise Rand, dar am terminat cu femeile Aes Sedai. N-are decât să-l duca Agelmar sau Ingtar." Aşeză Cornul la loc în sipet; strălucea în lumina lunii de îţi lua ochii.

— Eşti nebun, spuse Selene.

Rand se cutremură la auzul acestui cuvânt.

— Nebun sau nu, asta o să fac. Ţi-am mai spus, Selene, nu vreau să dobândesc glorie. Acolo, am crezut că vreau. O vreme am crezut că vreau tot felul de lucruri... „Lumină, e atât de frumoasă! Egwene. Selene. Nu sunt vrednic de nici una dintre ele. Era ceva care părea să pună stăpânire pe mine. *Saidinul* a venit după mine, dar l-am alungat cu sabia. Sau şi asta e o nebunie?" Trase adânc aer în piept. Locul Cornului lui Vaiere e în Shienar. Sau, dacă nu, Seniorul

Agelmar va şti ce să facă cu el.

Hurin se ivi din nou în tabără.

— Au făcut din nou focul, Senior Rand, mai mare decât până acum. Şi mi s-a părut că am auzit strigate. Jos, printre dealuri. Nu cred că au început să urce muntele.

— M-ai înţeles greşit, Rand, spuse Selene. Acum nu mai e cale de întoarcere. Ai o datorie. Aceste Iscoade ale Întunericului nu vor pleca pur şi simplu doar pentru că le-ai luat Cornul. Nici vorbă de aşa ceva. Dacă nu îi omori pe toţi, or să te urmărească tot aşa cum i-ai urmărit şi tu pe ei.

— Nu! Loial şi Hurin părură surprinşi de înfocarea din glasul lui Rand. Îşi îmblânzi tonul. Nu ştiu cum i-aş putea omorî pe toţi. S-ar putea să nu izbutesc niciodată.

Selene clătină din cap, iar părul ei lung se undui.

— Înseamnă că nu te poţi întoarce, trebuie să mergi înainte. Poţi să ajungi cu mai multă uşurinţă la Cairhien decât să te întorci în Shienar. Gândul ca vei mai petrece câteva zile în tovărăşia mea te apasă atât de greu?

Rand se uită ţintă la sipet. Tovărăşia lui Selene nu era defel o povară, dar, când era în preajmă, se gândea la tot felul de lucruri la care nu se cădea să se gândească. Cu toate acestea, dacă se întorceau către miazănoapte, însemna să îi înfrunte pe Fain şi pe cei care îl însoţeau. Selene avea dreptate. Fain nu avea să renunţe. Nici Ingtar nu avea să renunţe. Dacă Ingtar mergea în continuare spre miazăzi – iar Rand nu vedea de ce nu ar fi făcut-o – mai devreme sau mai târziu avea să ajungă şi el la Cairhien.

— Cairhien, încuviinţă Rand. Va trebui să îmi araţi unde stai, Selene. N-am fost niciodată la Cairhien. Întinse mâna ca să închidă sipetul.

— Ai mai luat şi altceva de la Iscoadele Întunericului? întrebă Selene. Vorbeai mai devreme de un pumnal.

„Cum de-am uitat?” Lăsă sipetul cum era şi scoase pumnalul de la cingătoare. Lama goală curbată ca un corn, plăselele ca nişte şerpi aurii. Pe mâner era un rubin imens, cât unghia de la degetul mare, care scânteia în lumina lunii, parcă prevestind ceva rău. Oricât de împodobit era, oricât de ticăloşit ştia că este, părea un cuţit obişnuit.

— Ai grijă să nu te tai, spuse Selene.

Rand se înfioră. Dacă era primejdios să îl ţii în mână, nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă te tăiai.

— E din Shadar Logoth, le zise el celorlalţi. Îl pângăreşte pe cel care îl poartă prea multă vreme, îl afectează până în măduva oaselor, aşa cum şi Shadar Logoth e atins de mană. E nevoie de Tămăduirea femeilor Aes Sedai, altminteri spurcăciunea te ucide.

— Deci asta se întâmplă cu Mat, spuse Loial încetişor. Nici nu bănuiam. Hurin se holbă la pumnalul din mâna lui Rand şi îşi şterse mâinile de surtuc. Amuşinarul nu părea deloc încântat.

— Nici unul dintre noi nu trebuie să punem prea mult mâna pe el, continua Rand. O să găsesc o cale să-l duc...

— E primejdios. Selene se încruntă, ca şi cum şerpii erau adevăraţi şi veninoşi. Aruncă-l. Lasă-l aici sau îngroapă-l dacă nu vrei să cadă în mâinile altcuiva, dar scapă de el.

— Mat are nevoie de el, spuse Rand cu hotărâre în glas.

— E prea primejdios. Ai zis şi tu.

— Are nevoie de el. Su... Femeile Aes Sedai au spus că Mat o să moară dacă nu au pumnalul ca să-l Tămăduiască. „Încă mai e legat de ele, dar pumnalul acesta va tăia toate legăturile. Până nu scap de pumnal şi de Corn, o să fiu şi eu legat de ele, dar tot n-o să joc după cum vor ele.”

Puse pumnalul în sipet, în pâlnia Cornului – intra perfect – şi închise capacul. Se auzi un pocnet puternic.

— O să ne ferească de el. Spera că aşa va fi. Lan zicea că trebuie să pari foarte încrezător îndeosebi atunci când te îndoieşti cel mai mult.

— Sipetul precis o să ne ferească de el, zise Selene posacă. Şi acum aş vrea să îmi continuu somnul.

Rand scutură din cap.

— Suntem prea aproape. Uneori Fain pare că ştie cum să mă găsească.

— Caută alinare în Contopire dacă ţi-e frică, spuse Selene.

— Până dimineaţă vreau să fim cât mai departe de Iscoadele Celui Întunecat. O să-ţi înşeuez iapa.

— Îndărătnic! părea furioasă şi, când se uită la ea, gura i

se arcui într-un zâmbet, dar în ochii ei întunecaţi nu era nici urmă de veselie. E bine ca bărbatul să fie îndărătnic, după ce... Nu-şi mai termină vorba, şi tocmai asta îl puse pe gânduri. Femeile lăsau adesea lucrurile nespuse, iar, din ceea ce îşi dusese el seama până atunci, exact ceea ce nu spuneau avea mare însemnătate. Selene privi în tăcere cum pune şaua pe iapa cea albă şi se apleacă să strângă chingile.

— Adu-i pe toţi aici! mârâi Fain. Trolocul cu bot de capră se trase departe de el. Focul ce ardea cu vâlvătaie lumina vârful dealului, aruncând umbre tremurătoare. Iscoadele se înghesuiră lângă foc; le era teamă să stea pe întuneric cu restul trolocilor. Adu-i pe toţi cei care încă n-au murit şi dacă se gândeşte vreunul să fugă, spune-le că or să păţească ce a păţit şi ăsta de aici. Arătă spre primul troloc care venise să îi spună că al'Thor nu era de găsit. Încă se mai zvârcolea pe pământul mânjit de propriul lui sânge, dând din copite. Du-te, şopti Fain, iar trolocul cu bot de capră o zbughi în noapte.

Fain privi dispreţuitor la ceilalţi oameni – „Or să-mi fie şi ei de folos" – apoi se întoarse ca să se uite spre Pumnalul Ucigaşului-de-Neam. Al'Thor era undeva pe acolo, în munţi. Şi avea Cornul lui Vaiere. Scrâşni din dinţi la acest gând. Ceva îl trăgea spre munţi, deşi nu ştia unde anume. Spre al'Thor. Atâta îi mai rămânea din... Darul... Celui Întunecat. Aproape că nu se mai gândise la asta, încercase să nu se mai gândească, dar, deodată, după ce Cornul dispăruse – dispăruse! – al'Thor era acolo, ademenindu-l, aşa cum un câine este ademenit de o bucată de carne.

— Nu mai sunt câine! Nu mai sunt câine! Auzi cum cei de lângă foc se foiesc neliniştiţi, dar nu se sinchisi de ei. Vei plăti pentru ce mi-ai făcut, al'Thor! Lumea întreagă va plăti! Izbucni într-un râs de nebun. Lumea întreagă va plăti!

CAPITOLUL 20

Saidin

Rand îi puse să meargă toată noaptea, îngăduindu-le să se oprească doar puţin în zori, ca să se poată odihni caii. Ca să se poată odihni Loial. Cum sipetul din aur şi argint în care se afla Cornul lui Vaiere îi ocupa toată şaua, Ogierul mergea pe jos în faţa calului lui uriaş, fără să se plângă, fără să-şi încetinească paşii. La un moment dat în timpul nopţii trecuseră hotarul Cairhienului.

— Vreau să-l mai văd o dată, spuse Selene când se opriră. Descălecă şi se îndreptă cu paşi mari spre calul lui Loial. Umbrele lor subţiri se alungeau spre apus; soarele se iţea deasupra orizontului. Dă-l jos, *alantin.* Loial începu să desfacă legăturile. Cornul lui Vaiere.

— Nu, se împotrivi Rand, descălecând de pe Roşcat. Loial, nu. Ogierul se uită la Rand, apoi la Selene; urechile-i mişcau a neîncredere, dar îşi trase mâna înapoi.

— Vreau să văd Cornul, zise Selene pe un ton poruncitor. Rand era convins că nu era mai mare decât el, însă în clipa aceea părea la fel de bătrână şi de neînduplecată ca munţii şi mai mândră decât Regina Morgase însăşi.

— Cred că ar trebui să ţinem pumnalul dosit, răspunse Rand. S-ar putea să fie la fel de primejdios până şi să ne uităm la el. Să-l lăsam acolo până când pot să i-l dau lui Mat. El... el îl va duce apoi femeilor Aes Sedai. „Şi ce vor cere oare în schimbul Tămăduirii? Dar nu are de ales.” Se simţea puţin vinovat că se bucura că el, cel puţin, terminase cu femeile Aes Sedai. „Am terminat cu ele. Într-un fel sau altul.”

— Pumnalul. Nu-ţi pasă decât de pumnal. Ţi-am zis să scapi de el. Cornul lui Vaiere, Rand.

— Nu.

Veni spre el, cu o legănare în mers care îl făcu să se simtă de parcă i-ar fi rămas ceva în gât.

— Nu vreau decât să îl văd la lumina zilei. Nici n-o să-l

ating. O să-l ţii tu. O să-mi aduc mereu aminte de tine cum ţineai Cornul lui Vaiere în mână. Îi prinse mâinile între ale ei; atingerea îl înfioră şi simţi cum i se usucă gura.

O să-şi aducă aminte... După ce va pleca... Ar putea să închidă pumnalul la loc de îndată ce scotea Cornul din sipet. Ar fi minunat să ţină Cornul în mâna şi să se uite la el la lumină.

Şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre Profeţiile Dragonului. Singura dată când straja unui neguţător povestise câte ceva despre ele, în Emond's Field, Nynaeve rupsese o mătură de umerii bărbatului. În puţinul pe care îl auzise nu era pomenit şi Cornul lui Vaiere.

„Femeile Aes Sedai care încearcă să mă pună să fac ce vor ele." Selene se uita încă ţintă în ochii lui, iar chipul îi era atât de tânăr şi de frumos, încât îi venea să o sărute, în pofida gândurilor care îi treceau prin cap. Nu mai văzuse niciodată o Aes Sedai purtându-se aşa, şi ea părea tânără, nu fără vârstă. „O fată de un leat cu mine n-ar putea fi Aes Sedai. Însă..."

— Selene, zise el cu blândeţe, eşti cu adevărat Aes Sedai?

— Aes Sedai, zise Selene, aproape pufnind şi ridicând mâinile. Aes Sedai! Tot timpul îmi arunci asta în faţă! Trase adânc aer în piept şi îşi netezi rochia, ca şi cum voia să se adune. Sunt ceea ce sunt. Nu sunt Aes Sedai! După care se cufundă într-o răceală tăcută, ce făcea până şi soarele dimineţii sa pară neprietenos.

Loial şi Hurin fura cât se poate de cuviincioşi, încercând să facă conversaţie şi ascunzându-şi stinghereala când Selene îngheţa cu privirea. Merseră mai departe. Până seara, când făcură tabăra lângă un pârâiaş de munte din care aveau să ia peşte pentru cină, Selene îşi recăpătă întru câtva voia bună şi începu să palavragească cu Ogierul despre cărţi şi să vorbească frumos cu Hurin.

Totuşi, lui Rand abia dacă îi adresa vreun cuvânt, mărginindu-se să răspundă la ceea ce zicea el; aşa făcu şi în seara aceea, şi în ziua următoare, pe când înaintau printre munţii ce se înălţau de-o parte şi de alta, din ce în ce mai sus, ca nişte ziduri înalte, cenuşii şi crenelate. Dar de fiecare dată când Rand se uita la ea, îl privea şi zâmbea. Câteodată era un zâmbet care îl făcea şi pe el să zâmbească, alteori unul care îl

făcea să îşi dreagă glasul şi să roşească din pricina propriilor lui gânduri, iar altă dată acel zâmbet misterios, plin de subînţelesuri, pe care îl avea uneori Egwene. Era un fel de zâmbet care îl sâcâia – dar măcar zâmbea.

„Nu e cu putinţă să fie Aes Sedai.”

Drumul începu să o ia la vale şi, aproape de asfinţit, Pumnalul Ucigaşului-de-Neam se preschimbă în cele din urmă în dealuri, vălurite, rotunde, cu arbuşti în loc de copaci, cu desişuri în loc de păduri. Era o simplă cărare bătătorită, folosită probabil, din când în când, de câteva căruţe rătăcite. Unele dealuri fuseseră tăiate în trepte, ca să se facă ogoare, ogoare pline de grâne, dar pustii la acea oră a zilei. Nici una dintre fermele răzleţe nu era destul de aproape, aşa că Rand nu desluşi decât că erau toate făcute din piatră.

Când văzu satul din faţă, câteva ferestre erau deja luminate: începea să se lase întunericul.

— Astă-seară o să dormim în paturi adevărate, spuse el.

— O să-mi facă mare plăcere, Senior Rand. Hurin râse. Loial dădu şi el din cap.

— Un han de sat, zise Selene dispreţuitor. Murdar, de bună seamă şi plin de bărbaţi nespălaţi care beau bere. De ce nu putem dormi iar sub cerul liber? Am descoperit că-mi place.

— Nu cred că ţi-ar plăcea dacă Fain ne-ar prinde din urmă în timp ce dormim, el şi trolocii lui, răspunse Rand. Mă urmăreşte, Selene. Vrea şi Cornul, fireşte, dar mai ales vrea să mă prindă pe mine. De ce crezi că am stăruit să stea mereu cineva de strajă în nopţile trecute?

— Dacă Fain ne prinde din urmă, o să-l înfrunţi. Vocea îi era plină de încredere. Şi apoi, s-ar putea ca în sat să fie Iscoade.

— Dar chiar dacă ar şti cine suntem, nu pot face prea multe cu toţi sătenii în jur. Doar dacă nu crezi ca toţi oamenii din sat sunt Iscoade ale Celui Întunecat.

— Şi dacă află că ai la tine Cornul? Chiar dacă tu nu te gândeşti la glorie, până şi fermierii visează să ajungă bărbaţi de seamă.

— Are dreptate, Rand, spuse Loial. Mă tem că până şi

fermierii ar vrea să pună mâna pe el.

— Desfă pătura Loial şi pune-o peste sipet. Acoperă-l. Loial făcu întocmai, iar Rand dădu din cap, mulţumit. Era limpede că sub pătura vărgată a Ogierului era o cutie sau un cufăr, dar nimic nu dădea de bănuit că ar fi mai mult decât un cufăr de călătorie. Cufărul de haine al Domniţei, spuse Rand, rânjind şi făcând o plecăciune.

Selene îi primi vorbele în tăcere şi cu o privire în care nu se citea nimic. Câteva clipe mai târziu, porniră din nou.

Aproape imediat, undeva în stânga lui Rand, o scânteiere a soarelui care apunea lumină ceva de pe jos. Ceva mare. Ceva foarte mare, judecând după strălucire. Curios, întoarse calul înspre acolo.

— Seniore, zise Hurin. Satul?

— Vreau să văd asta mai întâi, răspunse Rand. „E mai strălucitor decât soarele pe apă. Ce-ar putea fi?"

Avea ochii aţintiţi asupra luminii care se vedea în faţă şi fu mirat când Roşcatul se opri. Fu cât pe-aci să-l mâne mai departe, dar îşi dădu seama că se aflau pe marginea unei prăpăstii de lut, o scobitură uriaşă în pământ. Săpaseră în deal până la vreo sută de paşi adâncime. Dispăruse probabil mai mult de un deal şi poate şi nişte ogoare, căci, pe lăţime, gaura era de zece ori mai mare. De partea cealaltă părea să fie un soi de rampă. Pe fundul scobiturii erau vreo doisprezece oameni, care făceau focul; acolo jos era deja întuneric. Din loc în loc mai sclipea câte o armură, iar la brâu le atârnau săbii. Rand abia dacă se uită la ei.

Din lut se înălţa o mână gigantică de piatră în care era o sferă de cristal, ce strălucea în lumina ultimelor raze de soare. Rand rămase cu gura căscată văzând cât e de mare; o minge netedă – era convins că nu avea nici cea mai mică zgârietură – de vreo douăzeci de picioare diametru.

Puţin mai încolo, fusese dezgolit un chip de piatră, pe măsura mâinii. Chipul unui bărbat cu barbă, care ţâşnea din pământ cu maiestatea vârstei înaintate; în trăsăturile lui păreau să se citească înţelepciunea şi cunoaşterea.

Hăul se formă singur; într-o clipă era întreg, iar *saidinul* sclipea, chemându-l. Era atât de concentrat asupra chipului şi

mâinii, încât nici nu băgă de seamă ce se petrecuse. Auzise odată un căpitan de corabie vorbind despre o mână enormă care ţinea o sferă imensă de cristal; Bayle Domon spunea că ar ieşi dintr-un deal de pe Insula Tremalking.

— E primejdios, zise Selene. Haide, Rand.

— Cred că pot găsi o cale să cobor, răspunse Rand, absent. *Saidinul* îi cânta. Mingea uriaşa lucea alb în lumina soarelui la apus. I se părea că, în străfundurile cristalului, lumina se învârtejea şi dansa pe cântecul *saidinului.* Se întrebă de ce oamenii de jos nu îşi dădeau seama de asta.

Selene se apropie şi îl apucă de mână.

— Te rog, Rand, trebuie să vii.

Rand se uită la ea, nedumerit, apoi îşi plimbă mâna pe braţul ei, până la faţă. Selene părea cu adevărat îngrijorată, poate îi era chiar frică. Dacă malul nu cedează sub greutatea cailor şi nu ne frângem gâtul, oricum oamenii aceia de jos stau de pază, ori asta înseamnă că cel care i-a pus de strajă nu vrea să pătrundă acolo orice trecător. La ce bun să te fereşti de Fain, dacă vei fi prins de gărzile unui Senior? Vino.

Deodată – un gând îndepărtat – îşi dădu seama că era împresurat de hău. *Saidinul* cânta, iar sfera zvâcnea – o simţea chiar şi fără să o vadă – şi îi trecu prin cap că, dacă avea să cânte şi el cântecul pe care îl cânta *saidinul,* acel chip uriaş de piatră va deschide gura şi va cânta odată cu el. Odată cu el şi cu *saidinul.* Într-un glas.

— Te rog, Rand, spuse Selene. O să merg în sat cu voi. Şi n-o să mai pomenesc niciodată de Corn. Vino!

Încercă să iasă din gol... Dar nu izbuti. *Saidinul* cânta ademenitor, iar lumina din sferă pulsa ca o inimă. Ca inima lui. Loial, Hurin şi Selene se uitau ţintă la el, dar nu păreau să vadă minunata strălucire care izvora din cristal. Încercă să alunge hăul. Era neclintit precum granitul; plutea într-un gol tare ca piatra. Cântecul *saidinului,* cântecul sferei – le simţea înfiorându-i oasele. Se îndârji; nu voia să se lase; căută în adâncurile lui... „Nu voi...”

— Rand. Nu ştia a cui era vocea.

„...Căuta esenţa a ceea ce era...”

„...Nu voi...”

— Rand. Cântecul îl potopea, umplea golul.

„...Atinge piatra, fierbinte de la soarele nemilos, rece de la noaptea neîndurătoare...”

„...Nu...”

Lumina îl umplea, îl orbea.

— Până dispare răcoarea, murmură el, până dispare apa...

Puterea puse stăpânire pe el. Era una cu sfera.

— ...În Umbră cu dinţii dezveliţi...

Puterea era a lui. Puterea era a lui.

— ...Să scuipăm în ochiul lui Foc-n-Văz...

Puterea de a Frânge Lumea.

— ...În Ziua Ultimă! Ultimele vorbe le spuse ţipând, iar golul se risipi. Roşcatul sări în lături când îl auzi strigând; lutul se fărâmiţă sub copitele armăsarului, alunecând în groapă. Murgul căzu în genunchi. Rand se aplecă în faţă, trase de hăţuri, iar Roşcatul se ridică anevoie în picioare şi se îndepărtă de marginea prăpastiei.

Văzu că toţi se zgâiau la el. Selene, Loial, Hurin.

— Ce s-a întâmplat? „Golul...” Duse mâna la frunte. Nu izbutise să risipească golul, iar strălucirea *saidinului* devenise mai puternică şi... Nu-şi mai aducea aminte nimic altceva. *Saidinul.* Îi era frig. Am făcut... ceva? Se încruntă, încercând să-şi amintească. Am spus ceva?

— Stăteai acolo ţeapăn ca o statuie, zise Loial, mormăind ceva, fără să ne bagi în seamă. N-am priceput ce spuneai, însă la sfârşit ai strigat „Ultimă!” atât de tare de ai fi trezit şi morţii, iar Roşcatul aproape că a căzut în gol. Eşti cumva bolnav? Pe zi ce trece te porţi tot mai ciudat.

— Nu sunt bolnav, spuse Rand tăios, apoi îşi îmblânzi glasul. N-am nimic, Loial. Selene se uita la el temătoare.

Din groapă se auziră vocile oamenilor, vorbind nedesluşit.

— Seniore Rand, zise Hurin, cred că ne-au văzut. Dacă ştiu cum să urce pe partea asta, o sa ne trezim cu ei aici numaidecât.

— Da, grăi şi Selene. Hai să plecăm.

Rand aruncă o privire la scobitura din pământ, apoi ridică repede ochii. Cristalul uriaş reflecta lumina soarelui ce apunea, dar nu voia să se uite la ea. Aproape că îşi amintea...

ceva legat de sferă.

— Nu văd de ce i-am aştepta. N-am făcut nimic. Să mergem la un han. Îl întoarse pe Roşcat spre sat şi curând lăsară groapa şi străjile în urmă.

Ca multe alte sate, Tremonsien se întindea pe vârful unui deal, dar, cum văzuseră şi la alte ferme pe lângă care trecuseră, dealul fusese tăiat în trepte, susţinute de ziduri de piatră. Casele pătrate de piatră erau aşezate pe bucăţi de pământ precis fixate, cu grădini de aceeaşi mărime, de-a lungul câtorva uliţe drepte care se întretăiau în unghiuri şi ele drepte. Ideea că ar fi fost nevoie şi de nişte uliţe şerpuitoare care să meargă de jur împrejurul dealului nu părea a fi fost pe placul celor de acolo.

Totuşi, oamenii erau destul de deschişi şi de prietenoşi şi se opreau ca să se salute, cu toate că se grăbeau să îşi termine treburile înainte de lăsarea întunericului. Erau scunzi – nici unul nu-i venea lui Rand mai sus de umăr şi puţini dintre ei erau de înălţimea lui Hurin – cu ochi întunecaţi, cu pielea deschisă la culoare, cu feţe înguste şi îmbrăcaţi în haine închise; doar câţiva purtau pe piept fâşii de pânză de diferite culori. Aerul mirosea a mâncare – cu mirodenii ciudate, după părerea lui Rand – deşi câteva gospodine încă mai stăteau la taclale la uşă; uşile erau împărţite în două, aşa încât partea de sus putea rămâne deschisă când cea de jos era închisă. Oamenii se uitară curioşi la nou-veniţi, fără duşmănie. Unii dintre ei îl priviră ceva mai îndelung pe Loial, un Ogier care mergea pe lângă un cal mare cât un armăsar Dhurran, dar asta fu tot.

Hanul din vârful dealului era şi el din piatră, ca şi toate celelalte case, iar numele era pictat pe o tăbliţă care atârna deasupra uşilor late. *La nouă inele.* Rand descălecă, zâmbind, şi îl legă pe Roşcat de unul din stâlpii din faţă. *Cele nouă inele* fusese una din poveştile lui preferate când era copil; pesemne că încă era preferata lui.

Selene încă părea tulburată când o ajută să se dea jos de pe cal.

— Te simţi bine? o întrebă. Nu te-am speriat, nu? Roşcatul nu s-ar fi prăbuşit niciodată cu mine în şa. Se întrebă ce se

petrecuse cu adevărat.

— M-ai îngrozit, răspunse ea, cu glasul sugrumat, iar eu nu mă sperii uşor. Ai fi putut să te omori, să omori... Îşi netezi rochia. Pleacă cu mine. În seara asta. Acum. Ia Cornul lui Vaiere şi voi rămâne lângă tine toată viaţa. Gândeşte-te la asta. Eu lângă tine, tu ţinând în mână Cornul lui Vaiere. Şi nu este decât începutul, îţi făgăduiesc. Ce altceva ţi-ai mai putea dori?

Rand clătină din cap.

— Nu pot, Selene. Cornul... Se uită în jur. Un bărbat aruncă o privire peste drum de la fereastră, apoi trase perdelele; se lăsa noaptea şi pe uliţă nu mai era nimeni în afară de Loial şi de Hurin. Cornul nu e al meu. Ţi-am mai spus. Selene îi întoarse spatele, ascunzându-se în mantia albă ca în dosul unui zid de cărămidă.

CAPITOLUL 21

La nouă inele

Rand se aştepta ca sala mare a hanului să fie goală, căci era aproape ora cinei, însă văzu vreo şase oameni înghesuiţi la o masă şi jucând zaruri printre ţapii de bere, iar un altul stătea singur şi mânca. Deşi cei cu zarurile nu păreau să aibă arme şi nu purtau armură, ci doar surtuce simple şi pantaloni albastru-închis, ceva din ţinuta lor îl făcu pe Rand să creadă că erau soldaţi, îşi îndreptă privirea spre bărbatul singuratic. Un ofiţer, cu carâmbii cizmelor înalte lăsaţi în jos, cu sabia proptită de masă, lângă scaun. Pe pieptul hainei albastre avea o fâşie roşie şi una galbenă, de la un umăr la celalalt; partea din faţă a capului era rasă, iar la spate avea părul lung şi negru. Soldaţii aveau părul tuns scurt, toţi la fel. Toţi şapte se întoarseră să se uite la Rand şi la tovarăşii săi când intrară în han.

Hangiţa era o femeie zveltă, cu nas lung şi păr cărunt, dar ridurile de pe chipul ei păreau să facă mai degrabă parte din zâmbetele cu care întâmpina pe toată lumea. Se apropie zorită de ei, ştergându-şi mâinile de şorţul alb ca zăpada.

— Bună seara – privirea-i ageră zări imediat haina roşie brodată cu fir de aur a lui Rand şi frumoasa rochie albă a lui Selene – Seniore, Domniţă. Sunt Maglin Madwen, Seniore. Fiţi bineveniţi la hanul meu. Şi un Ogier. Nu vedem prea mulţi prin părţile astea, prietene. Vii cumva de la *steddingul* Tsofu?

Loial izbuti să facă o plecăciune, în pofida greutăţii sipetului.

— Nu, hangiţo. Vin din cealaltă parte, din Ţinuturile de la Hotar.

— Din Ţinuturile de la Hotar, zici. Şi dumneata, Seniore? Iartă-mi îndrăzneala, dar nu semeni cu oamenii de la Hotar.

— Sunt din Ţinutul celor Două Râuri, jupâneasă Madwen, din Andor. Aruncă o privire spre Selene – nici măcar nu părea să bage de seamă că exista; abia dacă părea să îşi dea

seama că e într-o cameră şi că sunt şi alţi oameni acolo. Domniţa Selene e din Cairhien, din capitală, iar eu sunt din Andor.

— Cum spui, Seniore. Jupâneasa Madwen privi sabia lui Rand; bâtlanii de bronz se vedeau desluşit pe teacă şi pe plasele. Se încruntă uşor, dar peste o clipă era din nou surâzătoare. Vrei probabil ceva de mâncare, Seniore, pentru dumneata şi Domniţa dumitale, şi pentru cei ce vă însoţesc. Şi odăi, de buna seamă. O să am grijă şi de cai. Am o masă bună, chiar aici, şi nişte carne de porc cu ardei pe foc. Aţi plecat în căutarea Cornului lui Vaiere?

Rand, care mergea în spatele ei, aproape că se împiedică.

— Nu! De ce crezi asta?

— Nu te supăra, Seniore. Au mai trecut doi pe aici luna asta, primeniţi ca să arate ca nişte eroi adevăraţi – nu că aş vrea să spun acelaşi lucru şi despre dumneata, Seniore. Nu vin prea mulţi străini pe ici, doar neguţătorii din capitală care cumpără orz şi ovăz. Cred că Alaiul nu a plecat încă din Illian, dar poate că sunt unii care cred că nu au neapărată nevoie de binecuvântare şi că or s-o ia înaintea celorlalţi dacă nu trec pe acolo.

— Nu am plecat în căutarea Cornului, jupâneasă. Rand se feri să se uite la legătura din braţele lui Loial; pătura cu dungi colorate atârna deasupra braţelor groase ale Ogierului şi ascundea bine sipetul. Fireşte că nu. Ne îndreptăm spre capitală.

— Cum spui, Seniore. Iartă-mă că te întreb, Domniţa se simte bine?

Selene se uită la ea şi vorbi pentru prima dată.

— Mă simt foarte bine.

Glasul ei era atât de rece, încât o clipă amuţiră cu toţii.

— Nu eşti din Cairhien, jupâneasă Madwen, zise deodată Hurin. Împovărat cu desagii şi cu boccelele lui Rand, semăna cu o căruţa pe două picioare. Iartă-mă, dar nu pari.

Jupâneasa Madwen ridică din sprâncene, îi aruncă o privire lui Rand, apoi zâmbi.

— Ar fi trebuit sa îmi dau seama că îţi laşi oamenii să spună ce vor, dar m-am obişnuit să... Se uită spre ofiţerul

care îşi vedea acum de masă. Lumină, nu, nu sunt din Cairhien, dar bărbatul meu era. Am trăit cu el douăştrei de ani şi când a murit – Lumina să-l ocrotească – eram pregătită să mă întorc în Lugard, dar tot el a avut ultimul cuvânt. Mi-a lăsat mie hanul, iar fratelui lui banii, ori eu eram convinsă că are să fie invers. Tare şiret era Barin, ca de altfel toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, mai ales cei din Cairhien. Nu vreţi să staţi jos, Seniore, Domniţă?

Hangiţa clipi mirată când Hurin se aşeză la masă cu ei – Ogierul era una, dar era limpede că, în ochii ei, Hurin era un simplu slujitor. Se mai uita o dată la Rand, apoi se grăbi spre bucătărie; curând după aceea nişte fetişcane intrară în sala mare cu mâncarea, chicotind şi zgâindu-se la Senior, la domniţa lui şi la Ogier, până când jupâneasa Madwen le trimise înapoi la treabă.

La început, Rand se holbă la mâncare, parcă şovăind. Carnea de porc era tăiată în bucăţi mici şi amestecată cu fâşii de ardei galben, mazăre şi tot felul de legume şi alte lucruri pe care nu le mai văzuse până atunci, totul într-un sos gros şi limpede. Mirosea deopotrivă dulce şi iute. Selene abia dacă se atinse de farfurie, însă Loial mânca cu poftă.

Hurin rânji la Rand pe deasupra furculiţei.

— Cei din Cairhien pun nişte mirodenii tare curioase în mâncare, Senior Rand, dar nu e rea deloc.

— N-o să te muşte, Rand, adăugă Loial.

Rand lua o înghiţitură codindu-se şi mai că rămase cu gura căscată de uimire. Gustul era pe potriva mirosului, dulce şi iute la un loc, carnea de porc era crocantă pe afară şi moale înăuntru; zece gusturi şi condimente diferite se amestecau, contopindu-se, opunându-se. Nu semăna cu nimic din ceea ce mâncase până atunci. Avea un gust nemaipomenit. Mâncă tot, iar când jupâneasa Madwen se întoarse cu fetişcanele ca să strângă masa aproape că îi veni să mai ceară, aşa cum făcu Loial. Farfuria lui Selene era pe jumătate plină, dar făcu semn unei fetişcane să i-o ia din faţă.

— Cu plăcere, prietene Ogier. Hangiţa surâse. Cei ca dumneata au nevoie de multă mâncare. Catrine, mai adu repede o porţie. Una dintre fetişcane pleca în grabă. Jupâneasa

Madwen se întoarse spre Rand, zâmbind în continuare. Seniore, aveam pe cineva care cânta la flaut, dar s-a însurat cu o fată de la o fermă şi acum ciupeşte hăţurile de la plug. Am văzut că din legătura omului dumitale iese ceva ce aduce a cutie de flaut. Dacă tot nu mai am muzicant, îi dai voie să ne încânte cu puţină muzică?

Hurin păru stingherit.

— Nu el cântă, explică Rand. Eu cânt.

Femeia clipi des. Probabil că în Cairhien Seniorii nu cântau la flaut.

— Îmi retrag rugămintea, Seniore. Pe Lumină, nu am vrut să te jignesc. Nu aş cere niciodată cuiva ca dumneata să cânte într-un han.

Rand nu şovăi decât o clipă. Trecuse mult timp de când nu mai cântase la flaut, ci folosise sabia, iar banii din pungă nu aveau să îi ajungă pentru totdeauna. Odată ce va scăpa de hainele fistichii – după ce îi va da lui Ingtar Cornul şi lui Mat pumnalul – va avea nevoie de flaut ca să-şi plătească mâncarea cât va căuta un loc unde să fie la adăpost de femeile Aes Sedai. „Şi la adăpost de mine însumi? S-a întâmplat ceva acolo. Dar ce?"

— Nu mă deranjează, spuse el. Hurin, dă-mi cutia. Las-o să alunece. Nu era cazul să scoată la iveală mantia de Menestrel; deja se citeau multe întrebări în ochii întunecaţi ai jupânesei Madwen.

Incrustat cu aur şi argint, instrumentul părea demn de un Senior, dacă erau şi Seniori care cântau la flaut. Bâtlanul imprimat cu fierul roşu în palmă nu îl stânjenea. Alifia lui Selene fusese atât de eficace, încât aproape că uita de semn dacă nu îl vedea. Totuşi, acum îl avea în minte şi, fără să se gândească, începu sa cânte *Bâtlanul de pe aripă.*

Hurin se legăna în ritmul muzicii, iar Loial ţinea măsura bătând în masă cu degetul lui gros. Selene se uita la Rand ca şi cum s-ar fi întrebat cine este cu adevărat – „Nu sunt Senior, Domniţă. Sunt păstor şi cânt la flaut prin hanuri" – soldaţii se întrerupseră din vorbă ca să-l asculte, iar ofiţerul închise copertele de lemn ale cărţii pe care începuse să o citească. Privirea fixă a lui Selene îl înverşuna pe Rand. Se încăpăţână

să ocolească toate cântecele ce ar fi fost potrivite în palatul sau conacul unui Senior. Cânta *Doar o găleată de apă* şi *Frunza din Două Râuri, Bătrânul Jack s-a urcat în copac* şi *Pipa jupanului Priket.*

La ultimul, cei şase soldaţi începură să cânte cu voci răguşite, însă alte versuri decât cele pe care le ştia Rand.

Am mers până la Râul Iralell
doar ca să-i vedem venind pe cei din Tear.
La răsăritul soarelui
eram deja pe malul râului.
Caii lor înnegriră câmpia,
flamurile lor înnegriră cerul.
Dar noi ne-am apărat pământul
pe malul Râului Iralell.
O, ne-am aparat pământul.
Da, ne-am apărat pământul.
Ne-am apărat pământul pe malul râului
În lumina dimineţii.

Nu era prima data când Rand descoperea că un anumit cântec avea alte versuri şi alt nume în alt ţinut, câteodată chiar în diferite sate din acelaşi ţinut. Cântă împreună cu ei până când soldaţii lăsară cuvintele să se stingă, lovindu-se pe umeri, fiecare bătându-şi joc de vocea celuilalt.

Când Rand puse flautul jos, ofiţerul se ridică în picioare şi făcu un gest brusc. Soldaţii tăcură numaidecât, traseră scaunele ca să facă o plecăciune cu mâna la piept ofiţerului – şi lui Rand – apoi plecară fără să se uite înapoi.

Ofiţerul se apropie de masa lui Rand şi făcu la rândul său o plecăciune, cu mâna la inimă; partea rasă a capului părea dată cu pudră albă.

— Harul Luminii să se pogoare asupra-ţi, Seniore. Sper că nu te-au supărat cu felul în care au cântat. Sunt oameni obişnuiţi, dar te încredinţez nu au vrut să te jignească. Eu sunt Aldrin Caldevwin, Seniore. Căpitan în slujba Maiestăţii Sale, Lumina fie cu el. Privirea îi alunecă spre sabia lui Rand; acesta avu impresia că ofiţerul zărise bâtlanii de îndată de

intrase în han.

— Nu m-au jignit. Felul de a vorbi al lui Caldevwin îi aducea aminte de Moiraine – precis, toate cuvintele bine rostite. „Chiar m-a lăsat să plec liber? mă întreb dacă mă urmăreşte. Sau dacă mă aşteaptă.” Ia loc, căpitane. Te rog. Caldevwin trase un scaun de la altă masă. Spune-mi, te rog, căpitane, ai mai văzut şi alţi străini în ultima vreme? O doamnă, scundă şi subţire şi un soldat cu ochi albaştri. E înalt şi uneori îşi poartă sabia pe spate.

— N-am văzut deloc străini, răspunse ofiţerul, aşezându-se ţeapăn pe scaun. Afară de dumneata şi de Domniţa dumitale, Seniore. Pe aici nu vin prea mulţi nobili. Se uită la Loial, puţin încruntat; pe Hurin nici nu îl băgă în seamă, de parcă era un slujitor.

— Era doar o întrebare.

— Nu vreau să par necuviincios, Seniore, dar mi-ai putea spune numele dumitale? Văd atât de puţini străini încât vreau să îi cunosc pe fiecare în parte.

Rand îşi spuse numele – fără nici un titlu, dar ofiţerul nu păru să remarce acest lucru – şi adaugă, cum făcuse şi cu hangiţa:

— Din Ţinutul celor Două Râuri, din Andor.

— Un loc minunat, din câte am auzit, Seniore Rand – poţi să îţi spun aşa? – iar oamenii sunt foarte cumsecade. Nimeni din Cairhien nu a purtat aşa de tânăr o sabie cu pecetea bâtlanului. Am întâlnit odată nişte oameni din Andor, printre care şi pe Căpitanul General al Gărzilor Reginei. Mi-e ruşine să spun că nu-i mai ţin minte numele. Mi l-ai putea aminti, te rog?

Rand ştia că fetişcanele începuseră să cureţe şi să măture. Caldevwin părea că poarta o conversaţie banală, dar uitătura îi era iscoditoare.

— Gareth Bryne.

— Da, fireşte. Tânăr, şi cu o funcţie atât de înaltă.

Rand nu ridică glasul.

— Gareth Bryne are destul par alb ca să îţi fie tată, căpitane.

— Iartă-mă, Senior Rand. Vroiam să zic că a dobândit de

tânăr o funcţie atât de înaltă. Caldevwin se întoarse spre Selene şi o vreme se margini doar să se uite la ea. În cele din urmă se scutură, ca şi cum ar fi ieşit din transă. Iartă-mă că m-am zgâit aşa, Domniţă, şi iartă-mă că îndrăznesc să îţi vorbesc astfel, dar Harul Luminii nu te-a ocolit Mi-ai putea spune ce nume să dau acestei frumuseţi?

Chiar în clipa în care Selene se pregătea să deschidă gura, una dintre fetişcane scoase un ţipăt şi scăpă pe jos o lampă pe care o luase de pe o poliţă. Uleiul se împrăştie şi luă foc. Rand sări în picioare odată cu ceilalţi şi, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să facă ceva, apăru jupâneasa Madwene şi, împreună cu fetişcana, stinse flăcările cu şorţul.

— Ţi-am spus să fii cu băgare de seamă, Catrine, zise hangiţa, agitându-i sub nas şorţul acum murdar de funingine. Mâine-poimâine o să dai foc la han.

Fetişcana mai că nu izbucni în plâns.

— Am fost cu băgare de seamă, jupâneasă, dar am simţit o durere în braţ.

Jupâneasa Madwen ridică braţele.

— Mereu găseşti câte o scuză şi mereu spargi mai multe farfurii decât toate celelalte. Ei, lasă. Curăţă aici şi vezi să nu te arzi. Hangiţa se întoarse spre Rand şi ceilalţi, care încă stăteau în picioare în jurul mesei. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău. Catrine n-o să dea foc la han. E neîndemânatică cu farfuriile când începe să viseze la câte un flăcău, dar niciodată n-a mai spart o lampă.

— Aş vrea să merg în camera mea. Nu mă simt prea bine. Selene vorbea cu mare grijă, de parcă îi era greaţă, dar în afară de asta părea la fel de liniştita ca întotdeauna. Călătoria şi focul...

Hangiţa cloncăni ca o cloşcă.

— Fireşte, Domniţă. Am o odaie frumoasă pentru dumneata şi Seniorul dumitale. Să o chem pe Muma Caredwain? E foarte pricepută la ierburile de leac.

Glasul lui Selene deveni tăios.

— Nu. Şi vreau o cameră doar pentru mine.

Jupâneasa Madwen îi aruncă o privire lui Rand, după care se grăbi să o conducă pe Selene spre scări.

— Cum doreşti, Domniţă. Lidan, fii bună şi adu lucrurile Domniţei. Una din fetişcane alergă să ia desagii lui Selene de la Hurin şi femeile dispărură în sus pe scări; Selene mergea dreaptă şi nu scotea nici o vorba.

Caldevwin se uită ţintă la ele până nu se mai văzură, apoi se scutură din nou. Aşteptă până se aşeză Rand, după care îşi trase şi el scaunul.

— Iartă-mă, Senior Rand, că m-am zgâit aşa la Domniţa dumitale, dar Lumina a fost foarte binevoitoare cu dumneata. Nu vreau să te simţi jignit.

— Nu face nimic, răspunse Rand. Se întrebă dacă toţi bărbaţii gândeau ca el când se uitau la Selene. Când veneam spre sat, căpitane, am văzut o sferă uriaşă, care părea din cristal. Ce e?

Privirea ofiţerului deveni mai pătrunzătoare.

— E o parte din statuie, Senior Rand, zise el încetişor. Îl privi pe Loial; o clipa păru să chibzuiască la altceva.

— O statuie? Am văzut o mână şi un chip. Trebuie să fie imensă.

— Aşa şi este, Senior Rand. Şi veche. Caldevwin făcu o pauză. Se zice că ar fi din Vârsta Legendelor.

Rand se cutremură. Vârsta Legendelor, când, dacă era să dai crezare poveştilor, Puterea Supremă era folosită peste tot. „Ce s-a întâmplat acolo? Ştiu că a fost ceva."

— Vârsta Legendelor, spuse Loial. Da, probabil. De atunci nu a mai făcut nimeni astfel de lucruri. Ce minunăţie e acolo, căpitane. Hurin era tăcut, de parcă nu numai că nu asculta, ci nici nu era de faţă.

Caldevwin încuviinţă, fără tragere de inimă.

— Am cinci sute de lucrători în tabăra de dincolo de locul unde se fac săpăturile şi, chiar şi aşa, nu vom reuşi să o scoatem la lumină înainte de sfârşitul verii. Sunt oameni din Talpa. Eu am două treburi: să îi pun la treabă şi să îi ţin departe de sat. Celor din Talpa le place să bea şi să chefuiască, iar oamenii de aici duc nişte vieţi foarte liniştite. Din glasul lui se înţelegea că îi compătimeşte pe săteni.

Rand dădu din cap. Puţin îi păsa de cei din Talpă, oricine ar fi fost ei.

— Ce o să faci cu statuia?

Căpitanul şovăi, însă Rand îl ţintui cu privirea până răspunse.

— Galldrian a poruncit să fie dusă în capitală.

Loial clipi des.

— Vă înhămaţi la treabă grea. Nu ştiu cum puteţi căra ceva aşa de mare atât de departe.

— Aşa a poruncit Maiestatea Sa, spuse Caldevwin tăios. Va fi pusa lângă oraş, în cinstea Cairhienului şi a Casei Riatin. Ogierii nu sunt singurii care ştiu cum să care pietre. Loial păru ruşinat, iar căpitanul se domoli. Îţi cer iertare, prietene Ogier. M-am pripit şi am fost grosolan. Încă mai era puţin înţepat. Staţi mult în Tremonsien, Senior Rand?

— Plecăm mâine dimineaţă, răspunse Rand. Mergem la Cairhien.

— Şi eu trimit mâine nişte oameni înapoi în oraş. Trebuie să îi schimb tot timpul; se plictisesc dacă stau prea mult uitându-se cum mânuiesc unii târnăcoapele şi lopeţile. Nu te superi dacă merg cu dumneata, nu-i aşa? Părea să fie o întrebare, însă era limpede că nu se aştepta ca Rand să se împotrivească. Jupâneasa Madwen se ivi în capul scărilor şi ofiţerul se ridică în picioare. Te rog să mă scuzi, Senior Rand, trebuie să mă scol devreme. Pe mâine dimineaţă, aşadar. Harul Luminii să se pogoare asupra-ţi. Se înclină în faţa lui Rand, dădu scurt din cap înspre Loial şi plecă.

După ce uşile se închiseră în spatele ofiţerului, hangiţa se apropie de masă.

— Am condus-o pe Domniţă în odaia ei, Seniore. Şi am pregătit camere pentru dumneata şi slujitorul dumitale, şi pentru dumneata, prietene Ogier. Se opri şi îl cercetă pe Rand. Îmi cer iertare dacă întrec măsura, Seniore, dar cred că pot vorbi fără înconjur unui Senior care îşi lasă slujitorul să spună tot ce crede. Dacă mă înşel... nu vreau să te jignesc. Vreme de douăştrei de ani eu şi Barin Madwen ba ne-am certat, ba ne-am sărutat. Asta ca să înţelegi că ştiu despre ce vorbesc. În clipa asta crezi probabil că Domniţa dumitale n-o să mai vrea să te vadă niciodată, dar, dacă mă întrebi pe mine, eu aş zice să te duci să îi baţi la uşă astă-seară şi o să

te lase să intri. Zâmbeşte şi spune-i că a fost vina dumitale, chiar de n-a fost.

Rand îşi drese glasul şi nădăjdui că nu roşise. „Lumină, Egwene m-ar omorî dacă ar şti că m-am gândit la aşa ceva. Iar Selene m-ar omorî dacă aş face aşa ceva. Oare?” Obrajii îi luară foc.

— Mm... mulţumesc pentru sfat, jupâneasă Madwen. Odăile... Se feri să se uite spre sipetul acoperit cu pătură de lângă scaunul lui Loial; nu cutezau să se culce toţi şi să îl lase nepăzit. O să dormim toţi trei în aceeaşi cameră.

Hangiţa păru surprinsă, dar îşi reveni repede.

— Cum doreşti, Seniore. Pe aici.

Rand o urmă în sus pe scări. Loial ducea sipetul – scările gemeau sub greutatea lui şi a sipetului, însă hangiţa părea să creadă că e doar din pricina că Ogierul era atât de voinic – iar Hurin purta toţi desagii şi mantia strânsă în care erau harfa şi flautul.

Jupâneasa Madwen aduse un al treilea pat în odaie şi se grăbi să îl facă. Unul dintre paturi se întindea aproape dintr-un capăt în altul al camerei şi era limpede că îl pregătise de la început pentru Loial. Abia dacă te puteai strecura printre paturi. De îndată ce hangiţa plecă, Rand se întoarse spre ceilalţi. Loial împinsese sipetul învelit în pătură sub pat şi încercă salteaua. Hurin punea jos desagii.

— Ştie vreunul dintre voi de ce era atât de bănuitor căpitanul? Căci era, sunt convins. Clatină din cap. După cum vorbea, ai fi zis că se teme să nu furăm statuia.

— *Daes Dae’mar,* Senior Rand, spuse Hurin. Marele Joc. Jocul Caselor, după cum îi spun unii. Caldevwin crede probabil că urmăreşti vreun câştig, altminteri nu ai fi aici. Şi că, orice ai face, s-ar putea să-i faci probleme, aşa că trebuie să fie cu băgare de seamă.

Rand scutură din cap.

— Marele Joc? Ce joc?

— Nu e nici un joc, Rand, îi răspunse Loial de pe pat. Scosese o carte din buzunar, dar o ţinea nedeschisă pe piept. Nu ştiu prea multe despre asta – Ogierii nu fac astfel de lucruri – dar am auzit câte ceva. Nobilii şi Casele nobiliare

uneltesc ca să tragă foloase. Fac lucruri care cred că i-ar putea ajuta sau face rău vreunui duşman, sau amândouă în acelaşi timp. De obicei totul se petrece în taină sau, dacă nu, încearcă să dea impresia că fac cu totul altceva. Îşi scărpină nedumerit una din urechile păroase. Chiar şi dacă ştiu cam despre ce este vorba, tot nu pricep. Fruntaşul Haman spunea întotdeauna că nu are destulă minte cât să înţeleagă lucrurile pe care le fac oamenii, iar eu nu ştiu să fie mulţi la fel de deştepţi ca Fruntaşul Haman. Voi, oamenii, sunteţi foarte ciudaţi.

Hurin se uită pieziş la Ogier, dar spuse:

— Are dreptate cu privire la *Daer Dae'mar,* Senior Rand. Toţi cei de la miazăzi îl joacă, cei din Cairhien mai mult decât alţii.

— Soldaţii care or să vina dimineaţă fac oare şi ei parte din acest joc al lui Caldevwin? Nu ne putem permite să ne amestecăm în aşa ceva. Nu era nevoie să pomenească de Corn. Erau cu toţii conştienţi de prezenţa lui.

Loial clătina din cap.

— Nu ştiu, Rand. Caldevwin e om, deci mă aştept la orice.

— Hurin?

— Nici eu nu ştiu. Hurin părea la fel de îngrijorat ca şi Ogierul. S-ar putea să fie doar ce a spus sau... Aşa se întâmplă cu Jocul Caselor. Nu ştii niciodată. Când am fost în Cairhien am stat mai mult în Talpa, aşa că nu ştiu prea multe despre nobili, însă *Daer Dae'mar* e primejdios peste tot, dar, din câte am auzit, mai ales în Cairhien. Deodată se lumină la faţă. Domniţa Selene, Senior Rand. Ea trebuie să ştie mai multe decât mine sau Ziditorul. Poţi s-o întrebi dimineaţă.

Însă dimineaţă Selene nu mai era acolo. Când Rand coborî în sala mare, jupâneasa Madwen îi înmână un pergament sigilat.

— Iartă-mă, Seniore, dar ar fi trebuit să îmi asculţi sfatul. Ar fi trebuit să baţi la uşa Domniţei.

Rand aşteptă să plece, apoi desfăcu sigiliul de ceară albă. Pe pecete erau stele şi o semilună.

„Trebuie să te părăsesc o vreme. E prea multă lume aici şi

nu-mi place de Caldevwin. Te voi aştepta în Cairhien. Să nu crezi niciodată că sunt departe de tine. Vei fi întotdeauna în gândurile mele, tot aşa cum ştiu că şi eu voi fi în gândurile tale.”

Nu era nici o semnătură, dar scrisul acela elegant, curgător semăna cu Selene.

Împături pergamentul cu grijă şi îl puse în buzunar înainte să iasă în curte, unde îl aştepta Hurin.

Era şi Căpitanul Caldevwin acolo, însoţit de un alt ofiţer mai tânăr şi de cincizeci de soldaţi călare, care umpluseră uliţa. Cei doi ofiţeri aveau capetele descoperite, dar purtau mănuşi de fier şi platoşe lucrate în aur deasupra surtucelor albastre. La spate, fiecare ofiţer avea legată de armură o ghioagă scurtă cu o flamură mică şi albastră care le ajungea deasupra capului. Pe flamura lui Caldevwin era o singură stea albă, iar pe cea a ofiţerului mai tânăr, o cruce din două linii albe. Spre deosebire de ei, soldaţii îmbrăcaţi în armură şi cu coifuri pe cap aduceau cu nişte clopote din care se tăiase puţin metal ca să le dezvelească chipurile.

Caldevwin făcu o plecăciune când Rand ieşi din han.

— Bună dimineaţa, Senior Rand. Acesta este Elricain Tavolin, care îi conduce pe tovarăşii dumitale de drum, dacă le pot spune aşa. Celălalt ofiţer făcu la rândul său o plecăciune; avea capul ras, ca şi Caldevwin. Nu scoase nici un cuvânt.

— Puţină tovărăşie este binevenită, căpitane, spuse Rand, izbutind să pară în largul lui. Fain nu s-ar fi încumetat să înfrunte cincizeci de soldaţi, însă Rand şi-ar fi dorit să fie sigur că erau nişte simpli tovarăşi de drum.

Căpitanul aruncă o privire spre Loial, care se îndrepta spre cal ducând sipetul acoperit cu pătura.

— Grea povară, Ogierule.

Loial mai că se împiedică.

— Nu-mi place să stau departe de cărţi, căpitane. Rânji larg şi se grăbi să lege sipetul de şa.

Caldevwin se uită în jur, încruntat.

— Domniţa dumitale încă nu a coborât. Iar iapa ei nu e aici.

— A plecat deja, îi spuse Rand. A trebuit să ajungă imediat la Cairhien, în timpul nopţii.

Caldevwin ridică din sprâncene.

— În timpul nopţii? Dar oamenii mei... Iartă-mă, Seniore Rand. Îl trase deoparte pe tânărul ofiţer şi începu să îi spună ceva, cu glas scăzut şi mânios.

— A pus oameni de strajă, Senior Rand, şopti Hurin. Domniţa Selene a trecut pe lângă ei fără să fie văzută.

Rand încălecă cu o strâmbătură. Dacă mai fusese vreo şansă ca ofiţerul să nu îi bănuiască de ceva, se pare că Selene o spulberase.

— Cică e prea multă lume, mormăi el. În Cairhien e şi mai multă.

— Ai spus ceva, Seniore?

Rand ridică privirea; Tavolin veni lângă el, călare pe un jugan mare şi cenuşiu. Şi Hurin era în şa, iar Loial stătea lângă armăsarul lui. Soldaţii erau înşiraţi. Caldevwin nu se vedea nicăieri.

— Nimic nu se întâmplă aşa cum mă aştept, zise Rand.

Tavolin schiţă un zâmbet, o mică arcuire a buzelor.

— Pornim, Seniore?

Ciudatul Alai se îndreptă spre drumul bătătorit care ducea spre oraşul Cairhien.

CAPITOLUL 22

Neadormiţii

— Nimic nu se întâmplă aşa cum credeam eu, mormăi Moiraine, fără să aştepte un răspuns de la Lan.

Masa cea mare, bine lustruită, din faţa ei era plină de cărţi şi de hârtii, pergamente şi manuscrise, multe dintre ele prăfuite din pricină că fuseseră ţinute la păstrare prea multă vreme şi mâncate de timp. Din altele rămăseseră numai bucăţi. Încăperea în care se aflau părea alcătuită aproape în întregime din cărţi şi manuscrise. Peste tot erau rafturile pline; doar uşile, ferestrele şi căminul erau libere. Scaunele erau nişte jilţuri înalte şi moi, dar jumătate dintre ele, la fel ca şi cele mai multe măsuţe mici, erau acoperite cu cărţi. Ba unele aveau grămezi de cărţi şi manuscrise şi pe dedesubt. Însă numai câteva dintre ele, o grămăjoară pe care şi-o aşezase în faţă, erau ale lui Moiraine.

Femeia se ridică şi se duse la fereastră, aţintindu-şi privirile prin întuneric către luminile din sat, aflate nu prea departe. Aici nu erau în primejdia de a fi urmăriţi. Nimeni nu s-ar fi aşteptat s-o găsească aici. „Trebuie să-mi limpezesc gândurile şi s-o iau de la început, se gândi ea. Nu-mi rămâne altceva de făcut."

Nici unul dintre săteni nu bănuia că cele două surori în vârstă care locuiau în acea casă micuţa şi cochetă erau Aes Sedai. Asemenea bănuieli nu-şi aveau locul într-un locşor precum Tifan's Wells, o aşezare de fermieri, pierdută printre câmpiile din Arafel. Sătenii veneau la cele două să le ceară sfaturi pentru problemele lor şi leacuri pentru boli, şi le preţuiau ca pe nişte femei binecuvântate de Lumină, dar nu mai mult de-atât. Adeleas şi Vandene plecaseră împreună în pribegie, de bună voie, şi asta se întâmplase cu atâta vreme în urmă încât nici măcar în Turnul Alb nu mai existau multe Aes Sedai care să-şi amintească de ele şi să ştie că încă mai erau în viaţă.

Trăiau în pace, împreună cu un Străjer, la fel de în vârstă, singurul care le rămăsese. Nu renunţaseră la planul de a scrie o istorie a lumii începând cu Frângerea, şi cu cât mai multe fapte puteau aduna din vremea dinaintea ei. Cândva. Între timp, însă, aveau multe cunoştinţe de dobândit, multe taine de pătruns. Casa lor era locul cel mai potrivit în care Moiraine putea afla ceea ce căuta. Numai că nu găsise nimic.

Prinzând cu coada ochiului o mişcare, se întoarse. Lan se sprijinea de căminul din cărămidă galbenă, netulburat ca o stâncă.

— Lan, ţi-aduci aminte când ne-am întâlnit?

Se aştepta la un răspuns, la un semn, altfel nu ar fi izbutit să zărească scurta tresăltare a uneia dintre sprâncenele lui. Nu se întâmpla de multe ori să-l ia prin surprindere – dar întrebarea ei se referea la ceva de care nu pomenea de obicei nici unul dintre ei. Cu aproape douăzeci de ani în urmă ea îi spusese – cu toată mândria neabătută a cuiva încă îndeajuns de tânăr pentru a se putea numi aşa, din câte îşi amintea – că n-avea să mai vorbească vreodată despre asta şi că aştepta şi din partea lui acelaşi lucru.

— Mi-aduc aminte, îi răspunse el simplu.

— Şi tot n-ai de gând să-ţi ceri scuze, pare-mi-se. M-ai aruncat într-un iaz, spuse Moiraine, fără să zâmbească, deşi de-acum amintirea începuse s-o amuze. Eram udă până la piele. Şi asta se întâmpla în acel anotimp pe care voi, oamenii de la Hotare, îl numiţi „primăvară timpurie”. Aproape că am îngheţat.

— Mi-aduc aminte şi că am făcut focul şi ţi-am atârnat nişte pături ca să te poţi încălzi fără să se uite cineva la tine, răspunse el, răsturnând buştenii aprinşi cu vătraiul, înainte să-l atârne la loc în cui; până şi nopţile de vară erau răcoroase la Hotare. Mi-aduc aminte şi că în noaptea aceea, în timp ce dormeam, mi-ai turnat în cap jumătate din apa din iaz. Ar fi fost mult mai simplu dacă-mi spuneai că erai Aes Sedai, în loc să-mi arăţi. Şi amândoi am fi tremurat mai puţin. Şi nu trebuia să încerci să-mi iei sabia. Nu este calea potrivită de a te înfăţişa unui om de la Hotare, nici măcar pentru o femeie tânără.

— Dar chiar eram tânără şi singură, iar tu la fel de mare aşa cum eşti şi acum şi parcă şi mai fioros. Nu voiam să-ţi spun că sunt Aes Sedai. La vremea aceea, mi se părea că aveai să-mi răspunzi mai liber la întrebări dacă nu ştiai asta, începu Moiraine, apoi tăcu o clipă, cu gândul la anii care trecuseră de la acea întâlnire; fusese un lucru bun să întâlnească un tovarăş care s-o ajute în căutările ei. Dar ţi-a trecut vreodată prin minte, în săptămânile care au urmat, că aveam să-ţi cer să te legi de mine? Chiar din prima zi am fost sigură că tu aveai să fii alesul.

— Nici vorbă, răspunse el sec. Mă gândeam numai la cum să fac să te duc până în Chachin şi să rămân cu pielea întreagă. În fiecare noapte aveam parte de alte şi alte surprize. Furnicile nu le-am uitat nici acum. Cred că n-am dormit aşa cum trebuia nici măcar o noapte.

Amintindu-şi, Moiraine îşi îngădui un zâmbet slab.

— Eram tânără, repetă ea. Şi acum, după atâţia ani, cum te simţi? Legătura dintre noi a început să te apese? Nu eşti tu omul care să stea de buna voie cu laţul de gât, nici măcar cu unul atât de subţire ca al meu.

Era o remarcă înţepătoare. Aşa şi intenţionase să fie.

— Nu, rosti Lan, cu glasul netulburat, însă în acelaşi timp luă iarăşi vătraiul de la locul lui şi răscoli focul cu o asprime de care nu era nevoie; pe coş se înălţă un vârtej de scântei. Am ales, nesilit de nimeni, ştiind ce urma să am de făcut. E o cinste pentru mine să te slujesc, Moiraine Sedai, adaugă el, agăţând cu zgomot vătraiul la loc şi făcând o plecăciune solemnă. Aşa a fost şi aşa va fi mereu.

— Atunci când faci pe umilul, Lan Gaidin, pufni femeia, te porţi cu mai multă trufie decât cei mai mulţi dintre regii aflaţi în fruntea armatelor. Aşa a fost din clipa în care te-am întâlnit.

— Şi ce-i cu toată vorbăria asta despre vremurile trecute, Moiraine?

Pentru a suta oară – din câte i se părea – ea se gândi ce cuvinte să folosească.

— Înainte să plecam din Tar Valon, am pus la cale un lucru. Dacă mi se va întâmpla ceva, legătura dintre mine şi

tine va trece la alta.

El o privi în tăcere.

— Atunci când vei simţi că am murit, asta te va sili să pleci imediat în căutarea ei. Nu vreau să fii luat prin surprindere.

— Silit, şuieră el, printre dinţi, cu mânie. Niciodată până acum nu te-ai folosit de legătura noastră ca să mă obligi să fac. Credeam că o asemenea faptă nu-ţi este pe plac.

— Dacă n-aş fi făcut-o, la moartea mea ai fi fost liber şi nici cele mai aprige porunci pe care ţi le-aş fi dat n-ar mai fi stat în picioare. Nu am să-ţi dau voie să mori într-o încercare zadarnică de a mă răzbuna. Şi nici n-am să-ţi îngădui să te întorci la acel război, la fel de zadarnic, pe care-l purtai, în Mană, de unul singur. Ţinta noastră este aceeaşi, numai să poţi să înţelegi asta. Iar eu am să fac tot ce pot ca să te văd luptând cu folos. Nu vreau nici răzbunare şi nici să te ştiu murind degeaba în Mană.

— Şi crezi că asta se va întâmpla curând? întrebă el, cu glasul netulburat, cu chipul lipsit de orice expresie, ca o stâncă în bătaia viscolului din miez de iarnă; îl văzuse purtându-se aşa de multe ori, în general atunci când era pe punctul de a comite fapte sângeroase. Ai pus ceva la cale, fără mine, ceva care să te ducă la moarte?

— Am ajuns să mă bucur că aici înăuntru nu este nici un iaz, murmură ea, apoi ridică braţele, văzând că tonul ei nepăsător îl supărase şi-l făcuse să se încordeze. Fiecare zi îmi poate aduce moartea, la fel ca şi ţie. Cum altfel, când de-atâţia ani ne-am luat pe umeri o asemenea povară? Acum, că totul a început să se întâmple, trebuie să mă împac cu acest gând chiar mai mult decât înainte.

O vreme, el rămase cu ochii aţintiţi la mâinile sale mari şi pătrate.

— Nici o clipă nu m-am gândit, rosti încet, că tu ai putea muri înaintea mea. Cumva, chiar şi în clipele cele mai rele, mi se părea că... Dar, adăugă el, dintr-odată, frecându-şi palmele, dacă se poate întâmpla să fiu luat pe sus şi oferit în dar ca un căţeluş de salon, aş vrea măcar să ştiu pe mâinile cui am să ajung.

— Nu te-am privit niciodată ca pe un animal, răspunse aspru Moiraine, şi nici Myrelle.

— Myrelle, se strâmbă Lan. Da, înţeleg. Trebuia să fie cineva de-a Verzilor, sau vreo fetişcană de-abia ajunsă soră în toată puterea cuvântului.

— Myrelle ştie să ţină în frâu trei Gaidin, aşa că poate se va descurca şi cu tine. Şi, cu toate că ştiu că i-ar plăcea să te ţină pentru ea, a făgăduit că, atunci când va găsi pe cineva care ţi se potriveşte mai bine, îi va trece aceleia legătura.

— Aşa, deci. Nu un căţeluş, ci un pachet. Iar Myrelle va fi pentru mine... îngrijitoarea. Moiraine, nici măcar Verzile nu se poarta aşa cu Străjerii lor. Nici o Aes Sedai nu a încredinţat alteia legătura Străjerului său de patru sute de ani, şi totuşi tu vrei s-o faci nu o dată, ci de două ori!

— Am şi făcut-o, şi nu am de gând să schimb asta.

— Lumina să mă trăsnească, şi dacă tot urmează să fiu trecut din mână în mână, ştii măcar cât de cât la cine am să ajung?

— Este pentru binele tău, să ştii, şi s-ar putea să fie şi pentru binele alteia. S-ar putea ca Myrelle să găsească o fetişcană, de-abia ajunsă soră în toată puterea cuvântului – nu tu spuneai aşa? – care are nevoie de un Străjer călit în luptă şi cunoscător al tainelor lumii, o fetişcană care poate să aibă şi ea nevoie de cineva s-o arunce într-un iaz. Ai multe de dăruit, Lan. Dacă te-aş lăsa să te iroseşti într-un mormânt fără nici un însemn, sau sfâşiat de corbi, în loc să-i fii de folos unei femei care ar putea avea nevoie de tine, aş păcătui mai rău decât aceia despre care tot vorbesc Mantiile Albe. Da, şi cred că va avea nevoie de tine.

Lan făcu ochii uşor mai mari – în locul lui, altul ar fi rămas cu gura căscată de uimire şi tulburare. Moiraine nu-l văzuse niciodată atât de stânjenit. Deschise gura de două ori şi de-abia a treia oară izbuti să vorbească.

— Şi ce gânduri ai cu această...

— Eşti sigur, Lan Gaidin, îl întrerupse ea, că legătura nu te apasă? Să fie acum prima data când îţi dai seama până unde poate să ajungă şi cât este de tare? Ai putea să nimereşti pe mâna unei surori Albe în floarea vârstei, toată numai raţiune,

fără pic de inimă, sau a unei tinere Brune care să vadă în tine doar doua braţe menite să-i care cărţile şi desenele de colo-colo. Te pot trimite unde poftesc, ca pe un pachet – sau ca pe un căţeluş – iar tu trebuie să te supui. Eşti convins că nu te apasă?

— Deci, asta era? mârâi el, cu ochii aprinşi ca două flăcări albastre şi cu gura strâmbată; era mânios – pentru prima dată de când îl cunoştea, pe chip i se oglindea limpede mânia. Toată discuţia asta nu a fost decât o încercare – o încercare! – ca să vezi dacă legătura noastră se poate rupe? După atâta vreme? Din ziua în care ţi-am jurat, am călărit acolo unde mi-ai spus să călăresc, chiar şi atunci când mi s-a părut o nerozie, chiar şi când aveam motive să fug în altă parte. Niciodată n-a trebuit să te foloseşti de ceea ce ne lega ca să mă sileşti. Bizuindu-mă pe cuvântul tău, te-am lăsat să păşeşti de una singură în calea primejdiei şi mi-am oprit braţul, atunci când nu doream nimic altceva decât să scot sabia şi să-ţi croiesc un drum care să te scoată la liman. Şi după atâta vreme, mă pui la încercare?

— Nu-i asta, Lan. Am vorbit pe şleau, fără ascunzişuri, şi am făcut întocmai după cum ţi-am spus. Numai că, în Fal Dara, am început să mă întreb dacă mai eşti încă de partea mea, cu totul.

Căutătura lui deveni mai ascunsă, mai neîncrezătoare. „Iartă-mă, Lan, n-aş fi lovit aşa de aprig, dar trebuie să aflu."

— De ce-ai făcut ce-ai făcut pentru Rand?

Lan clipi; era limpede că nu la asta se aşteptase. Cât despre Moiraine, ea ştia la ce se aşteptase, dar nu voia să aducă vorba tocmai acum, când îl vedea prins pe picior greşit.

— L-ai adus în faţa Supremei, şi l-ai învăţat să se poarte şi să vorbească precum un Senior de la Hotare, soldat din născare. Într-un fel, asta se potrivea cu ceea ce voiam şi eu, dar nu-mi amintesc să fi discutat vreodată despre aşa ceva. De ce, Lan?

— Mi s-a părut că... aşa trebuia. Şi un câine de vânătoare trebuie, mai devreme sau mai târziu, să-i iasă în cale primului lup din viaţa lui, dar dacă lupul vede în el numai un căţeluş, dacă se poartă aşa, o să piară cu siguranţă. Câinele de

vânătoare trebuie să arate ceea ce este mai întâi în ochii lupului, şi nu ai săi, dacă este să scape cu viaţă.

— Aşa le consideri tu pe Aes Sedai? Pe Supremă? Pe mine? Ca pe nişte lupi stârniţi să-l ucidă pe tânărul tău câine de vânătoare? Ştii ce este el, Lan. Ştii ce trebuie să ajungă. Trebuie. Pentru asta m-am luptat încă din ziua în care ne-am cunoscut, şi chiar şi înainte. Oare pui la îndoială ceea ce fac?

— Nu, nu, protestă el, clătinând din cap; era pe cale să-şi revină din tulburare, să se închidă iar între ziduri de apărare – dar încă nu le clădise până sus. De câte ori nu mi-ai spus că *ta'veren* îi atrag pe cei din jurul lor ca pe nişte firicele de iarbă prinse într-un vârtej? Poate că şi eu am fost atras. Nu ştiu să-ţi spun altceva decât că aşa mi s-a părut că trebuie să fie. Sunt oameni de la ţară – aveau nevoie de cineva care să fie de partea lor. Dacă nu toţi, măcar Rand. Moiraine, cred în ceea ce faci, chiar şi acum când nu ştiu nici jumătate; cred, aşa cum cred şi în tine. Nu ţi-am cerut să mă eliberezi şi nici n-am de gând s-o fac. Orice gânduri ai avea să mori şi astfel să mă... pui la păstrare... în siguranţă, am să mă dau şi peste cap să te ţin în viaţă şi să văd că măcar planurile astea eşuează.

— *Ta'veren,* oftă Moiraine. Poate că într-adevăr asta a fost. Eu cred că am de călăuzit o bărcuţă care pluteşte în josul unui pârâiaş, şi când colo este un buştean care trebuie să străbată vârtejurile. De câte ori îl împing, mă împinge şi el şi se face din ce în ce mai mare cu cât înaintăm. Şi totuşi trebuie să duc totul la bun sfârşit, adăugă ea, râzând slab. N-am să fiu nefericită, vechiul meu prieten, dacă izbuteşti să-mi dejoci acele planuri. Dar acum lasă-mă, te rog. Trebuie să fiu singură ca să pot să gândesc.

El şovăi, o clipă doar, înainte de a se întoarce către uşă. Cu toate acestea, în ultimul moment, ea nu-i putu îngădui să plece fără o ultimă întrebare.

— Visezi vreodată la altceva, Lan?

— Toţi oamenii visează. Dar eu ştiu să recunosc ceea ce este vis. Asta, răspunse el, atingându-şi mânerul sabiei, este aievea.

Zidurile se înălţaseră la loc, la fel de mari şi de groase ca

întotdeauna. După plecarea lui, Moiraine rămase o vreme în jilţ, cu ochii la foc. Se gândi la Nynaeve şi la crăpăturile din zid. Fără nici un efort, fără să se gândească la ce făcea, tânăra sfărâmase zidurile de apărare ale lui Lan şi plantase în fiecare crăpătură seminţele unor plante căţărătoare. Lan se credea în siguranţă, ferecat în fortăreaţa lui de soartă şi propriile-i dorinţe, dar încet, cu răbdare, rădăcinile plantelor făceau zidurile să se prăbuşească, pentru a-l scoate la iveală pe omul dinăuntru. Începuse deja să creadă în lucrurile în care credea şi Nynaeve; la început, nici nu-i păsa de cei din Emond's Field, cu excepţia celor care-o interesau pe Moiraine. Nynaeve făcuse ca totul să se schimbe, aşa cum îl schimbase şi pe el. Spre mirarea sa, Moiraine simţi înţepătura geloziei. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva – oricum nu din pricina vreuneia dintre femeile care-şi aruncaseră inimile la picioarele lui sau a celor care i se urcaseră în pat. La urma urmei, nu se gândise vreodată la el ca la un motiv de gelozie. Nici la el, nici la vreun alt bărbat. Ea, una, era căsătorită cu lupta pe care-o purta – la fel şi el. Dar trecuse atât de multă vreme de când deveniseră tovarăşi în această luptă... Fusese o vreme când el omorâse un cal, apoi aproape că era să moară la rândul său, purtând-o în braţe, până să ajungă s-o ducă Anaiyei, pentru Tămăduire. Şi ea îi îngrijise rănile de mai multe ori, salvând, cu meşteşugul său, viaţa pe care el fusese gata s-o jertfească pentru a i-o scăpa pe a ei. Dintotdeauna Lan îi spusese că era logodit cu moartea. Acum, însă, o altă mireasă îi atrăsese privirile, cu toate că nu-şi dădea încă seama. Se credea încă puternic, ascuns în spatele zidurilor, numai că Nynaeve îşi împletise flori de nuntă în păr. Avea el oare să mai fie în stare să peţească moartea cu atâta uşurinţă şi nepăsare? Moiraine se întreba când avea să-i ceară să-l elibereze din laţ. Şi ce-avea să facă ea, în clipa aceea... Cu o grimasă, se ridică. Erau lucruri mai importante de făcut. Mult mai importante. Privirile i se opriră asupra cărţilor deschise şi a hârtiilor care umpleau încăperea. Atâtea indicii, dar nici un răspuns. Atunci intră Vandene, cu o tavă pe care se aflau un ceainic şi câteva căni. Era o femeie zveltă şi graţioasă, cu spatele drept şi cu părul strâns cu grijă la ceafă, aproape alb.

Chipul ei nu îngăduia să i se precizeze vârsta, dar purta urmele multor, multor ani.

— L-aş fi pus pe Jaem să aducă asta, ca să nu te deranjez eu însămi, dar este afară în hambar. Face exerciţii cu sabia, spuse Vandene, chicotind uşor, în timp ce dădea la o parte un manuscris ferfeniţit ca să aşeze tava pe masă. Venirea lui Lan l-a făcut să-şi amintească de menirea lui – că e mai mult decât un grădinar şi un om bun la toate. Gaidinii sunt atât de încăpăţânaţi. Credeam că e şi Lan aici, de-asta am mai adus o cană. Ai găsit ce căutai?

— Nici măcar nu sunt convinsă că ştiu ce caut, răspunse Moiraine, încruntându-se, cu ochii la cealaltă; Vandene alesese Ajah Verde, nu cea Brună ca sora ei, cu toate că ele două studiaseră atât de multă vreme împreună încât ajunsese să ştie la fel de multă istorie ca Adeleas.

— Oricum ar fi, s-ar zice că nu ştii nici măcar unde să cauţi, rosti Vandene, răsfoind cărţile şi manuscrisele de pe masă şi clătinând din cap. Tot felul de lucruri – Războaiele Troloce, Neadormiţii care străjuiesc apele, Legenda Reîntoarcerii. Două tratate despre Cornul lui Vaiere. Trei despre profeţiile întunericului şi, pe Lumină, uite şi cartea Santhrei despre Rătăciţi. Ce lucrare tulburătoare. La fel ca şi cea despre Shadar Logoth. Uite şi profeţiile Dragonului – trei traduceri şi originalul? Moiraine, ce cauţi, la urma urmei? Profeţiile, da, asta înţeleg – chiar şi aici, aşa retrase cum suntem, tot mai aflăm ceva veşti. Am auzit ce se petrece în Illian. Se zvonea prin sat că s-a şi găsit Cornul, adaugă ea, fluturând un manuscris şi tuşind din pricina prafului ridicat dintre pagini. Fireşte, eu nu cred aşa ceva. Zvonuri sunt mereu. Dar ce?... A, nu. Ai spus că vrei să fii lăsată singură, aşa că n-am să te mai bat la cap.

— Stai puţin, spuse Moiraine, oprind-o pe cealaltă Aes Sedai să iasă. Poate că poţi să afli dumneata răspunsul la câteva întrebări.

— Am să încerc, zâmbi dintr-odată Vandene. Adeleas spune că ar fi trebuit să aleg Brunul. Întreabă-mă.

Şi turnă două căni de ceai, dându-i una lui Moiraine, apoi se aşeză într-un jilţ lângă foc. Moiraine căzu pe gânduri,

alegându-şi cu grijă întrebările, în timp ce aburii se ridicau în spirale deasupra cănilor. „Trebuie să aflu răspunsurile, fără să dezvălui prea multe.”

— Cornul lui Vaiere nu este pomenit în Profeţii, dar este cumva legat de Dragon?

— Nu. În afară de faptul că trebuie găsit înainte de Tarmon Gai'don, şi că acea Ultima Bătălie trebuie purtată de însuşi Dragonul Renăscut, nu există nici o legătură, răspunse femeia cu părul alb, sorbind din ceai şi aşteptând următoarea întrebare.

— Dar între Dragon şi Capul Toman?

— Da şi nu, şovăi Vandene. Aici Adeleas şi cu mine nu am căzut de acord, continuă ea, pe un ton sfătos care chiar o făcea să semene cu o Brună. Există în original un vers care se traduce literal aşa: „Cinci pornesc călare şi patru se întorc. Deasupra Neadormiţilor se va da la iveală, flamura crucii, cerul în flăcări...” Şi aşa mai departe. Important este că se spune *ma'vron,* iar eu nu cred că trebuie tradus doar „neadormiţi”, căci atunci ar fi *a'vron. Ma'vron* e ceva mai mult. Eu cred că înseamnă „Neadormiţii care străjuiesc apele”, cu toate că ei îşi spun *Do Miere A'vron,* fireşte, nu *M'avron.* Adeleas îmi spune mereu că despic firul în patru. Dar eu cred că asta vrea să însemne că Dragonul Renăscut va apărea undeva deasupra Capului Toman, în Arad Doman sau Saldaea. Chiar dacă Adeleas mă crede neroadă, am început de la o vreme să ascult toate veştile care sosesc din Saldaea. Aud că Mazrim Taim poate conduce Puterea, iar surorile noastre nu au izbutit încă să-l prindă. Dacă Dragonul renaşte şi dacă se găseşte Cornul lui Vaiere, înseamnă că Ultima Bătălie se apropie. S-ar putea să nu avem vreme să ne sfârşim de scris istoriile, mai zise ea, înfiorându-se, apoi râzând pe neaşteptate. Ciudat lucru – să-mi fac griji din pricina asta. Cred că într-adevăr încep să semăn din ce în ce mai mult cu o Brună. Înspăimântător gând. Ia să auzim – ce mai vrei să ştii?

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji din pricina lui Taim, spuse Moiraine, cu gândurile aiurea; găsise o legătura cu Capul Toman, oricât ar fi fost de slabă şi de încâlcită. Va păţi

şi el ce-a păţit Logain. Dar cu Shadar Logoth cum e?

— Shadar Logoth! pufni Vandene. Pe scurt, oraşul a fost distrus de propria sa ură. Toate făpturile au pierit, în afară de Mordeth, sfetnicul de la care a început totul, folosindu-se de căile Iscoadelor Celui Întunecat, chiar împotriva lor. Acum, el este ferecat înăuntru, aşteptând un suflet pe care să-l fure. Cei care intră sau ating ceva din oraş sunt în primejdie. Dar orice novice care e pe cale să devină Aleasa ştie asta. Dacă vrei să afli şi altele, va trebui să rămâi o lună de zile cu noi şi să asculţi predicile lui Adeleas – ea e cea care a cercetat lucrurile în amănunţime – dar până şi eu pot să-ţi spun că n-are nici o legătură cu Dragonul. Locul acela era mort deja cu o sută de ani înainte ca Yurian Arc-de-Piatră să se ridice din cenuşa Războaielor Troloce. Dintre toţi falşii Dragoni, el este cel mai apropiat de vremurile acelea.

— Nu m-am făcut înţeleasă, spuse Moiraine, ridicând braţul. Nu vorbesc de Dragon, acum, fie el fals sau adevărat. Cunoşti vreo pricină pentru care un Pierit să ia cu sine ceva provenit din Shadar Logoth?

— Nici vorbă, dacă ştia ce e. Ura care-a dus la pieire Shadar Logoth era ura pe care oamenii sperau s-o folosească împotriva Celui Întunecat. Un asemenea lucru ar ucide Făpturile Umbrei la fel de uşor ca şi pe cei care păşesc în Lumină. Şi ei se tem de Shadar Logoth la fel de mult ca şi noi, şi pe bună dreptate.

— Şi despre Rătăciţi ce poţi să-mi spui?

— Cum mai sari de la una la alta... Prea multe nu pot să-ţi spun, în afară de ce-ai învăţat ca novice. Aproape nimeni nu ştie altceva despre cei fără nume. Vrei să încep acum să-ţi repet ce-am învăţat amândouă în tinereţe?

O clipă, Moiraine rămase tăcută. Nu voia să dezvăluie prea mult, dar Vandene şi Adeleas aveau mai multe cunoştinţe în degetele lor mici decât oricare alta dintre femeile rămase în Turnul Alb, acolo unde, deocamdată, apele erau prea tulburi pentru ca ea să-şi îngăduie să se întoarcă, aşa că lăsă un nume să-i scape de pe buze, ca şi cum l-ar fi rostit fără voia sa.

— Lanfear.

— Uite, oftă cealaltă, de data asta nu ştiu nici o iotă mai mult decât ştiam când eram novice. Fiica nopţii rămâne o taină, ca şi cum într-adevăr s-ar fi pierdut în bezna. Lanfear, începu ea din nou, după câteva clipe de tăcere, în care-şi lăsase privirile în jos, înspre cana de ceai; când ridică ochii, însă, şi-i aţinti pe chipul lui Moiraine. Numele lui Lanfear a fost legat de cel al lui Lews Therin Telamon. Spune-mi, Moiraine, ştii ceva despre locul în care Dragonul Renăscut va apărea din nou? Sau s-a-ntâmplat deja?

— Dacă aş şti, răspunse netulburată Moiraine, crezi oare că aş mai fi aici şi nu în Turnul Alb? Suprema ştie la fel de multe ca şi mine, jur. Aţi fost cumva chemate la ea?

— Nu, şi cred că am fi, dacă s-ar întâmpla ceva. Când va veni vremea să-l înfruntăm pe Dragonul Renăscut, Suprema va avea nevoie de toate surorile, de toate Alesele, de toate novicele care pot aprinde o lumânare fără ajutor, replica Vandene, coborând vocea, cufundată în gânduri. Va avea atât de multă putere, încât va trebui să-l doborâm înainte să aibă prilejul s-o folosească împotriva noastră, înainte să înnebunească şi să distrugă lumea. Dar mai întâi de toate trebuie să-l lăsăm să-l înfrunte pe Cel Întunecat, râse ea, aspru, văzând schimbarea de pe chipul lui Moiraine. Nu sunt Roşie. Mi-am petrecut îndeajuns de multă vreme cu Profeţiile ca să ştiu că nu putem avea îndrăzneala de a-l domoli înainte de luptă. Poate că nici nu-l vom putea domoli vreodată. Ştiu la fel de bine ca tine sau ca orice alta sora căreia îi pasă de asta că peceţile care-l ţin pe Cel Întunecat ferecat în Shayol Ghul slăbesc. În Illian se proclamă o nouă căutare a Cornului. Falşii Dragoni sunt peste tot. Doi dintre ei, Logain şi individul asta din Saldaea, pot conduce Puterea. Când s-a-ntâmplat ultima dată ca Roşiile să găsească doi bărbaţi de felul ăsta în mai puţin de un an? Şi unul la cinci ani, şi tot era mult. Eu n-am trăit să văd aşa ceva, deşi sunt cu mult mai bătrână decât tine. Semnele sunt peste tot. Tarmon Gai’don se apropie. Cel Întunecat va scăpa. Iar Dragonul va renaşte. Probabil că de-asta mă temeam că tu ştii ceva, încheie ea, aşezându-şi ceaşca la loc, cu un zgomot surd.

— O să vină, spuse brusc Moiraine, iar noi o să facem ceea

ce trebuie.

— Dacă aş crede că e de vreun folos, aş scoate-o pe Adeleas cu nasul din cărţi şi aş trimite-o în Turnul Alb. Dar am ajuns să-mi dau seama că sunt fericită aici. Poate că vom avea vreme să terminăm de scris istoria.

— Nădăjduiesc să aveţi, Soră.

— Ei, mai am şi alte treburi înainte de culcare, zise Vandene, ridicându-se. Dacă nu mai ai să-mi pui nici o întrebare, am să te las să-ţi vezi de ale tale.

Dar nu plecă imediat, ci mai stătu puţin, lăsând să se vadă că, oricât de multă vreme şi-ar fi petrecut printre cărţi, făcea încă parte din Ajah Verde.

— Ar trebui să faci ceva cu Lan, Moiraine. Se frământă mai ceva ca Piscul Dragonului. Mai devreme sau mai târziu, o să erupă. Am cunoscut îndeajuns de mulţi bărbaţi ca să-mi dau seama când unul dintre ei e tulburat din pricina unei femei. Voi doi aţi fost împreună mult timp. Poate că, în cele din urmă, a ajuns să observe că eşti şi femeie, nu doar Aes Sedai.

— Lan mă vede aşa cum sunt, Vandene Sedai. Aes Sedai. Şi o bună prietenă, sper.

— Voi, Albastrele... Sunteţi mereu gata să salvaţi lumea, dar vă pierdeţi pe voi înşivă.

După ce plecă Vandene, Moiraine îşi luă mantia şi, vorbind în sinea ei, se duse în grădină. Ceva din ce-i spusese cealaltă nu-i dădea pace, dar nu-şi putea aminti ce era. Un răspuns, sau umbra unui răspuns la o întrebare pe care n-o rostise – dar nici întrebarea nu-i venea în minte. Grădina era mică, la fel ca şi casa, dar arăta frumos chiar şi la lumina lunii, ajutată şi de strălucirea galbenă care se revărsa pe ferestre, cu alei aşternute cu nisip printre straturile frumos rânduite de flori. Moiraine îşi aşeză mantia pe umeri, fără s-o strângă. Noaptea era răcoroasă. „Care era răspunsul şi care era întrebarea?” Nisipul scârţâi în spatele ei. Se întoarse, crezând că era Lan.

La câţiva paşi de ea se înălţă o umbră, de-abia întrezărită. Părea un bărbat foarte înalt, învăluit în mantie. Dar razele lunii se oglindiră pe chipul său, cu obrajii supţi, palid, cu ochii negri, foarte mari, deasupra unei guri schimonosite, roşie ca sângele. Mantia se desfăcu, preschimbându-se în aripi mari

ca de liliac.

Ştiind că era prea târziu, femeia se întinse spre *saidar,* dar Draghkarul începu să-şi tânguie descântecul al cărui ecou slab o copleşi, frângându-i voinţa. *Saidarul* îi scăpă printre degete. Păşind spre arătare, nu simţea decât o uşoară urmă de tristeţe; tânguiala înfundată care-o atrăgea din ce în ce mai aproape îi ştersese totul din suflet. Mâinile albe, albe – mâini de bărbat, dar cu gheare la vârf – se întinseră către ea, iar buzele de culoarea sângelui se răsuciră într-un zâmbet prefăcut, lăsând să se vadă colţii ascuţiţi, dar puţin, foarte puţin, astfel încât ea îşi dădu seama că nu aveau să muşte sau să sfâşie. Teme-te de sărutul Draghkarului. După ce buzele aveau să le atingă pe-ale ei, avea să fie ca şi moartă, pierzându-şi sufletul înainte să-şi dea viaţa. Dacă o găsea cineva, fie şi în clipa în care Draghkarul avea s-o lase să-i cadă din braţe, ar fi găsit doar un leş fără urmă de rană, rece, ca şi cum ar fi zăcut de două zile. Iar dacă ajungea cineva la ea înainte să moară, ar fi găsit ceva şi mai rău, ceva care n-ar mai fi fost ea. Tânguiala o atrăgea, până ce mâinile palide o ajunseră, iar capul Draghkarului începu să se încline uşor către ea. Văzând cu coada ochiului o sabie care veni plutind prin aer, peste umărul său, şi străpunse pieptul arătării, şi o alta care o urmă într-o clipă şi se înfipse alături, nu simţi decât o slabă urmă de uimire. Ameţită, clătinându-se, văzu, ca de la mare depărtare, cum făptura era împinsă departe de ea, în spate. Apărură Lan, apoi Jaem, Străjerul cel cărunt, care ţinea sabia în braţele sale osoase la fel de dreaptă şi neclintită ca şi celalalt, mai tânăr. Draghkarul încercă să se apere de tăişurile de oţel, însângerându-şi palmele palide şi vânturând văzduhul cu aripile, creând nişte vârtejuri care-i loveau pe cei doi bărbaţi. Dintr-odată, rănit, sângerând, începu iarăşi să se tânguie, de data asta către Străjeri.

Adunându-şi toate puterile, Moiraine se pregăti; se simţea aproape la fel de istovită ca şi cum făptura ar fi reuşit s-o sărute. „Dar nu-i vreme pentru slăbiciune.” Într-o clipă, ea îşi deschise sufletul către *saidar,* şi, în timp ce se umplea de Putere, se chinui să găsească o cale pentru a lovi direct în Făptura Umbrei. Cei doi bărbaţi erau prea aproape; trebuia să

aibă grija să nu-i vatăme şi pe ei. Chiar şi folosind Puterea Supremă, ştia că avea să se simtă murdărită de atingerea Draghkarului.

Dar, tocmai când ea se pregătea, Lan strigă:

— Lasă-te morţii!

La fel de aprig, Jaem îi repetă strigătul, iar cei doi bărbaţi se apropiară de Draghkar şi îşi înfipseră săbiile în el, până la plasele. Dându-şi capul pe spate, făptura urlă, un urlet ascuţit care parcă-i înfigea lui Moiraine mii de ace în tâmple. Chiar şi învăluită şi apărată de *saidar,* tot îl simţea. Ca un copac care se prăvăleşte, Draghkarul căzu, răsturnându-l şi pe Jaem cu o aripă. Lan se prăbuşi la rândul său, parcă stors de puteri. Din casă veniră în fugă Vandene şi Adeleas, cu câte un felinar.

— Ce-a fost zgomotul ăsta? întreba Adeleas, care semăna, aproape ca două picături de apă, cu sora ei. Doar nu s-a apucat Jaem să...

Raza de lumină căzu pe trupul Draghkarului, iar glasul femeii se stinse. Vandene luă mâinile lui Moiraine.

— A apucat să?...

Dar nu-şi mai duse întrebarea până la capăt. Moiraine o văzu, dintr-odată, înconjurată de o aură. Simţind puterea care i se revărsa în trup, venind dinspre cealaltă, îşi dori, nu pentru prima dată, ca femeile Aes Sedai să se poată ajuta pe sine la fel de mult ca pe cei din jur.

— N-a apucat, spuse ea recunoscătoare. Vezi de Gaidin.

Lan o privi cu o umbră de încordare în jurul gurii.

— Dacă nu m-ai fi supărat atât de tare încât să mă faci să mă duc să fac exerciţii cu Jaem, şi-apoi să las totul baltă ca să mă întorc spre casă...

— Dar am făcut-o, spuse ea. Fiecare pas, cât de mic, se ţese în Pânză.

Jaem bombănea ceva, dar îi îngădui lui Vandene să-i cerceteze umărul. Era tot numai oase şi muşchi, dar arata puternic ca o rădăcină bătrână.

— Dar cum de-a putut o făptură a Umbrei să se apropie atât de mult, fără să s-o simţim? întrebă Adeleas.

— Umbla ascuns, răspunse Moiraine.

— Cu neputinţă, se răsti Adeleas. Numai o soră ar putea...

Se opri, iar Vandene îşi luă ochii de la Jaem ca s-o privească pe Moiraine. Aceasta rosti cuvintele pe care nici una dintre ele nu voia să le audă:

— Ajah Neagră. Mai bine ascundeţi asta, adăugă ea, auzind strigatele care veneau din sat, arătând spre Draghkarul prăvălit peste un strat de flori. Şi repede. O să vină să întrebe dacă aveţi nevoie de ajutor, dar dacă îl văd, o să se nască nişte poveşti nedorite.

— Da, fireşte, spuse Adeleas. Jaem, ieşi în întâmpinarea lor. Spune-le că nu ştii de unde-a venit zgomotul, dar că aici totul e bine. Ţine-i de vorbă.

Străjerul cel cărunt se pierdu iute în noapte, înspre sătenii care se apropiau. Adeleas se întoarse să privească Draghkarul, ca şi cum ar fi dat peste un fragment nelămurit într-una din cărţile sale.

— Că sunt sau nu Aes Sedai la mijloc, ce l-o fi adus încoace?

Vandene o privi pe Moiraine în tăcere.

— Mi-e teamă că trebuie să plecam, zise aceasta din urmă. Lan, te ocupi tu de cai? Am să vă las nişte scrisori care trebuie trimise în Turnul Alb, dacă vreţi să mă ajutaţi, adăugă ea, după plecarea bărbatului.

Adeleas încuviinţă, cu gândurile aiurea, fără să-şi ia ochii de la făptura întinsă pe jos.

— Şi crezi că acolo unde te duci ai să-ţi găseşti răspunsurile? întrebă Vandene.

— Se prea poate să fi găsit deja unul pe care nu ştiam că-l căutăm. Nădăjduiesc numai că n-am întârziat prea mult. O să am nevoie de pergament şi de un toc.

Şi plecă spre casa, împreună cu Vandene, lăsând-o pe Adeleas să se ocupe de Draghkar.

CAPITOLUL 23

Încercarea

Nynaeve îşi roti privirile bănuitoare de jur împrejurul uriaşei încăperi aflate undeva dedesubtul Turnului Alb. La fel

de bănuitoare, trase cu ochiul şi la Sheriam, care stătea lângă ea. Mai-marea peste novice părea să aştepte ceva, chiar cu oarecare nerăbdare. În cele câteva zile petrecute în Tar Valon, Nynaeve nu le văzuse pe Aes Sedai altfel decât netulburate, aşteptând zâmbitoare ca lucrurile să se întâmple, toate la timpul lor.

Încăperea boltită fusese săpată în adâncul stâncos al insulei; lumina lămpilor urcate în vârful unor stâlpi înalţi se reflecta din pereţii albicioşi şi netezi de piatră. Chiar la mijloc, dedesubtul bolţii, se afla o alcătuire din trei arcade rotunjite, argintii, îndeajuns de înalte pentru ca un om să păşească pe dedesubtul lor, aşezate pe un inel gros, de argint, una lângă alta, atingându-se la margini. Totul era dintr-o singura bucată – nu se vedeau îmbinări. Ce se afla înăuntru nu se vedea. Acolo, lumina sclipea ciudat, iar dacă o privea prea multă vreme, Nynaeve simţea un ghem în stomac. În locul unde fiecare arcada atingea inelul, câte o femeie Aes Sedai şedea cu picioarele încrucişate pe podeaua de stânca goala, cu ochii la alcătuirea argintie. O alta stătea în apropiere, lângă o masă simpla pe care se aflau trei pocale mari de argint – toate umplute cu apă limpede, din câte ştia Nynaeve (de fapt, din câte i se spusese). Toate cele patru femei îşi purtau şalurile, la fel ca şi Sheriam – al ei avea ciucuri albaştri, ai celei de lângă masă – roşii, iar ale celor aşezate lângă arcade – verzi, albi şi cenuşii. Nynaeve era îmbrăcată tot cu una din rochiile care i se dăduseră în Fal Dara, una de un verde-deschis, brodată cu flori micuţe, albe.

— Întâi mă lăsaţi să tai frunza la câini de dimineaţa până seara, bombăni Nynaeve, iar acum mă zoriţi.

— Ceasul potrivit nu stă să aştepte pe nimeni, răspunse Sheriam. Roata ţese după cum îi este voia, şi când îi este voia. Răbdarea e o virtute care trebuie deprinsă, şi totuşi noi toate trebuie să fim gata pentru orice schimbare într-o clipă.

Nynaeve se strădui să n-o fulgere cu privirea. Lucrul cel mai supărător pe care-l aflase despre femeia cu părul ca de foc era că uneori rostea nişte lucruri care păreau vechi zicale, deşi de fapt nu erau.

— Ce e asta?

— Un *ter'angreal.*

— Bun, dar cu asta n-am aflat nimic. Ce face?

— Copila mea, *ter'angrealele* fac multe lucruri. La fel ca *angrealele,* sau *sa'angrealele,* sunt rămăşiţe din Vârsta Legendelor care folosesc Puterea Supremă, deşi nu sunt chiar atât de puţine precum celelalte două. Unele *ter'angreale* trebuie folosite de o femeie Aes Sedai, pentru a-şi îndeplini ţinta, însă altele nu au nevoie decât de apropierea unei femei care poate conduce. Se crede că ar exista şi unele care pot fi folosite de toţi oamenii. Spre deosebire de *angreale* şi *sa'angreale,* aceste lucruri au fost făurite pentru scopuri precise. Mai avem unul în Turn care întăreşte jurămintele şi le face de neîncălcat. Când vei ajunge o adevărată Aes Sedai, îţi vei rosti jurămintele ţinându-l în mână – vei jura să nu rosteşti nici un cuvânt care nu este adevărat, să nu făureşti vreodată arme cu care un om să-l omoare pe altul şi să nu foloseşti vreodată Puterea Supremă ca armă, decât împotriva Iscoadelor Celui Întunecat şi a Făpturilor Umbrei, sau, dacă nu se poate altfel, pentru a-ţi apăra viaţa, pe aceea a Străjerului tău sau pe aceea a unei alte surori.

Nynaeve clatină din cap. I se părea prea mult de jurat, sau poate prea puţin. O şi spuse.

— Cândva, pentru Aes Sedai nu era nevoie de jurăminte. Se ştia ce erau şi care era menirea lor, şi asta era totul. Multe dintre noi ar dori să mai fie la fel şi acum. Dar Roata se învârte, iar vremurile se schimba Jurămintele pe care le rostim, gândul că suntem legate de ele ajută neamurile lumii să aibă de-a face cu noi fără teama că ne vom slobozi puterea Puterea Supremă, împotriva lor. Am făcut această alegere în vremea care s-a scurs între Războaiele Troloce şi Războiul de O Sută de Ani, şi datorită lor Turnul Alb este încă în picioare, iar noi putem face tot ce putem împotriva Umbrei, spuse Sheriam, şi trase aer adânc în piept. Pe Lumină, copilă, încerc acum să te învăţ lucruri pe care orice alta femeie ajunsa aici, unde eşti tu, le-ar fi învăţat de-a lungul mai multor ani. Nu e cu putinţa să rămânem la *ter'angreale.* Nu ştim de ce au fost făurite. Nu îndrăznim să folosim decât câteva iar felul în care le folosim s-ar prea putea să nu fie câtuşi de puţin cel pentru

care au fost gândite la bun început. Pe cele mai multe am învăţat să le ocolim – şi ne-am plătit preţul. De-a lungul anilor, multe Aes Sedai au pierit, sau şi-au pierdut înzestrările, din pricina asta.

— Şi-acum o să mă puneţi pe mine să păşesc acolo, înăuntru? se înfioră Nynaeve; lumina dintre cele trei arcade nu mai sclipea atât de puternic ca la început, dar tot nu se putea zări ce se afla acolo.

— Acesta ştim ce face. Te pune faţă în faţă cu temerile tale cele mai adânci, zâmbi Sheriam, binevoitoare. Nu te va întreba nimeni ce-ai văzut şi nu trebuie să povesteşti mai mult decât vrei. Temerile fiecăreia sunt numai ale ei.

Fără să vrea, Nynaeve se gândi cât se temea de păianjeni, mai ales pe întuneric; şi totuşi probabil că nu asta voia să spună Sheriam.

— Şi asta-i tot? Intru printr-o arcada şi ies prin alta? De trei ori şi-apoi gata?

Femeia Aes Sedai îşi potrivi şalul, ridicând iritată un umăr.

— Aşa cum o spui, pare mult prea uşor... Dar răspunsul e da, spuse ea sec. Pe drum ţi-am explicat ce trebuie să ştii despre ceremonial, ceea ce i se îngăduie fiecăreia să ştie dinainte. Dac-ai fi fost novice, ai fi ştiut deja totul pe dinafară, dar nu te îngrijora că ai putea greşi. Dacă e nevoie, am să-ţi reamintesc. Eşti sigură că poţi face faţă? Dacă vrei să te opreşti acum, e încă vreme să-ţi înscriu numele pe lista novicelor.

— Nu!

— Foarte bine atunci. O să-ţi spun două lucruri pe care nici o femeie nu le află până ce nu ajunge aici. Primul: odată ce-ai început, trebuie să mergi până la capăt. Dacă nu, oricât ai fi de înzestrată, vei părăsi Turnul, fără să ţi se facă nici un rău, ţi se va da îndeajuns de mult argint pentru a putea trăi vreme de un an şi nu vei mai fi primită niciodată înapoi.

Nynaeve deschise gura să spună că nu avea de gând să renunţe, dar Sheriam o întrerupse cu un gest autoritar.

— Ascultă, şi vorbeşte numai când ştii ce ai de spus. Al doilea lucru: să cauţi, să-ţi dai toata silinţa înseamnă să înfrunţi primejdiile. Aici le vei cunoaşte. Unele femei au intrat

şi n-au mai ieşit niciodată. Când *ter'angrealului* i s-a îngăduit să se domolească nu mai erau acolo. Şi n-au mai fost văzute niciodată. Dacă vrei să scapi cu viaţa, trebuie să fii hotărâtă. Dacă şovăi, dacă te laşi...

Nu-şi sfârşi gândul, dar tăcerea era mult mai grăitoare.

— E ultima ta şansă, copilă. Poţi să renunţi acum, chiar acum, iar eu am să-ţi înscriu numele pe lista novicelor şi nu vei avea decât un semn împotrivă-ţi. Ţi se va mai îngădui să cobori aici de două ori şi doar după al treilea eşec vei fi scoasă din Turn. Nu e nici o ruşine. Multe şovăie. Nici eu n-am putut s-o fac de prima oară. Acum poţi răspunde.

Nynaeve îşi plimbă privirile pe deasupra arcadelor argintii. Lumina dinăuntru nu mai tremura; se preschimbase într-o strălucire domoală, alburie. Ca să afle ceea ce dorea, avea nevoie de libertatea Aleselor de a pune întrebări, de a studia de unele singure, fără alte îndrumări decât cele pe care le cereau. „Trebuie s-o fac pe Moiraine să plătească pentru ce ne-a făcut. Trebuie."

— Sunt pregătită.

Cu paşi mici, Sheriam pătrunse în încăpere. Nynaeve o urmă. Ca la un semn, sora cea Roşie rosti, cu glas puternic şi solemn:

— Pe cine aduci cu tine, Soră?

Cele trei Aes Sedai dimprejurul ter'angrealului nici măcar nu-şi întoarseră capetele.

— Pe cineva care vine pentru Alegere, Soră, răspunse Sheriam, la fel de solemn.

— E pregătită?

— E pregătită să lase în urmă ceea ce era şi, înfruntându-şi temerile, să fie Aleasa.

— Îşi cunoaşte spaimele?

— Nu le-a înfruntat niciodată, dar acum doreşte s-o facă.

— Atunci, fie să dea cu ochii de ceea ce-o înfricoşează.

La două palme de arcade, Sheriam se opri, iar Nynaeve făcu întocmai.

— Rochia, şopti Sheriam, fără s-o privească.

Nynaeve se înroşi, dându-şi seama că uitase deja ce-i spusese cealaltă pe drum. Cu mişcări grăbite, îşi scoase hainele,

încălţările şi ciorapii. O clipă, în timp ce-şi împăturea veşmintele şi le rânduia alături, izbuti aproape să uite ce-avea de făcut. Ascunse cu grija inelul lui Lan în faldurile rochiei; nu voia să fie zărit. Când termină, *ter'angrealul* era încă acolo, în aşteptare. Stânca de sub tălpile ei era rece. Pe tot trupul, pielea i se făcu de găină, dar nu lăsă umerii în jos, ci începu să respire încet. Nu voia ca nici una din celelalte să observe că-i era frică.

— Primul drum, spuse Sheriam, este pentru ceea ce-a fost. Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.

Nynaeve se frământă o clipă apoi păşi înainte pe sub arcadă, în cercul de lumină strălucitoare care o înghiţi, ca şi cum văzduhul însuşi sclipea, ca şi cum s-ar fi înecat într-o mare de lumină. Lumina era peste tot. Era totul.

Dându-şi seama că era dezbrăcată, Nynaeve tresări, apoi făcu ochii mari de uimire. De ambele părţi se întindea un zid de piatră de două ori mai înalt ca ea şi foarte neted, ca şi cum ar fi fost sculptat. Cu degetele de la picioare simţea un pavaj de piatră neregulat şi prăfuit. Sus, cerul părea plat şi ca de plumb, în ciuda lipsei norilor, iar soarele atârna, umflat şi roşu, deasupra capului. În ambele direcţii se zăreau deschizături în zid, porţi însemnate cu coloane mici şi pătrate. Nu putea vedea la depărtare, din pricina zidului, dar pământul cobora, atât în faţa ei, cât şi în spate. Prin porţi se întrezăreau alte ziduri groase, cu locuri de trecere printre ele. Se afla într-un uriaş labirint. „Unde sunt? Cum am ajuns aici?" Un alt gând îi înflori în minte, ca un glas străin, „Înapoi e o singură cale." Clătină din cap.

— Dacă e o singură cale, n-am s-o găsesc stând aici.

Împrejur, măcar, era cald şi uscat.

— Sper să găsesc nişte haine înainte să dau peste oameni, murmura ea.

Îşi aducea parcă aminte de copilărie, când se jucase pe hârtie de-a labirintul; exista un meşteşug pentru a găsi drumul, dar nu mai ştia care. În rest, tot trecutul i se părea tulbure, ca şi cum era vorba de lucruri întâmplate altuia. Fără să-şi ia mâna de pe zid, porni la drum; praful de sub tălpile ei

se înălţa în vârtejuri. Ajunsă la prima intrare, se trezi că avea în faţa încă un coridor care părea aidoma cu cel în care se afla. Trăgând adânc aer în piept, o porni drept înainte, străbătând alte coridoare, identice. La un moment dat, ajunse într-un loc diferit. Calea se despărţea în două. O luă la stânga şi ajunse la o altă răspântie. Încă o dată, stânga. La cea de-a treia, drumul din stânga o duse într-o fundătură. Furioasă, se întoarse pe unde venise şi o apucă la dreapta. De data aceasta trecu de patru răspântii ca să ajungă într-un loc de unde nu mai putea înainta. O clipă, rămase cu privirile aţintite în gol.

— Cum am ajuns aici? se întrebă cu voce tare. Unde-o fi locul ăsta? „Înapoi e o singura cale."

Se întoarse iarăși. Era convinsă că exista un meşteşug pentru a găsi ieşirea. La ultima răspântie o apucă la stânga, apoi la dreapta, la următoarea. Stânga, apoi dreapta. Drept înainte până la răspântie. Stânga, apoi dreapta. Părea să meargă bine. Măcar de data asta trecuse de vreo duzina de răspântii, fără să se înfunde. Ajunse la alta. Cu coada ochiului, zări o mişcare, întorcându-se să vadă ce era, dădu de un alt coridor printre pereţii netezi de piatră. Dădu să o apuce la stânga... apoi se întoarse ca fulgerul, întrezărind iarăşi o umbră mişcătoare. Nu era nimic, dar de data asta era sigură. Fusese cineva în spatele ei. Era cineva. Uşor speriată, o apuca iute în direcţia opusă.

Iarăşi şi iarăși, prinse cu coada ochiului o mişcare slabă, în timp ce străbătea coridoarele unul după altul. Era prea iute ca să poată vedea mai mult. Înainte să apuce să întoarcă ochii, se şi pierduse. O luă la fugă. Pe când era copilă, în Ţinutul celor Două Râuri, nu mulţi băieţi izbuteau să ţină pasul cu ea. „Ţinutul celor Doua Râuri? Ce-i asta?"

Printr-o intrare din faţa ei apăru un bărbat, înveşmântat cu haine vechi, mucegăite, aproape putrezite. Era bătrân. Foarte bătrân. Pielea pergamentoasă şi uscată care îi acoperea creştetul lăsa impresia că nu era nici un pic de carne dedesubt. Avea capul plin de coji şi numai câteva smocuri de păr sârmos, şi ochii atât de adânciţi în orbite încât păreau să se iţească din străfundurile unor peşteri. Nynaeve se opri,

clătinându-se, simţind sub tălpi podeaua aspră de piatră.

— Sunt Aginor, spuse zâmbind bărbatul, şi am venit să te iau.

Inima începu să-i bată cu putere. Unul dintre Rătăciţi.

— Nu, nu, nu e cu putinţă!

— Eşti o fată drăguţă, o să mă bucur de tine.

Dintr-odată, Nynaeve îşi aminti că era dezbrăcată. Scoţând un strigat înfundat şi înroşindu-se la faţă, numai pe jumătate din pricina mâniei, se năpusti pe cel mai apropiat coridor. În spatele ei răsună un hohot spart de râs şi se auzi zgomotul scos de bărbatul care alerga, la fel de iute ca şi ea. Gâfâind, continua să-i spună ce-avea să-i facă dacă o prindea, cuvinte care-i întorceau stomacul pe dos, chiar dacă abia le auzea. Cu disperare, începu să caute o cale de scăpare, întorcând capul într-o parte şi într-alta în timp ce alerga, cu pumnii strânşi. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Dar nu era nimic, doar labirintul nesfârşit. Oricât de repede fugea, vorbele spurcate ale bărbatului răsunau fără încetare din urma ei. Treptat, spaima se preschimbă cu totul în mânie.

— Arde-l-ar focul! suspină ea. Arde-l-ar Lumina! Aşa ceva nu e îngăduit!

În pieptul ei, ceva înflori, se deschise, se desfăcu către lumină. Cu buzele rânjite, se întoarse cu faţa la urmăritorul ei, tocmai când Aginor apăru de după un colţ, râzând şi alergând dezordonat.

— Nu ţi-e îngăduit! urlă Nynaeve, ameninţându-l cu pumnul, apoi deschizând palma, de parcă arunca ceva; numai pe jumătate uimită văzu o minge de foc care porni plutind din mâna ei.

Aceasta îl lovi pe Aginor în piept şi explodă culcându-l la pământ. O vreme, el rămase întins, apoi se ridică împleticindu-se. Părea să nu-şi dea seama că pieptarul surtucului îi fumega.

— Îndrăzneşti?! Îndrăzneşti?!

Se clătină, şi pe bărbie i se scurse o dâră de salivă. Pe neaşteptate, cerul se umplu de nori, fuioare ameninţătoare negre-cenuşii. Din ei izbucniră fulgere care se îndreptară drept spre inima lui Nynaeve. O clipă, i se păru că timpul îşi

oprise curgerea, ca şi cum clipa aceea urma să ţină la nesfârşit. Simţi revărsarea dinlăuntrul ei – *saidar,* aşa cum îi şopti un gând îndepărtat – şi simţi şi curgerea pereche a fulgerului. Apoi conduse unda într-o altă direcţie. Timpul se năpusti înainte. Trosnind puternic, fulgerul sfărâmă piatra deasupra capului lui Aginor. Rătăcitul făcu ochii mari şi se trase înapoi, împleticit:

— Nu se poate! Nu e cu putinţă!

Apoi făcu iarăși un salt înapoi, când fulgerul lovi chiar în locul în care stătuse, făcând piatra să ţâşnească precum o fântână de sfărâmături. Neagră la faţă, Nynaeve o porni spre el. Iar Aginor fugi.

Saidar era ca un râu învolburat, urlându-i în trup. Simţea pietrele dimprejurul ei şi văzduhul, simţea scânteile minuscule, curgătoare, ale Puterii Supreme care cuprindea şi crea totul. Şi-l simţea pe Aginor făcând, la rândul sau... ceva. Era o senzaţie slabă, foarte îndepărtată, ca şi cum era vorba de ceva ce nu putea ajunge să cunoască vreodată, dar zări ce se întâmpla în jurul ei şi înţelese.

Pământul se cutremura şi mugea sub tălpile ei. Zidurile i se prăvăleau dinainte, bucăţi de piatră care-i astupau calea. Se căţără pe ele, fără să-i pese că muchiile ascuţite îi însângerau palmele şi picioarele, fără să-şi ia ochii de la Aginor. Se iscă un vânt care pătrunse mugind pe coridoare, drept în faţa ei, dezlănţuit, biciuindu-i obrajii şi făcându-i ochii să lăcrimeze, încercând s-o dărâme; abătu curgerea, iar Aginor se prăbuşi pe coridor, ca un tufiş scos din rădăcini. Ea aduse unda la pământ, îi schimba direcţia, iar zidurile de piatră căzură de jur împrejurul lui Aginor, ferecându-l. Fulgerul se năpusti, condus de privirea ei, lovind în cerc în jurul bărbatului. Piatra sărea din loc, din ce în ce mai aproape. Simţea cum Rătăcitul se lupta pentru a abate din nou fulgerele către ea, dar, pas cu pas, sclipirile ucigaşe se apropiau. La dreapta ei sclipi ceva, rămas descoperit prin prăbuşirea zidurilor. Simţi cum puterile lui Aginor se micşorau, îi simţi încercările deznădăjduite de a o lovi, din ce în ce mai slabe şi mai temătoare. Şi totuşi, cumva, ştia că bărbatul nu renunţase. Dacă-l cruţa, avea s-o urmărească la fel de

nemilos ca şi mai înainte, sigur că era prea slabă pentru a-l înfrânge, la urma urmei, prea slabă pentru a-l opri să facă ce voia.

În locul zidurilor de piatră se înălţa o arcada argintie, învăluită într-o sclipire molatică, de aceeaşi culoare. „Calea de întoarcere...” În clipa în care Rătăcitul încetă să mai lupte, încercând, în schimb, din toate puterile, s-o ţină în loc, ea ştiu. Dar forţa lui nu mai era de ajuns, nu se mai putea apăra de loviturile ei. De-acum, trebuia să se ferească de bucăţile de piatră care cădeau pe el, sfărâmate de fulgere. Loviturile îl făcură să cadă iarăşi la pământ. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

Fulgerele dispărură. Nynaeve îşi întoarse privirile de la locul în care zăcea Aginor, pentru a vedea arcada. Apoi se uită iarăşi la el, tocmai la timp pentru a-l vedea strecurându-se în patru labe peste mormanul de pietre şi dispărând. Plină de mânie neputincioasă, şuieră printre dinţi. Labirintul era încă în picioare, în cea mai mare parte. Erau sute de cotloane printre dărâmături, în care duşmanul se putea ascunde. I-ar fi luat prea mult să-l găsească, dar era convinsă că, dacă nu-l găsea ea prima, avea s-o urmărească fără încetare. Recăpătându-şi puterile, avea s-o atace când se aştepta mai puţin.

„Înapoi e o singură cale.”

Speriată, se uită iarăşi şi văzu, cu uşurare, că arcada se afla încă acolo. Dacă-l putea găsi repede pe Aginor...

„Nu şovăi.”

Cu un strigat de mânie, se căţără peste pietrele prăbuşite, îndreptându-se spre arcadă.

— Am să-i fac să plătească pe cei din pricina cărora mă aflu aici, mormăi. Am să-i fac să-şi dorească să aibă parte de ce-a primit Aginor. Am să...

Paşi pe sub arcada şi lumina se revărsa asupra ei.

— Am să..., spuse Nynaeve, ieşind de sub arcadă şi oprindu-se să vadă ce era în jur, nu se schimbase nimic – *ter'angrealul* argintiu, femeile Aes Sedai, încăperea – dar amintirile veniră ca o lovitură, gândurile pierdute ciocnindu-se

unul de altul în mintea ei. Ieşise prin aceeaşi arcadă prin care intrase. Sora cea Roşie ridică un pocal de argint şi îi turnă pe creştet un şuvoi de apă limpede şi rece.

— Te-ai curăţat de păcatele pe care le-ai făcut, recita ea, şi de cele care ţi s-au făcut. Te-ai curăţat de nelegiuirile făptuite şi de cele făptuite împotriva ta. Te afli în faţa noastră curată şi pură, în inimă şi-n suflet.

Nynaeve se înfioră, simţind apa care i se scurgea pe trup, picurând pe jos. Sheriam o luă de braţ cu un zâmbet uşurat, dar din glasul ei nu răzbătu nici o urmă de îngrijorare.

— Te-ai descurcat bine până acum. Întoarcerea e un lucru bun. Adu-ţi aminte ce ţintă ai, şi vei merge bine şi mai departe.

Şi o conduse în jurul *ter'angrealului,* către a doua arcadă.

— Părea aievea, spuse în şoaptă Nynaeve; îşi amintea totul, îşi amintea cum condusese Puterea Supremă cu uşurinţă, de parcă doar ridica braţul, îşi amintea de Aginor şi de ceea ce voia să-i facă Rătăcitul. Se înfioră iarăşi. Oare a fost aievea?

— Nimeni nu ştie, răspunse Sheriam. Când priveşti în urmă, aşa s-ar zice, iar unele femei au ieşit purtând pe trup urmele rănilor căpătate înăuntru. Altele s-au văzut sfâşiate până la os, şi totuşi au ieşit fără nici o zgârietură. Totul e altfel pentru fiecare femeie care intră. Cei din vechime spuneau că există multe lumi. Poate că acest *ter'angreal* te duce într-unele dintre ele. Dar dacă-i pe aşa, legile lui sunt mult prea stricte pentru un obiect menit doar să te ducă dintr-un loc într-altul. Eu nu cred că-i aievea. Dar aminteşte-ţi că, aievea sau nu, primejdia este la fel de adevărată ca un pumnal care-ţi străpunge inima.

— Am condus Puterea. A fost atât de uşor.

— Aşa ceva n-ar trebui să fie cu putinţă, şuiera Sheriam, tulburată, cercetând-o cu privirea. N-ar trebui nici măcar să-ţi aminteşti că ai izbutit să conduci. Măcar ai scăpat nevătămată. Simt că încă mai ai înzestrarea, la fel de mult ca şi înainte.

— Din ce-mi spui, s-ar zice că e primejdios, răspunse şovăielnic Nynaeve, iar Sheriam şovăi şi ea.

— Se crede că nu e nevoie de avertismente, de vreme ce oricum nu ţii minte nimic, acolo înăuntru, dar... Acest *ter'angreal* a fost găsit în vremea Războaielor Troloce. În arhive există însemnări despre primele cercetări. Prima soră care a pătruns a fost înzestrată cu cele mai puternice mijloace de apărare, fiindcă nimeni nu ştia ce avea să se întâmple. Şi-a păstrat amintirile, aşa că a condus Puterea, atunci când a fost ameninţată. Şi a ieşit stoarsă de orice înzestrare, fără putinţă de a mai conduce sau măcar de a simţi Adevăratul Izvor. A doua a primit şi ea mijloace de apărare şi a păţit acelaşi lucru. A treia a intrat neprotejată. Înăuntru a uitat tot, dar s-a întors nevătămată. De-asta toată lumea este trimisă acolo fără nici un sprijin. Nynaeve, să nu mai conduci Puterea după ce intri. Ştiu că e foarte greu să ţii minte, dar trebuie să încerci.

Nynaeve înghiţi în sec. Îşi amintea totul, chiar şi clipele în care nu-şi amintise.

— N-am s-o fac, spuse. „Dacă n-o să uit."

Îi venea să râdă nestăpânit. Ajunseseră deja în dreptul celei de-a doua arcade. Strălucirea era la fel de puternică. Sheriam îi aruncă o ultima privire îngrijorată, apoi o lăsă singură.

— A doua oară pentru ce este. Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.

Nynaeve rămase cu ochii aţintiţi la arcada argintie şi sclipitoare. „De data asta peste ce-o să dau?" Celelalte aşteptau, privind-o. Hotărâtă, paşi înăuntru, în lumină.

Coborând privirea, rămase surprinsă să observe că purta o rochie brună, simplă, şi tresări. De ce se holba la propria sa rochie? „Înapoi e o singură cale." Rotindu-şi privirea de jur împrejur, zâmbi. Se afla la marginea pajiştii din Emond's Field, între casele cu acoperiş de stuf şi drept în faţa hanului Izvorul de Vin. Izvorul însuşi ţâşnea cu tărie din stânca singuratică ascunsa printre ierburile de pe pajişte, iar pârâiaşul se scurgea către răsărit, pe sub sălciile de lângă han. Uliţele erau pustii, dar era dimineaţa în zori, ceea ce însemna că oamenii încă se ocupau de treburile din

gospodărie. Uitându-se la han, zâmbetul i se şterse. Arata ponosit. Văruiala se cojise, un oblon atârna spart, iar printr-o spărtură din acoperiş se vedea capătul putred al unui căprior. „Ce s-o fi întâmplat cu Bran? E aşa de ocupat să fie Staroste, încât a uitat să aibă grijă de han?”

Uşa se deschise şi ieşi Cenn Buie, care împietri în loc când o văzu. Bătrânul meşter de acoperişuri era zbârcit ca o rădăcină de stejar, dar privirea pe care i-o arunca era la fel de prietenoasă:

— Deci te-ai întors, da? Ei, mai bine ţi-ai căuta iarăşi de drum.

Nynaeve se încruntă, văzându-l scuipând drept la picioarele ei, apoi grăbindu-se să se îndepărteze. Cenn nu fusese niciodată un om plăcut, dar nici nu se purta de obicei atât de grosolan. Nu cu ea, cel puţin. Niciodată pe faţă. Urmărindu-l din priviri, văzu semne de stricăciune prin tot satul – bucăţi de stuf care ar fi trebuit înlocuite, curţile pline de buruieni, uşa de la locuinţa jupânesei al’Caar care atârna în afară, din pricina unei balamale rupte. Clătinând din cap, intră în han. „O să-i spun vreo două vorbe lui Bran despre asta”

Sala cea mare era pustie, în afară de o singură femeie cu cosiţa groasă, căruntă, petrecută peste umăr. Tocmai ştergea o masă, dar după cum rămăsese în picioare, cu privirile pierdute, Nynaeve înţelese că nu era atentă la ce făcea. Încăperea părea plină de praf.

— Marin?

Marin al’Vere tresări, ducându-şi o mână la gât, şi făcu ochii mari. Părea cu mulţi ani mai în vârstă decât îşi amintea Nynaeve. Părea istovită.

— Nynaeve? Nynaeve! Oh, chiar tu eşti. Şi Egwene? Ai adus-o înapoi? Spune-mi că da.

— Pai..., începu Nynaeve, apoi îşi duse o mână la cap. „Unde este Egwene?” I se părea că ar fi trebuit sa-şi aducă aminte. Nu. Nu, n-am adus-o. „Înapoi e o singură cale.”

Jupâneasa al’Vere se prăbuşi într-unul din scaunele cu spătarul drept.

— Nădăjduiam şi eu. De când a murit Bran...

— Bran a murit?

Lui Nynaeve nu-i venea să creadă; bărbatul masiv, zâmbitor, părea să fie sortit sa trăiască veşnic.

— Ar fi trebuit să fiu aici.

Cealaltă ţâşni în picioare şi se duse iute să tragă cu ochiul printr-o fereastră, către pajişte şi sat.

— Dacă Malena află că eşti aici, vor fi necazuri. Sunt sigură că Cenn s-a dus imediat să-i spună. Acum el e Starostele.

— Cenn? Cum se poate ca bărbaţii ăştia cu creier de lână să-l fi ales pe Cenn?

— Din pricina Malenei. Le-a convins pe toate femeile din Sobor să-şi pună bărbaţii să treacă de partea lui, răspunse Marin, apropiindu-şi faţa de fereastră cât putea de mult, încercând să privească în toate părţile în acelaşi timp. Bărbaţii ăştia nătângi nu vorbesc între ei despre ce gândesc. Probabil că fiecare bărbat care-a votat pentru Cenn a crezut că era singurul pe care nevastă-sa îl bătuse la cap să-l convingă şi că un vot nu însemna nimic. Ei, uite că acum au aflat. Cu toţii ne-am învăţat lecţia.

— Şi cine-i Malena asta, care învârte Soborul Femeilor după bunul ei plac? N-am auzit niciodată de ea.

— E din Dealul Străjii. E Meş..., începu Marin, întorcându-se de la fereastră şi frângându-şi mâinile. Malena Aylar este Meştereasa, Nynaeve. Când am văzut că tu nu te întorci... pe Lumină, sper să nu afle că eşti aici.

Nynaeve clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Marin, ţi-e teama de ea. Tremuri. Ce fel de femeie este? Şi de ce Soborul Femeilor a ales pe cineva ca ea?

— Probabil că am fost nebune toate, râse amar jupâneasa al’Vere. Malena a venit aici s-o vadă pe Mavra Mallen, cu o zi înainte ca aceasta să trebuiască să se întoarcă în Deven Ride, iar în noaptea aceea câţiva copii s-au îmbolnăvit şi Malena a rămas să-i îngrijească, apoi oile au început să moară şi Malena s-a ocupat şi de asta. Părea firesc s-o alegem pe ea, dar... Nynaeve, se poartă aşa de urât. Te sfredeleşte cu privirea până ce faci tot ce vrea ea. Se ţine de tine şi se tot ţine până ce nu mai ai puterea să spui nu. Şi mai rău. A

trântit-o la pământ pe Alsbet Luhhan.

Prin mintea lui Nynaeve trecu imaginea lui Alsbet Luhhan şi a soţului ei Haral, fierarul. Femeia era aproape la fel de înaltă ca el şi foarte masivă, deşi nu mai puţin chipeşă.

— Alsbet e aproape la fel de tare ca şi Haral. Nu-mi vine să cred că...

— Malena nu-i masivă, dar e... e neîmblânzită, Nynaeve. A fugărit-o pe Alsbet pe Pajişte cu un bâţ în mână şi nici una dintre noi, cele care eram acolo, nu am îndrăznit să o oprim. Când au aflat, Bran şi Haral au spus că trebuie să plece, chiar dacă asta însemna să se amestece în treburile Soborului. Cred că unele femei ar fi plecat urechea, dar cei doi bărbaţi s-au îmbolnăvit în aceeaşi noapte şi au murit la o zi unul de celalalt, spuse Marin, muşcându-şi buzele şi privind în jurul ei de parcă se temea să n-o audă cineva; coborî glasul. Malena i-a îngrijit. A spus că era datoria ei, chiar dacă i se opuseseră. Şi am văzut... am văzut cu ochii mei seminţe de cernuşcă cenuşie în leacurile pe care le-a luat cu ea după aceea.

— Dar..., începu Nynaeve, cu un oftat de uimire, eşti sigură, Marin? Eşti convinsă?

Cealaltă încuviinţă, gata gata să izbucnească în plâns.

— Marin, dacă bănuiai măcar că femeia asta l-a otrăvit pe Bran, cum ai putut să nu spui Soborului?

— A spus că Bran şi Haral nu păşeau în Lumină, îngăimă Marin, fiindcă vorbeau aşa despre Meştereasă. A spus că de-asta au şi murit; că i-a părăsit Lumina. Tot timpul vorbeşte despre păcate. A spus că Paet al’Caar a păcătuit şi el, vorbind împotriva ei după moartea lui Bran şi a lui Haral. Dar n-a spus altceva decât că nu e la fel de pricepută la Vindecări aşa cum erai tu, dar ea i-a desenat pe uşă Colţul Dragonului, în văzul tuturor, cu un cărbune. Cei doi băieţi ai lui au murit în mai puţin de-o săptămână – când mama lor s-a dus să-i trezească, i-a găsit morţi. Biata Nela. Am găsit-o rătăcind prin sat, râzând şi plângând în acelaşi timp, urlând că Paet era Cel Întunecat şi că-i omorâse băieţii. Paet s-a spânzurat a doua zi, mai spuse ea, cutremurându-se şi coborând glasul, încât Nynaeve de-abia o mai putea înţelege. Mai sunt încă patru fete aici, sub acoperişul meu. În viaţă, Nynaeve. Înţelege ce-ţi

spun. Sunt încă în viaţă şi tot aşa vreau să rămână.

Nynaeve simţi o răceală în oase.

— Marin, nu poţi îngădui aşa ceva. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi”, se auzi glasul, dar ea îl alungă. Dacă femeile din Sobor rămân împreună, puteţi scăpa de ea.

— Împreună împotriva Malenei? râse Marin, dar râsul ei aducea cu un suspin. Tuturor ne e teamă de ea. Dar se pricepe la copii, în ultima vreme s-ar zice că e mereu câte un copil bolnav, dar Malena face tot ce poate. Aproape nimeni nu murea de boală când erai tu Meştereasă.

— Marin, ascultă-mă. Nu înţelegi de ce se îmbolnăveşte mereu câte un copil? Dacă nu vă poate face să vă temeţi de ea, vă face să credeţi că aveţi nevoie de ea pentru copii. Ea e de vină, Marin. La fel ca şi pentru moartea lui Bran.

— Nu e cu putinţă, şuieră Marin. N-ar face aşa ceva. Nu cu cei mici.

— Ba da, Marin... „Înapoi e...” – dar Nynaeve alungă gândul fără milă. E cineva din Sobor care nu se teme? Cineva care poate să dea ascultare?

— Toata lumea se teme, răspunse cealaltă. Dar Corin Ayellin te-ar putea asculta şi dacă pleacă urechea, mai poate trage după ea încă două sau trei. Nynaeve, dacă găsim îndeajuns de multe femei care să te-asculte, vrei să fii din nou Meştereasa noastră? Cred că tu eşti singura care nu s-ar lăsa înfricoşată de Malena, chiar dacă totul se dă pe faţă. Nici nu ştii cum e.

— Da, vreau. „Înapoi e... Nu! Sunt oamenii mei!” Ia-ţi mantia şi hai la Corin.

Marin nu prea voia să părăsească hanul, dar după ce Nynaeve izbuti s-o scoată afară, începu să se furişeze din uşă în uşă, cu umerii aduşi, privind încoace şi încolo. Înainte să fi făcut jumătate din drum, Nynaeve văzu o femeie înaltă şi deşirată care venea cu paşi mari din cealaltă parte a pajiştii, către han, retezând capetele buruienilor cu o nuia groasă de salcie. Aşa osoasă cum era, emana forţă şi hotărâre. Avea o gură subţire şi aspră. Cenn Buie păşea grăbit în urma ei.

— Malena, zise Marin, trăgând-o pe Nynaeve între două case şi vorbind în şoaptă de parcă se temea ca femeia să nu

le audă, chiar şi de la depărtare. Ştiam că Cenn se va duce la ea.

Ceva o făcu pe Nynaeve să privească peste umăr. În spatele ei se afla o arcadă argintie, care se întindea de la o casă la cealaltă şi sclipea puternic. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.” Marin scoase un ţipăt înfundat.

— Ne-a văzut. Lumina să ne-ajute, vine încoace.

Femeia cea înaltă o apucase pe pajişte, lăsându-l pe Cenn în urmă, neştiind încotro să se îndrepte. Dar pe chipul Malenei nu se vedea nici urmă de nehotărâre. Păşea încet, de parcă nu era nici o speranţă de scăpare. Zâmbetul crud de pe chip i se lăţea cu fiecare pas. Marin o trase pe Nynaeve de mânecă.

— Trebuie să fugim. Trebuie să ne-ascundem, Nynaeve, haide. Probabil că Cenn i-a spus cine eşti. Nu suporta să audă pe nimeni vorbind de tine.

Arcada argintie îi atrăgea privirile lui Nynaeve. „Înapoi e...” Scutură din cap, încercând să-şi amintească. „Nu e aievea.” O privi pe Marin, cu chipul schimonosit de spaimă. „Trebuie să fii hotărâtă ca să scapi cu viaţă.”

— Te rog, Nynaeve. M-a văzut cu tine. M-a... văzut! Te rog, Nynaeve!

Malena se apropia fără milă. „Oamenii mei.” Arcada sclipea. „Calea de întoarcere. Nu-i aievea.”

Suspinând, Nynaeve îşi smulse braţul din strânsoarea lui Marin şi se năpusti către sclipirea argintie. Urletul lui Marin îi răsună în urechi.

— Pe Lumină, Nynaeve, ajută-mă! AJUTĂ-MĂ!

Revărsarea de lumină o învălui.

Cu ochii pierduţi în gol, Nynaeve se împletici prin arcadă, de-abia văzând ce se afla în jurul ei. Ultimul urlet al lui Marin încă-i mai răsuna în urechi. Nici nu clipi atunci când un şuvoi de apă rece i se revărsă dintr-odată pe creştet.

— Te-ai curăţat de trufie deşartă. Te-ai curăţat de aşteptările neîntemeiate. Vii în faţa noastră curată şi pură, în inimă şi în suflet.

Când sora cea Roşie se retrase, Sheriam veni să o ia de braţ. Nynaeve tresări, apoi îşi dădu seama cine era. O apucă

pe Sheriam de gulerul rochiei, cu ambele mâini.

— Spune-mi că nu era aievea. Spune-mi!

— A fost rău? întreba Sheriam, descleştându-i pumnii de parcă se aşteptase la aşa ceva. Totdeauna este mai rău, iar a treia oară e cel mai cumplit.

— Mi-am lăsat prietena... Mi-am lăsat neamul... În Puţul Osândelor, ca să mă întorc. „Lumină, te implor, fă să nu fi fost aievea. Doar nu am... trebuie s-o fac pe Moiraine să plătească! Trebuie!”

— Există mereu o pricină care să te facă să rămâi, ceva care să te împiedice sau să-ţi ia ochii. *Ter'angrealul* ţese laţuri în care să rămâi prinsă, cu ajutorul minţii tale, şi le ţese puternice, cu neputinţă de rupt, mai tari ca oţelul şi mai primejdioase ca orice otravă. De-asta îl folosim pentru această încercare. Trebuie să-ţi doreşti să devii Aes Sedai mai mult decât orice altceva pe lume, îndeajuns de mult pentru a înfrunta totul, pentru a te elibera, pentru a izbândi. Turnul Alb nu poate cere mai puţin de-atât. Iar tu trebuie să ne dai ce-ţi cerem.

— Cereţi multe, spuse Nynaeve, cu ochii la cea de-a treia arcadă către care o ducea femeia cu părul roşu. „A treia oară e cel mai cumplit.” Mi-e frică, şopti ea. „Ce poate fi mai cumplit decât ce-am făcut adineauri?”

— E bine, spuse Sheriam. Vrei să fii Aes Sedai, să conduci Puterea Supremă. Nimeni nu trebuie să aibă asemenea gânduri fără teamă şi fără respect. Teama te va face prudentă, iar prudenţa te va ţine în viaţă. Dar nimeni nu te va sili să intri şi a treia oară, copilă, sfârşi ea, întorcând-o pe Nynaeve cu faţa la arcadă.

— Dacă nu merg mai departe, spuse Nynaeve, umezindu-şi buzele cu limba, o să mă scoateţi din Turn şi n-o să-mi mai daţi voie să mă întorc. Iar ăsta-i cel mai cumplit lucru.

Sheriam încuviinţă, o dată şi încă o dată. Nynaeve trase aer în piept.

— Sunt gata.

— A treia oară, rosti solemn Sheriam, este pentru ceea ce va fi. Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.

În goană, Nynaeve trecu pe sub arcada.

Râzând, alerga printre vârtejuri de fluturi care se înălţau din florile sălbatice întinse, ca o pătură colorată ce-i ajungea până la genunchi, peste pajiştea din vârful dealului. Iapa ei sură se foia nervoasă, cu frâiele atârnând, la marginea pajiştii, iar Nynaeve se opri din alergat, ca să nu-şi mai sperie animalul. Câţiva fluturi i se aşezară pe rochie, pe florile brodate cu fir sau cu perle, iar alţii începură să dea târcoale safirelor şi ametistelor din părul care-i cădea liber pe umeri. La poalele dealului, salba celor O Mie de Lacuri se întindea prin oraşul Malkier, reflectând cele Şapte Turnuri care ajungeau cu crestele la nori, cu flamurile Cocorului Auriu fluturând în vârf, învăluite în ceţuri. În oraş erau o mie de grădini, dar ea o iubea mai presus de toate pe aceasta din vârful dealului, plină de flori sălbatice. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi."

Zgomotul de copite o făcu să se întoarcă. Al'Lan Mandragoran, Regele din Malkier, descălecă de pe armăsarul său şi se îndreptă spre ea, printre fluturi, râzând. Chipul său era al unui om aspru, dar zâmbetul pe care-l păstra numai pentru ea îi mai înmuia trăsăturile ca de piatră. Rămase cu ochii la el, şi se tulbură când îl văzu luând-o în braţe şi sărutând-o. O clipă rămase aşa, pierdută, răspunzându-i la sărut. Picioarele îi atârnau în văzduh şi nici nu-i păsa. Dintr-odată, însă, îl împinse şi-şi trase capul înapoi.

— Nu, spuse ea, împingând şi mai tare. Lasă-mă. Lasă-mă jos.

Uimit, el o puse jos, iar Nynaeve se trase câţiva paşi înapoi.

— Nu aşa ceva, spuse ea. Nu pot înfrunta asta. Orice altceva, dar asta nu. „Te rog, fă să fie iar Aginor." O amintire i se învolbură în minte. „Aginor?"

Nu ştia de unde apăruse acel gând. Amintirile ţâşneau încoace şi încolo, nişte bucăţele schimbătoare ca gheaţă purtată de apele unui râu. Încercă să le prindă, încercă să se agaţe de ceva.

— Iubirea mea, nu te simţi bine? întrebă îngrijorat Lan.

— Nu-mi spune aşa! Nu sunt iubirea ta! Nu te pot lua de

soţ! Rămase uimită văzându-l cum îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Dacă fiii noştri aud aşa ceva, cum că n-am fi căsătoriţi, s-ar putea tulbura, scumpă soţie. Şi cum să nu fii iubirea mea? Alta nu am şi nici nu voi avea vreodată.

— Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă întorc chiar acum.

Deznădăjduită începu să caute arcada, dar găsi numai pajişte şi cer. „Mai tare ca oţelul şi mai primejdioasă ca otrava. Lan. Pruncii lui Lan. Lumină, ajută-mă!”

— Să te întorci? Unde? În Emond’s Field? Dacă vrei, am să-i trimit veste lui Morgase şi am să cer o escortă.

— Singură, murmură ea, căutând în continuare. „Unde este? Trebuie să plec.” N-am să mă încurc cu asta. N-aş putea îndura. Asta nu. Trebuie să mă întorc chiar acum!

— Să te încurci cu ce, Nynaeve? Ce nu poţi îndura? Nu, Nynaeve. Aici poţi veni singură, dacă vrei, dar dacă Regina din Malkier ar sosi în Andor fără escorta cuvenită, Morgase s-ar tulbura, dacă nu s-ar simţi de-a dreptul jignită. Doar nu vrei s-o insulţi, nu? Credeam că sunteţi prietene.

Nynaeve se simţi de parcă cineva ar fi lovit-o în cap, de mai multe ori, ameţind-o.

— Regină? spuse ea şovăielnic. Şi avem şi copii?

— Eşti sigură că te simţi bine? Poate ar trebui să te duc la Sharina Sedai.

— Nu, se feri ea, trăgându-se iarăşi înapoi. Fără Aes Sedai. „Nu e aievea. De data asta n-am să mă las. Nu!”

— Ei, foarte bine, spuse el fără să se grăbească. Eşti soţia mea, cum să nu fii regina? Aici suntem în Malkier, nu în vreun regat de la miazăzi. Ai fost încoronată acolo, într-unul din cele Şapte Turnuri, atunci când ne-am schimbat şi inelele.

Fără să-şi dea seama, Lan îşi ridică mâna stângă. Pe arătător purta un inel simplu, de aur. Nynaeve îşi coborî privirea spre propria sa mână, spre inelul pe care ştia că avea să-l zărească, apoi îşi strânse palma în cealaltă, fără să poată spune dacă o făcea ca să-l ascundă, pentru a se convinge că nu era cu adevărat acolo sau pentru a nu-l mai pierde niciodată.

— Acum îţi aminteşti? continuă el, şi întinse braţul, ca

pentru a o mângâia pe obraz, dar ea se trase înapoi încă şase paşi; Lan oftă. Bine, iubirea mea, cum doreşti. Avem trei copii, deşi numai unul mai este cu adevărat mic. Maric îţi ajunge aproape până la umăr şi nu se poate hotărî ce-i place mai mult – caii sau cărţile. Elnore a început deja să facă exerciţii ca să le sucească minţile băieţilor, atunci când n-o bate la cap pe Sharina întrebând-o când o să fie îndeajuns de mare să plece în Turnul Alb.

— Elnore era numele mamei mele, spuse ea încet.

— Aşa mi-ai zis atunci când l-ai ales. Nynaeve...

— Nu, de data asta nu mă mai las. Asta nu. Nu vreau!

În spatele lui, printre copacii de la marginea pajiştii, zări arcada argintie. N-o văzuse mai înainte pentru că era ascunsă printre crengi. „Înapoi e o singură cale.” Se întoarse către ea.

— Trebuie să plec.

Lan o prinse de mâna şi, dintr-odată, i se păru că picioarele i se preschimbaseră în stane de piatra. Nu se putea desprinde.

— Draga mea, nu ştiu de ce eşti tulburată, dar, orice-ar fi, spune-mi şi am să fac tot ce trebuie. Ştiu că nu sunt cel mai bun dintre soţi. Când te-am întâlnit, eram aspru şi singuratic, dar tu ai izbutit să mă înmoi... măcar puţin.

— Eşti cel mai bun soţ dintre toţi, şopti ea, în timp ce, îngrozită, începu să-şi amintească de viaţa pe care o avuseseră împreună, de râs şi de lacrimi, de certuri aprige şi de împăcări dulci; amintirile nu erau limpezi, dar le simţea crescând mai puternice, mai pline de viaţă. Nu pot.

Arcada era acolo, la câţiva paşi. „Înapoi e o singură cale. Nu şovăi.”

— Nynaeve, nu ştiu ce se-ntâmplă, dar simt că te pierd. Nu pot îndura asta, spuse el, mângâind-o pe păr; închizând ochii, ea îşi apăsă obrazul de degetele lui. Rămâi cu mine, pe vecie.

— Aş vrea să rămân, răspunse încet Nynaeve. Aş vrea să rămân cu tine.

Când deschise ochii, arcada dispăruse... „O singură cale”.

— Nu! Nu!

— Ce te tulbură? o întrebă Lan, întorcând-o cu faţa spre el.

Trebuie să-mi spui ca să te pot ajuta.

— Nu e aievea.

— Nu e aievea? Înainte să te întâlnesc, credeam că numai sabia este aievea. Uită-te în jur, Nynaeve. E adevărat. Orice vrei tu putem face să se adeverească împreună, tu şi cu mine.

Curioasă, ea îşi plimbă privirea de jur împrejur. Pajiştea era încă acolo. Cele Şapte Turnuri se înălţau încă deasupra celor O Mie de Lacuri. Arcada dispăruse, dar în rest nu se schimbase nimic. „Aş putea rămâne aici. Cu Lan. Nu s-a schimbat nimic.” Gândurile i se învârtejeau în minte. „Nu s-a schimbat nimic. Egwene e singură în Turnul Alb. Rand va conduce Puterea şi va înnebuni. Şi cu Mat şi Perrin, cum rămâne? Îşi mai pot lua vieţile înapoi, fie şi o mică parte? Iar Moiraine, cea care ne-a distrus, e încă liberă şi nevătămată.”

— Trebuie să mă întorc, şopti ea.

Nemaiputând să îndure durerea oglindită pe chipul lui, se îndepărtă. Plină de hotărâre, îşi alcătui în minte imaginea unui boboc de floare, un boboc alb crescut pe o creangă de mărăcini. Spinii şi-i desena ascuţiţi, nemiloşi, dorindu-şi să-i simtă în carne, simţindu-se ca şi cum atârna deja între crengile tufişului. Glasul lui Sheriam Sedai îi răsună în gând undeva, departe, spunându-i că era primejdios să încerce să conducă Puterea. Bobocul se deschise, iar *saidar* o umplu de lumină.

— Nynaeve, spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Glasul lui Lan o zăpăci, dar se forţă să nu-l asculte. Trebuia să mai existe o cale de întoarcere. Privind ţintă înspre locul în care fusese arcada, încercă să găsească vreo urmă, dar nu era nimic.

— Nynaeve...

Încercă să-şi aducă aminte imaginea arcadei, să-i dea forma şi s-o alcătuiască până la cel mai mic amănunt. Un cerc de metal sclipitor, plin de o strălucire ca o văpaie de zăpadă. I se păru că o vede tremurând în faţa ei, între ea şi copaci, apoi dispăru. Ba era acolo, ba dispărea, ba se vedea iarăşi...

— ...Te iubesc...

Absorbi *saidar,* trăgând în piept unda Puterii Supreme

până când simţi că plesneşte. Strălucirea care-o umplea, care se revarsă împrejurul ei, o orbea. Arşiţa părea s-o mistuie. Arcada tremurătoare deveni mai clară, mai puternică, apăru întreagă înaintea ei. Focul şi durerea păreau s-o cuprindă; i se păru că oasele îi ard şi îşi simţi capul ca pe un cuptor.

— ...Din toată inima...

Alergă spre arcada argintie, fără să-şi îngăduie să se uite înapoi. Fusese convinsă că lucrul cel mai cumplit pe care-l auzise vreodată avea să fie strigătul de ajutor al lui Marin al'Vere, părăsită, dar acum acela i se părea dulce ca mierea, pe lângă glasul înspăimântat al lui Lan care-o urmarea.

— Nynaeve, te rog nu mă părăsi.

Strălucirea albicioasă o mistui.

Goală, Nynaeve se împletici pe sub arcadă şi căzu în genunchi, cu colţurile buzelor lăsate în jos, suspinând, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Sheriam îngenunche lângă ea. Nynaeve întoarse capul şi o fulgeră din priviri.

— Te urăsc! reuşi să îngaime, furioasă, înghiţind în sec. Le urăsc pe toate femeile Aes Sedai!

Sheriam oftă uşor, apoi o ridică în picioare.

— Copila mea, aproape toate care trec prin asta spun cam acelaşi lucru. Nu e puţin lucru să fii silită să-ţi înfrunţi temerile. Dar asta ce-i? întrebă ea dintr-odată, întorcându-i palmele în sus.

Mâinile lui Nynaeve tremurară din pricina unei dureri neaşteptate, pe care n-o mai simţise până atunci. În palma fiecărei mâini, chiar la mijloc, se afla înfipt câte un spin lung şi negru. Sheriam îi scoase cu grijă. Nynaeve simţi atingerea răcoroasă a femeii, care-i aducea Tămăduirea. În urma fiecărui spin rămaseră cicatrice mici, pe dosul mâinii şi în palmă. Sheriam se încruntă.

— N-ar trebui să rămână urme. Şi cum de te-ai ales numai cu doi, şi încă înfipţi aşa de bine, drept în mijloc? Dacă te-ai fi prins într-un tufiş de mărăcini, ar fi trebuit să fii plină de zgârieturi şi de spini.

— Ar trebui, încuviinţă cu amărăciune Nynaeve. Poate că m-am gândit că plătisem şi-aşa destul.

— Mereu există un preţ, răspunse femeia Aes Sedai. Haide, acum. Pe primul l-ai plătit. Vino să-ţi iei răsplata.

Şi o împinse uşor înainte. Nynaeve îşi dădu seama că mai erau şi alte Aes Sedai în încăpere. Apăruse şi Suprema, cu etola ei dungată, înconjurată de şapte surori cu şalurile pe umeri, fiecare din altă Ajah. Toate erau cu ochii la Nynaeve. Amintindu-şi ce-i spusese Sheriam, înainta cu paşi mici şi îngenunche în faţa Supremei, care avea în mână ultimul pocal. Încet, încet, i-l turnă pe creştet.

— Te-ai curăţat de Nynaeve al'Maera din Emond's Field. Te-ai curăţat de toate chingile care te leagă de lume. Vii în faţa noastră curată şi pură, în inimă şi în suflet. Eşti Nynaeve al'Maera Aleasă a Turnului Alb.

Înmânându-i pocalul altei surori, Suprema o ridică pe Nynaeve în picioare.

— De-acum eşti a noastră. Soarta a pecetluit-o.

În ochii Supremei părea să se reflecte o strălucire întunecată. Nynaeve se înfioră, dar nu pentru că era goală şi udă.

CAPITOLUL 24

Prieteni noi, duşmani vechi

Egwene o urmă pe Aleasa pe coridoarele Turnului Alb. Pereţii, la fel de albi ca şi exteriorul, erau acoperiţi de tapiserii şi tablouri, iar podeaua era alcătuită din dale aranjate după diferite modele. Rochia albă a Alesei era aidoma cu a ei, cu excepţia celor şapte dungi înguste, colorate, de la poale şi de la mâneci. Privind rochia, Egwene se încruntă. Trecuse o zi de când Nynaeve îmbrăcase şi ea rochia Aleselor, dar părea să nu se bucure deloc de asta, nici de inelul auriu, în forma de şarpe care-şi înghiţea coada, semn al noului ei rang. Egwene n-o întâlnise decât de câteva ori şi, de fiecare dată, privirile lui Nynaeve erau umbrite, de parcă văzuse nişte lucruri pe care-şi dorea din tot sufletul să nu le fi văzut.

— Aici, zise scurt Aleasa, arătându-i o uşă; se numea Pedra şi era o femeie scundă şi slabă, puţin mai în vârstă decât Nynaeve şi cu glasul mereu aspru. Ţi se îngăduie un răgaz, pentru că este prima ta zi, dar am să te aştept în spălătoria pentru vase în clipa în care suna clopotul. Să nu întârzii.

Egwene făcu o mica plecăciune, apoi scoase limba către Aleasa care se îndepărta. Chiar dacă nu trecuse decât o noapte de când Sheriam îi înscrisese, în cele din urmă, numele în lista novicelor, ştia deja că nu-i plăcea Pedra. Împinse uşa şi intră.

Încăperea era mică şi simplă, cu pereţii albi. Înăuntru, aşezata pe una dintre cele două banchete tari, se afla o tânără cu părul roşu-auriu revărsat pe umeri. Podeaua era goală; novicele nu prea primeau camere cu covoare. Lui Egwene i se păru că fata era cam de vârsta ei, dar se purta foarte demn şi stăpână pe sine, ceea ce-o făcea să pară mai mare. Rochia simplă, de novice, cădea altfel pe trupul ei. Eleganţă. Asta era.

— Mă cheamă Elayne, spuse ea, lăsându-și capul într-o

parte şi cercetând-o cu privirea pe Egwene. Iar tu eşti Egwene. Din Emond's Field, din Ţinutul celor Două Râuri.

Rosti vorbele ca şi cum asta ar fi însemnat ceva, dar nu tăcu nici o clipă.

— Cele care se află aici de ceva timp primesc întotdeauna câte o fată nouă de care să aibă grija. Aşază-te, te rog.

Egwene se aşeză pe cealaltă banchetă, în faţa lui Elayne.

— Credeam că voi fi instruită de Aes Sedai, acum că sunt, în sfârşit, novice. Dar până acum nu s-a întâmplat nimic altceva, decât că Pedra m-a trezit cu doua ceasuri bune înainte de răsărit şi m-a pus să mătur pe coridoare. Şi mi-a spus că trebuie să ajut şi la spălatul vaselor, după cină.

— Spălatul vaselor e ceva oribil, se strâmba Elayne. N-a trebuit s-o fac niciodată... ei, n-are a face. Ai să primeşti şi învăţătură. Că veni vorba, de-acum înainte, în fiecare zi la ceasul acesta, vei fi la lecţii. De la masa de dimineaţă şi până la Revărsat, apoi, iarăşi, de la cină până la Nămiază dacă eşti prea ageră sau prea înceată, le-ar putea ţine şi de la masa de seară până la Scăpătat, deşi răgazul ăsta e de obicei păstrat pentru alte corvezi, continuă ea, cu o înfăţişare gânditoare. Te-ai născut înzestrată aşa-i? Da, m-am gândit eu, mai spuse fata, văzând semnul de încuviinţare. Şi eu la fel. Nu fi dezamăgită că n-ai ştiut. Ai să înveţi să simţi înzestrările altora. Eu am avut norocul de a copilări în preajma unei Aes Sedai.

Egwene ar fi vrut să afle mai multe – „Cine copilăreşte cu Aes Sedai?" – dar Elayne continuă.

— Să nu fii dezamăgită nici dacă-ţi ia ceva vreme până să izbuteşti câte ceva. Cu ajutorul Puterii, vreau să spun. Până şi lucrurile cele mai simple cer timp. Răbdarea e o virtute care trebuie deprinsă, zise ea, strâmbând din nas. Asta spune mereu Sheriam Sedai, şi se străduieşte din răsputeri să ne facă să învăţăm. Încearcă numai să o iei la fugă când ea spune „Mergi la pas" şi o să te cheme în cancelarie cât ai clipi.

— Am primit deja câteva lecţii, mărturisi Egwene, încercând să pară modestă.

Îşi deschise sufletul către *saidar* – asta, măcar, era din ce

în ce mai uşor – şi simţi căldura care-i potopea trupul. Se hotărî să încerce lucrul cel mai greu pe care ştia să-l facă. Deschise palma, iar deasupra ei apăru un glob sclipitor, de lumină pură. Tremura – încă nu putea să-l facă mai limpede – dar era acolo. Liniştită, Elayne întinse şi ea mâna, şi în palmă îi apăru un alt glob luminos. Şi al ei tremura. După câteva clipe, în jurul lui Elayne începu să strălucească o aură slabă. Egwene căscă gura de uimire, iar globul ei dispăru. Elayne chicoti pe neaşteptate, şi lumina ei se stinse la rândul său, atât globul din palmă, cât şi aura.

— Ai văzut ceva la mine? spuse ea încântată. Eu am văzut la tine. Sheriam Sedai mi-a şi spus că se va întâmpla aşa, mai devreme sau mai târziu. Asta a fost prima dată. Şi la tine?

Egwene încuviinţă, râzând împreună cu cealaltă.

— Îmi placi, Elayne. Cred că o să fim prietene bune.

— Şi eu cred la fel, Egwene. Eşti din Ţinutul celor Două Râ-uri, din Emond’s Field. Cunoşti un băiat pe nume Rand al’Thor?

— Îl cunosc, spuse Egwene, amintindu-şi pe neaşteptate de o poveste pe care i-o spusese Rand, iar ea nu o crezuse, despre o căzătură de pe un zid şi despre întâlnirea cu... Eşti Domniţa-Moştenitoare din Andor, şopti ea.

— Da, răspunse simplu Elayne. Dacă Sheriam Sedai aude că am pomenit de asta, o să mă cheme în cancelarie până să apuc să mai spun două vorbe.

— Toată lumea vorbeşte despre cancelaria lui Sheriam. Până şi Alesele. E aşa de aspră cu dojenile ei? Mie mi se pare blândă.

Elayne şovăi, iar când îi răspunse o făcu fără prea mare tragere de inimă, cu ochii în jos.

— Are o nuia de salcie pe masa de lucru şi spune că, dacă nu poţi să înveţi să te porţi cum trebuie de bunăvoie, ştie ea o altă cale. Sunt multe reguli pe care novicele trebuie să le respecte şi e foarte greu să nu încalci nici una, sfârşi ea.

— Dar e... e groaznic! Nu mai sunt un copil, şi nici tu nu mai eşti. Nu se poate purta aşa cu noi!

— Ba suntem copii. Femeile Aes Sedai, adevăratele surori, sunt cei mari. Alesele sunt fete tinere, îndeajuns de vârstnice

pentru a li se da anumite sarcini, fără să fie nevoie de cineva care să stea cu ochii pe ele. Iar novicele sunt copiii care trebuie apăraţi şi îngrijiţi, călăuziţi pe calea pe care trebuie s-o apuce şi pedepsiţi când fac ceea ce nu se cade. Aşa mi-a explicat Sheriam Sedai. N-o să te pedepsească nimeni din pricina lecţiilor, decât dacă încerci ceva ce ţi s-a spus să nu faci. Uneori e greu să nu încerci. O să descoperi că vrei să conduci Puterea la fel de mult cum vrei şi să respiri. Dar dacă spargi prea multe vase pentru că visezi cu ochii deschişi, în loc să freci, sau dacă te porţi urât cu Alesele sau pleci din Turn fără să ţi se dea voie sau vorbeşti cu o Aes Sedai înainte să-ţi vorbească ea, sau... Cel mai bine este să faci tot ce poţi mai bine. Altceva n-ai de făcut.

— S-ar zice că vor să ne facă să ne dorim să plecăm, protestă Egwene.

— Nu-i aşa, dar, pe undeva, e. Egwene, sunt numai patruzeci de novice în Turn. Doar patruzeci, şi nu mai mult de şapte sau opt vor ajunge Alese. Nu-i de ajuns, din câte spune Sheriam Sedai. A zis că n-au mai rămas destule Aes Sedai pentru a face ceea ce trebuie făcut. Dar Turnul nu va ajunge niciodată mai îngăduitor. Nu poate. Nu orice femeie poate ajunge sora unor Aes Sedai, dacă nu are înzestrări, putere şi voinţă. Nu pot să încredinţeze şalul şi inelul cuiva care nu ştie să conducă Puterea îndeajuns de bine, sau care se va speria sau se va întoarce din drum când întâlneşte în cale obstacole. Învățăturile şi încercările sunt pentru conducerea Puterii, cât despre tărie şi voinţă... Ce să zic, dacă vrei să pleci, o să-ţi dea voie, odată ce ştii îndeajuns de multe ca să nu mori prosteşte.

— Aşa o fi, spuse încet Egwene. Sheriam ne-a spus câte ceva despre asta. Dar nu m-am gândit nici o clipă că n-ar fi îndeajuns de multe Aes Sedai.

— Are şi o explicaţie legată de asta. A spus că am brăcuit prea mult omenirea. Ştii ce înseamnă brăcuitul? Scoaterea din turmă a animalelor care au trasatori pe care nu le doreşti.

Egwene făcu un semn de nerăbdare din cap. Crescuse într-un sat de pastori. Ştia ce era brăcuitul.

— Sheriam Sedai spune că, din pricină că Ajah Roşie i-a

stârpit de trei mii de ani încoace pe toţi bărbaţii care puteau conduce Puterea, toata lumea a fost brăcuită de o asemenea înzestrare. Dar ai grijă să nu pomeneşti de asta de faţă cu Roşiile. Sheriam Sedai a avut parte de nenumărate certuri, iar noi suntem doar novice.

— O să am.

— Rand e bine? întrebă Elayne, după o scurta tăcere.

Egwene simţi o înţepătură neaşteptata de gelozie – Elayne era foarte drăguţă – dar una şi mai aprigă de teamă. Încercă să-şi amintească puţinul pe care-l ştia despre întâlnirea lui Rand cu Domniţa-Moştenitoare, şi se simţi mai încrezătoare. Elayne nu avea de unde să ştie că Rand putea conduce Puterea.

— Egwene?

— E bine, atât cât se poate. „Nădăjduiesc că e bine, nătâng cu creier de câlţi aşa cum e.” Ultima oara când l-am văzut plecase călare cu nişte soldaţi din Shienar.

— Din Shienar? Mi-a spus că era păstor, răspunse Elayne, clătinând din cap. Mă trezesc cu gândul la el în cele mai nepotrivite clipe. Nu ştiu de ce, dar Elaida crede că el are un rol important de jucat. N-a spus-o limpede, dar a poruncit să fie căutat şi s-a înfuriat cumplit când a aflat că plecase din Caemlyn.

— Elaida?

— Elaida Sedai. Sfetnica mamei. E din Ajah Roşie, dar mama pare s-o placă, în ciuda acestui fapt.

Egwene îşi simţi gura uscată. „Ajah Roşie, interesată de Rand?”

— N-nu... nu ştiu unde e acum. A plecat din Shienar şi nu cred că avea de gând să se întoarcă.

Egwene o privi scrutător.

— Nu am de gând să-i spun Elaidei unde ar putea să-l găsească, nici dacă aş şti, Egwene. N-a făcut nimic rău, din câte ştiu, şi mi-e teamă că ea vrea să se folosească de el, cine ştie cum. Oricum, n-am mai văzut-o din ziua când am sosit, cu Mantiile Albe pe urme. Şi-acum sunt tot acolo, în tabăra lor, dincolo de Piscul Dragonului. Dar hai să vorbim de lucruri mai plăcute, spuse ea, sărind dintr-odată în picioare. Mai sunt aici

alte două persoane care l-au cunoscut pe Rand, şi vreau să ţi-o prezint pe una dintre ele.

O luă pe Egwene de mână şi o trase afară din încăpere.

— Două fete? Rand ăsta întâlneşte multe fete în calea lui.

— Cum? întreba Elayne, fără să-i dea dramul şi cercetând-o din priviri. A, da. Mă rog. Una dintre persoane este o fetişcană leneşă pe nume Else Grinwell. Nu cred că o să mai rămână multă vreme pe aici. Nu-şi face treaba şi tot timpul se strecoară să-i vadă pe Străjeri cum fac exerciţii cu sabia. Zice că Rand a trecut pe la ferma lui taică-său, cu un prieten de-al lui, Mat. Din câte am înţeles, asta a făcut-o să se gândească să plece şi ea, aşa că a fugit ca să devină Aes Sedai.

— Bărbaţii ăştia, mormăi Egwene. Dansez şi eu de câteva ori cu un băiat drăguţ, iar Rand află şi începe să facă feţe-feţe, ştiind foarte bine că şi el...

Dar se întrerupse, atunci când un bărbat apăru pe coridor, în faţa lor. Elayne, care mergea alături, se opri şi o strânse pe Egwene mai tare de mână. Nu părea să existe nici o pricină de a se teme de el, în afară de faptul că apăruse ca din senin. Era înalt şi chipeş, de vârstă mijlocie, cu părul lung, negru şi cârlionţat, dar cu umerii căzuţi şi privirea tristă. Nu făcu nici un pas către Egwene şi Elayne, ci rămase pe loc, cu ochii la ele, până ce una dintre Alese apăru lângă el.

— N-ar trebui să te afli aici, îi spuse aceasta, fără asprime.

— Voiam să mă plimb puţin, răspunse barbarul, cu un glas înfundat şi trist, ca şi privirea sa.

— Te poţi plimba în gradină, aşa cum ţi s-a şi spus. Lumina soarelui o să-ţi facă bine.

— Cu două sau trei dintre voi pe urmele mele, privindu-mi orice mişcare? râse amar bărbatul. Vă e frică să nu dau cumva peste un cuţit, ştiu eu. Pentru mine însumi, nu pentru altcineva, femeie, hohoti el încă o dată, văzând privirea din ochii Alesei. Pentru mine însumi. Hai, du-mă în grădină sub privirile voastre iscoditoare.

Aleasa îl atinse uşor pe braţ şi-l luă cu ea.

— Logain! spuse Elayne, după ce rămaseră singure.

— Falsul Dragon!

— A fost domolit, Egwene. De-acum e ca orice bărbat, nu

mai este primejdios. Dar îmi amintesc că l-am văzut şi înainte. Pe-atunci, era nevoie de şase Aes Sedai să-l oprească să conducă Puterea şi să ne facă bucăţele pe toţi, se cutremură ea.

Egwene se înfioră la rândul său. Aşa ceva i-ar fi făcut Ajah Roşie şi lui Rand.

— E musai să fie toţi domoliţi? întreba ea; Elayne o privi cu gura căscată, ceea ce-o făcu să adauge repede: Mi s-ar fi părut firesc ca femeile Aes Sedai să fi găsit altă cale de-a se ocupa de ei. Şi Anaiya şi Moiraine mi-au spus că cele mai măreţe fapte din Vârsta Legendelor au fost duse la bun sfârşit de femei care conduceau Puterea împreună cu bărbaţii. Mi s-ar fi părut firesc să se găsească o cale.

— Ai grijă să nu te-audă vreo sora Roşie gândind aşa, Egwene. Să ştii că au încercat. Vreme de trei sute de ani după ce a fost ridicat Turnul Alb, au tot încercat. Apoi au renunţat, pentru că nu se găsea nimic. Haide. Vreau să ţi-o arăt pe Min. Slavă Luminii, nu e în grădina unde se duce Logain.

Lui Egwene, numele i se păru cunoscut; când o văzu pe tânăra femeie, îşi dădu seama şi de ce. În grădină se afla un pârâiaş îngust, cu un podeţ de piatră, iar Min şedea cu picioarele încrucişate pe parapet. Purta pantaloni strâmţi, ca un bărbat, şi o cămaşă largă. Cu părul ei negru, tuns scurt, aproape că putea să treacă drept un băiat, deşi unul neobişnuit de chipeş. Lângă ea, pe piciorul podului, se afla un surtuc cenuşiu.

— Te ştiu, îi spuse Egwene. Munceai la hanul din Baerlon.

O adiere uşoară făcu apa care curgea pe sub pod să se înfioare. Dintre ramurile copacilor din gradina se auziră ciripituri. Min zâmbi.

— Iar tu erai dintre cei care ne-au adus pe cap Iscoadele, cu gând să-l ardă. Nu, nu te îngrijora. Trimisul care a venit după mine a adus îndeajuns de mult aur cu el. Jupan Finch s-a şi apucat să facă hanul la loc, de două ori mai mare ca înainte. Bună dimineaţa, Elayne. Nu trudeşti la lecţii? Sau cu vasele murdare? spuse fata, pe un ton glumeţ, ca între prieteni; rânjetul lui Elayne o dovedi.

— Văd că Sheriam n-a izbutit încă să te facă să îmbraci o

rochie.

— Eu nu sunt novice, râse răutăcios Min, subţiindu-şi glasul: Da, Aes Sedai. Nu, Aes Sedai. Nu mai am nici un coridor de măturat, Aes Sedai? Eu, una, mă îmbrac aşa cum vreau, mai zise ea, cu glasul ei obişnuit, apoi se întoarse către Egwene. Rand e bine?

Egwene îşi subţie buzele, iritată. „Ar trebui să poarte pe cap nişte coarne de troloc”, se gândi ea furioasă.

— Mi-a părut rău să aud că hanul vostru a ars şi mă bucur că jupan Finch a izbutit să-l facă la loc. Dar de ce-ai venit în Tar Valon? E limpede că nu vrei să devii Aes Sedai.

Min ridică dintr-o sprânceană; se vedea foarte bine că era amuzată.

— Îl place, îi explică Elayne.

— Ştiu, spuse Min, trăgând cu ochiul la Egwene căreia, vreme de o clipă, i se păru că-i citeşte în priviri tristeţe – sau regret. Mă aflu aici, continuă ea, alegându-şi vorbele cu grijă, pentru că s-a trimis după mine şi pentru că mi s-a dat de ales între a mă urca în şa de bună voie sau a fi vârâtă într-un sac.

— Aşa le umflă ea întotdeauna, spuse Elayne. Sheriam Sedai a văzut scrisoarea şi mi-a spus că era vorba de o rugăminte. Egwene, Min vede anumite lucruri. De-asta se află aici – pentru ca femeile Aes Sedai să poată cerceta despre ce e vorba. Nu foloseşte Puterea.

— Rugăminte, pufni Min. Când o Aes Sedai te roagă să te înfăţişezi, e ca o poruncă venită de la o regină, şi cu o sută de soldaţi care s-o ducă la îndeplinire.

— Toată lumea vede..., spuse Egwene.

— Nu, cu Min e altfel, clătină Elayne din cap. Vede anumite... nimburi în jurul celorlalţi. Şi imagini.

— Nu întotdeauna, zise Min. Şi nu la toţi.

— Iar aşa poate să afle felurite lucruri despre tine, deşi eu nu cred că spune mereu adevărul. Mie mi-a zis că va trebui să-mi împart soţul cu alte două femei, numai că n-aş accepta aşa ceva niciodată. La care mi-a râs în faţă şi mi-a zis că nici ei nu i-ar fi trecut prin cap să facă una ca asta. Numai că a aflat că voi fi regină înainte să ştie cine sunt, şi mi-a spus că a văzut o coroană – Coroana Rozelor din Andor.

— Şi când te uiţi la mine, ce vezi? întrebă Egwene, aproape fără voia ei.

Min trase cu ochiul spre ea.

— O flacără albă şi... cum să zic, tot felul de lucruri. Nu ştiu ce înseamnă.

— Mereu zice asta, rosti sec Elayne. Cică unul din lucrurile pe care le-a văzut la mine a fost o mână retezată. Dar nu a mea, pare-se. Chipurile, nici asta nu ştie ce înseamnă.

— Chiar nu ştiu, protestă Min. Cam aşa se întâmplă mereu.

Dintr-odată, auziră zgomot de paşi pe aleea care străbătea grădina. Se întoarseră şi văzură doi tineri, care-şi duceau cămăşile şi surtucele pe braţ, goi până la brâu şi asudaţi, cu săbiile în mână, vârâte în teci. Egwene se trezi privindu-l pe cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Înalt şi zvelt, deşi puternic, se mişca graţios ca o pisică. Dintr-odată, îşi dădu seama că el se aplecase deasupra mâinii ei – nici măcar nu simţise când i-o luase – şi se chinui să-şi aducă aminte numele pe care-l auzise.

— Galad, şopti ea. Ochii lui întunecaţi îi sfredeleau chipul. Era mai în vârstă ca ea. Şi ca Rand. Gândindu-se la Rand, tresări şi-şi veni în fire.

— Iar eu sunt Gawyn, rânji celălalt. Am impresia că prima dată nu ai auzit.

Min rânjea şi ea, iar Elayne se încruntase dintr-odată. Egwene îşi aduse brusc aminte de mâna ei, pe care Galad încă o strângea, şi se eliberă.

— Dacă îndatoririle îţi îngăduie, spuse acesta, aş vrea să te revăd, Egwene. Am putea să ne plimbam împreună sau, dacă ţi se dă voie să pleci din Turn, am putea să mergem să mâncăm undeva afară din oraş.

— Ar fi... ar fi frumos, îngăimă ea, stânjenită de prezenţa celorlalţi. Min şi Gawyn tot mai rânjeau, ca şi cum se distrau foarte bine, iar Elayne era tot încruntată. Încercă să se liniştească şi să se gândească la Rand. „Ce bărbat... frumos!” Tresări, speriată ca nu cumva să fi vorbit cu voce tare.

— Atunci pe curând, spuse Galad, luându-şi în cele din urmă ochii de la ea şi făcându-i o plecăciune lui Elayne. Soră

dragă...

Apoi, mlădios ca o trestie, se îndepărtă pe podeţ.

— Omul ăsta, şopti Min, uitându-se în urma lui, va face mereu ceea ce este drept. N-are importanţă pe cine răneşte.

— Soră? întrebă Egwene; Elayne se mai liniştise, dar numai puţin. Credeam că e... Adică, după cum te încruntai...

Crezuse că Elayne era geloasă, şi încă nu era lămurită.

— Nu sunt sora lui, spuse hotărâtă Elayne. Nu accept aşa ceva.

— Tatăl nostru a fost şi tatăl lui, spuse Gawyn, sec. Asta n-o poţi nega, dacă nu vrei s-o faci mincinoasă pe mama, iar pentru asta ar trebui să ai mai multă tărie decât avem noi toţi la un loc.

De-abia atunci, Egwene îşi dădu seama că tânărul avea părul roşu-auriu, la fel ca Elayne, deşi părea ceva mai închis la culoare şi cârlionţat, din pricina sudorii.

— Min are dreptate zise Elayne. Galad e de-a dreptul neom, e neîndurător. Pentru el, dreptatea este mai presus de milă şi de... E ca un troloc.

— Ei, chiar aşa? întrebă Gawyn, rânjind din nou. N-ai văzut cum se uita la Egwene?

Ambele fete îi aruncară priviri ameninţătoare, iar el ridică braţele, de parcă s-ar fi aparat cu sabia încă vârâtă în teacă.

— Şi mai e ceva – e mai priceput la mânuirea sabiei ca oricine altcineva. După ce-i vede, fie şi o singură dată, pe Străjeri, a şi învăţat. Eu aproape că-mi dau duhul să învăţ jumătate din câte a învăţat Galad fără nici un efort.

— Şi crezi că asta e de ajuns? strâmbă din nas Elayne. Bărbaţii! După cum probabil că ai ghicit, Egwene, hăndrălăul ăsta dezbrăcat şi fără ruşine e fratele meu. Gawyn, Egwene îl cunoaşte pe Rand al'Thor. Se trag din acelaşi sat.

— Chiar aşa? Adică el chiar s-a născut în Ţinutul celor Două Râuri, Egwene?

Egwene se strădui să dea din cap, fără să-şi arate tulburarea. „Oare ce ştie?"

— Fireşte că da. Am copilărit împreună.

— Fireşte, spuse încet Gawyn. Ciudat om. Păstor, îmi zicea, deşi nu arăta şi nu se purta ca alţi păstori pe care i-am

văzut. Ciudat. Am întâlnit tot felul de oameni care-l cunosc pe Rand al'Thor. Unii nu-i ştiu nici numele, dar după cum l-au descris nu putea fi altcineva. Tuturor le-a schimbat vieţile. Era un bătrân fermier care-a venit în Caemlyn doar ca să-l vadă pe Logain, când a fost adus acolo înainte să pornim încoace. În ciuda primului său gând, a rămas în Caemlyn să lupte pentru mama când au început tulburările. Din pricina unui tânăr plecat să vadă lumea, care l-a făcut să creadă că existau lucruri mai măreţe decât ferma lui. Rand al'Thor. Mai că-ţi vine să crezi că ar fi *ta'veren.* Până şi Elaida e interesată de el. Mă întreb dacă întâlnirea cu el ne va schimba vieţile în ţesătura Pânzei.

Egwene se uită la Elayne şi la Min. Era convinsă că nici prin cap nu le trecea că Rand era într-adevăr *ta'veren.* Nu se mai gândise niciodată prea mult la asta, până atunci. Rand era Rand şi fusese blestemat să poată conduce Puterea. Dar *ta'veren* îi influenţau pe cei din jur, fie că voiau sau nu să accepte asta.

— Îmi plăceţi cu adevărat, le spuse ea dintr-odată celor două fete. Şi vreau să fim prietene.

— Şi eu vreau, spuse Elayne.

Pe neaşteptate, Egwene o îmbrăţişă, apoi Min sări şi ea jos şi rămaseră toate trei pe podeţ, strângându-se în braţe.

— Suntem legate una de alta, cu adevărat, spuse Min şi n-o să îngăduim nici unui bărbat să ne despartă. Nici măcar lui.

— Vrea cineva să-mi spună şi mie ce se întâmplă? întrebă cu blândeţe Gawyn.

— N-ai înţelege, îi răspunse sora sa şi imediat cele trei fete începură sa chicotească.

— Mă rog, rosti Gawyn, scărpinându-se în creştet şi clătinând din cap, dar dacă e vorba de Rand al'Thor, aveţi grija să nu v-audă Elaida. De când am venit, s-ar repezit de trei ori la mine, ca un Inchizitor de-al Mantiilor Albe. Nu cred că vrea să-i facă vreun..., începu el, apoi tresări, văzând o femeie care străbătea gradina, purtând pe umeri un şal cu ciucuri roşii. Dacă rosteşti numele Celui Întunecat, apare imediat. Nu mai vreau altă predică despre faptul că trebuie să-mi ţin cămaşa pe mine după ce-mi termin exerciţiile. La

revedere tuturor.

În timp ce se apropia pe podeţ, Elaida aruncă o privire în urma tânărului. Era o femeie mai degrabă arătoasă decât frumoasă, se gândi Egwene, şi avea aceeaşi înfăţişare fără vârstă care, chiar mai mult decât şalul, arăta cine era. Numai surorile de curând primite n-o căpătaseră încă. Atunci când privirea femeii Aes Sedai se opri asupra ei, numai pentru o clipă, Egwene îşi dădu seama de asprimea sa. Moiraine i se păruse de la bun început o femeie puternică, un sâmbure de oţel ascuns sub mătăsuri, dar Elaida renunţase până şi la acestea.

— Elaida, spuse Elayne, aceasta este Egwene. Şi ea s-a născut înzestrată. Şi a primit deja câteva lecţii, aşa că a ajuns la fel de departe ca şi mine. Elaida?

Chipul femeii Aes Sedai era lipsit de expresie şi cu neputinţă de descifrat.

— În Caemlyn, copila mea, sunt sfetnica mamei tale, Regina, dar aici suntem în Turnul Alb, iar tu eşti novice. Stai, fetiţo, vreau să-ţi vorbesc, adăugă Elaida, cu un semn către Min care dădea să plece.

— Dar te cunosc de când mă ştiu, Elaida, spuse Elayne de parcă nu-i venea să creadă. M-ai văzut crescând şi ai făcut grădinile să înflorească în timpul iernii, ca să am unde să mă joc.

— Copilă, acolo erai Domniţa-Moştenitoare. Aici eşti novice. Trebuie să înveţi asta. Cândva ai să fii măreaţă, dar trebuie să înveţi.

— Da, Aes Sedai.

Egwene rămase uimită. Dacă s-ar fi găsit cineva s-o dojenească şi pe ea astfel, în faţa celorlalte, s-ar fi înfuriat.

— Gata, acum plecaţi amândouă.

Se auzi dangătul adânc şi răsunător al unui clopot, iar Elaida îşi lăsă capul într-o parte. Soarele urcase cam la jumătatea drumului său pe cer.

— Revărsatul, spuse ea. Grăbiţi-vă, dacă nu vreţi s-aveţi parte şi de alte dojeni. Iar tu, Elayne, treci pe la Mai-Marea peste novice, în cancelarie, după ce-ţi termini corvezile. Novicele nu vorbesc cu femeile Aes Sedai decât dacă li se

cere. Hai, fuguţa! O să întârziaţi. Fuga!

Cele doua fete o luară la fugă, sumeţindu-şi poalele rochiilor. Egwene trase cu ochiul la Elayne, care se înroşise, dar părea foarte hotărâtă.

— Am să ajung eu Aes Sedai, spuse încet Elayne; părea un legământ.

În urma lor, Egwene o auzi pe Aes Sedai începând:

— Mi s-a dat de înţeles, fetiţo, că ai fost adusa aici de Moiraine Sedai.

Ar fi vrut să stea să asculte, ca să afle dacă nu cumva Elaida avea să întrebe de Rand, dar întreg Turnul Alb răsuna de dangătele Revărsatului, iar ea avea treabă de făcut, aşa că alergă după cum i se poruncise.

— Am să ajung eu Aes Sedai, mârâi, la rândul său, iar Elayne îi aruncă un zâmbet fugar, de înţelegere; iuţiră pasul.

Când plecă, în cele din urmă, de pe podeţ, Min îşi simţi cămaşa lipită de spate. Nu din pricina arşiţei soarelui, ci a întrebărilor înflăcărate ale Elaidei. Se uita peste umăr, ca să fie sigură că femeia Aes Sedai nu se ţinea după ea, dar n-o mai zări nicăieri.

De unde ştia oare că Moiraine fusese cea care-o chemase? Min fusese convinsă că taina era cunoscută numai de ea, Moiraine şi Sheriam. Şi toate întrebările despre Rand. Nu-i venise uşor să rămână netulburată şi mereu la pândă, în timp ce-i spunea sus şi tare femeii Aes Sedai că nu auzise niciodată de el şi nu ştia nimic. „Ce-o fi vrând de la el? Pe Lumină, dar Moiraine ce vrea? Ce-i cu el? Scumpă Lumină, nu vreau să mă îndrăgostesc de un bărbat pe care l-am văzut o singură dată. Şi încă un fermier!”

— Orbi-te-ar Lumina, Moiraine, mormăi ea, ieşi odată de unde te-ai ascuns şi spune-mi pentru ce m-ai adus aici, ca să pot pleca!

Singurul răspuns pe care-l primi fu ciripitul melodios al păsărelelor. Strâmbându-se, plecă să găsească un loc în care să se mai răcorească.

CAPITOLUL 25

Cairhien

Oraşul Cairhien era aşezat pe coline, lângă Râul Alguenya, iar Rand îl zări prima dată dinspre dealurile de la miazănoapte, în lumina soarelui amiezii. Încă i se mai părea că Elricain Tavolin şi cei cincizeci de soldaţi erau ca nişte Străjeri – încă şi mai mult de când traversaseră podul la Gaelin; pe măsură ce mergeau spre miazăzi, deveneau din ce în ce mai scorţoşi – dar Loial şi Hurin nu păreau deranjaţi, aşa că încercă şi el să rămână calm. Cercetă oraşul care era la fel de mare ca şi altele pe care le văzuse. Râul era plin de corăbii trupeşe şi barje late, iar pe celălalt mal se vedeau o sumedenie de grânare înalte, însă, în spatele zidurilor mari şi cenuşii, Cairhien părea împărţit după o schemă foarte precisă. Zidurile formau un pătrat, iar o latură mergea de-a lungul râului. Înăuntrul zidurilor se ridicau, după un plan la fel de precis, turnurile ce se avântau spre cer, de douăzeci de ori mai înalte decât zidurile, însă chiar şi de pe deal Rand vedea că la vârf erau toate crenelate.

Dincolo de zidurile oraşului, de la un mal la altul al râului, era o puzderie de străzi, care se întretăiau la întâmplare şi forfoteau de oameni. Rand aflase de la Hurin că se chemă Talpă; la început fusese câte un sat-piaţă pentru fiecare poartă a oraşului, dar de-a lungul timpului se uniseră într-unul singur, un talmeş-balmeş de uliţe şi ulicioare care duceau în toate direcţiile.

Când Rand şi ceilalţi pătrunseră în Talpă, Tavolin îi puse pe câţiva soldaţi să le croiască drum prin mulţime, strigând şi dând pinteni cailor, ca şi cum ar fi vrut să îi calce în picioare pe cei care nu se grăbeau să se dea la o parte. Oamenii se îndepărtau din calea lor, abia aruncându-le o privire, de parcă era ceva cât se poate de obişnuit. Cu toate acestea, Rand se trezi zâmbind.

Hainele oamenilor erau cel mai adesea ponosite, însă

multe erau colorate şi, de altfel, totul fremăta de viaţa. Neguţătorii ambulanţi îşi lăudau marfa, iar vânzătorii chemau oamenii să se uite la lucrurile aşezate pe mesele din faţa prăvăliiilor. Bărbierii, neguţătorii de fructe, cei care ascuţeau cuţite, bărbaţi şi femei care se ofereau să îţi facă tot felul de servicii sau să îţi vândă o mie de lucruri se plimbau agale prin mulţime. În tot acel vacarm se auzea muzica de la nişte case; la început Rand crezu că sunt hanuri, dar pe firmele din faţă erau înfăţişaţi bărbaţi care cântau la flaut sau la harfă, făceau tumbe sau scamatorii şi, chiar dacă erau mari, nu aveau ferestre. Cea mai mare parte a caselor din Talpă păreau a fi din lemn, până şi cele foarte înalte, iar multe erau noi, chiar dacă prost făcute. Rand rămase cu gura căscată în faţa unora de şapte caturi sau mai mult; se legănau uşor, chiar dacă oamenii care tot intrau şi ieşeau în graba nu păreau să bage de seamă.

— Ţărani, murmură Tavolin, uitându-se drept în faţă, scârbit. Uită-te la ei, cum au fost stricaţi de obiceiuri străine. Nu ar trebui să fie aici.

— Dar unde ar trebui să fie? întrebă Rand. Ofiţerul se uită furios la el şi dădu pinteni calului, plesnind din bici ca să îndepărteze mulţimea.

Hurin îi atinse braţul.

— E vorba de Războiul Aiel, Senior Rand. Se uită în jur, ca să se încredinţeze că nu-l aude nici un soldat. Multor fermieri le-a fost frică să se întoarcă în ţinuturile lor de lângă Osia Lumii şi au venit aici. De asta are Galldrian râul plin de barje cu grâne din Andor şi Tear. De la răsărit nu vin nici un fel de recolte, pentru că acolo nu mai sunt ferme. Totuşi, e mai bine să nu pomeneşti nimic despre asta celor din Cairhien, Seniore. Le place să creadă că războiul nu a avut loc sau, cel puţin, că l-au câştigat.

În pofida biciului lui Tavolin, fură siliţi să se oprească şi să lase să treacă o procesiune ciudată. Vreo şase bărbaţi care băteau în tobe şi dănţuiau deschideau calea unui şir de păpuşi uriaşe, fiecare o dată şi jumătate cât oamenii care le mânuiau cu ajutorul unor prăjini lungi. Bărbaţi şi femei de statură gigantică, încoronaţi şi îmbrăcaţi în robe lungi şi bogat

împodobite, făceau plecăciuni către mulţime printre siluetele unor animale curioase. Un leu cu aripi. Un ţap care mergea pe picioarele din spate, cu doua capete care scoteau foc, judecând după fâşiile de hârtie purpurie care le atârnau din gură. Ceva ce părea a fi pe jumătate pisică şi pe jumătate vultur, şi încă unul cu cap de urs şi trup de om, pe care Rand îl luă drept troloc. Mulţimea ovaţiona şi râdea când treceau făloşi pe lângă ei.

— Cel care l-a făcut n-a văzut în viaţa lui un troloc, mormăi Hurin. Are capul prea mare şi e prea slab. Probabil că nici nu crede că există, cum nu crede nici în existenţa celorlalte animale. Singurii monştri în care cred cei din Talpă sunt Aielii.

— E vreun festival? întrebă Rand. Nu vedea nici un alt semn în afară de procesiune, dar i se părea că trebuie să fie un motiv pentru toate astea. Tavolin le porunci soldaţilor să îşi continue drumul.

— E la fel în fiecare zi, răspunse Loial. Mergând pe lângă cal, cu sipetul învelit în pătură încă prins de şa, Ogierul atrăgea la fel de multe priviri ca şi marionetele. Cred că Galldrian îşi ţine oamenii potoliţi distrându-i. Le dă Menestrelilor şi muzicienilor Darul Regelui, o sumă foarte generoasă, ca să vină aici în Talpă şi plăteşte pentru cursele de cai care se ţin în fiecare zi de-a lungul râului. Seara sunt câteodată şi artificii. Părea dezgustat. Fruntaşul Haman spune că Galldrian este un ticălos. Clipi des, dându-şi seama de ceea ce spusese şi privi de îndată împrejur să vadă dacă îl auzise vreun soldat. Se părea însă că nu.

— Artificii, zise Hurin, dând din cap. Am auzit că Artificierii au întemeiat aici o breaslă, la fel ca în Tanchico. Când am mai fost pe aici nu m-a deranjat deloc să văd artificiile.

Rand clătină din cap. Nu văzuse niciodată artificii atât de complicate încât să fie nevoie de un Artificier. Auzise că plecaseră din Tanchico doar ca să dea spectacole pentru suverani. Se afla într-un loc tare ciudat.

Când ajunseră la arcada înaltă şi pătrată a porţii oraşului, Tavolin le porunci să se oprească şi descălecă lângă o casă scundă de piatra, lipită de zid. Avea ambrazuri în loc de

ferestre şi o uşă grea, cu drugi de fier.

— Doar o clipă, Senior Rand, spuse ofiţerul. Aruncă hăţurile unuia dintre soldaţi şi dispăru înăuntru.

Rand aruncă o privire precaută spre soldaţi – stăteau ţepeni în două şiruri lungi; se întrebă ce ar fi făcut dacă ei trei ar fi încercat să plece – şi profită de acest prilej ca să cerceteze oraşul care se întindea în faţa lui.

Cairhien nu avea nimic din tumultul din Talpă. Străzile pavate şi atât de largi încât oamenii păreau mai puţini decât erau de fapt se încrucişau în unghiuri drepte. Ca şi la Tremonsien, dealurile fuseseră tăiate în trepte. Trăsuri şi lectici acoperite, unele având flamuri cu însemnul unei Case, mergeau fără grabă pe străzi. Oamenii umblau tăcuţi, îmbrăcaţi în haine închise, fără nici o pată de culoare, doar ici şi colo câteva fâşii colorate pe pieptul unui surtuc sau al unei rochii. Cu cât erau mai multe fâşii, cu atât mersul persoanei cu pricina era mai mândru, dar nimeni nu râdea, nimeni nu zâmbea. Casele erau toate de piatră, iar ornamentaţiile erau în linii şi unghiuri drepte. Pe străzi nu se vedea nici măcar un neguţător ambulant şi până şi prăvăliile păreau triste – firmele erau mici şi în faţa lor nu zăreai nici un fel de marfă.

Acum vedea mai desluşit marile turnuri. Erau înconjurate de schele de lemn, care mişunau de oameni ce puneau alte şi alte pietre, ca să le înalţe şi mai mult.

— Turnurile fără capăt din Cairhien, murmură Loial abătut. Da pe vremuri erau atât de înalte încât îşi meritau numele. Când Aielii au pus stăpânire pe Cairhien, cam pe când te-ai născut tu, turnurile au ars, s-au sfărâmat şi s-au prăbuşit. Nu văd nici un Ogier printre zidari. Nici unui Ogier nu i-ar plăcea să muncească aici – cei din Cairhien nu vor nici un fel de podoabă – dar când am mai fost pe aici erau şi Ogieri.

Tavolin ieşi din casă, însoţit de un alt ofiţer şi de doi conţopişti, unul ducând un catastif mare, legat în lemn, iar altul o tavă cu obiecte de scris. Ofiţerul era şi el ras în cap, ca Tavolin, deşi probabil chelia îl scăpase de păr mai mult decât briciul. Cei doi ofiţeri se uitară la Rand, apoi la sipetul ascuns de pătura vărgată a lui Loial, apoi din nou la Rand. Nici unul nu întrebă ce se afla sub pătură. Tavolin se uitase adesea la

povara lui Loial pe drumul dinspre Tremonsien spre Cairhien, dar nu întrebase nimic. Celălalt ofiţer se uită şi la sabia lui Rand şi îşi ţuguie puţin buzele.

Tavolin îl prezentă pe celălalt ofiţer ca fiind Asan Sandair, după care rosti cu glas tare:

— Seniorul Rand din Casa al'Thor din Andor şi slujitorul lui, pe nume Hurin, precum şi Loial, Ogier din *steddingul* Shangtai. Conţopistul care ţinea catastiful îl deschise, iar Sandair scrise numele în el, cu litere rotunde.

— Trebuie să te întorci la această casă de strajă până mâine la aceeaşi ora, Seniore, zise Sandair, lăsându-l pe cel de-al doilea conţopist să presare puţin nisip peste cele scrise, şi să ne spui la ce han stai.

Rand aruncă o privire la străzile liniştite din Cairhien şi apoi la forfota din Talpă.

— Ştiţi vreun han bun pe acolo? Arătă cu capul spre Talpă.

Hurin făcu semn să tacă şi se aplecă spre el.

— Nu e o idee bună, Senior Rand, îi zise el în şoaptă. Dacă stai în Talpă, or să fie convinşi că pui ceva la cale.

Rand îşi dădu seama că amuşinarul avea dreptate. Sandair rămăsese cu gura căscată, iar Tavolin ridicase din sprâncene şi amândoi se uitau iscoditor la el. Ar fi vrut să le spună că nu are nimic de-a face cu Jocul lor, însă se mulţumi să zică:

— O să luăm camere în oraş. Putem pleca?

— Fireşte, Senior Rand. Sandair făcu o plecăciune. Dar... hanul?

— O să-ţi dau de ştire de îndată ce găsim unul. Rand îl struni pe Roşcat, apoi se opri. Răvaşul lui Selene îi foşnea în buzunar. Trebuie să găsesc o femeie din Cairhien. Domniţa Selene. E frumoasă şi de vârsta mea. Nu ştiu din ce Casă e.

Sandair şi Tavolin schimbară o privire, după care Sandair spuse:

— O sa cercetez, Seniore. Poate o să aflu ceva până mâine când te întorci.

Rand dădu din cap a încuviinţare şi intră în oraş, urmat de Loial şi de Hurin. Nu prea fură băgaţi în seamă, deşi pe străzi erau puţini oameni călare. Nici măcar Loial nu atrase prea

mult atenţia. Lumea îşi vedea de treburi aproape cu ostentaţie.

— Crezi că mi-au luat-o în nume de rău pentru că am întrebat de Selene? îl întrebă Rand pe Hurin.

— Nu ştii niciodată cu ăştia din Cairhien. Par să creadă că totul are legătură cu *Daes Dae'mar.*

Rand ridică din umeri. Se simţea de parcă toată lumea se uita la el. De-abia aştepta să aibă un surtuc simplu şi bun şi să nu mai pretindă că e altcineva.

Hurin cunoştea mai multe hanuri din oraş, deşi, de fiecare dată când fusese la Cairhien, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului în Talpă. Amuşinarul îi conduse la un han numit *Apărătorul Zidului Dragonului;* pe firma era înfăţişat un bărbat încoronat cu piciorul pe pieptul unui alt bărbat şi cu sabia la gâtul acestuia. Bărbatul care era la pământ avea părul roşu.

Un rândaş veni să le ia caii, uitându-se pe furiş la Rand şi la Loial când credea că nu îl vede nimeni. Rand îşi spuse să înceteze cu închipuirile; nu era cu putinţă ca toata lumea din oraş să facă parte din Jocul acela. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, el n-avea nimic de-a face cu asta.

Sala mare era curată, mesele erau aşezate la fel de precis cum părea să fie totul în oraş, iar oamenii erau puţini. Aruncară o privire spre nou-veniţi şi se întoarseră numaidecât la vinul lor, cu toate acestea, Rand avea impresia că încă se uita la ei şi asculta. Un foc mic ardea în căminul mare, deşi ziua era călduroasă.

Hangiul era un bărbat rotofei şi mieros, cu o singură fâşie verde pe surtucul cenuşiu. Tresări când îi văzu, dar Rand nu fu deloc mirat. Loial, care ducea sipetul învelit în pătura vărgată, trebui să se aplece ca să intre pe uşă. Hurin era împovărat cu toţi desagii şi toate boccelele lor, iar haina lui roşie contrasta puternic cu culorile întunecate pe care le purtau oamenii de la mese.

Hangiul luă haina şi sabia lui Rand şi surâse din nou dulceag. Făcu o plecăciune, frecându-şi mâinile netede.

— Îmi cer iertare, Seniore. O clipă am crezut că eşti... Îmi cer iertare. Nu mai am mintea de altădată. Doreşti camere,

Seniore? Mai făcu o plecăciune, mai puţin adâncă, în faţa lui Loial. Mă numesc Cuale, Seniore.

„A crezut că sunt Aiel”, îşi spuse Rand ursuz. Ar fi vrut să plece din Cairhien. Dar era singurul loc unde Ingtar i-ar fi putut găsi. Iar Selene zisese că o să-l aştepte în Cairhien.

Durã puţin până fură gata camerele; Cuale le explică, cu prea multe zâmbete şi plecăciuni, că era nevoie să mute un pat pentru Loial. Rand ar fi vrut să stea toţi în aceeaşi odaie, însă văzând privirile indignate ale hangiului şi stăruinţele lui Hurin – „Trebuie să le arătăm acestor oameni că ştim la fel de bine ca şi ei ce se cuvine, Senior Rand” – acceptă să ia două camere, una pentru el, cu o uşă de trecere între ele.

Odăile erau foarte asemănătoare, doar că a lor avea două paturi, unul pe măsura lui Loial, în timp ce a lui avea un singur pat, şi acela aproape la fel de mare ca celelalte două, cu stâlpi groşi şi pătrăţoşi care mai că atingeau tavanul. Scaunul cu perniţă şi spătar înalt şi policioara cu cele trebuincioase pentru spălat erau şi ele masive şi pătrăţoase, iar dulapul de lângă perete era atât de încărcat, încât părea că mai are puţin şi o să se prăbuşească peste el. Cele două ferestre de lângă pat dădeau în strada aflată două caturi mai jos.

De îndată ce hangiul plecă, Rand deschise uşa ca să intre Loial şi Hurin.

— Locul ăsta mă înnebuneşte, le spuse. Toata lumea se uită la tine de parcă te bănuiesc de ceva necurat. Mă duc înapoi în Talpă, măcar un ceas. Cel puţin acolo oamenii râd. Care din voi vrea să stea primul de strajă?

— Stau eu, se grăbi să răspundă Loial. Vreau să citesc puţin. Chiar dacă nu am văzut nici un Ogier, asta nu înseamnă că pe aici nu e nici un zidar din *steddingul* Tsofu. Nu e departe de oraş.

— Probabil că vrei să te întâlneşti cu ei.

— Ah... nu, Rand. Şi-aşa data trecută mi-au pus o mulţime de întrebări, de ce am ieşit singur din *stedding* şi tot aşa. Dacă au primit veşti de la *steddingul* Shangtai... Cred că o să rămân aici să citesc.

Rand clatină din cap. Uita tot timpul că, de fapt, Loial

fugise de acasă ca să vadă lumea.

— Şi tu, Hurin? E muzică în Talpă, şi râsete. Pun rămăşag că acolo nimeni nu joacă *Daes Dae'mar.*

— N-aş fi atât de convins, Senior Rand. În orice caz, mulţumesc că m-ai poftit, dar mai bine nu. Sunt aşa de multe bătăi – şi omoruri – în Talpă, de duhneşte. Înţelegi ce vreau să spun. Nu s-ar lua niciodată de un Senior, de bună seamă; dacă ar face aşa ceva, soldaţii ar tăbărî pe ei. Dar, dacă îmi îngădui, aş vrea să mă duc să beau ceva în sala mare.

— Hurin, ştii prea bine că nu trebuie să îmi ceri voie.

— Cum spui, Seniore. Amuşinarul se înclină.

Rand trase adânc aer în piept. Dacă nu aveau să plece curând din Cairhien, Hurin avea să înceapă să facă plecăciuni în stânga şi în dreapta. Şi dacă Mat şi Perrin vedeau aşa ceva, aveau să îi dea tot timpul peste nas.

— Sper că Ingtar nu va întârzia. Dacă nu vine repede, va trebui să ducem noi Cornul înapoi la Fal Dara. Atinse răvaşul lui Selene prin haină. Aşa va trebui. Loial, n-o să stau mult, ca să apuci şi tu să vezi oraşul.

— Cred că e mai bine să nu ies, spuse Loial.

Hurin coborî odată cu Rand. Când ajunseră în sala mare, Cuale făcu o plecăciune în faţa lui Rand şi îi întinse o tavă pe care erau trei pergamente împăturite şi pecetluite. Rand le luă, căci se părea că asta aştepta hangiul de la el. Pergamentele erau moi şi netede la atingere. Scumpe.

— Ce sunt astea? întrebă el.

Cuale se înclină din nou.

— Invitaţii, fireşte, Senior Rand. De la trei din Casele nobiliare. Mai făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

— Cine ar putea să îmi trimită mie invitaţii? Rand le răsuci în mână. Nimeni de la masă nu ridică privirea, dar tot avea impresia că toţi stau cu ochii pe el. Nu cunoştea peceţile. Nici una dintre ele nu era cea cu semiluna şi stele pe care o folosise Selene. Cine ar putea şti că sunt aici?

— Toată lumea, Senior Rand, zise Hurin cu glas scăzut. Părea că simte şi el că sunt urmăriţi. Străjile de la poarta oraşului de-abia aşteaptă să răspândească vestea că un Senior străin a venit în Cairhien. Rândaşul, hangiul... toată

lumea spune ce ştie acolo unde cred că le va fi de cel mai mare ajutor.

Cu o strâmbătură, Rand făcu doi paşi şi aruncă invitaţiile în foc. Se aprinseră numaidecât.

— Eu nu joc *Daes Dae'mar,* spuse, îndeajuns de tare cât să audă toţi. Nici măcar Cuale nu se uită la el. Nu am nimic de-a face cu Marele Joc. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu nişte prieteni.

Hurin îl apucă de braţ.

— Te rog, Seniore. Vorbea repede şi şoptit. Te rog să nu mai faci asta.

— Să nu mai fac? Chiar crezi că o să mai primesc şi altele?

— Sunt convins. Lumină, îmi aduci aminte de atunci când Teva s-a înfuriat aşa de tare din pricina unei viespi care îl bâzâia că a lovit cu piciorul în cuib. Probabil că acum toţi cei de aici sunt încredinţaţi că eşti amestecat în Joc. Ba chiar că ai un rol însemnat, dacă tăgăduiești că iei parte la el. Fiecare Senior şi fiecare doamna din Cairhien ia parte la Joc. Amuşinarul aruncă o privire spre invitaţiile care se răsuceau în flăcări şi se crispa. Şi cu siguranţă ţi-ai transformat în duşmani cele trei Case. Nu sunt nişte Case mari, altminteri nu s-ar fi grăbit aşa, dar sunt totuşi nobili. Trebuie să răspunzi la toate invitaţiile pe care o să le primeşti de acum înainte, Seniore. Refuză-le, dacă vrei – deşi or să facă tot felul de presupuneri legate de cele pe care le refuzi. Şi de cele pe care le primeşti. Fireşte, dacă le refuzi pe toate sau dacă le primeşti pe toate...

— Nu vreau să am de-a face cu aşa ceva, zise Rand încetişor. O să plecam din Cairhien cât mai curând cu putinţă. Îşi vârî mâinile în buzunare şi mototoli răvaşul de la Selene. Îl scoase şi îl netezi de haină. Cât mai curând cu putinţă, murmură, punându-l la loc în buzunar. Du-te să-ţi iei ceva de băut, Hurin.

Ieşi furios din han, fără să ştie prea bine pe cine era furios: pe el însuşi, pe Cairhien şi Marele Joc, pe Selene pentru că dispăruse sau pe Moiraine. Ea începuse toata povestea asta, furându-i hainele şi dându-i în schimb haine de Senior. Chiar şi acum, când credea că scăpase de ele, femeile Aes Sedai

izbuteau să se bage în viaţa lui, fără ca măcar să fie acolo.

Se întoarse pe poarta prin care intrase în oraş, căci nu cunoştea alt drum. Un bărbat care stătea în faţa casei de strajă îl văzu – haina colorată pe care o purta era neobişnuită şi era şi mai înalt decât cei din Cairhien – şi intră zorit, însă Rand nu băgă de seamă. Era atras de râsetele şi muzica din Talpă.

Haina lui roşie brodată atrăgea privirile în oraş, însă în Talpă nu sărea deloc în ochi. Mulţi dintre cei care umblau pe uliţele ticsite erau îmbrăcaţi în culori la fel de întunecate ca oamenii din oraş, dar la fel de mulţi purtau roşu, albastru, verde sau auriu – unele culori erau atât de vii încât ar fi fost vrednice de Spoitori – iar cele mai multe femei aveau rochii brodate şi eşarfe sau şaluri colorate. Hainele pretenţioase erau adesea ponosite şi nu le veneau bine, de parcă ar fi fost făcute pentru altcineva, dar, chiar dacă vreunul se uita la haina lui elegantă, nimeni nu părea să i-o ia în nume de rău.

Trebui să se oprească din pricina unei alte procesiuni de păpuşi uriaşe. În timp ce toboşarii băteau în darabane şi dănțuiau, un troloc cu rât de porc şi colţi se lupta cu un bărbat ce purta o coroană pe cap. După câteva lovituri date la întâmplare, trolocul se prăbuşi la pământ în râsetele şi uralele privitorilor.

Rand scoase un mormăit. „Nu mor atât de uşor.”

Aruncă o privire pe uşă într-una din casele mari şi fără ferestre. Spre mirarea lui, părea să fie o singură cameră foarte mare, cu o deschizătură în mijloc, pe unde se vedea cerul şi înconjurată de balcoane, cu un fel de tribună lată la capăt. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Balcoanele şi podeaua erau pline-ochi de oameni care priveau la cei de pe tribună. Le cercetă pe măsură ce trecea pe lângă ele şi văzu scamatori, muzicanţi, tot felul de saltimbanci şi chiar şi un Menestrel, cu mantia peticită, recitând cu glas solemn o poveste din *Marele Alai pornit pe urmele Cornului.*

Aceasta îl făcu să se gândească la Thom Merrilin; nu mai zăbovi acolo. Amintirile despre Thom erau întotdeauna foarte dureroase. Thom îi fusese prieten. Un prieten care murise pentru el. „Dar eu am fugit şi l-am lăsat să moară.”

Într-o altă casă, o femeie înveşmântată în nişte robe albe şi largi făcea să dispară lucrurile dintr-un coş şi să reapară în altul, apoi să dispară din mâinile ei în rotocoale de fum. Oamenii care se uitau la ea scoteau strigăte de uimire.

— Doi bănuţi de aramă, Seniore, spuse un bărbat mic, cu chip de şobolan, din pragul unei uşi. Doi bănuţi de aramă ca să o vezi pe Aes Sedai.

— Nu prea cred. Rand se uită din nou la femeie. Un porumbel alb apăruse mâna ei. Aes Sedai? Nu. Se înclină uşor în faţa bărbatului şi plecă.

Tocmai îşi croia drum prin mulţime, întrebându-se ce să mai vadă, când, deodată, dintr-o casă cu un scamator pe firma, auzi o voce gravă şi sunete de harfă.

— ...Rece suflă vântul din Trecătoarea Shara; rece zace mormântul fără nume. Însă Duminică, în fiecare an, pe pietre se iveşte un trandafir, o lacrimă de cristal precum roua pe o petală de floare, pus acolo de mâna gingaşa a lui Dunsinin, căci ea ţine legământul făcut de Rogosh Ochi-de-Vultur.

Glasul îl atrăgea de Rand de parcă ar fi fost legat de o funie. Intra; înăuntru, oamenii băteau din palme.

— Doi bănuţi de aramă, Seniore, spuse un bărbat cu faţă de şobolan, care ar fi putut fi geamănul celuilalt. Doi bănuţi de aramă ca să vezi...

Rand cotrobăi prin buzunare şi îi aruncă nişte monede. Merse mai departe, buimăcit, uitându-se la bărbatul de la tribună, care făcea o plecăciune în faţa mulţimii ce îl aclama; cu o mână strângea harfa la piept şi cu cealaltă desfăcea mantia acoperită de petice, ca şi cum ar fi vrut să prindă în ea toate sunetele pe care le scoteau oamenii. Era înalt, uscăţiv şi deloc tânăr, cu mustăţi lungi, la fel de albe ca părul de pe cap. Când îşi îndreptă spinarea şi îl zări pe Rand, ochii lui albaştri, cu privirea pătrunzătoare, se făcură mari de uimire.

— Thom. Şoapta lui Rand se pierdu în zgomotul mulţimii.

Fără să-şi ia ochii de la Rand, Thom Merrilin făcu încet semn cu capul spre o ușiță de lângă tribună. Apoi se înclină din nou, zâmbind şi bucurându-se de urale.

Rand îşi făcu drum spre ușiță şi intră. Era un mic coridor, cu trei trepte care duceau spre tribună. De partea cealaltă a

tribunei erau un scamator care învârtea mingi colorate şi şase saltimbanci care îşi suceau trupurile în toate felurile.

Thom apăru în vârful treptelor, şchiopătând, ca şi cum piciorul lui drept nu se mai îndoia la fel de bine. Îi privi pe scamator şi pe saltimbanci, suflă dispreţuitor în mustăţi şi se întoarse spre Rand.

— Nu vor să audă decât *Marele Alai plecat pe urmele Cornului.* Te-ai aştepta ca, după câte se întâmpla în Haddon Mirk şi în Saldaea, măcar unul să ceară *Ciclul Karaethon.* Ei, poate că nu chiar asta, dar mi-aş da singur bani ca să povestesc şi altceva. Îl măsură pe Rand din cap până-n picioare. Se pare că îţi merge bine, băiete. Mângâie cu degetele gulerul hainei lui Rand şi îşi ţuguie buzele. Foarte bine.

Rand izbucni în râs.

— Când am plecat din Whitebridge, eram convins că ai murit. Moiraine zicea că eşti încă în viaţă, dar eu... Lumină, Thom, ce bine îmi pare să te văd! Ar fi trebuit să mă întorc ca să te ajut.

— Mare netot ai fi fost dacă ai fi făcut asta, băiete. Pieritul ala – se uită în jur, nu era nimeni prin preajmă însă tot coborî glasul – n-avea treaba cu mine. Mi-a lăsat o mică amintire, un picior înţepenit, după care a plecat după tine şi după Mat. Nu m-ai fi putut ajuta; cel mult ai fi murit. Făcu o pauză; căzuse pe gânduri. Moiraine zicea că sunt încă în viaţă? E cu tine?

Rand scutură din cap. Spre nedumerirea lui, Thom părea dezamăgit.

— Într-un fel, e rău. E femeie cumsecade, chiar dacă e... Nu-şi termină vorba. Deci, de fapt, o preocupa Mat sau Perrin. Nu o să întreb care din ei. Sunt băieţi buni şi nu vreau să ştiu. Rand se foi stingherit şi tresări când Thom îl împunse cu un deget osos. Vreau însă să ştiu dacă mai ai harfa şi flautul. Le vreau înapoi, băiete. La ce am acum nici un porc nu ar putea cânta.

— Le am, Thom. O să ţi le aduc, îţi făgăduiesc. Nu-mi vine să cred că eşti în viaţă. Şi nu-mi vine să cred că nu eşti în Illian. Marele Alai se pregăteşte de drum. Premiul pentru cea mai iscusită istorisire a *Marelui Alai plecat pe urmele Cornului.*

Thom pufni.

— După ce s-a întâmplat la Whitebridge? Probabil că aş fi murit dacă m-aş fi dus acolo. Chiar de aş fi izbutit să ajung la barcă înainte să pornească, Domon şi oamenii lui ar fi răspândit în tot Illianul vestea că eram urmărit de troloci. Dacă l-ar fi văzut pe Pierit, sau ar fi auzit de el, înainte ca Domon să taie odgonul... În Illian, cei mai mulţi cred că trolocii şi Pieriţii sunt doar nişte poveşti, dar sunt destui care ar vrea să afle de ce e cineva urmărit de ei.

— Thom, am atâtea să-ţi spun.

Menestrelul îl întrerupse.

— Mai târziu, băiete. Schimba priviri cu bărbatul cu faţa îngustă de la uşă. Dacă nu mă întorc să le mai spun o poveste, o să-l trimită pe scamatorul ăla şi oamenii or să facă prăpăd. Vino la Ciorchinele de Struguri, chiar lângă Poarta Jangai, unde am o odaie. Întreabă pe oricine cum să ajungi acolo. O să vin şi eu peste vreun ceas. Cred că vor trebui să se mulţumească cu o singură poveste. Începu să urce treptele şi îi aruncă peste umăr: Să-mi aduci harfa şi flautul!

CAPITOLUL 26

Neînţelegeri

Rand trecu în fugă prin sala mare a *Apărătorului Zidului Dragonului* şi urcă iute scările, rânjind când văzu privirea nedumerită a hangiului. Îi venea să rânjească tot timpul. „Thom e viu!”

Deschise cu putere uşa de la cameră şi se duse drept la dulap.

Loial şi Hurin îşi vârâră capetele înăuntru, amândoi în cămaşă şi cu pipa în gură, lăsând în urma lor mici dâre de fum.

— S-a întâmplat ceva, Senior Rand? întrebă Hurin neliniştit.

Rand aruncă bocceaua făcută din mantia lui Thom pe umăr.

— Cel mai bun lucru care se putea întâmpla, pe lângă venirea lui Ingtar. Thom Merrilin e viu. Şi e aici, în Cairhien!

— Menestrelul de care îmi povesteai? zise Loial. E nemaipomenit, Rand. Aş vrea să-l cunosc şi eu.

— Atunci vino cu mine, dacă Hurin se învoieşte să stea o vreme de strajă.

— E o cinste pentru mine, Senior Rand. Hurin îşi scoase pipa din gură. Cei din sala mare au tot încercat să mă tragă de limba – fără să lase de înţeles că ar vrea să afle ceva anume, fireşte – despre cine eşti, de ce am venit la Cairhien. Le-am spus că aşteptăm nişte prieteni, dar probabil că şi-au închipuit că avem ceva de ascuns.

— Să creadă ce vor. Hai, Loial.

— Mai bine, nu. Ogierul oftă. Mai bine stau aici. Îi arătă cartea în care ţinea degetul ca să nu piardă pagina. Pot să mă întâlnesc cu Thom Merrilin şi altă dată.

— Loial, nu poţi să stai închis aici tot timpul. Nici măcar nu ştim cât o să rămânem în Cairhien. Oricum n-ai văzut nici un Ogier. Şi chiar de vedem, doar nu te urmăresc, nu-i aşa?

— Nu tocmai, dar... Rand, s-ar putea să mă fi pripit când

am plecat aşa din *steddingul* Shangtai. Când o să mă întorc acasă, o să am numai necazuri. Urechile i se pleoştiră. Chiar dacă aştept până când o să fiu la fel de vârstă ca Fruntaşul Haman. Poate găsesc vreun *stedding* părăsit în care să stau până atunci.

— Dacă Fruntaşul Haman nu te lasă să te întorci, poţi să vii în Emond's Field. E un loc drăguţ. „E un loc foarte frumos."

— Sunt convins, Rand, dar tot n-ar merge. Vezi tu...

— O să vorbim la vremea potrivită, Loial. Acum hai să-l vezi pe Thom.

Ogierul era o dată şi jumătate cât Rand, însă Rand îl zori să se îmbrace şi să coboare scările. Când ajunseră bocănind în sala mare, Rand îi făcu semn cu ochiul hangiului, apoi râse, văzând privirea descumpănită a acestuia. „Lasă-l să creadă că mă duc să iau şi eu parte la nenorocitul de Joc. Lasă-l să creadă ce vrea. Thom e viu."

După ce ieşiră pe Poarta Jangai, din partea de răsărit a oraşului, toata lumea părea să ştie de Ciorchinele de struguri. Rand şi Loial ajunseră imediat acolo, pe o stradă liniştită pentru Talpă; trecuse de amiază.

Era o casă cu trei caturi, din lemn şi cam şubredă, dar sala mare era curată şi plină de oameni. Unii jucau zaruri într-un colţ, iar în celalalt nişte femei aruncau cu săgeţi. Cei mai mulţi păreau a fi din Cairhien, slabi şi albi la faţă, dar Rand auzi şi accent din Andor, precum şi altele pe care nu le cunoştea. Toţi purtau însă veşmintele obişnuite în Talpă, acel amestec în care se vedea limpede că oamenii de acolo veniseră din toate ţinuturile. Câţiva se uitară la ei când intrară în han, dar apoi se întoarseră la treburile lor.

Hangiţa era o femeie cu parul la fel de alb ca al lui Thom şi cu privirea pătrunzătoare; îl cercetă şi pe Loial, şi pe Rand.

Judecând după pielea ei măslinie şi după felul cum vorbea, nu era din Cairhien.

— Thom Merrilin? Da, are o odaie aici. În capul scărilor, prima uşă la dreapta. Cred că Dena o să vă lase să îl aşteptaţi acolo – se uită la haina roşie a lui Rand, cu bâtlani pe gulerul înalt şi cu spini aurii pe mâneci, şi la sabia pe care o avea la cingătoare – Seniore.

Treptele scârţâiau până şi sub tălpile lui Rand, darămite sub ale Ogierului. Lui Rand i se părea că hanul nu avea să mai rămână mult timp în picioare. Găsi uşa şi ciocani, întrebându-se cine era Dena.

— Intră, spuse o voce de femeie. Nu pot să deschid.

Rand deschise şovăitor uşa şi băgă capul înăuntru. Un pat mare, cu aşternuturile mototolite era împins în perete, iar în rest camera era ocupată de două dulapuri, mai multe cufere legate în alamă, o masă şi două scaune de lemn. Femeia zveltă care stătea turceşte pe pat cu fustele strânse sub ea învârtea în cerc şase mingi colorate.

— Lasă pe masă ce ai adus, zise ea, fără să-şi ia ochii de la mingi. Thom o să-ţi plătească după ce se întoarce.

— Dumneata eşti Dena? întreba Rand.

Prinse mingile şi se întoarse spre el. Era doar cu câţiva ani mai mare decât Rand, drăguţă, cu pielea deschisă la culoare, ca toţi cei din Cairhien, şi cu părul negru, despletit, care îi ajungea până la umeri.

— Nu te cunosc. Asta e odaia mea, a mea şi a lui Thom Merrilin.

— Hangiţa ne-a spus că ne-ai putea lăsa să-l aşteptam aici pe Thom. Dacă dumneata eşti Dena.

— Nu eşti singur? Rand făcu un pas în cameră ca să poată să intre şi Loial, iar tânăra femeie ridică din sprâncene.

— Deci s-au întors Ogierii. Eu sunt Dena. Ce doreşti? Se uită cu atâta băgare de seama la haina lui Rand încât probabil că special nu adăugase „Seniore”, deşi ridică din nou din sprâncene când zări bâtlanii de pe teaca şi plăselele sabiei.

Rand îi arată bocceaua.

— I-am adus înapoi lui Thom harfa şi flautul. Şi voiam să-l văd, se grăbi el să adauge pentru că Dena părea gata să îi spună să plece. Nu l-am văzut de multă vreme.

Femeia se uită la boccea.

— Thom mereu mormăie că şi-a pierdut cel mai bun flaut şi cea mai bună harfă pe care le-a avut vreodată. Ai zice că e bard de Curte. Foarte bine. Puteţi aştepta aici, dar eu trebuie să exersez. Thom mi-a făgăduit că săptămâna viitoare mă lasă să apar şi eu în faţa oamenilor. Se ridică graţios şi îşi

trase un scaun, făcându-i semn lui Loial să se aşeze pe pat. Zera o să-l pună pe Thom să plătească şase scaune dacă rupi unul, prietene Ogier.

Rand îi spuse cum îi cheamă şi se aşeza pe celalalt scaun – care scârţâi îngrijorător chiar şi sub el – şi întrebă neîncrezător:

— Eşti ucenica lui Thom?

Dena surâse.

— Se poate spune şi aşa. Începuse din nou să jongleze, iar privirea îi era aţintită asupra mingilor care se învârteau.

— N-am auzit niciodată de o femeie Menestrel, zise Loial.

— O să fiu prima. Acum mingile se roteau în două cercuri mai mici, întrepătrunse. O să văd toată lumea. Thom zice că, de îndată ce o să avem destui bani, o să mergem la Tear. Acum învârtea trei mingi cu fiecare mână. Şi apoi, poate, în insulele Oamenilor Marii. Atha'an Miere plătesc bine Menestrelii.

Rand se uită în jur, la odaia plina de cufere. Nu părea a fi camera cuiva care plănuieşte să plece curând. Pe pervaz era chiar şi un ghiveci cu o floare în el. Privirea îi poposi pe patul pe care stătea Loial. „Asta e odaia mea, a mea şi a lui Thom Merrilin." Dena îi aruncă o căutătură sfidătoare prin cercul de mingi pe care îl rotea acum. Rand se înroşi.

Îşi drese glasul.

— Poate ar fi mai bine să aşteptam jos, începu să zică, însă uşa se deschise şi intra Thom, cu mantia fâlfâind în jurul gleznelor. În spate, îi atârnau cutiile în care ţinea harfa şi flautul; cutiile era din lemn roşiatic, lustruite de atâta folosit.

Dena ascunse mingile în rochie şi alergă să îl cuprindă pe Thom cu braţele după gât; trebui să se ridice în vârful picioarelor ca să ajungă.

— Mi-a fost dor de tine, îi zise şi îl sărută.

Sărutul ţinu ceva vreme, atât de mult încât Rand începu să se întrebe dacă el şi Loial n-ar trebui să plece, însă chiar atunci Dena se desprinse din braţele lui Thom, oftând.

— Ştii ce-a mai făcut tâmpitul ala de Seaghan? spuse Thom, uitându-se la ea. A tocmit nişte mocofani care îşi zic „cântăreţi". Merg încoace şi încolo zicând că sunt Rogosh

Ochi-de-Vultur, Blaes, Gaidal Cain şi... Aaa! Atârnă o bucată de pânză vopsită în spatele lor, care cică ar face mulţimea să creadă că idioţii ăştia sunt într-un palat sau în trecătorile înalte din Munţii Dhoom. Eu îi fac pe oameni să vadă fiecare flamură, să simtă mirosul fiecărei bătălii, să încerce fiecare emoţie. Eu îi fac să creadă că sunt ei înşişi Gaidal Cain. O să vadă Seaghan ce păţeşte dacă îi lasă pe ăştia să meargă cu mine.

— Thom, avem oaspeţi. Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan. Ah, şi un băiat care zice că-l cheamă Rand al'Thor.

Thom se uită la Rand pe deasupra capului ei, încruntându-se.

— Lasă-ne puţin singuri, Dena. Uite. Îi puse în mâna câteva monede de argint. Cuţitele sunt gata. Nu vrei să te duci să-i plăteşti lui Ivon pentru ele? Îi mângâie obrazul neted cu degetele lui noduroase. Du-te. Îţi rămân îndatorat. Dena se uita urât la el, dar îşi puse mantia, murmurând:

— Ivon ar face bine să nu mă înşele la cântar.

— O să fie bard într-o bună zi, spuse Thom cu mândrie în glas după ce plecă. Ascultă o poveste o singură dată – doar o singură dată numai! – şi apoi poate să o spună întocmai; ţine minte nu numai cuvintele, ci şi fiecare nuanţă, fiecare ritm. E foarte iscusită la harfă şi prima dată când a pus mâna pe flaut a cântat mai bine decât ai cântat tu vreodată. Puse cutiile de lemn pe unul din cuferele mai mari, după care se aşeza pe scaunul rămas liber. Când am trecut prin Caemlyn, înainte să vin aici, Basel Gill mi-a zis că ai plecat însoţit de un Ogier. Printre alţii. Făcu o plecăciune înspre Loial, izbutind să îşi fluture mantia, chiar dacă stătea pe ea. Sunt bucuros să te cunosc, Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Thom Merrilin. Loial se ridică în picioare ca să facă şi el o plecăciune; când îşi îndreptă spinarea, aproape atinse tavanul cu capul, aşa că se grăbi să se aşeze din nou pe pat. Dena spunea că vrea să fie Menestrel.

Thom clătină din cap.

— Pentru o femeie, asta nu e viaţă. Nici măcar pentru un bărbat nu e. Umbli din oraş în oraş, din sat în sat, întrebându-

te cum or să încerce să te păcălească de data asta, întrebându-te adesea cum să faci rost de mâncare. Nu, o s-o fac eu să se răzgândească. O să fie bard de Curte pentru vreun rege sau vreo regină. Aaa! Dar n-aţi venit aici ca să vorbim despre Dena. Instrumentele mele, băiete! Le-ai adus?

Rand împinse bocceaua peste masă. Thom o desfăcu de îndată – clipi des când văzu că e vechea lui mantie, plină de petice multicolore, ca şi cea pe care o avea pe el – şi deschise cutia de piele în care era flautul, dând mulţumit din cap când în faţa ochilor îi apăru flautul cu încrustaţii de aur şi argint.

— Aşa mi-am câştigat masa şi patul după ce ne-am despărţit, zise Rand.

— Ştiu, răspunse Menestrelul sec. M-am oprit câteodată la aceleaşi hanuri, dar a trebuit să mă descurc cu jongleriile şi cu câteva poveşti simple, căci... De harfă sper că nu te-ai atins, nu? Deschise cealaltă cutie de piele închisă la culoare şi scoase de acolo o harfă la fel de bogat împodobită ca şi flautul, pe care o strânse la piept ca pe un copil. Degetele tale neîndemânatice de fermier nu sunt făcute pentru harfă.

— Nu m-am atins de ea, îl încredinţă Rand.

Thom ciupi două coarde, înfiorându-se.

— Ai fi putut să o ţii instaurată, bodogăni el.

Rand se aplecă spre el, peste masă.

— Thom, vroiai să mergi la Illian, să vezi când porneşte Marele Alai, să fii primul care face noi poveşti despre el, dar nu ai putut. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că încă mai poţi? Ba chiar să ai un rol însemnat?

Loial se foi, neliniştit.

— Rand, eşti sigur că...

Rand îi făcu semn să tacă, fără să-şi ia ochii de la Thom.

Thom aruncă o privire Ogierului şi se încruntă.

— Depinde ce rol şi cât de însemnat. Dacă ai vreun motiv să crezi că vreunul din Corniaţi se îndreaptă spre acest loc… Probabil că au plecat deja din Illian, dar nu vor ajunge aici decât peste câteva săptămâni, chiar dacă merge drept, şi de ce ar face-o? E vorba de cineva care nici nu s-a dus la Illian? Atunci, indiferent ce-ar face, n-o să fie pomenit în poveşti, căci n-are binecuvântarea lor.

— Nu contează dacă Alaiul a plecat sau nu din Illian. Rand auzi cum Loial îşi ţine respiraţia. Thom, am găsit Cornul lui Vaiere.

Se lăsă o tăcere de mormânt, pe care Thom o rupse cu un hohot zgomotos de râs.

— Voi doi aveţi Cornul? Un păstor şi un Ogier fără barbă au Cornul lui... Se încovoie, lovindu-se cu mâna peste genunchi. Cornul lui Vaiere!

— Dar chiar îl avem, zise Loial serios.

Thom trase adânc aer în piept. Din când în când tot îl mai pufnea râsul.

— Nu ştiu ce aţi găsit, însă pot să vă duc în zece taverne în care cineva povesteşte că ştie pe cineva care îl ştie pe cel care a găsit deja Cornul şi îţi spune şi cum l-a găsit – dacă îi plăteşti berea. Pot să vă duc la trei oameni care sunt gata să vă vândă Cornul şi să jure pe sufletele lor că e cel adevărat. Ştiu până şi un Senior din oraş care se laudă că are Cornul ferecat în conac. Zice că e o comoară lăsată moştenire în familie încă de la Frângerea Lumii. Nu ştiu dacă Corniaţii vor pune vreodată mâna pe Corn, dar ştiu că vor auzi minciuni la tot pasul.

— Moiraine spune că acesta e Cornul, zise Rand.

Thom se posomorî.

— Aşa zice? Parcă spuneai că nu e cu voi.

— Nu e, Thom. N-am mai văzut-o de când am plecat din Shienar, din Fal Dara şi o lună înainte de asta abia dacă mi-a spus două vorbe. Era multă amărăciune în glasul lui. „Şi când îmi vorbea, aş fi preferat să tacă. N-o să mai joc niciodată după cum vrea ea, s-o ardă Lumina, pe ea şi pe celelalte femei Aes Sedai. Nu. Nu pe Egwene. Şi nici pe Nynaeve.” Ştia că Thom îl priveşte cu atenţie. Nu e aici, Thom. Nu ştiu unde e şi nici nu-mi pasă.

— Ei, măcar aţi avut atâta minte încât să nu spuneţi nimănui. Altminteri până acum ar fi ştiut şi cei din Talpă şi jumătate din Cairhien ar sta la pândă ca să-l fure. Jumătate de lume.

— Da, n-am zis nimănui, Thom. Şi trebuie să-l duc înapoi la Fal Dara înainte ca Iscoadele Celui Întunecat sau altcineva

să reuşească să-l fure. Ei, ai din ce face o poveste, nu? Mi-ar prinde bine un prieten care cunoaşte bine lumea. Tu ai fost peste tot; ştii lucruri pe care eu nici măcar nu mi le pot închipui. Loial şi Hurin ştiu mai multe decât mine, dar ne-am împotmolit toţi trei.

— Hurin?... Nu, nu-mi spune. Nu vreau să ştie. Menestrelul se ridică de pe scaun şi se duse să se uite pe fereastră. Cornul lui Vaiere. Asta înseamnă că Ultima Bătălie se apropie. Cine o să bage de seamă? I-ai văzut pe oamenii care râd pe uliţe? Opreşte o săptămână barjele cu grâne şi n-or să mai râdă. Galldrian o să creadă că s-au preschimbat toţi în Aieli. Nobilii iau toţi parte la Marele Joc şi uneltesc ca să ajungă lângă Rege, complotează ca să dobândească mai multă putere decât Regele, complotează ca să-l dea jos pe Galldrian şi unul dintre ei să fie noul Rege. Sau noua Regină. Or să creadă că Tarmon Gai'don e doar o intrigă care face parte din Joc. Se întoarse cu faţa spre ei. Bănuiesc că nu e vorba doar să mergem până în Shienar şi să dăm Cornul – cui? – Regelui? De ce în Shienar? Toate legendele spun că Cornul este legat de Illian.

Rand se uită la Loial. I se pleoştiseră urechile.

— În Shienar, pentru că acolo ştiu cui să îl dau. Şi suntem urmăriţi de troloci şi de Iscoade ale Celui Întunecat.

— Oare de ce nu mă miră? Nu. Sunt eu un nebun bătrân, dar vreau să fiu un nebun bătrân în felul meu. Bucură-te tu de glorie, băiete.

— Thom...

— Nu!

Se aşternu tăcerea; nu se auzea decât scârţâitul patului când se foia Loial. În cele din urmă, Rand spuse:

— Loial, ai putea să mă laşi puţin singur cu Thom? Te rog?

Loial păru uimit – mai că i se zbârli părul de pe urechi – dar dădu din cap şi se ridică.

— Jocul de zaruri din sala mare era destul de bun. Poate că mă lasă şi pe mine să joc. După ce uşa se închise în spatele Ogierului, Thom se uita bănuitor la Rand.

Rand şovăi. Erau lucruri pe care trebuia să le ştie, lucruri pe care era convins că Thom le ştia – Menestrelul părea că

ştie multe despre tot felul de lucruri – dar nu izbutea să îşi găsească cuvintele.

— Thom, sfârşi el prin a spune, există cărţi în care să fie *Ciclul Karaethon?* Era mai uşor aşa decât să le zică Profeţiile Dragonului.

— În bibliotecile mari, răspunse Thom încetişor. Tot felul de tălmăciri, colo şi colo, chiar şi în Limba Veche. Rand se pregătea să întrebe dacă era vreo cale să găsească şi el una, însă Menestrelul continuă. Limba Veche e foarte melodioasă, însă puţini, chiar şi dintre nobili, mai au răbdare să o asculte. Nobilii trebuie să înveţe Limba Veche, dar, de fapt, cei mai mulţi ştiu doar cât să-i impresioneze pe cei care nu o vorbesc. Tălmăcirile nu sună la fel de bine, afară doar dacă sunt Declamate, iar uneori tocmai Declamaţia schimba foarte mult înţelesul. Sunt nişte versuri în acest Ciclu – nu se scandează prea bine dacă sunt tălmăcite, dar măcar îşi păstrează tâlcul – care zic aşa:

De două ori îi este semnul,
De doua ori în viaţa şi-ncă de doua mort.
Bâtlan, bâtlani şi-o dată şi de doua ori,
pentru-aşternut de cale şi pentru nume-adevărat.
Dragon o dată, de două ori Dragon,
pentru-amintiri pierdute, pentru-a plăti ce-i este dat.

Întinse mâna şi atinse bâtlanii de brodaţi pe gulerul lui Rand.

O clipă, Rand ramase cu gura căscată şi când vorbi, vocea îi tremura.

— Cu sabia sunt cinci. Plasele, teacă şi lamă. Puse mâna pe masă, cu palma în jos, ascunzând semnul făcut cu fierul roşu. Era prima dată de când folosise alifia lui Selene când îl simţea. Nu îl durea, dar ştia că e acolo.

— Aşa e. Thom râse scurt. Îmi mai vin nişte versuri în minte.

Sunt două răsărituri, două
de când fără de duh rămase.

Ca de jeliri o dată şi-o dată iară de născut.
Pe stânca Shayol Ghul cea neagră
se-ncheagă sânge de Dragon.
În acel puţ al osândelor
acesta-i preţul de eliberare
de-al Umbrei gros pripon.

Rand scutură din cap, tăgăduind, dar Thom nu păru să bage de seamă.

— Nu înţeleg cum pot fi două răsărituri în aceeaşi zi, însă sunt multe care nu par a avea noimă. Stânca din Tear nu va cădea decât atunci când Callandor se va afla în mâna Dragonului Renăscut, dar Sabia Care Nu Poate Fi Atinsă este în Inima Stâncii, deci cum poate ajunge în mâna lui? Ei, fie. Probabil că femeile Aes Sedai vor face tot ce le stă în putinţă pentru ca realitatea să se potrivească cu Profeţiile. Dar să mori undeva în Ţinuturile Pârjolite e un preţ prea mare pentru a le urma pe acest drum.

Rand reuşi anevoie să îşi alunge tremurul din glas.

— Nici o femeie Aes Sedai nu se foloseşte de mine. Ţi-am mai spus, ultima dată am văzut-o pe Moiraine în Shienar. A zis că pot merge unde vreau, aşa că am plecat.

— Şi nu e nici o femeie Aes Sedai cu tine acum? Nici una?

— Nu.

Thom îşi mângâie mustăţile albe şi lungi. Părea mulţumit şi nedumerit deopotrivă.

— Atunci de ce mă întrebi de Profeţii? De ce l-ai trimis pe Ogier de aici?

— N-am vrut să-l tulbur. E şi aşa destul de neliniştit din pricina Cornului. Asta vroiam să te întreb. Se pomeneşte despre Corn în Profeţii? Tot îi era greu să spună ce avea pe suflet. Toţi Dragonii ăia falşi, şi acum Cornul care a fost găsit. Toată lumea crede că Cornul îi va chema din morminte pe eroii tuturor Vârstelor ca să îl înfrunte pe Cel Întunecat în Ultima Bătălie şi... se spune că Dragonul Renăscut îl va înfrunta pe Cel Întunecat în Ultima Bătălie. Pare o întrebare firească.

— Da, aşa e. Nu mulţi ştiu că Dragonul Renăscut va lupta

în Ultima Bătălie sau, dacă ştiu, cred că va lupta de partea Celui Întunecat. Puţini citesc Profeţiile ca să afle adevărul. Ce ziceai despre Corn? Că îi va chema pe toţi eroii?

— Am mai învăţat câte ceva de când ne-am despărţit, Thom. Eroii vor veni la chemarea Cornului, chiar dacă se află în mâinile unei Iscoade a Celui Întunecat.

Sprâncenele stufoase ale lui Thom se ridicară foarte sus.

— Ei, asta nu ştiam. Se pare că într-adevăr ai învăţat câte ceva.

— Asta nu înseamnă ca am să le las pe femeile din Turnul Alb să se servească de mine ca fals Dragon. Nu vreau să am nimic de-a face nici cu femeile Aes Sedai, nici cu Dragonii falşi, nici cu Puterea, nici... Rand îşi muşcă limba. „Să înnebunesc şi tu începi să trăncăneşti! Nerodule!"

— O vreme, băiete, am crezut că pe tine te voia Moiraine şi credeam chiar că ştiu şi de ce. Vezi tu, nici un bărbat nu hotărăşte să conducă Puterea. E ceva care i se întâmplă, ca o boală. Nu poţi învinovăţi un om pentru că se îmbolnăveşte, chiar dacă s-ar putea să mori şi tu din pricina asta.

— Nepotul tău conducea şi el Puterea, nu-i aşa? Mi-ai zis că de asta ne-ai ajutat, pentru că nepotul tău avusese necazuri cu Turnul Alb şi pe el nu-l ajutase nimeni. Bărbaţii nu pot avea necazuri cu femeile Aes Sedai decât pentru un singur lucru.

Thom rămase cu privirea aţintită la masă şi îşi ţuguie buzele.

— Nu cred că am de ce să tăgăduiesc. Vezi tu, nu prea vorbeşti despre astfel de lucruri, despre o ruda bărbat care poate conduce Puterea. Aaa! Roşiile nu i-au dat de ales lui Owyn. L-au domolit şi apoi a murit. Nu mai voia să mai trăiască... Oftă.

Rand se cutremură. „De ce nu m-a domolit Moiraine şi pe mine?"

— De ales, Thom? Vrei să zici că se putea şi altfel? Să nu fi înnebunit? Să nu fi murit?

— S-a împotrivit aproape trei ani. Nu a făcut rău nimănui. Nu folosea Puterea decât dacă trebuia şi chiar şi atunci doar ca să-şi ajute satul. A... Thom ridică braţele. Probabil că nu se

putea altfel. Oamenii de unde trăia mi-au zis că se purtase ciudat tot anul. Nu prea voiau să vorbească despre asta şi mai că nu m-au omorât cu pietre când au auzit că sunt unchiul lui. Probabil că într-adevăr înnebunise. Dar era sânge din sângele meu, băiete. Nu le suport pe femeile Aes Sedai din pricina a ceea ce au făcut, chiar dacă nu aveau de ales. Dacă Moiraine te-a lăsat să pleci, înseamnă că ai ieşit din povestea asta.

Rand rămase tăcut o vreme. „Nerodule! Fireşte că nu se poate altfel. O să înnebuneşti şi o să mori, indiferent ce-o să faci. Dar Ba'alzamon zicea că...”

— Nu! Se înroşi sub privirea iscoditoare a lui Thom. Vreau să zic... Am ieşit, Thom. Dar încă am Cornul lui Vaiere. Gândeşte-te la asta, Thom. Cornul lui Vaiere. Alţi Menestreli or să povestească despre el, însă dumneata o să poţi spune că l-ai ţinut în mână. Îşi dădu seama că vorbea ca Selene, dar asta nu-l făcu decât să se întrebe pe unde era. Nu aş vrea pe altcineva alături de noi, Thom.

Thom chibzui, încruntat, însă în cele din urma scutură cu putere din cap.

— Băiete, îmi placi, dar ştii la fel de bine ca şi mine că data trecută v-am ajutat doar pentru că era vorba şi de o Aes Sedai. Seaghan nu încearcă să mă înşele mai mult decât mă aştept şi, dacă te gândeşti şi la Darul Regelui, nu aş putea câştiga la fel de mult prin sate. Spre marea mea mirare, Dena pare să mă iubească şi – la fel de surprinzător – şi eu pe ea. De ce să renunţ la toate astea, ca să fiu urmărit de troloci şi de Iscoadele Celui Întunecat? Cornul lui Vaiere? Da, recunosc că ispita e mare, dar nu. Nu, n-o să mă mai amestec în aşa ceva.

Se aplecă să ia o cutie de lemn, lungă şi îngustă. Când o deschise, scoase la iveală un flaut, simplu, dar cu incrustaţii de argint. O închise la loc şi o împinse spre Rand.

— S-ar putea să-ţi prindă bine într-o zi, să-ţi plăteşti masa, băiete.

— Se prea poate, spuse Rand. Cel puţin ne putem vedea. Eu stau la...

Menestrelul clătină din cap.

— E mai bine să ne despărţim acum, băiete. Dacă o să tot vii pe aici, n-o să-mi pot scoate Cornul din cap, chiar de nu o să pomeneşti niciodată de el. Şi nu vreau să mă amestec în aşa ceva. Nu vreau.

După ce Rand plecă, Thom îşi aruncă mantia pe pat şi puse coatele pe masă. „Cornul lui Vaiere. Cum de a găsit păstorul ăla...” Alungă acest gând. Dacă se gândea prea mult la Corn, avea să se trezească însoţindu-l pe Rand, ca să-l ajute să ducă Cornul în Shienar. „Asta da, poveste, să duci Cornul în Ţinuturile de la Hotar, cu trolocii şi Iscoadele Celui Întunecat pe urmele tale.” Supărat pe el însuşi, îşi aduse aminte de Dena. Chiar de nu l-ar fi iubit, nu găseai o asemenea măiestrie în fiecare zi. Şi îl iubea, deşi Thom nu prea ştia pentru ce.

— Prost bătrân, murmură el.

— Da, prost bătrân, zise Zera din uşă. Thom tresări; fusese atât de cufundat în gânduri, încât nu auzise când se deschisese uşa. O ştia pe Zera de ani de zile, tot venea aici în preumblările sale, iar femeia se folosea de prietenia lor ca să-i vorbească pe şleau. Un prost bătrân care ia iar parte la Jocul Caselor. Dacă nu cumva mă lasă urechile, tânărul Senior e din Andor. Precis nu e din Cairhien. *Daes Dae’mar* e destul de primejdios şi fără să laşi un Senior străin să te bage în urzelile lui.

Thom clipi des, apoi îşi aminti cum era îmbrăcat Rand. Haina de pe el era elegantă, vrednică de un Senior. Îmbătrânea şi lăsa să treacă pe lângă el astfel de lucruri. Îşi dădu seama cu tristeţe că stătea în cumpănă dacă să îi spună adevărul sau să o lase să creadă ce vrea. „E de ajuns să mă gândesc la Marele Joc şi mă trezesc că încep să-l joc.” Băiatul nu e decât un pastor din Ţinutul celor Două Râuri, Zera.

Femeia râse dispreţuitor.

— Iar eu sunt Regina din Ghealdan. Ia aminte, în anii din urmă, Jocul a devenit foarte primejdios aici, în Cairhien. Nu seamănă nici pe departe cu ceea ce ştii tu din Caemlyn. Acum oamenii sunt omorâţi. Dacă nu eşti cu băgare de seamă, cineva o să-ţi taie gâtul.

— Ţi-am mai spus că nu mai iau parte la Marele Joc. Au trecut douăzeci de ani de atunci.

— Da, da. Nu părea să-l creadă. Chiar şi aşa, chiar dacă îl lăsăm la o parte pe tânărul Senior străin – ai început să cânţi pe la conacele Seniorilor.

— Plătesc bine.

— Şi de îndată ce vor putea, te vor amesteca în intrigile lor. Văd un bărbat şi se gândesc numaidecât cum s-ar putea servi mai bine de el. Seniorul ăsta tânăr al tău n-o să-ţi fie de nici un ajutor; or să-l mănânce de viu.

Thom renunţă să o mai convingă că nu mai avea de-a face cu Jocul.

— Asta ai venit să-mi spui, Zera?

— Da. Uita de Marele Joc, Thom. Însoară-te cu Dena. O să te ia de bărbat, aşa osos şi bătrân cum eşti. Însoară-te cu ea şi uita de tânărul Senior şi de *Daes Dae'mar.*

— Mulţumesc pentru sfat, spuse el sec. „Să mă însor cu ea? Să fiu o povară pentru ea? N-o să ajungă niciodată bard cu trecutul meu în spate." Dacă nu te superi, Zera, aş vrea să rămân puţin singur. Astă-seară o să cânt pentru Domniţa Arilyn şi oaspeţii ei şi trebuie să mă pregătesc.

Zera pufni, clătină din cap şi închise uşa cu zgomot în spatele ei.

Thom bătu darabana pe masă. Cu sau fără haină, Rand nu era decât un păstor. Dacă ar fi fost mai mult decât atât, dacă ar fi fost ce bănuise Thom la un moment dat – un bărbat care conducea Puterea – nici Moiraine, nici o altă femeie Aes Sedai nu l-ar fi lăsat să plece fără să-l domolească. Cu sau fără Corn, băiatul nu era decât un păstor.

— A ieşit din povestea asta, spuse el cu glas tare, şi eu la fel.

CAPITOLUL 27

Umbra din noapte

— Nu înţeleg, spuse Loial. De cele mai multe ori am câştigat. Apoi a venit Dena şi m-a bătut de fiecare dată. La fiecare aruncare de zaruri. Mi-a zis că îmi dă o lecţie. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

Rand şi Ogierul îşi croiau drum prin Talpă, după ce lăsaseră *Ciorchinele de struguri* în urmă. Soarele apunea, o minge roşie pe jumătate sub linia orizontului, aruncând umbre lungi în spatele lor. Uliţa era pustie; doar ici şi colo se mai vedeau câte o păpuşă uriaşă, un troloc cu coarne de ţap şi sabie la brâu, îndreptându-se spre ei cu cinci bărbaţi care mânuiau prăjinile, dar veselia zgomotoasă se auzea din alte părţi ale Tălpii, unde erau tractirele şi tavernele. Aici, uşile erau deja ferecate şi ferestrele închise.

Rand încetă să mai mângâie cu degetele cutia de lemn în care era flautul şi şi-o puse în spate. „Nu mă aşteptam să renunţe la tot şi să mă urmeze, dar măcar ar fi putut să stea de vorbă cu mine. Lumină, ce bine ar fi dacă ar apărea Ingtar.” Îşi vârî mâinile în buzunar şi simţi răvaşul lui Selene.

— Doar nu crezi că Selene... Loial făcu o pauză, stingherit. Doar nu crezi că te-a păcălit, nu-i aşa? Toată lumea rânjea de parcă făcea cine ştie ce şmecherie.

Rand ridică din umeri. „Trebuie să iau Cornul şi să plec. Dacă îl aşteptăm pe Ingtar, se poate întâmpla orice. Mai devreme sau mai târziu, Fain o să ajungă aici. Nu trebuie să mă prindă din urmă.” Bărbaţii cu păpuşa ajunseseră lângă ei.

— Rand, zise deodată Loial, nu cred că e...

Pe neaşteptate, oamenii lăsară prăjinile din mână; în loc să se prăbuşească, trolocul se repezi la Rand cu mâinile întinse.

Nu avea timp să stea pe gânduri. Într-o clipă, scoase sabia din teacă. Luna se ridică deasupra lacurilor. Trolocul se dădu în spate, împleticindu-se, cu spume la gură, mârâind chiar şi

atunci când căzu la pământ.

Toată lumea încremeni. Apoi bărbaţii – Iscoade ale Celui Întunecat, de bună seamă – se uitară la trolocul care zăcea pe uliţă, apoi la Rand, cu sabia în mână şi la Loial, care stătea lângă el. Se întoarseră şi o luară la fugă.

Rand se zgâia la troloc. Hăul îl împresurase chiar înainte să pună mâna pe plăselele sabiei; *saidinul* strălucea în mintea lui, chemându-l, făcându-i greaţă. Izbuti să facă golul să piară şi îşi umezi buzele. Fără hău, începea să îl cuprindă frica.

— Loial, trebuie să ne întoarcem la han. Hurin e singur şi... Scoase un geamăt când fu ridicat în aer de un braţ gros. O mână păroasă îl apucă de gât. Zări un rât cu colţi chiar deasupra capului lui. O duhoare îi ajunse la nări, un miros deopotrivă acru, dulceag şi de porc.

Mâna de la gâtul lui fu smulsă la fel de iute cum îl apucase. Uluit, Rand privi degetele groase ale Ogierului care erau încleştate pe încheietura trolocului.

— Ţine-te bine, Rand. Loial părea foarte încordat. Ogierul prinse cu cealaltă mână braţul de care era încă agăţat Rand. Ţine-te bine.

Rand fu scuturat dintr-o parte în alta cât timp Ogierul şi trolocul se luptară. Dintr-odată fu eliberat. Făcu doi paşi, poticnindu-se, apoi se întoarse spre troloc, cu sabia ridicată.

Loial stătea lângă trolocul cu bot de porc mistreţ; îl prinsese de încheieturi şi îl ţinea cu braţele desfăcute, răsuflând anevoie din pricina efortului. Trolocul mârâia în limba lui aspră, aruncându-şi capul pe spate, încercând sa îl prindă pe Loial cu colţii. Călcâiele li se afundau în ţărână.

Rand se căzni să găsească un loc unde să-l poată lovi cu sabia pe troloc fără să-l rănească şi pe Loial, dar Ogierul şi trolocul se tot învârteau în dansul lor ciudat şi nu izbutea.

Cu un grohăit, trolocul îşi smulse braţul drept din strânsoarea lui Loial, însă, înainte să apuce să se elibereze de tot, Ogierul îl apucă de după gât, ca într-o îmbrăţişare. Trolocul duse mâna la sabie; lama în formă de seceră era pe partea dreaptă, însă metalul întunecat începu, puţin câte puţin, să iasă din teacă. Se tot răsuceau, aşa că Rand nu cuteza să lovească, de teamă să nu-l nimerească pe Loial.

„Puterea.” Avea să-i fie de folos. Cum, nu ştia nici el, dar nu ştia ce altceva să mai încerce să facă. Trolocul scosese pe jumătate sabia din teaca. Când lama curbată avea să iasă de tot, Loial avea să fie omorât.

Fără tragere de inima, Rand se învălui în hău. *Saidinul* licărea, îl ademenea spre el. Părea să-şi aducă aminte, ca prin ceaţă, de o vreme când îi cânta, dar acum doar îl ispitea, aşa cum parfumul unei flori ispiteşte albinele, cum mirosul de bălegar ispiteşte muştele. Încercă să-l atingă. Nu era nimic acolo. Era ca şi cum ar fi încercat să pună mâna pe aer. Murdăria alunecă spre el, îngălându-l, dar lumina nu se revărsa înăuntrul lui. Împins de o disperare îndepărtată, încercă din nou, iar şi iar. Şi de fiecare dată nu dădea decât peste murdărie.

Opintindu-se, Loial îl aruncă pe troloc într-o parte, cu atâta putere încât îl proiectă direct în peretele unei case. Trolocul se lovi şi îşi zdrobi capul, apoi se prelinse pe lângă zid, rămânând cu gâtul strâmb. Loial rămase pe loc, uitându-se la el, cu răsuflarea întretăiată.

Rand avu nevoie de puţin timp înainte să îşi dea seama ce se petrecuse, imediat după aceea, lăsă hăul şi lumina mânjită să dispară şi veni în grabă lângă Loial.

— N-am mai... omorât pe nimeni până acum, Rand. Loial tremura.

— Te-ar fi omorât el pe tine dacă nu ai fi făcut-o, îi răspunse Rand. Tulburat, privi la uliţe, la ferestrele închise şi uşile ferecate. Nu se putea să fie doar doi troloci. Îmi pare rău că a trebuit să-l omori, dar altfel ne-ar fi omorât el pe noi, sau chiar mai rău.

— Ştiu. Însă tot nu-mi place. Chiar dacă e vorba de un troloc. Ogierul arătă spre soarele care apunea şi îl apucă pe Rand de braţ. Uite, încă unul.

Cu faţa la soare, Rand nu vedea prea limpede, dar părea că alţi câţiva bărbaţi cu o păpuşă uriaşă se îndreptau spre Loial şi spre el. Doar că acum ştia la ce să se uite: „păpuşa” îşi mişca prea firesc picioarele, iar capul cu bot de animal se ridica să adulmece aerul fără ca vreunul dintre oameni să clintească prăjina. Nu credea că trolocii şi Iscoadele Celui

Întunecat l-ar putea zări prin umbrele înserării sau că ar putea baga de seamă ce era în jurul lui; se mişcau prea încet. Însă era neîndoielnic că urmăreau ceva şi că se apropiau din ce în ce mai mult.

— Fain ştie că sunt pe-aici pe undeva, zise el, ştergându-şi grabnic sabia de un troloc mort. El i-a trimis după mine. Cu toate astea, îi e teamă ca lumea să nu vadă trolocii, altminteri nu i-ar fi deghizat aşa. Dacă izbutim să ajungem la o uliţă unde să fie oameni, o să fim la adăpost. Trebuie să ne întoarcem la Hurin. Dacă Fain îl găseşte singur cu Cornul...

Îl trase pe Loial după el şi se îndreptă spre cele mai apropiate râsete şi cântece, dar, cu mult înainte să ajungă acolo, un alt grup de bărbaţi apăru în faţa lor pe uliţa pustie, ducând o păpuşă care nu era păpuşă. Rand şi Loial cotiră pe altă ulicioară. Ducea spre răsărit.

De fiecare dată când Rand încerca să meargă spre cântece şi râsete, se ivea un troloc care adulmeca aerul. Unii troloci te urmăreau după miros. Câteodată, acolo unde nu erau ochi care să vadă, un troloc umbla singur. I se părea adesea ca îl mai văzuse, îi înconjurau din toate părţile, ca să se încredinţeze că el şi Loial nu izbuteau să iasă de pe uliţele părăsite, cu ferestrele închise. Încetul cu încetul, fură siliţi s-o ia spre răsărit, departe de oraş şi de Hurin, departe de ceilalţi oameni, de-a lungul unor drumeaguri din ce în ce mai înguste şi mai întunecoase, care o duceau în toate direcţiile, în sus şi în jos. Rand cerceta cu tristeţe casele pe lângă care treceau, case înalte, zăvorâte pentru noapte. Chiar de ar fi bătut la o uşă până când cineva avea să deschidă, chiar de i-ar fi primit cineva înăuntru, nici o uşa nu i-ar fi putut opri pe troloci. Ar fi fost şi mai multe victime.

— Rand, zise Loial în cele din urmă, nu mai avem unde să ne ducem.

Ajunseseră la marginea dinspre răsărit a Tălpii, la ultimele case. Luminile din ferestrele de la caturile de sus parcă îl zeflemiseau, dar jos era totul închis. În faţă se întindeau dealurile, învăluite în lumina amurgului şi fără nici o casă. Totuşi, nu erau pe deplin golaşe. Desluşea nişte ziduri palide care împrejmuiau unul din dealurile mai mari, cam la o milă

depărtare, şi, înăuntrul zidurilor, nişte case.

— Dacă ne împing afară de aici, spuse Loial, nu mai au a se teme de cine îi vede.

Rand îi arătă zidurile din jurul dealului.

— Alea ar trebui să-i oprească pe troloci. Probabil că e conacul vreunui Senior. Poate o să ne lase să intrăm.

— Un Ogier şi un Senior străin?

— Haina asta trebuie să servească la ceva, mai devreme sau mai târziu. Se uită în spate. Nu se zărea încă nici un troloc, dar, oricum, îl trase pe Loial după colţ.

— Cred că este breasla Artificierilor, Rand. Artificierii îşi păstrează cu străşnicie secretele. Nu cred că l-ar lăsa nici pe Galldrian să intre.

— Ce necaz mai ai acum? grai un glas cunoscut de femeie. Deodată se simţi un parfum înţepător în aer.

Rand făcu ochii mari de uimire: de după colţ apăru Selene, cu rochia ei albă care strălucea în lumina slabă.

— Cum ai ajuns aici? Ce faci aici? Trebuie să pleci numaidecât. Fugi! Ne urmăresc nişte troloci.

— Da, am văzut. Vocea îi era rece, dar liniştită. Am venit după tine şi te găsesc lăsându-i pe troloci să te mâne ca pe o oaie. Oare bărbatul în mâinile căruia se găseşte Cornul lui Vaiere poate îngădui aşa ceva?

— Nu-l am la mine, se răsti Rand şi nici nu ştiu cum mi-ar putea fi de ajutor dacă l-aş avea. Eroii din morminte nu trebuie să vina să mă salveze pe mine de troloci. Selene, trebuie să pleci. Acum! Se uită după colţ.

La nici o sută de paşi de el, un troloc îşi vârî capul cu coarne pe uliţă, cu băgare de seamă, adulmecând. Umbra mare de lângă el era probabil un alt troloc şi erau şi nişte umbre mai mici. Iscoade.

— Prea târziu, murmură Rand. Mută cutia în care era flautul ca să-şi scoată mantia şi să i-o dea lui Selene. Era suficient de lungă ca să îi acopere în întregime rochia, ba chiar matura pământul. Va trebui să o ridice ca să fugi, îi spuse. Loial, dacă nu ne lasă să intrăm, va trebui să găsim o cale să ne furişam înăuntru.

— Dar, Rand...

— Preferi cumva să îi aştepţi pe troloci? Îi dădu brânci lui Loial şi o apucă pe Selene de mână. Loial, găseşte un drum pe care să nu ne frângem gâturile. Loial.

— Te laşi tulburat, zise Selene. Nu părea să îi fie la fel de greu ca lui Rand să îl urmeze pe Loial în lumina slabă. Caută Contopirea şi stăpâneşte-te. Cel care va să fie slăvit trebuie să ştie să se stăpânească.

— S-ar putea să te audă trolocii, îi spuse Rand. Nu vreau să fiu slăvit. I se păru că aude un mormăit nemulţumit venind dinspre Selene.

Uneori călcau pe bolovani, dar, în pofida umbrelor amurgului, drumul peste dealuri nu era anevoios. Copacii, până şi tufele, fuseseră de mult tăiate pentru foc. Nu mai creştea nimic în afară de iarba până la genunchi care foşnea uşor în jurul picioarelor lor. Se iscă un vânt slab. Rand îşi făcea griji că le-ar putea duce mirosul până la troloci.

Loial se opri când ajunse în faţa zidurilor; erau de două ori mai înalte decât Ogierul, iar peste pietre era un soi de tencuială alburie. Rand aruncă o privire spre Talpă. Şiruri de ferestre luminate porneau de la marginea oraşului, ca spiţele unei roţi.

— Loial, îi vezi? întreba el încetişor. Sunt pe urmele noastre?

Ogierul se uită spre Talpă şi dădu din cap, nefericit.

— Nu văd decât câţiva, dar vin încoace. Fugind. Rand, nu cred că...

Selene îl întrerupse.

— Dacă vrea să intre, *alantin,* îi trebuie o uşă. Ca aceea de acolo. Arată spre o pată întunecată din zid. Rand nu era convins că e o uşă, însă când Selene trase de ea, se deschise.

— Rand, începu Loial.

Rand îl împinse spre uşă.

— Mai târziu, Loial. Şi încetişor. Ne ascundem, n-ai uitat, nu? Intrară toţi şi închiseră uşa. Erau locaşuri pentru bare de fier, dar uşa nu era zăbrelită. Nu avea cum să oprească pe cineva, însă poate că trolocii vor şovăi să intre.

Erau pe un drum care ducea în susul dealului, printre două case lungi, scunde şi fără ferestre. La început crezu că sunt şi

ele tot din piatră, dar apoi îşi dădu seama că era lemn acoperit cu tencuială albă. Acum deja se întuneca, iar luna care se reflecta în ziduri dădea impresia de lumină.

— Mai bine să ne prindă Artificierii decât să încăpem pe mâna trolocilor, şopti Rand, începând să urce dealul.

— Dar tocmai asta mă căzneam să-ţi spun. Am auzit că Artificierii îi omoară pe nepoftiţi. Îşi păstrează cu străşnicie secretele, Rand.

Rand rămase ţintuit locului şi se uită la uşa pe care o lăsaseră în urmă. Trolocii erau încă acolo. Oricum ar fi fost, era mai bine să ai de-a face cu oameni decât cu troloci. Poate că va izbuti să îi înduplece pe Artificieri să îi lase sa plece; trolocii te omorau pur şi simplu.

— Îmi pare rău ca te-am amestecat în aşa ceva, Selene.

— Primejdia aduce un plus de farmec, zise ea cu blândeţe. Şi până acum te-ai descurcat bine. Vrei să vedem ce e mai încolo? Trecu pe lângă el. Rand o urmă; mirosul ei înţepător îl copleşea.

În vârful dealului, drumul se deschidea, preschimbându-se într-o întindere de lut netezit cu grijă, înconjurată de alte case albe, fără ferestre, cu alei înguste între ele, dar la dreapta lui Rand se înălţa o casă cu ferestre, din care lumina se revărsa pe lutul deschis la culoare. Se trase înapoi în umbră în clipa în care un bărbat şi o femeie apărură pe spaţiul deschis, mergând agale.

Veşmintele lor nu aduceau defel cu cele din Cairhien. Bărbatul purta nişte pantaloni largi, o cămaşă cu mâneci la fel de largi, amândouă de un galben-stins şi cu broderie. Rochia femeii, lucrată cu migală pe piept, părea a fi verde-pal, iar părul îi era strâns într-o mulţime de codiţe scurte.

— Totul este pregătit, zici? întrebă femeia. Eşti încredinţat, Tammuz? Totul?

Bărbatul îşi desfăcu braţele.

— Mereu te îndoieşti de mine, Aludra. Totul este pregătit. Am putea începe chiar acum.

— Porţile şi uşile sunt toate ferecate? Toate?... Vocea era din ce în ce mai slabă pe măsură ce se îndepărtau.

Rand cercetă spaţiul deschis, fără să recunoască mai

nimic. În mijloc erau câteva zeci de tuburi verticale, fiecare de înălţimea lui şi de vreun pas în curmeziş, aşezate pe nişte bucăţi mari de lemn. Din fiecare tub ieşea o bucată întunecată şi răsucită de funie, care apoi mergea până în spatele unui zid scund, vizavi de locul în care stătea Rand. De jur împrejur era o învălmăşeală de rastele de lemn cu tot felul de covate şi tuburi şi beţe cu vârful despicat şi o sumedenie de alte lucruri.

Toate artificiile pe care le văzuse el până atunci încăpeau într-o mână şi nu ştia prea multe despre ele, doar că pocneau cu mare zgomot sau se învârteau zbârnâind pe jos în spirale de scântei sau uneori zburau în aer. Întotdeauna Artificierii le trimiteau vorba să nu le deschidă înainte, că s-ar putea să se aprindă. Oricum, artificiile erau scumpe, iar Sfatul Satului nu ar fi lăsat pe oricine să le deschidă. Îşi amintea când Mat încercase să facă aşa ceva; în afară de mama lui, nu mai vorbise nimeni cu el aproape o săptămână. Singurul lucru care îi era cunoscut erau funiile – fitilele. Ştia că acolo trebuie să dai foc.

Aruncând o privire în spate, la uşa nezăvorâtă, le făcu semn celorlalţi să vină după el şi începu să ocolească tuburile. Dacă aveau să găsească un loc unde să se ascundă, voia să fie cât mai departe cu putinţă de uşa aceea.

Asta însemna să-şi croiască drum printre rastele, iar Rand îşi ţinea răsuflarea de fiecare dată când atingea vreunul. Lucrurile aşezate acolo se clătinau la cea mai uşoara atingere, zăngănind. Toate păreau făcute din lemn, fără nici o urmă de metal. Îşi închipuia ce harmalaie ar fi produs dacă ar fi dat ceva jos. Se uită cu băgare de seama la tuburi; îşi aducea aminte ce bubuit scosese unul mare doar cât degetul lui. Dacă erau într-adevăr artificii, nu voia să stea pe lângă ele.

Loial mormăia necontenit, mai ales când atingea un rastel, apoi tresărea atât de tare încât se lovea de altul. Ogierul înainta încet, zdrăngănind şi bombănind.

Selene nu era atât de speriată. Mergea nepăsătoare, de parcă ar fi fost pe o stradă din oraş. Nu se lovea de nimic, nu scotea nici un sunet, dar nici înfăşurată în mantie. Albul rochiei părea mai strălucitor decât toate zidurile la un loc.

Rand privi iscoditor spre ferestrele luminate, aşteptându-se să se iţească vreun cap. Dacă ar fi apărut doar unul, Selene ar fi fost numaidecât văzută şi s-ar fi dat alarma.

Cu toate acestea, nu era nimeni la ferestre. Rand tocmai răsufla uşurat, căci se apropiau de zidul scund – lăsând în urmă aleile şi casele – când Loial se izbi de un alt rastel, chiar de lângă zid. În el erau zece beţe din ceva moale, lungi cât braţul lui Rand, din vârfurile cărora se înălţau fuioare subţiri de fum. Rastelul abia de făcu zgomot, însă beţele care ardeau mocnit căzură peste un fitil. Şuierând, fitilul luă foc, iar flacăra porni spre unul din tuburile înalte.

Rand făcu ochii mari, apoi încercă să le şoptească celorlalţi:

— În spatele zidului!

Selene se arătă nemulţumită când Rand o culcă la pământ în spatele zidului, dar lui nu-i păsa. Încercă să o acopere cu trupul lui; Loial veni lângă ei. Aşteptând să pocnească tubul, se întreba dacă avea să mai rămână ceva din zid. Se auzi o lovitură înfundată, pe care mai mult o simţi în tremuratul pământului de sub el. Se ridică puţin, cu mare grijă, cât să se uite pe după marginea zidului. Selene îl lovi tare cu pumnii în coaste, şi se smulse de sub el, blestemând într-o limbă necunoscută lui Rand, însă el aproape că nici nu-şi mai dădea seama.

Un firişor de fum ieşea din vârful unuia dintre tuburi. Asta era tot. Scutură din cap, neîncrezător. „Dacă asta e tot...” Cu un bubuit ca de tunet, o floare uriaşă, roşu cu alb, se deschise în înaltul cerului, după care începu să se mistuie în scântei. Rand se zgâi la ea; tocmai atunci casa luminată se umplu de larmă. Bărbaţi şi femei care strigau se iviră la ferestre, uitându-se afară şi arătând cu degetul.

Rand privi cu părere de rău la aleea întunecată, la doar câţiva paşi depărtare. Ar fi fost văzuţi de la primul pas. Oamenii ieşeau din casă bocănind.

Îi lipi pe Loial şi pe Selene de zid, nădăjduind că aveau să pară doar nişte umbre.

— Nu vă mişcaţi şi nu vorbiţi, le şopti el. E singura noastră şansă.

— Câteodată, zise Selene încetişor, dacă stai nemişcat, nimeni nu te poate vedea. Nu părea deloc îngrijorată.

De cealaltă parte a zidului se auzeau tropăituri şi glasuri furioase. Cu precădere cel al Aludrei.

— Tammuz, netrebnicule! Porcule! Maică-ta era o capră! Într-o bună zi o să ne omori pe toţi!

— Nu e vina mea, Aludra, se împotrivi bărbatul. Eu le-am pus pe toate la locul lor, iar iasca era...

— Nici să nu îndrăzneşti să deschizi gura, Tammuz! Un porc mare ca tine nu merită să stea de vorba cu oamenii! Glasul i se îmblânzi când răspunse altcuiva. Nu mai e vreme să facem altul. Galldrian trebuie să se mulţumească astă-seară cu ce a rămas. Şi cu unul mai devreme. Iar tu, Tammuz! Rânduieşte totul pe aici, iar mâine dimineaţă pleci cu căruţele să cumperi bălegar! Iar de mai faci vreo prostie astă-seară, n-o să te mai las să te îngrijeşti nici de bălegar!

Paşii se îndreptară spre casa luminată, însoţiţi de bombănelile Aludrei. Tammuz rămase pe loc, mormăind în barbă că nu era drept.

Rand îşi ţinu răsuflarea când bărbatul se apropie ca să ridice rastelul căzut. Din locul în care se afla, lipit de zid, Rand vedea spinarea şi umerii lui Tammuz. Bărbatul nu trebuia decât să întoarcă capul şi i-ar fi văzut. Încă văicărindu-se, Tammuz potrivi beţele care ardeau mocnit pe rastel, apoi se îndreptă spre casa unde erau şi ceilalţi.

Rand răsuflă uşurat şi aruncă o privire după Tammuz, după care se trase la loc în umbră. Mai erau câţiva oameni la ferestre.

— Mai mult noroc de-atât nu ne putem aştepta să avem astă seară, zise el cu voce scăzută.

— Se spune că oamenii de seamă îşi fac singuri norocul, spuse Selene încetişor.

— Încetează, îi răspunse Rand, ostenit. Ar fi vrut să nu-i mai simtă atât de puternic mirosul; îi era greu să gândească limpede. Îşi aducea aminte şi de cum îi era trupul când o culcase la pământ – moliciune şi forţă într-un amestec tulburător – şi nici asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

— Rand? Loial se uita după zid, în partea opusă casei

luminate. Cred că mai avem nevoie de puţin noroc.

Rand veni să se uite peste umărul Ogierului. Dincolo de spaţiul deschis, pe aleea care ducea la uşa fără zăbrele, trei troloci priveau cu băgare de seamă din umbră la ferestrele luminate. La o fereastră era o femeie; nu părea să-i vadă pe troloci.

— Aşa deci, spuse Selene. Devine o capcană. Oamenii ăia s-ar putea să te omoare dacă te prind. Trolocii precis o vor face. Dar poate că o să izbuteşti să îi spinteci pe troloci înainte să apuce să ţipe. Poate că apoi oamenii nu te vor mai ucide ca să-şi păstreze secretele. Se prea poate să nu vrei mărire, însă doar un om de seamă ar putea izbândi acum.

— Nu ai de ce să fii aşa de bucuroasă, îi zise Rand. Încerca să nu se mai gândească la cum mirosea, cum îi era pielea şi aproape că fu împresurat de hău. Îl alungă. Trolocii nu păreau să-i fi zărit încă. Se întoarse şi începu să se uite la cea mai apropiată alee cufundată în întuneric. De îndată ce aveau să facă o mişcare, trolocii aveau să-i vadă şi avea să-i vadă şi femeia de la fereastră. Trolocii şi Artificierii or să se întreacă, încercând fiecare să pună primii mâna pe ei.

— Slava ta va fi motiv de bucurie pentru mine. În pofida vorbelor ei, Selene părea mânioasă. Poate că ar trebui să te las să te descurci singur o vreme. Dacă nu vrei să ai parte de slavă nici când este atât de aproape de tine, poate că meriţi să mori.

Rand se feri să o privească.

— Loial, mai vezi şi o alta uşă pe aleea aia?

Ogierul clătină din cap.

— E prea multă lumină aici şi prea întuneric acolo. Dacă aş fi pe alee, mi-aş da seama dacă mai e.

Rand duse mâna la plăselele sabiei.

— Ia-o pe Selene cu tine. De îndată ce vezi o uşă – dacă o să vezi – strigă şi o să vin şi eu. Dacă nu e nici o uşă, va trebui să o ridici peste zid ca să treacă dincolo.

— Bine, Rand. În voce, i se ghicea îngrijorarea. Dar dacă ne mişcăm, trolocii or să vină după noi. Chiar de este o uşă acolo, or să fie pe urmele noastre.

— Lasă trolocii în grija mea. „Trei. Cu hăul, s-ar putea să

izbutesc.” Gândul la *saidin* îl făcu să se hotărască. Prea multe lucruri ciudate se întâmplaseră de când îngăduise jumătăţii bărbăteşti a Adevăratului Izvor sa vină mai aproape de el. O să vin şi eu de îndată ce pot. Duceţi-vă. Se întoarse ca să se uite la troloci.

Zări cu colţul ochiului silueta mătăhăloasă a lui Loial, rochia albă a lui Selene, acoperită în parte de mantia lui. Unul din trolocii de dincolo de tuburi arătă agitat spre ei, însă cei trei şovăiau în continuare, aruncând priviri spre fereastra la care era femeia. „Trei. Trebuie să existe o cale. Nu hăul. Nu *saidinul.”*

— E o uşă! spuse slab Loial. Unul din troloci ieşi din umbră, iar ceilalţi doi îl urmară îndeaproape. Rand auzi ca de la mare depărtare cum femeia de la fereastră scoate un ţipăt, iar Loial strigă ceva.

Fără să mai stea pe gânduri, Rand sări în picioare. Trebuia să-i oprească cumva pe troloci, altminteri aveau să-l prindă şi pe el, şi pe Loial şi pe Selene. Înşfăcă unul din beţele fumegânde şi îl aruncă spre cel mai apropiat tub. Tubul se înclină, aproape să cadă, apoi rămase prins în bucata de lemn pe care stătea; vârful era îndreptat spre troloci. Aceştia îşi încetiniră paşii, nepricepând ce se petrece – femeia de la fereastră ţipa – iar Rand duse vârful aprins al băţului la fitil, chiar acolo unde intra în tub.

Se auzi numaidecât o lovitură înfundată, iar bucata de lemn zbură prin aer, doborându-l la pământ. Un bubuit ca de tunet răsună în noapte şi o lumina orbitoare risipi întunericul.

Clipind, Rand făcu câţiva paşi, împleticindu-se, tuşind de la fumul gros şi acru; îi ţiuiau urechile. Se uita în jur, uluit. Jumătate din tuburi şi toate rastelurile erau dărâmate, iar un colţ al casei lângă care stătuseră trolocii fusese pur şi simplu mistuită de flăcări. Nu se vedea nici urmă de troloc.

Rand auzi strigătele Artificierilor din casă. O rupse la fugă, poticnindu-se, şi intră pe alee. Pe la jumătatea drumului se împiedică de ceva şi îşi dădu seama că era mantia lui. O înhăţă fără să se oprească. În spatele lui se auzeau vocile puternice ale Artificierilor.

Loial se foia nerăbdător în faţa uşii deschise. Şi era singur.

— Unde e Selene? întrebă Rand.

— S-a dus înapoi. Am încercat s-o prind, dar mi-a scăpat printre degete.

Rand se întoarse spre locul de unde veneau zgomotele. Îi vuiau urechile şi de-abia putea desluşi ce se spunea. Acum era lumină de la flăcări.

— Găleţile de nisip! Aduceţi iute găleţile de nisip!

— E prăpăd! Prăpăd!

— Unii au luat-o pe acolo!

Loial îl apucă pe Rand de umăr.

— Nu-i poţi fi de ajutor, Rand. Or să te prindă şi pe tine. Trebuie să plecăm. Cineva se ivi în capul aleii, o umbră desenată de strălucirea focului din spate, şi arătă spre ei.

— Vino, Rand!

Rand ieşi pe uşă şi paşi în beznă. Vâlvătaia deveni din ce în ce mai palidă, până când ajunse doar o licărire în noapte, iar luminile din Talpă erau din ce în ce mai aproape. Rand mai că îşi dorea să apară şi alţi troloci, ceva cu care să se lupte. Dar nu era decât vântul nopţii care unduia iarba.

— Am încercat s-o opresc, spuse Loial. Se lăsă o tăcere lungă. N-am fi putut face nimic. Ne-ar fi prins şi pe noi.

Rand oftă.

— Ştiu, Loial. Ai făcut tot ce se putea. Merse puţin cu spatele, zgâindu-se la lumina din zare. Părea mai slabă; probabil că Artificierii începuseră să stingă pălălaia. Trebuie să o ajut cumva. „Cum? *Saidinul?* Puterea?” Se înfioră. Trebuie.

Trecură prin Talpă, pe uliţele luminate, învăluiţi într-o tăcere care nimicea bucuria din jurul lor.

Când ajunseră la Apărătorul Zidului Dragonului, hangiul îi întinse lui Rand o tavă cu un pergament sigilat pe ea.

Rand îl luă şi se holbă la pecetea de ceară alba. Stele şi o semilună.

— Cine l-a adus? Când?

— O bătrână, Seniore. Acum nici un sfert de ceas. O slujnică, deşi n-a zis de la ce Casă. Cuale zâmbi, ca şi cum l-ar fi poftit să îi destăinuie mai multe.

— Mulţumesc, zise Rand, cu ochii încă aţintiţi asupra

peceţii. Hangiul se uită după ei cum urcă scările, cu o privire gânditoare.

Hurin îşi scoase pipa din gură în clipa în care Rand şi Loial intrară în odaie. Îşi pusese sabia scurtă şi pumnalul cu lama zimţată pe masă şi le ştergea cu o pânză înmuiată în ulei.

— Ai stat mult cu Menestrelul, Seniore. O duce bine?

Rand tresări.

— Ce? Thom? Da. Rupse pecetea cu degetul şi citi.

Când cred că ştiu ce ai de gând să faci, faci cu totul altceva. Eşti un bărbat primejdios. Poate ca nu va trece multă vreme înainte să fim din nou împreună. Gândeşte-te la Corn. Gândeşte-te la slavă. Şi gândeşte-te la mine, căci eşti al meu pentru totdeauna.

Din nou, nu era nici o semnătură, doar scrisul acela curgător.

— Oare toate femeile sunt nebune? întrebă Rand, uitându-se în tavan. Hurin ridică din umeri. Rand se aşeză pe celalalt scaun, cel făcut pe măsura unui Ogier; picioarele nu îi ajungeau la podea, însă nu-i păsa. Privi sipetul acoperit cu pătură de sub patul lui Loial. „Gândeşte-te la slavă." Aş vrea să vină Ingtar.

CAPITOLUL 28

Un nou fir din Pânză

Perrin se uita neliniştit la munţii din Pumnalul Dragonului în timp ce călărea. Drumul urca încă şi părea că o să urce mereu, deşi, din câte credea el, se apropiau de vârful trecătorii. De o parte era un povârniş abrupt care ducea până la un pârâu de munte, puţin adânc, ce curgea învolburat peste pietrele ascuţite; de cealaltă parte munţii se înălţau în piscuri zimţate, ca nişte cascade îngheţate de piatră. Drumul trecea prin câmpuri de bolovani, unii cât un cap de om de mari, alţii cât o căruţă. Nu aveai nevoie de prea multă îndemânare ca să te ascunzi într-un astfel de loc.

Lupii spuneau că sunt oameni în munţi. Perrin îi întrebă dacă erau cumva Iscoadele lui Fain. Lupii nu ştiau şi nici nu se

sinchiseau. Ştiau doar că Strâmbaţii erau undeva, în faţă. Încă departe, deşi Ingtar îi silea să meargă foarte iute. Perrin băgă de seamă că Uno cerceta la munţii din jur, întocmai ca şi el.

Mat, cu arcul în spate, părea nepăsător şi jongla cu trei mingi colorate, însă era mai palid ca înainte. Verin îl cerceta acum de două sau chiar de trei ori pe zi, încruntată, iar Perrin era convins că încercase să-l Tămăduiască cel puţin o dată, fără însă să izbutească. În orice caz, Verin părea acum preocupată de ceva despre care nu vorbea.

„Rand”, îşi spuse Perrin, uitându-se la spatele femeii Aes Sedai. Verin mergea întotdeauna în faţă, lângă Ingtar şi mereu ar fi vrut să înainteze cu mai multă iuţeală decât îngăduia Seniorul din Shienar. „Cumva, ştie ce se întâmpla cu Rand.” Imaginile de la lupi îi străfulgerau prin minte – ferme de piatră şi sate în trepte, toate dincolo de crestele muntelui; lupii le vedeau tot aşa cum vedeau dealurile sau pajiştile, doar că păreau să creadă că e pământ irosit. Pentru o clipă, împărtăşi şi el această părere de rău, amintindu-şi locuri pe care două-picioare le părăsiseră de multă vreme, aducându-şi aminte cum fugea printre copaci, cum i se încleştau fălcile în carnea căprioarei care se zbătea şi... Se căzni să îşi scoată lupii din minte. „Femeile Aes Sedai or să ne distrugă pe toţi.”

Ingtar veni în spate, lângă Perrin. Câteodată lui Perrin i se părea că semiluna cu colţurile ridicate de pe coiful lui Ingtar semăna cu coarnele unui troloc. Ingtar zise încetişor:

— Mai povesteşte-mi o dată ce ţi-au spus lupii.

— Ţi-am zis de zece ori, mormăi Perrin.

— Mai spune-mi o dată! Poate mi-a scăpat ceva, ceva care să mă ajute să găsesc Cornul... Ingtar trase aer în piept. Trebuie să găsesc Cornul lui Vaiere, Perrin. Mai spune-mi o dată.

Perrin nu avea nevoie să îşi facă ordine în gânduri; numai la asta se gândise. Aşa că îi dădu drumul:

— Cineva – sau ceva – le-a atacat noaptea pe Iscoade şi i-a omorât pe trolocii pe care i-am văzut noi. Deja nu i se mai strângea stomacul. Corbii şi vulturii se bucurau de pradă. Lupii îi zic Şterge-Umbră; cred că e un bărbat, dar nu s-au apropiat destul cât să-l vadă cum trebuie. Nu se tem de acest

Şterge-Umbră; au mai degrabă un soi de respect pentru el. Zic că trolocii îl urmează acum pe Şterge-Umbră. Şi mai spun că Fain e cu ei – chiar şi după atât timp, mirosul lui Fain îi făcea greaţă – deci şi restul Iscoadelor ar trebui să fie acolo.

— Şterge-Umbră, murmură Ingtar. Ceva de-al Celui Întunecat, precum Myrddraalul? Am văzut nişte creaturi în Mană care ar fi putut fi vrednice de acest nume, dar... N-au văzut nimic altceva?

— Nu s-au apropiat de el. Nu era un Pierit. Ţi-am mai zis, sunt în stare să omoare un Pierit mai repede decât omoară un troloc, chiar dacă jumătate de haită este nimicită în luptă. Ingtar, lupii care l-au văzut au spus altora, care la rândul lor au spus altora şi tot aşa, până a ajuns la mine. Nu ştiu mai multe şi, după ce a trecut pe la atâţia... Se opri din vorbă când Uno li se alătură.

— Aiel printre stânci, grăi bărbatul cu un singur ochi cu glas scăzut.

— Aşa de departe de Pustiu? spuse Ingtar neîncrezător. Uno păru jignit, deşi nu i se citea nimic pe chip, iar Ingtar adaugă: Nu, nu mă îndoiesc de ceea ce ai văzut. Sunt doar mirat.

— Nenorocitul voia să îl văd, altminteri nici n-aş fi băgat de seamă. Uno părea scârbit că trebuie să recunoască aşa ceva. Şi n-avea nici un văl pe faţă, aşa că nu a plecat la ucis. Dar când vezi un blestemat de Aiel, poţi fi convins că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le vezi. Deodată holbă ochii. Arde-m-ar, nenorocitul parcă nu vrea numai să fie văzut. Arată cu degetul: bărbatul le ieşise în cale.

Fără veste, Masema dădu pinteni calului şi porni, cu lancea înainte, în galop. Nu era singurul; patru lănci ascuţite se năpustiră asupra Aielului.

— Rămâneţi pe loc! strigă Ingtar. Am zis să rămâneţi pe loc! O să smulg urechile celor care mai fac un pas!

Masema trase de hăţuri, nemulţumit, strunindu-şi calul. Ceilalţi se opriră şi ei, într-un nor de praf, la nici zece paşi de bărbat; lăncile îl ţintuiau încă pe Aiel la pământ. Aielul ridică mâna ca să dea la o parte praful care venea spre el; era singura mişcare pe care o făcuse.

Era un bărbat înalt, cu pielea înnegrită de soare şi părul roşcat, tuns scurt, cu excepţia unei cozi la spate care îi ajungea până la umeri. Toate veşmintele sale, de la cizmele moi, cu şireturi, care îi ajungeau până la genunchi, până la bucata de pânză legată larg în jurul gâtului, erau în nuanţe de cafeniu şi cenuşiu, care se confundau cu stâncile şi pământul. Capătul unui arc scurt i se iţea peste umăr şi de o parte a cingătorii îi atârna o tolbă plină cu săgeţi. De cealaltă parte avea un cuţit lung. În mâna stângă ţinea un scut rotund din piele şi trei suliţe scurte, cam cât jumătate din el, dar cu vârfurile la fel de lungi ca ale lăncilor oamenilor din Shienar.

— Nu am cimpoieri care să cânte, le spuse bărbatul cu un zâmbet, însă dacă vreţi să dănţuiţi... Nu-şi schimbă poziţia, dar Perrin îşi dădu seama că este pregătit. Mă numesc Urien, din septul celor Două Vârfuri al Aielilor Reyn. Sunt o Pavăză Roşie. Să vă aduceţi aminte de mine.

Ingtar descălecă şi se îndreptă spre el, scoţându-şi coiful. Perrin nu şovăi decât o clipă înainte să se dea şi el jos de pe cal şi să îl urmeze. Nu putea pierde ocazia de a vedea de aproape un Aiel. Care să se poarte ca un Aiel cu văl pe faţă. În toate poveştile, Aielii erau la fel de primejdioşi ca şi trolocii – în unele se zicea chiar că ar fi Iscoade ale Celui Întunecat – dar surâsul lui Urien nu era defel ameninţător, deşi părea gata să sară asupra lor. Avea ochi albaştri.

— Seamănă cu Rand. Perrin se uită în jur ca să vadă dacă li se alăturase şi Mat.

— Poate că Ingtar are dreptate, adăugă Mat cu glas slab. Poate că Rand e într-adevăr Aiel.

Perrin dădu din cap a încuviinţare.

— Dar asta nu schimba cu nimic lucrurile.

— Aşa e. Mat părea că vorbeşte despre cu totul altceva.

— Suntem amândoi departe de casă, îi zise Ingtar Aielului şi noi, cel puţin, nu am venit ca să ne batem. Perrin îşi schimbă părerea despre zâmbetul lui Urien; bărbatul părea cu adevărat dezamăgit.

— Cum doreşti. Urien se întoarse spre Verin, care tocmai descăleca, şi îi făcu o plecăciune curioasă, înfigându-şi pintenii în pământ şi întinzând braţul drept, cu palma în sus.

Glasul îi deveni respectuos. Înţeleapto, apa mea îţi aparţine.

Verin dădu hăţurile unuia dintre soldaţi. Se apropie şi îl privi cercetător pe Aiel.

— De ce îmi spui aşa? Mă iei drept Aiel?

— Nu, înţeleapto. Dar semeni cu cele care au mers până la Rhuidean şi au supravieţuit. Anii nu lasă urme asupra înţeleptelor ca asupra celorlalte femei sau bărbaţi.

O străfulgerare de curiozitate apăru în privirea femeii Aes Sedai, dar Ingtar zise nerăbdător:

— Suntem pe urmele trolocilor şi a Iscoadelor Celui Întunecat, Urien. I-ai zărit cumva?

— Troloci? Aici? Lui Urien începură să îi sclipească ochii. Este unul din semnele despre care vorbesc profeţiile. Când trolocii vor ieşi din nou din Mană, vom părăsi Ţinutul întreit şi ne vom lua înapoi pământurile din vechime. Dinspre călăreţi se auziră murmure. Urien se uită la ei cu o mândrie care făcea să pară că le vorbeşte de la mare înălţime.

— Ţinutul întreit? zise Mat.

Lui Perrin i se părea că e şi mai palid; nu neapărat bolnav, ci ca şi cum n-ar fi văzut multă vreme lumina soarelui.

— Voi îi ziceţi Pustiul, răspunse Urien. Pentru noi este Ţinutul întreit. O piatra de încercare, care să ne călească; un ţinut potrivnic, care să ne arate de ce suntem vrednici; şi o pedeapsă pentru păcat.

— Ce păcat? întrebă Mat. Perrin îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se ca suliţele din mâna lui Urien să se îndrepte spre ei.

Aielul ridică din umeri.

— A fost atât de demult, încât nimeni nu-şi mai aduce aminte. Doar înţeleptele şi căpeteniile clanurilor, dar nici ei nu vor să vorbească despre asta. Probabil că a fost un mare păcat dacă nu vor să ne spună şi nouă, iar Creatorul ne pedepseşte în consecinţă.

— Troloci, stârni Ingtar. Ai văzut troloci?

Urien clatină din cap.

— Dacă i-aş fi văzut, i-aş fi ucis, dar nu am văzut decât cer şi stânci.

Ingtar scutură din cap, pierzându-şi interesul, însă Verin îl

întrebă, cu încordare în glas.

— Acest Rhuidean. Ce este? Unde este? Cum sunt alese fetele care merg acolo?

Urien se posomorî şi privirea i se întunecă.

— Nu îţi pot spune, înţeleapto.

Fără voia lui, Perrin duse mâna la secure. Era ceva în vocea lui Urien. Şi Ingtar era gata să apuce sabia, iar călăreţii începură să murmure. Dar Verin se duse spre Aiel, până când aproape că îi atinse pieptul, şi îl privi drept în ochi.

— Nu sunt o Înţeleaptă precum cele pe care le cunoşti tu, Urien, spuse ea apăsat. Sunt Aes Sedai. Zi-mi ce ştii despre Rhuidean.

Bărbatul care fusese gata să înfrunte douăzeci de bărbaţi părea acum că vrea să fugă de aceasta femeie durdulie, cu păr cărunt.

— Nu-ţi pot spune decât ceea ce ştie toata lumea. Rhuidean e în ţinuturile Aielilor Jenn, al treisprezecelea clan. Nu-ţi pot zice decât numele lor, nu pot vorbi despre ei. Nimeni nu are voie să meargă acolo afară de femeile care râvnesc să devină înţelepte şi de bărbaţii care râvnesc să fie căpetenii de clan. Poate că Aielii Jenn îi aleg pe cei potriviţi; nu ştiu. Mulţi pleacă într-acolo; puţini se întorc, iar aceia sunt primiţi drept ceea ce sunt – înţelepte sau căpetenii de clan. Nu-ţi pot spune nimic altceva, Aes Sedai. Nimic altceva.

Verin continua să se uite la el, ţuguindu-şi buzele. Urien îşi ridică privirea spre cer, ca şi cum se căznea să-şi amintească.

— Acum o să mă omori, Aes Sedai?

Verin clipi.

— Ce?

— Acum o să mă omori? Una din profeţii spune ca, dacă mai înşelăm vreodată încrederea femeilor Aes Sedai, ne vor omorî. Ştiu că puterea dumitale este mai mare decât a înţeleptelor. Aielul începu deodată să râdă, fără veselie. Avea o privire de nebun. Cheamă fulgerele, Aes Sedai. O să dansez cu ele.

Aielul credea că va muri şi nu-i era teamă. Perrin îşi dădu seama că stătea cu gura căscată şi o închise cu un pocnet.

— Ce n-aş da, murmură Verin, uitându-se la Urien, să te

am în Turnul Alb sau cel puţin să te fac să vorbeşti. Oh, fii fără de grijă. N-o să-ţi fac nici un rău. Doar dacă vrei să-mi faci tu mie rău, dacă tot pomeneşti de dans.

Urien părea uluit. Îi privi pe cei din Shienar, călare pe cai, de jur împrejurul lui, ca şi cum bănuia că e un vicleşug la mijloc.

— Nu eşti una din Fecioarele Lăncii, zise el încetişor. Cum aş putea să lovesc o femeie care nu s-a însoţit cu lancea? Nu este îngăduit, doar dacă nu ar trebui să-mi apar viaţa, dar şi atunci aş prefera să fiu rănit, numai să nu fac aşa ceva.

— De ce eşti aici, atât de departe de ţinuturile tale? îl întrebă Verin. De ce ai venit la noi? Ai fi putut rămâne printre stânci şi nici n-am fi ştiut că eşti aici. Aielul se codi, iar Verin adăugă: Spune-mi cât poţi. Nu ştiu ce fac înţeleptele voastre, însă eu n-o să-ţi fac nici un rău şi nici n-o să te oblig să faci ce nu vrei.

— Aşa zic şi înţeleptele, zise Urien sec, dar nici măcar căpeteniile de clan nu îndrăznesc să nu le facă pe plac. Părea că îşi alege cuvintele cu mare luare-aminte. Caut... pe cineva. Un bărbat, îşi plimbă privirea peste Perrin, Mat, cei din Shienar; nici unul nu era cel căutat. Cel care vine odată cu zorii. Se spune că venirea lui va fi prorocită de semne. Mi-am dat seama după armuri că sunteţi din Shienar, iar dumneata aduceai a înţeleaptă, deci m-am gândit că aş putea afla ceva despre întâmplările de seamă, întâmplările care să îi vestească venirea.

— Un bărbat? Glasul lui Verin era blând, dar privirea îi era tăioasă. Care sunt aceste semne?

Urien scutură din cap.

— Se spune că le vom recunoaşte când vom auzi de ele, tot aşa cum îl vom recunoaşte şi pe el când îl vom vedea, căci va fi însemnat. Va veni de la apus, de dincolo de Osia Lumii, dar va fi din sângele nostru. Va merge la Rhuidean şi ne va scoate din Ţinutul întreit. Luă o suliţa cu mâna dreaptă. Soldaţii duseră şi ei mâna la săbii, în scârţâit de metal, iar Perrin îşi dădu seama că apucase din nou securea. Mânioasă, Verin le făcu semn să se potolească. Urien trasă un cerc în ţărână cu vârful suliţei, apoi îl împărţi în două cu o linie

şerpuitoare dintr-o parte în alta. Se spune că sub acest semn va birui.

Ingtar se uită încruntat la semn, fără să pară că-l recunoaşte, dar Mat mormăi ceva în barbă, iar Perrin simţi cum i se usucă gura. „Vechiul însemn al Aes Sedai.”

Verin şterse semnul cu piciorul.

— Nu-ţi pot spune unde este, Urien, şi n-am auzit de nici un semn care te-ar putea călăuzi până la el.

— Atunci o să caut mai departe. Nu era o întrebare, dar, Urien aşteptă până când Verin încuviinţă, dând din cap, după care se uită mândru şi sfidător la cei din Shienar şi le întoarse spatele. Plecă şi dispăru printre stânci, fără să mai arunce nici o privire în urmă.

Unii dintre soldaţi începură să bodogăne. Uno zicea ceva despre „nenorocitul ăsta de Aiel nebun”, iar Masema mârâia că ar fi trebuit să îl lase pe Aiel corbilor.

— Am irosit timp preţios, rosti Ingtar cu voce tare. Trebuie să mergem mai iute, ca să recuperăm întârzierea.

— Da, spuse şi Verin, trebuie să mergem mai iute.

Ingtar se uită la ea, dar femeia Aes Sedai privea ţintă în jos, acolo unde piciorul ei ştersese semnul.

— Descălecaţi, porunci el. Puneţi armurile pe caii de povară. Acum suntem în Cairhien. Nu vreau ca oamenii să creadă că am venit să ne luptăm cu ei. Grăbiţi-vă!

Mat se aplecă spre Perrin.

— Crezi?... Crezi că vorbea despre Rand? Ştiu că pare o nebunie, dar până şi Ingtar crede că Rand e Aiel.

— Nu ştiu, răspunse Perrin. De când cu femeile Aes Sedai, totul e o nebunie.

Verin vorbi încet, ca pentru sine, cu ochii încă aţintiţi în pământ.

— Trebuie să fie o parte, dar cum? Oare Roata Timpului ţese fire în Pânză de care noi nu ştim nimic? Sau Cel Întunecat atinge din nou Pânza?

Perrin simţi fiori reci pe şira spinării.

Verin ridică privirea spre soldaţii care îşi scoteau armurile.

— Grăbiţi-vă, porunci ea cu mai multă asprime în glas decât Ingtar şi Uno laolaltă. Trebuie să ne grăbim!

CAPITOLUL 29

Seanchan

Geofram Bomhald încerca să nu ia în seamă mirosul caselor care ardeau şi leşurile care zăceau întinse în praful uliţei. Byar, împreună cu un Alai de o sută de bărbaţi cu mantii albe, intra în sat pe urmele lui. Erau jumătate dintre cei pe care-i avea cu el. Legiunea fusese împărţită şi trimisă în multe locuri – prea multe, după părerea sa, după cum prea multe dintre grupuri erau comandate de Inchizitori. Însă poruncile pe care le primise fuseseră limpezi: supune-te Inchizitorilor.

În satul la care ajunseseră nu întâlniseră cine ştie ce împotrivire; numai vreo şase case fumegau. Hanul era încă în picioare, din câte observa, clădit din piatră şi văruit în alb, ca aproape toate clădirile din Şesul Almoth. Oprindu-se în faţa hanului, îşi plimbă privirile de la ostaticii pe care soldaţii săi îi adunaseră lângă fântână la spânzurătoarea înaltă care spurca pajiştea satului. Fusese ridicată în grabă – era doar un băţ lung proptit în alte beţe înfipte în pământ – dar de ea atârnau deja treizeci de leşuri, ale căror veşminte fluturau în bătaia vântului. Printre cei mai în vârstă, se aflau şi nişte trupuri mici, de copil. Până şi Byar făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Muadh! tună el, şi un bărbat cărunt se desprinse iute din rândul celor care păzeau ostaticii; Muadh căzuse cândva în mâna Iscoadelor Celui Întunecat – chipul său brăzdat de cicatrice îi tulbura până şi pe cei mai dârji. Asta ai făcut-o tu, Muadh, sau Seanchanii?

— Nici eu, dar nici ei, Senior Căpitan, răspunse Muadh, cu un glas aspru şi de-abia auzit. E un alt cadou primit de la Iscoade.

— Că doar n-au făcut-o ăia de-acolo, se încruntă Bornhald, arătând spre ostatici. Copiii nu mai arătau la fel de îngrijiţi ca atunci când o porniseră la drum, în Tarabon, dar păreau de-a

dreptul spilcuiţi pe lângă gloata zdrenţăroasă care se ghemuia la pământ sub ochii lor neobosiţi – bărbaţi în zdrenţe şi cu bucăţi de armură pe ei, cu chipurile posomorâte, rămăşiţe din armata din Tarabon, trimisă împotriva invadatorilor de la Capul Toman.

— Sătenii spun ca purtau mantii precum cele din Tarabon, răspunse Muadh, după o clipă de şovăială, alegându-şi cuvintele cu grijă. Era şi un bărbat masiv printre ei, cu ochii cenuşii şi mustăţi lungi, care pare aidoma cu Copilul Earwin, precum şi un flăcăiandru care încerca să-şi ascundă chipul frumuşel cu ajutorul unei bărbi aurii şi lupta cu braţul stâng. Ai zice că era Copilul Wuan, Senior Căpitan.

— Inchizitorii! scuipă Bornhald; Earwin şi Wuan erau unii dintre cei pe care fusese silit să-i dea pe mâna Inchizitorilor. Le mai văzuse şi înainte tacticile, dar era prima dată când dădea peste leşuri de copii.

— Dacă aşa spune Seniorul Căpitan..., murmură Muadh, de parcă încuviinţa din tot sufletul.

— Dă leşurile jos, spuse obosit Bornhald. Dă-le jos şi ai grijă ca sătenii să afle că nu va mai muri nimeni.

„Decât dacă vreun neghiob nu se hotărăşte să facă pe curajosul, pentru că femeia lui îl priveşte, şi mă sileşte să dau un exemplu pentru ceilalţi.” Descălecă, privindu-i iarăşi pe ostatici, iar Muadh se îndepărtă în grabă, cerând o scară şi cuţite. Avea şi alte treburi, nu numai zelul mult prea mare al Inchizitorilor. Îşi dorea să izbutească să nu se mai gândească deloc la ei.

— Nu ni se prea împotrivesc, Senior Căpitan, spuse Byar, nici cei din Tarabon şi nici ce-a rămas din armatele din Doman. Sar la noi ca nişte şobolani încolţiţi, dar fug de îndată ce le răspunde cineva.

— Hai să vedem cum ne descurcam cu străinii, Byar, înainte să-i dispreţuim pe oamenii ăştia, da? răspunse Bornhald, văzând pe feţele ostaticilor o privire înfrântă, pe care o avuseseră încă dinainte să vina ai lui. Pune-l pe Muadh să-mi aleagă unul, adăugă el, ştiind că faţa lui Muadh era îndeajuns pentru a-i face să se înmoaie pe aproape toţi cei care-l întâlneau. Cel mai bine ar fi un ofiţer. Unul care pare

suficient de deştept pentru a spune ce-a văzut fără să inventeze, dar şi tânăr ca să nu fie foarte dârz. Şi spune-i să nu se poarte cu prea mare blândeţe, da? Să-l facă pe duşman să creadă că i-am pus gând rău, mai rău decât în visele sale cele mai negre, dacă nu mă convinge să-l cruţ.

Aruncă frâiele unuia dintre copii şi intră cu paşi mari în han. Era acolo şi hangiul – mare minune – un bărbat umil, transpirat, cu cămaşa murdară atât de strânsă pe burtă, încât broderia roşie părea gata să se desprindă şi să cadă. Bornhald îi făcu semn să plece; cu coada ochiului, zări o femeie şi nişte copii adăpostindu-se într-un cotlon, până ce hangiul cel gras îi luă pe sus şi-i duse de-acolo.

Bornhald îşi scoase mănuşile şi se aşeză la una din mese. Ştia prea puţine despre străini, despre invadatori. Aşa le spunea toată lumea, cel puţin cei care nu începeau să bâiguie felurite prostii despre Artur Aripă-de-Şoim. Cât despre străinii înşişi, ştia că ei îşi spuneau Seanchan şi Hailene. Avea îndeajuns de multe cunoştinţe despre graiul din vechime ca să înţeleagă ce însemnă al doilea cuvânt – „Cei care sosesc mai întâi” sau „Înaintaşii”. Îşi mai spuneau şi Rhyagelle, „Cei sosiţi acasă”, şi vorbeau despre Corenne, „Reîntoarcerea”. Aproape că era îndeajuns ca să-l facă să creadă poveştile despre armatele lui Artur Aripă-de-Şoim. Nimeni nu ştia de unde veniseră Seanchanii, ci numai că sosiseră pe corăbii. Le ceruse şi oamenilor din Seminţia Mării să-i spună ce aflaseră, dar nu îi dezvăluiseră nimic. Regatul Amador nu era foarte binevoitor cu Atha’an Miere, iar aceştia, la rândul lor, îi erau ostili. Aşa că despre Seanchani nu ştia decât ceea ce auzise de la oameni precum cei de-afară, gloate înfrânte, puse pe fugă, care vorbeau, cu ochii mari şi scăldaţi în sudoare, de bărbaţi care porneau la lupta călare nu doar pe cai, ci şi pe monştri uriaşi, care aveau cu ei alţi monştri şi femei Aes Sedai care să facă pământul să se crape sub picioarele duşmanilor.

Auzind zgomot de paşi la intrare, făcu să i se aştearnă pe chip un rânjet ca de lup, dar era numai Byar, nu şi Muadh. Alături de el se afla un Copil, cu spatele drept şi cu coiful cuibărit în scobitura braţului – Jeral, despre care Bornhald credea că era la o sută şaizeci de mile depărtare. Peste

armură, tânărul purta o mantie de felul celor din Doman, brodată cu albastru la poale, şi nu mantia albă a Copiilor.

— Muadh tocmai vorbeşte cu un tinerel, Senior Căpitan, spuse Byar. Iar Copilul Jeral tocmai a sosit cu o veste.

Bornhald îi făcu semn să înceapă; tânărul vestitor rămase la fel de ţeapăn.

— Salutari de la Jaichim Carridin, rosti el, cu privirea aţintita drept înainte, care călăuzeşte Braţul Luminii în...

— N-am nevoie de salutările Inchizitorului, mârâi Bornhald, observând privirea năucită a tânărului; Jeral era încă tânăr – dar şi Byar arăta tulburat. Spune-mi veştile, da? Dar nu cuvânt cu cuvânt, decât dacă ţi-o cer. Spune-mi numai ce vrea.

Copilul înghiţi în sec, înainte să dea ascultare poruncii:

— Senior Căpitan, mi s-a zis să-ţi spun că... că ai adus prea mulţi bărbaţi, atât de aproape de Capul Toman. Carridin spune că Iscoadele din Şesul Almoth trebuie găsite şi nimicite, şi că... Îmi cer iertare, Senior Căpitan, că trebuie să vă întoarceţi imediat şi să porniţi către inima şesului.

Apoi rămase ţeapăn, aşteptând. Bornhald îl privi din cap până în picioare. La fel ca mantia şi încălţările pe care le purta, chipul lui Jeral era plin de praf.

— Du-te şi ia-ţi ceva de mâncare, îi spuse Bornhald. Probabil că ai să găseşti şi ceva apă de spălat, prin casele astea, dacă vrei. Întoarce-te într-un ceas. Am să-ţi dau să duci nişte misive.

Şi îi făcu semn să plece.

— S-ar putea ca Inchizitorii să aibă dreptate, Senior Căpitan, spuse Byar după plecarea tânărului. Sunt multe sate răspândite prin câmpie, iar Iscoadele...

— Care Iscoade? îl întrerupse Bornhald, lovind cu palma în tăblia mesei. În toate satele pe care mi s-a poruncit să le cuceresc n-am văzut decât ţărani şi meşteşugari, înspăimântaţi că aveam de gând să le ardem agoniseala, şi câteva babe care îngrijesc bolnavii. Dar copiii, Byar? mai întrebă el, văzând chipul lipsit de expresie al celuilalt – Byar era totdeauna gata să vadă Iscoade în jur. Oare copiii ajung şi ei Iscoade?

— Păcatele mamei te bântuie până la a cincea spiţă, cită Byar, iar păcatele tatălui până la a zecea.

Şi totuşi părea neliniştit. Nici măcar Byar nu omorâse vreodată un copil.

— Nu te-ai întrebat niciodată, Byar, de ce Carridin ne-a luat flamurile, precum şi mantiile oamenilor de sub comanda Inchizitorilor? Chiar şi ei au pus albul deoparte. Asta spune ceva, da?

— Probabil că o fi având motivele sale, Senior Căpitan, răspunse încet Byar. Inchizitorii au mereu câte un plan, chiar dacă nu-l dezvăluie celor din jur.

Bornhald trebui să-şi spună că Byar era un soldat bun.

— Copiii aflaţi la miazănoapte poartă mantii din Tarabon, Byar, iar cei de la miazăzi din Doman. Asta-mi spune ceva ce nu-mi place. Exista Iscoade ale Celui Întunecat pe-aici, e adevărat, dar în Faime, nu în satele de la şes. Când pleacă Jeral, o să trimit şi alţi oameni cu el. O să trimit misive la fiecare ceată de Copii despre care ştiu unde se află. Vreau să duc legiunea la Capul Toman, Byar, şi să văd ce pun la cale adevăratele Iscoade, adică Seanchanii ăştia.

Byar părea tulburat, dar, înainte să apuce să spună ceva, apăru Muadh cu unul dintre ostatici. Tânărul asudat, îmbrăcat cu o platoşă frumos împodobită, dar prăfuită, aruncă priviri înspăimântate către chipul hidos al celui care-l însoţea. Bornhald îşi scoase pumnalul şi începu să-şi taie unghiile. Asta îi făcea pe unii să se înfricoşeze – nu înţelegea de ce, dar se folosea de şiretlic de câte ori avea ocazia. Până şi zâmbetul său blând îl făcu pe ostatic să pălească.

— Aşa, tinere, şi acum ai să-mi spui tot ce ştii despre străinii ăştia, da? Dacă trebuie să te mai gândeşti la ce ai de spus, am să te trimit înapoi, împreuna cu Copilul Muadh, ca să chibzuieşti.

Ostaticul se uită la Muadh, cu ochii mari. Apoi vorbele începură să i se reverse.

Valurile înalte ale Oceanului Aryth făceau *Picătura* să danseze, dar Domon izbutea să-şi ţină echilibrul, depărtându-şi picioarele, în timp ce ţinea la ochi tubul lung al ocheanului şi

cerceta corabia cea mare care-i urmarea şi care se apropia, încet, încet. În locul unde se afla *Picătura,* vântul nu era cel mai bun şi nici cel mai puternic cu putinţă, în schimb, acolo unde se găsea cealaltă corabie, care sfărâma valurile, preschimbându-le în mormane de spumă, cu prova ei boantă sufla din direcţia potrivită. Spre răsărit se profila coasta de la Capul Toman, cu stâncile sale întunecate şi plajele înguste. Încercase să nu ducă *Picătura* prea mult în larg, iar acum se temea că va trebui să plătească pentru asta.

— Străinii, căpitane? spuse Yarin cu glasul sugrumat. Este o corabie de-a Străinilor?

Domon coborî ocheanul, dar privirea sa rămase aţintită la corabia înaltă şi pătrată, cu pânzele sale ciudate, vărgate.

— Seanchan, spuse el, şi-l auzi pe Yarin gemând; bătu cu degetele sale groase în parapet, apoi îi spuse cârmaciului: Du-o mai spre ţărm. Corabia nu va îndrăzni să intre la apă mică dar *Picătura* poate s-o facă.

Yarin le transmise poruncile celorlalţi marinari, iar ei se grăbiră să strângă estacadele, în timp ce cârmaciul răsucea timona, îndreptând prova spre ţărm. Navigând contra vântului, *Picătura* se mişca mai încet, dar Domon era sigur că putea ajunge în apa mică înainte să fie întrecută de cealaltă. „Chiar şi cu cala plină şi tot spun c-ar putea să se descurce în apă mai mică decât dihania aia uriaşă.”

Prova corăbiei sale se afunda mai puţin în apă decât la plecarea din Tanchico. A treia parte din încărcătura de artificii pe care-o luase de-acolo se dusese deja vândută în satele de pescari de la Capul Toman, dar odată cu argintul care-i umfla pungile veniseră şi veşti îngrijorătoare. Oamenii vorbeau despre corăbiile înalte, masive ale invadatorilor, care veniseră peste ei. Când Seanchanii ancoraseră în largul coastei, sătenii care se adunaseră să-şi apere casele fuseseră loviţi de trăsnete căzute din cer, în timp ce bărcile nu mai pridideau să-i aducă pe invadatori pe uscat, iar pământul izbucnea în flăcări sub picioarele lor. Domon crezuse că erau numai nişte prostii, până când i se arătase pământul ars; iar apoi văzuse aceeaşi privelişte în prea multe sate, pentru a se mai îndoi. Alături de soldaţii Seanchanilor luptau şi monştri – deşi nu mai

întâmpinau prea multă împotrivire, din câte spuneau sătenii – iar unii pretindeau că Seanchanii înşişi erau monstruoşi, cu capete ca ale unor insecte uriaşe.

În Tanchico, nimeni nu ştia nici măcar cum îşi spuneau, iar oamenii din Tarabon vorbeau cu multă încredere despre soldaţii lor care, chipurile, îi sileau pe străini să se întoarcă pe corăbii. Dar în oraşele de pe coastă era cu totul altfel. Seanchanii le spuneau oamenilor năuciţi că trebuia să rostească iarăşi jurăminte de mult uitate, deşi nu catadicseau să le explice când fuseseră uitate sau ce voiau să însemne. Fetele erau luate una câte una spre a fi cercetate, iar unele erau luate pe corăbii şi nu se mai întorceau. Dispăruseră şi câteva femei mai în vârstă, din rândul Sfătuitoarelor şi al Tămăduitoarelor. Seanchanii alegeau noi starosti şi noi membri în Sfat, iar cei care protestau, aducând vorba de dispariţia femeilor şi de faptul că nu mai aveau nici un cuvânt de spus în treburile obşteşti, puteau fi spânzuraţi sau luau foc brusc sau erau daţi la o parte ca nişte câini care scânceau. Iar când aflai de ce soartă urma să ai parte, era deja prea târziu. Şi după ce orice urmă de împotrivire fusese anihilată, după ce oamenii fuseseră siliţi să îngenuncheze şi să jure, năuciţi, să dea ascultare înaintaşilor, să aştepte Reîntoarcerea şi să-i slujească pe Cei care veneau acasă cu vieţile lor, Seanchanii se întorceau pe corăbii şi, de cele mai multe ori, nu mai reveneau. Din câte se spunea, Faime era singurul oraş pe care-l păstraseră în stăpânirea lor. Într-unele din satele pe care le părăsiseră, bărbaţii şi femeile se întorceau, şovăitori, la vechiul lor trai, începând să discute despre nevoia de a alege un alt Sfat, dar cei mai mulţi îşi întorceau mereu privirile înspăimântate către mare, şi îngânau, albi la faţă, că aveau de gând să-şi ţină jurămintele pe care fuseseră siliţi să le rostească, deşi nu le înţelegeau.

Lui Domon nici prin cap nu-i trecea să-i întâlnească pe Seanchani, dacă reuşea să scape. Tocmai ridică ocheanul ca să vadă ce se zarea pe puntea aflată tot mai aproape a corăbiei duşmane când, cu un zgomot ca de tunet, oglinda mării se sparse, iar apa şi flăcările ţâşniră ca dintr-o fântână, la nici o suta de paşi de babordul său. Înainte să apuce să

caşte gura de uimire, un alt stâlp de foc despărţi apele de cealaltă parte, iar când se răsucea pe călcâie, ca să se uite într-acolo, apăru altul şi în faţă. Izbucnirile se stinseră la fel de iute cum apăruseră, şi un văl de picături se revarsă peste punte. În locurile unde le zărise, marea bolborosea şi fumega, ca şi cum ar fi dat în clocot.

— O... o să ajungem în apă mică înainte să apuce să ne întreacă, spuse încet Yarin, care părea că încerca să nu privească apa care bolborosea, dedesubtul fuioarelor de ceaţă.

— Nu, spuse Domon, clătinând din cap şi întorcându-se la gândul flăcărilor ascunse în mijlocul valurilor şi la cala sa plină de artificii. Dacă pot să facă ce-am văzut adineauri, înseamnă că ne pot face bucăţele, chiar dacă zic s-o ducem aproape de ţărm. Pişca-m-ar Soarta, s-ar putea să nu rămânem în viaţă nici atât cât să ne-necăm, continuă el, trăgându-se de barba şi frecându-şi buza de sus, şovăind să rostească porunca – corabia şi ceea ce se afla în ea erau singurele sale avuţii pe lume – dar, în cele din urmă, se hotărî: Aduceţi-o de-a curmezişul vântului şi coborâţi pânzele, Yarin. Hai repede, omule, repede! Înainte să creadă că încă mai încercăm să scăpăm.

În timp ce marinarii dădeau fuga să coboare pânzele triunghiulare, Domon se întoarse să vadă corabia Seanchanilor apropiindu-se. *Picătura* îşi micşoră viteza şi începu să joace pe valuri. Cealaltă era mai înaltă, cu nişte rumuri de lemn aflate la prova şi la pupa. Pe starturi se vedeau bărbaţi care întindeau pânzele acelea ciudate, iar în vârful rumurilor erau siluete în armură. O barcă lungă fu coborâtă peste bord şi porni iute spre *Picătura,* împinsă de zece vâsle. În ea erau nişte siluete în armuri precum şi – Domon se încruntă uimit – doua femei care se ghemuiseră la pupa. Barca se lovi cu zgomot de carena *Picăturii.*

Primul care se urcă la bord fu unul dintre bărbaţii în armură, iar Domon văzu imediat de ce unii dintre săteni spuneau că Seanchanii erau nişte monştri. Coiful soldatului aducea foarte bine cu capul unei insecte uriaşe, cu pene roşii, subţiri, ca nişte antene. Purtătorul coifului părea să tragă cu

ochiul dintre nişte fălci imense. Coiful era pictat şi aurit, pentru a fi şi mai înfricoşător, la fel ca şi restul armurii. Pieptul îi era acoperit de plăcuţe negre şi roşii, cu margini aurii, care se îmbinau. La fel – exteriorul braţelor şi partea din faţă a coapselor. Până şi mânuşile de oţel aveau spatele pictat în roşu şi auriu. Pe dedesubtul armurii se vedeau veşminte din piele neagră. Pe spate purta un paloş vârât în teacă, cu tăişul curbat şi plăselele învelite în piele roşie şi neagră.

Apoi silueta în armură îşi scoase coiful, iar Domon rămase cu gura căscată. Era o femeie, cu părul negru tuns scurt, cu faţa aspră – dar nu încăpea nici o îndoială. Nu auzise niciodată de aşa ceva, decât la Aieli, iar Aielii erau cunoscuţi ca fiind nebuni. La fel de tulburător era şi faptul că nu arăta atât de diferită precum s-ar fi aşteptat, pentru un Seanchan. Avea ochii albaştri, adevărat, şi pielea foarte albă, dar aşa ceva mai văzuse el şi înainte. Dacă ar fi purtat o rochie, nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară la ea. Totuşi, după ce o mai cercetă o dată din priviri, îşi schimbă părerea – ochii oţeliţi şi obrajii aspri ar fi atras atenţia tuturor.

Pe urmele femeii, la bord urcară şi ceilalţi soldaţi. Cu uşurare, Domon observă că aceia care-şi scoseseră, la rândul lor, ciudatele coifuri, erau, măcar, bărbaţi – cu ochii negri sau căprui, care puteau trece neobservaţi oriunde în Tanchico sau Illian. În minte i se strecurase teama nelămurită de armate întregi de femei cu ochi albaştri şi cu săbii în mână. „Femei Aes Sedai înarmate”, se gândi el, amintindu-şi de stâlpii de foc.

Străina cercetă puntea cu multă aroganţă, apoi se opri cu privirile la el, ca şi cum ar fi înţeles că era căpitanul. După îmbrăcăminte, trebuia să fie ori el, ori Yarin – iar acesta rămăsese cu ochii închişi, îngânând rugăciuni cu voce joasă, aşa că rămânea numai unul. Femeia îl ţintui cu privirea ei ca un ghimpe.

— Există femei în echipaj, sau printre pasageri? întrebă ea, cu un accent uşor îngălat care o făcea să fie greu de înţeles, dar pe un ton poruncitor care arăta că era obişnuită să primească răspunsuri. Spune, omule, dacă tu eşti căpitanul. Dacă nu, trezeşte-l pe prostul ălălalt şi pune-l pe el

să vorbească.

— Zic că eu aş fi căpitanul, domniţă, rosti prudent Domon; nu avea habar cum să i se adreseze şi nu voia să facă o greşeală chiar de la început. Nu am pasageri şi nici o femeie la bord.

Se gândi la fetele şi femeile care fuseseră luate din satele lor şi, nu pentru prima dată, se întreba ce voiau de la ei oamenii aceia. Cele două femei îmbrăcate cu veşminte femeieşti tocmai urcau la bord. Una o trăgea pe cealaltă după ea – Domon clipi, nevenindu-i să creadă – cu o lesă dintr-un metal argintiu. Lesa se întindea între o brăţară purtată de prima femeie şi o zgardă din jurul gâtului celeilalte. Nu-şi dădea seama dacă ochiurile lanţului erau topite sau nituite – pe undeva i se părea că ar fi şi una şi alta – dar era limpede că lanţul, brăţara şi zgarda alcătuiau un întreg. Prima femeie strânse lanţul, răsucindu-l, în timp ce cea de-a doua urca pe punte. Femeia cu zgardă la gât purta veşminte simple, cenuşii, şi stătea cu braţele încrucişate pe piept şi cu privirile coborâte înspre scândurile punţii. Cealaltă avea o rochie albastră, împodobită pe piept şi pe laturi cu benzi roşii pe care erau brodate fulgere argintii. Rochia îi ajungea până la glezne. Domon o privi neliniştit.

— Vorbeşte mai rar, omule, porunci femeia cu ochi albaştri, cu accentul său îngălat, apropiindu-se să-l înfrunte; era mai scundă ca el, dar, după cum îl privea, părea mai înaltă şi mai masivă, îmi vine şi mai greu să te înţeleg decât pe ceilalţi din ţinuturile astea uitate de Lumină. Iar eu nu pretind că aş fi de Sânge. Nu încă. Dar după Corenne... Sunt Căpitan Egeanin.

Domon repetă ce spusese, încercând să vorbească mai încet, apoi adaugă:

— Sunt un neguţător paşnic, căpitane. Nu-ţi doresc răul şi n-am nimic de-a face cu războiul.

Fără voia lui, trase din nou cu ochiul la cele două femei înlănţuite.

— Un neguţător paşnic, îngână Egeanin. Atunci ai să fii liber să pleci, după ce juri iarăşi credinţă. Te uiţi la *damane?* întrebă ea, observându-i privirile şi întorcându-se să le

zâmbească femeilor, cu o mândrie de stăpân. M-a costat mult, dar a meritat fiecare bănuţ. Puţină lume, în afară de nobili, mai posedă *damane,* iar cele mai multe sunt în stăpânirea tronului. E puternică, neguţătorule. Putea să-ţi facă bucăţi corabia, dacă aşa aş fi dorit eu.

Domon se uita cu ochii mari la femei şi la lesa argintie. În mintea lui, exista o legătură între cea care purta rochia brodată cu fulgere şi vârtejurile de flăcări. Crezuse că era Aes Sedai. Ce-i spusese Egeanin îl zăpăcise cu totul. „Nimeni nu poate face aşa ceva unei...”

— Este Aes Sedai? întrebă el, nevenindu-i să creadă; ca din senin, primi un dos de palmă şi se împletici, când mânuşa ei de oţel îi sparse buza.

— Acest nume nu trebuie rostit, spuse Egeanin cu o blândeţe care lăsa să se întrevadă primejdia. Sunt numai *damane,* Cele-n Lesa, care acum slujesc cu adevărat, nu doar cu vorba.

Privirea ei făcea gheaţa să pară caldă. Domon înghiţi sânge şi se sili să nu ridice pumnul încleştat. Nici dacă ar fi avut o sabie în mâna nu şi-ar fi îmboldit marinarii împotriva a doisprezece soldaţi în armură, dar tot îi venea greu să vorbească umil, aşa cum i se cerea.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, căpitane. Nu cunosc obiceiurile voastre. Dacă vă supăr să ştiţi că e din neştiinţă, nu din voia mea.

— Cu toţii sunteţi nişte neştiutori, căpitane, spuse ea, privindu-l, dar tot o să plătiţi datoria strămoşilor voştri. Pământul ăsta a fost al nostru, şi va fi iarăşi. După Reîntoarcere, va fi iar al nostru.

Domon nu ştia ce să răspundă – „Doar nu voia să spună că toate prostiile despre Artur Aripă-de-Şoim erau adevărate?” – aşa că nu zise nimic.

— Ai să pleci spre Faime, îi spuse ea, reducându-l la tăcere cu o privire, când dădu să protesteze – iar acolo tu şi corabia ta vor fi cercetate. Dacă eşti doar un neguţător paşnic, aşa cum spui, ţi se va îngădui să pleci unde pofteşti, după ce depui jurămintele.

— Jurăminte, căpitane? Ce jurăminte?

— Să te supui, să asculţi, să slujeşti. Strămoşii voştri ar fi trebuit să-şi amintească.

Îşi adună oamenii – în afară de un singur bărbat, îmbrăcat în armură simplă, ceea ce însemna că era un soldat de rând, după cum lăsa să se înţeleagă şi plecăciunea adâncă adresată lui Egeanin – apoi plecă în barcă spre corabia mai mare. Seanchanul rămas la bord nu dădu nici o poruncă, ci se aşeză cu picioarele încrucişate pe punte şi începu să-şi ascută sabia, în timp ce echipajul ridica pânzele şi pornea la drum. Părea să nu-i fie teamă rămăsese singur. Domon era gata să arunce peste bord cu mâinile sale pe orice om care îndrăznea să ridice braţul asupra lui, căci, pe măsură ce *Picătura* îşi croia drum pe lângă coastă, corabia Seanchanilor o urma, în larg. Între ele era o distanţă cam de o milă, dar Domon ştia că nu era nici o nădejde de salvare şi avea de gând să-i înapoieze soldatul lui Egeanin viu şi nevătămat, ca şi cum ar fi fost purtat la sânul maicii sale.

Era drum lung până în Faime, iar Domon izbuti în cele din urmă să-l convingă pe Seanchan să deschidă gura. Era un bărbat cu ochii negri, de vârsta mijlocie, cu o cicatrice veche deasupra sprâncenelor şi alta în bărbie, se numea Caban şi îi privea cu mult dispreţ pe toţi cei aflaţi de acea parte a Oceanului Aryth. Asta îl puse pe gânduri pe Domon. „Poate că zic că într-adevăr sunt... Nu, asta zic eu că-i o nebunie.” Caban vorbea la fel de îngălat ca Egeanin, dar glasul ei era ca mătasea foşnind pe o bucată de fier iar al lui ca pielea care scârţâia pe o piatră, şi nu voia să vorbească de altceva decât de lupte, de băutura şi de femeile cu care fusese. De cele mai multe ori, Domon nici nu-şi dădea seama dacă vorbea despre cele petrecute în ţinuturile lor sau în ţara de unde venise. Oricum, se arăta foarte zgârcit cu ceea ce voia Domon să ştie. Odată, când îl întrebase despre *damane,* Caban se ridicase de unde şedea, în faţa cârmaciului, şi-i pusese vârful paloşului la gât.

— Ai grija unde-ţi întinzi limba sau ai s-o pierzi. Asta-i treaba celor de Sânge, nu a unuia ca tine. Sau ca mine.

Rânji rostind aceste cuvinte şi, de îndată ce termină, se întoarse la îndeletnicirea sa preferată, aceea de a plimba gresia

pe tăişul masiv şi curbat. Domon atinse locul în care o picătură de sânge i se întindea deasupra gulerului şi se hotărî ca măcar acea întrebare să n-o mai pună vreodată.

Cu cât se apropiau de Faime, cu atât întâlneau mai multe corăbii înalte şi pătrate de-ale Seanchanilor. Unele călătoreau, dar cele mai multe erau la ancora. Toate aveau prova rotunjită şi turnuri şi erau cele mai masive din câte văzuse Domon vreodată, chiar şi în rândul Seminţiei Marii. Văzu şi câteva bărci ale localnicilor, cu provele ascuţite şi pânze dungate, care pluteau iute pe valuri. Asta îl făcu mai încrezător în ceea ce-i făgăduise Egeanin, anume că avea să plece liber.

Când *Picătura* ajunse în dreptul promontoriului pe care se afla Faime, Domon ramase cu gura căscată, văzând mulţimea de corăbii ale Seanchanilor ancorate în port încercă să le numere, dar renunţă când ajunse la o sută. Rămăseseră mai mult de jumătate. Mai văzuse el şi altă dată atât de multe corăbii laolaltă – în Illian, în Tear, chiar şi în Tanchico – dar printre ele se aflaseră şi multe dintre cele mici. Bombănind posomorât în sinea lui, aduse *Picătura* în port, sub paza uriaşului său dulău Seanchan.

Faime se afla pe o limbă de pământ, chiar în vârful Capului Toman. La apus nu se mai afla nimic, în afară de ocean. De ambele părţi, portul era înconjurat de stânci înalte, iar deasupra uneia dintre ele, într-un loc prin care trebuia să treacă fiecare corabie care pătrundea în port, se aflau turnurile Neadormiţilor care străjuiau apele. Pe o latura a unuia dintre turnuri atârna o cuşcă, în care se afla un bărbat deznădăjduit, care stătea cu picioarele bălăngănindu-i-se printre bare.

— Cine-i ăsta? întreba Domon.

Caban terminase, în cele din urma, cu ascuţitul paloşului, tocmai când căpitanul se întreba dacă nu cumva voia s-o folosească pentru a-şi rade barba. Seanchanul ridică ochii înspre locul cu pricina şi spuse:

— A, e Primul Veghetor. Nu cel care şedea în jilţ când am sosit prima dată, fireşte. De câte ori moare unul, este ales altul, iar noi îl punem în cuşcă.

— Dar de ce? întrebă Domon.

— Vegheau ceea ce nu trebuia. Au uitat ceva ce n-ar fi trebuit să uite niciodată, rânji larg Caban.

Domon îşi luă ochii de la Seanchan. *Picătura* luneca pe culmea ultimului val şi pătrunse în apele liniștite ale portului. „Am spus că sunt neguţător şi nu e treaba mea."

Faime se înălţa de la cheiurile de piatră de-a lungul pantelor văioagei care adăpostea portul. Domon nu se putea hotărî dacă era mai potrivit să spună că locuinţele din piatra neagră alcătuiau un târguşor destul de mare sau un oraş micuţ. Oricum, nu se vedea nimic acolo care să se asemene, fie şi pe departe, cu cel mai mic dintre palatele din Illian. Îi găsi un loc *Picăturii* la unul din cheiuri şi se întreba, în timp ce echipajul lega funiile, dacă vreun Seanchan avea să-i cumpere artificiile. „Nu e treaba mea."

Spre surprinderea lui, o văzu pe Egeanin venind la bord, într-o barcă, împreună cu femeia pe care o numise *damane.* De data asta, brăţara era purtată de o alta, îmbrăcată tot cu o rochie împodobită cu dungi roşii şi fulgere, dar era aceeaşi *damane,* femeia cu chipul trist care nu ridica privirea decât dacă îi vorbea cineva. Egeanin îl puse pe Domon să coboare, împreună cu tot echipajul, şi să se aşeze pe chei sub privirile a doi dintre soldaţii ei – nu părea să creadă că ar fi fost nevoie de mai mulţi, iar Domon nu avea de gând să-i schimbe părerea – în timp ce ceilalţi, sub îndrumarea ei, scotoceau fiecare cotlon al *Picăturii.* Şi femeia *damane* a participat la cercetări.

Pe chei apăru o dihanie – lui Domon nu-i veni în minte nici un alt cuvânt potrivit. Era o făptură uriaşă, cu pielea uscată, verde-cenuşie, cu capul ascuţit ca un ic, şi cu cioc. Avea trei ochi. Venea cu paşi legănaţi alături de un bărbat pe a cărui armură se vedeau trei ochi pictaţi, aidoma cu ai ei. Localnicii, hamalii de pe chei şi marinarii cu cămăşile lor grosolane, brodate, şi cu vestoanele lungi până la genunchi se dădură la o parte din calea lor, dar Seanchanii aproape că nu-i băgară în seamă. Bărbatul părea să-şi conducă fiara cu semne din mână. Se pierdură printre clădiri, lăsându-l pe Domon cu gura căscată şi pe oamenii din echipaj vorbind între ei pe

înfundate. În tăcere, cei doi soldaţi Seanchan lăsaţi de strajă râdeau de ei. „Nu-i treaba mea”, îşi spuse Domon. Treaba lui era doar corabia.

Împrejur mirosea, ca de obicei, a apă sărată şi a smoală. Se foi pe piatra încinsă de razele soarelui şi se întrebă ce anume căutau Seanchanii. Ce căuta acea *damane.* Se întrebă ce fusese făptura de mai devreme. Pescăruşii ţipau, rotindu-se pe deasupra portului. Se întrebă ce fel de sunete putea scoate un om aflat într-o cuşcă. „Nu e treaba mea.”

Până la urmă, ceilalţi se întoarseră pe punte, în frunte cu Egeanin care ducea ceva învelit într-o bucată de mătase galbenă. Domon dădu curios din cap. Era ceva îndeajuns pe mic pentru a fi dus într-o singură mână, şi totuşi ea îl ducea, cu multă grijă, cu amândouă. Se ridică – încet, de grija soldaţilor, cu toate că în ochii lor se citea acelaşi dispreţ ca şi în cei ai lui Caban.

— Vezi, căpitane? Am zis că sunt doar un neguţător paşnic. Poate că oamenii Domniei Tale vor să cumpere nişte artificii?

— Poate că da, neguțătorule, răspunse ea; părea ciudat de încântată, ceea ce-l făcu să se neliniştească, iar vorbele ei şi mai şi: Acum trebuie să vii cu mine.

Luă cu ea şi doi soldaţi, dintre care unul îi dădu lui Domon un brânci, doar ca să-l urnească din loc. Nu prea aspru – cam cum văzuse el că se purtau ţăranii cu vitele, ca să le facă să meargă. Scrâşnind din dinţi, o urma pe Egeanin. Strada pavată cu dale urca panta, îndepărtându-se de mirosurile portului. Casele cu acoperiş de şindrila deveniră din ce în ce mai mari şi mai înalte, pe măsură ce urcau. Pe acolo se vedeau mai mulţi localnici decât soldaţi de-ai Seanchanilor – lucru ciudat pentru un oraş stăpânit de invadatori – şi numai din când în când un palanchin cu perdelele trase, purtat de bărbaţi dezbrăcaţi până la brâu. Oamenii din Faime păreau să-şi vadă de treabă ca şi când Seanchanii nu erau acolo. Sau aproape. Atunci când palanchinele sau soldaţii treceau pe lângă ei, atât oamenii sărmani, cu veşmintele murdare împodobite numai cu o dungă răsucită sau doua, cât şi cei mai avuţi, ale căror cămăşi, vestoane şi rochii erau acoperite

de la umeri până la brâu cu broderii complicate, îşi plecau capetele şi rămâneau aşa până ce se îndepărtau Seanchanii. Făcură la fel şi pentru Domon şi escorta sa. Nici Egeanin, nici soldaţii nu le aruncară nici măcar o privire. Tresărind, Domon îşi dădu seama că unii dintre localnicii pe lângă care treceau purtau pumnale la cingătoare – ba chiar şi săbii. Era atât de uimit încât vorbi fără să se gândească:

— Unii dintre ei zic că sunt de partea voastră?

Egeanin îi aruncă o privire încruntată peste umăr. Era limpede că era şi ea uimită. Fără să încetinească, se uită în jur şi încuviinţă, ca pentru sine:

— Săbiile, adică. De-acum sunt oamenii noştri, neguţătorule, şi-au rostit jurămintele.

Şi se opri pe neaşteptate, arătând către un bărbat înalt, cu umeri laţi, cu un veston cu broderii complicate şi o sabie care se legăna pe o cingătoare simplă de piele.

— Hei, tu!

Omul se opri în loc, cu un picior în aer, înspăimântat. Nu părea un om slab şi totuşi parcă voia s-o ia la fugă. În loc de asta, se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune, cu mâinile pe genunchi şi cu privirile aţintite la încălţările ei.

— Cum poate omul acesta să-l slujească pe căpitan? întrebă el cu încordare în glas.

— Eşti neguţător? zise Egeanin. Ţi-ai rostit jurămintele?

— Da, căpitane, da, răspunse bărbatul fără să-şi ia ochii de la picioarele ei.

— Şi ce le spui oamenilor când pleci cu căruţele prin ţinut?

— Că trebuie să se supună înaintaşilor, să aştepte Reîntoarcerea şi să-i slujească pe Cei care vin acasă.

— Şi nu te gândeşti niciodată să foloseşti sabia asta împotriva noastră?

Mâinile barbarului, încleştate pe genunchi, se albiră. În glasul său se strecura o undă de teamă.

— Am jurat, căpitane. Acum mă supun, aştept şi slujesc.

— Vezi? spuse Egeanin, întorcându-se spre Domon. Nu avem nici o pricină pentru care să nu le dăm voie să poarte arme. Trebuie să facă negoţ şi să se apere de tâlhari. Le dam voie oamenilor să vină şi să plece după cum poftesc, atâta

vreme cât se supun, aşteaptă şi slujesc. Strămoşii lor au încălcat jurămintele, dar acestea şi-au învăţat lecţia.

Porni din nou la drum, în susul dealului, iar soldaţii îl îmbrânciră pe Domon după ea. Căpitanul întoarse capul să-l vadă pe neguţător. Omul rămase cu capul plecat până când Egeanin făcu zece paşi pe drum, apoi se îndreptă şi se grăbi în cealaltă direcţie, coborând strada cu paşi mari. Egeanin şi soldaţii săi nu întoarseră capetele nici când pe lângă ei trecu o trupă de soldaţi călare, care urcau şi ei. Soldaţii călăreau pe nişte făpturi care semănau cu nişte pisici, mari cât caii, dar cu solzi ca de şopârle care le sclipeau de dedesubtul şeilor. Picioarele cu gheare zgâriau pietrele de pe jos. Un cap cu trei ochi se răsuci pentru a-l privi pe Domon, în vreme ce trupa trecu pe lângă ei; în afară de toate celelalte, părea mult prea... ştiutor... pentru liniştea căpitanului, care se poticni, aproape să cadă. În susul şi în josul străzii, localnicii se lipiseră de zidurile caselor. Unii dintre ei închiseseră şi ochii. Seanchanii nici nu-i băgau în seamă.

Domon înţelese de ce străinii le îngăduiau celorlalţi atâta libertate. Se întrebă dacă el ar fi avut curajul să reziste. *Damane.* Monştri. Se mai întrebă şi dacă era ceva care să-i oprească pe Seanchani să mărşăluiască până la Osia Lumii. „Nu-i treaba mea”, îşi reaminti cu asprime, şi începu să se gândească ce să facă pentru a-i ocoli pe Seanchani câte zile mai avea de trăit. Ajunseră în vârful pantei, acolo unde oraşul se termina, făcând loc dealurilor. Nu exista zid împrejmuitor. În faţa, se vedeau hanurile unde trăgeau neguţătorii care veneau din ţinut, cu curţile pentru căruţe şi cu grajduri. Casele de aici ar fi fost numai bune pentru nobilii de rangul al doilea din Illian. Cea mai mare dintre ele era străjuită de o gardă de onoare alcătuită din soldaţi Seanchan; deasupra ei flutura o flamură pe care se vedea un şoim auriu, cu aripile întinse. Înainte să-l ducă pe Domon înăuntru, Egeanin îşi lăsă sabia şi pumnalul. Cei doi soldaţi rămaseră în strada. Domon începu să asude. Mirosea că era la mijloc un Senior, şi nu era niciodată bine să faci afaceri cu unul din ăsta pe pământurile sale.

În încăperea de la intrare, Egeanin îl lăsă pe Domon în faţa

unei uşi şi vorbi cu un slujitor, un localnic, judecând după mânecile largi ale cămăşii şi după spiralele brodate pe piept. Lui Domon i se păru că aude cuvintele „Preaînălţatul stăpân”. Slujitorul se îndepărtă iute, apoi se întoarse, după ceva vreme, să-i conducă într-o încăpere care era, fără îndoială, cea mai mare din casă. Toate mobilele, până la ultima, fuseseră îndepărtate, până şi covoarele, iar podeaua de piatră fusese curăţată până să ajungă să lucească. Pereţii şi ferestrele se ascundeau în spatele unor paravane pictate cu păsări neobişnuite.

Egeanin se opri la câţiva paşi după ce intrase. Când Domon dădu să întrebe unde se aflau şi de ce, ea îl făcu să tacă, aruncându-i o privire fioroasă şi mârâind fără vreo vorbă. Nu se mişcă din loc, deşi părea gata să se năpustească. Ţinea la adăpost ceea ce luase de pe corabie, de parcă era ceva de preţ. Domon încerca să-şi dea seama ce era. Dintr-odată, se auzi bătaia înfundată a unui gong, iar femeia Seanchan căzu în genunchi, aşezând cu mare grijă în spatele ei obiectul învelit în mătase. Prinzându-i privirea, Domon se lăsă şi el la podea. Nobilii aveau obiceiuri ciudate şi bănuia el că nobilii Seanchan erau şi mai ciudaţi decât cei pe care-i cunoştea. În uşa din capătul îndepărtat al încăperii apărură doi bărbaţi. Unul avea jumătatea stângă a capului rasă; părul care-i mai rămăsese, de un blond-palid, era împletit într-o coadă şi-i atârna peste ureche, până la umăr. Roba sa de un galben-mat era suficient de lungă pentru a lăsa la vedere, atunci când pășea, numai vârfurile papucilor, galbeni şi ei. Celalalt purta o robă albastră, de mătase, brodată cu păsări care atârna cam de-o palmă în urma lui. Avea capul ras în întregime şi unghiile foarte lungi – cele de la primele două degete ale fiecărei mâini erau vopsite în albastru. Domon căscă gura de uimire.

— Vă aflaţi în prezenţa Înaltului Stăpân Turak, declară solemn bărbatul cel blond, care-i conduce pe Cei ce vin mai întâi şi pregăteşte Reîntoarcerea.

Egeanin se prosternă, cu braţele pe lângă trup. Domon îi urmă plin de zel exemplul. „Nici măcar Marii Seniori din Tear că n-ar cere asta”, se gândi el. Cu colţul ochiului, o văzu pe

Egeanin sărutând podeaua. Strâmbându-se, hotărî că nu trebuia s-o imite chiar în toate. „Oricum, nu cred că pot să vadă dac-o fac sau nu.” Egeanin se ridică deodată. Dădu să se ridice şi el şi izbuti să se înalţe într-un genunchi, când ea scoase un mârâit înfundat din gât, iar bărbatul cu coada împletită îl privi furios, ceea ce-l făcu să cadă la loc, cu faţa la podea, bombănind în sinea lui: „N-aş face asta, nici pentru Regele din Illian şi toţi cei Nouă Sfetnici”.

— Te numeşti Egeanin? se auzi un glas, care trebuia să fie al bărbatului cu roba albastră; glasul său era melodios.

— Aşa mi-am primit numele în ziua de sabie, Preaînălţate, răspunse ea umilă.

— Frumos exemplar, Egeanin. Foarte rar. Doreşti plată?

— Plăcerea Înaltului Stăpân este o răsplată suficient de mare. Trăiesc pentru a sluji, Înălțime.

— Am să pomenesc împărătesei numele tău, Egeanin. După Reîntoarcere, în rândul celor de Sânge vor fi adăugate nume noi. Dacă arăţi că eşti potrivită, s-ar putea să laşi în urma numele de Egeanin şi să dobândeşti altul, mai măreţ.

— Preaînălțatul îmi face cinste.

— Da. Acum poţi să pleci.

Domon nu izbuti să zărească altceva decât încălțările ei, în vreme ce părăsea încăperea, oprindu-se din când în când pentru câte o plecăciune. Uşa se închise în urma ei. Se lăsă o tăcere prelungită. Tocmai se uita la picăturile de sudoare care-i cădeau de pe frunte pe podea, când Turak vorbi din nou:

— Îţi este îngăduit să te ridici, neguțătorule.

Domon se ridică, şi văzu ce ţinea Turak în mâinile sale cu degete lungi. Rotocolul de *cuendillar,* care avea forma unui străvechi însemn Aes Sedai. Amintindu-şi de reacţia lui Egeanin atunci când pomenise de Aes Sedai, Domon începu să asude din abundenţă. În ochii închişi la culoare ai Preaînălțatului Stăpân nu se citea duşmănie, ci doar o uşoară curiozitate, dar Domon nu avea încredere în nobili.

— Ştii ce-i asta, neguțătorule?

— Nu, Înălţime, răspunse Domon, neclintit ca o stâncă; nici un neguţător care nu ştia să mintă fără să se schimbe la

faţă sau să-i tremure glasul nu rezista mult.

— Şi, totuşi, o ţineai ascunsă într-un loc tăinuit.

— Păi, Înălţime, zic că eu adun lucruri vechi, din vremurile trecute. Şi există, zic eu, oameni care ar putea fura aşa ceva, dacă le-ar fi la îndemână.

O vreme, Turak rămase cu ochii la discul alb cu negru.

— Acesta e *cuendillar,* neguțătorule – cunoşti numele asta? – şi este ceva mai vechi decât ţi-ar veni să crezi. Vino cu mine.

Precaut, dar simţindu-se ceva mai sigur pe sine, Domon îl urmă. Din câte ştia despre nobilii din lumea lui, dacă ar fi avut de gând să cheme gărzile, ar fi făcut-o deja. Dar puţinul pe care-l aflase despre Seanchan îi spunea că ei nu făceau ca alţii, aşa că se strădui să pară detaşat. Fu condus într-o altă încăpere. Probabil că mobila dinăuntru fusese adusă de Turak. Părea să fie alcătuita din curbe, fără vreo linie dreaptă, iar lemnul era într-atât de lustruit încât i se vedeau nodurile – cu totul altfel decât cele pe care le cunoştea el. Erau acolo un jilţ, aşezat pe un covoraş de mătase, ţesut cu pasări şi flori, şi un dulap mare, rotund. Pereţii erau ascunşi în spatele unor paravane.

Omul cu coadă deschise uşile dulapului, dând la iveală mai multe rafturi pline cu tot felul de obiecte: cupe, castroane, vase, zeci de lucruri felurite. Lui Domon i se taie răsuflarea când Turak aşeză cu grijă discul alături de unul aidoma.

— *Cuendillar,* spuse Turak. Asta strâng eu, neguțătorule. Numai împărăteasa are o comoară mai de preţ ca a mea.

Lui Domon aproape că-i ieşiră ochii din cap. Dacă tot ce se afla pe rafturile acelea era, într-adevăr, *cuendillar,* era de ajuns pentru a cumpăra un regat sau măcar pentru a întemeia o Casă de prim rang. Până şi un rege putea sărăci, dacă trebuia să cumpere atât de multe lucruri – asta dacă ştia unde să le găsească. Pe chip i se aşternu un zâmbet.

— Înălţime, te rog primeşte lucruşorul acesta în dar, spuse el; nu prea voia să-l dea, dar era mai bine decât să-i înfurie pe Seanchani. „Poate că de-acum Iscoadele Celui Întunecat au să se ţină după el.” Zic că sunt un simplu neguţător. Vreau doar

să fac negoţ. Lasă-mă să plec şi îţi făgăduiesc, zic, că...

Turak nu îşi schimbă expresia, însă bărbatul cu coadă îl întrerupse, răstindu-se la el:

— Câine împuţit! Vrei să-i dăruieşti Înaltului Stăpân ceva ce i-a dăruit deja Căpitanul Egeanin. Te tocmeşti, de parcă Înaltul Stăpân ar fi un... neguţător. Ai să fii jupuit de viu vreme de două zile, câine, şi...

Turak îi făcu un semn cu degetul, aproape nevăzut, iar celălalt tăcu.

— Nu pot să-ţi îngădui să mă părăseşti, neguțătorule, spuse Înaltul Stăpân. În acest ţinut învăluit în umbră şi plin de oameni care şi-au încălcat jurămintele, nu găsesc pe nimeni care să poată vorbi cu un om sensibil şi cult. Dar tu eşti un colecţionar. Poate că discuţiile cu tine se vor dovedi interesante.

Şi se aşeză în jilţul curbat, lăsându-se pe spate pentru a-l cântări din priviri pe Domon. Acesta zâmbi, într-un chip care nădăjduia să fie plăcut.

— Preaînălțate, sunt doar un simplu neguţător, zic, un om de rând. Nu ştiu să vorbesc cu marii Seniori.

Bărbatul cu părul împletit îl fulgeră cu privirea, dar Turak păru să nici nu fi auzit. Din spatele unui paravan apăru o tânără drăguţă, care veni iute să îngenuncheze alături de el, oferindu-i o tavă lăcuită pe care se afla o singură cană, subţire şi fără toartă, cu un lichid negru aburind. Chipul ei negricios, rotund, amintea cumva de oamenii din Seminţia Mării. Turak învârti cana cu grijă în mâinile sale cu unghii lungi, fără s-o privească pe fată, apoi inspiră aburii. Domon îi aruncă o privire fetei şi îşi întoarse iute capul, înăbuşindu-şi un geamăt: rochia ei albă, de mătase, era brodată cu flori, dar atât de subţire încât se vedea totul prin ea. Nu purta altceva.

— Mirosul de *kaf,* spuse Turak, este aproape la fel de plăcut ca şi gustul. Acum, neguţătorule. Am aflat că pe la voi *cuendillarul* este şi mai rar întâlnit decât în Seanchan. Spune-mi cum a ajuns un simplu neguţător să pună mâna pe aşa ceva.

Sorbi din *kaf* şi aşteptă. Domon inspiră adânc şi începu. Trebuia să mintă ca să scape din Faime.

CAPITOLUL 30

Daes Dae'mar

Din camera pe care o împărţeau Hurin şi Loial, Rand se uita pe fereastră la şirurile ordonate în care era împărţit Cairhienul, la casele de piatră şi acoperişurile de ţiglă. Nu mai vedea breasla Artificierilor; chiar dacă nu ar fi fost ascunsă de turnurile uriaşe şi de conacele marilor Seniori, nu ar fi văzut-o din pricina zidurilor oraşului. Artificierii erau încă pe buzele tuturor, deşi trecuseră câteva zile de când înălțaseră pe cer o floare a nopţii, şi pe aceea prea devreme. Aceeaşi poveste era spusă într-o sută de feluri, însă nici unul nu se apropia de adevăr.

Rand se întoarse cu spatele la fereastră. Spera că nu păţise nimeni ceva din cauza focului, dar Artificierii nici măcar nu recunoscuseră că izbucnise un foc. Aveau lacăt la gură când venea vorba de ce se petrecea în breasla lor.

— O să stau eu de strajă, îi spuse lui Hurin. De îndată ce vin înapoi.

— Nu e nevoie, Seniore. Hurin făcu o plecăciune adâncă, precum cei din Cairhien. Pot să stau eu de strajă. Nu vă deranjaţi, Domnia Voastră.

Rand trase adânc aer în piept şi schimbă o privire cu Loial. Ogierul se margini să ridice din umeri. Amuşinarul era din zi în zi mai ceremonios; Loial zicea doar că oamenii se purtau adesea foarte ciudat.

— Hurin, îi zise Rand, pe vremuri îmi spuneai Senior Rand, şi nu te înclinai de fiecare dată când mă uitam la tine. „Vreau să-şi îndrepte spatele şi să îmi spună din nou Senior Rand, îşi zise el, mirat. Senior Rand! Lumină, trebuie să plecam de aici înainte să mă trezesc că vreau într-adevăr să îmi facă plecăciuni." Vrei să stai jos? Mă oboseşte să mă uit la tine.

Hurin se ridica, ținându-și spinarea ţeapănă; părea gata să sară la cel mai mic semn al lui Rand. Nu se aşeză şi era tot încordat.

— Nu se cuvine, Domnia Voastră. Trebuie să le arătăm oamenilor din Cairhien că ştim cum să ne purtam.

— Încetează cu asta, strigă Rand.

— Cum porunceşte Domnia Voastră.

Rand se strădui să nu ofteze din nou.

— Hurin, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ţip la tine.

— E dreptul dumneavoastră, zise Hurin cu simplitate. Dacă nu fac ceea ce doriţi, aveţi dreptul să ţipaţi la mine.

Rand făcu un pas spre amuşinar, vrând să-l ia de guler şi să-l scuture puţin.

Un ciocănit la uşa care dădea în odaia lui Rand îi făcu pe toţi să înlemnească; Rand fu totuşi mulţumit să vadă că Hurin nu aşteptă să îi ceară voie şi puse mâna pe sabie. Rand avea la cingătoare sabia cu pecetea bâtlanului; ieşind, duse mâna la plăsele. Aşteptă ca Loial să se aşeze pe pat, potrivindu-şi picioarele şi pulpanele hainei ca să acopere cât mai bine sipetul învelit în pătura de sub pat, apoi deschise cu o smucitură uşa.

Era hangiul, care se foia de nerăbdare. Îi întinse o tavă pe care erau doua pergamente.

— Iartă-mă, Seniore, zise Cuale dintr-o suflare. Nu mai puteam aştepta până să cobori şi apoi nu erai în camera dumitale şi... şi... Iartă-mă, dar... Legănă tava.

Rand înhăță invitaţiile – fuseseră atât de multe – fără să se uite la ele, îl apucă pe hangiu de braţ şi îl îndreptă cu faţa spre uşa care dădea în coridor.

— Mulţumesc de osteneală, Jupan Cuale. Acum însă, dacă ne-ai putea lăsa singuri...

— Dar, Seniore, se împotrivi Cuale, acestea sunt de la...

— Mulţumesc. Rand îl împinse pe hangiu în coridor şi închise uşa în spatele lui. Aruncă pergamentele pe masa. N-a mai făcut niciodată asta. Loial, crezi că a tras cu urechea înainte să bată?

— Începi să gândeşti precum cei din Cairhien. Ogierul râse, dar urechile îi zvâcneau. Adăugă: Cu toate acestea, hangiul e din Cairhien, aşa că se prea poate. Nu cred că am zis ceva ce nu ar fi trebuit să audă.

Rand încercă să îşi aducă aminte. Nici unul dintre ei nu

pomenise de Cornul lui Vaiere, de troloci sau de Iscoadele Celui Întunecat. Când se trezi întrebându-se ce ar fi putut Cuale înţelege din ceea ce vorbeau, se certă singur.

— Locul asta te face şi pe tine să te porţi ciudat, mormăi el, ca pentru sine.

— Domnia Voastră. Hurin ridicase pergamentele sigilate şi se uita la peceţi cu ochii mari de uimire. Domnia Voastră, acestea sunt de la Seniorul Barthanes, Primul Înscăunat al Casei Damodred, şi de la – vocea îi era gâtuită de emoţie – Rege.

Rand nici nu le bagă în seama.

— În foc cu ele, ca şi celelalte. Nedeschise!

— Dar, Domnia Voastră!

— Hurin, zise Rand răbdător, tu şi Loial mi-aţi explicat Marele Joc. Dacă merg într-un loc unde sunt poftit, indiferent unde, cei din Cairhien or să creadă că particip la urzelile cuiva. Dacă nu mă duc, or să creadă oricum ceva. Dacă trimit un răspuns, or să caute un înţeles ascuns, la fel şi dacă nu răspund. Şi întrucât se pare că jumătate din Cairhien pândeşte cealaltă jumătate, toata lumea ştie ce fac. Le-am ars pe primele două şi o să le ard şi pe astea, ca şi pe celelalte. Într-o zi aruncase în vatra din sala mare douăsprezece astfel de invitaţii, fără să le deschidă. Să creadă ce vor, măcar mă port la fel cu toţi. Nu sunt de partea nimănui şi nu sunt împotriva nimănui.

— Am încercat să îţi spun că nu merge aşa, zise Loial. Indiferent ce ai face, cei din Cairhien or să creadă că e vorba de o intrigă. Cel puţin, aşa spunea Fruntaşul Haman.

Hurin îi întinse invitaţiile lui Rand, ca şi cum i-ar fi dat nişte aur.

— Domnia Voastră, aceasta are pecetea lui Galldrian. Pecetea lui personală, Domnia voastră. Şi aceasta e pecetea personală a Seniorului Barthanes, care este mâna dreaptă a Regelui. Domnia Voastră, dacă le ardeţi, vă vor deveni duşmani. Până acum nu s-a întâmplat nimic, pentru că celelalte Case aşteaptă sa vadă ce puneţi la cale şi probabil că se gândesc că aveţi nişte aliaţi foarte puternici dacă vă permiteţi să îi jigniţi. Dar Seniorul Barthanes – şi Regele! Dacă

îi jigniţi, nu vor pregeta să vă pedepsească.

Rand îşi trecu mâinile prin păr.

— Şi dacă îi refuz pe amândoi?

— Nu se poate, Domnia Voastră. Toate Casele v-au trimis invitaţii, până la ultima. Dacă le refuzaţi şi pe acestea... – măcar una dintre Case îşi va da seama că nu sunteţi aliat al Regelui sau al Seniorului Barthanes şi atunci vă vor face să plătiţi pentru jignirea pe care le-aţi adus-o, neonorându-le invitaţiile. Domnia voastră, am auzit că acum Casele din Cairhien folosesc ucigaşi. Un cuţit pe stradă. O săgeată de pe acoperiş. Otravă picurată în vin.

— Le-ai putea accepta pe amândouă, propuse Loial. Ştiu că nu vrei, Rand; s-ar putea însă să fie chiar amuzant. O seară la conacul unui Senior sau chiar la Palatul Regal. Rand, cei din Shienar credeau în tine.

Rand se strâmbă. Ştia că fusese o întâmplare că cei din Shienar credeau că e Senior; o asemănare de nume, nişte vorbe printre servitori, Moiraine şi Suprema Înscăunată care stârniseră totul. Dar şi Selene crezuse. „Poate că o să fie şi ea acolo.”

Totuşi, Hurin clătină din cap.

— Ziditorule, nu cunoşti *Daes Dae'mar* atât de bine pe cât crezi. Acum nu se mai joacă aşa, nu în Cairhien. Dacă ar fi vorba de alte Case, nu ar conta. Chiar dacă uneltirile duc la omoruri, când sunt în văzul lumii se prefac că nu se vrăjmășesc. Dar nu şi acestea doua. Casa Damodred a avut tronul până când l-a pierdut Laman şi acum îl vrea înapoi. Regele i-ar nimici dacă nu ar fi aproape la fel de puternici ca şi el. Casa Riatin şi Casa Damodred sunt cei mai aprigi duşmani. Dacă acceptaţi amândouă invitaţiile, cele două Case vor afla de îndată ce trimiteţi răspunsul şi fiecare va crede că faceţi parte din complotul celeilalte împotriva sa. Nu vor şovăi nici o clipă să folosească cuţitul sau otrava.

— Şi bănuiesc, mârâi Rand, că, dacă accept invitaţia unei singure Case, cealaltă va crede că sunt aliatul ei. Hurin încuviinţă. Şi probabil că vor încerca să mă omoare, ca să nu fac ceea ce-şi închipuie ei că fac. Hurin încuviinţă din nou. Vezi vreo cale să nu vrea să mă omoare nici o Casă? Hurin scutură

din cap. Mai bine nu le ardeam pe primele două.

— Da, Domnia Voastră. Însă nu cred că ar fi schimbat prea mult lucrurile. Indiferent pe cine aţi fi acceptat sau aţi fi respins, cei din Cairhien tot ar fi căutat un înţeles ascuns.

Rand întinse mâna şi Hurin îi puse în palma cele două pergamente. Unul era sigilat, dar nu cu pecetea cu Copacul şi Coroana a Casei Damodred, ci cu Mistreţul care se năpusteşte asupra prăzii al lui Barthanes. Pe pecetea celuilalt, era Cerbul lui Galldrian. Peceţile personale. Se pare că izbutise să işte curiozitatea celor mai de seamă oameni fără să facă nimic.

— Oamenii ăştia sunt nebuni, spuse el, căznindu-se să găsească o ieşire.

— Da, Domnia Voastră.

— O să mă duc cu ele în sala mare, zise el încetişor. Vestea despre ce se întâmplă în sala mare la amiază ajungea în zece Case până la căderea serii şi în toate celelalte până la răsăritul soarelui. N-o să desfac sigiliile. Aşa vor şti că nu am răspuns la nici una. Or să stea şi or să aştepte să vadă ce planuri am şi poate că o să mai câştig câteva zile. Ingtar trebuie să ajungă curând. E musai.

— Asta înseamnă să gândeşti ca unul de-al locului, Domnia Voastră, spuse Hurin, rânjind.

Rand se uită acru la el, apoi îndesă pergamentele în buzunar, peste răvaşul de la Selene.

— Să mergem, Loial. Poate Ingtar a şi sosit.

Când intrară în sala mare, nimeni nu le aruncă nici o privire. Cuale lustruia o tavă de argint, de parcă viaţa lui atârna de cât de tare strălucea. Fetişcanele alergau de la o masă la alta, ca şi cum Rand şi Ogierul nici nu erau acolo. Toţi cei de la mese se uitau ţintă la cănile din faţă, ca şi cum secretul puterii se ascundea în vin sau în bere. Nimeni nu spuse nimic.

După câteva clipe, scoase cele două invitaţii din buzunar, cercetă peceţile, apoi le vârî la loc. Cuale tresări când Rand se îndreptă spre uşă. Înainte să o închidă în urma lui, auzi cum oamenii încep din nou să sporovăie.

Rand mergea cu paşi mari pe stradă şi atât de iute că Loial nu trebuia să-şi încetinească mersul ca să stea lângă el.

— Trebuie să găsim o cale să ieşim din oraş, Loial. Povestea cu invitaţiile n-o să ţină mai mult de două-trei zile. Dacă Ingtar nu vine până atunci, oricum trebuie să plecăm.

— De acord, zise Loial.

— Dar cum?

Loial începu să numere pe degetele lui groase.

— Fain e pe aproape, altminteri nu am fi dat peste troloci în Talpă. Dacă plecăm călare, vor năvăli peste noi de îndată ce vom ieşi din oraş. Dacă mergem cu caravana unui neguţător, o vor ataca. Nici un neguţător nu avea mai mult de cinci sau şase gărzi, care de bună seamă aveau s-o ia la sănătoasa dacă vedeau un troloc. Măcar de am şti câte Iscoade şi câţi troloci are Fain. I-ai mai împuţinat şi tu. Nu pomeni de trolocul pe care îl omorâse chiar el, însă din încruntarea lui şi din felul în care sprâncenele lungi îi atârnau pe obraji, era limpede că se gândea şi la asta.

— Nu contează câţi are, răspunse Rand. Şi zece e prea mult. Dacă ne atacă zece troloci, nu cred că vom reuşi să scăpăm cu viaţă. Se feri să se gândească la felul cum ar fi putut totuşi să înfrunte zece troloci. La urma urmei, când vrusese să îl ajute pe Loial, nu izbutise.

— Nici eu nu cred. Nu avem nici bani ca să luam o corabie, dar chiar şi aşa, dacă am încerca să ajungem la cheiurile din Talpă – probabil că Fain a pus Iscoade de pază. Dacă i s-ar părea că vrem să ne urcăm pe o corabie, nu cred că s-ar sinchisi prea mult că i-ar putea vedea cineva pe troloci. Şi, chiar dacă am scăpa cumva de ei, ar trebui să dăm explicaţii străjilor oraşului, iar ei precis nu ne-ar crede că nu putem deschide sipetul. Aşa că...

— Nu putem lăsa pe nimeni să vadă sipetul, Loial.

Ogierul încuviinţă.

— Şi ideea cu cheiurile nu e bună. Cheiurile erau numai pentru barjele cu grâne şi bărcile pe care le foloseau Seniorii şi doamnele. Nimeni nu se putea apropia dacă nu avea permisiune. Te puteai uita la ele de pe zid, dar era atât de abrupt, încât până şi Loial şi-ar fi frânt gâtul. Loial îşi flutură degetul mic, ca şi cum ar mai fi vrut să spună ceva. Păcat că nu putem merge la *steddingul* Tsofu. Trolocii n-ar intra

niciodată într-un *stedding.* Însă nu cred să ne lase să ajungem atât de departe fără să ne atace.

Rand nu răspunse. Erau în faţa casei în care stăteau străjerii, de lângă poarta pe care intraseră prima oară în Cairhien. Dincolo de ea, Talpa forfotea de oameni, iar doi paznici stăteau cu ochii pe ei. Lui Rand i se păru că un bărbat, îmbrăcat în ceea ce fuseseră odinioară nişte haine bune din Shienar, se ascunsese în mulţime când îl văzuse, dar nu era convins. Erau prea mulţi oameni, în veşminte din toate ţinuturile şi toţi se grăbeau încoace şi încolo. Urca treptele de la casa străjerilor, printre paznicii în platoşă.

În vestibulul mare erau bănci tari de lemn pentru oamenii veniţi cu treburi pe acolo, cei mai mulţi săraci, aşteptând cu o răbdare umilă, îmbrăcaţi în haine simple, închise la culoare. Erau şi câţiva din Talpă, pe care îi dădeau de gol veşmintele ponosite şi viu colorate, nădăjduind de bună seamă să obţină permisiunea să caute de lucru în oraş.

Rand merse drept la masa lungă din fundul camerei. La ea stătea un singur bărbat, cu o fâşie de pânză verde pe piept; nu era soldat. Era plinuţ şi pielea părea că de-abia îl încape; potrivi hârtiile de pe masă şi mută de două ori călimara înainte să ridice privirea spre Rand şi Loial, cu un zâmbet mieros.

— Cu ce vă pot fi de folos, Seniore?

— Cu ce speram să îmi fii de folos şi ieri, răspunse Rand mai răbdător decât era de fapt, şi alaltăieri, şi răsalaltăieri. A sosit Seniorul Ingtar?

— Seniorul Ingtar?

Rand trase adânc aer în piept.

— Seniorul Ingtar din Casa Shinowa, din Shienar. Cel de care te-am întrebat din prima zi când am venit aici.

— Nimeni cu acest nume nu a intrat în oraş, Seniore.

— Eşti sigur? N-ai nevoie să te uiţi la cele scrise?

— Seniore, casele de straja schimba între ele izvodurile în care sunt trecuţi străinii care vin în Cairhien, o dată la răsărit şi o dată la căderea nopţii, iar eu le cercetez de îndată ce ajung la mine. E multă vreme de când nu am mai văzut un Senior din Shienar.

— Şi Domniţa Selene? Înainte să mă întrebi din nou, îţi mai spun o dată că nu ştiu din ce Casă face parte. Dar ţi-am zis cum o cheamă şi ţi-am descris-o de trei ori. Nu e de ajuns?

Bărbatul îşi dădu mâinile în laturi.

— Îmi pare rău, Seniore. E foarte greu, dacă nu îi ştii Casa. Părea foarte curtenitor. Rand se întrebă dacă i-ar spune, chiar de ar şti.

O mişcare la una dintre uşi îi atrase atenţia lui Rand – un bărbat care se pregătea să păşească în vestibul şi care apoi se întoarse în grabă.

— Poate Căpitanul Caldevwin să îmi fie de folos, îi spuse Rand conţopistului.

— Căpitanul Caldevwin, Seniore?

— Tocmai l-am văzut în spatele dumitale.

— Îmi pare rău, Seniore. Aş fi aflat dacă ar fi fost într-adevăr aici.

Rand se zgâi la el până când Loial îl atinse pe umăr.

— Rand, cred că ar trebui să mergem.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise Rand, cu vocea gâtuită. O să mă întorc mâine.

— E o plăcere să fac tot ce pot, zise bărbatul cu un zâmbet prefăcut.

Rand ieşi din casa străjerilor atât de iute încât Loial trebui să mărească pasul ca să-l prindă din urmă.

— Minţea, Loial. Nu încetini, ci merse zorit mai departe, de parcă ar fi vrut să îşi domolească mânia în acest fel. Caldevwin era acolo. S-ar putea să mintă cu privire la tot. S-ar putea ca Ingtar să fie deja aici şi să ne caute. Pun rămăşag că ştie şi unde e Selene.

— Poate că aşa e, Rand. *Daes Dae'mar...*

— Lumina m-am saturat să tot aud de Marele Joc. Nu vreau să-l joc. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. Loial mergea pe lângă el, fără să scoată o vorba Ştiu, zise Rand în cele din urmă. Ei cred că sunt Senior şi în Cairhien până şi Seniorii străini iau parte la Joc. Mai bine nu îmbrăcam niciodată această haină. „Moiraine, îşi spuse el cu amărăciune. Încă îmi mai face necazuri.” Totuşi, aproape imediat, fu nevoit să recunoască, chiar dacă fără tragere de

inimă, că Moiraine nu putea fi învinovăţită pentru toate acele lucruri. Avusese întotdeauna un motiv să pretindă că e altcineva. La început ca să-l încurajeze pe Hurin, apoi ca să încerce să o impresioneze pe Selene. După Selene, nu mai avusese cum să renunţe. Micşoră paşii, apoi se opri. Când Moiraine m-a lăsat să plec, am crezut că totul va fi din nou simplu. Până şi căutatul Cornului, până şi... am crezut că totul va fi simplu. „Până şi cu *saidinul* care nu îţi dă pace?” Lumină, ce n-aş da să fie din nou simplu.

— *Ta’veren,* începu Loial.

— Nu vreau să aud nici de asta. Rand porni la fel de repede ca mai înainte. Nu vreau decât să-i dau pumnalul lui Mat şi Cornul lui Ingtar. „Şi după aia? Să înnebunesc? Să mor? Dacă mor înainte să înnebunesc, măcar n-o să fac rău nimănui. Dar nu vreau nici să mor. Lan n-are decât să vorbească despre cum trebuie să bagi sabia în teacă, însă eu sunt păstor, nu Străjer.” Dacă aş putea să nu-l ating, murmură el, poate că... Owyn aproape a izbutit.

— Ce anume, Rand? N-am înţeles.

— Nu, nimic, spuse Rand, pe un ton plictisit. Aş vrea să vină Ingtar. Şi Mat, şi Perrin.

O vreme umblară în tăcere; Rand era cufundat în gânduri. Nepotul lui Thom o dusese aproape trei ani, conducând Puterea numai când credea că e neapărată nevoie. Dacă Owyn reuşise să nu conducă Puterea decât arareori, probabil că era posibil să nu o conduci deloc, indiferent cât de ademenitor era *saidinul.*

— Rand, zise Loial, e un foc acolo sus.

Rand îşi alungă gândurile negre şi se uită în zare, încruntat. O coloană groasă de fum negru se ridica deasupra acoperişurilor. Nu vedea ce e jos, însă era prea aproape de han.

— Iscoadele Celui Întunecat, rosti el, cu privirea aţintită la fum. Trolocii nu pot intra nevăzuţi în oraş, dar Iscoadele... Hurin! O rupse la fuga, cu Loial lângă el.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât era mai limpede; într-un sfârşit ajunseră lângă Apărătorul Zidului Dragonului. De la ferestrele de sus se revărsa fum, iar flăcările îşi croiau drum

prin acoperiş. În faţa hanului, se adunaseră o mulţime de oameni. Cuale ţipa şi alerga de colo colo, cu ochii pe cei care cărau mobila în stradă. Bărbaţi înşiraţi pe două rânduri dădeau galeţi cu apă scoasă dintr-un puţ de pe stradă şi luau înapoi găleţile goale. Cei mai mulţi se mărgineau să stea şi să se uite; o nouă pălălaie izbucni prin acoperişul de ţiglă şi toţi scoaseră un strigăt de uimire.

Rand îşi făcu loc printre oameni şi se duse la hangiu.

— Unde e Hurin?

— Ai grijă cu masa aia! se răsti Cuale. Să n-o zgârii! Se uită la Rand şi clipi des. Faţa îi era murdară de funingine. Seniore? Cine? Slujitorul dumitale? Nu îmi amintesc să îl fi văzut, Seniore. Probabil a ieşit. Nu da drumul la sfeşnicele alea, netotule! Sunt din argint! Cuale se fâţâia dintr-o parte în alta şi stătea cu gura pe oamenii care scoteau lucrurile din han.

— Hurin n-ar fi plecat, zise Loial. N-ar fi lăsat... Se uită împrejur şi nu îşi mai termină vorba; unii de pe acolo păreau să se uite cu la fel de multă curiozitate la Ogier ca la foc.

— Ştiu, răspunse Rand şi se năpusti în han.

În sala mare nici n-ai fi zis că hanul luase foc. Cele două rânduri de bărbaţi se întindeau până sus pe scări, trecând găleţile de la unul la altul, iar alţii se căzneau să scoată în stradă mobila care mai rămăsese; jos nu era însă mai mult fum decât ar fi fost dacă ar fi ars ceva în bucătărie. Sus însă, fumul începea să se îngroaşe. Tuşind, Rand urcă în fugă scările.

Şirurile de oameni se opreau brusc înainte de al doilea cat; de pe scări, bărbaţii aruncau apa într-un coridor plin de fum. Flăcările care înghiţiseră pereţii luceau roşu prin fumul negru.

Cineva îl apucă pe Rand de braţ.

— Nu poţi urca, Seniore. Sus nu mai e nimic. Ogierule, spune-i şi dumneata.

Rand îşi dădu pentru prima oară seama că Loial venise după el.

— Întoarce-te, Loial. O să-l scot eu de acolo.

— Nu poţi să îl duci şi pe Hurin, şi sipetul. Ogierul ridică

din umeri. Şi apoi, doar n-o să-mi las cărţile să ardă.

— Atunci, apleacă-te. Mergi pe sub fum. Rand se lăsă în genunchi şi urcă în patru labe până sus. Aproape de podea, aerul era tot înecăcios, însă ceva mai curat, aşa că putea respira. Dar până şi aerul părea cumplit de fierbinte. Nu putea să tragă aer în piept pe nas. Respira pe gură şi simţea cum i se usucă limba.

Câteodată apa pe care o aruncau bărbaţii ajungea la el, udându-l până la piele. Nu se răcorea decât o clipă; fierbinţeala se făcea numaidecât simţită. Se târî mai departe; ştia că Loial e în spatele lui, pentru că îl auzea tuşind.

Un perete aproape că nu se mai vedea din pricina flăcărilor, iar podeaua începuse deja să fumege. Îi părea bine că nu zărea ce era deasupra fumului. Pârâiturile care se auzeau erau destul de neliniştitoare.

Uşa de la odaia lui Hurin nu luase încă foc, însă era atât de fierbinte încât trebui să încerce de două ori înainte să izbutească să o deschidă. Prima dată îl văzu pe Hurin, întins pe jos. Rand se târî până la el şi îl ridică. Avea o umflătură la cap, mare cât o prună.

Hurin deschise ochii; privirea îi era înceţoşată.

— Senior Rand? şopti el slab.... ciocănit la uşă... am crezut că sunt alte invi... Dădu ochii peste cap. Rand fu uşurat când simţi că încă îi mai bate inima.

— Rand... Loial tuşi. Era lângă pat şi ridicase cuverturile. Sipetul dispăruse.

Sus, tavanul trosni şi bucăţi de lemn în flăcări căzură pe podea. Rand zise:

— Ia cărţile. Eu o să-l iau pe Hurin. Grăbeşte-te. Încercă să îl pună în spate pe amuşinarul neputincios, însă Loial îl apucă el pe Hurin.

— Cărţile or să ardă, n-avem ce face, Rand. Nu poţi şi să-l duci pe Hurin, şi să te târăşti, iar dacă te ridici în picioare, n-o să ajungi nici până la scări. Ogierul îl puse pe Hurin pe spinarea lui lată, cu braţele şi picioarele atârnând de o parte şi de alta. Tavanul pârâi ameninţător. Trebuie să ne grăbim, Rand.

— Du-te, Loial. Du-te. Vin şi eu.

Ogierul se strecură afară cu povara lui, iar Rand porni după el. Apoi se opri, privind uşa care ducea la odaia lui. Flamura era încă acolo. Flamura Dragonului. „Las-o să ardă, îşi zise. Dar un alt gând răspunse, ca şi cum ar fi fost rostit de Moiraine însăşi: Viaţa ta ar putea depinde de asta. Tot mai încearcă să se folosească de mine. Viaţa ta ar putea depinde de asta. Femeile Aes Sedai nu mint niciodată.”

Oftând, se rostogoli pe podea şi deschise cu piciorul uşa care dădea în camera lui.

Cealaltă odaie fusese cuprinsa de flăcări. Patul era un rug aprins, iar limbi de foc vărgau deja podeaua. Nu putea să se târască. Se ridică şi, ghemuit pe vine, intră în cameră, strâmbându-se de durere din pricina căldurii, tuşind, înecându-se. Din haina umedă se ridicau aburi. O parte a dulapului ardea. Trase de uşă. Desagii erau înăuntru, încă la adăpost; într-unul din buzunare era îndesată flamura lui Lews Therin Telamon. Lângă desagi era cutia de lemn cu flautul. Şovăi o clipă. „Aş putea s-o las să ardă.”

Tavanul gemu. Înşfăcă desagii şi cutia cu flautul şi se repezi afară pe uşă, ajungând în genunchi în cealaltă odaie, tocmai când nişte grinzi se sfărâmară de podea, chiar în locul unde stătuse el. Se târî înapoi spre coridor, trăgând povara după el. Podeaua se cutremura din pricina grinzilor care tot cădeau.

Când ajunse înapoi la scări, bărbaţii cu galeţi dispăruseră. Nu trebui decât să se lase să alunece pe trepte până la catul de jos, apoi se ridică în picioare şi ieşi în fugă din hanul acum gol. Lumea se zgâi la el: era plin de funingine. Se duse împleticindu-se până la peretele casei de care Loial îl sprijinise pe Hurin. O femeie din mulţime îl ştergea pe Hurin cu o bucată de pânză, dar amuşinarul ţinea încă ochii închişi şi răsufla întretăiat.

— E vreo Meştereasă prin preajmă? întrebă Rand. Are nevoie de ajutor. Femeia se uită la el fără nici o expresie pe chip, iar Rand încercă să îşi aducă aminte cum le spuneau oamenii femeilor care în Ţinutul celor Două Râuri se numeau Meşterese. O Înţeleaptă? O femeie căreia îi ziceţi Muma? O femeie care se pricepe la ierburi şi la leacuri?

— Sunt Făcătoare-n stele, dacă asta vrei să spui, răspunse femeia, însă pe omul acesta nu pot să-l tămăduiesc. Pot doar să-i alin suferinţa. Mă tem că i s-a frânt ceva în cap.

— Rand! Tu eşti!

Rand încremeni. Era Mat, care îşi ducea calul de căpăstru prin mulţime, cu arcul atârnat pe spate. Era palid şi tras la faţă, dar era tot Mat, ba chiar rânjea, deşi cam slab. Iar în urma lui venea Perrin, cu ochii lui galbeni care străluceau de la foc şi care atrăgea la fel de multe priviri ca şi vâlvătaia. Şi Ingtar, care tocmai descăleca, îmbrăcat într-o haină cu guler înalt în loc de armură; plăselele sabiei i se iţeau peste umăr.

Rand simţi cum îl trec fiori reci.

— E prea târziu, le spuse. Aţi venit prea târziu. Şi se aşeză pe jos şi începu să râdă.

CAPITOLUL 31

După miros

Rand nu ştiu că Verin este acolo până când femeia Aes Sedai nu îi luă faţa în mâini. Citi îngrijorare în privirea ei, poate chiar teamă, apoi, deodată, se simţi ca şi cum ar fi fost stropit cu apă rece, simţi înţepăturile apei. Se înfioră şi se opri din râs; Verin plecă de lângă el şi se duse la Hurin. Făcătoarea-n stele o privea cu luare aminte. Şi Rand la fel. „Ce caută aici? De parcă n-aş şti.”

— Unde-aţi plecat? îl întrebă Mat cu asprime în glas. Aţi dispărut şi acum văd că aţi ajuns în Cairhien înaintea noastră. Loial? Ogierul ridică din umeri şi se uită la mulţime; urechile îi zvâcneau. Jumătate din oameni îşi întorseseră privirea spre nou-veniţi. Unii chiar se apropiaseră de ei, încercând să tragă cu urechea.

Rand îl lăsă pe Perrin să îl ajute să se ridice.

— Cum aţi găsit hanul? Se uită la Verin, care stătea în genunchi, cu palmele pe capul amuşinarului. Ea?

— Într-un fel, zise Perrin. Străjile de la poartă ne-au întrebat cum ne cheamă, iar un bărbat care ieşea din casa de acolo a tresărit când a auzit numele lui Ingtar. I-a zis că nu îl ştie, dar avea un zâmbet care mirosea a minciună de la o poştă.

— Cred că ştiu despre cine vorbeşti, spuse Rand. Aşa zâmbeşte tot timpul.

— Verin i-a arătat inelul, adăugă Mat, şi i-a şoptit ceva la ureche. Părea bolnav, obrajii îi erau supţi, era aprins la faţă, dar tot izbuti să rânjească. I se vedeau pometţii. N-am auzit ce i-a spus, însă părea că or să-i iasă ochii din cap sau că o să-şi înghită limba. Dintr-odată, nu ştia ce să mai facă pentru noi. Ne-a zis că ne aşteptaţi şi ne-a spus şi unde staţi. S-a oferit chiar să vină cu noi până aici şi a părut foarte uşurat când Verin i-a zis că nu trebuie. Pufni. Seniorul Rand din Casa al'Thor.

— E o poveste lungă, zise Rand. Unde sunt Uno şi restul? O să avem nevoie de ei.

— În Talpă. Mat se încruntă la el, apoi spuse încet: Uno a zis că mai bine stă acolo decât între zidurile oraşului. După câte se întâmplă aici, aş fi făcut bine să rămân şi eu cu ei. Rand, de ce o să avem nevoie de Uno? Ai găsit cumva?...

Era clipa de care, îşi dădu seama Rand, se străduise să se ferească. Trase adânc aer în piept şi se uită în ochii prietenului său.

— Mat, am avut pumnalul şi l-am pierdut. Iscoadele Celui Întunecat au pus din nou mâna pe el. Îi auzea pe cei din Cairhien mirându-se, dar nu se sinchisea. N-aveau decât să joace Marele Joc; venise Ingtar şi se terminase. Nu puteau, totuşi, ajunge prea departe.

Ingtar tăcuse, însă acum făcu un pas înainte şi îl apucă pe Rand de braţ.

— L-ai avut? Şi... – se uită în jur – celalalt lucru?

— L-au luat şi pe ăla zise Rand cu glas scăzut. Ingtar se lovi cu pumnul în palmă şi se îndepărtă; oamenii se dădură la o parte din calea lui din pricina mâniei zugrăvite pe chipul său.

Mat îşi roase buzele, apoi clatină din cap.

— Nici nu ştiam că a fost găsit, aşa că nu e ca şi cum l-aş fi pierdut din nou. E, pur şi simplu, pierdut. Era limpede că vorbea despre pumnal, nu despre Cornul lui Vaiere. O să-l găsim din nou. Acum avem doi amuşinari. Perrin e şi el amuşinar. După ce tu ai dispărut cu Hurin şi cu Loial, el a mers după urmă până la Talpă. Credeam că ai fugit... ştii ce vreau să spun. Dar pe unde aţi mers? Tot nu pricep cum de aţi ajuns înaintea noastră. Bărbatul de la poartă zicea că sunteţi aici de câteva zile.

Rand îi aruncă o privire lui Perrin – E amuşinar? – şi văzu că şi Perrin se uita la el. I se păru că Perrin murmura ceva. „Şterge-Umbra? Probabil că nu am auzit eu bine.” Ochii galbeni ai lui Perrin îl ţinură o vreme ţintuit; păreau să se ascundă în ei secrete despre el însuşi. Zicându-şi că e totul o închipuire – „Nu sunt nebun. Nu încă.” – îşi întoarse privirea.

Verin tocmai îl ajuta pe Hurin să se ţină pe picioare.

— Mă simt grozav, zicea el. Puţin ostenit, dar... Nu mai continuă; părea că acum o vede pentru prima oară pe Verin, că de-abia acum îşi dă seama ce se petrecuse.

— Oboseala o să mai ţină câteva ceasuri, îi spuse Verin. Trupul trebuie să lupte ca să se vindece repede.

Făcătoarea-n stele se ridică.

— Aes Sedai? întrebă ea încet.

Verin înclină capul, iar Făcătoarea-n stele îi făcu o plecăciune adâncă.

Deşi spuse aproape în şoaptă, cuvintele „Aes Sedai” străbătură mulţimea, iscând respect, teamă sau chiar indignare. Acum toată lumea se uita la ei – nici măcar Cuale nu mai era preocupat de hanul lui care ardea – iar Rand îşi spuse că ar fi putut să fie mai cu băgare de seamă.

— V-aţi luat deja camere? întreba el. Trebuie să vorbim şi aici nu putem.

— Bună idee, răspunse Verin. Când am mai venit aici am stat la Marele Copac. O să mergem acolo.

Loial se duse după cai – acoperişul hanului se prăbuşise, dar grajdurile erau neatinse – şi curând după aceea porniră pe străzi, toţi călare, mai puţin Loial, care zicea că se obişnuise din nou să meargă pe jos. Perrin ţinea de căpăstru unul din caii de povară pe care îi aduseseră de la miazăzi.

— Hurin, spuse Rand, peste cât timp crezi că o să poţi să le iei din nou urma? Poţi merge după ea? Oamenii care te-au lovit şi care au dat foc au lăsat o urmă, nu-i aşa?

— Pot chiar şi acum, Domnia Voastră. Şi le simt mirosul pe stradă. Dar n-o să ţină mult. Nu a fost nici un troloc şi nu au omorât pe nimeni. Doar oameni, Domnia Voastră. Iscoade ale Celui Întunecat, probabil, dar nu ştiu precis. Peste cel mult o zi, mirosul o să dispară.

— Nu cred că ştiu să deschidă sipetul, Rand, zise Loial, altminteri nu ar fi luat decât Cornul. Le-ar fi fost mai uşor decât să ia sipetul cu totul.

Rand dădu din cap a încuviinţare.

— Probabil că l-au pus într-o căruţă sau pe un cal. De îndată ce trec de Talpă or să se întâlnească din nou cu trolocii. Atunci o să le poţi lua urma, Hurin.

— Întocmai, Domnia Voastră.

— Atunci odihneşte-te până te înzdrăvenești, îi spuse Rand. Amuşinarul parcă îşi mai recăpătase puterile, însă stătea strâmb în şa şi pe chip i se vedea oboseala. Nu cred să fie la mai mult de câteva ceasuri în faţa noastră. Dacă mergem iute... Deodată văzu că toţi ceilalţi îl priveau iscoditor: Verin şi Ingtar, Mat şi Perrin. Îşi dădu seama ce făcuse şi roşi. Îmi pare rău, Ingtar. Cred că m-am obişnuit să fiu eu cel care conduce oamenii. Nu încerc să-ţi iau locul.

Ingtar dădu încet din cap.

— Moiraine a făcut o alegere bună când l-a pus pe Seniorul Agelmar să te numească înlocuitorul meu. Poate că ar fi fost mai bine ca Suprema Înscăunată să îţi dea ţie sarcina asta. Ingtar râse scurt. Cel puţin, tu ai izbutit să atingi Cornul.

După care merseră mai departe în tăcere.

Marele Copac era parcă fratele geamăn al Apărătorului Zidului Dragonului – o casă înaltă şi pătrăţoasă, din piatră, cu o sală mare cu tăblii de lemn închis la culoare şi cu un ceas mare de argint deasupra căminului. Hangiţa ar fi putut fi sora lui Cuale. Jupâneasa Tiedra era şi ea plinuţă şi la fel de mieroasă – şi avea aceeaşi privire iscoditoare, acelaşi fel de a vâna ceea ce se ascundea în spatele cuvintelor pe care le rosteai. Dar Tiedra o cunoştea pe Verin, iar zâmbetul cu care o întâmpină era cald; nu pomeni de Aes Sedai, însă Rand era convins că ştia.

Tiedra şi un roi de slujitori se îngrijiră de cai şi îi duseră în odăile lor. Camera lui Rand era la fel de frumoasă ca aceea care arsese, dar lui îi păsa mai mult de cada mare de alamă pe care doi bărbaţi se căzniră să o bage înăuntru şi de găleţile cu apă fierbinte pe care ajutoarele bucătăresei le aduceau din bucătărie. Aruncă o privire în oglinda de deasupra policioarei cu cele trebuincioase pentru spălat şi văzu că era plin de negreală pe faţă, de parcă s-ar fi frecat cu cărbune, iar lâna roşie a hainei era murdară de funingine.

Se dezbrăcă şi intră în cadă; chibzui pe îndelete cât timp se spălă. Verin era acolo. Una dintre cele trei femei Aes Sedai despre care putea fi sigur că nu o să încerce singură să îl

domolească şi nici nu o să-l dea pe mâna celor care ar face-o. Cel puţin aşa părea. Una dintre cele trei femei care voiau să îl facă să creadă că era Dragonul Renăscut, să se folosească de el ca de un Dragon fals. „Prin ea mă urmăresc ochii lui Moiraine, prin ea se simte mâna lui Moiraine, care încearcă să tragă sforile. Dar am retezat sforile.”

Desagii fuseseră şi ei aduşi sus, laolaltă cu o boccea în care erau haine curate. Se înfăşură într-un ştergar şi deschise bocceaua – şi oftă. Uitase că celelalte două haine erau amândouă la fel de elegante ca şi cea pe care o aruncase pe spătarul unui scaun ca să o cureţe slujnica. Alese haina neagră, pe potriva stării lui sufleteşti. Gulerul înalt era împodobit cu bâtlani argintii, iar pe mâneci se rostogoleau cascade argintii, cu apa spumegând şi lovindu-se de stâncile zimţate.

Când îşi trecu lucrurile dintr-o haină în cealaltă, dădu peste pergamente. Le vârî în buzunar şi se apucă să cerceteze răvaşele de la Selene. Se întrebă cum de putuse fi atât de nerod. Ea era o fată tânără şi frumoasă, dintr-o Casă nobiliară. El era un păstor de care încercau să se folosească femeile Aes Sedai, un bărbat care, dacă nu murea înainte, era sortit să-şi piardă minţile. Cu toate acestea, se simţea ispitit de ea doar uitându-se la scrisul ei, aproape că îi simţea mirosul.

— Sunt păstor, le spuse el răvaşelor, nu un bărbat de seamă şi, dacă m-aş putea însura cu cineva, m-aş însura cu Egwene; numai că ea vrea să fie Aes Sedai şi apoi cum pot eu să mă însor cu o femeie, să iubesc o femeie, când o să înnebunesc şi, probabil, că o s-o ucid?

Aceste vorbe nu ştirbeau cu nimic amintirea frumuseţii lui Selene sau felul în care îl făcea să se înfierbânte doar uitându-se la el. Mai că i se părea că e în odaie cu el, că îi simţea parfumul; aruncă chiar o privire în jur şi râse când văzu că e singur.

— Parcă sunt deja nebun, mormăi el.

Se duse la lampa de lângă pat, o aprinse şi dădu foc răvaşelor. Afară, vântul se înteţi, furişându-se printre obloane şi aţâţând flacăra ca să mistuie pergamentele. Rand se grăbi

să le arunce în vatra rece înainte ca flacăra să îi ajungă la degete. Aşteptă până când dispăru şi ultima fărâmă înnegrită, după care îşi puse sabia la cingătoare şi ieşi din odaie.

Verin luase o sală numai pentru ei, în care poliţele aşezate de-a lungul pereţilor întunecaţi aveau şi mai mult argint decât cele din sala mare. Mat jongla cu trei ouă fierte şi încerca să pară nepăsător. Ingtar se uita ţintă la căminul fără foc, încruntat. Loial, care mai avea prin buzunare câteva cărţi din Fal Dara, citea lângă o lampă.

Perrin stătea tolănit la masă şi îşi cerceta mâinile împreunate. Pentru nasul lui, camera mirosea a ceară de albine, cea folosită la lustruirea tăbliilor de lemn. „El era, îşi spuse. Rand este Şterge-Umbra. Lumină, ce se întâmplă cu noi?” Îşi strânse mâinile în pumn – doi pumni mari şi pătrățoși. „Mâinile astea erau făcute pentru un ciocan de fierar, nu pentru o secure.”

Ridică privirea când intră Rand. Lui Perrin i se păru că arăta hotărât, ca şi cum îşi pusese ceva în cap. Femeia Aes Sedai îi făcu semn să se aşeze într-un fotoliu cu spătar înalt, chiar în faţa ei.

— Ce face Hurin? o întrebă Rand, dând sabia într-o parte, ca să poată sta jos. Se odihneşte?

— A stăruit să iasă, răspunse Ingtar. I-am zis să meargă după urmă doar până în locul unde simte miros de troloci. Iar mâine putem merge mai departe. Sau vrei cumva să plecăm de astă-seară?

— Ingtar, zise Rand stânjenit, chiar nu încercam să preiau eu comanda. A vorbit gura fără mine, atâta tot. Totuşi nu era atât de stingherit cum ar fi fost altă dată, îşi spuse Perrin. „Şterge-Umbra. Ne schimbăm toţi.” Ingtar nu răspunse, ci rămase cu ochii aţintiţi la cămin.

— Sunt câteva lucruri care mă preocupă foarte mult, zise Verin cu glas scăzut. În primul rând, cum de aţi dispărut fără urmă din tabăra lui Ingtar. Apoi, cum de aţi ajuns în Cairhien cu o săptămână înaintea noastră. Conţopistul ne-a zis foarte limpede de când sunteţi aici. Ar fi trebuit să zburaţi.

Unul din ouăle lui Mat se lovi de podea şi se sparse. Nici

nu se uită la el. Se zgâia la Rand; Ingtar se întorsese şi el. Loial se prefăcea că citeşte, dar şi el părea tulburat şi ciulise urechile.

Perrin îşi dădu seama că şi el se holba la Rand.

— Ei, nu a zburat, spuse el. Nu văd să aibă aripi. Poate că are alte lucruri de povestit. Verin îşi îndreptă o clipă atenţia spre el. Perrin izbuti să se uite în ochii ei, însă fu primul care întoarse privirea. „Aes Sedai. Lumină, de ce am fost atât de proşti încât să ascultam de o Aes Sedai?” Rand se uită la ea cu recunoştinţă, iar Perrin rânji. Nu mai era vechiul Rand – părea să fi ajuns pe măsura hainei; acum îi stătea bine – dar era tot băiatul cu care crescuse. „Şterge-Umbra. Un bărbat pe care până şi lupii îl respecta. Un bărbat care poate conduce Puterea.”

— Nu mă supăr, zise Rand, şi istorisi simplu prin ce trecuseră.

Perrin rămase cu gura căscată de uimire. Pietre de Trecere. Alte lumi, unde pământul părea că se mişcă. Hurin care căuta urma locului unde Iscoadele aveau să fie. Şi o femeie frumoasă la ananghie, precum acelea din poveştile Menestrelilor. Mat fluieră încet, a mirare.

— Şi v-a adus înapoi? Cu o Piatră din asta?

Rand se codi puţin.

— Aşa trebuie că a fost, răspunse el. Aşa se face că am ajuns înaintea voastră. Când a venit Fain, Loial a reuşit să ia înapoi noaptea Cornul lui Vaiere şi am venit la Cairhien pentru că nu credeam că vom fi în stare să îi înfruntăm şi ştiam că Ingtar va merge spre miazăzi după ei şi va ajunge în cele din urmă la Cairhien.

„Şterge-Umbra.” Rand se uită la el, mijind ochii, iar Perrin îşi dădu seama că rostise numele cu voce tare. Totuşi, nu atât de tare cât să audă şi ceilalţi. Nimeni altcineva nu privi înspre el. Se trezi că vrea să îi povestească lui Rand despre lupi. „Eu ştiu despre tine. Cinstit e să îmi cunoşti şi tu taina.” Dar era Verin acolo şi nu putea spune nimic de faţă cu ea.

— Interesant, zise femeia Aes Sedai, îngândurată. Mi-aş dori foarte mult să o întâlnesc şi eu pe fata asta. Dacă, într-adevăr, poate folosi o Piatră de trecere... Nici măcar numele

nu e foarte cunoscut. Se scutură. Ei, asta rămâne pe altă dată. O fată înaltă n-ar trebui sa fie prea greu de găsit în Cairhien. Aaa, uite mâncarea.

Perrin simţi miros de miel chiar înainte ca jupâneasa Tiedra să intre în sală, în fruntea unui şir de fetişcane care purtau tăvi cu mâncare. Îi lăsa gura apă mai mult după carne decât după mazăre şi dovleac, morcovi şi varză şi chiflele fierbinţi şi răscoapte. Legumele i se păreau gustoase, însă, în vremea din urmă, visa câteodată la carne roşie. De obicei, nici măcar gătită. Era tulburător să se trezească gândindu-se că feliile rozii de miel pe care le tăia hangiţa erau prea făcute. Îşi puse din toate. Şi două porţii de miel.

Mâncară în tăcere; toată lumea era adâncită în gânduri. Lui Perrin îi era greu să se uite la Mat. Mat avea aceeaşi poftă sănătoasă de mâncare ca întotdeauna, în pofida obrajilor aprinşi, iar felul în care se îndopa te făcea să crezi că era ultima lui masă înainte de moarte. Perrin îşi ţinea ochii în farfurie şi îi părea rău că plecaseră din Emond's Field. După ce slujnicele strânseră masa şi plecară, Verin stărui să rămână împreună până la întoarcerea lui Hurin.

— Veştile pe care o să le aducă s-ar putea să însemne că trebuie să plecam numaidecât

Mat începu din nou să jongleze, iar Loial deschise iar cartea. Rand o întrebă pe hangiţă dacă avea şi alte cărţi; îi aduse *Călătoriile lui Jain Neopritul.* Şi lui Perrin îi plăcea cartea asta, ce povestea despre aventuri printre Oamenii Mării şi călătorii spre ţinuturile de dincolo de Pustiul Aiel, acolo de unde venea mătasea. Însă acum nu avea chef să citească, aşa că începu să joace pietre cu Ingtar. Seniorul din Shienar juca cu mult avânt şi multă îndrăzneală. Perrin jucase întotdeauna cu încăpăţânare, fără tragere de inimă când trebuia să cedeze, însă acum muta pietrele cu tot atâta nesăbuinţă ca şi Ingtar. Cele mai multe partide se terminară la egalitate, dar izbuti să câştige tot atâtea cât Ingtar. La căderea serii, Ingtar se uita la el cu respect; tocmai atunci se întoarse şi amuşinarul.

Rânjetul de pe faţa lui Hurin era deopotrivă triumfător şi nedumerit.

— I-am găsit, Senior Ingtar. Senior Rand. Am mers până la bârlogul lor.

— Bârlog? spuse Ingtar tăios. Vrei să zici că se ascund pe undeva prin apropiere?

— Aşa este, Senior Ingtar. Am mers până acolo pe urma celor care au luat Cornul şi peste tot era miros de troloci, deşi se fereau, ca şi cum nu cutezau să fie văzuţi, chiar dacă erau în ascunzătoare. Şi nu e de mirare. Amuşinarul trase adânc aer în piept. Sunt în conacul cel mare pe care tocmai l-a zidit Seniorul Barthanes.

— Seniorul Barthanes! strigă Ingtar. Dar este... este... este...

— Sunt Iscoade şi printre nobili, nu numai printre oamenii obişnuiţi, zise Verin blând. Cei puternici îşi vând sufletul Umbrei, la fel de des ca şi cei nevolnici. Ingtar se încruntă, ca şi cum nu voia să se gândească la asta.

— Sunt străji, continuă Hurin. N-o să putem intra cu douăzeci de oameni acolo, dacă vrem să mai şi ieşim. Cu o sută, poate, dar cel mai bine ar fi doi. Aşa mă gândesc eu, Seniore.

— Dar Regele? întrebă Mat. Dacă acest Barthenes este Iscoada a Celui Întunecat, Regele o să ne ajute.

— Nu mă îndoiesc, spuse Verin sec, că Galldrian Riatin o să profite şi o să pornească împotriva lui Barthanes Damodred, ba chiar o să fie bucuros că are un asemenea prilej. Însă nu mă îndoiesc nici că, odată ce va pune mâna pe Cornul lui Vaiere, Galldrian nu o să se mai dezlipească de el. O să-l scoată în zilele de sărbătoare ca să le arate şi să le spună oamenilor ce măreț este Cairhienul şi nimeni, niciodată, nu o să-l mai vadă altundeva.

Perrin clipi mirat.

— Dar Cornul lui Vaiere trebuie să fie acolo unde se va desfăşura Ultima Bătălie. Nu poate să-l păstreze el.

— Eu nu ştiu prea multe despre Cairhien, îi zise Ingtar, dar am auzit destule despre Galldrian. O să ne ospăteze şi o să ne mulţumească pentru slava pe care am adus-o Cairhienului. O să ne umple buzunarele cu aur şi o să ne copleşească cu onoruri. Iar dacă o să încercăm să plecăm cu Cornul, o să ne

taie capetele fără să stea o clipă pe gânduri.

Perrin îşi trecu o mână prin păr. Cu cât afla mai multe despre regi, cu atât i se păreau mai nesuferiţi.

— Şi pumnalul? întrebă Mat cu neîncredere. N-o să vrea şi pumnalul, nu-i aşa? Ingtar îi aruncă o privire mânioasă, iar Mat se fâstâci. Ştiu cât de însemnat e Cornul, dar eu n-o să iau parte la Ultima Bătălie. Pumnalul ăla...

Verin îşi puse mâinile pe braţele scaunului.

— N-o să rămână nici el la Galldrian. Trebuie să ne gândim cum să pătrundem în conacul lui Barthanes. Dacă găsim Cornul, s-ar putea să găsim şi o cale de a-l lua înapoi. Da, Mat, şi pumnalul. Odată ce se va şti că e o Aes Sedai în oraş – ei, de obicei mă feresc de lucruri din astea, dar, dacă scap o vorbă către Tiedra că aş vrea să văd noul conac al lui Barthanes, probabil că o să primesc o invitaţie într-o zi sau două. N-o să fie prea anevoie să iau cu mine şi pe câţiva dintre voi. Ce s-a întâmplat, Hurin?

Amuşinarul se legăna nerăbdător pe călcâie din clipa în care pomenise de invitaţie.

— Seniorul Rand are deja o invitaţie. De la Seniorul Barthanes. Perrin se zgâi la Rand; nu era singurul.

Rand scoase cele două pergamente sigilate din buzunar şi i le dădu femeii Aes Sedai, fără să spună nimic.

Ingtar veni să uite la peceţi peste umărul ei.

— Barthanes şi... Şi Galldrian! Rand, cum de ai primit aşa ceva? Ce-ai făcut pe aici?

— Nimic, răspunse Rand. N-am făcut nimic. Pur şi simplu, mi le-au trimis. Ingtar răsuflă adânc. Mat rămăsese cu gura căscată. Da, pur şi simplu mi le-au trimis, zise Rand încetişor. Avea o semeţie în el, pe care Perrin nu-şi amintea s-o fi avut înainte; Rand se uita la femeia Aes Sedai şi la Seniorul din Shienar ca şi cum era egalul lor.

Perrin clătină din cap. „Eşti pe măsura hainei. Cu toţii ne schimbam."

— Seniorul Rand le-a ars pe toate celelalte, zise Hurin. Veneau în fiecare zi şi în fiecare zi le ardea. Până la astea, fireşte. În fiecare zi de la o Casă şi mai importantă. Amuşinarul părea mândru de asta.

— Roata Timpului ne ţese pe toţi în Pânză după cum îi e voia, spuse Verin, uitându-se la pergamente şi câteodată are grijă să primim lucrul de care avem nevoie înainte chiar să ştim că avem nevoie de el.

Mototoli nepăsătoare invitaţia Regelui şi o aruncă în vatră, unde rămase, albă, pe buştenii reci. Rupse cealaltă pecete cu degetul şi citi.

— Da. Da, e foarte bine.

— Cum aş putea eu să merg acolo? o întrebă Rand. Or să-şi dea seama că nu sunt Senior. Sunt păstor, fermier. Ingtar nu părea să-l creadă. Da, Ingtar. Ţi-am spus că aşa e. Ingtar ridică din umeri; tot nu părea convins. Hurin se uita la Rand cu neîncredere făţişă în ceea ce spunea.

„Arde-m-ar, îşi zise Perrin, dacă nu l-aş cunoaşte, nici eu n-aş crede.” Mat îl privea pe Rand cu capul aplecat într-o parte, încruntându-se, de parcă se uita la ceva ce nu mai văzuse niciodată. , Acum îşi dă şi el seama.”

— Poţi să faci asta, Rand, zise Perrin. Poţi.

— Ar fi mai bine, spuse Verin, dacă nu ai zice tuturor că nu eşti Senior. Oamenii văd ceea ce se aşteaptă să vadă. In afară de asta, uită-te drept în ochii lor şi vorbeşte hotărât. Aşa cum ai vorbit cu mine, adăugă ea sec, iar Rand se înroşi, dar nu coborî privirea. Nu contează ce spui. Dacă spui un lucru nelalocul lui, or să-l pună pe seama faptului că eşti străin. Mai bine adu-ţi aminte de cum te-ai purtat când te-ai întâlnit cu Suprema înscăunată. Dacă o să fii la fel de sfidător, oamenii or să creadă că eşti Senior, chiar de ai fi îmbrăcat în zdrenţe. Mat chicoti.

Rand ridică braţele.

— Bine, bine. O să merg. Însă tot cred că or să se prindă la cinci minute după ce deschid gura. Când?

— Barthanes te-a poftit în cinci zile diferite, iar una dintre ele este mâine.

— Mâine! răbufni Ingtar. Până mâine seara Cornul poate să ajungă la o sută de mile în josul râului sau...

Verin îl întrerupse.

— Uno şi soldaţii dumitale pot păzi conacul. Dacă încearcă să duca Cornul undeva, n-o să ne fie greu să-i urmărim şi

poate chiar o să-l luam mai uşor decât din conacul lui Barthanes.

— Poate, încuviinţă Ingtar în silă. Numai că nu-mi place să aştept, acum că Cornul e atât de aproape. Trebuie să pun mâna pe el. Trebuie! Trebuie!

Hurin se uită ţintă la el.

— Dar, Senior Ingtar, nu asta e cea mai bună cale. Ce e să se întâmple se va întâmpla, ce e menit să fie va fi... Căutătura furioasă a lui Ingtar îl făcu să se oprească, deşi mormăi în barbă: Nu asta e calea, să vorbeşti de „trebuie”. Ingtar se întoarse spre Verin.

— Verin Sedai, cei din Cairhien sunt foarte ceremonioşi. Dacă Rand nu trimite un răspuns la invitaţie, Barthanes s-ar putea simţi atât de jignit încât să nu ne lase să intrăm, chiar dacă avem pergamentul. În schimb, dacă Rand trimite un răspuns... ei bine, Fain cel puţin ştie cine e. Ar putea să îi spună şi să ne atragă într-o capcană.

— O să-i luam prin surprindere. Zâmbetul ei fugar nu fu deloc cald. Însă eu cred că Barthanes va vrea oricum să-l vadă pe Rand. Iscoadă sau nu, mă îndoiesc că nu mai unelteşte împotriva tronului. Rand, zice că te preocupă unul din planurile Regelui, dar nu spune care. Despre ce e vorba?

— Nu ştiu, răspunse Rand încet. N-am făcut nimic de când am venit. Stai puţin. Poate că e vorba de statuie. Am trecut printr-un sat în care oamenii săpau ca să scoată din pământ o statuie uriaşă. Din Vârsta Legendelor, ziceau ei. Regele vrea să o aducă la Cairhien, deşi nu mă dumiresc cum o să poată deplasa ceva atât de mare. Dar n-am făcut decât să întreb ce este.

— Noi am trecut pe lângă ea ziua şi nu ne-am oprit să punem întrebări. Verin lăsă invitaţia să îi cadă în poală. Nu e prea înţelept din partea lui Galldrian să o dezgroape. Nu că ar fi vreo primejdie, însă nu e niciodată înţelept ca aceia care nu ştiu ce fac să umble cu lucruri din Vârsta Legendelor.

— Ce este? întrebă Rand.

— Un *sa'angreal.* Rostise acest cuvânt de parcă era ceva fără mare însemnătate, dar Perrin avu dintr-odată impresia că cei doi purtau acum o discuţie tainică, spunând lucruri pe

care nimeni altcineva nu le mai auzea. E parte dintr-o pereche, cei mai mari doi *sa'angreali* care au fost făcuţi vreodată şi de care ştim. O pereche curioasă, de altfel. Unul, care este încă îngropat pe Insula Tremalking, nu poate fi folosit decât de o femeie. Acesta nu poate fi folosit decât de un bărbat. Au fost făuriţi în vremea Războiului Puterilor şi erau meniţi să fie arme; dacă e ceva din Vârsta aceea sau din Frângerea Lumii pentru care ar trebui să fim recunoscători, este faptul că au luat sfârşit înainte ca aceşti *sa'angreali* să fie folosiţi. Împreună ar putea Frânge din nou Lumea şi nimici poate mai mult decât prima Frângere.

Perrin îşi încleştă mâinile. Se ferea să se uite drept la Rand, însă vedea cu coada ochiului cum i se albesc buzele. Îşi spuse că lui Rand îi e frică; nu era deloc de mirare.

Ingtar părea zguduit.

— Chestia aia ar trebui îngropată la loc, cât mai adânc, şi acoperită cu pământ şi cu pietre. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o Logain? Sau vreun ticălos de bărbat care poate conduce Puterea; ce să mai vorbim de cel care se dă drept Dragonul Renăscut. Verin Sedai, trebuie să îi dai de ştire lui Galldrian de ce e pe cale să facă.

— Ce? Ah, nu cred să fie nevoie. Cei doi *sa'angreali* trebuie să fie folosiţi în acelaşi timp ca să poată aduna destul din Puterea Supremă cât să Frângă Lumea – aşa era în Vârsta Legendelor, bărbatul şi femeia împreună aveau de zece ori mai multă forţă decât atunci când erau singuri – şi ce femeie Aes Sedai ar ajuta astăzi un bărbat să conducă Puterea? Până şi un *sa'angreal* este îndeajuns de puternic, însă cred că puţine sunt femeile care ar supravieţui Puterii care s-ar revărsa din cel de pe Tremalking. Suprema Înscăunată, de bună seamă. Moiraine şi Elaida. Poate încă una sau două. Şi trei care încă învaţă. Cât despre Logain, ar fi trebuit să îşi folosească toată vlaga doar ca să nu fie preschimbat în cenuşă şi nu ar mai fi putut face şi altceva. Nu, Ingtar, nu cred că trebuie să-ţi faci griji. Cel puţin, nu înainte să apară Dragonul Renăscut şi chiar şi atunci o să avem destule altele pe cap. Hai mai bine să ne gândim ce-o să facem după ce intram în conacul lui Barthanes.

Vorbea cu Rand. Perrin îşi dăduse seama şi, judecând după neliniştea din privirea lui Mat, şi el băgase de seamă. Până şi Loial se foia pe scaun. „Oh, Lumină, Rand, îşi spuse Perrin. Lumină, n-o lăsa să se folosească de tine.”

Rand apăsa atât de tare cu mâinile pe masă încât i se albiseră articulaţiile, însă glasul nu îi tremura. Nu-şi luase o clipă ochii de la Aes Sedai.

— Mai întâi trebuie să luam Cornul şi pumnalul. După care gata, Verin. Gata.

Uitându-se la zâmbetul lui Verin, slab şi misterios, Perrin simţi fiori pe şira spinării. Din câte îşi dădea el seama, Rand nu ştia nici jumătate din ceea ce credea că ştie. Nici jumătate.

CAPITOLUL 32

Vorbe primejdioase

Conacul Seniorului Barthanes se întindea ca o broască uriaşă în noapte, mare cât o fortăreaţă, cu ziduri şi turnuri. Totuşi, nu era o fortăreaţă; erau ferestre înalte peste tot, luminate, de unde se revărsau cântece şi râsete, însă Rand văzu străji în vârful turnurilor şi pe acoperişuri, şi nici o fereastră nu era aproape de pământ. Se dădu jos de pe Roşcat şi îşi netezi haina, potrivindu-şi sabia. Ceilalţi descălecară şi ei la piciorul scărilor late, din gnais, care duceau la uşile mari, bogat împodobite, ale conacului.

Zece soldaţi din Shienar, conduşi de Uno, formau escorta. Bărbatul cu un singur ochi schimbă câteva vorbe cu Ingtar înainte să îşi ia oamenii şi să se alăture celorlalte escorte; se adusese deja berea şi un bou întreg fusese pus la frigare.

Ceilalţi zece soldaţi fuseseră lăsaţi în oraş, împreună cu Perrin. Fiecare trebuia să fie acolo cu un rost, zisese Verin, iar Perrin nu avea cum să le fie de folos. Escorta era un semn de prestanţă în ochii celor din Cairhien, însă mai mult de zece oameni ar fi dat de bănuit. Rand era acolo pentru că el primise invitaţia. Ingtar venise din pricina renumelui titlului său, iar Loial pentru că Ogierii erau foarte preţuiţi de marile Case nobiliare din Cairhien. Hurin urma să treacă drept slujitorul lui Ingtar. Adevăratul scop era să încerce să ia urma trolocilor şi a Iscoadelor Celui Întunecat; Cornul lui Vaiere nu putea fi departe de de ei. Mat, care încă mai bodogănea, trecea drept servitorul lui Rand, căci el simţea pumnalul dacă era pe aproape. Dacă Hurin nu izbutea, poate le găsea el pe Iscoadele Celui Întunecat.

Când Rand o întrebase pe Verin de ce vine şi ea, femeia se mulţumise să zâmbească şi spusese:

— Ca să nu daţi de necazuri.

Pe când urcau scările, Mat mormăi:

— Tot nu pricep de ce trebuie să fiu servitor. El şi Hurin

mergeau în spatele celorlalţi. Arde-m-ar, dacă Rand poate fi Senior, pot să-mi pun şi eu o haină elegantă.

— Un servitor, zise Verin fără să se uite la el, poate să meargă în multe locuri în care altcineva nu poate pătrunde şi mulţi nobili nici nu-l bagă în seamă. Tu şi Hurin aveţi rostul vostru.

— Acum taci, Mat, adăuga Ingtar, dacă nu vrei să ne dai de gol. Se apropiau de uşile păzite de şase străji, cu Copacul şi Coroana Casei Damodred pe piept şi de şase bărbaţi în livrea verde-închis, cu blazonul Casei pe mânecă.

Rand trase adânc aer în piept şi întinse invitaţia.

— Sunt Seniorul Rand din Casa al'Thor, zise el dintr-o suflare, ca să scape. Iar aceştia sunt oaspeţii mei. Verin Aes Sedai din Ajah Brună. Seniorul Ingtar din Casa Shinowa, din Shienar. Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, din *steddingul* Shangtai. Loial îi rugase să nu pomenească numele *steddingului,* dar Verin stăruise că trebuie să fie cât mai ceremonioşi.

Servitorul care luase invitaţia, înclinându-se uşor, tresări la auzul fiecărui nume; aproape că îi ieşiră ochii din cap când fu pomenită Verin. Zise cu glasul gâtuit:

— Fiţi bineveniţi în Casa Damodred, Seniorilor. Fii binevenită, Aes Sedai. Fii binevenit, prietene Ogier. Le făcu semn celorlalţi servitori să deschidă larg uşile şi îi pofti pe toţi înăuntru, cu o plecăciune, după care se grăbi să dea invitaţia unui alt bărbat în livrea şi îi şopti ceva la ureche.

Acesta purta pe pieptul livrelei verzi blazonul cu Copacul şi Coroana.

— Aes Sedai, zise el, folosindu-se de toiagul lung ca să facă o plecăciune adâncă, cu capul aproape de genunchi, fiecăruia în parte. Seniorilor. Prietene Ogier. Mă numesc Ashin. Binevoiţi să mă urmaţi.

Pe coridor nu erau decât slujitori, însă Ashin îi conduse într-o sală mare plină de nobili, cu un scamator într-un capăt şi nişte saltimbanci în celălalt. Muzica şi glasurile care se auzeau şi din alte părţi dădeau de înţeles că aceştia nu era nici singurii oaspeţi, nici singurele reprezentaţii. Nobilii stăteau câte doi, câte trei sau câte patru, câteodată bărbaţi şi

femei laolaltă, păstrând întotdeauna distanţa cuvenită pentru a nu auzi ce spuneau ceilalţi. Oaspeţii purtau culorile închise obişnuite în Cairhien; fiecare avea panglici viu colorate care le ajungeau cel puţin până la jumătatea pieptului, iar unora chiar până la talie. Femeile aveau părul ridicat în turnuleţe complicate de cârlionţi, fiecare diferit de celelalte şi fustele lor închise erau atât de largi, încât ar fi trebuit să se întoarcă pe o parte ca să poată încăpea pe o uşă mai îngustă decât cele de la conac. Nici unul dintre bărbaţi nu avea capul ras precum soldaţii – toţi aveau părul lung şi purtau pălării de catifea închisa la culoare, unele înalte, altele turtite – şi, ca şi la femei, manşetele plisate de culoarea fildeşului aproape că le ascundeau mâinile. Ashin lovi cu toiagul în pământ şi le vesti sosirea, rostind întâi numele lui Verin.

Atraseră privirile tuturor. Verin purta şalul cu ciucuri cafenii, brodat cu viţă-de-vie; numele unei Aes Sedai stârni murmure printre Seniori şi doamne şi îl făcu pe scamator să scape din mână un cerc, deşi nimeni nu se mai uita la el. Loial fu şi el cercetat cu aproape la fel de multă curiozitate, chiar înainte ca Ashin să îi rostească numele. În pofida broderiei argintii de pe guler şi de pe mâneci, negrul hainei lui Rand îl făcea să pară îmbrăcat foarte simplu faţă de cei din Cairhien, iar sabia lui şi a lui Ingtar atraseră multe priviri. Nici un nobil nu părea să aibă armă. Rand auzi de mai multe ori cuvintele „sabie cu pecetea bâtlanului”. Unele căutături aduceau a încruntare; bănuia că erau cele ale nobililor pe care îi jignise, arzându-le invitaţiile.

Un bărbat zvelt şi chipeş se apropie de ei. Avea părul lung şi cărunt şi panglici de toate culorile îi brăzdau pieptul hainei cenuşii, de la gât până la tighel, aproape de genunchi. Era foarte înalt pentru cineva din Cairhien, doar cu jumătate de cap mai scund decât Rand, iar felul în care umbla îl făcea să pară şi mai înalt – îşi ţinea bărbia ridicată, aşa încât părea că se uită de sus la toată lumea. Ochii îi erau ca nişte pietre negre. Cu toate acestea, se uită cu luare-aminte la Verin.

— Harul Luminii mă cinsteşte cu prezenţa dumitale, Aes Sedai. Vocea lui Barthanes Damodred era gravă şi fermă. Îşi plimbă privirea peste ceilalţi. Nu mă aşteptam la oaspeţi atât

de aleşi. Senior Ingtar. Prietene Ogier. Îşi înclină uşor capul în faţa fiecăruia; Barthanes ştia precis cât de puternic este. Şi dumneata, tinere Senior Rand. Ai iscat multă vâlvă în oraş şi în Case. Poate vom avea prilejul să stăm de vorbă astă-seară. Din tonul lui se ghicea că nu avea să îi pară rău dacă un asemenea prilej nu se ivea, că nu fusese deloc impresionat de vâlva pe care o stârnise, însă aruncă o privire furişă spre Ingtar şi Loial, şi spre Verin. Fiţi bineveniţi. Se lăsă condus de acolo de o femeie frumoasă, care îşi puse mâna împodobită cu inele şi îngropată în dantelă pe braţul lui, dar ochii i se întoarseră spre Rand în timp ce se îndepărta.

Oamenii reîncepură să vorbească, iar scamatorul învârtea din nou cercurile într-o roată ce mai că ajungea la tavanul din ipsos. Saltimbancii nu se opriseră nici o clipă; o femeie sări în aer de pe mâinile făcute căuş ale unuia dintre tovarăşii ei – părul dat cu ulei îi strălucea în lumina sutelor de lămpi pe când se învârtea – şi ajunse în picioare pe mâinile unui bărbat care stătea la rândul lui pe umerii altuia. Acesta o ridică, întinzând braţele, iar cel de umerii căruia stătea îl ridică şi pe el în acelaşi fel. Femeia întinse mâinile, ca şi cum ar fi aşteptat aplauze. Nimeni din cei din Cairhien nu păru să bage de seamă.

Verin şi Ingtar se amestecară în mulţime. Ingtar avu parte de câteva priviri bănuitoare; la Verin se uitau cu ochii mari sau încruntaţi, ca şi cum ar fi stat lângă un lup turbat. Mai ales bărbaţii o priveau aşa, iar câteva femei chiar începură să vorbească cu ea.

Rand îşi dădu seama că Mat şi Hurin dispăruseră deja în bucătărie, acolo unde se adunau toţi servitorii oaspeţilor până când aveau să fie chemaţi. Spera că nu le va fi greu să se strecoare afară.

Loial se aplecă să îi spună ceva la ureche.

— Rand, e o Poartă de Taină pe aici. O simt.

— Vrei să zici că aici a fost odinioară un desiş Ogier? întrebă Rand cu glas scăzut. Loial încuviinţă.

— Când l-au plantat, nu găsiseră *steddingul* Tsofu, altminteri Ogierul care ajutase la zidirea Al’cair’rahienallen nu ar fi avut nevoie de un desiş care să le aducă aminte de

stedding. Aici era o pădure când am mai trecut eu prin Cairhien, şi aparţinea Regelui.

— Probabil că Barthanes a dobândit-o în urma unui complot. Rand se uită neliniştit în jur. Lumea vorbea, dar erau mai mulţi care stăteau cu ochii pe el şi pe Ogier. Nu-l mai vedea pe Ingtar. Verin era în mijlocul unui grup de femei. Ar fi mai bine dacă am sta toţi grupaţi.

— Verin a spus că nu, Rand. Zice că asta i-ar înfuria şi i-ar face bănuitori, căci ar crede că ne ţinem departe de ei. Trebuie să le alungăm orice îndoială până când Mat şi Hurin izbutesc să găsească ceva.

— Am auzit şi eu ce a spus Verin, Loial. Dar tot cred că, dacă Barthanes este Iscoada Celui Întunecat, atunci ştie deja de ce suntem aici. Dacă umblăm singuri pe aici, e ca şi cum i-am pofti să ne dea una în cap.

— Verin zice că nu o să facă nimic până când nu se lămureşte dacă poate să se folosească cumva de noi. Fă cum a spus ea, Rand. Femeile Aes Sedai ştiu ce vorbesc. Loial pătrunse în mulţime şi fu înconjurat de Seniori şi doamne înainte să apuce să facă zece paşi.

Câţiva oameni se îndreptară spre Rand, acum că rămăsese singur, însă el se întoarse în partea cealaltă şi se grăbi să se îndepărteze. „Poate că femeile Aes Sedai ştiu ce vorbesc, dar mie nu-mi place ce se petrece aici. Lumină, de-aş şti dacă spune adevărul. Femeile Aes Sedai nu mint niciodată, dar adevărul spus de ele nu este întotdeauna adevărul pe care îl crezi tu."

Se plimba necontenit, ca să nu trebuiască să intre în vorba cu nobilii. Mai erau multe alte săli, toate pline de Seniori şi de doamne şi cu tot felul de desfătări: trei Menestreli îmbrăcaţi în mantiile lor multicolore, scamatori şi saltimbanci, muzicanţi care cântau la flaut, luth, timpanon şi lăută, plus alte cinci feluri de scripci, şase feluri de corn, drepte, curbate sau încovoiate, şi zece feluri de tobe de diferite mărimi, de la tambure la timpane. La unii muzicanţi se uită de două ori, la cei care aveau cornuri încovoiate, dar toate instrumentele erau din alamă.

„Doar n-or să ţină Cornul aici, nerodule, îşi spuse el. Doar

dacă Barthanes se hotărăşte să îi cheme pe eroii din morminte ca să îi desfete oaspeţii.”

Era până şi un bard ce purta cizme cu lucrătură din argint din Tear şi o haină galbenă; umbla dintr-o sală în alta, ciupind coardele harfei şi oprindu-se când şi când ca să Declame. Se uita dispreţuitor la ceilalţi Menestreli şi nu zăbovea în locurile unde erau ei, însă Rand nu vedea alta deosebire între ei în afară de veşminte.

Deodată Barthanes se ivi lângă Rand. Un servitor în livrea îi întinse numaidecât o tavă de argint, înclinându-se adânc. Barthanes luă un pocal de sticlă, plin cu vin. Mergând cu spatele şi înclinându-se mereu, servitorul îi tot întinse tava lui Rand, până când acesta scutură din cap, după care se pierdu în mulţime.

— Pari frământat, îi spuse Barthanes, sorbind din vin.

— Îmi place să merg. Rand se întrebă cum să urmeze sfaturile lui Verin şi, amintindu-şi despre ce îi zisese despre întâlnirea cu Suprema Înscăunată, luă poziţia Pisicii care străbate curtea. Nu cunoştea un fel mai arogant de a păşi. Barthanes strânse din buze, iar Rand se gândi că probabil Seniorul considera că e prea sfidător; nu se putea însă călăuzi decât după poveţele lui Verin, aşa că nu se opri. Ca să mai domolească încordarea, spuse curtenitor: Ce ospăţ minunat. Aveţi mulţi prieteni şi nu am văzut niciodată atâţia Menestreli, muzicanţi şi saltimbanci.

— Mulţi prieteni, încuviinţă Barthanes. O să-i poţi spune lui Galldrian cât de mulţi am şi cine sunt ei. Unele nume s-ar putea chiar să-l mire.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Rege, Senior Barthanes, şi nici nu cred să îl întâlnesc vreodată.

— Fireşte. Erai doar din întâmplare în acel sat spurcat. Nu cercetai cum merg lucrurile cu dezgropatul statuii. Grea misiune.

— Da. Începuse să se gândească din nou la Verin; ar fi fost bine să îi fi dat mai multe sfaturi despre cum să vorbească cu cineva care credea că minte. Adaugă fără să chibzuiască: Este periculos ca aceia care nu ştiu ce fac să umble cu lucruri din Vârsta Legendelor.

Barthanes îşi aţinti privirea în pocal, visător, de parcă Rand ar fi spus ceva foarte important.

— Vrei să spui că nu eşti de partea lui Galldrian? îl întrebă Barthanes în cele din urmă.

— V-am mai spus, Seniore, că nu l-am întâlnit niciodată pe Rege.

— Da, de bună seamă. Nu ştiam că şi cei din Andor iau parte la Marele Joc. Nu vezi prea mulţi prin Cairhien.

Rand trase adânc aer în piept, ca să nu îi răspundă mânios bărbatului că nu era câtuşi de puţin interesat de Marele Joc.

— Pe râu sunt multe barje cu grâne care vin din Andor.

— Neguţători? Cine îi bagă în seamă? E ca şi cum ai zice că trebuie să fii atent la omizile de pe frunze. Barthanes se arăta dispreţuitor şi faţă de neguţători, şi faţă de omizi, însă şi de data aceasta se încruntă, ca şi cum Rand ar fi vorbit pe ocolite despre altceva. Nu mulţi sunt bărbaţii care călătoresc în tovărăşia unei Aes Sedai. Pari prea tânăr ca să fii Străjer. Probabil că Seniorul Ingtar este Străjerul lui Verin Sedai, nu-i aşa?

— Suntem cine am spus că suntem, zise Rand şi făcu o strâmbătură. „În afară de mine."

Barthanes îl cercetă aproape făţiş.

— Tânăr. Tânăr ca să porţi o sabie cu pecetea bâtlanului.

— Am mai puţin de un an, răspunse Rand fără voia lui şi numaidecât îşi dori să nu fi deschis gura. I se părea că spusese o prostie, însă Verin îi zisese să se poarte ca atunci când se întâlnise cu Suprema Înscăunată, iar acesta fusese răspunsul pe care i-l dăduse Lan. După obiceiurile celor din Ţinuturile de la Hotar, ziua în care primeai sabia era ziua ta de nume.

— Aşa deci. Din Andor, dar cu educaţie primită în Ţinuturile de la Hotar. Sau poate de la un Străjer? Miji ochii, uitându-se iscoditor la Rand. Înţeleg că Morgase are un singur fiu. Pe nume Gawyn, din câte am auzit. Trebuie că eşti cam de un leat cu el.

— M-am întâlnit o dată cu el, zise Rand cu luare aminte.

— Aceiaşi ochi. Acelaşi păr. Am auzit că cei de viţă regală din Andor au părul şi ochii Aielilor.

Rand se împiedică, deşi podeaua era din marmură netedă.

— Nu sunt Aiel, Senior Barthanes, şi nu sunt nici de viţă regală.

— Cum spui. Acum am la ce mă gândi. Cred că vom găsi despre ce să vorbim când ne vom mai întâlni. Barthanes dădu din cap şi înălţă pocalul în semn de salut, apoi se întoarse ca să discute cu un bărbat cărunt, cu multe panglici colorate pe haină.

Rand clătină din cap şi plecă mai departe, ferindu-se să mai intre în vorba cu cineva. Era de ajuns că vorbise cu un Senior din Cairhien; nu voia să aibă de-a face şi cu al doilea. Barthanes părea că găseşte sensuri adânci în cele mai nevinovate cuvinte. Rand îşi dădu seama că aflase destule despre *Daes Dae'mar* ca să ştie că habar nu avea de cum se juca. „Mat, Hurin, aflaţi repede ceva, ca să putem pleca de aici. Oamenii ăștia sunt nebuni."

Apoi intra în alta sală, iar Menestrelul care stătea într-un colţ, cântând la harfă şi recitând o poveste din *Marele Alai pornit pe urmele Cornului,* era Thom Merrilin. Rand încremeni. Thom nu dădea semne că l-ar fi zărit, deşi trecuse de două ori cu privirea pe deasupra lui. Părea că Thom chiar vorbise serios. Să nu se mai vadă deloc.

Rand se întoarse, dar o femeie păşi uşor în faţa lui şi îi puse o mână pe piept; de sub dantelă apăru o încheietura fină. Nu-i ajungea nici până la umăr, însă coafura înaltă se termina la nivelul ochilor lui. Gâtul îi era acoperit de gulerul înalt, din dantelă gofrată, al rochiei, iar sub sâni rochia albastru-închis era acoperită de panglici colorate.

— Sunt Alaine Chuliandred, iar dumneata eşti vestitul Rand al'Thor. Fiindcă e conacul lui Barthanes, bănuiesc că el are dreptul să-ţi vorbească primul, însă suntem cu toţii fermecaţi de ceea ce am auzit despre dumneata. Am auzit chiar că ai cânta la flaut. E adevărat?

— Da, cânt la flaut. „Cum de a?... Caldevwin. Lumină, oare în Cairhien toată lumea aude tot ce se spune?" Dacă sunteţi bună să mă iertaţi...

— Am auzit că unii Seniori străini cântă la diferite instrumente, dar nu am dat niciodată crezare unor asemenea

zvonuri. Mi-ar face mare plăcere să te aud cântând. Poate vrei să discutam despre una şi alta. Barthanes părea să fie cucerit de conversaţia voastră. Soţul meu îşi petrece timpul gustând propriile vinuri şi mă lasă singură. Nu stă niciodată de vorbă cu mine.

— Probabil că vă lipseşte, zise Rand, încercând să se strecoare pe lângă ea şi fustele ei largi. Femeia râse cristalin, de parcă ar fi spus cel mai amuzant lucru din lume.

O altă femeie veni lângă el şi o altă mână i se puse pe piept. Purta la fel de multe panglici ca şi Alaine şi erau cam de aceeaşi vârstă, cu zece ani şi mai bine mai mari decât el.

— Vrei să-l ţii numai pentru tine, Alaine? Cele două femei îşi zâmbiră, dar se fulgerau cu privirea. Cea de-a doua îi surâse şi lui Rand. Sunt Belevaere Osiellin. Toţi cei din Andor sunt atât de înalţi? Şi atât de chipeşi?

Rand îşi drese glasul.

— Aaa... unii sunt înalţi. Iertaţi-mă, dar...

— Te-am văzut vorbind cu Barthanes. Se spune că îl cunoşti şi pe Galldrian. Trebuie să vii să mă vezi şi să stăm de vorba. Soţul meu e plecat la moşiile noastre de la miazăzi.

— Eşti la fel de subtilă ca o cocotă dintr-o tavernă, şuiera Alaine printre dinţi, după care îi zâmbi lui Rand. Nu are deloc purtări alese. O femeie atât de grosolană nu ar putea fi pe placul nici unui bărbat. Adu-ţi flautul la conac şi o să stăm de vorba. Ce-ai zice să mă înveţi şi pe mine să cânt?

— Ceea ce Alaine crede că e subtilitate, spuse Belevaere pe un ton dulce, nu e decât lipsă de curaj. Un bărbat care poartă o sabie cu pecetea bâtlanului este de bună seamă neînfricat. E într-adevăr o sabie cu pecetea bâtlanului, nu-i aşa?

Rand încercă să scape de ele.

— Dacă sunteţi bune să mă iertaţi... Îl urmară pas cu pas, până când se izbi cu spatele de perete; fustele lor largi formau un alt zid în faţa lui.

Tresări când o a treia femeie se alătură celorlalte două; fustele ei veniră să întregească zidul din faţa lui. Era mai în vârstă decât ele, dar la fel de frumoasă, cu un zâmbet amuzat pe buze, care nu îi înmuia defel privirea tăioasă. Purta de

două ori mai multe panglici decât Alaine şi Belevaere; cele două îi făcură o reverenţă şi se uitară posomorâte la ea.

— Femeile astea păianjen încearcă să te prindă în pânza lor? Femeia mai în vârstă râse. De cele mai multe ori se prind ele însele. Vino cu mine, frumosule Senior din Andor, şi o să-ţi povestesc despre necazurile pe care le-ai putea avea din pricina lor. Eu una nu am soţ, aşa că nu am de ce-mi face griji. Soţii nu aduc decât necazuri.

Pe deasupra capului lui Alaine îl văzu pe Thom, care îşi în-drepta spatele după ce făcuse o plecăciune, deşi nimeni nu aplaudase şi nici nu îl băgase în seamă. Cu o strâmbătură, Menestrelul luă un pocal de pe tava unui servitor.

— Am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc, le spuse Rand celor trei femei şi se fofilă pe lângă ele, tocmai când ultima întinse mâna ca să îl apuce de braţ. Toate trei se uitară lung după el; se grăbi să ajungă lângă Menestrel.

Thom îl privi pe deasupra buzei pocalului, apoi mai sorbi o dată din el.

— Thom, ştiu că ai zis că trebuie să ne despărţim, însă trebuia să mă descotorosesc cumva de femeile alea. Nu vorbeau decât despre unde sunt plecaţi soţii lor, dar păreau că se gândesc la cu totul altceva. Thom se înecă, iar Rand îl bătu pe spinare. Bei prea repede şi nu înghiţi bine. Thom, ele sunt convinse că pun ceva la cale împreună cu Barthanes sau poate cu Galldrian, şi mă îndoiesc că mă cred când le spun că nu e adevărat. Aveam nevoie de o scuză ca să plec de lângă ele.

Thom îşi mângâie mustăţile lungi şi se uită iscoditor spre celalalt colţ al sălii, la cele trei femei. Stăteau una lângă alta, privindu-i.

— Ştiu cine sunt, băiete. Breane Taborwin ţi-ar da nişte lecţii de care fiecare bărbat ar trebui să aibă parte cel puţin o dată în viaţa, dacă le poate face faţă. Îngrijorate din pricina bărbaţilor lor. Îmi place asta, băiete. Deodată privirea îi deveni pătrunzătoare. Mi-ai spus că nu mai ai de-a face cu femeile Aes Sedai. Iar asta-seară toată lumea vorbeşte de un Senior din Andor care a apărut pe neaşteptate, însoţit de o femeie Aes Sedai. Barthanes şi Galldrian. De data asta ai

lăsat Turnul Alb să facă ce vrea din tine.

— A venit de-abia ieri, Thom. Şi de îndată ce Cornul va fi la adăpost, o să mă rup din nou de ele. Asta vreau să fac.

— Vorbeşti de parcă acum nu ar fi la adăpost, zise Thom încetişor. Parcă acum câteva zile nu vorbeai aşa.

— L-au furat Iscoadele Celui Întunecat, Thom. Şi l-au adus aici. Barthanes e şi el Iscoadă.

Thom părea să se uite la vinul din pocal, dar aruncă priviri în toate părţile, ca să se încredinţeze că nu îi aude nimeni. Mai mulţi erau cu ochii pe ei, urmărindu-i pe furiş în timp ce se prefăceau că discuta între ei, dar fiecare grup se ţinea departe de celelalte. Cu toate acestea, Thom vorbi cu glas scăzut:

— E primejdios să spui aşa ceva dacă nu e adevărat şi încă şi mai primejdios dacă e adevărat. O asemenea acuzaţie, împotriva celui mai puternic om din regat... Spui că Cornul e la el? Probabil că iar vrei să îmi ceri ajutorul, acum că ai din nou de-a face cu Turnul Alb.

— Nu. Hotărâse că Thom avusese dreptate, chiar dacă Menestrelul nu ştia de ce. Nu putea să mai amestece pe nimeni în treburile lui. Vroiam doar să scap de femeile alea.

Menestrelul suflă în mustăţi, uluit.

— Bine. Da. E bine aşa. Ultima dată când te-am ajutat, m-am ales cu un picior scurtat, iar tu pari să te fi lăsat din nou prins în laţul celor din Tar Valon. De data asta va trebui să te eliberezi singur. Părea că vrea să se convingă singur de ce spune.

— Aşa o să fac, Thom. Promit. „De îndată ce Cornul va fi la adăpost, iar Mat va avea din nou nenorocitul ăla de pumnal. Mat, Hurin, unde sunteţi?”

Ca şi cum gândul ar fi fost o chemare, Hurin se ivi în sală, căutându-l din priviri printre Seniori şi doamne. Aceştia nu îi dădură nici o atenţie; servitorii nu existau decât atunci când aveau nevoie de ei. Când îi zări pe Rand şi pe Thom, se strecură printre grupurile de nobili şi făcu o plecăciune în faţa lui Rand.

— Seniore, am fost trimis după Domnia Voastră. Servitorul dumneavoastră a căzut şi şi-a scrântit glezna. Nu ştiu cât de

rău, Domnia Voastră.

O clipă Rand rămase nedumerit; apoi pricepu. Ştia că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui, aşa că vorbi îndeajuns de tare ca să fie auzit de cei din apropiere.

— Netot neîndemânatic. La ce-mi serveşte dacă nu poate merge? Poate că ar fi bine să merg şi să văd cât de rău s-a lovit.

Părea că rostise cuvintele potrivite. Hurin se înclină din nou şi spuse, uşurat:

— Cum doreşte Domnia Voastră. Sunteţi bun să mă urmaţi?

— Te pricepi foarte bine să faci pe Seniorul, zise Thom încetişor. Dar nu uita un lucru. Cei din Cairhien joacă *Daes Dae'mar,* însă Turnul Alb a pornit Marele Joc. Fii cu băgare de seamă, băiete. Aruncând o privire aspră spre nobili, puse pocalul gol pe tava unui servitor care trecea pe acolo şi se îndepărtă, ciupind strunele harfei. Începu să recite *Nevasta Mili şi neguţătorul de mătăsuri.*

— Condu-mă, îi spuse lui Hurin, simţindu-se ca un nerod. Ieşi din sală pe urmele amuşinarului, simţind că îl priveau.

CAPITOLUL 33

Mesaj din întuneric

— L-ai găsit? îl întrebă Rand pe Hurin, în timp ce cobora în spatele lui un şir de trepte înguste. Bucătăria era jos, iar servitorii care veniseră odată cu oaspeţii fuseseră toţi trimişi acolo. Sau Mat chiar s-a lovit?

— Oh, Mat e bine, Senior Rand. Amuşinarul se încruntă. Cel puţin aşa pare; mormăie ca un bărbat în putere. Nu am vrut să te îngrijorez, dar trebuia să găsesc o scuză ca să cobori aici. Am găsit destul de uşor urma. Cei care au dat foc la han au intrat cu toţii într-o grădină împrejmuită din spatele conacului. Trolocii au pătruns în grădină odată cu ei. Cred că asta s-a întâmplat ieri. Poate chiar cu o zi înainte. Şovăi. Senior Rand, nu au mai ieşit. Sunt tot acolo.

La baza scărilor se auzeau servitorii care cântau şi râdeau. Cineva avea un luth şi zdrăngănea la el o melodie, cântând din gură cu glas răguşit, iar ceilalţi aplaudau şi dănțuiau. Pereţii nu erau nici tencuiţi, nici acoperiţi cu tapiserii fine – doar piatră goală şi lemn simplu. Lumina de pe coridoare venea de la nişte torţe de papură care afumau tavanul; erau puse la mare depărtare unele de altele, aşa încât în unele porţiuni era aproape întuneric.

— Mă bucur că îmi vorbeşti din nou normal, spuse Rand. După câte plecăciuni îmi făceai, începusem să cred că îi întreci până şi pe cei din Cairhien.

Hurin se înroşi.

— Ei, cât despre asta... Aruncă o privire de-a lungul coridorului, spre locul de unde se auzea zgomot, ca şi cum i-ar fi venit să scuipe. Vor toţi să pară aşa de cuviincioşi, dar... Senior Rand, fiecare zice că îi este devotat stăpânului sau stăpânei lui, dar fiecare dă de înţeles că este gata să vândă ceea ce ştie sau a auzit. Şi după ce beau câte ceva, îţi şoptesc la ureche tot felul de lucruri despre Seniorii şi doamnele pe care îi slujesc, de ţi se face părul măciucă. Ştiu

că sunt din Cairhien, dar n-am pomenit niciodată aşa ceva.

— O să plecam curând de aici, Hurin. Rand nădăjduia că aşa va fi. Unde e grădina asta? Hurin coti pe un coridor lăturalnic, care ducea spre spatele conacului. I-ai adus deja aici pe Ingtar şi pe ceilalţi?

Amuşinarul clătină din cap.

— Seniorul Ingtar s-a lăsat încolţit de şase sau şapte femei din acelea care îşi spun doamne. Nu m-am putut apropia ca să vorbesc cu el. Iar Verin Sedai era cu Barthanes. Mi-a aruncat o asemenea privire când am ajuns lângă ea, încât nici n-am mai încercat să îi spun ceva.

Trecură de un alt colţ şi dădură peste Loial şi Mat; Ogierul stătea puţin aplecat, din pricina tavanului prea jos. Loial îl întâmpină cu un rânjet până la urechi.

— Iată-te. Rand, n-am fost niciodată aşa de fericit să scap de cineva ca de oamenii ăia de sus. Mă tot întrebau dacă se întorc Ogierii şi dacă Galldrian e de acord să le plătească ce le datorează. Se pare că zidarii Ogieri au plecat pentru că Galldrian nu i-a mai plătit decât cu făgăduieli. Le-am tot spus că nu ştiu nimic despre toate astea, dar jumătate din ei păreau convinşi că mint, iar cealaltă jumătate că vreau de fapt să spun cu totul altceva.

— O să plecam curând de aici, îl încredinţă Rand. Mat, te simţi bine? Prietenul lui avea obrajii mai supţi decât înainte, chiar decât la han, iar pometţii ieşeau şi mai mult în evidenţă.

— Mă simt bine, răspunse Mat morocănos, şi chiar m-am bucurat că am plecat de lângă ceilalţi servitori. Cei care nu mă întrebau dacă mă înfometezi credeau că sunt bolnav şi nu voiau să se apropie de mine.

— Ai simţit pumnalul? îl întrebă Rand.

Mat scutură din cap, abătut.

— N-am simţit decât că e cineva care stă tot timpul cu ochii pe mine. Oamenii ăştia sunt la fel de pricepuţi ca Pieriţii când vine vorba să se furişeze pe lângă tine. Arde-m-ar, mi-a sărit inima din piept când mi-a zis Hurin că a dat de urma Iscoadelor Celui întunecat. Rand, nu simt deloc pumnalul şi am cercetat nenorocita asta de casă din pod până-n pivniţă.

— Asta nu înseamnă că nu e aici, Mat. L-am pus în sipet,

cu Cornul, ţii minte. Poate că de asta nu îl simţi. Nu cred că Fain ştie cum să deschidă sipetul, altminteri nu s-ar fi ostenit să care atâta greutate când a plecat din Fal Dara. Aurul cu care e împodobit sipetul nu are nici o valoare în comparaţie cu Cornul lui Vaiere. Când o să găsim Cornul, o să găsim şi pumnalul. O să vezi.

— Dacă nu trebuie să mă mai prefac că sunt servitorul tău, murmură Mat. Dacă nu înnebuneşti şi... Nu-şi mai continuă vorba.

— Rand nu e nebun, Mat, zise Loial. Cei din Cairhien nu l-ar fi lăsat să intre aici dacă nu ar fi fost Senior. Ei sunt cei nebuni.

— Nu sunt nebun, spuse Rand cu asprime în glas. Încă nu. Hurin, arată-mi grădina.

— Pe aici, Senior Rand.

Ieşiră, în întuneric, pe o uşă mică; Rand trebui să îşi îndoaie genunchii ca să încapă, iar Loial se văzu silit să se cocârjeze şi să îşi strângă umerii. Era destulă lumină de la ferestrele de sus pentru ca Rand să vadă potecile de cărămidă dintre straturile pătrate de flori. De o parte şi de alta se întindeau umbrele grajdurilor şi ale celorlalte acareturi. Din când în când se auzeau frânturi de muzică, de la servitorii de jos sau de la Menestrelii care îi desfătau pe stăpânii lor sus.

Hurin îi călăuzi de-a lungul potecilor până când dispăru şi ultima licărire de lumina şi trebuiră să se mulţumească cu lumina lunii; cizmele scârţâiau slab pe cărămizi. Tufele care ziua ar fi fost pline de culoare se transformaseră în întuneric în nişte ghebe curioase. Rand duse mâna la sabie şi nu-şi lăsă privirea să poposească prea mult într-un singur loc. O suta de troloci ar fi putut sta la pânda în apropiere, nevăzuţi. Ştia că Hurin i-ar fi mirosit de ar fi fost prin preajmă, dar asta nu prea le era de folos. Dacă Barthanes era Iscoada Celui Întunecat, însemna că măcar o parte dintre servitori şi paznici erau şi ei Iscoade, iar Hurin nu simţea mirosul Iscoadelor. Iscoade sau troloci care s-ar fi năpustit din noapte asupra lor – nu era mare deosebire.

— Acolo, Senior Rand, spuse Hurin în şoaptă, arătând cu

degetul.

În faţă, nişte ziduri de piatră nu mai înalte decât capul lui Loial îngrădeau un pătrat lung de vreo cincizeci de paşi. Rand nu era sigur, din pricina umbrelor, dar părea că gradina se întindea dincolo de ziduri. Se întrebă de ce Barthanes închisese o parte din mijlocul grădinii. Deasupra nu era nici un acoperiş. „De ce ar intra şi ar rămâne acolo?”

Loial se apleca să îi vorbească la ureche.

— Ţi-am spus că aici era odinioară un desiş Ogier. Rand, Calea de taină e înăuntrul zidului ăluia. O simt.

Rand îl auzi pe Mat oftând deznădăjduit.

— Nu putem renunţa, Mat, spuse el.

— Nu renunţ. Dar am atâta minte cât să nu mai vreau să mai umblu vreodată pe Căile de Taină.

— S-ar putea să nu avem încotro, îi răspunse Rand. Du-te după Ingtar şi Verin. Adu-i aici cumva – nu-mi pasă cum – şi zi-le că probabil Fain a plecat cu Cornul pe o Poartă de Taina. Dar vezi să nu te audă cineva. Şi să nu uiţi să şchiopătezi; oamenii cred că ai căzut şi te-ai lovit. Era de mirare că Fain îndrăznise să o ia pe Căile de Taina, însă nu vedea altă explicaţie. „Nu aveau cum să petreacă o zi şi o noapte stând aici, fără un acoperiş deasupra capului.”

Mat îi făcu o plecăciune şi îi zise batjocoritor:

— De îndată, Seniore. Cum doreşte Domnia Voastră. Să vă duc flamura, Seniore? Porni spre conac; mormăiturile se auzeau din ce în ce mai stins. Acum trebuie să şi şchiopătez. Data viitoare o să mă aleg cu gâtul rupt sau...

— Îşi face griji din pricina pumnalului, Rand, îi spuse Loial.

— Ştiu, zise Rand. „Dar cât timp o să mai treacă până când o să spună cuiva cine sunt, chiar fără să vrea?” Nu credea că Mat avea să-l dea vreodată de gol dinadins; prietenia dintre ei l-ar fi împiedicat. Loial, ridică-mă să mă uit peste zid.

— Rand, dacă Iscoadele sunt încă...

— Nu sunt. Ridică-mă, Loial.

Se apropiară toţi trei de zid, iar Loial îşi împreună mâinile, făcând un fel de scară pentru piciorul lui Rand. Ogierul se îndreptă cu uşurinţă de spate, înălțându-l pe Rand cât să vadă

peste marginea zidului.

Luna subţire nu lumina prea mult şi cea mai mare parte era în întuneric, dar nu păreau să fie nici flori, nici tufe în interiorul pătratului împrejmuit de ziduri. Doar o bancă singuratică din marmură palidă, pusă ca pentru cineva care ar fi vrut să stea şi să se uite la lespedea verticală de piatră din mijloc.

Rand se prinse de marginea zidului şi se trase în sus. Loial îl apucă de picior, însă Rand se smulse şi se rostogoli peste zid, lăsându-se să cadă înăuntru. Simţi sub picioare iarba scurtă; îi trecu prin cap că Barthanes lăsa probabil oile înăuntru. Cu ochii zgâiţi la lespedea întunecată de piatră, Poarta de taină, tresări când auzi o bufnitură lângă el. Hurin se ridică în picioare şi se şterse de praf.

— Ar trebui să fii cu băgare de seamă, Senior Rand. Aici s-ar putea ascunde oricine. Sau orice. Se uită scrutător în jur, ducând mâna la cingătoare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească sabia scurtă şi pumnalul cu lamă zimţată pe care fusese nevoit să le lase la han; în Cairhien, servitorii nu erau înarmaţi. Dacă sari într-o groapă fără să te uiţi, poţi să dai peste un şarpe.

— Le-ai fi simţit mirosul, zise Rand.

— Poate. Amuşinarul trase adânc aer în piept. Dar eu nu simt decât mirosul a ceea ce au făcut, nu a ceea ce au de gând să facă.

Se auzi un hârşâit deasupra capului lui Rand; Loial se lăsa în jos pe zid. Ogierul nici măcar nu trebui să îşi întindă mâinile de tot înainte să ajungă cu picioarele pe pământ.

— Repeziţi, mormăi el. Voi, oamenii, sunteţi întotdeauna atât de repeziţi. Şi acum trebuie să fac şi eu la fel. Fruntaşul Haman m-ar mustra, iar mama... Întunericul îi ascundea chipul, dar Rand era convins că îi zvâcneau urechile. Rand, dacă nu începi să fii cu mai mare luare-aminte, o să-mi provoci numai necazuri.

Rand merse până la Poarta de taină şi dădu ocol lespezii. Chiar şi de aproape nu părea decât o bucată mare de piatră, mai înaltă decât el. În spate era netedă şi rece – o atinse uşor cu mâna, în treacăt – însă partea din faţă fusese cioplită de o

mână iscusită. Era acoperită de cârcei de viţă-de-vie, frunze şi flori, toate atât de meşteşugit făcute încât păreau aproape aievea în lumina palidă a lunii. Pipăi pământul din faţa ei; erau doua urme în formă de cerc în iarbă, ca şi cum porţile ar fi fost deschise.

— Este într-adevăr o Poartă de taină? întrebă Hurin neîncrezător. Am auzit poveşti despre ele, fireşte, dar... Adulmecă aerul. Urma merge până acolo şi apoi se opreşte, Senior Rand. Cum o să mai ştim acum pe unde au luat-o? Am auzit că, dacă intri pe o Poarta de taină, când ieşi eşti nebun – asta dacă mai apuci să ieşi.

— Nu e ceva imposibil. Noi am mai umblat pe o astfel de Cale – eu, Loial, Mat şi Perrin. Rand nu îşi luă ochii de la încâlcirea de frunze de pe piatră. Ştia că era una deosebită de toate celelalte cioplite acolo. Frunza ca de trifoi a Copacului Vieţii, *Avendesora.* Puse mâna pe ea. Pun rămăşag că o să le simţi urma pe Căi. Putem merge oriunde după ei. Nu era rău să-şi dovedească lui însuşi că avea curajul să păşească printr-o Poartă de taină. O să-ţi arăt. Îl auzi pe Hurin oftând. Frunza era lucrată în piatră, ca şi celelalte, dar se desprinse şi îi căzu în palmă. Loial oftă şi el.

Într-o clipă, plantele prinseră viaţă. Frunzele de piatră tremurau în adierea vântului, florile păreau viu colorate chiar şi în beznă. În mijloc apăru o deschizătură, iar cele două jumătăţi ale lespezii începură să se învârtească spre Rand. Acesta făcu un pas în spate, ca să le lase să se deschidă. Nu privi spre celălalt capăt al pătratului împrejmuit cu ziduri, dar nici nu mai văzu acea reflectare argintie, mată, pe care şi-o amintea. Între porţile care se deschideau era atât de întuneric încât totul în jurul lor părea mai luminos. Bezna se revărsă afară printre porţile care încă se mişcau.

Rand sări în spate, ţipând, scăpând din mână frunza de *Avendesora,* iar Loial spuse cu glas tare:

— *Machin Shin.* Vântul Negru.

Şuieratul vântului îi asurzi; iarba se unduia, ţărâna se ridica în fuioare, înghiţite de aer. O mie de voci smintite păreau să strige, o mie, amestecându-se, acoperindu-se una pe cealaltă. Rand desluşi câte ceva, deşi se căzni să nu audă.

„...Sângele atât de bun, e atât de bine să bei sânge, sângele care picură, picură, picături atât de roşii; ochi frumoşi, ochi ispititori, eu nu am ochi, o să-ţi ciugulesc ochii din cap; o să-ţi rod oasele, o să-ţi zdrobesc oasele din tine, o să-ţi sug măduva, iar tu o să ţipi; ţipete, ţipete, ţipete melodioase, cântecul ţipetelor...” Şi, ce era cel mai înfricoşător, o şoapta care se furişa printre toate celelalte vorbe. „Al’Thor. Al’Thor. Al’Thor.”

Rand se lăsă împresurat de hău, fără să se sinchisească de strălucirea chinuitoare, îngreţoşătoare, a *saidinului.* Cea mai mare primejdie, dacă mergeai pe Căile de Taină, era Vântul Negru care fura sufletele celor pe care îi omora şi îi înnebunea pe cei pe care îi lăsa în viaţă, dar *Machin Shin* făcea parte din Căi: nu putea să dispară. Doar că se răspândea în noapte, iar Vântul Negru îl chema pe nume.

Poarta de taină nu era pe deplin deschisă. Dacă ar fi putut pune frunza de *Avendesora* la loc... Îl văzu pe Loial în patru labe, orbecăind şi bâjbâind prin iarbă.

Saidinul puse stăpânire pe el. Se simţea de parcă îi fremătau oasele, simţea curgerea fierbinte şi de gheaţă a Puterii Supreme, se simţea cu adevărat viu, cum nu era niciodată fără ea, simţea mâzga uleioasă... Nu! Şi, pe negândite, strigă la el însuşi de dincolo de gol: „Vine după tine! O să ne ucidă pe toţi!” Azvârli totul în umflătura neagră, aflată acum la câteva palme de Poarta de taină. Nu ştia ce anume azvârlise, nici cum, dar în inima întunericului înflori o fântână scânteietoare de lumină.

Vântul Negru urlă, o mie de zbierete mute de durere. Încetul cu încetul, împotriva voinţei sale, umflătura se micşora; încetul cu încetul revărsarea se întoarse de unde venise, prin Poarta încă deschisă.

Puterea Supremă îl potopi pe Rand. Simţea legătura dintre el şi *saidin,* ca şi cum ar fi fost un râu învolburat, dintre el şi focul care ardea în inima Vântului Negru, o cascadă clocotitoare. Căldura dinăuntrul lui era acum şi mai puternică, se preschimbase într-o incandescenţă care ar fi topit şi piatra, ar fi făcut fierul să se evapore şi aerul să ia foc. Frigul se înteţi şi el, până când ar fi trebuit să îi îngheţe plămânii. Simţea

cum îl năpădeşte, simţea cum îl macină ca pe un mal de râu din lut moale, simţea cum îl mistuie.

„Nu mă pot opri! Dacă iese… Trebuie să-l omor! Nu – mă – pot – opri!” Disperat, se agăţă de fărâme din el însuşi. Puterea Supremă vuia în el de parcă era o bucată de lemn purtată de ape. Hăul începu să se destrame; golul aburea de frig.

Poarta de taină începu să se închidă.

Rand rămase locului, convins, în gândurile palide care pluteau în afară hăului, că vedea doar ce voia să vadă.

Porţile se apropiară şi mai mult, împingând înăuntru Vântul Negru, ca şi cum *Machin Shin* ar fi fost ceva tare. Iadul încă îi mai vuia în piept.

Rand îl văzu pe Loial, ca de la mare depărtare, stând în patru labe, trăgându-se înapoi din faţa porţilor care se închideau.

Deschizătura se făcu din ce în ce mai mică, apoi dispăru. Frunzele şi cârceii de viţă-de-vie se uniră şi redeveniră de piatră. Rand simţi cum se rupe legătura dintre el şi foc, cum conteneşte curgerea Puterii prin el. Încă o clipă şi l-ar fi nimicit. Tremurând, se lăsă în genunchi. Era încă înăuntrul lui. *Saidinul.* Nu mai curgea; era ca un iaz. El era iazul Puterii Supreme. Se înfioră. Simţea mirosul ierbii, al pământului de sub picioarele lui, al pietrelor din zid. Vedea în întuneric firele de iarbă, pe fiecare în parte şi pe toate laolaltă. Simţea pe faţă până şi cea mai uşoară mişcare a aerului. Simţea pe limba gustul de mâzgă. Stomacul i se făcu ghem.

Se forţa să iasă din hău; în genunchi, fără să se clintească, se eliberă. După care nu mai simţi decât gustul din gură şi strânsoarea din stomac. Şi amintirea. „Atât de viu.”

— Ne-ai salvat, Ziditorule. Hurin stătea cu spatele lipit de zid, iar glasul îi era răguşit. Chestia aia – era Vântul Negru? – era mai rău decât… avea de gând să arunce cu foc în noi? Senior Rand! Ţi-a făcut rău? Te-a atins? Se apropie în fugă, tocmai când Rand se străduia să se ridice în picioare şi îl ajută. Loial se ridică şi el, scuturându-şi praful de pe mâini şi de pe genunchi.

— N-o să mergem după Fain pe acolo. Rand îl atinse pe

Loial pe braţ. Mulţumesc. Într-adevăr ne-ai salvat. „Cel puţin, pe mine. Mă ucidea. Mă ucidea şi eu mă simţeam... minunat.” Înghiţi în sec; încă nu scăpase de tot de gustul din gură. Vreau ceva de băut.

— N-am făcut decât să găsesc frunza şi să o pun la loc, zise Loial, ridicând din umeri. Mi-am spus că, dacă nu izbutim să închidem Poarta, are să ne omoare. Nu cred că sunt un erou, Rand. Mi-era atât de teamă că de-abia mai reuşeam să gândesc.

— Ne era amândurora teamă, spuse Rand. N-om fi nişte eroi, dar suntem ceea ce suntem. Bine că Ingtar e cu noi.

— Senior Rand, zise Hurin timid, am putea... pleca?

Amuşinarul se tot împotrivi să îl lase pe Rand să treacă primul de cealaltă parte a zidului, stăruind că nu ştiau dacă nu cumva îi aşteaptă cineva, până când Rand îi spuse că era singurul dintre ei care avea o armă. Chiar şi aşa, Hurin nu păru prea bucuros când Loial îl ridică pe Rand ca să se agaţe de marginea zidului şi să sară dincolo.

Rand căzu în picioare, cu o bufnitură; ciuli urechile şi se uită scrutător în noapte. O clipă i se păru că vede ceva, că aude un hârşâit de cizmă pe zidul de cărămidă, dar apoi nu mai văzu şi nu mai auzi nimic, aşa că îşi spuse că era probabil din pricina tulburării. Era normal să fie tulburat. Se întoarse ca să-l ajute pe Hurin să coboare.

— Senior Rand, spuse amuşinarul, de îndată ce îşi înfipse bine picioarele în pământ, cum o să mai putem de-acum merge după ei? Din câte am auzit eu despre Căile de Taină, până acum se poate să fi străbătut deja jumătate de lume.

— Verin o să ştie ce e de făcut. Lui Rand îi veni dintr-odată să râdă; ca să găsească Cornul şi pumnalul – dacă mai puteau fi găsite – trebuia să ceară ajutorul unei Aes Sedai. Îl lăsaseră să plece şi acum trebuia să se întoarcă la ele. N-o să-l las pe Mat să moară fără să încerc să fac ceva.

Loial li se alătură şi porniră cu toţii spre conac; la uşă fură întâmpinaţi de Mat, care o deschise chiar când Rand punea mâna pe ivăr.

— Verin a spus să nu faceţi nimic. Dacă Hurin a aflat unde este Cornul, e suficient. A mai spus că o să plecam de îndată

ce vă întoarceţi şi o să facem un plan. Iar eu zic că asta e ultima dată când alerg încolo şi încoace cu tot felul de mesaje. De-acum înainte, dacă vrei să spui ceva cuiva, n-ai decât să te duci singur. Mat privi pe lângă ei, în beznă. Cornul e pe acolo? Într-un acaret? Ai văzut pumnalul?

Rand îl răsuci şi îl vârî înăuntru.

— Nu e într-un acaret, Mat. Sper ca Verin să ştie ce e de făcut pentru că eu habar n-am.

Mat părea că ar vrea să pună întrebări, dar se lăsă împins de-a lungul coridorului slab luminat. Ba chiar îşi aduse aminte să şchiopăteze când porniră în sus pe scări.

Când Rand şi ceilalţi intrară din nou în sălile pline de nobili, multe priviri se aţintiră asupra lor. Rand se întrebă dacă aflaseră cumva ce se petrecuse afară sau dacă nu ar fi fost mai bine să îi trimită pe Hurin şi pe Mat să aştepte pe coridorul din faţă, dar apoi îşi dădu seama că nu erau priviţi deloc altfel decât înainte – căutături curioase, chibzuite, în spatele cărora se ghicea că vor să ştie ce făcuseră între timp. Pentru aceşti oameni, servitorii nici nu existau. Nimeni nu încercă să se apropie de ei, căci erau împreună. Se pare că existau anumite reguli în Marele Joc în privinţa comploturilor, oricine putea încerca să asculte o conversaţie personală, dar nimeni nu îndrăznea să se bage în vorba.

Verin şi Ingtar stăteau şi ei împreună şi, prin urmare, erau singuri. Ingtar părea puţin buimac. Verin aruncă o privire lui Rand şi celorlalţi trei, se încruntă când le văzu feţele, după care îşi potrivi şalul şi se îndreptă spre coridorul de la intrare.

Când ajunseră acolo, se ivi Barthanes, ca şi cum cineva i-ar fi spus că se pregătesc de plecare.

— Plecaţi atât de repede? Verin Sedai, nu te pot convinge să mai rămâi?

Verin clătină din cap.

— Trebuie să mergem, Senior Barthanes. Nu am mai fost de ani de zile în Cairhien. M-am bucurat că i-ai trimis aceasta invitaţie tânărului Rand. A fost... interesant.

— Harul Luminii să vă ocrotească până la han. *Marele Copac,* nu-i aşa? Poate mă veţi cinsti din nou cu prezenţa voastră. Va fi o onoare pentru mine, Verin Sedai, Senior Rand,

Senior Ingtar, ca să nu mai pomenesc de dumneata, Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan. Făcu o plecăciune ceva mai adâncă în faţa femeii Aes Sedai decât în faţa celorlalţi, dar nu mult deosebită de o simplă înclinare a capului.

Verin dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Poate. Lumina să te scalde, Senior Barthanes. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Rand tocmai se pregătea să îi urmeze pe ceilalţi când Barthanes îl apucă cu doua degete de mânecă, făcându-l să se oprească. Mat voi şi el să rămână cu Rand, însă Hurin îl trase după el, ca să se alăture lui Verin şi celorlalţi.

— Ai intrat în Joc mai mult decât credeam, zise Barthanes cu glas scăzut. Când am auzit numele tău, nu-mi venea să cred; cu toate acestea ai venit, şi eşti aşa cum mi s-a povestit şi... Am primit un mesaj pentru tine. Cred că o să ţi-l spun, totuşi.

Rand simţise fiori pe şira spinării când Barthanes începuse să vorbească, dar la sfârşit nu făcu decât să se uite la el.

— Un mesaj? De la cine? Domniţa Selene?

— Un bărbat. Nu e felul de om pentru care să transmit de obicei mesaje, dar are... anumite... Drepturi asupra mea pe care nu le pot nesocoti. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar era din Lugard. Aaa! Îl cunoşti.

— Da, îl cunosc. „Fain mi-a lăsat un mesaj?” Rand privi de jur împrejurul coridorului lat. Mat, Verin şi ceilalţi aşteptau lângă uşă. Servitorii în livrea stăteau ţepeni de-a lungul pereţilor, gata să sară dacă primeau poruncă, însă nepărând nici să vadă, nici să audă nimic. Zarva ospăţului ajungea şi până aici. Nu părea să fie un loc în care să fii atacat de Iscoadele Celui Întunecat. Ce mesaj?

— Spune că o să te aştepte la Capul Toman. Are ceea ce cauţi şi, dacă vrei lucrul acela, trebuie să-l urmezi. Dacă refuzi să-l urmezi, zice că o să-i hăituiască pe cei de un sânge cu tine, pe oamenii tăi, pe cei pe care îi iubeşti, până când o să te învoieşti să te întâlneşti cu el. Pare o nebunie, fireşte, ca un asemenea om să spună că o să hăituiască un Senior, totuşi, părea să fie un sâmbure de adevăr în ceea ce spunea. Cred că e nebun – chiar a tăgăduit că ai fi Senior, după cum se

vede limpede – dar tot e ceva la mijloc. Ce duce cu el, de are nevoie de troloci ca să-l păzească? Ce cauţi? Barthanes părea uimit de sinceritatea propriilor întrebări.

— Lumina să te scalde, Senior Barthanes. Rand izbuti să facă o plecăciune, însă se clătină când se îndreptă spre Verin şi ceilalţi. „Vrea să îl urmez. Şi, dacă nu vreau, o să facă rău satului, şi lui Tam.” Nu se îndoia că stătea în puterea lui Fain să facă aşa ceva şi că nu avea să se răzgândească. „Cel puţin, Egwene e la adăpost, în Turnul Alb.” Îşi închipui hoarde de troloci năvălind peste Emond's Field, cete de Pieriţi fără ochi vânând-o pe Egwene. „Dar cum aş putea să îl urmez? Cum?”

Apoi ieşi în noapte şi încălecă pe Roşcat. Verin, Ingtar şi ceilalţi erau deja călare, iar escorta de soldaţi din Shienar se strânsese în jurul lor.

— Ce aţi găsit? îl întrebă Verin. Unde îl ţine? Hurin îşi drese glasul cu zgomot, iar Loial se foi în şa. Femeia Aes Sedai îi privi pătrunzător.

— Fain a plecat cu Cornul spre Capul Toman, printr-o Poartă de taină, zise Rand posac. Acum probabil că e deja acolo şi mă aşteaptă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, spuse Verin, pe un ton atât de hotărât, încât nimeni nu mai scoase nici un cuvânt până când ajunseră înapoi în oraş, la hanul *Marele Copac.*

Uno plecă, după ce schimbă câteva vorbe cu Ingtar, ducând soldaţii la hanul din Talpă. În sala mare, Hurin îi aruncă o privire lui Verin, mormăi ceva despre bere şi se grăbi sa se aşeze la o masă din colţ, singur. Femeia Aes Sedai nu o băgă în seamă pe hangiţă, care o întrebă curtenitor dacă s-a simţit bine, şi îi conduse în tăcere pe Rand şi pe ceilalţi în sala mai retrasă.

Perrin îşi ridică privirea din *Călătoriile lui Jain Neopritul* când intrară, apoi se încruntă când le văzu chipurile.

— N-a mers bine, nu-i aşa? zise el, închizând cartea legată în piele. Lămpile şi lumânările din ceara de albine luminau bine sala; jupâneasa Tiedra cerea mult, dar nu făcea economie.

Verin îşi împături cu grija şalul şi îl puse pe spătarul unui

scaun.

— Mai spuneţi-mi o dată. Iscoadele Celui Întunecat au plecat cu Cornul printr-o Poartă de taină? De la conacul lui Barthanes?

— Sub conac era odinioară un desiş Ogier, explică Loial. Când am zidit... Nu-şi mai sfârşi vorba; urechile i se pleoştiră sub căutătura lui Verin.

— Hurin a mers pe urma lor până acolo. Rand se lăsă ostenit pe un scaun. „Acum mai mult decât oricând trebuie sa îl urmez. Dar cum?” Am deschis Poarta ca să îi arăt că le poate lua şi pe mai departe urma, indiferent pe unde o iau, şi am dat peste Vântul Negru. A încercat să ne înhaţe, însă Loial a izbutit să închidă porţile înainte să iasă de tot. Se înroşi puţin când spuse asta, dar era adevărat: Loial fusese cel care închisese porţile şi silise Vântul să dea înapoi. Stătea de strajă.

— Vântul Negru, şopti Mat, încremenind şi uitând să se mai aşeze pe scaun. Perrin se zgâia şi el la Rand. La fel şi Verin şi Ingtar. Mat se prăvăli pe scaun cu o bufnitură.

— Probabil că te-ai înşelat, spuse în cele din urmă Verin. *Machin Shin* nu poate fi pus de strajă. Nimeni nu îl poate sili să facă ceva.

— E o creatura a Celui Întunecat, zise Mat, înmărmurit. Iar ei sunt Iscoadele Celui Întunecat. Poate că ştiu cum să îi ceară ajutorul, cum să îl facă să îi ajute.

— Nimeni nu ştie precis ce este acest *Machin Shin,* răspunse Verin. Doar că este esenţa nebuniei şi cruzimii. Nu te poţi înţelege cu el, Mat, nu poţi face nici un târg, nici măcar nu îi poţi vorbi. Nu poate fi niciodată constrâns să facă ceva – nici o femeie Aes Sedai de acum nu poate izbuti aşa ceva, şi probabil că nici mai de demult nu era cu putinţă. Chiar crezi că Padan Fain ar fi în stare de ceva ce nici zece Aes Sedai nu pot izbândi? Mat scutură din cap.

Se lăsă o linişte plină de deznădejde, de lipsă de rost. Nu mai aveau nici o ţintă, şi până şi pe chipul lui Verin se citea şovăiala.

— N-aş fi crezut niciodată că Fain e destul de cutezător încât să o apuce pe Căile de Taină. Glasul lui Ingtar părea

aproape blând; deodată însă lovi cu pumnul în perete. Nu-mi pasă cum de *Machin Shin* îl ascultă pe Fain, sau dacă e într-adevăr aşa. Au plecat cu Cornul lui Vaiere pe Căile de Taină, Aes Sedai. Acum sunt probabil în Mană sau au străbătut deja jumătate din drumul până la Tear sau Tanchico, de cealaltă parte a Pustiului Aiel. Cornul e pierdut. Sunt pierdut. Îşi lăsă mâinile în jos; umerii îi căzură. Sunt pierdut.

— Fain duce Cornul la Capul Toman, spuse Rand şi imediat toate privirile se aţintiră asupra lui.

Verin îl cercetă cu ochii mijiţi.

— Ai mai spus asta. De unde ştii?

— I-a lăsat un mesaj lui Barthanes, răspunse Rand.

— Un şiretlic, mârâi Ingtar. Doar n-o sa ne zică nouă unde se duce.

— Nu ştiu ce vreţi voi să faceţi, spuse Rand, dar eu plec spre Capul Toman. Trebuie. Pornesc cum se crapă de ziuă.

— Dar, Rand, zise Loial, o să ne ia luni de zile să ajungem la Capul Toman. Ce te face să crezi că Fain o să ne aştepte atâta vreme?

— O să aştepte. „Dar cât, înainte să creadă că nu mai vin? De ce a pus Vântul de strajă dacă vrea să îl urmez?” Loial, vreau să merg cât mai iute şi, dacă Roşcatul o să moară din cauza efortului, o să cumpăr alt cal sau o să fur unul, dacă trebuie. Precis vrei să vii cu mine?

— Am stat atâta pe lângă tine, Rand. De ce n-aş mai face-o acum? Loial scoase pipa şi punga de tutun şi începu să umple găvanul cu degetul. Vezi tu, îmi placi. Mi-ai plăcea chiar de nu ai fi *ta’veren.* Îmi placi chiar dacă eşti. E adevărat că din pricina ta dau numai de necazuri. Dar, oricum, merg cu tine. Duse pipa la gura ca să vadă dacă trage bine, apoi luă o aşchie de lemn din oala de piatră de deasupra căminului şi o aprinse de la o lumânare. Şi nu cred că ai cum să mă împiedici.

— Ei, o să vin şi eu, spuse Mat. Pumnalul e încă la Fain, aşa că merg şi eu. Însă nu mai vreau să mai fac pe servitorul.

Perrin oftă; părea să cugete ce era mai bine să facă.

— O să merg şi eu cu voi. O clipă mai târziu, rânji. Cineva trebuie să stea cu ochii pe Mat.

— Nici măcar nu e un şiretlic foarte dibaci, murmura Ingtar. O să fac cumva să rămân singur cu Barthanes şi o să aflu adevărul. Vreau să pun mâna pe Cornul lui Vaiere, nu să alerg după cai verzi.

— S-ar putea să nu fie nici un şiretlic, zise Verin cu luare aminte, cu ochii în podea. În fortăreaţa de la Fal Dara am găsit nişte mesaje, care arata că e o legătură între ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea şi – îi aruncă o privire lui Rand, pe sub sprâncene – Capul Toman. Încă nu le înţeleg pe deplin, dar cred că trebuie să mergem la Capul Toman. Şi cred că vom găsi Cornul acolo.

— Chiar dacă plecăm spre Capul Toman, spuse Ingtar, până ajungem acolo, Fain sau una din Iscoadele Celui Întunecat poate să sune de o sută de ori din Corn, iar eroii chemaţi din mormânt vor trece de partea Umbrei.

— Fain ar fi putut să sune de o sută de ori din Corn de când a plecat din Fal Dara, îi zise Verin. Şi cred că ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut cum să deschidă sipetul. Însă acum s-ar putea să găsească pe cineva care să ştie cum să-l deschidă. Trebuie să mergem după el, pe Căile de Taină.

Perrin ridică brusc capul, iar Mat se foi pe scaun. Loial scoase un geamăt slab.

— Chiar dacă găsim o cale de a ne strecura pe lângă străjile lui Barthanes, spuse Rand, cred că *Machin Shin* e încă acolo. Nu putem folosi Căile de Taină.

— Câţi dintre noi s-ar putea furişa pe pământurile lui Barthanes? întrebă Verin dispreţuitoare. Mai sunt şi alte Porţi de taină. Nu departe de oraş e *steddingul* Tsofu. Nu e un *stedding* vechi, a fost descoperit doar acum vreo şase sute de ani, dar pe vremea aceea Fruntaşii Ogieri încă mai făceau Căi. Deci în *steddingul* Tsofu trebuie să fie o Poartă de taină. Plecăm la revărsatul zorilor.

Loial scoase un sunet ceva mai puternic; Rand nu ştia sigur dacă din pricina Căii de taină sau a *steddingului.*

Ingtar tot nu părea convins, însă Verin era la fel de blajină şi de neînduplecată ca zăpada care se prăvăleşte de pe povârnişul unui munte.

— Să le spui soldaţilor să fie gata, Ingtar. Trimite-l pe

Hurin la Uno înainte să se culce. Cred că ar trebui să ne ducem cu toţii la culcare, cât mai repede. Iscoadele Celui Întunecat sunt deja cu o zi înaintea noastră, iar mâine vreau să ne apropiem cât mai mult de ei. Era atâta hotărâre în glasul ei, încât Ingtar ajunsese la uşă înainte să termine de vorbit.

Rand ieşi împreună cu ceilalţi, dar la uşă se opri lângă femeia Aes Sedai şi se uită după Mat, care se îndepărta pe coridorul luminat de lumânări.

— De ce arată aşa? o întrebă. Credeam că l-ai Tămăduit sau că măcar nu i se va întâmpla nimic atât de curând.

Verin aşteptă până când Mat şi ceilalţi urcară scările, apoi spuse:

— Se pare că nu a mers atât de bine cum mă aşteptam. La el, boala se manifesta într-un fel curios. Nu i-au slăbit deloc puterile; cred că o să-şi păstreze forţele până la sfârşit. Dar trupul i se mistuie. Nu mai are decât câteva săptămâni, cel mult, după părerea mea. Şi din pricina asta trebuie să ne grăbim.

— N-am nevoie de alt imbold, Aes Sedai, zise Rand, apăsând asupra numelui. „Mat. Cornul. Ameninţarea lui Fain. Lumină, Egwene! Arde-m-ar, nu am nevoie de alt imbold.”

— Şi tu cum o duci, Rand al'Thor? Te simţi bine? Încă te mai zbaţi sau te-ai supus deja Roţii?

— Merg cu dumneata ca să găsim Cornul, îi răspunse. În afară de asta, nu e nimic între mine şi femeile Aes Sedai. Înţelegi? Nimic!

Verin nu spuse nimic; Rand plecă de lângă ea, dar când se întoarse ca să urce scările, încă se mai uita la el, cu o privire iscoditoare, cufundată în gânduri.

CAPITOLUL 34

Roata ţese

Se iviseră deja zorii când Thom Merrilin se îndrepta târşâit spre *Ciorchinele de struguri.* Chiar şi în locurile unde era plin de taverne şi tractiruri, existau momente în care era linişte, în care Talpa îşi trăgea sufletul. În starea în care se afla, Thom nu ar fi băgat de seamă nici dacă uliţa pustie ar fi luat foc.

Unii din oaspeţii lui Barthanes stăruiseră să mai rămână mult după plecarea celorlalţi, mult după ce Barthanes se dusese la culcare. Fusese vina lui, căci renunţase la *Marele Alai pornit pe urmele Cornului* şi trecuse la poveştile pe care le spunea şi le cânta în sate: *Mara şi cei trei regi neghiobi, Cum l-a îmblânzit Sura pe Jain Neopritul,* poveştile despre Anla, Sfetnicul cel înţelept. Se gândise că, poate, istorisirile alese vor fi luate ca nişte înţepături la propria lor prostie, însă nu-şi închipuise niciodată că or să-l asculte, şi cu atât mai puţin că se vor nelinişti, într-un fel. Ceruseră să le spună şi altele, dar râdeau la momentul nepotrivit, de lucruri nepotrivite. Râseseră şi de el, crezând probabil că nici nu o să bage de seamă sau că punga plină pe care i-o îndesau în buzunar avea sa îl facă să uite. Se străduise să nu o arunce.

Punga grea care îi ardea buzunarul şi îi ştirbea mândria nu era singura pricină a felului în care se simţea; nici măcar despre dispreţul nobililor nu era vorba. Îi puseseră întrebări despre Rand, fără să încerce măcar să o ia pe ocolite, doar nu era decât un simplu Menestrel. De ce venise Rand în Cairhien? De ce îl luase un Senior din Andor deoparte tocmai pe el, un biet Menestrel? Prea multe întrebări. Nu era convins că răspunsese cum se cuvine. Ruginise de când nu mai luase parte la Marele Joc.

Înainte să meargă la *Ciorchinele de struguri,* trecuse pe la *Marele Copac;* în Cairhien nu era deloc greu să afli unde stă cineva – era suficient să pui un ban de argint în mâna care trebuie. Nu ştia nici acum prea bine ce avusese de gând să-i

spună. Rand plecase împreună cu prietenii lui şi cu femeia Aes Sedai. Avea impresia că rămăsese ceva nefăcut. „Băiatul e acum pe cont propriu. Arde-m-ar, am ieşit din povestea asta!”

Traversă sala mare, goală ca de obicei, şi urcă treptele câte două. Cel puţin încercă; nu putea să-şi îndoaie prea bine genunchiul drept şi mai că nu căzu. Mormăind ceva în barbă, merse mai departe cu paşi mai domoli şi deschise încet uşa de la odaie, ca să nu o trezească pe Dena.

Zâmbi fără voia lui când o văzu întinsă pe pat, cu faţa la perete, încă îmbrăcată în rochie. „A adormit așteptându-mă. Prostuţa.” Dar era un gând drăgăstos; nu era nimic ce n-ar fi putut să-i ierte fetei. Hotărându-se dintr-odată că în seara aceea avea să o lase să cânte şi să povestească în faţa oamenilor, lăsă jos cutia în care era harfa şi îi puse mâna pe umăr, ca să o trezească şi să îi spună vestea.

Fata se rostogoli fără vlagă pe spate, holbându-se la el cu ochi sticloşi; gâtul îi era despicat dintr-o parte în alta. Partea patului care fusese acoperită de trupul ei era întunecată la culoare şi udă.

Lui Thom i se făcu greaţă; dacă nu ar fi avut un nod în gât, ar fi vărsat sau ar fi ţipat.

Nu auzi decât scârţâitul slab al uşilor de la dulap. Se întoarse şi, dintr-o mişcare, din mâneci se iviră cuţite, care în clipa următoare zburau prin aer. Primul îl nimeri pe un bărbat gras, cu chelie, ce ţinea un pumnal în mână; bărbatul se împletici, iar sângele ţâşni printre degetele lui încleştate când încercă să strige.

Răsucindu-se pe piciorul bolnav, Thom aruncă şi al doilea cuţit, care se înfipse în umărul drept al unui bărbat musculos, cu faţa acoperită de cicatrice şi care tocmai ieşea din celalalt dulap. Bărbatul scăpă cuţitul din mâna care brusc nu îl mai asculta; se îndreptă anevoie spre uşă.

Înainte să apuce să mai facă un pas, Thom scoase un alt cuţit şi îi cresta piciorul la spate. Bărbatul scoase un urlet şi se împiedică, iar Thom îl prinse de părul slinos, izbindu-l cu faţa de peretele de lângă uşă; bărbatul ţipă din nou când plăselele cuţitului care îi ieşea din umăr se loviră de uşă.

Thom apropie cuţitul la două degete de ochiul bărbatului. Cicatricele de pe chipul lui îi dădeau o înfăţişare înspăimântătoare; se uită la cuţit fără să clipească şi fără să facă nici o mişcare. Bărbatul cel gras, pe jumătate îngropat în dulap, se mai zbătu o dată şi rămase nemişcat.

— Înainte să te omor, spuse Thom, zi-mi un lucru. De ce? Vocea îi era stinsă, parcă amorţită; se simţea amorţit cu totul.

— Marele Joc, se grăbi bărbatul să răspundă. Vorbea precum oamenii de pe stradă şi avea aceleaşi haine, doar ceva mai fine, mai puţin purtate; avea mai mulţi bani decât se cuvenea pentru cineva din Talpă. N-am nimic cu dumneata, înţelegi? E vorba numai de Joc.

— Jocul? Dar eu n-am de-a face cu *Daes Dae'mar!* Cine ar vrea să mă ucidă de dragul Marelui Joc? Bărbatul şovăi. Thom apropie şi mai mult cuţitul. Dacă ar fi clipit, genele ar fi atins lama. Cine?

— Barthanes, veni răguşit răspunsul. Seniorul Barthanes. Nu te-am fi omorât. Barthanes vrea lămuriri. Nu voiam decât să aflăm ce ştii. Ai putea avea parte şi de nişte aur. O coroană mare şi frumoasa de aur pentru ce îmi spui. Poate chiar două.

— Mincinosule! Am fost aseară la conacul lui Barthanes şi am stat lângă el cum stau lângă tine. Dacă ar fi vrut ceva de la mine, n-aş fi plecat viu de acolo.

— Te căutăm de zile întregi – pe dumneata sau pe oricine altcineva care ar putea şti câte ceva despre acest Senior din Andor. Nu am auzit numele dumitale decât aseară, jos. Seniorul Barthanes este foarte darnic. Ai putea să primeşti chiar cinci coroane.

Bărbatul încercă să îşi tragă capul de sub cuţitul lui Thom, însă acesta îl izbi şi mai tare de perete.

— Ce Senior din Andor? Ştia. Lumina să-l ajute, ştia.

— Rand. Din Casa al'Thor. Înalt. Tânăr. Maestru săbier; cel puţin are sabia. Ştiu că a venit să te vadă, împreuna cu un Ogier, şi că aţi stat de vorbă. Spune-mi ce ştii. S-ar putea să mai pun şi eu la bătaie o coroană sau două.

— Nerodule, murmură Thom. „De asta a murit Dena? O, Lumină, e moartă.” Îi venea să plângă. Băiatul e păstor. „Un păstor îmbrăcat într-o haină elegantă, înconjurat de Aes Sedai

ca un trandafir de albine.” E doar un păstor. Îşi încleştă şi mai tare degetele în părul bărbatului.

— Aşteaptă! Aşteaptă! Poţi să te alegi cu mai mult de cinci coroane sau chiar zece. O sută, de bună seamă. Fiecare Casa vrea să ştie mai multe despre acest Rand al’Thor. Două sau trei m-au chemat pe mine. Cu ceea ce ştii dumneata şi cu ceea ce ştiu eu despre cei care vor să afle mai multe, ne-am putea îmbogăţi amândoi. Şi mai era şi o femeie, o domniţă, care a întrebat de mai multe ori de el. Dacă dăm de urma ei... am putea câştiga şi de aici ceva.

— N-aţi făcut decât o singură greşeală, spuse Thom.

— Greşeală? Mâna bărbatului începu să alunece uşor spre cingătoare. Fără îndoială că mai avea un pumnal acolo. Thom nu îl băgă în seamă.

— N-ar fi trebuit să vă atingeţi de fată.

Bărbatul dădu să apuce pumnalul, dar se aplecă, străpuns de cuţitul lui Thom.

Thom îl lăsă să se prăbuşească la pământ; rămase o clipă locului, după care se aplecă, ostenit, să scoată cuţitele din trupul bărbatului. Uşa se deschise cu putere, iar Thom se răsuci, cu o expresie fioroasă pe chip.

Zera se trase înapoi, ducând mâna la gât, cu privirea pironită asupra lui.

— Neroada de Ella tocmai mi-a spus, zise ea cu glas şovăielnic, că doi dintre oamenii lui Barthanes au întrebat de dumneata aseară şi cu ce am auzit de dimineaţă... Parcă spuneai că nu mai iei parte la Joc.

— M-au găsit, răspunse Thom, istovit.

Zera făcu ochii mari de uimire când zări trupurile celor doi bărbaţi. Intră grăbită în odaie, închizând uşa în urma ei.

— Asta nu e deloc bine, Thom. Trebuie să pleci din Cairhien. Privirea îi poposi pe pat şi rămase încremenită. O, nu! O, nu! O, Thom, îmi pare atât de rău.

— Încă nu pot pleca, Zera. Şovăi, apoi trase cu blândeţe o pătura peste Dena, acoperindu-i faţa. Mai am un om de ucis înainte.

Hangiţa se scutură şi îşi luă ochii de la pat. Vocea îi era stinsă.

— Dacă e vorba de Barthanes, e prea târziu. Numai despre asta auzi peste tot. E mort. L-au găsit dimineaţă servitorii, făcut bucăţi în camera de culcare. N-au ştiut că e el decât după capul înfipt într-o ţepuşă deasupra vetrei. Îi puse mâna pe braţ. Thom, nu poţi ascunde că ai fost acolo aseară; prea multă lume vrea să ştie ce s-a întâmplat. Dacă îi pui la socoteala şi pe ăştia doi, nu mai e nimeni în Cairhien care să nu creadă că ai avut ceva de-a face cu treaba asta.

Ultimele cuvinte le rosti pe un ton cumva întrebător, ca şi cum ea însăşi se îndoia.

— Bănuiesc că nu mai contează, spuse Thom, ursuz. Nu se putea stăpâni să nu se uite la fata acoperită cu pătură de pe pat. Poate ca o să mă duc înapoi în Andor. La Caemlyn.

Zera îl apucă de umeri şi îl întoarse spre ea.

— Voi, bărbaţii, spuse ea oftând, gândiţi fie cu muşchii, fie cu inima, dar niciodată cu capul. Nu e nici o deosebire între Caemlyn şi Cairhien. O să fii omorât sau o să te trezeşti aruncat în temniţă. Crezi că ea asta ar vrea? Dacă vrei să-i cinsteşti memoria, fă bine şi rămâi în viaţă.

— Te îngrijeşti dumneata de... Dar nu putu continua. „Îmbătrânesc, îşi spuse. Mă înmoi.” Scoase punga grea din buzunar şi i-o puse în mână. Asta ar trebui să ajungă pentru... tot. Şi să îţi fie de folos când or să înceapă să pună întrebări despre mine.

— O să mă ocup de tot, zise ea blajin. Trebuie să pleci, Thom. Acum.

Thom dădu din cap, fără tragere de inimă, şi începu să-şi îndese încet lucrurile într-o pereche de desagi. În acest răstimp, Zera se uită îndeaproape la bărbatul gras, căzut lângă dulap, şi scoase un strigat de uimire. Thom o privi nedumerit: nu credea că o va impresiona vederea sângelui.

— Ăştia nu sunt oamenii lui Barthanes, Thom. Cel puţin, asta nu e. Arată spre bărbatul cel gras. Tot Cairhienul ştie ca e în slujba Casei Riatin. A lui Galldrian.

— Galldrian, zise Thom sec. „În ce m-a băgat nenorocitul ăsta de păstor? În ce ne-au băgat femeile Aes Sedai? Deci oamenii lui Galldrian au omorât-o.”

Ceva din gândurile lui i se oglindiseră probabil pe chip.

Zera spuse tăios:

— Dena vrea să rămâi în viaţă, neghiobule! Dacă încerci să îl ucizi pe Rege, or să te omoare înainte să apuci să te apropii de el!

Se auzi un vuiet dinspre zidurile oraşului, ca şi cum jumătate din Cairhien ar fi început să ţipe. Încruntându-se, Thom se uită pe fereastră. De dincolo de marginea zidurilor cenuşii, o coloană groasă de fum se ridica deasupra acoperişurilor din Talpă. Mult dincolo de ziduri. Lângă primul vârtej negru, câţiva cârcei cenuşii se preschimbau cu iuţeală într-o alta coloană, iar din loc în loc apăreau alte fuioare de fum. Socoti cam la ce distanţă erau şi trase adânc aer în piept.

— Poate că ar fi mai bine să pleci şi dumneata. Se pare că cineva a dat foc la grânare.

— Am mai trecut prin din aşa ceva. Du-te, Thom. Aruncând o ultimă privire spre trupul acoperit al Denei, îşi adună lucrurile, dar, tocmai când se pregătea să iasă, Zera vorbi din nou. Ai o căutătură ameninţătoare, Thom Merrilin. Închipuie-ţi-o pe Dena stând aici, vie şi sănătoasă. Gândeşte-te ce ţi-ar spune. Te-ar lăsa să pleci ca să fii omorât fără nici un rost?

— Nu sunt decât un Menestrel bătrân, îi răspunse el din uşă. „Iar Rand al'Thor nu e decât un păstor, însă amândoi facem ceea ce trebuie.” Cine crezi că s-ar putea teme de mine?

Când trase uşa după el, un rânjet ca de lup, lipsit de veselie, i se ivi pe chip. Îl durea piciorul, dar nici nu mai simţea; coborî iute şi hotărât scările şi părăsi hanul.

Padan Fain opri calul în vârful unui deal, mai sus de Faime, într-unul din puţinele desişuri care mai rămăseseră pe colinele din afară oraşului. Calul care purta preţioasa povară bătu cu copita în pământ, iar Fain îl lovi în coaste fără să se uite; animalul sforăi şi se smuci, cât îi îngăduia funia pe care i-o legase de şa. Femeia nu voise să renunţe la cal, tot aşa cum nici Iscoadele Celui Întunecat care îl urmaseră nu voiseră să rămână singuri pe dealuri cu trolocii, fără ca Fain să îi

ocrotească. Limpezise cu uşurinţă lucrurile. Trolocii nu aveau nevoie de cal. De tovarăşii femeii se descotorosise pe drum, lăsându-i la o Poartă de taină de lângă un *stedding* de mult părăsit de la Capul Toman; văzându-i pe troloci cum îşi pregătesc masa, deveniseră foarte înţelegători.

De la marginea copacilor, Fain cercetă oraşul fără ziduri şi rânji batjocoritor. Câteva căruţe ale negustorilor huruiau printre grajdurile şi curţile care străjuiau oraşul, în timp ce altele ieşiră din oraş, fără să ridice mult praf pe cărarea deja bătătorită. Bărbaţii care mânau căruţele şi cei care mergeau pe cai pe lângă ei erau localnici după haine, însă bărbaţii călare aveau săbii la cingătoare, iar unii purtau chiar suliţe şi arcuri. Soldaţii pe care îi văzu, şi erau puţini, nu păreau să stea cu ochii pe bărbaţii înarmaţi pe care probabil că îi învinseseră.

Aflase câte ceva despre oamenii aceştia, despre Seanchani, de o zi şi o noapte de când era la Capul Toman. Cel puţin cât ştiau şi cei înfrânţi. Nu era deloc greu să găseşti pe cineva singur, iar oamenii răspundeau întotdeauna la întrebările bine puse. Bărbaţii voiau să afle cât mai multe despre cotropitori, ca şi cum credeau cu adevărat că, până la urmă, vor putea folosi ce ştiau, însă câteodată nu îi puteai convinge să spună nimic. Femeile, pe de alta parte, păreau mai curând gata să îşi continue viaţa indiferent sub a cui oblăduire, dar băgau de seamă şi unele amănunte care le scăpau bărbaţilor şi, odată ce se opreau din plâns, pălăvrăgeau mai mult. Copiii erau cei mai vorbăreţi, însă ce ştiau ei nu merita decât arareori osteneala.

Mai întâi, crezuse că trei sferturi din ceea ce auzise nu erau decât prostii şi zvonuri, tot felul de scorneli, dar acum îşi schimbase părerea. Se părea că oricine poate intra în Faime. Tresărind, îşi dădu seama de cât de adevărate erau unele „prostii” când zări douăzeci de soldaţi ieşind din oraş. Nu desluşea prea bine pe ce călăreau, însă sigur nu erau cai. Alergau lin şi graţios, iar pielea lor întunecată părea să lucească în soarele dimineţii, ca nişte solzi. Îşi întinse gâtul, uitându-se după ei până dispărură, apoi dădu pinteni calului şi se îndreptă spre oraş.

Oamenii care trebăluiau pe lângă grajduri, căruţe şi ocolurile pentru cai abia de îi aruncară o privire. Nici el nu se sinchisi de ei; pătrunse în oraş şi merse mai departe, pe străzile pavate care duceau spre port. Vedea limpede portul şi corăbiile mari, ciudate ale Seanchanilor, care erau ancorate acolo. Nimeni nu îi dădu atenţie cât timp cercetă străzile care nu erau nici pustii, nici pline. Aici erau mai mulţi soldaţi Seanchan. Oamenii îşi vedeau de treburi; umblau cu ochii în pământ şi se plecau de câte ori soldaţii treceau pe lângă ei, dar Seanchanii nici nu-i băgau în seamă. Totul părea liniştit, în pofida Seanchanilor îmbrăcaţi în armură de pe străzi şi a corăbiilor din port, însă Fain simţea încordarea ascunsă. Întotdeauna îi mergea bine când oamenii erau încordaţi şi temători.

Ajunse la o casă mare, păzită de peste zece soldaţi. Fain se opri şi descălecă. În afară de un ofiţer, cei mai mulţi purtau armuri negre, simple, iar coifurile îi făceau să semene cu nişte lăcuste. Două lighioane cu pielea uscată, trei ochi şi ciocuri cornoase în loc de gură stăteau de o parte şi de alta a uşii de la intrare, ghemuite ca nişte broaşte; soldaţii de lângă ele aveau trei ochi pictaţi pe armură. Fain zări flamura cu albastru pe margini care flutura pe acoperiş, cu şoimul cu aripile întinse care ţinea fulgere între gheare; chicoti în sinea lui.

Dintr-o casă de peste drum ieşeau şi intrau femei, femei legate cu lanţuri de argint, dar nu le luă în seama. Aflase de *damane* de la săteni. Poate că mai târziu aveau să-i fie de ajutor, dar acum nu.

Soldaţii îl priveau cu luare aminte, mai ales ofiţerul, cu armura lui vârstată cu auriu, roşu şi verde.

Silindu-se să zâmbească îndatoritor, Fain făcu o plecăciune adâncă.

— Seniori, am ceva pentru Înaltul vostru Stăpân. Vă încredinţez că va vrea să-l vadă şi să mă vadă şi pe mine. Arătă spre obiectul pătrăţos de pe spinarea calului, încă învelit în pătura mare şi vărgată, aşa cum îl găsiseră oamenii lui.

Ofiţerul îl cercetă din cap până-n picioare.

— Pari a fi străin de ţinutul acesta. Ţi-ai rostit jurămintele?

— Mă supun, aştept şi slujesc, răspunse Fain mieros. Toţi cei cu care vorbise pomeniseră de jurăminte, cu toate că nimeni nu ştia ce înseamnă. Dacă oamenii ăştia vroiau jurăminte, era gata să jure orice. Pierduse de mult socoteala jurămintelor pe care le făcuse.

Ofiţerul făcu semn soldaţilor să se duca să vadă ce era sub pătură. Mai întâi mormăiră din pricina greutăţii, apoi, când desfăcură pătura, rămaseră cu gura căscată. Ofiţerul se zgâi şi el, fără nici o expresie pe chip, la sipetul cu incrustaţii de aur şi argint care era acum aşezat pe jos, după care se uită la Fain.

— Un dar vrednic de împărăteasă. Vino cu mine.

Unul dintre soldaţi îl percheziţionă pe Fain, însă acesta îndură totul în tăcere, observând că ofiţerul şi cei doi soldaţi care purtau sipetul îşi lăsaseră săbiile şi pumnalele înainte să intre. Orice lucru putea afla despre aceşti oameni, oricât de neînsemnat, se putea dovedi de folos, deşi era deja încrezător în planul pe care îl urzise. Era întotdeauna încrezător, dar niciodată la fel de mult ca atunci când Seniorii se temeau că ar putea fi răpuşi de propriii oameni.

Când intrară pe uşă, ofiţerul se încruntă la el şi o clipă Fain se întrebă de ce. „Fireşte. Lighioanele.” Oricum ar fi fost, nu erau mai înspăimântătoare decât trolocii şi nu se asemuiau nici pe departe cu Myrddraalii, aşa că nici nu se uitase la ele. Acum era prea târziu să se mai prefacă că îi e frică. Seanchanul nu spuse nimic, ci se mărgini să îl conducă în interiorul casei.

Aşa că Fain se trezi cu faţa la pământ, într-o cameră lipsită de orice mobilă în afară de nişte paravane care ascundeau pereţii, în timp ce ofiţerul îi povestea Înaltului Stăpân Turak despre el şi despre darul lui. Servitorii aduseră o masă pe care să pună sipetul, astfel încât Înaltul Stăpân să nu trebuiască să se aplece; Fain nu vedea decât papucii care alergau dintr-o parte în alta. Era nerăbdător. Avea să vină şi vremea când nu el va trebui sa fie cel care se pleacă.

După aceea, soldaţii fură trimişi de acolo, iar lui Fain i se spuse să se ridice. Se săltă încet, cercetându-l atât pe Înaltul

Stăpân, cu capul ras, cu unghii lungi şi îmbrăcat într-o robă înflorată din brocart albastru, cât şi pe bărbatul care stătea în picioare lângă el, cu jumătatea nerasă a părului împletită într-o coadă lungă. Fain era convins că bărbatul în verde nu era decât un slujitor, chiar dacă de rang înalt, însă slujitorii puteau fi foarte utili, mai ales dacă erau bine văzuţi de stăpân.

— Un dar minunat. Turak îşi aţinti privirea asupra lui Fain. Înaltul Stăpân răspândea miros de trandafiri. Mă întreb totuşi cum de a izbutit cineva ca tine sa dobândească un sipet pe care mulţi Seniori nu şi-l pot permite. Eşti hoţ?

Fain trase de haina lui ponosită şi murdară.

— Câteodată e nevoie să pari altceva decât eşti de fapt, Înalte Stăpân. Tocmai înfăţişarea mea sărăcăcioasă mi-a îngăduit să aduc sipetul neatins. Sipetul acesta e foarte vechi, Înalte Stăpân – e din Vârsta Legendelor – şi înăuntru se află o comoară pe care puţini ochi au văzut-o vreodată. Curând – foarte curând, Înalte Stăpân – voi şti să îl deschid şi vei putea apoi să cucereşti câte ţinuturi doreşti, de aici până la Osia Lumii sau la Pustiul Aiel, sau chiar dincolo de el. Nimic nu îţi va mai sta în cale, Înalte Stăpân, odată ce... Îşi curmă vorba când Turak începu să-şi plimbe degetele cu unghii lungi pe sipet.

— Am mai văzut astfel de sipete, sipete din Vârsta Legendelor, spuse Înaltul Stăpân, dar nici unul atât de frumos. Ele nu pot fi deschise decât de cei care cunosc desenul, însă eu... ah! Apăsă printre spiralele şi podoabele în relief; se auzi un ţăcănit, după care deschise capacul. O umbră de dezamăgire îi străbătu faţa.

Fain îşi muşcă buzele, până când îi dădu sângele, ca să nu scoată nici un sunet. Cum nu el deschisese sipetul, nu se mai afla într-o poziţie atât de bună. Cu toate acestea, totul putea merge bine dacă izbutea să fie răbdător. Dar aşteptase atât de mult...

— Sunt comori din Vârsta Legendelor? întrebă Turak, ridicând Cornul încovoiat într-o mână şi pumnalul curbat cu rubin pe plăselele de aur în cealaltă. Fain strânse pumnii ca să nu se repeadă să apuce pumnalul. Vârsta Legendelor, repetă

Turak, cu glas scăzut, mergând cu vârful pumnalului pe marginea literelor gravate cu argint de jur împrejurul pâlniei aurii a Cornului. Ridică din sprâncene, uimit, dar în clipa următoare pe chip nu i se mai citea nimic. Ştii cumva ce este?

— Cornul lui Vaiere, Înalte Stăpân, zise Fain linguşitor, bucuros să vadă cum bărbatul cu coadă rămâne cu gura căscată. Turak se mulţumi să dea din cap, ca pentru sine.

Înaltul Stăpân plecă. Fain clipi des şi dădu să spună ceva, apoi, la semnul bărbatului cu păr blond, îl urmă fără nici o vorbă.

Intrară într-o altă cameră din care fusese scoasă mobila; nu erau decât nişte paravane şi un singur jilţ, cu faţa la un scrin înalt şi rotund. Cu pumnalul şi Cornul în mână, Turak se uită la scrin, apoi îşi întoarse privirea. Nu zise nimic, dar celalalt Seanchan dădu nişte porunci scurte şi, peste câteva clipe, nişte bărbaţi îmbrăcaţi în robe simple din lână se iviră pe o uşă de după paravane, aducând o măsuţă. O fată cu părul atât de deschis încât părea aproape alb veni în spatele lor, cu braţele pline de mici postamente de lemn, de felurite mărimi şi forme. Avea o rochie de mătase albă, aşa de subţire încât Fain îi vedea limpede trupul, însă el nu avea ochi decât pentru pumnal. Cornul era doar un mijloc de a obţine ce voia; pumnalul era în schimb parte din el.

Turak atinse uşor unul dintre postamentele de lemn pe care le ţinea fata, iar ea îl puse în mijlocul mesei. La porunca bărbatului cu coadă, bărbaţii întoarseră jilţul spre masă. Servitorii care veniseră acum aveau părul până la umeri. Ieşiră din cameră, plecându-se atât de adânc, de mai ca îşi atingeau genunchii cu capul.

Turak puse Cornul pe postament ca să stea drept, pumnalul pe masă în faţa lui şi se aşeză în jilţ.

Fain nu mai putea îndura. Întinse mâna după pumnal.

Bărbatul cu păr blond îl apucă de încheietură, cu o strânsoare ca de fier.

— Câine jegos! Află că mâna care se atinge nepoftită de lucrurile Înaltului Stăpân este tăiată.

— E al meu, gemu Fain. „Răbdare! Atât de mult.”

Turak, care se tolănise în jilţ, ridică o unghie vopsită în al-

bastru, iar Fain fu dat la o parte, pentru ca Înaltul Stăpân să se uite nestingherit la Corn.

— Al tău? întrebă Turak. Într-un sipet pe care nu ştiai să-l deschizi? Dacă izbuteşti să-mi aţâţi curiozitatea, s-ar putea să ţi-l dau. Chiar dacă e din Vârsta Legendelor, nu-mi pasă. Înainte de toate însă, va trebui să-mi răspunzi la o întrebare. De ce mi-ai adus mie Cornul lui Vaiere?

Fain se mai uită o clipă cu jind la pumnal, apoi se smulse din strânsoare şi făcu o plecăciune.

— Ca să suni din el, Înalte Stăpân. După care poţi stăpâni tot ţinutul, dacă aceasta îţi este dorinţa. Toată lumea. Poţi să dărâmi Turnul Alb şi să le nimiceşti pe toate femeile Aes Sedai, căci nici măcar puterile lor nu se pot împotrivi eroilor înviaţi din morţi.

— O să sun din el, zise Turak sec. Şi o să dărâm Turnul Alb. Te întreb din nou, de ce? Pretinzi că te supui, aştepţi şi slujeşti, dar acesta e un ţinut de sperjuri. De ce mi-ai da mie ţinutul tău? Ai ceva de împărţit cu aceste... femei?

Fain încercă să pară convingător. „Răbdare, ca un vierme care sapă pe sub pământ.

— Înalte Stăpân, în familia mea există un obicei, moştenit din generaţie în generaţie. L-am slujit pe Marele Rege Artur Paendrag Tanreall, iar când a fost ucis de vrăjitoarele din Tar Valon, nu ne-am încălcat jurămintele. Când alţii au pornit la război şi au distrus tot ce izbutise să facă Artur Aripă-de-Şoim, noi ne-am ţinut legământul; am pătimit din pricina asta, dar n-am dat înapoi. Acesta ne este obiceiul, Înalte Stăpân, transmis de la tată la fiu, de la mamă la fiică, de când Marele Rege a fost răpus. Aşteptăm întoarcerea oştirilor pe care Artur Aripă-de-Şoim le-a trimis dincolo de Oceanul Aryth, aşteptăm întoarcerea spiţei lui Artur Aripă-de-Şoim ca să nimicim Turnul Alb şi să luăm înapoi ce îi aparţinea Marelui Rege. Dar când vlăstarele lui Artur Aripă-de-Şoim se vor întoarce, îi vom sluji şi îi vom povăţui, aşa cum am făcut şi cu Marele Rege. Înalte Stăpân, în afară de chenar, flamura care flutură pe acoperişul acestei case este flamura lui Luthair, fiul pe care Artur Paendrag Tanreall l-a trimis cu oştile sale peste ocean. Fain se lăsă în genunchi, ca şi cum s-ar fi simţit

copleşit. Înalte Stăpân, nu vreau decât să slujesc şi să povăţuiesc spiţa Marelui Rege.

Turak tăcu atât de multă vreme, încât Fain începu să se întrebe dacă trebuia şi mai mult convins; era gata să o facă. Totuşi, în cele din urmă, Înaltul Stăpân spuse:

— Pari să ştii lucruri de care nimeni, nici om de seamă, nici om de rând, nu a vorbit de când am văzut acest ţinut. Umblă tot felul de zvonuri, însă tu ştii adevărul. Se vede din ochii tăi, se aude din glasul tău. Aş putea chiar crede că ai fost trimis ca să îmi întinzi o capcană. Dar cine s-ar putea folosi în felul acesta de Cornul lui Vaiere? Cornul nu ar fi putut fi la nimeni din seminţia care a venit cu *Hailene,* căci legenda spune că era ascuns în acest ţinut. Şi orice Senior din acest ţinut l-ar folosi împotriva mea, nu mi l-ar da mie. Cum de a ajuns Cornul lui Vaiere la tine? Eşti vreun erou, ca cei din legende? Ai săvârşit fapte de vitejie?

— Nu sunt erou, Înalte Stăpân. Fain se căzni să surâdă ca pentru a tăgădui, însă chipul lui Turak rămase împietrit, aşa că renunţă. Cornul a fost găsit de un strămoş de-al meu în timpul frământărilor ce au venit după moartea Marelui Rege. El ştia cum să deschidă sipetul, dar taina a murit odată cu el, în Războiul de O Sută de Ani, care a sfâşiat imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim, aşa că noi, urmaşii lui, nu ştiam decât că în acel sipet se afla Cornul şi că trebuie să îl ţinem la adăpost până se întoarce seminţia Marelui Rege.

— Mai că îmi vine să îţi dau crezare.

— Crede-mă, Înalte Stăpân. Odată ce vei suna din Corn...

— Nu mă face să mă răzgândesc în privinţa ta. Nu voi suna din Cornul lui Vaiere. Când mă voi întoarce în Seanchan, i-l voi oferi împărătesei, ca pe cel mai de preţ dar. Poate că împărăteasa va suna ea însăşi din el.

— Dar, Înalte Stăpân, se împotrivi Fain, trebuie... Se trezi întins pe-o parte; se învârtea totul cu el. Abia după ce i se limpezi privirea, îl văzu pe bărbatul cu coadă care îşi freca mâinile şi îşi dădu seama ce se petrecuse.

— Sunt unele cuvinte, zise bărbatul domol, care nu sunt niciodată rostite în faţa Înaltului Stăpân.

Fain hotărî pe loc cum avea să moară bărbatul. Turak îşi

mută nepăsător privirea de la Fain la Corn, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Poate că o să te dau şi pe tine împărătesei, împreună cu Cornul lui Vaiere. S-ar putea să te găsească amuzant – un bărbat care spune sus şi tare că familia lui şi-a ţinut legământul când toţi ceilalţi şi-au încălcat jurămintele sau le-au uitat, pur şi simplu.

Fain se ridică anevoie în picioare, ascunzându-şi astfel bucuria. Nici măcar nu ştiuse de existenţa unei Împărătese înainte să pomenească Turak de asta, însă gândul că va avea de-a face cu o persoana atât de însemnată... Deschidea noi căi, putea urzi noi planuri. O împărătească cu puterea Seanchanilor şi cu Cornul lui Vaiere în mână. Era mult mai bine decât să devină Turak Mare Rege. Putea să mai aştepte. „Încetişor. Nu trebuie să afle cât de mult îl doreşti. După atâta vreme, încă puţină răbdare nu strica."

— Cum doreşte Înaltul Stăpân, zise el, încercând să pară dornic doar să slujească.

— Pari cam nerăbdător, spuse Turak, iar Fain aproape tresări. O să-ţi spun de ce nu vreau să sun din Corn, de ce nu vreau nici măcar să îl păstrez şi poate că asta te va vindeca de nerăbdare. Nu vreau ca vreun dar de-al meu să o jignească pe împărătească; dacă nerăbdarea ta nu are leac, atunci nici nu vei apuca să vezi ceea ce vrei, căci nu vei mai pleca niciodată de aici. Ştiai că acela care va suna din Cornul lui Vaiere va fi legat pe vecie de el? Că atâta vreme cât el e în viaţă, pentru toţi ceilalţi Cornul nu e decât un obiect oarecare? Nu părea să aştepte vreun răspuns; de altfel, nici nu se opri. Eu sunt al doisprezecelea din linia moştenitorilor Tronului de Cristal. Dacă aş păstra Cornul lui Vaiere, toţi cei dinaintea mea ar crede că vreau să fiu primul moştenitor şi, deşi împărăteasa vrea să ne luptăm între noi şi cel mai puternic şi mai viclean să îi urmeze la tron, deocamdată o preferă pe a doua ei fiică şi nu va vedea cu ochi buni nici o ameninţare la adresa Tuon. Dacă aş suna din Corn, chiar de i-aş pune apoi acest ţinut la picioare şi toate femeile din Turnul Alb ar fi înlănţuite, împărăteasa, fie să aibă viaţă veşnică, tot ar crede că vreau să fiu mai mult decât moştenitorul ei.

Fain se feri să îi spună că totul ar fi cu putinţă cu ajutorul Cornului. Ceva din glasul Înaltului Stăpân îl făcea să creadă – deşi îi venea greu – că Turak chiar îi dorea viaţă veşnică împărătesei. „Trebuie să am răbdare. Ca o râmă în pământ."

— Ciuliţii Împărătesei pot fi oriunde, continuă Turak. Pot fi oricine. Huan s-a născut şi a fost crescut în Casa Aladon, care e veche de unsprezece generaţii, şi tot ar putea fi Ciulit. Bărbatul cu coadă schiţă un gest ca de împotrivire, după care rămase din nou nemişcat. Până şi înalţii Seniori sau înaltele doamne se pot pomeni că Ciuliţii le ştiu cele mai ascunse secrete şi într-o bună dimineaţă se pot trezi daţi pe mâna Căutătorilor Adevărului. Adevărul e întotdeauna greu de aflat, dar Căutătorii sunt neobosiţi şi îl caută câtă vreme găsesc de cuviinţă că e nevoie. Fireşte, se străduiesc ca nici un înalt Senior şi nici o înaltă doamnă să nu moară cât timp sunt în grija lor, căci nici unei mâini omeneşti nu îi este îngăduit să răpună pe cineva în ale cărui vene curge sângele lui Artur Aripă-de-Şoim. Dacă împărăteasa trebuie să poruncească aşa ceva, nefericitul este pus de viu într-un sac de mătase şi sacul este atârnat de marginea Turnului Corbilor şi lăsat acolo până putrezeşte. Dar tu nu vei avea parte de asta. La Curtea celor Noua Luni, în Seandar, unul ca tine poate fi dat pe mâna Căutătorilor pentru că ai avut o privire anume, pentru că ai rostit un cuvânt nelalocul lui – aşa, de plăcere. Tot mai eşti nerăbdător?

Fain se strădui să-şi facă genunchii să tremure.

— Nu vreau decât să slujesc şi să povăţuiesc, Înalte Stăpâne. Ştiu multe lucruri ce ar putea fi de folos. Această Curte din Seanar părea locul potrivit pentru dibăcia şi uneltirile lui.

— Până plec înapoi spre Seanchan, o să mă înveseleşti cu poveştile tale despre familia ta şi obiceiurile ei. E o desfătare să mai găsesc pe cineva în ţinutul asta uitat de Lumină care să mă veselească, chiar dacă sunteţi amândoi nişte mincinoşi. Poţi pleca.

Nu mai spuse nimic, însă fata cu părul aproape alb şi cu rochia aproape transparentă se ivi de îndată lângă Înaltul Stăpân, cu capul plecat, şi îi aduse o ceaşcă aburindă pe o

tipsie smălţuită.

— Înalte Stăpâne, zise Fain. Bărbatul cu coadă, Huan, îl apucă de braţ, însă Fain se smuci. Huan se încruntă când Fain făcu o plecăciune încă şi mai adâncă decât cele de până atunci. „O să-l ucid încetul cu încetul, asta o să fac.” Înalte Stăpâne, mai sunt şi cei care mă urmăresc. Vor să ia Cornul lui Vaiere. Iscoade ale Celui Întunecat, chiar mai rău. Nu cred să fie la mai mult de o zi sau două depărtare.

Turak sorbi din licoarea neagră din ceaşca fină pe care o ţinea pe vârful degetelor cu unghii lungi.

— În Seanchan sunt puţine Iscoade. Cei care supravieţuiesc Căutătorilor Adevărului dau peste securea călăului. Trebuie să fie foarte nostim să întâlneşti o Iscoadă.

— Înalte Stăpâne, sunt oameni primejdioşi. Sunt însoţiţi de troloci şi conduşi de unul care îşi spune Rand al’Thor. E doar un flăcău, dar a trecut de mult de partea Umbrei şi are o limbă mincinoasă şi vicleană. În fiecare ţinut zice că e altcineva, însă trolocii îl urmează întotdeauna Trolocii vin mereu după el şi... ucid.

— Troloci, spuse Turak, gânditor. În Seanchan nu erau troloci. Dar Oştirile Nopţii aveau alţi aliaţi. Alte lucruri. M-am întrebat adesea dacă un grolm poate omorî un troloc. O să le spun oamenilor mei să fie cu luare-aminte, dacă nu cumva e doar o minciună de-a ta. Ţinutul ăsta mă plictiseşte de moarte. Oftă şi trase pe nas aburii care se ridicau din ceaşcă.

Fain îl lăsă pe Huan să îl scoată afară din cameră, fără să asculte cu prea mare băgare de seama ce îi mârâia bărbatul printre dinţi, despre ce avea să i se întâmple dacă mai nesocotea vreodată vorbele Seniorului Turak când acesta îi spunea să plece. Abia dacă se mai dezmetici când fu împins în stradă; un ban îi fu îndesat în palmă şi i se spuse să vină din nou a doua zi. De acum Rand al’Thor era al lui. „O să ajung să-l văd şi mort. Şi atunci, lumea va plăti pentru ceea ce am îndurat.”

Chicotind în barbă, intră în oraş, în căutarea unui han.

CAPITOLUL 35

Steddingul Tsofu

După o jumătate de zi de mers, colinele pe care era aşezat oraşul Cairhien începură să se preschimbe în păduri şi ţinuturi mai netede; cei din Shienar încă îşi mai purtau armurile pe caii de povară. Pe unde o luaseră ei nu erau străzi, ci doar nişte cărări răzleţe pentru căruţe şi câteva ferme sau sate. Verin îi îndemna să se grăbească, iar Ingtar, – mormăind fără încetare că se lăsau prinşi în capcană, că Fain nu le-ar fi spus niciodată unde se ducea cu adevărat, însă împotrivindu-se şi să o ia în direcţia opusă faţă de Capul Toman, ca şi cum credea pe jumătate în adevărul spuselor lui Fain, iar faptul că erau la luni de zile depărtare de Capul Toman nu ţinea decât de drumul pe care apucau – Ingtar îi făcea pe plac. Flamura cu bufniţa cenuşie flutura în vânt.

Rand călărea posac şi hotărât, ferindu-se să vorbească cu Verin. Mai avea un lucru de făcut – datoria lui, cum ar fi zis Ingtar – şi apoi putea scăpa de femeile Aes Sedai odată pentru totdeauna. Perrin părea să îi împărtășească starea şi mergea uitându-se tot timpul în gol. Când, în cele din urmă, la căderea nopţii, poposiră la marginea unei păduri, Perrin îi puse lui Loial întrebări despre *stedding.* Trolocii nu intrau în *steddinguri;* dar lupii? Loial îi răspunse scurt că doar creaturile Umbrei ocoleau *steddingurile.* Şi femeile Aes Sedai, de bună seamă, căci dinăuntrul *steddingurilor* nu puteau atinge Adevăratul Izvor şi nici conduce Puterea. Ogierul însuşi nu părea să se îndrepte spre *steddingul* Tsofu cu mare tragere de inimă. Mat era singurul nerăbdător, aproape disperat să ajungă acolo. Avea chipul îngrozitor de palid, de parcă nu mai văzuse lumina soarelui de un an de zile, iar obrajii i se scofâlciseră, deşi el spunea că e gata să se întreacă la fugă cu oricare dintre ei. Verin îşi punea mâinile pe el ca să-l Tămăduiască seara înainte de culcare şi încă o dată dimineaţa, înainte să încalece, însă Mat arăta la fel. Chiar şi

Hurin se încrunta când îl privea.

A doua zi, soarele era deja sus pe cer când Verin se îndreptă deodată în şa şi privi în jur. Ingtar, care era lângă ea, tresări.

Rand nu vedea nimic deosebit la pădurea în care se aflau acum. Sub copaci nu creştea mare lucru; îşi croiau cu uşurinţă drum pe sub stejari, hicori şi fagi, dând din când în când peste câte un pin înalt sau un tufiş. Dar, mergând după ei, simţi deodată un fior, ca şi cum ar fi sărit în Izvorul de Vin în plină iarnă. Nu dură decât o clipă, apoi dispăru, lăsându-l înviorat. Şi mai era şi acea impresie îndepărtata de deznădejde, cu toate că nu-şi dădea seama din ce pricină.

Fiecare, ajungând în acel loc, se cutremura sau spunea ceva. Hurin rămase cu gura căscată, iar Uno murmură: „Fir-ar să fie de...” după care scutură din cap, ca şi cum nu mai ştia ce să zică. În ochii galbeni ai lui Perrin se citea că ştie despre ce e vorba. Loial trase adânc aer în piept.

— Ce... bine e... să fii din nou în *stedding.*

Rand se încruntă şi privi împrejur. S-ar fi aşteptat ca *steddingul* să fie cumva altfel, însă, în afară de acea înfiorare pe care o simţise, pădurea nu era cu nimic schimbată. Şi mai era şi faptul că se simţea odihnit, fireşte. Apoi o fată Ogier se ivi de după un stejar.

Era mai scundă decât Loial – ceea ce însemna că era cu un cap mai înaltă decât Rand – dar, la fel ca şi el, avea nasul lat, ochii mari, gura mare şi urechile păroase. Totuşi, nu avea sprâncenele tot atât de lungi ca ale lui Loial, iar trăsăturile ei păreau chiar delicate şi smocurile de păr de la urechi nu era atât de zburlite. Purta o rochie lunga, verde şi o mantie verde brodată cu flori şi ţinea în mâna un mănunchi de clopoţei, pe care parcă tocmai îi culesese. Se uită liniştită la ei, aşteptând.

Loial se dădu jos de pe calul lui înalt şi se grăbi să facă o plecăciune. Rand şi ceilalţi făcură întocmai, chiar dacă ceva mai încet; până şi Verin înclină din cap. Loial le rosti numele, ceremonios, dar nu pomeni din ce *stedding* venea.

Fata Ogier – Rand era convins că nu era mai mare decât Loial – îi cercetă câteva clipe, apoi surâse.

— Fiţi bineveniţi în *steddingul* Tsofu. Glasul îi era mai

plăcut decât al lui Loial, mai puţin tunător, ca al unui bondar mai mare. Eu sunt Erith, fiica Ivei fiica lui Alar. Fiţi bineveniţi. Am avut atât de puţini oaspeţi din rândul oamenilor de când zidarii au plecat din Cairhien, iar acum sunteţi atât de mulţi. Ah, fireşte, au trecut pe aici şi nişte Pribegi, însă au plecat când... Vorbesc prea mult. O să vă duc la Fruntaşi. Doar că... Îşi plimbă privirea de la unul la altul, încercând să îşi dea seama cine e persoana cea mai însemnată şi se opri în cele din urmă la Verin. Aes Sedai, ai atâţia bărbaţi cu dumneata, şi toţi înarmaţi. Ai putea, rogu-te, să mai laşi câţiva afară? Iartă-mă, dar e puţin neliniştitor să vezi atâţia oameni înarmaţi într-un *stedding.*

— De bună seamă, Erith, răspunse Verin. Ingtar?

Ingtar dădu nişte porunci lui Uno, iar el şi Hurin fură singurii dintre cei din Shienar care o urmară pe Erith mai departe în *stedding.*

Ducându-şi calul de căpăstru, ca şi ceilalţi, Rand ridică privirea când se apropie Loial; Ogierul tot trăgea cu ochiul la Erith, care mergea în faţă împreuna cu Verin şi cu Ingtar. Hurin mergea între ei, uitându-se mirat în jur – la ce, Rand nu ştia. Loial se aplecă ca să îi vorbească în şoaptă.

— Nu-i aşa că e frumoasă, Rand? Şi cântă când vorbeşte.

Mat chicoti, însă când Loial se uită întrebător la el, zise:

— E foarte drăguţa, Loial. Puţintel cam înaltă pentru gustul meu, se-nţelege, dar foarte drăguţă.

Loial se posomorî un pic, apoi dădu din cap a încuviinţare.

— Da, aşa e. Se lumină la faţă. Ce bine e să fii din nou în *stedding.* Nu că m-ar fi cuprins Dorul.

— Dorul? întrebă Perrin. Nu înţeleg, Loial.

— Noi, Ogierii, suntem legaţi de *stedding,* Perrin. Se spune că, înainte de Frângerea Lumii, puteam pleca oriunde şi să stăm oricât, ca voi, oamenii, dar după aceea nu a mai fost aşa. Ogierii s-au împrăştiat prin lume şi nu îşi mai găseau *steddingurile.* Totul se mutase, totul se schimbase. Munţii, râurile, chiar şi mările.

— Toată lumea ştie despre Frângere, spuse Mat nerăbdător. Ce are asta de-a face cu... Dorul?

— În timpul Exilului, pe când pribegeam, pierduţi, ne-a cu-

prins Dorul. Dorinţa de a ne regăsim *steddingurile,* căminele. Mulţi au murit din pricina asta. Loial clătină trist din cap. Mult mai mulţi decât cei care au supravieţuit. Când, în sfârşit, am dat din nou de urma *steddingurilor,* unul câte unul, în vremea Legământului celor Zece Neamuri, părea că am biruit. Dorul, însă apucase deja să ne schimbe, îşi lăsase sământa în noi. Acum, dacă un Ogier stă prea mult Afară, îl năpădeşte din nou Dorul; începe să-şi piardă puterile şi, dacă nu se întoarce, moare.

— Trebuie să rămâi aici o vreme? îl întrebă Rand neliniştit. Nu e nevoie să mori ca să mergi cu noi.

— O să ştiu când se apropie, râse Loial. O să mai treacă mult timp până când să îmi poată face rău. Dalar a petrecut zece ani printre Oamenii Marii fără să vadă nici un *stedding* şi după aia s-a întors cu bine acasă.

O femeie Ogier apăru dintre copaci, oprindu-se o clipă ca să vorbească cu Erith şi cu Verin. Îl cercetă pe Ingtar din cap până-n picioare, apoi îşi luă ochii de la el, ca şi cum nu ar fi fost vrednic de atenţie; Ingtar clipi des. După aceea îşi plimbă privirea peste Loial, Hurin şi cei din Emond’s Field şi dispăru în pădure; Loial părea că încearcă să se ascundă în spatele calului.

— În plus, zise el, uitându-se cu băgare de seamă după ea pe deasupra şeii, e mult mai plictisitor să stai într-un *stedding* decât să umbli prin lume cu trei *ta’veren.*

— Dacă iar începi cu povestea asta, mormăi Mat... Rand ridică iute vocea. – Trei prieteni, atunci. Sper că sunteţi prietenii mei.

— Eu sunt, zise Rand simplu, iar Perrin dădu şi el din cap.

Mat râse.

— Cum aş putea să nu fiu prieten cu cineva care joacă atât de prost zaruri? Îşi dădu mâinile în lături când Rand şi Perrin se uitară urât la el. Da, bine. Îmi placi, Loial. Eşti prietenul meu. Însă nu mai vorbi despre... Aaa! Câteodată semeni cu Rand. Coborî glasul. Cel puţin în *stedding* o să fim la adăpost.

Rand făcu o strâmbătură. Ştia ce voia Mat să zică. „Aici în *stedding,* unde nu pot conduce Puterea.” Perrin îl lovi pe Mat

peste umăr, dar când Mat se uită la el cu faţa lui scofâlcită, parcă îi păru rău.

Rand auzi mai întâi muzica; flaute şi scripci nevăzute îngânau o melodie veselă, care plutea printre copaci, voci pline cântau şi râdeau.

Curăţă câmpul şi bine netezeşte-l,
Nici buruiana, nici buturugi să nu rămână.
Avem de lucru zile-ntregi,
Falnici Copaci să crească.

Aproape în aceeaşi clipă îşi dădu seama că silueta uriaşă pe care o vedea printre copaci era tot un copac, cu trunchiul striat, gros de douăzeci de paşi. Cu gura căscată de uimire, se uită în sus, printre frunzele celorlalţi copaci, până la crengile care se întindeau ca pălăria unei ciuperci enorme la vreo sută de paşi deasupra pământului. Şi se înălţa şi mai mult de atât.

— Arde-m-ar, murmură Mat. Ai putea construi zece case dintr-unul ca ăsta. Cincizeci de case.

— Să tai un Copac Falnic? Loial părea indignat şi foarte mânios. Urechile îi erau nemişcate, ţepene, iar sprâncenele lungi îi atârnau pe obraji. Falnicii Copaci nu sunt niciodată tăiaţi, afară doar dacă mor, dar asta nu se prea întâmplă. Puţini Copaci au mai rămas după Frângerea Lumii, însă cei mai mari dintre ei erau puieţi în Vârsta Legendelor.

— Îmi pare rău, spuse Mat. Ziceam doar cât de mari sunt. Nu aş face rău copacilor tai. Loial dădu din cap, îmblânzindu-se parcă puţin.

Dintre copaci se iviră alţi Ogieri. Cei mai mulţi păreau să îşi vadă de treburi; deşi toţi se uitară la nou-veniţi, ba chiar înclinară prietenos din cap sau făcură o mică plecăciune, nici unul nu se opri, nici unul nu le vorbi. Se mişcau curios, într-un fel în care seriozitatea maturităţii se împletea cu veselia nepăsătoare a copilăriei.

Ştiau şi le plăcea cine erau şi unde se aflau şi toţi păreau împăcaţi cu ei înşişi şi cu lucrurile din jur. Rand se trezi că îi pizmuieşte.

Puţini dintre bărbaţii Ogieri erau mai înalţi decât Loial,

însă era uşor să îţi dai seama care erau mai în vârstă; toţi aveau mustăţi la fel de lungi precum sprâncenele şi bărbi înguste sub bărbie. Cei mai tineri erau bine raşi, ca Loial. Mulţi dintre ei nu erau îmbrăcaţi decât în cămaşă şi duceau lopeţi şi sape sau găleţi de smoală; ceilalţi aveau surtuce simple, închise cu nasturi până la gât şi mai largi în dreptul genunchilor, ca nişte fuste. Femeile păreau să prefere florile brodate şi multe purtau flori şi în păr. Femeile mai tinere nu aveau decât mantiile brodate; cele mai în vârstă aveau broderie şi pe rochii, iar unele femei cu părul cărunt aveau veşmintele împodobite cu flori şi cârcei de viţă-de-vie de la gât până la tiv. Câţiva Ogieri, mai ales femei şi fete, îl priveau foarte iscoditor pe Loial; acesta mergea uitându-se drept înainte, iar urechile îi zvâcneau din ce în ce mai tare.

Rand tresări când văzu un Ogier ieşind ca din pământ, dintr-una din movilele acoperite cu iarbă şi cu flori sălbatice dintre copaci. Apoi văzu ferestrele şi o femeie Ogier care părea că întinde o foaie de plăcintă şi îşi dădu seama că acelea erau casele Ogierilor. Tocurile de la ferestre erau din piatră, dar păreau că fuseseră cioplite de vânt şi de apă de-a lungul generaţiilor.

Falnicii Copaci, cu trunchiurile lor zdravene şi rădăcinile groase cât trupul unui cal, aveau nevoie de mult loc, dar câţiva creşteau chiar în oraş. Pe deasupra rădăcinilor erau rampe de lut. De fapt, în afară de alei, singurul lucru după care deosebeai oraşul de pădure era spaţiul mare, deschis, din mijlocul aşezării, în jurul unei buturugi, rămasă de bună seamă de la un Copac Falnic. Avea cam o sută de paşi dintr-o parte în alta şi era netedă şi lustruită ca o podea obişnuită; din loc în loc erau trepte care duceau până la ea. Rand tocmai încerca să-şi închipuie cât de înalt fusese copacul, când Erith vorbi destul de tare cât să o audă toţi.

— Iată-i pe oaspeţii noştri.

Trei femei se arătară de după buturugă. Cea mai tânără ducea un blid de lemn.

— Femei Aiel, zise Ingtar. Fecioarele Lăncii. Mai bine că nu l-am luat pe Masema cu mine. Cu toate acestea, se îndepărtă de Verin şi de Erith şi duse mâna la umăr, ca să îşi slăbească

sabia în teacă.

Rand le cercetă, tulburat. Erau la fel cum spuneau oamenii că este şi el. Două dintre femei erau deja la vârsta maturităţii, cea de-a treia doar o fetiţă, însă toate trei erau înalte. Aveau părul de la roşcat până la blond, tăiat scurt, în afară de o şuviţă subţire la spate, care le ajungea până la umeri. Purtau pantaloni largi băgaţi în nişte cizme din piele moale şi toate hainele erau în nuanţe de brun, cenuşiu sau verde; probabil că se pierdeau printre stânci şi copaci la fel de bine ca Străjerii cu mantiile lor. Deasupra umerilor se iţeau arcuri scurte, la cingătoare aveau tolbe cu săgeţi şi cuţite lungi şi fiecare purta un scut mic, rotund, din piele de animal şi un mănunchi de lănci cu coada scurtă şi vârf lung. Chiar şi cea mai tânără dintre ele păşea cu o graţie care dădea de înţeles că ştia să se folosească de armele pe care le avea.

Deodată, femeile îi zăriră şi pe ceilalţi oameni; părură la fel de uluite ca atunci când îi văzuseră pe Rand şi pe însoţitorii lui, dar se mişcară cu iuţeala fulgerului. Cea mai tânără strigă: „Soldaţi din Shienar!” şi se întoarse să pună blidul jos, cu grijă, în spatele ei. Celelalte două îşi scoaseră mantiile brune de pe umeri şi le înfăşurară în jurul capului. Femeile mai în vârstă îşi acoperiră feţele cu valuri negre, care nu lăsau să li se vadă decât ochii; fata se îndreptă de spate, vrând sa facă la fel. Ghemuite la pământ, înaintau cu paşi hotărâţi, ţinând într-o mână scutul şi mănunchiul de lănci, mai puţin una, pe care o aveau în mâna cealaltă.

Ingtar scoase sabia din teacă.

— Da-te la o parte, Aes Sedai. Erith, dă-te la o parte. Hurin apucă pumnalul cu lama zimţată şi şovăi între sabie şi ciomag; după ce mai aruncă o privire la suliţele femeilor Aiel, alese sabia.

— Nu trebuie să faceţi aşa ceva, se împotrivi fata Aiel. Îşi frângea mâinile şi se uita pe rând la Ingtar şi la femeile Aiel. Nu trebuie.

Rand îşi dădu seama că ţinea în mână sabia cu pecetea bâtlanului. Perrin scosese pe jumătate securea de la cingătoare şi se codea, clătinând din cap.

— Sunteţi nebuni? îi întrebă Mat. Nu-şi dăduse jos arcul.

Nu-mi pasă dacă sunt Aieli, sunt nişte femei.

— Încetaţi! strigă Verin. Încetaţi imediat! Femeile nu se opriră, iar Aes Sedai strânse pumnii, nemulţumită.

Mat se dădu înapoi şi puse un picior în scară.

— Eu plec, le spuse. M-aţi auzit? N-o să le las să împlânte o chestie din aia în mine, dar nici nu o să lovesc o femeie!

— Legământul! Loial ţipă. Aduceţi-vă aminte de Legământ! Dar nu izbuti să le potolească.

Rand văzu că atât femeia Aes Sedai, cât şi fata Ogier se ţineau departe de femeile Aiel. Se întrebă dacă nu cumva Mat avusese dreptate. Nu era convins că ar fi putut lovi o femeie, chiar dacă aceasta ar fi încercat să-l omoare. Îşi dădu seama că, chiar dacă izbutea să ajungă până la Roşcat, femeile Aiel erau acum doar la vreo treizeci de paşi depărtare. De bună seamă că, de la distanţa aia, lăncile îl puteau nimeri. Pe măsură ce femeile se apropiau, tot ghemuite, cu lăncile pregătite, încetă să îşi mai spună că nu se cuvine să le lovească şi începu să se gândească la cum să le împiedice să îl lovească ele pe el.

Zbuciumat, căută hăul, care veni imediat. Şi gândurile îl părăsiră ca şi cum nu ar fi existat decât hăul. Strălucirea *saidarului* nu era acolo. Golul era acum mai gol decât fusese vreodată, mai întins, ca o gură hulpavă care voia să-l mistuie. Hulpavă după mai mult; întotdeauna mai era ceva.

Un Ogier paşi pe neaşteptate între cele doua pâlcuri de oameni; îi tremura barba.

— Ce înseamnă toate astea? Lăsaţi armele jos. Părea indignat. Pe voi – se uită fioros la Ingtar şi Hurin, Rand şi Perrin, dar nu îl ocoli nici pe Mat, care nu avea nici o armă în mână – vă înţeleg întrucâtva, dar voi... Se întoarse spre femeile Aiel, care se opriseră. Aţi uitat Legământul?

Femeile îşi descoperiră capetele şi feţele cu repeziciune, de parcă încercau să îl facă să uite că fuseseră vreodată acoperite. Fata se înroşise, iar celelalte două păreau ruşinate. Una dintre femeile mai în vârstă, cea cu părul roşcat, spuse:

— Iartă-ne, Frate-Copac. Nu am uitat Legământul şi nu am fi scos armele, dar suntem în ţinutul Ucigaşilor-de-Copaci, unde fiecare mână se ridică împotriva noastră, şi am văzut

oameni înarmaţi. Avea ochii cenuşii, văzu Rand, ca ai lui.

— Sunteţi într-un *stedding,* Rhian, zise Ogierul cu blândeţe. Toata lumea e la adăpost în *stedding,* surioară. Aici nu sunt lupte, nimeni nu ridică mâna împotriva nimănui. Femeia dădu din cap, stingherită, iar Ogierul se uită la Ingtar şi la ceilalţi.

Ingtar băgă sabia în teacă; Rand făcu la fel, deşi nu tot atât de repede ca Hurin, care părea aproape la fel de stânjenit ca şi femeile Aiel. Perrin nu-şi scosese securea de tot. Când luă mâna de pe plăselele sabiei, Rand lăsă hăul să se destrame şi se înfioră. Hăul se risipi, dar lăsă în urma ecoul din ce în ce mai stins al golului şi dorinţa de a-l umple cu ceva.

Ogierul se întoarse spre Verin şi făcu o plecăciune.

— Aes Sedai, sunt Juin, fiul lui Lacel fiul lui Laud. Am venit să te duc la Fruntaşi. Vor să ştie ce caută printre noi o femeie Aes Sedai, însoţită de bărbaţi înarmaţi şi de unul dintre tinerii noştri. Loial îşi lăsă umerii în jos, ca şi cum ar fi încercat să dispară cu totul. Verin le privi pe femeile Aiel, cu părere de rău, de parcă ar fi vrut să vorbească cu ele, apoi îi făcu semn lui Juin să o conducă; acesta plecă împreună cu ea, fără să îi spună nimic lui Loial, fără măcar să-i arunce o privire.

Rand şi ceilalţi rămaseră câteva clipe faţă în faţă cu femeile Aiel, tulburaţi. Cel puţin Rand era neliniştit. Ingtar stătea neclintit, iar pe chip nu i se citea nimic. Femeile îşi scoseseră vălurile, dar tot mai ţineau lăncile în mână şi îi cercetau pe cei patru bărbaţi de parcă ar fi vrut să vadă ce se ascunde înăuntrul lor. Rand, mai ales, fu ţinta unor priviri din ce în ce mai mânioase. O auzi pe cea mai tânără dintre ele murmurând: „Poartă sabia”, cu un glas în care se amestecau groaza şi dispreţul. Apoi cele trei plecară, aplecându-se să ia blidul de lemn; se tot uitară peste umăr la Rand şi la ceilalţi până când dispărură printre copaci.

— Fecioarele Lăncii, şopti Ingtar. N-aş fi crezut ca vor da înapoi odată ce şi-au pus vălul pe faţă. Cu atât mai puţin din pricina câtorva vorbe. Îl privi pe Rand şi pe cei doi prieteni ai săi. Ar trebui să vedeţi cum atacă Scuturile Roşii sau Soldaţii de Piatră. Şi o avalanşă e mai uşor de oprit.

— Nu puteau să încalce Legământul odată ce li s-a adus aminte de el, zise Erith, zâmbind. Au venit după lemn descântat. În glas i se ghicea mândria. Avem doi Descântători aici în *stedding.* Au mai rămas foarte puţini. Am auzit ca în *steddingul* Shangtai e un Descântător tânăr, foarte înzestrat, dar noi avem doi. Loial roşi, însă fata nu păru să bage de seamă. Dacă sunteţi buni să mă urmaţi, o să vă arăt unde puteţi aştepta până vorbesc Fruntaşii.

Porniră după ea; Perrin murmură:

— Lemn descântat, aiurea. Femeile alea îl caută pe Cel care Vine cu Zorile.

Iar Mat adăugă sec:

— Te caută pe tine, Rand.

— Pe mine? Vorbeşti prostii. Ce te face să crezi că...

Se întrerupse când Erith cobori treptele ce duceau spre o casă acoperită cu flori sălbatice, ţinută, din câte se părea, pentru oamenii care treceau pe acolo. Încăperile erau lungi de douăzeci de paşi, iar tavanele pictate se înălţau la vreo treizeci de palme deasupra podelei, însă Ogierii făcuseră tot ce le stătuse în putinţa pentru ca oamenii să se simtă bine. Chiar şi aşa, mobila era puţin cam mare ca să fie comodă, scaunele erau înalte de îţi atârnau picioarele, masa îi ajungea lui Rand mai sus de brâu. Hurin cel puţin ar fi încăput în picioare în căminul de piatră, care părea mai degrabă ros de apă decât făcut de o mâna de Ogier. Erith se uită şovăitoare la Loial, însă el îi alungă îndoielile şi trase un scaun în colţul care se vedea cel mai puţin din uşă.

De îndată ce fata Ogier plecă, Rand îi luă deoparte pe Mat şi pe Perrin.

— Cum adică mă caută pe mine? De ce? Din ce pricină? M-au privit drept în ochi şi au plecat.

— S-au uitat la tine, zise Mat rânjind, de parcă nu te mai spălaseşi de o lună şi dormiseşi laolaltă cu oile. Rânjetul i se stinse. Dar se prea poate ca pe tine să te caute. Am mai întâlnit un Aiel.

Rand ascultă, din ce în ce mai nedumerit, cum se întâlniseră cu Aielul la Pumnalul Ucigaşului-de-Neam. Mat povesti cel mai mult, Perrin mulţumindu-se doar să mai

adauge câte un cuvânt ici şi colo, când înflorea prea tare. Mat istorisi cu o grămadă de amănunte cât de primejdios era Aielul şi cum era să se ajungă la o luptă.

— Şi cum tu eşti singurul Aiel pe care îl ştim, încheie el, s-ar putea să fie vorba despre tine. Ingtar zice că Aielii nu trăiesc în afara Pustiului, deci probabil că tu eşti singurul.

— Nu mi se pare deloc amuzant, Mat, mormăi Rand. Nu sunt Aiel.

„Suprema Înscăunată zicea ca eşti. Ingtar crede că eşti. Tam spunea... Era bolnav, avea febră.” Femeile Aes Sedai şi Tam îl dezrădăcinaseră; Tam era însă prea bolnav ca să ştie ce spune. Îl lăsaseră să fie luat de vânt, apoi îi dăduseră altceva de care să se sprijine. Dragon Fals. Aiel. Dar nu astea erau rădăcinile lui. Nu pe astea le voia.

— Poate că sunt al nimănui. Însă Ţinutul celor Două Râuri este singura casă pe care o am.

— N-am vrut să spun nimic, se împotrivi Mat. Doar că... Arde-m-ar, aşa zice Ingtar. Masema spune la fel. Urien ar fi putut să-ţi fie văr, iar dacă Rhian şi-ar pune rochie şi ar zice că ţi-e mătuşă, până şi tu ai crede-o. Mă rog. Nu te uita aşa la mine, Perrin. Dacă spune că nu e, aşa e. Oricum, ce importanţă are? Perrin clătină din cap.

Nişte fete Ogier aduseră apă şi ştergare, brânză, fructe şi vin şi nişte pocale din cositor, puţin prea mari ca să le ţii bine în mână. Veniră şi alte femei Ogier, îmbrăcate în rochii brodate de sus până jos. Apărură una câte una, vreo douăsprezece, ca să îi întrebe dacă se simt bine, dacă au nevoie de ceva. Fiecare îl întreba câte ceva pe Loial înainte să plece. Loial le răspunse cuviincios, dar în foarte puţine cuvinte, ridicându-se în picioare şi strângând la piept, ca pe un scut, o carte legată în lemn, pe măsura Ogierilor şi, după ce se îndepărtară, se cuibări în scaun cu ochii în carte. Cărţile din casa erau singurul lucru nefăcut pe potriva oamenilor.

— Miroase aerul ăsta, Senior Rand, zise Hurin, zâmbind. Stătea pe unul din scaunele de la masă, cu picioarele atârnând, legănându-le ca un copil. Nu că aş fi crezut că toate locurile miros urât, dar aici... Senior Rand, cred că aici nu a fost niciodată vreun omor. Nici măcar vreo rană, poate doar

din întâmplare.

— Se spune că în *steddinguri* toată lumea e la adăpost. Îl privea pe Loial. Cel puţin aşa zic poveştile. Înghiţi şi ultima bucăţică de brânză şi se duse spre Ogier. Mat îl urmă, cu un pocal în mână. Ce s-a întâmplat, Loial? îl întrebă Rand. De când am venit aici te tot frământi, de parcă ai fi o pisică într-o curte plină de câini.

— Nimic, răspunse Loial, trăgând cu ochiul la uşă.

— Ţi-e teamă că or să afle că ai plecat din *steddingul* Shangtai fără să îţi dea voie Fruntaşii?

Loial se uită îngrijorat în jur; urechile îi zvâcneau.

— Nu zice asta, şuieră el. Oricine te poate auzi. Dacă ar afla... Oftând din greu, se lăsă din nou în scaun, privindu-l ba pe Rand, ba pe Mat. Nu ştiu ce faceţi voi, oamenii, dar printre Ogieri... Dacă o fată vede un băiat care îi place, se duce la mama ei. Sau, câteodată, mama vede un băiat pe care îl crede potrivit. Oricum, dacă se înţeleg, mama fetei merge la mama băiatului, iar băiatului nu i se spune decât atunci când nunta e deja rânduită.

— Şi băiatul nu are nici un cuvânt de spus? întrebă Mat neîncrezător.

— Nu. Femeile zic întotdeauna că, dac-ar fi după noi, ne-am petrece viaţa însuraţi cu copacii. Loial se foi, strâmbându-se. Jumătate dintre căsătorii se fac între *steddinguri;* grupuri de Ogieri tineri merg din *stedding* în *stedding* ca să vadă şi să fie văzuţi. Dacă or să afle că sunt afară fără să mi se fi dat voie, Fruntaşii vor hotărî de bună seamă că am nevoie de o nevastă care să mă potolească. Şi numaidecât or să trimită vorbă în *steddingul* Shangtai, mamei mele, iar ea o să vină aici şi o să mă însoare înainte să îşi scuture praful de pe haine. Mereu spunea că sunt prea repezit şi că am nevoie de-o nevastă. Cred că m-a văzut când am plecat. Orice nevasta mi-ar alege... nici o nevastă n-o să mă lase să mă întorc Afară înainte să îmi albească barba. Nevestele întotdeauna zic că nici un bărbat nu trebuie lăsat afară până nu e destul de aşezat şi nu e în stare să îşi stăpânească pornirile.

Mat râse zgomotos; toate capetele se întoarseră spre el, însă, cum Loial îi făcea semne disperate, vorbi încet:

— La noi, bărbaţii aleg femeile şi nici o nevastă nu îl poate opri pe bărbat să facă ceva. Rand se încruntă, aducându-şi aminte cum începuse Egwene să se ţină după el când erau mici. Iar jupâneasa al’Vere prinsese să îl bage în seamă mai mult decât pe ceilalţi băieţi. Mai târziu, unele fete dansau cu el la sărbători, altele nu, şi cele care dansau cu el erau întotdeauna prietenele lui Egwene, iar celelalte erau fete pe care Egwene nu le plăcea. Îşi aminti şi cum îl luase jupâneasa al’Vere deoparte pe Tam – „Şi mormăia că Tam nu avea o soţie cu care să poată vorbi!” – şi, după aceea, Tam şi toţi ceilalţi se purtaseră ca şi cum el şi Egwene erau făgăduiţi unul altuia, chiar dacă nu îngenuncheaseră în faţa Soborului Femeilor. Înainte nu se gândise niciodată aşa la aceste lucruri. Cred că facem şi noi la fel, murmura el, iar când Mat râse, adăugă: Ştii cumva ca tatăl tău să fi făcut vreodată un lucru cu care mama ta nu era de acord? Mat deschise gura, rânjind, apoi se posomorî şi o închise la loc.

Juin coborî scările până la ei.

— Dacă sunteţi buni, vreţi să veniţi toţi cu mine? Fruntaşii vor să vă vadă. Nu se uită la Loial, însă acesta aproape că scăpă cartea din mână.

— Dacă Fruntaşii încearcă să te convingă să rămâi, zise Rand, o să le spunem că avem nevoie de tine.

— Nici nu cred că e vorba de tine, spuse Mat. Fac rămăşag că nu vor decât să ne spună că putem folosi Poarta de Taină. Se scutură şi coborî şi mai mult glasul. Chiar trebuie să o facem, nu-i aşa. Nu era o întrebare.

— Rămâi şi însoară-te sau apuc-o pe Căile de Taină. Loial era abătut. Viaţa e tare încâlcită când ai drept prieteni nişte *ta’veren.*

CAPITOLUL 36

Printre Fruntaşi

Pe măsură ce străbăteau oraşul Ogier, Rand văzu că Loial era din ce în ce mai neliniştit. Avea urechile la fel de ţepene precum spinarea şi făcea ochii tot mai mari de fiecare dată când era privit de alţi Ogieri, mai ales de femei şi de fete, ceea ce se întâmpla foarte des. Părea că aşteaptă să fie condamnat la moarte.

Ogierul cu barbă arătă spre nişte trepte late care duceau în jos, spre o movilă acoperită cu iarbă, cu mult mai mare decât restul; era de fapt o colină, aflată la rădăcina unuia dintre Falnicii Copaci.

— Nu vrei să ne aştepţi aici, Loial? zise Rand.

— Fruntaşii…, începu Juin.

— ...Probabil că nu vor să ne vadă pe toţi, încheie Rand în locul lui.

— Mai bine să îl lase în pace, adăugă şi Mat.

Loial se grăbi să încuviinţeze.

— Da. Da, cred... Mai multe femei Ogier se uitau la el, de la bunicuţe cu părul alb la fete de vârsta lui Erith, unele vorbind între ele, însă toate cu ochii aţintiţi asupra lui. Îi tremurară urechile, dar privi uşa mare spre care duceau treptele şi dădu din nou din cap. Da, o să stau aici şi-o să citesc. Asta o să fac. O să citesc.

Scotoci în buzunar şi scoase o carte. Se aşeză pe moviliţă de lângă trepte, cu cartea în mână şi îşi vârî ochii în ea. O să stau aici şi-o să citesc până veniţi voi. Urechile îi zvâcneau, ca şi cum simţea privirile femeilor.

Juin clătină din cap, apoi ridică din umeri şi arătă din nou spre trepte.

— Vă rog. Fruntaşii vă aşteaptă.

Încăperea uriaşă, fără ferestre, dinăuntrul movilei era făcută pe potriva Ogierilor; tavanul cu grinzi groase care se înălţa la vreo sută de palme deasupra podelei ar fi fost

vrednic de orice palat. Cei şapte Ogieri aşezaţi la un fel de tribună chiar în faţa uşii făceau ca odaia să pară ceva mai mică, însă Rand tot se simţea ca într-o grotă. Pietrele întunecate de pe jos erau mari şi neregulate, dar netede, iar pereţii cenuşii păreau din stâncă. Grinzile din tavan, deşi tăiate grosolan, aduceau cu nişte rădăcini enorme.

În afară de scaunul cu spătar înalt din faţa tribunei pe care stătea Verin şi jilţurile masive ale Fruntaşilor, nu mai era nici o altă mobilă în încăpere. Femeia Ogier de la mijlocul tribunei stătea pe un jilţ puţin mai ridicat decât celelalte; la stânga ei erau trei bărbaţi cu barbă, îmbrăcaţi în haine lungi şi largi, iar la dreapta ei – trei femei în rochii asemănătoare cu a ei, brodate de la gât până la poale cu cârcei de viţă-de-vie şi flori. Toţi aveau feţe zbârcite şi părul alb, chiar şi la urechi şi emanau o puternică impresie de demnitate.

Hurin căscă gura, iar Rand se trezi şi el zgâindu-se. Nici măcar Verin nu se putea măsura cu înţelepciunea oglindită în ochii mari ai Fruntaşilor, nici Morgase nu i-ar fi întrecut în autoritate, nici Moiraine în seninătate. Ingtar fu primul care făcu o plecăciune, cât se poate de ceremonioasă, în timp ce restul parcă prinseseră rădăcini.

— Eu sunt Alar, zise femeia Ogier din jilţul cel înalt după ce se aşezară în cele din urmă lângă Verin, sunt prima dintre Fruntaşii din *steddingul* Tsofu. Verin ne-a spus că aveţi nevoie să treceţi prin Poarta de Taină de aici. Cornul lui Vaiere este un lucru însemnat, însă, de mai bine de o sută de ani, noi nu am dat voie nimănui să apuce pe Căile de Taină. Nici noi, nici Fruntaşii din alte *steddinguri.*

— Voi găsi Cornul, spuse Ingtar mânios. Trebuie. Dacă nu vă învoiţi să ne lăsaţi să trecem prin Poarta de taină... Tăcu în clipa în care Verin se uită la el, dar chipul îi rămase încruntat.

Alar zâmbi.

— Nu te repezi aşa. Voi, oamenii, nu staţi niciodată să cugetaţi. Nu te poţi încrede decât în judecăţile făcute în tihnă. Surâsul i se stinse, făcând loc gravităţii, însă glasul îi era tot liniştit. Primejdiile de pe Căile de Taină nu pot fi înfruntate cu o sabie în mână, nu când vine vorba de Aieli şi de troloci. Trebuie să vă spun că, dacă porniţi pe Căile de Taină, nu

numai că puteţi înnebuni sau muri, dar vă primejduiţi până şi sufletele.

— Am văzut Vântul Negru, zise Rand, iar Mat şi Perrin încuviinţară. Nu puteau părea nerăbdători să mai treacă odată prin aşa ceva.

— O să merg după Corn până la Shayol Ghul, dacă e nevoie, spuse Ingtar cu hotărâre. Hurin dădu din cap, ca şi cum încuviinţa vorbele lui Ingtar.

— Adu-l pe Trayal, porunci Alar.

Juin, care rămăsese lângă uşă, se înclină şi plecă.

— Nu e destul, îi zise lui Verin, să auziţi ce se poate întâmpla. Trebuie să vedeţi, să simţiţi cu inima.

Până la întoarcerea lui Juin se lăsă o tăcere supărătoare, care deveni şi mai stânjenitoare când acesta veni însoţit de două femei Ogier, care îl sprijineau pe un Ogier de vârstă mijlocie, cu barba neagră, care mergea târşâit, de parcă nu ştia cum să se servească de picioare. Pielea îi atârna pe chip nu i se citea nimic, iar ochii mari erai goi; nu clipea dar nici nu se holba nici nu privea la ceva anume, ci părea să nu vadă nimic în jur. Una dintre femei şterse cu blândeţe saliva care i se prelingea din colţul gurii, îl apucară de braţe ca să îl facă să se oprească; picioarele lui merseră înainte, şovăi, apoi rămase pe loc. Părea la fel de mulţumit şi când stătea în picioare, şi când mergea – sau, mai bine zis, se sinchisea la fel de puţin.

— Trayal a fost unul din ultimii Ogieri care au umblat pe Căile de Taină, spuse Alar încetişor. A ieşit de acolo aşa cum îl vedeţi. Vrei să-l atingi, Verin?

Verin se uită lung la ea, apoi se ridică şi se îndreptă spre Trayal. Acesta nu făcu nici o mişcare când femeia Aes Sedai îşi puse mâinile pe pieptul lui lat, nici măcar nu părea să-şi dea seama că este atins. Verin scoase un şuierat şi se trase iute înapoi, privindu-l, apoi se întoarse spre Fruntaşi.

— E... gol. Trupul trăieşte, dar înăuntru nu mai e nimic. Nimic. Toţi Fruntaşii arătau cumplit de abătuţi.

— Nimic, zise una din femeile de la dreapta lui Alar. În ochii ei părea să se fi adunat toată durerea pe care Trayal nu o mai putea simţi. Nici minte. Nici suflet. Din Trayal nu a mai

rămas decât trupul.

— Era un Descântător iscusit, oftă unul dintre bărbaţi.

Alar făcu un semn, iar cele doua femei îl întoarseră pe Trayal ca să îl scoată afară; trebuiră să îl târască puţin înainte să înceapă să păşească.

— Ştim ce primejdii trebuie să înfruntăm, spuse Verin. Dar trebuie să mergem după Cornul lui Vaiere.

Alar dădu din cap.

— Cornul lui Vaiere. Nici nu ştiu ce e mai rău – că e în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat sau că a fost găsit. Se uită pe rând la toţi Fruntaşii; fiecare dădu din cap, iar unul dintre bărbaţi îşi mângâie mai întâi barba, cufundat în gânduri. Foarte bine. Verin mi-a zis că nu e vreme de pierdut. O să vă duc eu însămi până la Poarta de taină. Rand era pe jumătate uşurat, pe jumătate speriat. Alar adaugă: Aveţi cu voi un tânăr Ogier. Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, din *steddingul* Shangtai. E departe de casă.

— Avem nevoie de el, se grăbi Rand să spună. Se opri o clipă, văzând privirile mirate ale Fruntaşilor şi ale lui Verin, apoi continuă cu încăpăţânare. Avem nevoie de el. Şi el vrea să meargă cu noi.

— Loial e prietenul nostru, zise şi Perrin, chiar atunci când Mat spuse: Nu ne stă în drum şi îşi poartă singur de grijă. Amândoi păreau stingheriţi de privirile Fruntaşilor, însă nu dădură înapoi.

— Din ce pricină n-ar putea veni cu noi? întrebă Ingtar. Cum zice şi Mat, îşi poartă singur de grijă. Nu ştiu să avem nevoie de el, dar dacă vrea să vină, de ce?...

— Avem nevoie de el, îl întrerupse Verin. Puţini mai cunosc Căile de Taina, însă Loial a citit despre ele. Poate desluşi Călăuzirile.

Alar îi privi pe fiecare în parte, după care îşi aţinti ochii asupra lui Rand.

— Verin spune că eşti *ta'veren,* sfârşi ea prin a zice, şi simt asta. Ceea ce înseamnă că eşti într-adevăr un *ta'veren* puternic, căci la noi aceste Haruri sunt din ce în ce mai slabe. L-ai atras pe Loial, fiul lui Arent fiul lui Halan, în *ta'maral'ailen,* Nodul pe care îl ţese Pânza în jurul tău?

— Eu... eu nu vreau decât sa găsesc Cornul şi... Rand nu îşi termina vorba. Alar nu pomenise de pumnalul lui Mat. Nu ştia dacă Verin le povestise Fruntaşilor sau păstrase tăcerea. E prietenul meu.

— Prietenul tău, spuse Alar. După noi, e foarte tânăr. Şi tu eşti tânăr, însă tu eşti *ta'veren.* Va trebui să ai grijă de el şi, după ce se termină, vei căuta să ajungă cu bine acasă, în *steddingul* Shangtai.

— Aşa voi face, zise Rand. Părea o făgăduinţă, un jurământ.

— Atunci să mergem la Poartă.

Loial se ridică în picioare când îi văzu apropiindu-se, cu Alar şi Verin în frunte. Ingtar îşi trimise pe Hurin după Uno şi ceilalţi soldaţi. Loial se uită pe furiş la Alar, apoi rămase în urmă cu Rand. Femeile Ogier care îl tot priviseră se făcuseră nevăzute.

— Au zis ceva Fruntaşii despre mine? A?... Privi spatele lat al lui Alar, care tocmai îi poruncea lui Juin să aducă animalele. Porni împreună cu Verin înainte ca Juin să îşi termine plecăciunea şi se înclină spre femeia Aes Sedai, ca să îi vorbească în şoaptă.

— I-a spus lui Rand să aibă grijă de tine, îi zise Mat lui Loial pe un ton solemn şi să te ducă acasă ca pe un copil. Nu înţeleg de ce nu vrei să rămâi aici şi să te însori.

— A zis că poţi merge cu noi. Rand îi aruncă lui Mat o căutătură ameninţătoare, care îl făcu pe acesta să chicotească. Părea ciudat să vezi un zâmbet pe chipul acela scofâlcit. Loial învârtea în mâna un fir de ochii-păsăruicii. Ai fost să culegi flori? îl întrebă Rand.

— Mi-a dat-o Erith. Se uita cum se roteau petalele albe. E foarte drăguţă, chiar dacă Mat nu îşi dă seama.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să mergi cu noi?

Loial tresări.

— Ce? A, nu. Adică ba da, vreau să merg. Mi-a dat o floare. Atâta tot. Scoase o carte din buzunar şi puse floarea sub copertă. Când o vâri la loc, murmură ca pentru sine: Şi a zis că sunt chipeş. Mat scoase un fluierat, se luă cu mâinile de burtă şi porni mai departe împleticindu-se; Loial se înroşi.

Pai... ea a zis aşa, nu eu.

Perrin îi dădu câteva castane lui Mat.

— Lui Mat nu i-a zis nimeni niciodată că e chipeş. Te invidiază.

— Nu-i adevărat, spuse deodată Mat, îndreptându-şi spatele. Neysa Ayellin crede că sunt chipeş. Mi-a spus-o de mai multe ori.

— Neysa e drăguţă? întrebă Loial.

— Are o faţă ca de capră, zise Perrin cu blândeţe. Mat se înecă încercând să se împotrivească. Rand rânji. Neysa Ayellin era aproape la fel de frumoasa ca Egwene. Iar acum era aproape ca pe vremuri, aproape ca atunci când erau acasă şi se tot necăjeau unul pe altul, râdeau şi se înţepau.

Străbătură oraşul; Ogierii îi salutau pe Fruntaşi, înclinându-se sau făcând o reverenţă şi se uitau curioşi la oameni. Totuşi, faţa încremenită a lui Alar nu lăsa pe nimeni să se oprească din drum ca să îi vorbească. Singurul lucru care arăta că ieşiseră din oraş era lipsa movilelor; erau Ogieri prin preajmă, fie cercetând copacii, fie lucrând cu răşină, ferăstraie sau topoare acolo unde erau crengi uscate sau unde copacii aveau nevoie de mai multă lumină. Îşi făceau treaba aproape drăgăstos.

Juin li se alătură, aducându-le caii de căpăstru, iar Hurin se apropie şi el, împreuna cu Uno, cu ceilalţi soldaţi şi cu animalele de povară. Alar făcu semn cu degetul şi spuse:

— Acolo e. Glumele conteniră. Rand era nedumerit. Fireşte că Poarta era Afară din *stedding* – Căile de Taină fuseseră începute folosind Puterea Supremă şi, deci, nu ar fi putut fi făcute înăuntru – dar nimic nu arăta că trecuseră acel hotar. Apoi băgă de seamă că era o deosebire; impresia aceea de deznădejde dispăruse. Se înfioră. *Saidinul* era din nou acolo, aşteptându-l.

Alar îi conduse pe lângă un stejar înalt, într-o poieniţă în care era lespedea mare a Porţii de taină, cu partea din faţă meşteşugit împodobită cu cârcei de viţă-de-vie şi tot felul de frunze. La marginea poieniţei Ogierii construiseră un parmaclâc scund din piatră, ce părea să fi crescut din pământ, care aducea cu un cerc format din rădăcini. La

vederea lui, Rand se simţi tulburat. Îşi dădu apoi seama că rădăcinile semănau cu cele de muri şi de măceşi, de iederă otrăvitoare – nimeni n-ar fi vrut să se atingă de aşa ceva. Alar se opri în faţa parmaclâcului.

— E pus ca să-i alunge pe cei care ajung aici. Nu că asta s-ar întâmpla prea des. Eu nu o să trec peste el. Dar voi puteţi. Juin nu se apropie nici ea; îşi tot ştergea mâinile de pieptul hainei şi se ferea să se uite la Poarta de taină.

— Mulţumesc, îi spuse Verin. Ne este de mare trebuinţă, altminteri nu te-aş fi rugat.

Rand se încordă când femeia Aes Sedai paşi peste parmaclâc şi se îndreptă spre Poarta de taină. Loial trase adânc aer în piept şi mormăi ceva. Uno şi ceilalţi soldaţi se foiră în şa şi slăbiră săbiile în teacă. Săbiile nu aveau să le fie de nici un ajutor pe Căile de Taină, însă măcar se puteau amăgi că sunt pregătiţi. Doar Ingtar şi Verin păreau liniştiţi; chiar şi Alar îşi apucă fusta cu amândouă mâinile.

Verin smulse frunza de *Avendesora,* iar Rand se aplecă în faţă. Se simţea îmboldit să se cufunde în hău, să fie în locul de unde putea atinge *saidinul,* dacă era nevoie.

Frunzele cioplite tremurară în bătaia vântului nesimţit; în mijloc apăru o deschizătură, iar cele două jumătăţi ale lespezii începură să se deschidă.

Rand stătea cu ochii aţintiţi asupra Porţii. Înăuntru nu era nici o reflectare argintie, mată, ci doar beznă.

— Închide-o! strigă el. Vântul Negru! Închide-o!

Verin privi Poarta, uluită, apoi aruncă frunza cu trei foi înapoi printre feluritele frunze de pe lespede; frunza rămase unde o pusese, iar femeia Aes Sedai se dădu înapoi. De îndată ce frunza de *Avendesora* fu la locul ei, Poarta de taină începu să se închidă. Deschizătura dispăru, cârceii de viţă-de-vie şi frunzele se contopiră, ascunzând Vântul Negru. Poarta era din nou o lespede de piatră, dar o lespede ce părea aproape vie.

Alar răsufla anevoie.

— *Machin Shin.* Atât de aproape.

— N-a încercat să iasă, zise Rand. Juin încercă să spună ceva, dar vorbele îi rămaseră în gât.

— Ţi-am mai zis că Vântul Negru este creatura Cailor de Taină, spuse Verin. Nu se poate depărta de ele. Glasul îi era liniştit, dar tot îşi ştergea mâinile de fustă. Rand deschise gura, apoi se răzgândi. Şi totuşi, continuă ea, mă întreb de ce era aici. Mai întâi în Cairhien, acum aici. Mă mir. Se uită pieziş la Rand, care tresări. Verin îşi luase atât de iute ochii de la el încât nu credea să fi băgat cineva de seamă, însă lui Rand i se părea că vedea o legătură între el şi Vântul Negru.

— N-am auzit niciodată ca *Machin Shin* să aştepte să se deschidă o Poartă, spuse Alar. Întotdeauna rătăcea pe Căile de Taină. Dar a trecut multă vreme şi poate că i s-a făcut foame şi speră să dea peste cineva care intră pe Poartă fără să fie atent. Verin, e limpede că nu puteţi folosi Poarta asta. Şi, chiar ştiind că v-ar fi fost de mare trebuinţă, nu pot spune că îmi pare rău. Căile de Taină sunt acum ale Umbrei.

Rand se încruntă. „E oare cu putinţă să mă urmărească pe mine?” Erau prea multe întrebări. Izbutise Padan Fain să îi poruncească Vântului Negru? Verin spunea că aşa ceva era imposibil. Şi de ce ar fi încercat Fain să îl oprească, după ce îi ceruse să meargă după el? Era convins de un singur lucru: că mesajul era adevărat. Trebuia să ajungă la Capul Toman. Şi de ar fi găsit a doua zi Cornul lui Vaiere şi pumnalul lui Mat ascunse sub o tufă, tot trebuia să se ducă acolo.

Verin era adâncită în gânduri. Mat se aşezase pe parmaclâc şi îşi ţinea capul în mâini, iar Perrin se uita la el, îngrijorat. Loial părea uşurat că nu pot folosi Poarta de taină şi ruşinat de uşurarea pe care o simţea.

— Nu mai avem ce face aici, grăi Ingtar. Verin Sedai, te-am urmat, deşi nu eram de acord cu dumneata, dar nu pot merge mai departe. O să mă întorc la Cairhien. Barthanes ştie unde au plecat Iscoadele Celui Întunecat şi voi găsi o cale de a-l face să-mi spună.

— Fain a plecat spre Capul Toman, zise Rand, cu istovire în glas. Şi unde s-a dus, acolo sunt şi Cornul lui Vaiere, şi pumnalul.

— Probabil... Perrin ridică din umeri; nu avea prea multă tragere de inimă. Putem încerca să intram pe o altă Poartă. Dintr-un alt *stedding.*

Loial îşi mângâie bărbia şi vorbi repede, ca şi cum voia să uite cât de uşurat fusese că aici nu izbândiseră.

— *Steddingul* Cantoine e lângă Râul Iralell, iar *steddingul* Taijing e la răsărit de el, în Osia Lumii. Însă Poarta de taină din Caemlyn, unde era desişul, este mai aproape. Iar cea mai apropiata este cea din desişul din Tar Valon.

— Mă tem că, indiferent ce Poartă alegem, o să dăm din nou peste *Machin Shin,* spuse Verin, cu o privire pierdută. Alar se uită întrebător la ea, însă femeia Aes Sedai nu mai zise nimic cu voce tare. În schimb, mormăi ca pentru sine, scuturând din cap de parcă se mustra singură.

— Avem nevoie, spuse Hurin sfios, de una din Porţile acelea de trecere. O privi pe Alar, apoi pe Verin şi, cum nici una nu îi zise să tacă, continuă, pe un ton din ce în ce mai încrezător. Domniţa Selene spunea că, în vremurile de demult, Aes Sedai au cercetat lumile acelea şi aşa au ştiut cum să clădească aceste Căi de taină. Şi locul în care eram... ne-a luat cu două zile mai puţin să străbatem o sută de leghe. Dacă am putea folosi o Piatră de trecere ca să intram în lumea aceea, sau într-una asemănătoare, nu ne-ar lua mai mult de o săptămână sau două să ajungem până la Oceanul Aryth şi ne-am putea întoarce drept la Capul Toman. Poate că nu ar fi la fel de iute ca pe Căi, însă precis e mai rapid decât să o luăm călare spre apus. Ce zici, Senior Ingtar? Senior Rand?

Verin fu cea care îi răspunse.

— Am putea face ce spui, amuşinarule, dar, fie că sperăm să nu mai dăm peste *Machin Shin* când deschidem Poarta, fie că sperăm să găsim o Piatră de trecere, e totuna. Cea mai apropiată Piatră pe care o ştiu e în Pustiul Aiel. Fireşte, am putea să ne întoarcem la Pumnalul Ucigaşului-de-Neam, dacă dumneata, sau Rand, sau Loial, crezi că am putea găsi din nou Piatra aceea.

Rand se uită la Mat. Prietenul lui ridicase capul, plin de nădejde, când auzise vorbindu-se despre Pietre. Câteva săptămâni, aşa zisese Verin. Dacă porneau călare spre apus, Mat nu avea să mai ajungă la Capul Toman.

— Ştiu eu unde e, spuse Rand, fără tragere de inimă. Se

simţi ruşinat. „Mat e pe moarte, Cornul lui Vaiere e în mâinile Iscoadelor Celui Întunecat, Fain va face rău celor din Emond's Field dacă nu mergi după el, iar ţie ţi-e teamă să conduci Puterea. O dată la plecare şi o dată la întoarcere. N-o să înnebuneşti din atâta lucru." Ceea ce îl speria cu adevărat era acea nerăbdare pe care o simţea la gândul că va conduce din nou Puterea, că va curge prin el, că va fi din nou viu.

— Nu înţeleg, zise Alar încetişor. Pietrele de Trecere n-au mai fost folosite din Vârsta Legendelor. Nu credeam că mai e cineva care să ştie să se servească de ele.

— Femeile din Ajah Brună ştiu multe lucruri, spuse Verin sec, iar eu ştiu cum să mă slujesc de Pietre.

Alar dădu din cap a încuviinţare.

— În Turnul Alb există cu adevărat minuni la care nici nu visăm. Dar, dacă ştii cum să te slujeşti de Pietrele de Trecere, nu e nevoie să vă duceţi până la Pumnalul Ucigaşului-de-Neam. E una nu departe de aici.

— Roata ţese după cum îi e voia, iar în Pânză găsim tot ce ne este trebuincios. Privirea pierdută dispăru cu totul de pe chipul lui Verin. Du-ne acolo, spuse ea vioaie. Deja am irosit mult timp.

CAPITOLUL 37

Ce ar putea exista...

Conduşi de Alar, care mergea cu paşi maiestuoşi, se îndepărtară de Poartă; Juin părea cât se poate de nerăbdător să o lase în urmă. Mat, cel puţin, era bucuros, iar Hurin părea şi el încrezător, cât despre Loial, el părea mai degrabă îngrijorat de faptul că Alar s-ar putea răzgândi decât de altceva. Rand îl trăgea pe Roşcat de căpăstru, fără să se grăbească. Nu credea că Verin chiar voia să folosească ea însăşi Piatra.

Coloana de piatră cenuşie se ridica lângă un fag înalt de o sută de picioare şi gros de patru paşi; înainte să vadă Falnicii Copaci, Rand s-ar fi minunat de mărimea lui. Aici nu era nici un fel de parmaclâc, doar câteva flori sălbatice care îşi iţeau capul printre frunzele de pe jos. Poarta de Trecere era roasă de vreme, însă semnele de pe ea se mai desluşeau încă.

Soldaţii călare se răsfirară, formând un cerc în jurul Pietrelor şi al celor care nu erau pe cai.

— Am pus-o în picioare, spuse Alar, când am găsit-o, acum mulţi ani, dar nu am mutat-o din loc. Părea... că... nu voia să fie mutată din loc. Se duse la Piatră şi puse mâna pe ea. Am socotit-o întotdeauna un simbol a ceea ce s-a pierdut, a ceea ce a fost uitat. În Vârsta Legendelor, putea fi cercetată şi cumva înţeleasă. Acum, pentru noi, nu e decât o bucată de stâncă.

— Ceva mai mult decât atât, nădăjduiesc. Verin părea să nu aibă astâmpăr. Alar, îţi mulţumesc pentru ajutor. Iartă-ne că te părăsim fără prea multă ceremonie, dar Roata nu aşteaptă pe nimeni. Cel puţin nu vom mai tulbura liniştea *steddingului* dumitale.

— I-am chemat înapoi pe zidarii din Cairhien, zise Alar, însă tot auzim ce se petrece în lumea de Afară. Dragoni falşi. Marele Alai plecat pe urmele Cornului. Auzim şi trece pe lângă noi. Nu cred că Tarmon Gai'don va trece pe lângă noi sau ne

va lăsa în pace. Drum bun, Verin Sedai. Drum bun tuturor şi fie ca mâna Creatorului să vă ocrotească. Juin. Se opri doar cât să arunce o privire spre Loial şi o ultima căutătură dojenitoare lui Rand, după care cei doi Ogieri dispărură printre copaci.

Se auzi scârţâitul şeilor când soldaţii se foiră. Ingtar privi la cercul pe care îl formaseră.

— Chiar este nevoie, Verin Sedai? Şi dacă ar fi cu putinţă... Nici măcar nu ştim dacă Iscoadele Celui Întunecat au dus într-adevăr Cornul la Capul Toman. Eu tot cred că îl pot face pe Barthanes...

— Dacă nu putem fi siguri, spuse Verin blând, întrerupându-l, atunci Capul Toman e un loc la fel de bun ca oricare altul. Te-am auzit de mai multe ori zicând că ai merge până la Shayol Ghul ca să iei Cornul. Acum dai înapoi, din pricina asta? Arătă spre Piatra de sub copacul cu scoarţa netedă.

Ingtar se încăpăţână:

— Nu dau înapoi de la nimic. Du-ne la Capul Toman sau la Shayol Ghul. Dacă la capăt se afla Cornul lui Vaiere, te voi urma.

— Aşa e bine, Ingtar. Rand, tu ai folosit mai de curând o Piatră de trecere decât mine. Vino. Îi făcu semn să se apropie, iar Rand veni, cu Roşcatul de căpăstru, până la Piatră.

— Te-ai mai slujit de o Piatră de trecere? Aruncă o privire peste umăr ca să se încredinţeze că nu îl putea auzi nimeni. Atunci nu vrei s-o fac eu. Ridică din umeri, uşurat.

Verin se uită blând la el.

— Nu am folosit niciodată o Piatră de Trecere, de asta am zis că tu ai făcut asta mai de curând decât mine. Îmi cunosc foarte bine limitele. Aş fi nimicită înainte să apuc să conduc destulă Putere cât să pun în mişcare o Piatră de trecere. Însă ştiu câte ceva despre ele. Aşa că îţi pot fi un pic de ajutor.

— Dar eu nu ştiu nimic. Dădu ocol Pietrei, uitându-se la ea de sus până jos. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este semnul pentru lumea noastră. Mi l-a arătat Selene, dar nu-l văd aici.

— Fireşte că nu. Nu apare pe Pietrele din lumea noastră; semnele acestea te călăuzesc pe drumul spre lumea noastră.

Clătină din cap. Ce n-aş da să vorbesc cu fata asta a ta. Sau, încă şi mai bine, să pot ţine în mână cartea ei. Se crede că la Frângerea Lumii au fost distruse toate exemplarele din *Oglinzile Roţii.* Serafelle îmi spune mereu că sunt mai multe cărţile socotite pierdute decât cele pe care mă pot aştepta să le găsesc. Ei, n-are rost să ne gândim la ceea ce nu ştiu. Ştiu totuşi câteva lucruri. Semnele din partea de sus a Pietrei reprezintă lumile. Nu sunt toate Lumi care ar putea exista, de bună seamă. Se pare că nu fiecare Piatră duce spre toate lumile, iar în Vârsta Legendelor Aes Sedai credeau că existau lumi posibile spre care nu ducea nici o Piatră. Nu vezi nimic care să îţi aducă aminte de ceva?

— Nimic. Dacă ar fi găsit semnul potrivit, s-ar fi putut folosi de el ca să dea de urma lui Fain şi a Cornului, ca să îl salveze pe Mat, ca să îl oprească pe Fain să facă rău celor din Emond's Field. Dacă ar fi găsit semnul, ar fi trebuit să atingă *saidinul.* Voia să-l salveze pe Mat şi să-l oprească pe Fain, dar nu voia să atingă *saidinul.* Îi era teamă să conducă Puterea şi, în acelaşi timp, râvnea la ea ca un înfometat după mâncare. Nu-mi aduc aminte nimic.

Verin oftă.

— Semnele de jos reprezintă Pietre din alte locuri. Dacă ştii ce trebuie făcut, ne-ai putea duce, nu la această Piatra într-o altă lume, ci la una din celelalte de acolo sau chiar la una de aici. Era ceva asemănător cu Plutirea, cred, dar cum nimeni nu-şi mai aminteşte cum să Plutească, nimeni nu-şi mai aminteşte ce trebuie făcut. Încercând pur şi simplu ai putea să ne distrugi pe toţi. Arătă spre două linii ondulate paralele care se încrucişau cu o altă linie şerpuitoare, în partea de jos a coloanei. Asta reprezintă o Piatră de la Capul Toman. E una dintre cele trei Pietre ale căror semne le cunosc; una dintre cele trei pe care le-am văzut. Şi, după ce am fost prinsă în zăpezile de pe Munţii de Negură şi am îngheţat străbătând Şesul Almoth, nu am aflat nimic. Joci zaruri sau cărţi, Rand al'Thor?

— Mat joacă. De ce?

— Da. Bine, atunci o să-l lăsăm pe el. Cunosc şi semnele astea. Merse cu degetul pe marginea unui dreptunghi în care

erau opt forme cioplite, foarte asemănătoare, un cerc şi o săgeată; în patru dintre ele săgeata era închisă în cerc, iar în celelalte patru, vârful săgeții străpungea cercul. Săgeţile arătau spre stânga, dreapta, în sus şi în jos şi în jurul fiecărui cerc era o dungă diferită care, după părerea lui Rand, era un fel de scriere, deşi într-o limbă pe care nu o cunoştea – linii răsucite care se preschimbau dintr-odată în nişte cârlige zimţate, apoi se învălureau din nou.

— Cel puţin ştiu asta, continuă Verin. Fiecare reprezintă o lume; lumile au fost cercetate şi aşa au apărut Căile de Taină. Acestea nu sunt toate lumile studiate, ci doar acelea ale căror semne le cunosc eu. Aici trebuie mers la noroc. Nu ştiu cum e nici una din lumile astea. Se crede că există lumi unde un an e cât o zi aici şi altele în care o zi e cât un an aici. Se zice că sunt lumi în care până şi aerul te poate ucide şi lumi în care aproape nimic nu are consistenţă. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă am ajunge într-o astfel de lume. Trebuie să alegi. După cum spunea tatăl meu, e vremea să dai cu zarul.

Rand se zgâi la ea, scuturând din cap.

— Am putea muri cu toţii, indiferent ce aleg.

— Nu te încumeţi? Pentru Cornul lui Vaiere? Pentru Mat?

— De ce ţii cu atâta înverşunare la asta? Nici măcar nu ştiu dacă pot s-o fac. Nu... nu merge de fiecare dată când încerc. Ştia că nu se apropiase nimeni, dar tot se uită în jur. Toţi aşteptau în jurul Pietrei, dar destul de departe cât să nu poată trage cu urechea. Câteodată *saidinul* e acolo. Îl simt, dar nu-l pot atinge, e ca şi cum ar fi pe lună. Şi, chiar de ar merge, dacă ajungem într-un loc în care nu putem respira? Cum o să-i fie asta de folos lui Mat? Cum o să punem mâna pe Corn?

— Eşti Dragonul Renăscut, spuse Verin cu glas scăzut. Da, ai putea muri, însă nu cred că Pânza te va lăsa să mori până când nu termină cu tine. Şi apoi, Umbra s-a aşternut asupra Pânzei şi cine ştie ce urmări poate avea acest lucru? Nu poţi decât să-ţi urmezi ursita.

— Eu sunt Rand al'Thor, mormăi el. Nu sunt Dragonul Renăscut. Şi nu vreau să fiu un fals Dragon.

— Eşti ceea ce eşti. Vrei să alegi sau vrei să stai aici până moare prietenul tău?

Rand îşi auzi dinţii scrâşnind şi se căzni să îşi descleşteze fălcile. Semnele nu îi spuneau nimic. Scrierea semăna cu râcâiturile unei găini. În cele din urmă, alese un semn, cu săgeata spre stânga, căci arăta spre Capul Toman, o săgeată care străpungea cercul, căci se eliberase, cum îşi dorea şi el. Îi venea să râdă. Nişte lucruri atât de neînsemnate pe care îşi jucau vieţile.

— Apropiaţi-vă, le porunci Verin celorlalţi. E mai bine să fiţi în preajmă. Se supuseră, şovăind. E vremea să începem, spuse ea.

Îşi dădu la o parte mantia şi puse mâinile pe coloană, dar Rand văzu că se uita la el cu colţul ochiului. Auzea cum oamenii tuşesc şi îşi dreg glasul de tulburare, auzi cum Uno îl blestema pe unul care rămăsese în urmă, o glumă de-a lui Mat, pe Loial care se înecase. Se cufundă în hău.

Era atât de uşor acum. Flacăra mistui teama şi sentimentele şi dispăru aproape înainte să fi apucat să se gândească la ea. Dispăru, lăsând în urma doar golul şi *saidinul* care strălucea, îngreţoşător, chinuitor, ispititor. Se întinse să-l apuce şi *saidinul* pătrunse în el, îl aduse la viaţă. Nu se mişca deloc, dar se simţea ca şi cum s-ar fi cutremurat de la iureşul Puterii Supreme prin el. Semnul luă naştere singur, o săgeată care străpungea un cerc, plutind dincolo de hău, la fel de tare ca piatra în care era cioplit. Lăsă Puterea Supremă să curgă prin el până la semn.

Semnul pâlpâi, licări.

— Se întâmplă ceva, spuse Verin. Ceva...

Lumea licări.

Zăvorul de fier se învârtea pe podeaua casei, iar Rand scăpă din mână ceainicul fierbinte când o siluetă uriaşă cu coarne de berbec se ivi în uşă din întunericul Nopţii Iernii.

— Fugi! strigă Tam. Sabia luci, iar trolocul se prăvăli la pământ, însă îl trase şi pe Tam cu el când căzu.

În dreptul uşii erau acum mai mulţi – siluete în zale negre, cu feţe omeneşti strâmbate de râturi, ciocuri şi coarne, cu

săbii curios curbate care îl împungeau pe Tam când încerca să se ridice în picioare, cu topoare cu vârf de metal, cu lamele înroşite de sânge.

— Tată! ţipă Rand. Scoţând cuţitul de la cingătoare din teacă, se aruncă peste masă ca să-şi ajute tatăl şi scoase un urlet când prima sabie îi sfredeli pieptul.

Gura i se umplu de sânge şi o voce îi şopti în cap: „Am câştigat din nou, Lews Therin.”

Licăr.

Rand se căzni să ţină semnul, auzind slab glasul lui Verin.

— ...Nu e...

Puterea veni ca un puhoi.

Licăr.

Rand era fericit după ce se căsătorise cu Egwene şi încercase să nu se lase stăpânit de părerile de rău, atunci când se gândea că ar fi putut fi altceva, că ar fi putut fi mai mult decât atât. Veştile despre lumea de afară soseau în Emond’s Field odată cu neguţătorii ambulanţi şi cu marii neguţători veniţi să cumpere lână şi tutun; se vorbea mereu de alte şi alte necazuri, de războaie şi falşi Dragoni peste tot. Fusese un an în care nici marii neguţători, nici neguţătorii ambulanţi nu ajunseseră în Emond’s Field, iar în anul următor aduseră vestea că oştirile lui Artur Aripă-de-Şoim se întorseseră, sau cel puţin urmaşii celor care plecaseră. Se spunea că toate vechile neamuri pieriseră, iar noii cârmuitori ai lumii, care în bătăliile lor se serviseră de femei Aes Sedai înlănţuite, dărâmaseră Turnul Alb şi presăraseră cu sare locul unde fusese odinioară Tar Valon. Nu mai erau femei Aes Sedai.

Pentru oamenii din Ţinutul celor Două Râuri asta nu avea mare importanţă. Grâul tot trebuia semănat, oile tunse, mieii îngrijiţi. Tam avu parte de nepoţi şi nepoate pe care să îi legene pe genunchi înainte să se ducă să se odihnească lângă soţia lui, iar casa veche se înnoi cu alte camere. Egwene deveni Meştereasă şi cei mai mulţi ziceau că era chiar mai iscusită decât fusese cea dinaintea ei, Nynaeve al’Mera. Era

cu atât mai bine, căci leacurile care făceau minuni la ceilalţi de-abia izbuteau să îl ţină pe Rand în viaţă şi să alunge boala care părea să îl ameninţe tot timpul. Deveni din ce în ce mai posac şi furios pentru că lucrurile nu trebuiau să stea aşa. Egwene era tot mai speriată când se mânia Rand, căci uneori, în clipele cele mai negre, se petreceau tot felul de ciudăţenii – furtuni cu tunete şi fulgere pe care nu le auzise când ascultase vântul, pârjoluri în pădure – dar îl iubea şi avea grijă de el, să nu-şi piardă minţile, deşi unii mormăiau că Rand al'Thor era nebun şi primejdios.

Când muri Egwene, Rand stătu ore în şir lângă mormântul ei, singur, cu lacrimile udându-i barba căruntă. Boala se întoarse şi îi mistui trupul; pierdu ultimele două degete de la mâna dreaptă şi unul de la mâna stângă, urechile îi arătau ca nişte cicatrice, iar oamenii murmurau că miroase a putreziciune. Era din ce în ce mai înnegurat.

Cu toate acestea, când sosiră veştile înfricoşătoare, toţi îl primiră în preajma lor. Trolocii şi Pieriţii şi alte lighioane neînchipuite se năpustiseră afară din Mana Pustiitoare, iar noii cârmuitori ai lumii erau pe cale să fie înfrânţi, în pofida puterilor pe care le stăpâneau. Aşa că Rand îşi luă arcul pe care abia dacă mai avea cu ce degete să îl mânuiască şi porni şchiopătând împreună cu cei care mărşăluiau spre miazănoapte, spre Râul Taren, bărbaţi din toate satele, de la toate fermele şi din toate colţurile ţinutului celor Două Râuri, cu arcuri, topoare, suliţe de înjunghiat mistreţii şi săbii care ruginiseră până atunci prin poduri. Rand avea şi el o sabie, cu un bâtlan pe lamă, pe care o găsise după moartea lui Tam, deşi habar nu avea cum să o folosească. Erau şi femei, fiecare purtând pe umăr ce armă găsise şi mărşăluind cot la cot cu bărbaţii. Unele râdeau, spunând că aveau impresia că mai făcuseră cândva asta.

Iar la Râul Taren oamenii din Ţinutul celor Două Râuri îi înfruntară pe cotropitori, şiruri nesfârşite de troloci conduşi de Pieriţi de coşmar sub o flamură neagră ca noaptea ce părea să înghită lumina. Rand văzu flamura şi crezu că iar îl cuprinsese nebunia, căci i se părea că de asta se născuse, ca să lupte împotriva acelei flamuri. Slobozi toate săgeţile,

folosindu-se de hău şi de toata dibăcia lui, fără să ia seama la trolocii care îşi croiau drum peste râu sau la bărbaţii şi femeile care mureau în jurul lui. Unul din aceşti troloci îl străpunse cu sabia, după care se afundă în salturi în Ţinutul celor Două Râuri, în căutare de sânge proaspăt. Şi cum stătea pe malul Tarenului, privind la cerul care părea să se întunece la amiaza, răsuflând din ce în ce mai încet, auzi un glas spunând: „Am câştigat din nou, Lews Therin.”

Licăr.

Cercul şi săgeata se preschimbară în nişte linii şerpuitoare, paralele, iar Rand încercă să le alunge.

Vocea lui Verin:

— ...Nu e bine. Ceva...

Puterea se dezlănţui.

Licăr.

Tam încercă să îl aline pe Rand când Egwene se îmbolnăvi şi muri cu doar o săptămână înainte de nuntă. Încercase şi Nynaeve, dar era ea însăşi zguduită căci, cu toată priceperea ei, habar n-avea ce o ucisese pe fată. Rand stătuse lângă casa lui Egwene cât timp aceasta fusese pe moarte şi nu părea să fie nici un loc în Emond’s Field unde să se poată duce şi să nu-i mai audă ţipetele. Ştia că nu mai poate rămâne în sat. Tam îi dădu o sabie cu pecetea bâtlanului şi, cu toate că nu îi explică prea multe despre cum un păstor din Ţinutul celor Două Râuri dobândise un asemenea lucru, îl învăţă pe Rand cum să se folosească de ea. În ziua în care plecă, Tam îi întinse o scrisoare care, spunea el, l-ar fi putut ajuta să intre în oştirea din Illian, apoi îl îmbrăţişă şi zise:

— N-am avut niciodată alt fiu şi nici nu mi-am dorit altul. Întoarce-te cu o nevastă, cum am făcut şi eu, dacă poţi, dar, oricum ar fi, întoarce-te.

În Baerlon însă i se furară banii şi scrisoarea şi mai că rămase fără sabie, apoi întâlni o femeie pe nume Min care îi spuse nişte lucruri atât de nebuneşti despre el însuşi încât plecă în cele din urmă din oraş ca să scape de ea. Până la urmă, peregrinările îl aduseră în Caemlyn, iar dibăcia în mânuirea sabiei îl făcu să dobândească un loc în Gărzile

Reginei. Se trezea câteodată uitându-se la Domniţa-Moştenitoare Elayne şi atunci îi trecea prin cap că lucrurile nu stăteau aşa cum ar fi trebuit, că viaţa lui s-ar fi cuvenit să fie alta. Elayne nu-i arunca nici o privire, fireşte; se mărită cu un prinţ din Tear, deşi nu părea fericită. Rand era un simplu soldat, odinioară păstor într-un mic sat atât de aproape de hotarul de la apus încât pe hărţi aproape că nici nu mai apărea ca parte din Andor. În plus, avea un renume prost, se zicea despre el că ar cădea pradă unor stări crâncene.

Unii spuneau chiar că e nebun şi în vremuri obişnuite probabil că nici măcar iscusinţa lui în mânuirea sabiei nu l-ar fi ferit să fie dat afară din Gărzile Reginei, însă vremurile nu erau defel obişnuite. Dragonii falşi apăreau precum ciupercile după ploaie. De fiecare dată când era prins unul, alţi doi se iveau ca din pământ, sau trei, până când fiecare neam fu sfâşiat de războaie. Iar Rand se simţea din ce în ce mai norocos, căci acum aflase taina nebuniei sale, o taină pe care ştia ca trebuia să o păstreze şi aşa şi făcu. Era în stare să conducă Puterea. Se găseau întotdeauna locuri, clipe într-o bătălie când puţină Putere, cât să nu bage nimeni de seamă în vâltoarea luptei, putea schimba mersul înfruntării. Uneori izbutea să conducă Puterea, alteori nu, dar cel mai adesea reuşea. Ştia că e nebun, însă nu se sinchisea. O boală devastatoare se abătu asupra lui, dar nici de asta nu îi păsa, şi nici pe ceilalţi nu-i supăra, căci sosise vestea că oştirile lui Artur Aripă-de-Şoim se întorseseră să ceară pământurile înapoi.

Rand era în fruntea a o mie de oameni când Gărzile Reginei traversară Munţii de Negură – nici nu se gândi să facă un ocol ca să vadă Ţinutul celor Două Râuri; acum rar se mai gândea la cele Două Râuri – şi comandă Gărzile când puţinii supravieţuitori se retraseră dincolo de munţi. Străbătu tot Andorul luptându-se, printre cete de pribegi, până când, în cele din urmă, ajunse în Caemlyn. Cei mai mulţi fugiseră deja din oraş şi mulţi sfătuiră soldaţii să se retragă şi de acolo, dar Elayne era acum Regina şi jurase că nu va pleca din Caemlyn. Nici nu se uita la chipul lui, acoperit de cicatrice, însă Rand nu putea să o părăsească, aşa încât, cu ceea ce mai rămăsese

din Gărzile Reginei, se pregăti să o apere pe Regina în timp ce oamenii ei fugeau.

Puterea veni la chemarea lui în timpul bătăliei pentru Caemlyn şi azvârli cu foc şi fulgere în năvălitori, despicându-le pământul sub picioare, dar iar simţi că se născuse pentru altceva. În ciuda strădaniilor lui, erau prea mulţi duşmani de oprit, iar printre ei erau şi oameni care conduceau Puterea. Un fulger îl aruncă pe Rand de pe zidul palatului; oasele i se frânseră, sângera şi, când îşi dădea ultima suflare, auzi o voce şoptind: „Am câştigat din nou, Lews Therin.”

Licăr.

Rand se forţă să păstreze hăul care tremura sub loviturile ca de ciocan ale lumii care licărea, să păstreze acel semn anume, dintre miile care alunecau fugărindu-se pe suprafaţa golului. Se forţă să păstreze un semn, oricare.

— ...Nu e bine! striga Verin.

Puterea era totul.

Licăr. Licăr. Licăr. Licăr. Licăr. Licăr.

Era soldat. Era păstor. Era cerşetor şi rege. Era fermier, Menestrel, marinar şi tâmplar. Se născuse, trăise şi murise Aiel. Murise nebun, murise putrezit, murise de boală, din întâmplare, de bătrâneţe. Fusese executat, iar mulţimile se bucuraseră la moartea lui. Spusese că este Dragonul Renăscut şi îşi fluturase flamura pe cer; fugise de Putere şi se ascunsese; trăise şi murise fără să ştie. Ani de zile se ţinuse departe de nebunie şi de boală; cedase între două ierni. Câteodată Moiraine venea şi îl lua din Ţinutul celor Două Râuri, singur sau împreună cu prietenii lui care supravieţuiseră Nopţii Iernii; alteori nu venea. Câteodată veneau alte femei Aes Sedai. Câteodată femei din Ajah Roşie. Egwene se căsători cu el. Egwene, cu chipul împietrit, purtând etola de Supremă Înscăunată, le călăuzise pe femeile Aes Sedai care îl domoliseră; Egwene, cu ochii în lacrimi, îi împlântase pumnalul în inimă, iar el, pe patul de moarte, îi mulţumi. Iubi şi alte femei, se căsători şi cu alte femei. Elayne, şi Min, şi o fată bălaie de fermier pe care o întâlnise în drum spre Caemlyn, femei pe care nu le mai văzuse înainte

să trăiască acele vieţi. O sută de vieţi. Mai multe. Atât de multe încât le pierduse şirul. Şi, la sfârşitul fiecărei vieţi, când îşi dădea sufletul, la ultima suflare, un glas îi şoptea la ureche: „Am câştigat din nou, Lews Therin.”

Licăr licăr.

Hăul se risipi, legătura cu *saidinul* se rupse, iar Rand căzu cu o bufnitură care l-ar fi lăsat fără suflare dacă nu ar fi fost deja pe jumătate amorţit. Simţi piatra aspră sub obraz, sub mâini. Era rece.

Îşi dădu seama că Verin se chinuia să se ridice în picioare. Auzi pe cineva vărsând şi îşi înălţă capul. Uno stătea în genunchi pe jos, ştergându-se la gură cu dosul palmei. Toată lumea era la pământ, iar caii aveau picioarele ţepene şi dârdâiau, dând ochii peste cap. Ingtar îşi scosese sabia şi strângea cu atâta putere plăselele încât lama tremura; privea în gol. Loial era întins pe jos, cu ochii mari de uimire. Mat se ghemuise, acoperindu-şi capul cu mâinile, iar Perrin îşi înfipsese degetele în faţa ca şi cum ar fi vrut să-şi smulgă din cap ceea ce văzuse. Nici soldaţii nu o duceau mai bine. Masema plângea, lacrimile îi brăzdau obrajii, iar Hurin privea în jur, ca şi cum ar fi căutat un loc unde să se ascundă.

— Ce?... Rand se opri ca sa înghită. Era culcat pe piatra zgrunţuroasă, roasă de vreme, pe jumătate îngropat în ţărână. Ce s-a întâmplat?

— Un talaz de Putere. Femeia Aes Sedai se ridică poticnit în picioare şi se înfăşură strâns în mantie, înfiorată. A fost ca şi cum am fi fost siliţi... Împinşi... Părea că vine de nicăieri. Trebuie să înveţi s-o stăpâneşti. Trebuie! Atâta Putere te poate preschimba în cenuşă!

— Verin, eu... Am trăit... Am fost... Băgă de seamă că piatra de sub el era rotundă. Piatra de Trecere. Iute, împleticindu-se, se sculă de jos. Verin, am trăit şi am murit de nu ştiu câte ori. De fiecare dată era altfel, dar tot eu eram. Tot eu.

— Liniile care unesc Lumile ce ar putea exista, făcute de cei ce cunoşteau Cifrele Haosului. Verin se cutremură; părea

că vorbeşte doar pentru sine. N-am auzit niciodată de aşa ceva, dar nu văd de ce nu ne-am fi putut naşte în lumile acelea, iar vieţile pe care să le fi trăit să fi fost cu totul altele. De bună seamă. Vieţi diferite pentru felurile diferite în care s-ar fi putut petrece lucrurile.

— Asta s-a întâmplat? Eu... noi... am văzut vieţile pe care le-am fi putut avea? „Am câştigat din nou, Lews Therin! Nu! Eu sunt Rand al'Thor!”

Verin se scutură şi se uită la el.

— Te miră faptul că viaţa ta ar putea fi alta dacă ai alege altceva sau dacă ţi s-ar întâmpla alte lucruri? Nu m-am gândit niciodată, însă... Important e că am ajuns aici. Chiar dacă nu aşa cum am fi nădăjduit.

— Unde suntem aici? întrebă el. Pădurea din *steddingul* Tsofu dispăruse şi în locul ei era acum un ţinut vălurit. Părea să fie o pădure nu departe de acolo, spre apus, şi câteva dealuri.

Când se adunaseră în jurul Pietrei în *stedding* soarele era sus pe cer, iar acum cobora spre asfinţit, pe cerul cenuşiu. Copacii din pâlcul de lângă ei erau fie desfrunziţi, fie aveau câteva frunze răzleţe, pline de culoare. Un vânt rece şuiera dinspre răsărit, învârtejind frunzele de pe jos.

— Capul Toman, spuse Verin. Aceasta este Piatra pe care venisem atunci să o vad. N-ar fi trebuit să încerci să ne aduci aici. Nu ştiu ce n-a mers bine – probabil că n-o să aflu nicio-dată – însă, judecând după copaci, ne apropiem de iarnă. Rand, n-am câştigat timp. Am pierdut timp. Aş zice ca ne-a luat cam patru luni să ajungem aici.

— Dar n-am...

— Trebuie să mă laşi să te călăuzesc. Nu pot să te învăţ nimic, e adevărat, în schimb poate că o să izbutesc să te împiedic să te omori singur – şi să ne omori şi pe noi – conducând prea multă Putere. Chiar de nu te omori, chiar dacă Dragonul Renăscut se stinge ca o lumânare, cine îl va înfrunta atunci pe Cel Întunecat? Nu mai stătu să-l audă din nou cârtind, ci se îndreptă spre Ingtar.

Ingtar tresări când îl atinse pe braţ şi se uită la ea disperat.

— Eu păşesc în Lumină, zise el cu glas răguşit. Voi găsi Cornul lui Vaiere şi voi distruge puterea din Shayol Ghul. Aşa voi face!

— Fireşte, spuse Verin cu blândeţe. Îi cuprinse capul în mâini, iar Ingtar trase adânc aer în piept, parcă revenindu-şi în simţiri. Doar că amintirea lucrurilor prin care trecuse i se mai citea încă în ochi. Uite. Asta o să-ţi facă bine. O să vad ce pot face şi pentru ceilalţi. S-ar putea să găsim din nou Cornul, dar drumul nu ne va fi defel mai uşor.

Merse la ceilalţi, oprindu-se puţin la fiecare; Rand se duse la prietenii lui. Când încercă să îl ridice pe Mat în picioare, acesta se dădu în laturi şi se zgâi la el, apoi îl apucă cu amândouă mâinile de haină.

— Rand, n-o să spun nimănui despre... Despre tine. N-o să te dau de gol. Trebuie să mă crezi! Arăta mai rău ca niciodată, dar Rand îşi spuse că era probabil din pricina spaimei.

— Te cred, zise Rand. Se întrebă câte vieţi trăise Mat şi ce făcuse. „Trebuie că a spus cuiva, altminteri nu ar fi atât de tulburat.” Nu putea să îl ţină de rău. Aceia fuseseră alţi Mat, nu acesta. În afară de asta, după cele prin care trecuse el însuşi... Te cred. Perrin?

Tânărul cu păr cârlionţat îşi luă mâinile de pe faţa, oftând. Semne roşii îi acopereau fruntea şi obrajii, acolo unde unghiile săpaseră în carne. Din pricina ochilor lui galbeni nu ştiai ce gândeşte.

— Nu prea avem de ales, nu-i aşa, Rand? Orice s-ar întâmpla, orice am face, unele lucruri rămân aproape mereu la fel. Mai scoase un oftat. Unde suntem? E una din lumile acelea despre care vorbeaţi tu şi Hurin?

— E Capul Toman, îi răspunse Rand. În lumea noastră. Cel puţin aşa zice Verin. Şi e toamnă.

Mat părea îngrijorat.

— Cum de?... Nu, nu vreau să ştiu cum de s-a întâmplat aşa ceva. Dar cum o să dăm acum de urma lui Fain şi a pumnalului? Ar putea fi oriunde.

— E aici, îl încredinţă Rand. Spera că are dreptate. Fain avusese destulă vreme să se urce pe o corabie şi să

pornească spre orice colţ al lumii. Avusese timp să ajungă în Emond’s Field. Sau în Tar Valon. „Te rog, Lumină, nu s-a saturat de aşteptat. Dacă i-a făcut rău lui Egwene sau altcuiva din Emond’s Field, o să... Arde-m-ar Lumina, am încercat să ajung la timp.”

— Oraşele mai mari de la Capul Toman sunt la apus de aici, spuse Verin îndeajuns de tare ca să o audă toţi. Toată lumea era din nou în picioare, în afară de Rand şi de cei doi prieteni ai lui; Verin veni şi îşi puse mâinile pe Mat, vorbind: Nu că ar fi multe sate destul de mari cât să fie numite oraşe. Dacă vrem să dăm de urma Iscoadelor Celui Întunecat, trebuie să începem de la apus. Şi cred că nu ar trebui să mai zăbovim nici o clipă.

După ce Mat clipi şi se ridică în picioare – încă mai arăta bolnav, dar se mişca sprinten – îşi puse mâinile pe Perrin. Rand se trase înapoi când vru să îl atingă şi pe el.

— Nu te prosti, îi zise ea.

— Nu vreau ajutorul tău. Nu vreau să fiu ajutat de nici o Aes Sedai.

Verin îşi ţuguie buzele.

— Cum doreşti.

Încălecară numaidecât şi porniră spre apus, lăsând în spate Piatra de Trecere. Nimeni nu se împotrivi, cu atât mai puţin Rand. „Lumină, fă să nu fie prea târziu!”

CAPITOLUL 38

Pas cu pas

Şezând cu picioarele încrucişate pe pat, îmbrăcată cu rochia ei albă, Egwene începu să se joace cu trei globuri luminoase pe care le făcu să se rotească, întreţesându-se deasupra mâinilor sale. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva, fără măcar o Aleasă prin preajmă, care să stea cu ochii pe ea, numai că Nynaeve, care arunca fulgere din priviri şi se plimba cu paşi mari prin faţa căminului micuţ, purta, la urma urmei, inelul cu Marele Şarpe încredinţat Aleselor şi avea rochia brodată cu dungi colorate pe la poale, chiar dacă nu i se permitea încă să instruiască pe nimeni. Iar Egwene descoperise, în cele treisprezece săptămâni care trecuseră, că nu putea ţine piept ispitei. Ştia de-acum cât era de uşor să atingă *saidar.* Îl simţea mereu acolo, aşteptând-o, precum mirosul unui parfum sau mângâierea mătăsii, atrăgând-o, vrăjind-o. Iar după ce-l atingea, rareori se putea abţine să conducă Puterea sau măcar să încerce. Uneori izbutea, alteori – la fel de des – nu, dar tocmai asta o făcea să continue.

Adesea, asta o înfricoşa. O înspăimânta dorinţa arzătoare de a conduce şi cât de mohorâtă şi tristă se simţea când nu putea s-o facă. Voia să soarbă totul în sufletul ei, în ciuda tuturor dojenitor şi a primejdiei de a se mistui în focul Puterii. Acest imbold o speria cel mai rău. Uneori îşi dorea să nu fi ajuns niciodată în Tar Valon, numai că spaima nu o putea reţine prea multă vreme, şi nici primejdia de a fi prinsă de o Aes Sedai sau de altă Aleasă decât Nynaeve.

Acolo, în cămăruţa ei, era totuşi aproape în siguranţă. Era şi Min înăuntru, şezând pe un scăunel cu trei picioare, cu ochii la ea, dar o cunoştea îndeajuns de bine pe Min ca să ştie că nu avea s-o trădeze. Îi trecu prin minte ce norocoasă fusese să-şi facă două prietene atât de bune de la sosirea în Tar Valon.

Încăperea era la fel ca toate camerele novicelor – mică şi

fără ferestre. Din trei paşi mici, Nynaeve ajungea de la un perete văruit în alb la celalalt încăperea ei era cu mult mai mare, dar fiindcă nu-şi făcuse nici o prietenă printre celelalte Alese, venea mereu la Egwene atunci când voia să discute cu cineva, aşa cum făcuse şi acum, deşi nu vorbea deloc. Flăcăruia care ardea în vatra îngustă de-abia izbutea să ţină la distanţă răcoarea toamnei care se apropia, cu toate că Egwene era convinsă că nu avea să-i fie îndeajuns odată cu venirea iernii. Înăuntru mai era un singur lucru – o măsuţă pentru lecţii. Lucrurile ei erau atârnate ordonat pe un şir de cârlige înfipte în perete sau aşezate pe raftul micuţ de deasupra mesei. În general, novicele aveau mult prea multe treburi pentru a-şi petrece vremea în camerele lor, dar ziua aceea era liberă – a treia, numai, de când Nynaeve şi ea sosiseră în Turnul Alb.

— Astăzi, Else îi tot făcea ochi dulci lui Galad, în timp ce el făcea exerciţii cu Străjerii, spuse Min, ridicându-şi scăunelul pe două picioare; imediat, două din globurile de deasupra palmelor lui Egwene tremurară.

— Poate să se uite la cine pofteşte, spuse nepăsătoare Egwene. Ce te face să crezi că m-ar interesa?

— Mda, probabil că n-am de ce să cred asta. El e foarte chipeş, dacă nu te supară cât e de ţeapăn. O privelişte minunată, mai ales când îşi dă cămaşa jos.

— Să ştii că nu simt deloc nevoia să mă uit la Galad, cu sau fără cămaşă, veni răspunsul, în timp ce globurile se roteau furioase.

— N-ar trebui să te tachinez aşa, spuse pocăită Min. Îmi pare rău. Dar se vede că-ţi place să te uiţi la el – nu te strâmba aşa la mine — la fel ca tuturor femeilor din Tar Valon, cel puţin cele care nu sunt Roşii. Am văzut şi Aes Sedai acolo, în curte, când iese el să facă exerciţii, mai ales dintre cele Verzi. Chipurile vin să vadă ce le fac Străjerii – dar nu-s atât de multe când nu e Galad acolo. Până şi bucătăresele şi slujnicele ies să-l vadă.

Globurile se opriră, iar Egwene rămase câteva clipe cu ochii la ele. Dispărură şi ea chicoti dintr-odată.

— E foarte arătos, nu? Chiar şi când merge, zici că

dansează, spuse ea, colorându-se în obraji. Ştiu că n-ar trebui să mă holbez la el, dar nu mă pot abţine.

— Nici eu, răspunse Min, deşi văd ce fel de om e.

— Dar, de vreme ce e bun...

— Egwene, Galad e atât de bun încât te poate face să-ţi smulgi părul din cap. Dacă ar fi în slujba unui ţel nobil, n-ar şovăi să facă rău cuiva. Nici măcar n-ar băga de seamă că altul suferă, pentru că ar fi atent numai la ce are de făcut. Iar dacă ar observa s-ar aştepta ca toată lumea să înţeleagă şi să creadă că numai aşa e bine.

— Da, probabil că tu ştii mai bine, spuse Egwene.

Cunoştea de-acum puterea pe care-o avea Min, de a trage cu ochiul la cei din jur şi de a afla tot felul de lucruri despre ei. Nu dezvăluia tot ce vedea şi nu vedea de fiecare dată totul, dar Egwene avea suficiente motive ca s-o creadă. Se uită la Nynaeve, care se tot plimba de colo colo, bombănind ca pentru sine, apoi sorbi iarăşi din *saidar* şi începu să se joace, dar nu la fel de atentă ca mai înainte. Min ridică din umeri.

— Cred că ar merita să-ţi spun că nici n-a băgat-o în seamă pe Else, ci doar a întrebat-o dacă ştie ceva de tine – dacă ar fi cu putinţă să ieşi după cină la plimbare prin gradina de la miazăzi, de vreme ce azi e zi liberă. Mi-e milă de ea.

— Biata Else, şopti Egwene, iar globurile de lumină se înteţiră. Min râse. Uşa se deschise cu zgomot, prinsă de vânt. Egwene scoase un ţipăt scurt şi lăsă globurile să se stingă, înainte să observe că era numai Elayne. Domniţa-Moştenitoare din Andor, cu părul ei auriu, închise uşa şi îşi atârnă mantia pe perete.

— Tocmai ce-am auzit, zise ea. Zvonurile erau adevărate. Regele Galldrian a murit. O să se işte un război.

— Război civil, pufni Min. Război de succesiune. Tot felul de nume prosteşti pentru acelaşi lucru. N-aţi vrea să vorbim despre altceva? Numai despre asta auzim. Război în Cairhien. Război la Capul Toman. L-or fi prins pe falsul Dragon din Saldaea, dar în Tear războiul nu s-a sfârşit. Oricum, cele mai multe veşti sunt numai zvonuri. Ieri am auzit-o pe una din bucătărese spunând că ştia ea de undeva că Artur Aripă-de-Şoim mărşăluieşte înspre Tanchico. Artur Aripă-de-Şoim!

— Credeam că nu vrei să vorbeşti despre asta, spuse Egwene.

— L-am văzut pe Logain, zise şi Elayne. Şedea pe o banchetă în Curtea Interioară şi plângea. Când m-a văzut, a fugit. Fără să vreau, mi-e milă de el.

— Mai bine să plângă el decât noi, ceilalţi, Elayne, spuse Min.

— Ştiu ce este, răspunse liniştită Elayne. Sau, mai bine zis, ce-a fost. De-acum asta s-a sfârşit.

Egwene se sprijini de perete. „Rand.” Logain o făcea mereu să se gândească la Rand. Nu mai visase nimic despre el de luni de zile, oricum nu aşa cum visase câtă vreme se afla pe *Crăiasa râului.* Anaiya o punea în continuare să scrie tot ce visa, apoi cerceta însemnările căutând semne sau legături cu diverse întâmplări, dar despre Rand nu era nimic altceva decât nişte vise care, din câte spunea Anaiya, însemnau că-i era dor de el. În chip ciudat, se simţea de parcă el nu mai era acolo, de parcă încetase să mai existe, împreună cu visele ei, la câteva săptămâni după sosirea în Turnul Alb. „Şi acum stau şi cuget la cât de frumos păşeşte Galad, se gândi ea amar. Rand trebuie să fie bine. Dacă ar fi fost prins şi domolit, aş fi auzit ceva.” Asta o făcu să se înfioare, la fel ca întotdeauna – gândul la Rand domolit, Rand care plângea şi-şi dorea să moară la fel ca Logain. Elayne se aşeză pe pat, alături de ea, cu picioarele lipite.

— Dacă visezi la Galad, Egwene, să nu te-aştepţi la vreo îngăduinţă din partea mea. Am s-o pun pe Nynaeve să te trateze cu una din licorile alea înspăimântătoare de care vorbeşte mereu, spuse ea, încruntându-se către Nynaeve care nici n-o văzuse intrând. Ce-i cu ea? Nu-mi spuneţi că a început să suspine şi ea după Galad!

— Mai bine las-o în pace, răspunse Min, aplecându-se către ele şi coborând vocea. Irella, Aleasa aia ciolănoasă, i-a spus că e ca o vacă de neîndemânatică şi nici pe jumătate la fel de înzestrata, iar Nynaeve a lovit-o peste ureche. Chiar aşa, continuă ea, văzând-o pe Elayne clipind speriată. Au dus-o în cancelarie la Sheriam cât ai zice peşte, iar de-atunci n-am mai avut trai cu ea.

Probabil că Min nu vorbise îndeajuns de încet, pentru că Nynaeve scoase un mârâit. Pe neaşteptate, uşa se deschise iarăşi şi în încăpere pătrunse un vârtej care nici măcar nu răscoli păturile de pe patul lui Egwene, ci o dărâmă numai pe Min, cu tot cu scăunelul ei, lipind-o de perete. Vârtejul se potoli pe dată, iar Nynaeve rămase încremenită, schimbându-se la faţă. Egwene se grăbi spre uşă şi trase cu ochiul afară. Soarele de amiază usca ultimele rămăşiţe ale furtunii din noaptea precedentă. Balconul, încă umed, care înconjura curtea novicelor era pustiu, şi toate uşile din lungul şir de încăperi ale novicelor erau închise. Era limpede că acelea care profitaseră de răgazul zilei libere ca să se plimbe prin grădini se culcaseră, istovite. N-avea cine să fi văzut ce se-ntâmplase. Închise uşa şi se aşeză iarăşi lângă Elayne, în timp ce Nynaeve o ajuta pe Min să se ridice.

— Îmi pare rău, Min, spuse Nynaeve cu glasul sugrumat. Câteodată mă înfurii şi... Nu pot să te rog să mă ierţi, e prea de tot, mai zise ea, inspirând adânc. Dacă vrei să mă spui lui Sheriam, te înţeleg. O merit.

Egwene îşi dori să nu fi auzit ultimele cuvinte. Nynaeve se putea supăra din pricina asta. Căutând ceva spre care să-şi îndrepte atenţia, pentru a o face pe Nynaeve să creadă că nu trăgea cu urechea, se trezi atingând iarăşi *saidar* şi începând să se joace cu globurile luminoase. Elayne îi urmă iute exemplul. Egwene văzu aura sclipitoare care o înconjură pe cealaltă, încă dinainte ca deasupra mâinii ei să apară globurile. Începură să-şi treacă scânteile de la una la alta, în chipuri din ce în ce mai complicate. Din când în când, câte un glob clipea şi dispărea, atunci când vreuna dintre ele nu-l putea prinde, pe măsură ce se apropia, apoi apărea din nou, puţin schimbat la culoare sau ca mărime. Puterea Supremă o umplea de viaţă pe Egwene. Simţea mirosul slab de săpun rămas de la baia de dimineaţă a lui Elayne. Simţea stratul aspru de var de pe pereţi şi pietrele netede din podea, la fel de bine ca şi patul pe care şedea. Auzea nu doar vorbele şoptite ale lui Min şi Nynaeve, ci şi răsuflările lor.

— Dacă-i vorba de iertare, spuse Min, poate că tu ar trebui să mă ierţi pe mine. Te superi uşor, iar eu nu ştiu să-mi ţin

gura. Am să te iert, dacă mă ierţi şi tu.

Ambele murmurară „te iert”, părând sincere, apoi se îmbrăţişară.

— Dar dacă mai faci aşa, spuse Min râzând, poate-ţi trag eu ţie una peste ureche.

— Data viitoare, am să arunc cu ceva în tine, râse Nynaeve, dar râsul îi îngheţă pe buze atunci când dădu cu ochii de Egwene şi Elayne. Hei, ia terminaţi. Altfel, chiar o să meargă cineva în cancelarie la Mai-Marea novicelor. Două persoane, chiar.

— Doar n-ai face una ca asta, Nynaeve! protestă Egwene, însă, văzând privirea din ochii celeilalte, dădu iute drumul la *saidar.* Bine, bine. Te cred. Nu trebuie să mi-o dovedeşti.

— Avem nevoie de exerciţiu, spuse Elayne. Ne cer din ce în ce mai multe. Dacă nu învăţăm singure, n-o să putem face faţă.

Chipul ei părea netulburat, cu toate că se grăbise să se supună, la fel ca Egwene.

— Şi ce se va întâmpla când o să sorbiţi prea mult, întrebă Nynaeve, şi n-o să fie nimeni prin preajmă să vă oprească? Aş vrea să fiţi ceva mai speriate. Eu sunt. Credeţi că nu ştiu cum vă simţiţi? Ispita e mereu alături de voi şi vreţi să vă umpleţi sufletul cu ea. Uneori aproape că nu mă pot opri, simt că vreau totul. Ştiu că m-ar pârjoli ca pe un tăciune, şi totuşi îl vreau, se cutremură ea. Ar trebui să fiţi mai speriate.

— Dar sunt speriată, oftă Egwene. Sunt îngrozită. Numai că nu pare să fie de ajutor. Tu ce zici, Elayne?

— Singurul lucru care mă sperie, spuse distrată Elayne, este spălatul vaselor. Mi se pare că trebuie s-o fac în fiecare zi.

Egwene aruncă o pernă spre ea, iar Elayne şi-o luă de pe faţă şi o aruncă înapoi. Apoi lăsă umerii în jos.

— Ei, bine, bine. Sunt atât de speriată, încât nu înţeleg cum de nu-mi clănţăne dinţii. Elaida mi-a spus că va fi aşa – că voi dori să fug cu Pribegii, dar nu am înţeles atunci. Dacă vreun căruţaş şi-ar chinui boii aşa cum ne chinuie el pe noi, ar fi pedepsit. Sunt mereu ostenită. Mă trezesc ostenită şi mă culc istovită şi uneori mi-e atât de frică să nu mă pierd şi să

conduc mai multă Putere decât pot duce, încât...

Lăsând ochii în jos, tăcu. Egwene îşi dădu seama de ce nu mai continuase. Camerele lor erau alăturate şi, aşa cum se întâmplase în multe dintre încăperile novicelor, cineva făcuse o gaură în perete, prea mică pentru a fi observată, dacă nu ştiai unde se află, dar foarte folositoare. Astfel, fetele puteau vorbi şi după ce se stingeau lămpile, când nu mai aveau voie să iasă. Egwene o auzise pe Elayne plângând înainte să adoarmă, de mai multe ori, şi era convinsă că şi cealaltă o auzise pe ea.

— Seminţia Pribegilor este într-adevăr o ispită, încuviinţă Nynaeve, dar oriunde te-ai duce, tot aceeaşi vei rămâne. Nu poţi fugi de *saidar,* spuse ea, de parcă nu-i plăcea s-o recunoască.

— Spune-ne ce vezi, Min, zise Elayne. Oare o să ajungem nişte Aes Sedai puternice, sau o să ne petrecem restul vieţii ca novice, spălând vasele, sau...

Scutură stânjenită din umeri, de parcă nu voia să rostească cea de-a treia posibilitate la care se gândise. Puteau fi trimise acasă. Alungate din Turn. De la venirea lui Egwene, două novice o păţiseră deja, iar acum toata lumea vorbea despre ele în şoaptă, de parcă muriseră. Min se foi pe scăunelul său.

— Nu-mi place să citesc ce văd la prieteni, spuse ea. Prietenia mă împiedică. Mă face să caut să îndulcesc ceea ce văd. De-asta nu v-am mai spus nimic, nici uneia dintre voi. Oricum, nu s-a schimbat nimic, din câte..., dădu să spună, apoi miji ochii la ele şi se încruntă. Poftim, asta-i o noutate, şopti ea.

— Ce e? întrebă scurt Nynaeve.

— Primejdie, răspunse Min, după ce şovăi. Sunteţi ameninţate de o primejdie. Sau o să fiţi, în foarte scurtă vreme. Nu pot să văd mai mult, dar este o primejdie.

— Vedeţi, le spuse Nynaeve celor două fete aşezate pe pat. Trebuie să aveţi grijă. Şi eu la fel. Făgăduiţi-mi să nu mai conduceţi fără cineva care să va călăuzească.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, spuse Egwene, iar Elayne încuviinţă cu însufleţire.

— Da, hai să vorbim despre altceva. Min, dacă ţi-ai pune o rochie, pun rămăşag ca Gawyn ţi-ar cere sa ieşi cu el la o plimbare. Ştii că s-a tot uitat la tine, dar cred că pantalonii şi surtucul l-au speriat.

— Mă îmbrac aşa cum îmi place, şi n-am să mă schimb pentru nici un Senior, chiar dacă e fratele tău, spuse Min, cu gândurile aiurea, privindu-le la fel de încruntată; mai vorbiseră despre asta şi altă dată. Câteodată e folositor să te dai drept băiat.

— Toată lumea care te vede a doua oară îşi dă seama că nu eşti băiat, zâmbi Elayne.

Egwene se simţea nelalocul ei. Elayne se străduia să pară veselă, Min aproape că nu le dădea atenţie, iar Nynaeve arăta de parcă se pregătea să le dojenească iar. Uşa se mai deschise o dată şi Egwene sări în picioare s-o închidă, mulţumită că avea ceva de făcut, ca să nu le mai vadă pe celelalte prefăcându-se. Cu toate astea, înainte să ajungă la uşă, o femeie Aes Sedai cu ochii întunecaţi şi cu părul blond împletit într-o mulţime de şuviţe păşi în cameră. Egwene clipi uimită – nu numai că era o Aes Sedai, dar era chiar Liandrin. Nu auzise ca aceasta să se fi întors în Turnul Alb; mai mult chiar, dacă o soră avea treabă cu novicele, trimitea după ele. Faptul că venise ea însăşi nu putea fi de bun augur.

Cu cinci femei înăuntru, camera devenise neîncăpătoare. Liandrin se opri să-şi aranjeze şalul cu ciucuri roşii, cântărindu-le din priviri. Min nu se mişcă din loc, dar Elayne se ridică şi toate trei făcură o plecăciune, cu toate că Nynaeve de-abia îşi îndoi genunchii. Din câte credea Egwene, Nynaeve n-avea să se obişnuiască niciodată cu gândul că trebuia să se supună altora. Privirile lui Liandrin se opriră asupra lui Nynaeve.

— Ce cauţi tu aici, în încăperile novicelor, copilă? întrebă cu un glas ca de gheaţă.

— Am trecut să-mi văd prietenele, răspunse încordată Nynaeve, adăugând, după câteva clipe, un întârziat Aes Sedai.

— Alesele nu pot avea prietene printre novice. Asta trebuia s-o fi învăţat până acum, copilă. Dar e bine ca te

găsesc aici. Voi două – degetul său se îndreptă acuzator spre Elayne şi Min – o să plecaţi.

— Mă întorc mai târziu, spuse Min, ridicându-se netulburată şi fără să se grăbească deloc să dea ascultare, apoi trecu pe lângă Liandrin cu un rânjet pe care aceasta nu-l băga în seamă. Elayne aruncă o privire îngrijorată către Egwene şi Nynaeve, apoi făcu iar o plecăciune şi ieşi. După ce Elayne închise uşa în urma ei, Liandrin se ridică, privindu-le pe celelalte două. Egwene începu să se foiască, stânjenită, dar Nynaeve se ţinu dreaptă, înroşindu-se numai puţin la faţă.

— Voi două sunteţi din acelaşi sat cu băieţii care călătoarea cu Moiraine. Nu-i aşa? întrebă deodată Liandrin.

— Sunt veşti de la Rand? întrebă şi Egwene, plină de însufleţire, iar Liandrin ridică dintr-o sprânceană. Iartă-mă, Aes Sedai. Mi-a scăpat.

— Sunt veşti de la ei? repetă şi Nynaeve, pe un ton aproape poruncitor. Aleselor nu le era interzis să se adreseze unei Aes Sedai înainte ca aceasta să le vorbească.

— Vă pasa de ei. Asta-i bine. Sunt în primejdie şi poate că voi veţi izbuti să-i ajutaţi.

— De unde ştii că sunt în primejdie?

De data aceasta, glasul lui Nynaeve se înăsprise cu adevărat. Gura micuţă a lui Liandrin se încordă, dar tonul ei nu se schimbă deloc:

— Poate că nu ştiţi, dar Moiraine a trimis scrisori în Turnul Alb, cu privire la voi. Moiraine Sedai îşi face griji pentru voi şi pentru tinerii voştri... prieteni. Băieţii, sunt în primejdie. Vreţi să-i ajutaţi sau să-i lăsaţi să-şi înfrunte soarta?

— Să-i ajutam, spuse Egwene, în acelaşi timp în care Nynaeve, cu ochii la şalul cu ciucuri roşii, rostea:

— Ce fel de primejdie? Şi ce-ţi pasă dumitale de ei? Credeam că Moiraine nu-ţi prea plăcea.

— Ai grijă până unde întinzi coarda, copilă, spuse aspru Liandrin. A fi Aleasă nu e totuna cu a fi Aes Sedai. Şi Alesele şi novicele ascultă atunci când le vorbeşte o soră, şi fac după cum li se spune, adăuga ea, apoi trase aer în piept şi continuă, regăsindu-şi tonul liniştit de la început, cu toate că în obraji îi apăruseră pete albe, de mânie. Cândva, sunt

convinsă, vă veţi pune în slujba unei cauze şi vezi învăţa că, pentru a o sluji, trebuie să fiţi alături chiar şi de cei care nu vă sunt pe plac. Să ştiţi că eu, una, am trudit alături de multe persoane pe care nici nu le-aş primi înăuntru, în încăperea care mi-a fost dată. Oare n-aţi face-o şi voi, dacă ar fi vorba de salvarea prietenilor voştri?

Fără tragere de inimă, Nynaeve încuviinţă.

— Dar tot nu ne-ai spus ce fel de primejdie îi ameninţă, Liandrin Sedai.

— Primejdia vine din Shayol Ghul. Cineva îi vânează, aşa cum înţeleg că s-a mai întâmplat şi înainte. Dacă veniţi cu mine, o să izbutim să-i ferim măcar de unele primejdii. Nu mă întrebaţi cum, pentru că nu vă pot răspunde, dar vă spun fără ascunzişuri că-i aşa.

— Mergem, Liandrin Sedai.

— Unde să mergem? întrebă Nynaeve, dar Egwene îi aruncă o privire furioasă.

— La Capul Toman.

— Acolo e război, bombăni Nynaeve, în timp ce Egwene rămăsese cu gura căscată. Primejdia are de-a face cu armatele lui Artur Aripă-de-Şoim?

— Crezi în zvonuri, copilă? Chiar dacă ar fi adevărate, ai da înapoi? Credeam că bărbaţii ăştia vă sunt prieteni, spuse Liandrin, cu o undă de dispreţ care arăta că ei, una, n-avea să i se întâmple aşa ceva.

— Venim, spuse Egwene; Nynaeve deschise iarăşi gura, dar cealaltă n-o luă în seamă. Mergem, Nynaeve. Dacă Rand are nevoie de ajutorul nostru – şi Mat, şi Perrin – trebuie să facem tot ce putem.

— Ştiu asta, răspunse Nynaeve, dar aş vrea să aflu de ce tocmai noi. Ce putem face noi acolo unde Moiraine – sau dumneata, Liandrin – nu poate?

Obrajii lui Liandrin se făcură şi mai palizi – Egwene îşi dădu seama că Nynaeve i se adresase fără să folosească titlul cuvenit – dar nu răspunse decât:

— Voi două sunteţi din satul lor. Într-un fel anume, pe care nici eu nu-l înţeleg pe de-a-ntregul, sunteţi legate de ei. Mai mult de-atât nu pot spune. Şi nici unei alte întrebări nătânge

n-am să-i mai răspund. Spuneţi: veniţi cu mine, de dragul lor? întrebă ea, apoi se opri să aştepte; văzându-le încuviinţarea, se arătă mai uşurată. Bine. Aşteptaţi-mă cu un ceas înainte de apus la capătul de miazănoapte al desişului Ogierilor, cu caii voştri şi cu tot ce aveţi nevoie pentru drum. Nu spuneţi nimănui.

— Nu avem voie să plecam din Turn fără învoire, spuse încet Nynaeve.

— Vă învoiesc eu. Nu spuneţi nimănui. Chiar nimănui. Ajah Neagră s-a strecurat în Turn.

Egwene gemu uşor şi o auzi şi pe Nynaeve făcând la fel; cealaltă, însă, îşi reveni mai repede:

— Credeam că toate femeile Aes Sedai spun că... aşa ceva nu există.

— Multe o spun, rosti Liandrin, cu gura strâmbată a batjocură, dar Tarmon Gai'don se apropie şi nu mai e vreme pentru a te face că nu pricepi. Ajah Neagră se împotriveşte Turnului în toate privinţele, dar există cu adevărat, copilă. E peste tot, orice femeie poate fi una de-a lor, şi-l slujeşte pe Cel Întunecat. Dacă prietenii voştri sunt urmăriţi de Umbră, credeţi că Ajah cea Neagră o să vă lase în viaţă, libere, ca să-i ajutaţi? Nu spuneţi nimănui – nimănui! – sau e cu putinţă să nu mai ajungeţi la Capul Toman. Un ceas înainte de apus. Faceţi întocmai.

Şi cu asta plecă, închizând tare uşa în urma ei. Egwene se prăbuşi pe pat, cu mâinile pe genunchi.

— Nynaeve, Liandrin face parte din Ajah Roşie. Nu poate să afle nimic despre Rand. Dacă ar şti...

— Aşa-i, încuviinţă Nynaeve. Tare aş vrea sa ştiu de ce o Roşie ar dori să ne-ajute. Şi cum de e gata să se dea de partea lui Moiraine. Aş fi jurat că nici una din ele nu i-ar da celeilalte o mână de ajutor.

— Crezi că minte?

— E Aes Sedai, răspunse sec Nynaeve. Pun rămăşag pe broşa mea de argint cea mai scumpă împotriva unei căpşuni că tot ce-a spus este adevărat. Dar mă întreb dacă am înţeles-o noi până la capăt.

— Ajah Neagră, se înfioră Egwene. Aici nu aveam cum să

înţelegem greşit, Lumina să ne-ajute.

— Nu aveam, spuse Nynaeve. Şi ne-a împiedicat şi să cerem ajutorul cuiva, pentru că, după ce-am auzit, în cine mai putem avea încredere? Lumina să ne-ajute, bine zici.

Min şi Elayne năvăliră înăuntru, trântind uşa după ele.

— Chiar aveţi de gând să plecaţi? întrebă Min, iar Elayne arătă spre găurica din zid de lângă patul lui Egwene, spunând:

— Am ascultat de la mine. Am auzit tot.

Egwene schimbă o privire cu Nynaeve, întrebându-se dacă auziseră şi ce vorbiseră ele două, după plecarea lui Liandrin. Văzu şi pe chipul lui Nynaeve aceeaşi îngrijorare. „Dacă îşi dau seama cumva de Rand...”

— Asta s-o ţineţi pentru voi, le preveni Nynaeve. Probabil că Liandrin a vorbit cu Sheriam să ne dea voie să plecăm, dar, chiar dacă n-a făcut-o, chiar dacă mâine încep să scotocească Turnul de sus şi până jos după noi, nu suflaţi nici o vorbă.

— S-o ţin pentru mine? întrebă Min. Nici o teamă. Merg şi eu. Toată ziua nu fac nimic altceva decât să încerc să explic câte uneia dintre surorile Brune ceva ce nici eu nu înţeleg. Nici la plimbare nu mai pot ieşi fără să apară Suprema însăşi şi să-mi ceara să-i spun ce văd la cei pe care-i întâlnim. Şi când femeia aia îţi cere ceva, parcă nu mai e nici o cale de scăpare. Cred că am vorbit de jumătate dintre cei din Turn şi tot mai vrea alte şi alte dovezi. Tocmai asta şi voiam – un pretext ca să plec. Iată-l.

Părea foarte hotărâtă, de parcă nu mai voia să audă nimic. Egwene se întrebă de ce voia să vina cu ele, în loc să plece de una singură, dar înainte să aibă vreme să rostească ceva, o auzi şi pe Elayne:

— Vin şi eu.

— Elayne, îi spuse cu blândeţe Nynaeve, Egwene şi cu mine îi cunoaştem pe băieţi din Emond’s Field. Tu eşti Domniţa-Moştenitoare din Andor. Dacă dispari din Turnul Alb… se poate isca un război.

— Mama n-ar porni la război cu Tar Valon nici dacă m-ar afuma şi m-ar pune la sare – şi probabil că tocmai asta şi încearcă. Cum adică? Voi trei să plecaţi frumuşel într-o

aventură, iar eu să rămân aici să spăl vase, să frec podelele şi să mă supun dojenilor câte unei Alese pentru că nu am făcut flacăra atât de albastră cum o dorea ea? Gawyn o să moară de invidie când o să afle, mai spuse Elayne, rânjind şi întinzându-se către Egwene ca să se joace cu o şuviţă din părul ei. Ca sa nu mai spun că, dacă-l lăsaţi pe Rand cine ştie pe unde, poate pun eu mâna pe el.

— Cred că nici una dintre noi nu va avea parte de el, spuse cu tristeţe Egwene.

— Atunci o s-o găsim pe cea norocoasă şi o să-i facem viaţa grea. Dar n-o fi şi el aşa de nătâng s-o aleagă pe alta, când ne poate avea pe noi. Hai, Egwene, te rog, zâmbeşte. Ştiu că-i al tău, numai ca mă simt..., începu Elayne, apoi se opri să-şi caute cuvintele, ...liberă. N-am avut niciodată o aventură. Pun rămăşag că după ce plecăm n-o să mai plângem noaptea, înainte de culcare. Iar dacă o s-o facem, o să-i silim pe Menestreli să nu pomenească.

— Asta-i o prostie, spuse Nynaeve. Mergem la Capul Toman. Aţi auzit veştile şi zvonurile. O să fie primejdios. Trebui să rămâi aici.

— Am auzit şi ce-a spus Liandrin Sedai despre... Ajah Neagră, zise Elayne, aproape în şoaptă. Oare aici voi fi la adăpost, dacă-i adevărat? Dacă mama ar bănui măcar că Ajah Neagră chiar există, m-ar arunca în mijlocul câmpului de bătălie, mai degrabă decât să mă lase aici.

— Dar, Elayne...

— Există o singură cale să mă opriţi, anume să-i spuneţi lui Sheriam. Şi-atunci o să ajungem toate trei înşirate la ea în cancelarie, şi ce frumos o să mai fie! Toate patru... Cred că nici Min n-o să scape cu aşa ceva. Dar, fiindcă nu o să-i spuneţi, înseamnă că vin şi eu.

Nynaeve ridică braţele, scoasă din răbdări.

— Poate-i spui tu ceva s-o convingi, îi zise lui Min; aceasta, sprijinită de uşă şi cu ochii mijiţi la Elayne, clătină din cap.

— Cred că e musai să vină şi ea, la fel ca şi voi. Ca şi noi, adică. De-acum văd şi mai limpede primejdia în jurul vostru, încă nu-mi dau seama ce este, dar cred că are de-a face cu hotărârea de a pleca. De-asta s-a limpezit; pentru că sunteţi

convinse de ce vreţi să faceţi.

— N-are de ce să vină, spuse Nynaeve, dar Min clatină iarăşi din cap.

— E legată de... De băieţii ăştia la fel de mult ca şi tine, ca şi Egwene, ca şi mine. E şi ea o părticică, Nynaeve, o părticică din... Din Pânză, probabil că aşa ar spune o Aes Sedai.

— Chiar aşa? întrebă Elayne, părând uşor speriată, dar şi încântată. Ce fel de părticică, Min?

— Nu îmi dau seama, răspunse Min, cu ochii plecaţi. Câteodată îmi doresc să nu fi avut înzestrarea asta. Oricum cei mai mulţi nu se mulţumesc cu ce le spun.

— Dacă tot e să plecăm toate patru, zise Nynaeve, atunci haideţi să punem la cale ce-avem de făcut.

Oricât de mult s-ar fi opus mai înainte, după ce se ajungea la o hotărâre, Nynaeve se dovedea foarte cu picioarele pe pământ, spunându-le ce trebuia să ia cu ele şi cât avea să fie de frig odată ce ajungeau la Capul Toman şi cum puteau să-şi scoată caii din grajd fără să fie oprite. Ascultând-o, Egwene se întreba, fără voia ei, ce soi de primejdie văzuse Min că le-ar fi ameninţat, şi ce soi de primejdie avea de înfruntat Rand. Nu găsea decât un singur răspuns, care-o făcu să se înfioare. „Fii tare, Rand. Fii tare, nătâng cu creier de lână. Te ajut eu cumva.”

CAPITOLUL 39

Fuga din Turn

În timp ce străbăteau Turnul, Egwene şi Elayne îşi înclinau frunţile către fiecare grup de femei pe lângă care treceau. Era bine pentru ele că, în ziua aceea, erau în Turn şi foarte multe persoane din afară, se gândi Egwene, mult prea multe pentru ca fiecare să aibă drept călăuză o Aes Sedai sau o Aleasă. De unele singure sau în grupuri mici, cu veşminte mai bogate sau mai simple, după obiceiurile din mai multe ţinuturi, unele încă pline de praful drumului, vizitatoarele nu intrau în vorbă cu nimeni, ci-şi aşteptau rândul să pună întrebări femeilor Aes Sedai sau să-şi prezinte rugăminţile. Câteva femei – doamne nobile sau negustorese ori soţii de neguţător – aveau şi slujnicele cu ele. Veniseră până şi câţiva bărbaţi cu petiţii – aceştia stăteau deoparte, părând tulburaţi la gândul că se aflau în Turnul Alb şi trăgând neliniştiţi cu ochiul la toţi cei din jur.

Nynaeve mergea în frunte, cu privirea aţintită înainte, cu mantia fluturându-i. Păşea de parcă ştia foarte bine încotro se îndreaptă – ceea ce era adevărat, câtă vreme nu le oprea nimeni – şi de parcă era cu totul îndreptăţită să se afle acolo – ceea ce, fireşte, era cu totul altă problemă. Îmbrăcate cu hainele cu care veniseră în Tar Valon, nu mai aduceau câtuşi de puţin cu nişte obişnuite ale Turnului. Fiecare îşi alesese cea mai bună rochie, cu fustele despărţite pentru călărie, şi o mantie din lână fină, bogat împodobită. Câtă vreme se ţineau departe de toţi cei care le puteau recunoaşte – şi deja se furişaseră pe lângă unii care le cunoşteau chipurile – Egwene se gândea că puteau izbândi fără vreo greutate.

— Rochia asta ar fi mai bună pentru o plimbare prin gradina vreunui nobil decât pentru o călătorie la Capul Toman, spusese aspru Nynaeve, în timp ce Egwene o ajuta să-şi încheie nasturii unui veşmânt de mătase cenuşie, brodat cu fir de aur şi cu perle cusute în chip de flori pe piept şi pe

mâneci, dar s-ar putea să ne ajute să trecem neobservate.

Iar acum, Egwene îşi aranja mantia şi îşi netezi propria rochie, din mătase verde, brodată cu aur, apoi trase cu ochiul la Elayne, în albastru cu dungi alburii, nădăjduind ca Nynaeve să fi avut dreptate. Deocamdată, toată lumea le luase drept vizitatoare sosite să-şi prezinte cererile, nobile, sau măcar bogătaşe, dar i se părea că tot avea să le dea cineva de gol. Uimită, îşi dădu seama şi de ce – cu cele câteva luni în care nu îmbrăcase decât rochia simplă a novicelor, se simţea stânjenită cu una atât de frumoasă.

Trecură pe lângă câteva femei de la ţară, în rochii de lână simple, de culori închise, strânse laolaltă. Acestea le făcură plecăciuni. De îndată ce trecură de ele, Egwene se uită la Min, care era tot în pantaloni şi cu cămaşă bărbătească, largă, purtată pe sub un surtuc şi o mantie brună, ca de băiat, şi cu o pălărie veche, cu boruri largi, care-i ascundea părul tuns scurt.

— Trebuie să facă cineva şi pe slujitorul, le spusese ea, râzând. Femeile îmbrăcate aşa ca voi au cel puţin un slujitor după ele. Dacă trebuie să o luăm la fugă, o să vă doriţi s-aveţi şi voi pantaloni.

Aşa că îi puseseră în braţe patru perechi de desagi, plini cu haine călduroase, căci până să se întoarcă, iarna avea să vină cu siguranţă. Mai erau acolo şi bucate luate pe ascuns din bucătărie, cât să le ajungă până ce puteau cumpăra altele.

— Sigur nu vrei să duc şi eu câte ceva, Min? întrebă în şoaptă Egwene.

— Nu sunt grele, doar mari, răspunse rânjind aceasta, de parcă totul i se părea un joc – sau, cel puţin, aşa voia să lase să se creadă. Ca să nu mai spun că oamenii s-ar întreba cum de o doamnă atât de nobilă ca tine îşi cară singură desagii. N-ai decât să-i iei şi pe ai mei, dacă pofteşti, după ce..., începu ea, dar dintr-odată rânjetul i se stinse şi şopti tulburată: Aes Sedai!

Egwene îşi ridică privirea. Pe coridor în jos, drept către ele, venea o Aes Sedai cu părul lung, negru şi strălucitor, şi pielea ca de fildeş, ascultând ce-i spunea o femeie cu haine

grosolane, de la ţară, cu o mantie peticită. Nu le văzuse încă, dar Egwene o recunoscu. Era Takima, din Ajah Brună, care le învăţa istoria Turnului Alb şi a femeilor Aes Sedai, şi care-şi recunoştea elevele de la o sută de paşi. Fără să se tulbure, Nynaeve o apucă pe un coridor lateral, dar acolo dădură peste o Aleasă, o femeie deşirată şi mereu încruntată, care trecu iute pe lângă ele, trăgând de ureche o novice roşie la faţă. Egwene înghiţi în sec:

— Irella şi Else. Oare ne-au văzut? întrebă ea; nu-şi putea face curaj să se uite în urmă.

— Nu, răspunse Min după o clipă. Nu ne-au văzut decât hainele. Egwene respiră adânc, uşurată, şi o auzi şi pe Nynaeve făcând la fel.

— Cred că o să-mi plesnească inima înainte să ajungem la grajduri, şopti Elayne. Asta înseamnă aventură, Egwene? Să stai cu inima cât un purice şi cu stomacul întors pe dos?

— Cam aşa ceva, spuse încet Egwene; îi venea greu să creadă că fusese o vreme când de-abia aştepta să pornească într-o aventură, să facă ceva primejdios şi nemaivăzut, ca eroii din poveşti. Acum se gândi că, după ce totul trecea, partea nemaivăzută era singura care rămânea, însă mai era şi alta, foarte neplăcută, despre care poveştile nu pomeneau nimic. Îi spuse asta şi lui Elayne.

— Şi totuşi, spuse sigură pe ea Domniţa-Moştenitoare, eu n-am mai avut până acum parte de aşa ceva, şi probabil că nici n-o să mai am, câtă vreme mama mai are un cuvânt de spus – adică până mă urc eu însămi pe tron.

— Gata cu vorba, spuse Nynaeve; se aflau singure în coridor, lucru de mirare, şi nu se vedea nimeni în nici o direcţie, iar ea le arătă nişte scări înguste care coborau. Probabil că astea sunt cele pe care le căutam, dacă nu cumva m-am rătăcit, cu atâtea ocoluri.

Începu să coboare, de parcă totuşi era sigură, iar celelalte o urmară. Într-adevăr, uşa de la capătul scărilor le scoase în curtea prăfuită a grajdurilor de la miazăzi, unde erau ţinuţi caii novicelor – ai celor care aveau aşa ceva – până când era din nou nevoie de ei. De cele mai multe ori, asta nu se întâmpla decât după ce erau Alese, sau când erau trimise

acasă. Turnul se profila uriaş în spatele lor – dependinţele sale erau întinse, iar zidurile se înălţau chiar mai mult decât cele ale oraşului.

Nynaeve pătrunse în grajd cu paşi mari, de parcă se afla pe moşia ei. Acolo mirosea a curat, a fân şi a cai. De-o parte şi de alta se întindeau două şiruri de boxe, luminate de razele care intrau prin luminatoare. Bela cea flocoasă şi iapa cenuşie a lui Nynaeve se aflau lângă uşă – lucru de mirare. Bela îşi scoase botul pe deasupra uşiţei şi necheză încet, recunoscând-o pe Egwene. Înăuntru era un singur rândaş, un bărbat plăcut la înfăţişare, cu barba încărunţită, care mesteca un pai.

— Pune şaua pe cai, îi spuse Nynaeve, pe un ton poruncitor. Ăştia doi. Min, găseşte-ţi calul şi pe cel al lui Elayne.

Min lăsă desagii şi o luă pe Elayne cu ea, mai spre spatele grajdurilor. Rândaşul se uită urât după ele şi îşi scoase paiul din gura, cu mişcări leneşe.

— Probabil că e o greşeală, domniţă. Caii ăştia...

— ...Sunt ai noştri, spuse neclintită Nynaeve, încrucişându-şi braţele pe piept, pentru ca inelul cu Marele Şarpe să iasă în evidenţă. Pune şaua pe ei imediat.

Egwene îşi ţinu răsuflarea. Hotărâseră ca, dacă li se făceau greutăţi şi nu aveau de ales, Nynaeve să încerce să treacă drept Aes Sedai, măcar în ochii celor care s-ar fi putut lăsa înşelaţi. Nu surorile, fireşte, şi nici Alesele, probabil că nici novicele, dar un rândaş... Bărbatul se uita lung la inel, apoi la Nynaeve:

— Mi s-a vorbit de doi cai, spuse el în cele din urmă, fără să pară tulburat. Pentru o Aleasă şi o novice. Numai că domniile voastre sunteţi patru.

Egwene simţi că-i venea să râdă. Era limpede că Liandrin nu le crezuse în stare să-şi ia caii singure. Nynaeve părea dezamăgită, aşa că glasul i se ascuţi.

— Scoate caii şi pune şaua pe ei. Dacă nu, să te Tămăduiască Liandrin, dacă binevoieşte.

Rândaşul rosti cu glas scăzut numele femeii Aes Sedai, dar după ce ridică ochii spre chipul lui Nynaeve se supuse

imediat, bombănind încetişor. Min şi Elayne se întoarseră cu caii lor tocmai când el termina de strâns curelele. Min avea un jugan cu picioare lungi, cenuşiu-deschis, iar Elayne o iapă murgă cu gâtul lung. După ce urcară în şa, Nynaeve îi spuse rândaşului:

— Fără îndoială că ţi s-a poruncit să-ţi ţii gura. Fie că suntem două sau două sute, asta aşa trebuie să rămână. Dacă pui cuvântul meu la îndoială, gândeşte-te ce ţi-ar face Liandrin dacă te-ai apuca să povesteşti ce nu trebuie.

În timp ce ieşeau din grajd, Elayne îi aruncă bărbatului o monedă şi şopti:

— Pentru osteneală, om bun. Te-ai descurcat bine. Mama zice că biciul şi vorba bună sunt mai de folos decât biciul singur, zâmbi ea afară, când prinse privirea lui Egwene.

— Sper să nu fie nevoie de nimic de soiul ăsta când dăm de gărzi, zise aceasta. Poate că Liandrin a vorbit şi cu ei.

Cu toate acestea, atunci când ajunseră la poarta din zidul gros de la miazăzi de Turn, nu avură cum să-şi dea seama dacă străjerii fuseseră sau nu preveniţi. Aceştia le făcură semn să treacă fără să le arunce decât o privire, făcându-le o plecăciune grăbită. Străjile aveau menirea de a-i ţine la distanţă pe oamenii primejdioşi, dar, din câte se părea, nu primiseră nici o poruncă de a opri pe cineva să iasă. Adierile răcoroase de lângă râu le îngăduiră să-şi tragă glugile pe faţă, în timp ce călăreau la pas pe uliţele oraşului. Ropotul copitelor pe străzile pavate se pierdea printre şoaptele mulţimii care umplea toate cotloanele şi muzica ce se auzea din clădirile pe lângă care treceau. În jurul lor, oameni îmbrăcaţi în felurite veşminte, din toate ţinuturile, de la cele închise la culoare şi sobre din Cairhien până la cele viu colorate ale Pribegilor, se dădeau la o parte ca apele unui râu pe lângă o stâncă – şi totuşi, tot nu izbuteau să mărească pasul. Egwene nici nu se uita la nemaivăzutele turnuri cu podurile lor ce se pierdeau în văzduh, sau la casele care aduceau cu valurile sparte ale marii sau cu stâncile bătute de vânt ori cu nişte cochilii meşteşugite, mai mult decât cu ceva făurit de mâna omului. Femeile Aes Sedai ieşeau adesea în oraş, iar în mulţimea aceea se puteau întâlni cu cineva fără

să-şi dea seama. După o vreme, observă că şi celelalte erau la fel de atente ca şi ea. Cu toate acestea, când zări desişul Ogier, se simţi de-a dreptul uşurată.

Falnicii Copaci se zăreau deja pe deasupra acoperişurilor – aveau mai bine de o sută de lungimi în înălţime. Dedesubtul lor, masivii stejari, ulmi sau brazi păreau de-a dreptul pitici. Desişul, care avea peste cinci mile de la un capăt la altul, era înconjurat de un soi de zid, alcătuit însă numai dintr-un şir nesfârşit de arcade răsucite din piatră, fiecare înaltă de cinci lungimi şi de două ori pe-atâta de lată. În exteriorul zidului se întindea o stradă pe care se înghesuiau trăsuri, căruţe şi oameni, dar dincolo de el se vedea un peisaj aproape sălbatic. Desişul nu arăta ca un parc sădit de mâna omului, dar nici cu totul dezordonat, precum adâncurile pădurii. Părea mai degrabă a fi o operă de arta plăsmuită de natura, cea mai frumoasă pădure, cei mai minunaţi copaci care puteau exista pe lume. Unele frunze începuseră deja să-şi schimbe culoarea, iar petele de portocaliu, galben şi roşu pierdute în mulţimea de verde i se păreau lui Egwene o privelişte desăvârşită a frunzişului la vreme de toamnă.

Câţiva oameni se plimbau chiar dincolo de arcadele deschise, dar nici unul nu le băgă în seamă pe cele patru femei care se afundară călare pe sub copaci. Oraşul dispăru din vedere aproape imediat – până şi zgomotele fură întâi înăbuşite de frunziş, apoi se stinseră cu totul. După zece paşi, păreau să se afle la câteva mile distanţă de oraşul cel mai apropiat.

— La capătul de la miazănoapte al desişului a spus, mormăi Nynaeve, uitându-se împrejur. Nu exista nici o margine care să ajungă mai la miazănoapte decât...

Dar se întrerupse atunci când, de sub un pâlc de arbori negri de soc apărură în goana doi cai – o iapă cu pielea neagră şi strălucitoare, cu un călăreţ în spate, şi un cal de povară, nu prea încărcat. Iapa se ridică în două picioare, lovind văzduhul cu copitele, atunci când Liandrin smuci frâiele. Pe chipul femeii Aes Sedai, mânia se oglindea ca o mască.

— V-am zis să nu spuneţi nimănui! Nimănui!

Egwene observă beţele cu lămpi la capete de pe spinarea calului de povară şi i se păru ciudat.

— Sunt prietenele noastre, începu Nynaeve, încordându-se, dar Elayne o întrerupse.

— Iartă-ne, Liandrin Sedai. Nu ne-au spus nimic, noi am auzit. Nu voiam să tragem cu urechea la ceva ce nu era pentru noi, dar aşa s-a-ntâmplat. Şi vrem şi noi să-l ajutăm pe Rand al'Thor. Şi pe ceilalţi, fireşte, se grăbi să adauge.

Liandrin se uită chiorâş la ea şi la Min. Soarele de la amiază, strecurându-şi razele printre crengi, le umbrea chipurile ascunse de glugi.

— Aşa, zise ea în cele din urmă, fără să-şi ia ochii de la cele două fete. Pusesem pe cineva să aibă grijă de voi, dar dacă sunteţi aici, foarte bine. Unde merg două, merg şi patru.

— Să aibă grija, Liandrin Sedai? întrebă Elayne. Nu înţeleg.

— Copilă, se ştie că voi patru sunteţi prietene. Nu crezi că sunt unii care ar veni să vă pună întrebări de îndată ce s-ar fi aflat că ele au plecat? Crezi ca Ajah Neagră va fi blândă cu tine, numai pentru că vei moşteni un tron? Dac-aţi fi rămas în Turnul Alb, poate că n-aţi fi scăpat cu viaţă până în zori.

Toate patru căzură pe gânduri, auzind aceste vorbe, dar după numai câteva clipe, Liandrin smuci frâiele şi le strigă s-o urmeze. Le călăuzi în adâncul desişului, până ce ajunseră la un gard înalt şi masiv de fier, în vârful căruia se aflau ţepi lungi, ascuţiţi ca briciul. Era uşor curbat, de parcă înconjura o bucată mare din desiş, şi se pierdea printre copaci, la stânga şi la dreapta. În locul în care ajunseseră se afla şi o poartă, ferecată cu un lacăt mare. Liandrin îl deschise cu o cheie pe care o scoase din mantie, le făcu semn să treacă, apoi îl închise la loc în urma lor şi porni mai departe. De deasupra, dintre crengi, se auzi chiţăitul unei veveriţe, iar din depărtare răsună sunetul unui trunchi de copac lovit de o ciocănitoare.

— Unde mergem? întrebă Nynaeve, apoi, văzând că Liandrin tăcea, se uita mânioasă la celelalte. De ce ne tot afundăm în pădure? Trebuie să trecem un pod sau să luam o corabie, dacă este să plecam din Tar Valon, iar aici nu este nici pod, nici...

— Este asta, în schimb, le anunţă Liandrin. Gardul e făcut

ca să-i ţină departe pe cei care-ar putea să-şi facă singuri rău, dar azi nevoia ne sileşte.

Şi le arătă ceea ce părea a fi o lespede înaltă şi groasă de piatră, aşezată în picioare. Una din feţe era acoperită cu un model de frunze şi corzi, meşteşugit sculptate. Lui Egwene i se puse un nod în gât. Dintr-odată, îşi dădu seama de ce Liandrin luase lămpile cu ea. Gândul nu-i plăcea de loc. O auzi pe Nynaeve şoptind:

— O Poartă de taină.

Şi una, şi cealaltă îşi aduceau foarte bine aminte de Căi.

— Am făcut-o o dată, spuse Egwene, şi pentru Nynaeve, dar şi pentru ea însăşi. Putem s-o facem şi acum. „Dacă Rand şi ceilalţi au nevoie de noi, trebuie să-i ajutăm şi gata.”

— E chiar o?... începu Min cu glasul sugrumat, dar nu izbuti să termine.

— O Poartă de taină, şopti şi Elayne. Credeam că nimeni nu mai poate folosi Căile. Sau măcar că nimeni nu mai are îngăduinţa.

Liandrin descălecase deja şi scosese frunza de *Avendesora* din perete; porţile tocmai se deschideau, ca două uşi uriaşe alcătuite din corzi de viţă pline de sevă, dând la iveala un soi de oglindă argintie, umbrită, în care de-abia li se întrezăreau chipurile.

— Nu te obligă nimeni să vii, spuse Liandrin. Mă poţi aştepta aici, după gard, departe din calea primejdiei, până mă întorc. Sau poate că Ajah Neagră te va găsi înaintea celorlalţi, adăugă ea, cu un zâmbet nu prea binevoitor; în spate, Poarta de taină se deschise cu totul şi rămase nemişcată.

— N-am spus că nu vin, zise Elayne, cu toate că se uita lung la pădurea din jur.

— Dacă e s-o facem, spuse răguşită Min, cu ochii ţintă la Poartă, s-o facem odată. Arde-te-ar Lumina, Rand al'Thor, mai şopti ea sau, cel puţin, asta i se păru lui Egwene că auzise.

— Eu intru ultima, grai Liandrin. Hai, înăuntru toate. Vă urmez. Iute! Iute!

Începuse şi ea să-şi rotească privirile împrejur, de parcă se aştepta să le fi urmărit cineva. Egwene nu-şi dădea seama ce putea fi, dar ştia că oricine ar fi venit le-ar fi împiedicat,

probabil, să treacă prin Poartă. „Rand, nerod cu creier de lână ce eşti, de ce nu poţi şi tu, măcar o dată, să dai de necazuri care să nu mă silească să mă port ca o fată din poveşti?” Îşi înfipse călcâiele în coastele Belei, iar iapa, plictisită de lungul răstimp petrecut în grajd, se năpusti înainte.

— Încet! strigă Nynaeve, dar era prea târziu.

Egwene şi Bela se îndreptară dintr-un salt către imaginile lor întunecate; cele două iepe flocoase îşi atinseră boturile, apoi părură să se contopească. Şi Egwene se pierdu în îmbrăţişarea propriei imagini, cu un fior de gheaţă. Timpul păru să se întindă la nesfârşit, ca şi cum cleştele de gheaţă punea stăpânire, pas cu pas, pe fiecare fir de păr, iar paşii ţineau câteva minute. Dintr-odată, se trezi dincolo – Bela începu sa se împleticească prin întuneric, mergând atât de repede încât aproape c-o aruncă din şa. Apoi îşi veni în fire şi se opri, tremurând, iar Egwene coborî pe dată şi-i pipai picioarele, în beznă, ca să vadă dacă nu cumva se rănise. Se simţea de-a dreptul bucuroasă că nu se vedea nimic – astfel, nimeni nu-i putea observa obrajii roşii de ruşine. I se spusese deja că timpul şi distanţele erau altfel înăuntrul Căilor, dar se mişcase din loc fără să se gândească. Împrejurul ei, în toate părţile, era beznă cu excepţia Porţii deschise, care se vedea precum o fereastră cu vitraliu, privită dinăuntru. Nu lăsa lumina să pătrundă – întunericul părea s-o apese din toate direcţiile – dar siluetele celorlalte încă se vedeau, mişcându-se îngrozitor de încet, ca nişte imagini de coşmar. Nynaeve stăruia ca fiecare să ia câte o lampă şi să o aprindă, dar Liandrin se codea, părând că voia să ajungă cât mai repede de cealaltă parte.

Când Nynaeve trecu şi ea prin Poartă – ducându-şi de căpăstru iapa cenuşie şi mergând foarte, foarte încet – Egwene mai că nu dădu fuga s-o îmbrăţişeze. Lumina lămpii era la fel de binevenită ca şi Nynaeve însăşi – cercul strălucitor era mai îngust decât ar fi trebuit să fie, căci întunericul îl înconjura, încercând să-l mistuie. Şi Egwene începuse să se simtă prizonieră, de parcă tenebrele din jurul ei ar fi strâns-o în chingi. Cu toate acestea, se mulţumi să spună:

— Bela e bine, iar eu nu mi-am rupt gâtul aşa cum meritam.

Cândva, înăuntrul Căilor fusese lumină, înainte ca atingerea spurcată a Celui întunecat, care întinase *saidinul,* Puterea cu care fuseseră făurite, să fi început să le roadă. Nynaeve îi întinse băţul cu lampa, cu o mişcare bruscă, şi se întoarse să scoată altul de sub şa.

— Câtă vreme ştii că o meritai, înseamnă că nu o meritai, la urma urmei, murmură ea şi chicoti. Câteodată mi se pare că soiul ăsta de vorbe potrivite au dat numele Meştereselor. Uite încă una: dacă-ţi rupi gâtul, am eu grijă să ţi-l pun la loc, ca să ţi-l mai pot rupe o dată.

Nu era încrâncenată, iar Egwene începu şi ea să râdă, până ce-şi aminti unde se aflau. Nici Nynaeve nu-şi îngădui prea multă veselie. Min şi Elayne trecuseră şovăielnic prin Poartă, ducându-şi caii de căpăstru, cu lămpile în mână. Era limpede că se aşteptau ca, de cealaltă parte, să dea peste cine ştie ce lighioane. La început părură uşurate că nu era decât întuneric, dar în scurta vreme strânsoarea înăbuşitoare le făcu să se foiască de pe un picior pe altul, neliniştite. Liandrin puse frunza de *Avendesora* la loc şi trecu călare prin Poarta care se închidea, ducând de căpăstru şi calul de povară. Nici nu aşteptă s-o vadă închisă de tot, ci-i trecu, fără nici o vorbă, lui Min căpăstrul şi o apucă de-a lungul unei dungi albe, de-abia întrezărită în lumina lămpii, care ducea în adâncul Căilor. Pe jos părea să fie stâncă, mâncată şi pătată. Egwene se urcă în grabă în şa – nici celelalte nu zăboviră mai mult. Pe lume părea să nu mai existe nimic decât piatra aspră de sub copitele cailor. Dunga albă, dreaptă ca o săgeată, le duse prin întuneric către o lespede mare, acoperită cu incrustaţii argintii – litere Ogiere, şterse pe alocuri, ca şi cum ar fi fost roase de aceeaşi mană.

— Călăuzirea, şopti Elayne, răsucindu-se în şa ca să privească neliniştită împrejur. Elaida m-a învăţat câte ceva despre Căi. Nu cine ştie ce. Nu îndeajuns, mai zise ea posomorâtă. Sau poate prea mult.

Netulburată, Liandrin scoase o bucată de pergament, pe care o compară cu Călăuzirea, apoi o îndesă la loc într-un

buzunar al mantiei, înainte ca Egwene s-o poată zări, şi le conduse mai departe. Lumina lămpilor se opri brusc, până să se topească la margini în întuneric, suficientă însă ca să lase să se vadă o balustradă groasă de piatră, mâncată din loc în loc. Erau pe o Insulă, aşa cum le spuse Elayne. Din pricina beznei, nu se vedea cât era de mare – probabil că avea vreo sută de paşi, din câte i se păru lui Egwene. Balustrada era întreruptă de poduri şi rampe de piatră – fiecare avea alături un stâlp, cu câte un singur rând de scriere de-a Ogierilor. Podurile păreau să nu ducă nicăieri. Rampele urcau sau coborau. Trecând călare pe lângă ele, nu era cu putinţă să le vadă capetele.

Oprindu-se numai să arunce o privire la stâlpi, Liandrin o apucă pe o rampă care cobora. Pe dată, în jurul lor nu mai rămaseră decât rampa şi întunericul. Peste tot se aşternuse o tăcere apăsătoare. Lui Egwene i se păru că nici zgomotul de copite nu ajungea mai departe de câţiva paşi, dincolo de cercul de lumină.

Rampa cobora fără încetare, răsucindu-se, până când ajunse la o altă Insulă, cu balustrada sa întreruptă de gurile podurilor şi de alte rampe, şi cu Călăuzirea pe care Liandrin o compară cu pergamentul. Insula părea să fie din piatră, la fel ca prima. Egwene îşi dori să nu fi fost atât de sigură că aceea se afla chiar deasupra capetelor lor. Nynaeve vorbi dintr-odată, dând glas aceleiaşi îngrijorări. Vocea ei părea netulburată, numai că se opri o clipă ca să înghită în sec.

— S-ar... s-ar putea, răspunse slab Elayne; privirile sale se îndreptară mai întâi în sus, apoi se lăsară iute în jos. Elaida spunea că legile firii nu acţionează aici înăuntru. Cel puţin nu aşa cum se întâmplă afară.

— Pe Lumină! bombăni Min, apoi ridică glasul. Cât ai de gând să ne ţii aici?

— Până când ieşim, răspunse femeia Aes Sedai, întorcând capul spre ele, făcându-și cozile de culoarea mierii să se clatine. Dacă mă bateţi la cap, o să dureze mai mult.

Apoi se întoarse la pergamentul pe care-l cerceta, şi la Călăuzire. Egwene şi celelalte tăcură. Liandrin le duse mai departe, din Călăuzire în Călăuzire, de-a lungul rampelor şi

podurilor care păreau să străbată fără vreun sprijin întunericul nesfârşit. Nu le băga deloc în seamă pe tovarăşele sale, iar Egwene se trezi întrebându-se dacă avea să se întoarcă după ele, în caz că se pierdeau. Probabil că şi celelalte gândeau la fel, pentru că se ţineau cât puteau de aproape de iapa neagră.

Uimită, Egwene îşi dădu seama că simţea încă apropierea de *saidar,* care o ispitea, şi dorinţa de a-l atinge, de a-i conduce revărsarea. Se aşteptase, pe undeva, ca urma murdară cu care Umbra spurcase căile să i-o ascundă. Într-un fel, simţea şi spurcăciunea. Era o senzaţie foarte slabă, care n-avea nimic de-a face cu *saidarul,* dar era sigură că, dacă încerca să soarbă din Adevăratul Izvor, avea să fie ca şi cum şi-ar fi întins braţul gol printr-o pală de fum murdar şi uleios, ca să apuce o cană curată. Orice-ar fi făcut ar fi fost murdărit. Pentru prima dată, de mai multe săptămâni, îi veni foarte uşor să reziste ispitei.

Trecuse multă vreme şi afară ar fi fost târziu în noapte, atunci când Liandrin se opri pe o Insulă şi descălecă pe neaşteptate, spunându-le că aveau să se oprească să mănânce şi să doarmă, şi că găseau de-ale gurii în desagii calului de povară.

— Împărţiţi cum se cuvine bucatele, le zise ea, fără să se obosească să le arate cu care dintre ele vorbea. O să ne ia aproape două zile să ajungem la Capul Toman. Nu vreau să ajungeţi acolo moarte de foame, dacă aţi fost aşa de neghioabe încât să nu vă luaţi nimic cu voi.

Cu mişcări repezite scoase şaua de pe cal şi îl priponi, apoi se aşeză pe şa şi aşteptă ca una dintre ele să-i aducă de mâncare. Elayne îi duse nişte pâine şi brânză. Femeia Aes Sedai le arătă clar că nu avea nevoie de tovărăşia lor, aşa că se aşezară toate patru să mănânce undeva mai departe, înghesuite laolaltă, şezând pe şei. Bezna le tăia orice poftă. După o vreme, Egwene spuse:

— Liandrin Sedai, dar dacă ne întâlnim cu Vântul Negru?

Min repeta numele pe tăcute, întrebătoare, însă Elayne scoase un ţipăt înfundat.

— Moiraine Sedai spunea că nu poate fi ucis şi nici măcar

vătămat prea tare. Simt cum locul acesta întinat de-abia aşteaptă să strice tot ce-am putea face cu ajutorul Puterii.

— Nici măcar să nu vă gândiţi la Izvor, dacă nu vă spun eu, răspunse aspru Liandrin. Uite ce-i, dacă una ca voi încearcă să conducă Puterea aici înăuntru, s-ar putea să-şi piardă minţile, la fel ca un bărbat. Nu aţi fost încă pregătite să ţineţi piept spurcăciunii bărbaţilor care-au făurit Căile. Dacă apare Vântul Negru, am să am eu grijă, mai spuse ea, subţiindu-şi buzele şi uitându-se cu atenţie la o bucată de brânză pe care apoi o băgă în gură, cu un surâs. Moiraine nu ştie aşa de multe precum crede.

— Nu-mi place femeia asta, şopti Egwene, îndeajuns de încet ca să fie sigură că n-o putea auzi.

— Dacă Moiraine poate să se întovărăşească cu ea, putem şi noi, zise încet Nynaeve. Nu că Moiraine mi-ar plăcea mai mult, dar dacă au început iarăşi să se lege de Rand şi de ceilalţi...

Tăcu, trăgându-şi mantia mai aproape de trup. Era întuneric, nu frig, dar parcă era totuna.

— Ce-i Vântul asta Negru? întrebă Min. Elayne îi povesti tot ce-i spusese Elaida sau maică-sa, iar Min oftă: Pânza are de dat socoteală pentru multe. Nu ştiu dacă vreun bărbat merită să faci aşa ceva.

— Nu era musai să vii, îi aminti Egwene. Puteai să pleci din Turn când voiai şi nimeni n-ar fi încercat să te oprească.

— Da, puteam să plec unde vedeam cu ochii, răspunse cu amărăciune Min. La fel de uşor ca tine sau ca Elayne. Dar Pânzei nu-i prea pasă ce vrem noi, Egwene. Şi dacă, după toate prin care treci pentru el, Rand nu te ia de nevastă? Dacă se însoară cu vreo femeie pe care n-ai văzut-o niciodată, sau cu Elayne sau cu mine? Atunci ce faci?

— Mama n-ar îngădui-o, chicoti Elayne.

O vreme, Egwene rămase tăcută. Era cu putinţă ca Rand să nu se însoare niciodată. Iar dacă ajungea... Nu-l vedea cu nici un chip făcând rău cuiva. „Nici măcar după ce înnebuneşte?” Trebuia să fie o cale pentru a opri asta, pentru a o schimba. Femeile Aes Sedai ştiau şi puteau face atât de multe. „Dar dacă i-ar putea pune capăt, de ce n-o fac?”

Singurul răspuns era că nu era cu putinţă, şi tocmai asta nu voia să audă. Încercă să pară voioasă.

— Nu prea cred că mă voi mărita cu el. Ştii bine că femeile Aes Sedai nu se mărită prea adesea. Dar în locul tău nu mi-aş pune nădejdea în el. Nici în locul tău, Elayne. Nu prea cred..., începu să spună, apoi i se puse un nod în gât şi tuşi ca s-o ascundă. Nu prea cred că se va căsători vreodată. Dar dacă o face, îi doresc numai bine celei care se încurcă cu el – chiar şi dacă ar fi una dintre voi.

Se strădui să pară că era adevărat şi i se păru că izbutise.

— E încăpăţânat ca un catâr şi îi stă mintea numai la prostii, dar e un om blând şi domol, continuă ea; glasul îi tremura, dar se ascunse în spatele unui hohot de râs.

— Oricât ai spune tu că nu-ţi pasă, zise Elayne, cred că te-ai împotrivi mai rău ca mama. Dar e un băiat interesant, Egwene, mai interesant decât oricare altul pe care l-am întâlnit vreodată, chiar dacă e doar un păstor. Dacă-l dai la o parte, ca o neghioabă, numai tu ai să fii de vină atunci când mă voi hotărî să vă ţin piept şi ţie, şi mamei. S-a mai întâmplat ca Principele din Andor să nu fi fost nobil înainte de căsătorie. Dar n-ai să fii neghioabă, aşa că nu mai încerca să te ascunzi. Fără îndoiala că vei alege Verdele şi-l vei face Străjerul tău – unul dintre ei. Singurele Verzi care au un singur Străjer, după ştiinţa mea, sunt măritate cu el.

Egwene se sili să ţină pasul, spunându-le că, dacă avea să aleagă Verdele, voia să aibă zece Străjeri. Min o urmărea din priviri, încruntându-se, iar Nynaeve o privea şi ea gânditoare pe Min. În cele din urmă tăcură, atunci când începură să-şi schimbe veşmintele cu unele mai potrivite pentru călătorie. Nu era uşor să rămâi vesel în locul acela.

Egwene adormi greu şi dormi iepureşte, visând urât. Nu-l văzu pe Rand, ci pe bărbatul cu ochi de foc. De data aceasta, chipul său nu mai era acoperit de mască. Arăta înspăimântător, plin de arsuri aproape vindecate. O privi şi râse. Visa şi alte lucruri, dar nu la fel de groaznice. Se visă pierdută pentru vecie în străfundurile Căilor şi urmărita de Vântul Negru. Se simţi recunoscătoare atunci când vârful încălţării de călărie a lui Liandrin i se înfipse în coaste ca s-o

trezească. I se părea că nu dormise deloc.

Liandrin le trase după ea, fără preget, întreaga zi – sau ceea ce trecea drept zi, când nu aveau decât lămpile să ţină loc de soare – şi nu le îngădui să se oprească pentru odihnă decât când începură să se clatine în şa. Stânca era tare, dar femeia Aes Sedai, nemiloasă, le trezi după numai câteva ceasuri şi porniră la drum de îndată ce se urcară în şa. Rampe, poduri, Insule, Călăuziri. Egwene văzu atât de multe în bezna dimprejur, încât le pierdu numărul. Cât despre ceasurile sau zilele scurse, le uitase de mult. Liandrin nu le lăsă să se oprească decât puţin, pentru masă şi pentru a odihni caii, iar întunericul le apăsa ca o povară pe umeri. Zăceau în şa ca nişte baloturi de grâne – toate, în afară de femeia Aes Sedai pe care nici oboseala, nici lipsa luminii nu păreau s-o tulbure. Era la fel de proaspătă ca şi în Turnul Alb, şi la fel de rece. Nu îngăduia nimănui să tragă cu ochiul la pergamentul cu ajutorul căruia găsea drumul. Nynaeve o şi întrebă o dată despre el, dar nu răspunse decât:

— E ceva ce tu n-ai putea înţelege.

Şi, dintr-odată, clipind istovită, Egwene o văzu pe Liandrin îndepărtându-se de o Călăuzire, dar nu către vreun alt pod sau rampă, ci de-a lungul unei dungi albe, ştearsă de vreme, care se pierdea în întuneric. Se uită la prietenele ei şi se grăbiră toate s-o urmeze. În faţă o văzură la lumina lămpilor pe femeia Aes Sedai care scotea deja frunza de *Avendesora* de pe Poarta de taină.

— Am ajuns, spuse zâmbind Liandrin. În cele din urmă v-am adus acolo unde trebuie să mergeţi.

CAPITOLUL 40

Damane

În timp ce Poarta se deschidea, Egwene descălecă, iar când Liandrin le făcu semn să treacă îşi trase iapa de căpăstru, cu mare grijă. Chiar şi aşa, ea şi Bela se împiedicară în ierburile culcate la pământ de deschiderea Porţii, atunci când li se păru dintr-odată că se mişcau mult, mult mai încet. Poarta era înconjurată de un şir de tufişuri dese, care o ascundeau vederii. În apropiere, erau numai câţiva copaci, iar adierea dimineţii răscolea frunzele care erau numai cu puţin mai colorate decât cele pe care le văzuse în Tar Valon. Cu ochii la prietenele ei, îi luă destulă vreme să observe că erau şi alţii acolo, stând puţin mai la o parte, dincolo de porţi. Când îi văzu, rămase cu ochii la ei, neştiind ce să creadă; era o ceată foarte ciudată şi auzise mult prea multe zvonuri despre războiul de la Capul Toman.

O seamă de bărbaţi în armuri, cel puţin cincizeci, cu piepturile aparate de platoşe din bucăţi de oţel aşezate una peste alta şi cu coifuri de un negru-mat, ca nişte capete de insecte, şedeau în şei sau stăteau lângă caii lor, cu ochii ţintă la ea şi la celelalte femei care tocmai ieşeau, dar şi la Poarta de taină, vorbind între ei cu glas scăzut. Singurul bărbat cu capul descoperit, un om înalt, smead, cu nasul coroiat şi care-şi ţinea coiful vopsit şi poleit cu aur pe lângă trup, părea năucit de ceea ce vedea. Erau şi femei - două dintre ele purtau rochii simple, cenuşiu-închis, şi câte o zgardă lată, de argint, şi nu-şi luau ochii de la cele care ieşeau pe Poarta. În spatele fiecăreia se afla o altă femeie care-i stătea foarte aproape, de parcă se pregătea să-i şoptească la ureche. Alte două, ceva mai depărtate una de alta, purtau fuste largi şi împărţite, ca pentru călărie, care le veneau până la glezne. Pepţii rochiilor şi fustele erau împodobite cu dungi roşii, pe care erau brodate fulgere. Cea mai ciudată dintre toate era ultima femeie, care stătea întinsă pe un palanchin purtat de

opt bărbaţi zdraveni, goi până la brâu, cu nişte pantaloni negri şi largi. Avea capul ras pe ambele părţi, astfel încât îi rămăsese doar o creastă de păr negru, care-i cădea pe spate. Purta o robă lungă, alburie, cu desene de pasări şi flori încadrate de ovale, aranjată cu grijă pentru a-i lăsa la vedere fustele de un alb-strălucitor. Unghiile ei erau foarte lungi, iar pe primele două de la fiecare mână şi le vopsise cu albastru.

— Liandrin Sedai, întrebă neliniştită Egwene, ştii cine sunt oamenii ăştia?

Degetele ei pipăiră frâiele, de parcă se întreba dacă s-o ia sau nu la fugă, dar Liandrin puse la loc frunza de *Avendesora* şi înaintă încrezătoare, în timp ce Poarta începu să se închidă.

— Înaltă Doamnă Suroth? rosti ea; era şi în acelaşi timp nu era o întrebare. Femeia din palanchin înclină din cap aproape imperceptibil.

— Iar dumneata eşti Liandrin, zise, cu un accent ciudat, încât Egwene nici nu pricepu din prima clipă. Aes Sedai, adăugă, strâmbând din buze, iar soldaţii începură să murmure. Trebuie să isprăvim repede, Liandrin. Sunt patrule pe aici – nu ne putem lăsa descoperiţi. Nu cred că te-ar bucura să ai de-a face cu Căutătorii Adevărului, şi nici pe mine. Vreau să mă întorc în Faime înainte ca Turak să-şi dea seama că am plecat.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Nynaeve. Despre ce vorbeşte, Liandrin?

Aceasta îşi puse o mână pe umărul lui Nynaeve şi alta pe al lui Egwene.

— Iată cele două femei despre care ţi s-a vorbit. Şi încă una – Domniţa-Moştenitoare din Andor.

Şi făcu un semn spre Elayne. Cele două femei cu fulgere brodate pe rochii se apropiară de cele din faţa Porţii de Taină – Egwene observă că aveau cu ele câte un colac din metal sclipitor – iar soldatul cu capul gol le însoţi, fără să-şi duca mâna spre plăselele sabiei care i se ivea de peste umăr şi zâmbind liniştit. Cu toate astea, Egwene nu-l scăpă din ochi. Liandrin nu păru tulburată – altfel, Egwene ar fi sărit pe dată în şaua Belei.

— Liandrin Sedai, întrebă ea insistentă, cine sunt oamenii

ăştia? Vor şi ei să-i ajute pe Rand şi pe ceilalţi?

Pe neaşteptate, bărbatul cu nasul coroiat le apucă pe Min şi pe Elayne de ceafă, iar în clipa următoare totul păru că se întâmplă în acelaşi timp. Bărbatul urlă un blestem, o femeie ţipă – sau, poate, mai multe. Fără veste, adierea se preschimbă într-o vântoasă care luă cu sine, într-un vârtej de praf şi frunze, strigatul mânios al lui Liandrin şi făcu trunchiurile copacilor să se îndoaie şi să geamă. Caii se ridicară în două picioare şi nechezară ascuţit, iar una dintre femei se întinse şi potrivi ceva în jurul gâtului lui Egwene. Cu mantia fluturându-i ca pânza unei corăbii, aceasta se încordă în bătaia vântului şi trase de lucrul acela, ca o zgardă din metal bine lustruit. Nu se mişca; pipăindu-l, i se păru că era dintr-o singură bucată, cu toate ca ştia că trebuia să fie o încuietoare pe undeva. Colacul argintiu pe care-l avea în mână femeia se întinse peste umărul lui Egwene. Celălalt capăt se unea cu o brăţară sclipitoare, aflată pe încheietura stângă a femeii. Strângându-şi pumnul cât putea de tare, Egwene o lovi necruţătoare, drept în ochi – apoi se împletici, cazând ea însăşi în genunchi. I se învârtea capul şi se simţea de parcă un bărbat masiv ar fi lovit-o în faţă. După ce ochii i se limpeziră, observă că vântul se potolise. Câţiva cai, printre care Bela şi iapa lui Egwene, umblau liberi, iar unii dintre soldaţi blestemau şi se chinuiau să se ridice. Netulburată, Liandrin îşi scutură praful şi frunzele de pe fustă. Min era în genunchi, sprijinindu-se în palme, dând şi ea să se ridice. Părea năucită. Bărbatul cu nasul coroiat stătea lângă ea. Din mână îi picura sânge. Cuţitul lui Min zăcea uitat, cu tăişul înroşit pe o parte – nu-l putea ajunge dintr-o singură mişcare.

Nynaeve şi Elayne nu se mai vedeau, iar iapa lui Nynaeve dispăruse şi ea, la fel ca nişte soldaţi şi una dintre perechile de femei. Celelalte două erau încă acolo, iar Egwene observă că erau legate între ele printr-un lanţ argintiu, la fel ca acela care-o unea şi pe ea cu femeia de alături.

Aceasta, şezând pe vine, îşi freca obrazul. Sub ochiul stâng îi apăruse deja o vânătaie. Era drăguţă, cu părul lung şi negru şi ochii mari, căprui. Avea probabil cam cu zece ani mai mult decât Nynaeve.

— Prima lecţie, spuse ea solemnă; în glas nu îi răsuna nici o urmă de duşmănie, ci părea chiar prietenoasă. N-am să-ţi mai dau nici o altă pedeapsă de data asta. Cu o nouă *damane,* trebuia să fiu mai atentă. Sa nu uiţi asta: de-acum eşti *damane,* una dintre Cele-n Lesă, iar eu sunt *sul'dam,* Mâna care Ţine Lesa. Când *damane* şi *sul'dam* sunt unite, iar cea din urmă este lovită, *damane* simte durerea de două ori mai tare. Poate să şi moară. Aşa că să nu uiţi că nu trebuie s-o răneşti în nici un fel pe *sul'dam* şi că trebuie s-o aperi chiar mai mult decât pe tine însăţi. Eu sunt Renna. Ţie cum îţi zice?

— Nu sunt... ceea ce-ai spus, şopti Egwene. Trase din nou de zgardă, dar aceasta nu se desprinse. Se gândi s-o arunce pe cealaltă la pământ şi să încerce să-i smulgă brăţara de la încheietură, dar renunţă. Chiar dacă nu încercau s-o oprească soldaţii, care păreau să nici nu le bage în seamă pe ea sau pe Renna, avea impresia năucitoare că femeia spunea adevărul. Atingându-şi ochiul stâng, clipi de durere. Nu părea umflat, aşa că probabil ca nu se învineţise precum cel al Rennei, dar tot o durea. Ochiul stâng – şi la una şi la cealaltă. Ridică glasul: Liandrin Sedai? De ce le permiţi să facă una ca asta?

Liandrin îşi scutură palmele de praf, fără s-o privească.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţi, spuse Renna, este să faci întocmai cum ţi s-a spus şi pe dată.

Egwene gemu. Pe neaşteptate, pielea începu s-o ardă şi s-o înţepe, din tălpi şi până în creştet, de parcă căzuse în urzici. Scutură din cap, când arsura deveni şi mai puternică.

— Multe *sul'dam,* continuă Renna, cu glasul acela aproape prietenos, cred că *damane* n-ar trebui să aibă nume, sau cel puţin nu cele vechi. Dar eu sunt cea care te-a prins, aşa că eu mă voi ocupa de învăţătura ta şi am să-ţi îngădui să ţi-l păstrezi. Dacă nu mă superi prea tare. Acum sunt numai puţin supărată pe tine. Vrei s-o ţii tot aşa până mă înfurii de tot?

Tremurând, Egwene scrâşni din dinţi şi îşi înfipse unghiile în palmă, silindu-se să nu se scarpine. „Proasto. Te întreabă numai cum te cheamă, atât."

— Egwene, izbuti să rostească. Mă numesc Egwene al'Vere. Pe dată, mâncărimea fierbinte dispăru. Respiră adânc, tremurând încă.

— Egwene, spuse Renna. Frumos nume.

Apoi, spre groaza lui Egwene, o mângâie pe cap ca pe un câine. Îşi dădu seama că tocmai asta citise în glasul femeii – bunăvoinţa arătată unui câine pe care îl instruieşti, şi nu prietenia pe care-o simţi pentru un alt om. Renna chicoti.

— Acum te-ai mâniat şi mai tare. Dacă vrei să mă loveşti iarăşi, nu uita să nu dai prea tare, pentru că ai s-o simţi de două ori mai mult ca mine. Nu încerca să conduci Puterea – asta n-ai s-o faci decât dacă-ţi poruncesc eu.

Ochiul lui Egwene zvâcnea. Cu greu, se ridică în picioare şi încercă să n-o mai bage în seamă pe Renna – cu toate că nu era uşor să n-o bagi în seamă pe cea care-ţi ţinea laţul de gât. Cealaltă chicoti iarăşi, iar Egwene se înroşi. Voia să se apropie de Min, dar lanţul încolăcit nu-i îngăduia. Strigă uşor:

— Min, eşti bine?

Ridicându-se încet pe călcâie, Min încuviinţă, apoi îşi duse o mână la cap de parcă îşi dorea să nu-l fi mişcat. Un trăsnet sfâşie cerul senin, apoi căzu undeva printre copaci, în depărtare. Egwene tresări, apoi zâmbi. Nynaeve şi Elayne erau încă libere. Dacă le putea elibera cineva, pe ea şi pe Min, Nynaeve era aceea. Zâmbetul i se preschimbă într-o privire piezişă pe care i-o aruncă lui Liandrin. Nu ştia de ce le trădase femeia Aes Sedai, dar avea să vină şi răfuiala. „Cândva. Cumva.” Privirea mânioasă nu-i folosi la nimic – Liandrin nu-şi luă ochii de la palanchin.

Bărbaţii cu pieptul gol îngenunchează, punând palanchinul jos. Suroth coborî, aranjându-şi cu grija roba, apoi se apropie de Liandrin cu paşi uşori. În picioare purta numai nişte papuci. Cele două femei erau cam de-o seamă. Ochii căprui şi cei negri se priveau netulburaţi.

— Trebuia să-mi aduci două, spuse Suroth. În loc de asta, am numai una, iar două sunt libere – şi una dintre ele este cu mult mai puternică decât mi s-a dat de înţeles. Toate patrulele de la două leghe distanţă o să se ia după ea.

— Ţi-am adus trei, spuse liniştită Liandrin. Dacă nu eşti în stare să le păzeşti aşa cum trebuie, poate că stăpânul nostru ar trebui să aleagă altul dintre voi care să-l slujească. Te sperii de nişte prostii. Dacă apar patrulele, omoară-le.

Trăsnetul lovi din nou, nu foarte departe. Câteva clipe mai târziu, un zgomot ca de tunet răsună din locul în care căzuse. În văzduh se ridică un nor de praf. Nici Liandrin, nici Suroth nu observară.

— M-aş putea încă întoarce în Faime cu două *damane,* zise Suroth. Nu-mi face plăcere să îngădui unei... Aes Sedai – scuipă cuvântul ca un blestem – să se plimbe liberă.

Liandrin nu se schimbă la faţă, dar Egwene văzu un nimb luminos care o înconjură dintr-odată.

— Aveţi grijă, înălţime, strigă Renna. E pregătită!

Soldaţii se înfiorară, apucându-şi săbiile şi lăncile, dar Suroth nu făcu altceva decât să-şi lipească palmele una de alta, zâmbindu-i lui Liandrin pe deasupra unghiilor sale lungi.

— Doar n-ai să-mi faci vreun rău, Liandrin. Stăpânului nu i-ar plăcea, de vreme ce e limpede că de mine are mai multă nevoie, iar ţie ţi-e frică de el mai mult decât de gândul de-a deveni *damane.*

— Iar ţie, Suroth, zâmbi Liandrin, cu toate că obrajii îi păliseră din pricina mâniei, ţi-e frică de el mai mult decât de gândul că te-aş putea face să arzi ca un tăciune chiar acolo unde te afli.

— Tocmai. Amândurora ne e teamă de el. Dar până şi nevoile stăpânului se vor schimba cu vremea. Până la urmă, toate *marath'damane* vor fi puse în laţ. Poate că eu însămi îţi voi pune zgarda pe gâtul tău frumos.

— Cum spui, Suroth. Nevoile lui se vor schimba. Am să-ţi amintesc de asta, în ziua în care vei îngenunchea în faţa mea.

Deodată, un copac înalt, aflat cam la o milă depărtare, izbucni în flăcări ca o torţă.

— Am obosit, spuse Suroth. Elbar, cheamă-i înapoi.

Bărbatul cu nasul coroiat scoase un corn cam cât pumnul său, care scoase un sunet aspru şi pătrunzător.

— Pe femeia numită Nynaeve trebuie s-o găseşti, rosti înfrigurată Liandrin. Elayne nu contează, dar fata asta şi cealaltă trebuie să fie cu voi pe corăbii, când plecaţi.

— Ştiu foarte bine porunca, *marath'damane,* deşi tare aş vrea să ştiu şi pricina.

— Copila mea, rânji Liandrin, ţi s-a spus atât cât trebuie să

afli. Nu uita că tu slujeşti şi te supui. Acestea două trebuie duse dincolo de Oceanul Aryth şi ţinute acolo.

— N-am să zăbovesc aici ca s-o caut pe această Nynaeve, pufni Suroth. N-am să-i mai fiu de nici un folos stăpânului, dacă Turak mă dă pe mâna Căutătorilor Adevărului. Femeia nu va rămâne prea multă vreme în libertate, continuă ea, fără să-i îngăduie lui Liandrin s-o întrerupă. Nici ea, nici cealaltă. Când ridicam iarăşi pânzele, o să luam cu noi toate femeile din ţinutul ăsta amărât care pot conduce Puterea, fie şi puţin. Toate vor avea zgarda la gât. Dacă tu vrei să rămâi s-o cauţi, fă-o. Patrulele vor veni curând, cu gândul de a-i înfrunta pe zdrenţăroşii care se mai ascund încă prin ţinut. Unele patrule au şi *damane* şi n-o să le pese pe cine slujeşti. Dacă scapi cu viaţa, lanţul şi zgarda te vor învăţa un nou fel de viaţă, şi nu cred că stăpânul nostru se va obosi s-o elibereze pe una îndeajuns de neghioabă ca să se lase prinsă.

— Dacă le îngădui să rămână aici, spuse încordată Liandrin, stăpânul chiar că se va ocupa de tine, Suroth. Prinde-le pe amândouă, sau vei plăti.

Şi porni cu paşi mari spre Poarta de Taină, strângând hăţurile iepei. În scurtă vreme, Poarta se închidea în urma ei. Soldaţii care plecaseră după Nynaeve şi Elayne se întoarseră în galop, împreună cu cele două femei legate una de alta, *damane* şi *sul'dam,* care călăreau alături. Trei bărbaţi duceau de căpestre caii pe care erau azvârlite nişte leşuri. Egwene se simţi încurajată, văzând că erau cu toţi oameni în armură. Nu le prinseseră nici pe Nynaeve, nici pe Elayne. Min dădu să se ridice, dar bărbatul cu nasul coroiat îşi puse piciorul între umerii ei şi o culcă la pământ. Ea începu să se zvârcolească slab, trăgându-şi cu greu sufletul.

— Dacă-mi îngăduiţi să vorbesc, Înaltă Doamna, spuse el, iar Suroth îi făcu un semn uşor, cu mâna. Ţăranca asta m-a rănit, înălţime. Dacă nu vă este de folos…

Suroth, care deja se întorcea să plece, făcu iarăşi un semn, iar el întinse braţul peste umăr să-şi apuce sabia.

— Nu! strigă Egwene; o auzi pe Renna blestemând cu voce joasă, şi dintr-odată mâncărimea fierbinte o cuprinse din nou, mai rău ca înainte, dar nu se opri. Va implor, Înălţime! Vă

implor! E prietena mea!

Pe lângă fierbinţeală, o cuprinse o durere aşa cum nu mai simţise niciodată. Tot trupul i se încordă; se prăbuşi cu faţa în praf, scâncind, dar tot îl vedea în faţa ochilor pe Elbar care-şi scotea din teacă paloşul masiv, cu tăişul curbat şi-l înălţa cu ambele mâini deasupra capului.

— Va rog! Min, Min...

Fără veste, durerea încetă de parcă nici nu fusese. Rămase doar amintirea. Papucii din catifea albastra ai lui Suroth, prăfuiţi de-acum, apărură în faţa ei, dar n-o făcură să-şi ia ochii de la Elbar care rămăsese cu paloşul deasupra capului, strivind-o pe Min cu piciorul la pământ... nemişcat.

— Ţăranca asta e prietena ta? întrebă Suroth.

Egwene dădu să se ridice, dar văzând-o pe cealaltă ridicând uimită o sprânceană, rămase unde se afla şi îşi dădu numai capul pe spate. Trebuia s-o salveze pe Min. „Şi dacă asta înseamnă să mă umilesc...” Îşi descleştă buzele, nădăjduind că avea să pară că zâmbea.

— Da, Înălţime.

— Şi dacă o cruţ, dacă-i îngădui să te vadă din când în când, ai să-ţi dai silinţa şi ai să înveţi ce ţi se spune?

— Da, Înălţime, răspunse ea. Ar fi făgăduit orice pentru ca Min să scape nevătămată. „Am să-mi şi ţin făgăduiala, se gândi cu amărăciune, câtă vreme voi fi obligată.”

— Urcă fata în şa, Elbar, spuse Suroth. Leag-o, dacă nu se poate ţine. Dacă această *damane* ne va dezamăgi, poate că am să-ţi îngădui să-i iei capul şi celeilalte.

Pornise deja către palanchin. Renna o trase pe Egwene în picioare, cu asprime, şi o împinse către Bela, dar Egwene nu se uita decât la Min. Elbar se purta la fel de rău cu ea ca şi Renna, dar i se păru că nu păţise nimic. Îl dădu la o parte pe Elbar, care încerca s-o lege în şa, şi se urcă pe juganul ei, fără prea mult ajutor. Ciudatul Alai o porni la drum, către apus, cu Suroth în faţă şi Elbar puţin în urma palanchinului ei, îndeajuns de aproape pentru a răspunde pe dată oricărei porunci. Renne şi Egwene călăreau în spate, cu Min şi celelalte *sul’dam* şi *damane,* în urma soldaţilor. Femeia care, probabil, ar fi trebuit să-i pună zgarda de gât lui Nynaeve

mângâia lanţul argintiu pe care încă îl mai avea cu ea şi părea furioasă. Ţinutul deluros era acoperit de pâlcuri rare de pădure. În scurtă vreme, trâmbele de fum care se înălţau din trunchiul copacului ars ramaseră numai ca o pată pe cer, în urma lor.

— Ţi s-a făcut o mare cinste, spuse după o vreme Renna, când Înalta Doamna ţi-a vorbit. Altădată ţi-aş fi îngăduit să porţi o panglică pentru a-ţi aminti. Dar fiindcă i-ai atras atenţia...

Egwene scoase un ţipat. I se păru că o nuia subţire o lovise peste spate, apoi alta pe picior, pe braţ. Veneau din toate părţile. Ştia că nu erau aievea, şi totuşi ridică braţele ca să le oprească. Îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi gemetele, dar pe obraji începură să-i curgă lacrimi. Bela necheza şi se foia, însă lanţul care-o lega de Renna o împiedica pe Egwene să se îndepărteze. Nici un soldat nu întoarse capul.

— Ce-i faci? strigă Min. Egwene! Opreşte-te!

— Ţi s-a cruţat viaţa, Min... aşa te cheamă, nu? spuse blând Renna. Învaţă-ţi şi tu lecţia. Câtă vreme încerci să faci ceva, nu se va opri.

Min ridică pumnul, apoi îl lăsă să cadă.

— N-am să încerc nimic. Numai opreşte-te, te rog. Îmi pare rău, Egwene.

Loviturile nevăzute continuară o vreme, ca şi cum trebuia să i se arate lui Min că intervenţia ei fusese inutilă, apoi încetară. Egwene nu se putea opri din tremurat. De data aceasta, durerea nu dispăru. Îşi ridică mâneca rochiei, crezând că avea să vadă vânătăile, dar pielea ei era neatinsă. Numai senzaţia rămăsese. Înghiţi în sec.

— N-a fost vina ta, Min. Nici a ta, mai spuse Egwene, mângâind gâtul Belei, care-şi dădea ochii peste cap.

— Vina a fost a ta, Egwene, spuse Renna; părea atât de răbdătoare şi se purta foarte blând, de parcă avea de-a face cu una prea proastă pentru a înţelege, încât lui Egwene îi veni să ţipe. Când o *damane* primeşte o pedeapsă, este întotdeauna vina ei, chiar dacă nu înţelege de ce. O *damane* trebuie să ghicească dinainte ce vrea să facă *sul'dam.* De data asta, însă, ştii şi de ce. *Damane* sunt ca nişte mobile,

sau unelte, se află mereu acolo, gata să fie folosite, dar nu trebuie să atragă atenţia. Mai ales când vine vorba de cei de Sânge.

Egwene îşi muşcă buza până când simţi gustul sângelui. „E un coşmar. Nu poate fi aievea. De ce-a făcut Liandrin aşa ceva? De ce se întâmplă asta?”

— Pot... mi se îngăduie să pun o întrebare?

— Dinspre partea mea, da, zâmbi Renna. De-a lungul anilor, multe *sul’dam* vor purta această brăţară – ele sunt întotdeauna mai multe la număr decât *damane* – iar unele ar fi în stare să te jupoaie dacă-ţi ridici ochii din pământ sau dacă deschizi gura fără îngăduinţă, însă eu nu văd nici un motiv să nu te las să vorbeşti, câtă vreme ai grijă ce spui.

Una dintre celelalte *sul’dam* pufni tare; era legată de o femeie drăguţă, cu părul negru, de vârstă mijlocie, care-şi ţinea privirea în jos.

— Liandrin, începu Egwene – nu mai avea de gând să-i rostească vreodată şi titlul – şi Înalta Doamnă vorbeau de un stăpân pe care-l slujesc amândouă. Cine este? întrebă ea, cu gândul la un bărbat cu chipul sluţit de arsuri aproape vindecate, cu ochii şi gura care uneori izbucneau în flăcări – chiar dacă era doar un chip văzut în vise, părea prea de-a dreptul înfricoşător. Şi ce vrea de la mine şi... şi de la Min?

Ştia că era o prostie să ocolească numele lui Nynaeve – că doar nimeni nu avea să uite de ea, doar pentru că nu i se rostea numele, mai ales acea *sul’dam* cu ochi albaştri care-şi mângâia laţul rămas nefolosit – dar era singura cale de a se împotrivi la care se gândise.

— Nu e treaba mea, iar a ta cu atât mai puţin, să-mi bag nasul în ce fac cei de Sânge, zise Renna. Înalta Doamnă o să-mi spună ce vrea să aflu, iar eu am să-ţi spun ţie ce cred că ar trebui să ştii. Orice altceva vezi sau auzi trebuie să fie ca şi cum n-ar fi fost niciodată rostit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Aşa vei fi la adăpost, mai ales tu, o *damane.* Eşti prea de preţ pentru a fi ucisă pe dată, dar s-ar putea să te trezeşti nu doar pedepsită crunt, ci şi fără limbă şi fără mâini, ca să nu mai poţi vorbi sau scrie. *Damane* îşi pot face treaba şi fără ele.

Egwene se înfioră, deşi nu era frig. Trăgându-şi mantia pe

umeri, dădu de laţ şi trase tare de el.

— Aşa ceva e îngrozitor. Cum puteţi să faceţi asta? Ce minte bolnavă s-a putut gândi la o asemenea unealtă?

— Asta ar merita deja să rămână fără limbă, Renna, mârâi femeia cu ochi albaştri şi cu laţul în mână.

— De ce să fie îngrozitor? răspunse, însă, Renna, zâmbind răbdătoare. Crezi că putem îngădui cuiva care face asemenea lucruri să rămână în libertate? Uneori se nasc şi bărbaţi care ar deveni *marath'damane* dac-ar fi femei – am auzit că aşa e şi pe aici – iar ei trebuie, fireşte, ucişi; însă femeile nu îşi pierd minţile. E mai bine pentru ele să devină *damane,* decât să facă numai necazuri, luptându-se pentru putere. Cât despre cine s-a gândit prima oară la *a'dam,* află că a fost o femeie care-şi spunea Aes Sedai.

Egwene îşi dădu seama că pe faţa i se oglindea neîncrederea, căci Renna izbucni în râs:

— Atunci când Luthair Paendrag Mondwin, fiul lui Artur Aripă-de-Şoim, a dat prima oară piept cu Armatele Nopţii, a găsit în rândul lor multe femei care-şi spuneau Aes Sedai. Se luptau între ele pentru stăpânire şi foloseau Puterea Supremă pe câmpul de luptă. Una dintre ele, pe nume Deain, care s-a gândit că i-ar fi fost mai bine să-l slujească pe împărat – fireşte, pe atunci nu era încă împărat – pentru că el nu avea nici o Aes Sedai în oastea sa, a venit la el cu această unealtă, făurită de propria-i mână: primul *a'dam,* prins în jurul gâtului uneia dintre surorile sale. Cu toate că femeia prinsă nu voia să-l slujească pe Luthair, unealta o silea. Deain a făurit mai multe, au fost găsite primele *sul'dam,* iar femeile prinse, care-şi spuneau Aes Sedai, au aflat că erau de fapt numai *marath'damane,* Cele care trebuie înlănţuite. Se spune că atunci când i s-a pus şi ei zgarda la gât, Deain a urlat de până şi Turnurile de la Miazănoapte s-au cutremurat din temelii, dar fireşte ca şi ea era *marath'damane,* aşa că nu i se putea îngădui să umble liberă. Poate că vei fi şi tu dintre cele care pot fauri un *a'dam.* Dacă va fi aşa, vei fi de-a dreptul răsfăţată – nu-ţi face griji.

Egwene privi cu jale la ţinutul peste care călăreau. Pământul începea să se înalţe, dând naştere unor dealuri joase, iar

pădurea rară lăsase loc unor desişuri răspândite ici şi colo. Nu erau multe locuri bune pentru a se ascunde, dar era sigură că ar fi izbutit să fugă.

— Adică trebuie să-mi doresc să fiu răsfăţată ca un căţel de casă? spuse ea cu amărăciune. Să fiu legată o viaţă întreagă de bărbaţi şi femei care mă considera un fel de animal?

— Bărbaţi, nu, chicoti Renna. Toate *sul'dam* sunt femei. Dacă un bărbat şi-ar pune brăţara la mână, de cele mai multe ori nu s-ar întâmpla nimic – ca şi cum ar fi agăţat-o de un cui din perete.

— Dar uneori, o întrerupse brutal femeia cu ochi albaştri, cu trăsăturile ei ascuţite şi cu gura punga, cu buze subţiri şi o înfăţişare mereu furioasă, şi tu şi el aţi muri în chinuri. Din vreme în vreme, împărăteasa îşi pune nobilii la încercare, legându-i de o *damane.* Asta-i face să asude şi iscă mare veselie la Curtea celor Noua Luni. Bărbatul nu ştie dacă va scăpa sau nu cu viaţă – decât la sfârşit. La fel şi *damane,* sfârşi ea, râzând cu răutate.

— Numai împărăteasa îşi îngăduie să irosească astfel viaţa unei *damane,* Alwhin, se răsti Renna, iar eu n-am de gând s-o instruiesc pe asta numai ca s-o văd dată la o parte.

— Până acum n-am văzut nici o instruire, Renna. Numai palavre, ca şi cum aţi fi prietene din copilărie.

— Da poate că e vremea să vedem ce poate să facă, spuse Renna, cercetând-o pe Egwene. Ai învăţat oare să conduci Puterea la depărtarea aceea?

Şi-i arătă un stejar înalt care se înălţa singuratic în vârful unui deal. Egwene se încruntă – era cam la jumătate de milă de Alaiul lor. Nu încercase niciodată să treacă de lungul braţului, dar se gândi că ar fi fost cu putinţă.

— Nu sunt sigură, răspunse.

— Încearcă, îi zise Renna Simte copacul. Simte răşina din el. Vreau nu doar s-o încălzeşti, ci s-o faci să se încingă atât de tare încât fiecare picătură să se transforme în abur într-o clipă. Haide.

Tulburată, Egwene descoperi că tânjea să facă ce-i poruncise Renna. Nu condusese Puterea şi nici măcar nu

atinsese *saidarul* de două zile; dorinţa de a-şi umple sufletul o făcea să se înfioare.

— Nu..., începu ea, dar în mai puţin de o clipă renunţă să spună „vreau”; vânătăile nevăzute o ardeau prea tare ca să mai facă prostii. Nu pot, spuse în cele din urma. E prea departe şi n-am mai făcut niciodată aşa ceva.

Una dintre *sul’dam* râse răguşit, iar Alwhin spuse:

— Nici măcar n-a încercat.

— După ce-ai petrecut ceva timp ca *sul’dam,* spuse Renna, clătinând din cap aproape cu tristeţe, înveţi multe lucruri despre *damane,* chiar şi fără brăţară. Cu brăţara la mână îţi dai întotdeauna seama dacă *damane* încearcă să conducă sau nu. Să nu mă minţi niciodată, nici măcar un pic, pe mine sau pe vreo altă *sul’dam.*

Dintr-odată, nuielele nevăzute se întoarseră, lovind-o peste tot corpul. Urlând, încercă să dea în Renna, dar femeia îi dădu liniştită pumnul la o parte. Egwene se simţi de parcă ar fi lovit-o peste braţ cu un băţ. Îşi înfipse călcâiele în coastele Belei, însă Renna smuci lanţul şi aproape că o dădu jos din şa. Înnebunită, dădu să apuce *saidarul,* vrând s-o rănească îndeajuns de mult pentru a o face să se oprească, aşa cum fusese şi ea rănită. Cealaltă clatină tristă din cap, iar Egwene gemu tare, căci pielea îi luase foc pe dată. Numai după ce se îndepărtă de *saidar,* arsura se mai domoli, însă loviturile nevăzute nu încetară şi nici măcar nu se răriră. Încercă să strige că avea să-şi dea silinţa, dacă Renna îi îngăduia, dar nu izbuti să rostească nici un cuvânt, ci doar să se zvârcolească şi să zbiere. Mânioasă, Min striga şi ea ceva şi încerca să se apropie. Ca prin vis, Egwene o văzu pe Alwhin smucind de frâiele calului lui Min şi luându-i-le din mâini, şi pe altă *sul’dam* dându-i o poruncă aspră unei *damane.* Aceasta o privi pe Min, care începu brusc să urle şi ea, fluturându-şi braţele de parcă încerca să se apere de lovituri sau de acele unor viespi nevăzute. Din pricina propriului său chin, cel al lui Min părea îndepărtat. Strigatele lor îngemănate izbutiră să-i facă pe câţiva soldaţi să se întoarcă în şa. Aruncându-le o privire, râseră şi se întoarseră la loc. Nu era treaba lor cum se purta o *sul’dam* cu o *damane.* Lui Egwene i se păru că totul

ţinu o veşnicie – dar în cele din urmă se termină. Se prăbuşi istovită în şa, cu obrajii uzi de lacrimi, suspinând, cu faţa ascunsă în coama Belei. Iapa necheză neliniştită.

— E bine că eşti înflăcărată, spuse netulburată Renna. Cele mai bune *damane* sunt cele cu suficient de multă voinţă pentru a fi turnată şi plăsmuită aşa cum trebuie.

Egwene îşi strânse pleoapele. Ar fi vrut să-şi astupe şi urechile, ca să nu-i mai audă glasul. „Trebuie să scap. Trebuie, dar cum? Ajută-mă, Nynaeve. Lumină, fă să mă ajute cineva."

— Ai să fii dintre cele mai bune, rosti mulţumită Renna, iar palma sa o mângâie pe păr, ca o stăpână care-şi linişteşte căţelul.

Nynaeve se aplecă în şa, ca să privească dincolo de şirul de tufişuri ţepoase. Zări câţiva copaci, risipiţi pe ici şi colo; frunzele unora începuseră să se îngălbenească. Întinderile de ierburi şi tufişuri dintre ei păreau pustii. Nu se mişca nimic, cu excepţia palei subţiri de fum care tremura în bătaia vântului. Copacul ars fusese opera ei, precum şi unul din trăsnetele căzute din senin şi alte câteva lucruri pe care nu se gândise să le încerce decât după ce acele doua femei le încercaseră împotriva ei. I se păruse că lucrau cumva împreună, cu toate că nu înţelegea de ce erau astfel legate. Una purta o zgardă, dar şi cealaltă era înlănţuită la fel de mult. Nynaeve era însă convinsă ca una dintre ele, sau amândouă, erau Aes Sedai. Nu le văzuse niciodată prea bine, ca să poată observa aura strălucitoare, dar aşa trebuia să fie. „O să-mi facă mare plăcere să-i vorbesc lui Sheriam despre ele, se gândi cu amărăciune. Deci femeile Aes Sedai nu folosesc Puterea ca armă, da?"

Ea, însă, o făcuse. Le culcase la pământ pe cele două femei, cu ajutorul trăsnetului, şi văzuse unul dintre soldaţi, sau mai degrabă trupul său, cum ardea din pricina unei mingi de foc pe care o făcuse să apară şi o aruncase spre ei. Dar trecuse ceva vreme de când nu mai zărise nici un străin.

Avea fruntea plină de sudoare, şi nu doar din pricina efortului. Pierduse legătura cu *saidar* şi nu-l putea regăsi. La început se mâniase, ştiind ca Liandrin le trădase, şi *saidar* i se

descoperise fără să-şi dea seama. Puterea i se revărsase în trup. I se părea că putea face orice. Iar câtă vreme o urmăriseră, furia de a se şti vânată ca un animal o hrănise. Acum vânătoarea încetase. Cu cât trecuse mai mult de când nu mai observase nici un duşman pe care să-l lovească, cu atât se îngrijorase mai tare la gândul ca puteau, cine ştie cum, să-i pice în spate. O îngrijora şi soarta celorlalte trei. Iar acum se văzuse silită să recunoască faptul că cel mai mult se simţea înfricoşată. Îi era teama pentru Egwene, Elayne şi Min, dar şi pentru ea. Şi totuşi, avea nevoie de mânie.

În spatele unui copac se mişcă ceva. Lui Nynaeve i se taie răsuflarea. Se întinse spre *saidar,* dar nimic din ceea ce-o învăţaseră Sheriam şi celelalte, nici un boboc care-i înflorea în minte, nici un pârâu pentru care trupul său era albia nu îi erau de folos. Simţea Izvorul aproape, dar nu-l putea atinge.

Elayne apăru de după copac, păşind aplecată şi cu mare grijă, iar Nynaeve se clatină de uşurare. Rochia Domniţei-Moştenitoare era murdară şi sfâşiată, părul său blond era încâlcit şi plin de frunze şi crenguţe, iar ochii scrutători – mari, ca ai unei căprioare speriate. Cu toate astea, mâna cu care strângea un pumnal cu lama scurtă nu-i tremura. Nynaeve strânse frâiele şi ieşi la vedere. Elayne tresări înfricoşată, apoi duse mâna la gât şi trase adânc aer în piept. Nynaeve descălecă. Se îmbrăţişară, fericite că se regăsiseră.

— O clipă..., îngăimă Elayne când, în cele din urmă, se desprinseră, am crezut că ai fost... Nynaeve, ştii unde s-au dus? Erau doi bărbaţi pe urmele mele. Mai aveau puţin până să mă ajungă, dar dintr-odată s-a auzit un sunet de corn, iar ei s-au întors şi-au plecat la galop. Eram sub ochii lor, dar au plecat.

— Am auzit şi eu cornul şi de-atunci nu i-am mai văzut. Ştii ceva de Egwene sau de Min?

Elayne clătină din cap, lăsându-se să alunece la pământ.

— Nu. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost bărbatul care-a lovit-o pe Min şi a trântit-o jos. Iar una dintre femei încerca să prindă ceva la gâtul lui Egwene. Asta am izbutit să văd înainte să fug. Nu cred c-au scăpat, Nynaeve. Ar fi trebuit să fac ceva. Min l-a tăiat la mână pe cel care mă ţinea, iar

Egwene... Şi eu am fugit, Nynaeve. Mi-am dat seama că eram liberă şi am fugit. Mama ar face bine să se mărite cu Gareth Bryne şi să facă altă fată cât poate de repede. Nu sunt bună să mă urc pe tron.

— Nu fi gâscă, spuse cu asprime Nynaeve. Nu uita că am şi limba-oii printre ierburile mele.

Elayne îşi ţinea capul în mâini. Dojana glumeaţă n-o făcu nici măcar să tresară.

— Ia ascultă-mă, fetiţo. M-ai văzut cumva pe mine rămânând pe loc acolo, să mă lupt cu douăzeci sau treizeci de bărbaţi înarmaţi, ca să nu mai vorbesc de Aes Sedai? Dac-ai fi zăbovit, probabil că ai fi fost şi tu prinsă. Dacă nu cumva te omorau de la bun început. Nu ştiu de ce, dar păreau interesaţi de Egwene şi de mine. Poate că nu le-ar fi păsat dacă rămâneai în viaţă. „Şi de ce or fi fost interesaţi de noi? Tocmai de noi? De ce-a făcut Liandrin asta? De ce?”

Dar nici acum nu găsi vreun răspuns, aşa cum nu găsise nici prima oară.

— Dacă aş fi murit încercând să le ajut..., începu Elayne.

— Acum ai fi moartă. Şi asta nu le-ar ajuta cu nimic, nici pe ele, şi nici pe tine. Hai, sus, scutură-ţi rochia, îi mai spuse Nynaeve, scotocind în desagi să găsească o perie. Şi descâlceşte-ţi părul.

Elayne se ridică încet şi luă peria, zâmbind uşor.

— Parc-ai fi Lini, bătrâna mea doică, spuse ea, începând să-şi perie părul şi clipind de durere, de câte ori dădea de un nod. Dar cum să facem să le ajutăm, Nynaeve? Oi fi tu la fel de puternică precum o soră adevărata, când te mânii, dar au şi ei femei care pot conduce Puterea. Nu-mi vine să cred că sunt Aes Sedai, dar este posibil. Şi nici nu ştim încotro au luat-o.

— Spre apus, zise Nynaeve. Suroth aia a pomenit de Faime, iar asta este în partea cea mai dinspre apus a Capului Toman. O să mergem acolo. Nădăjduiesc să dau şi de Liandrin. Am s-o fac să-şi blesteme ziua în care maică-sa a dat cu ochii de taică-său. Dar mai întâi cred c-ar trebui să găsim nişte veşminte de pe-aici. Am văzut în Turn femei din Tarabon şi din Arad Doman – hainele lor nu seamănă deloc cu

astea. În Faime, şi-ar da seama imediat că suntem străine.

— N-aş spune nu la o rochie ca în Doman – cu toate că mama s-ar înfuria cumplit dac-ar afla că am purtat vreodată una, iar cu Lini n-aş mai avea pace în vecii vecilor – dar chiar dacă găsim un sat, cu ce să cumpărăm rochii noi? Nu ştiu câţi bani ai tu, dar eu am numai zece galbeni şi cam de două ori pe atât arginţi. O să ne-ajungă vreo doua, trei săptămâni, dar după aceea nu ştiu ce vom face.

— Nici măcar câteva luni ca novice în Tar Valon nu te-au făcut să gândeşti altfel decât ca moştenitoarea unui tron, râse Nynaeve. Eu n-am nici a zecea parte din cât ai tu, şi tot are să ne-ajungă vreo două sau trei luni, trăind în huzur. Şi chiar mai mult, dacă suntem chibzuite. Nici prin gând nu-mi trece să cumpăr rochii şi în nici un caz nu vor fi noi. Rochia mea cenuşie de mătase, cu toate perlele şi firul de aur, o să ne fie de folos. Dacă nu găsesc nici o femeie care să ne dea fiecăreia câte două, trei schimburi de haine simple, în schimbul ei, am să-ţi dau ţie inelul ăsta şi voi fi eu novicea.

Încălecă şi întinse braţul ca s-o ajute pe Elayne să urce în spatele ei.

— Şi ce-o să facem când ajungem în Faime? întrebă Elayne, aşezându-se pe crupa calului.

— Asta n-o s-o ştiu până când nu mă văd acolo, răspunse Nynaeve, apoi se opri, lăsând frâiele din mână. Eşti sigură că vrei să faci asta? O să fie primejdios.

— Mai primejdios decât pentru Egwene şi Min? Dacă ar fi în locul nostru, ne-ar veni în ajutor. Sunt sigură. Haide, ai de gând să rămânem aici până la noapte?

Elayne îşi înfipse călcâiele în coastele calului, iar acesta o porni. Nynaeve se călăuzi după soare, care nu ajunsese încă la amiază, având grijă să rămână mereu în urma lor.

— Va trebui să avem grijă. Femeile Aes Sedai pe care le cunoaştem noi recunosc o alta care poate conduce Puterea, numai dacă se apropie. Şi astea ne-ar putea găsi, chiar şi în mulţime, dacă ne caută – şi mai bine să nu ne amăgim cu gândul că nu-i aşa. „E limpede că ne aşteptau, pe Egwene şi pe mine. Dar de ce?”

— Da, să avem grija. Aveai dreptate şi mai devreme. Nu

le-am fi făcut nici un bine dacă ne lăsam prinse, zise Elayne, apoi adăugă după câteva clipe: Crezi că toate au fost minciuni, Nynaeve? Ceea ce ne-a spus Liandrin despre Rand, cum că ar fi în primejdie? Şi despre ceilalţi? O Aes Sedai nu minte.

La rândul ei, Nynaeve rămase pe gânduri, amintindu-şi de ce-i spusese Sheriam – când o femeie ajungea soră în toata puterea cuvântului, îşi rostea jurămintele înăuntrul unui *ter'angreal* care-o împiedica să le încalce vreodată. „Să nu spui nici o vorbă neadevărată." Acesta era unul dintre ele, dar toată lumea ştia că adevărul rostit de o Aes Sedai putea să nu fie întocmai ceea ce credeai că auzi.

— Cred că Rand se află în Fal Dara, acum, şi-şi încălzeşte tălpile la focul Seniorului Agelmar, răspunse ea. „Nu mă pot gândi la el acum. Trebuie să mă gândesc la Egwene şi la Min."

— Aşa o fi, oftă Elayne, foindu-se. Dacă avem mult de mers până în Faime, Nynaeve, să ştii că am să vreau să stau şi eu în şa, o parte din drum. Aici nu-i prea plăcut. Şi n-o să ajungem niciodată dacă laşi iapa asta să meargă după capul ei.

Nynaeve înghionti iapa, făcând-o să plece într-un trap iute, iar Elayne scoase un ţipăt uşor şi-şi trase mantia. Nynaeve îşi spuse că n-avea să crâcnească, atunci când îi venea rândul să meargă la spate, nici măcar dacă Elayne avea să o pornească la galop – deocamdată, însă, avea de gând să nu plece urechea la văicărelile celeilalte, care tot sălta în sus şi în jos la spatele ei. Nădejdea că, până la sosirea în Faime, teama putea să i se atenueze, preschimbându-se în mânie, era singura ei preocupare.

Adierea vântului deveni mai proaspătă, răcoroasă şi curată. Se simţea frigul.

CAPITOLUL 41

Gâlcevi

Tunetul bubuia pe cerul plumburiu al după-amiezii. Rand îşi trase şi mai mult gluga mantiei peste ochi, sperând să se ferească cât de cât de ploaia rece. Roşcatul păşea cu hotărâre prin bălţile mâloase. Gluga atârna udă pe capul lui Rand, ca şi mantia care îi învelea umerii, iar haina lui neagră şi frumoasă era la fel de udă şi de rece. Nu ar fi trebuit să fie cu mult mai frig până când ploaia să se preschimbe în zăpadă sau lapoviţă. Curând avea din nou să ningă; oamenii din satul prin care trecuseră ziceau că anul acesta avuseseră deja parte de două ninsori. Zgribulit, Rand mai că îşi dorea să ningă. Cel puţin atunci nu ar mai fi fost muiat până la piele.

Coloana înainta anevoie, mereu cu ochii în patru la ţinutul vălurit. Bufniţa cenuşie a lui Ingtar era grea de apă şi nici măcar rafalele de vânt nu o mai clinteau. Hurin îşi dădea câteodată gluga la o parte ca să adulmece aerul; spunea că nici ploaia, nici frigul nu slăbeau urma, în orice caz nu urma pe care o căuta el, însă până acum amuşinarul nu găsise nimic. Rand îl auzi pe Uno mormăind o sudalmă în spatele lui. Loial îşi tot cerceta desagii; nu-i păsa că e ud, dar îşi făcea tot timpul griji pentru cărţi. Toţi erau abătuţi, mai puţin Verin, care părea prea cufundată în gânduri ca să-şi dea măcar seama că îi alunecase gluga şi că ploaia i se prelingea pe faţă.

— Nu poţi face nimic? o întrebă Rand. O voce stinsă îi spunea ca ar putea să facă chiar el ceva. Nu trebuia decât să îmbrăţişeze *saidinul.* Chemarea *saidinului* era atât de dulce. Să primească în el Puterea Supremă, să fie una cu furtuna. Să aducă soarele pe cer sau să încalece furtuna dezlănţuită, să o biciuiască şi să cureţe Capul Toman, de la mare până la câmpie. Să îmbrăţişeze *saidinul.* Alungă fără milă aceasta jinduire.

Femeia Aes Sedai tresări.

— Ce? Ah. Da, cred că da. Ceva. N-aş putea opri singură o furtună atât de puternică – se întinde prea departe – dar aş mai putea-o potoli. Cel puţin aici, unde suntem noi. Îşi şterse picăturile de ploaie de pe faţă, păru să bage de seamă abia acum că îi alunecase gluga şi o trase la loc, distrată.

— Atunci de ce n-o faci? spuse Mat. După chipul care se iţea de sub glugă ai fi zis ca e la un pas de moarte, însă glasul îi era puternic.

— Pentru că, dacă m-aş servi de atâta Putere, orice Aes Sedai, chiar şi cele aflate la cincisprezece mile depărtare, ar şti că cineva a condus Puterea. Nu trebuie să ne trezim pe cap cu Seanchani şi *damane.* Strânse din buze, mânioasă.

Aflaseră câte ceva despre năvălitori din satul acela, Atuan's Mill, dar mai tot ce auziseră isca şi mai multe întrebări. Oamenii bolboroseau ceva şi în clipa următoare îşi puneau lacăt la gură, tremurând şi aruncând priviri speriate peste umăr. Toţi se temeau că Seanchanii se vor întoarce cu monştrii şi cu *damane.* Femeile acelea, care ar fi trebuit să fie Aes Sedai, însă erau ţinute în lanţ ca nişte animale, îi înfricoşau pe săteni mai mult decât lighioanele ciudate ale Seanchanilor, creaturi despre care oamenii din Atuan's Mill spuneau în şoaptă că ar coborî din coşmaruri. Iar pildele pe care le dăduseră Seanchanii înainte să plece încă le mai îngheţau sângele în vene. Îşi îngropaseră morţii, dar le era frică să cureţe acea bucată mare, pârjolită, din piaţa satului. Nici unul nu voia să spună ce se întâmplase acolo, însă Hurin vărsă de îndată ce pătrunseră în sat şi nu se apropie defel de acel loc înnegrit.

Atuan's Mill era pe jumătate părăsit. Unii fugiseră în Faime, crezând probabil că Seanchanii nu vor fi atât de necruţători într-un oraş care era în stăpânirea lor, iar alţii porniseră spre răsărit. Mai mulţi le ziseseră că şi ei se gândeau să plece. Se dădeau lupte pe Şesul Almoth, se spunea că oamenii din Tarabon se băteau cu cei din Doman, însă măcar acolo casele şi hambarele care ardeau fuseseră aprinse de torţe ţinute de mâini omeneşti. Până şi războiul era mai uşor de înfruntat decât ceea ce făcuseră Seanchanii, decât ceea ce ar fi putut face.

— Oare de ce a adus Fain Cornul aici? murmură Perrin. Toţi se întrebaseră la un moment dat acest lucru, dar şi nimeni nu cunoştea răspunsul. E război şi mai sunt şi aceşti Seanchani cu monştrii lor. De ce aici?

Ingtar se întoarse în şa ca să se uite la ei. Era aproape la fel de tras la faţă ca şi Mat.

— Sunt întotdeauna oameni care ştiu să tragă foloase de pe urma vâltorii războiului. Fain e unul dintre ei. Nu mă îndoiesc că se gândeşte să mai fure o dată Cornul, de data asta de la Cel Întunecat, spre propriul lui câştig.

— Părintele Minciunii nu urzeşte niciodată planuri simple, spuse Verin. S-ar putea să fi vrut ca Fain să aducă Cornul aici din pricini ştiute numai în Shayol Ghul.

— Monştri, pufni Mat. Avea obrajii scofâlciţi şi ochii înfundaţi în orbite. Doar vocea îi părea sănătoasă, ceea ce era şi mai cumplit. Au văzut de bună seama nişte troloci sau un Pierit. La urma urmei, de ce nu? Dacă Seanchanii au femei Aes Sedai care luptă de partea lor, de ce nu ar avea şi Pieriţi sau troloci? Zări privirea lui Verin aţintită asupra lui şi se cutremură. Pai aşa e, fie că sunt înlănţuite, fie că nu. Ştiu să conducă Puterea, iar asta le face Aes Sedai. Se uită la Rand şi râse răguşit. Asta te face şi pe tine Aes Sedai, să ne ajute Lumina.

Masema se apropie în galop de ei, prin nămol şi ploaie.

— Mai e un sat în faţă, Seniore, zise când ajunse lângă Ingtar. Privirea îi alunecă doar peste Rand, însă i se înăspri şi nu se mai uită la Rand a doua oară. E gol, Seniore. Nu sunt nici săteni, nici Seanchani, nimeni. Toate casele sunt în picioare, mai puţin două sau trei care... ei bine, nu mai sunt, Seniore.

Ingtar ridică mâna şi le făcu semn să o ia la trap.

Satul pe care îl găsise Masema era pe un deal, iar în vârf, în jurul unor ziduri de piatră, era o piaţă pavată. Casele erau din piatră, toate cu acoperişuri teşite şi cele mai multe cu un singur cat. Din trei dintre ele, ceva mai mari, care fuseseră pe o latură a pieţei, nu mai rămăseseră decât nişte mormane de moloz înnegrit; bucăţi de piatră sfărâmată şi grinzi de la acoperiş erau împrăştiate peste tot. Câteva obloane se izbeau

când sufla vântul.

Ingtar descălecă în faţa singurei case mari care mai era încă în picioare. Semnul care se legăna scârţâind deasupra uşii înfăţişa o femeie jonglând cu stele, dar nu era scris nici un nume; ploaia se scurgea pe la colţuri. Verin intră iute, iar Ingtar spuse:

— Uno, cercetează fiecare casă. Dacă a mai rămas cineva, poate aflăm ce s-a petrecut aici şi chiar şi câte ceva despre Seancheani. Dacă găseşti mâncare, adu-o aici. Şi pături. Uno dădu din cap a încuviinţare şi începu să le spună soldaţilor ce au de făcut. Ingtar se întoarse spre Hurin. Ce simţi? Fain a trecut pe aici?

Hurin îşi frecă nasul şi clatină din cap.

— El nu, Seniore, şi nici trolocii. Însă cine a fost aici a lăsat în urmă o duhoare. Arătă spre casele năruite. Au fost omoruri, Seniore. Au fost oameni aici.

— Seanchani, mârâi Ingtar. Hai să intram. Ragan, găseşte un loc unde să adăpostim caii.

Verin aprinsese deja focul în cele două cămine dintr-o parte şi alta a sălii mari şi îşi încălzea mâinile; îşi întinsese mantia îmbibată cu apă pe una din mese. Găsise şi câteva lumânări, care ardeau acum pe o masă, înfipte în propriul seu. Pustietatea şi liniştea, sfâşiată câteodată de bubuitul tunetului, împreună cu umbrele pâlpâitoare, dădeau încăperii un aer de grotă. Rand îşi aruncă şi el mantia şi haina pe o masă şi se duse lângă Verin. Numai Loial părea mai preocupat să vadă ce se întâmplase cu cărţile decât să se încălzească.

— Aşa n-o să găsim niciodată Cornul lui Vaiere, spuse Ingtar. Au trecut trei zile de când... De când am ajuns aici – se înfioră şi îşi trecu o mână prin păr; Rand se întrebă ce văzuse în celelalte vieţi – şi mai avem cel puţin două până la Faime, iar noi n-am zărit nici picior de Fain sau de Iscoade. Sunt zeci de sate pe ţărm. A avut vreme să se ducă în oricare dintre ele şi să ia o corabie. Dacă a fost vreodată aici.

— A fost aici, zise Verin cu glas liniştit, şi a plecat spre Faime.

— Şi e încă aici, spuse Rand. „Mă aşteaptă pe mine. Lu-

mină, fă să mă mai aştepte.”

— Hurin încă nu i-a dat de urmă, spuse Ingtar. Amuşinarul ridică din umeri, ca şi cum se simţea vinovat că nu izbutise. De ce ar alege Faime? Dacă e să le dăm crezare sătenilor din Atuan’s Mill, Faime e în mâinile acestor Seanchani. Aş da orice să ştiu cine sunt şi de unde vin.

— N-are importanţă cine sunt. Verin îngenunche şi îşi desfăcu desagii, scoţând haine uscate. Măcar avem camere în care să ne schimbam, cu toate că n-o să ne fie prea de folos, dacă vremea rămâne la fel. Ingtar, se prea poate ca sătenii să ne fi spus adevărul, că sunt urmaşii soldaţilor din oştirile lui Artur Aripă-de-Şoim care se întorc. Ce contează e că Padan Fain a plecat spre Faime. Scrierile din temniţa din Fal Dara...

— ...Nu pomeneau nimic de Fain. Iartă-mă, Aes Sedai, dar se poate să fi fost un vicleşug şi nu o profeţie întunecată. Nu-mi vine să cred că fie şi trolocii ar putea fi atât de proşti încât să ne spună tot ce au de gând să facă.

Verin se răsuci să se uite la el.

— Şi ce vrei să faci, dacă te încăpăţânezi să nu îmi urmezi sfatul?

— Vreau să pun mâna pe Cornul lui Vaiere, grai Ingtar cu hotărâre în glas. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă încred în judecata mea şi nu în nişte vorbe scrijelite de un troloc...

— Un Myrddraal, de bună seamă, şopti Verin, însă Ingtar nu se opri.

— ...Sau de o Iscoadă a Celui Întunecat ce pare să se dea singură de gol. Vreau să scotocesc toată lumea până când Hurin le dă de urmă sau îl găsim pe Fain în carne şi oase. Trebuie să redobândesc Cornul, Verin Sedai. Trebuie!

— Nu aceasta este calea, spuse Hurin încetişor. Nu „trebuie”. Ce va fi va fi. Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Toţi trebuie, murmură Verin, căutând în desagi, însă unele lucruri sunt mai importante decât altele.

Nu mai adăugă nimic, dar Rand făcu o grimasă. De-abia aştepta să scape de ea şi de spusele ei cu două înţelesuri. „Nu sunt Dragonul Renăscut. Lumină, cât aş vrea să scap pentru totdeauna de femeile Aes Sedai!”

— Ingtar, eu cred că o să merg la Faime. Fain e acolo –

sunt convins – iar dacă nu ajung curând, o să le facă rău celor din Emond's Field. Nu mai adusese niciodată vorba de asta.

Toţi se holbară la el: Mat şi Perrin încruntaţi, tulburaţi, dar chibzuind, Verin de parcă tocmai primise răspuns la încă o întrebare. Loial părea uluit, iar Hurin nedumerit. Ingtar era pur şi simplu neîncrezător.

— De ce ar face aşa ceva? zise Ingtar.

— Nu ştiu, minţi Rand, dar aşa spunea mesajul pe care i l-a lăsat lui Barthanes.

— Şi Barthanes ţi-a zis că Fain se duce la Faime? îl întrebă Ingtar. Nu. Oricum n-are importanţă. Râse amar. Iscoadele Celui Întunecat mint la fel de firesc precum respiră.

— Rand, spuse Mat, dacă aş şti cum să îl împiedic pe Fain să le facă rău celor din Emond's Field, n-aş pregeta nici o clipă. Dacă aş şti că asta are de gând. Dar am nevoie de pumnal, Rand, iar Hurin este singurul care poate să-l găsească.

— Eu merg unde mergi şi tu, Rand, zise Loial. Acum că se convinsese că toate cărţile sunt uscate, îşi scotea de pe el haina udă. Însă nu văd în ce fel câteva zile în plus ar putea schimba lucrurile, încearcă să fii ceva mai puţin repezit.

— Mie nu-mi pasă dacă mergem la Faime acum, sau mai târziu, sau niciodată, zise Perrin, ridicând din umeri, dar dacă Fain chiar pune în primejdie Emond's Field... Mat are dreptate. Hurin e cel care ne poate ajuta să îi dăm de urmă.

— O să-l găsesc, Senior Rand, adaugă Hurin. Numai o dată să-l miros şi te duc drept la el. Nimeni, niciodată, n-a mai lăsat o urmă ca a lui.

— Trebuie să alegi, Rand, spuse Verin cu băgare de seamă, dar nu uita că Faime e în mâinile acelor cotropitori despre care nu ştim aproape nimic. Dacă te duci singur la Faime, s-ar putea să fii luat prizonier sau chiar mai rău, iar asta nu o să servească la nimic. Sunt convinsă că o să faci alegerea potrivită.

— *Ta'veren,* tună Loial.

Rand îşi dădu braţele în laturi.

Uno intra şi el, venind dinspre piaţă şi îşi scutură apa de pe mantie.

— Nu am găsit pe nimeni, Seniore. Cred că au zbughit-o ca porcii. Nu mai e nimic de mâncare şi nici urma de căruţă. Jumătate de case au fost golite de tot. Pun rămăşag pe solda mea că i-am putea urmări doar după nenorocita de mobilă pe care au azvârlit-o pe marginea drumului când şi-au dat seama că le îngreuna căruţele.

— Dar haine? întrebă Ingtar.

Uno clipi, mirat, din singurul lui ochi.

— Doar nişte zdrenţe, Seniore. Numai ce nu li s-a părut că merită să ia cu ei.

— O să ne mulţumim cu atât. Hurin, vreau ca tu şi alţi câţiva să vă îmbrăcaţi ca oamenii locului, să nu bateţi la ochi. Vreau să mergeţi în toate părţile, până daţi de urma lor. Alţi şi alţi soldaţi intrau în han şi toţi se adunară în jurul lui Ingtar şi al lui Hurin ca să asculte.

Rand se sprijini cu mâinile de poliţa de deasupra căminului şi rămase cu privirea aţintită la foc. Flăcările îi aduceau aminte de ochii lui Ba'alzamon.

— N-a mai rămas mult timp, spuse el. Simt... ceva... care mă trage spre Faime, şi n-a mai rămas mult timp. O văzu pe Verin uitându-se la el şi se grăbi să adauge, cu asprime: Nu aia. Trebuie să-l găsesc pe Fain. Nu are nimic de-a face cu... aia.

Verin dădu din cap.

— Roata ţese după cum îi este voia şi facem cu toţii parte din Pânză. Fain a ajuns aici cu săptămâni în urmă, poate chiar luni. Câteva zile în plus nu mai contează.

— Mă duc să mă culc, murmură el, luându-şi desagii. Nu se poate să fi plecat cu toate paturile.

Sus găsi nişte paturi, dar numai câteva mai aveau saltele şi acelea atât de pline de cocoloaşe, încât îşi zise ca era mai comod să doarmă pe jos. În cele din urmă alese un pat unde salteaua era doar lăsată la mijloc. În odaie nu mai erau decât un scaun de lemn şi o masă cu un picior şubred.

Îşi scoase hainele ude şi îşi puse o cămaşă şi o pereche de pantaloni uscaţi înainte să se întindă pe pat, căci nu erau nici cearşafuri, nici paturi; îşi rezemă sabia la capul patului. Îi veni în minte că singurul lucru uscat cu care se putea înveli era

flamura Dragonului, dar nu o scoase din desagi.

Ploaia răpăia pe acoperiş, se auzea bubuitul tunetului şi, din când în când, câte un fulger lumina ferestrele. Zgribulit, se foia de pe o parte pe alta, căutând să-şi găsească locul, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să folosească flamura ca pătură, întrebându-se dacă ar trebui să pornească spre Faime.

Se întoarse pe partea cealaltă şi îl văzu pe Ba'alzamon stând în picioare lângă scaun, ţinând în mână flamura albă ca neaua a Dragonului. Încăperea părea mai întunecată acolo, ca şi cum Ba'alzamon ar fi stat pe marginea unui nor de fum negru şi uleios. Faţa îi era brăzdată de arsuri aproape vindecate şi, când Rand se uită la el, ochii lui negri ca noaptea dispărură o clipă, preschimbându-se în două grote nesfârşite de foc. Desagii lui Rand îi zăceau la picioare, cu cataramele desfăcute, iar buzunarul în care ascunsese flamura era acum deschis.

— Se apropie vremea, Lews Therin. O mie de fire se întind, şi curând o să fii legat, prins în capcană şi o să porneşti pe un drum fără întoarcere. Nebunie. Moarte. Înainte să mori, o să mai ucizi o dată tot ce iubeşti?

Rand privi spre uşă, însă nu făcu nici o mişcare; doar se ridică în capul oaselor. La ce bun să încerce să fugă de Cel Întunecat? Parcă avea nisip în gură.

— Nu sunt Dragonul, Părinte al Minciunii! zise el cu glas răguşit.

Bezna din spatele lui Ba'alzamon se tulbură, iar încăperea vui de hohotele lui de râs.

— Îmi faci o mare cinste. Şi te umileşti. Te cunosc prea bine. Te-am înfruntat de o mie de ori. De o mie de ori o mie de ori. Îţi cunosc sufletul netrebnic, Lews Therin, Ucigaşule-de-Neam. Râse din nou; Rand îşi duse mâna la faţă ca să se ferească de dogoarea gurii aceleia în flăcări.

— Ce vrei de la mine? N-o să te slujesc. N-o să fac nimic din ce vrei tu. Mai bine mor!

— O să mori, vierme! De câte ori n-ai murit, de-a lungul Vârstelor, şi la ce bun? Mormântul e rece şi pustiu; nu e nimic în afară de viermi. Mormântul e al meu. De data asta nu vei

mai renaşte. De data asta Roata Timpului se va frânge şi lumea va fi făurită după chipul Umbrei. De data asta vei muri pentru totdeauna! Ce alegi? Moartea nesfârşită? Sau viaţa veşnică şi puterea?

Rand abia dacă îşi dădu seama că era în picioare. Hăul îl împresurase, *saidinul* era acolo, iar Puterea Supremă se prelingea înăuntrul lui. Acest lucru aproape că risipi golul. Era aievea? Era vis? Era cu putinţă să conducă Puterea în vis? Dar puhoiul care năvăli peste el îi alungă îndoielile. Aruncă înspre Ba'alzamon Puterea Supremă, forţa care făcea Roata Timpului să se învârtească, forţa care putea face mările să ardă şi munţii să se năruie.

Ba'alzamon se dădu o jumătate de pas în spate, ţinând strâns flamura la piept. Văpăile de foc dănţuiau în gura şi ochii lui mari, iar întunericul părea să îl învăluie în umbră. În Umbră. Puterea se afundă în acea negură neagra şi dispăru, precum apa înghiţita de nisipul uscat.

Rand se agăţă de *saidin,* încercă să dobândească mai multă, tot mai multă. Carnea de pe el era atât de rece, încât, la cea mai mică atingere, s-ar fi făcut ţăndări; ardea de parcă fierbea pe dinlăuntru. Oasele stăteau să i se preschimbe în cenuşa rece de cleştar. Nu-i păsa; era ca şi cum ar fi sorbit însăşi viaţa.

— Neghiobule! urlă Ba'alzamon. O să te nimiceşti!

„Mat." Gândul pluti undeva dincolo de iureşul care îl mistuia. „Pumnalul. Cornul. Fain. Emond's Field. Nu pot încă să mor."

Nu ştia prea bine ce făcuse, însă deodată Puterea pieri, împreuna cu *saidinul* şi cu hăul. Dârdâind, se lăsă în genunchi lângă pat, cu braţele în jurul trupului, ca să nu mai zvâcnească.

— Aşa-i mai bine, Lews Therin. Ba'alzamon azvârli flamura pe podea şi îşi puse mâinile pe spătarul scaunului; fuioare subţiri de fum i se ridicau dintre degete. Nu mai era învăluit în umbră. Uite-ţi flamura, Ucigaşule-de-Neam. O să-ţi prindă bine. O mie de fire întinse peste o mie de ani te-au adus aici. Zece mii de fire ţesute de-a lungul Vârstelor te leagă ca pe o oaie dusă la tăiat. Roata însăşi te face prizonierul propriei

ursite, Vârstă după Vârstă. Eu însă te pot elibera. Mişelule, doar eu te pot învaţă cum să stăpâneşti Puterea. Doar eu te pot împiedica să te omori înainte să apuci chiar să înnebuneşti. Doar eu pot opri nebunia. Mai m-ai slujit şi înainte. Slujeşte-mă din nou, Lews Therin, sau vei fi răpus pe vecie!

— Numele meu, se căzni Rand să spună, clănţănind din dinţi, este Rand al'Thor. Înfiorarea îl făcu să închidă ochii, iar când îi deschise iar, era singur.

Ba'alzamon plecase. Umbra dispăruse. Desagii erau lângă scaun, cum îi lăsase; cataramele erau închise, iar buzunarul în care se afla flamura era ceva mai umflat. Dar pe spătarul scaunului, fuioare subţiri de fum încă se mai înălţau din urmele înnegrite de degete.

CAPITOLUL 42

Faime

Nynaeve o împinse pe Elayne în aleea îngustă dintre prăvălia unui negustor de pânzeturi şi atelierul unui olar, atunci când cele două femei, înlănţuite una de alta, trecură pe lângă ele, coborând strada pietruită către portul din Faime. Nu îndrăzneau să se apropie prea mult de cele două, cărora oamenii de pe stradă le făcură loc chiar mai repede decât unor soldaţi de-ai Seanchanilor, sau vreunui nobil cu palanchinul său cu perdelele lăsate, acum că se făcuse frig. Nici măcar pictorii de la colţ de stradă nu le îmbiară cu vreun desen în cretă sau în vopseluri, cu toate că îi băteau la cap pe toţi ceilalţi. Nynaeve strânse din buze, în timp ce le urmărea din priviri pe *sul'dam* şi *damane* care îşi croiau drum prin mulţime. Chiar şi după mai multe săptămâni petrecute în oraş, vederea lor o îngreţoşa. Ba poate chiar că o îngreţoşa şi mai tare, după ce le observase de atâtea ori. N-ar fi făcut în viaţa ei aşa ceva, nici măcar lui Moiraine sau lui Liandrin.

„Ei, poate lui Liandrin", recunoscu ea cu amărăciune. Câteodată, noaptea, în odaia mică şi urât mirositoare pe care o închiriaseră, aflată deasupra unei prăvălii de peşte, se gândea la ce i-ar plăcea să-i facă lui Liandrin, după ce punea mâna pe ea. Şi lui Suroth – dar parcă mai mult lui Liandrin. De mai multe ori se trezise uimită de propria-i cruzime, chiar dacă era încântată de cât de multe soluţii găsise.

Tot încercând să nu le scape din ochi pe cele două, zări un bărbat ciolănos, undeva în josul străzii, înainte ca mulţimea care se tot foia să-l înghită din nou. Un nas mare, faţa îngustă... şi cam atât izbutise să vadă. Bărbatul purta pe deasupra o robă de catifea arămie, somptuoasă, precum cele ale Seanchanilor – dar lui Nynaeve i se păruse că nu era de-al lor, cu toate că slujitorul care mergea în urma sa era – ba încă un slujitor de rang înalt, cu o tâmplă rasă. Localnicii nu împrumutaseră obiceiurile Seanchanilor, mai ales acesta.

„Aducea cu Padan Fain, se gândi ea, nevenindu-i să creadă. Dar nu e cu putinţă. Nu aici.”

— Nynaeve, spuse încet Elayne, ce-ar fi să plecam? Omul ăla care vinde mere se tot uită la tejgheaua lui de parcă se gândeşte că acum câteva clipe avea mai multe şi nu vreau să înceapă să se întrebe ce am în buzunare.

Amândouă erau îmbrăcate cu mantale lungi din piele de oaie întoarsă, brodate pe piept cu spirale de culoare roşu-aprins. Erau veşminte ţărăneşti, dar nu săreau în ochi, căci în Faime sosiseră mulţi oameni de pe la ferme şi din sate. Printre atâţia străini, izbutiseră să treacă neobservate. Nynaeve îşi despletise coada, iar inelul de aur cu şarpele care-şi înghiţea coada era ascuns sub rochie, alături de inelul masiv dăruit de Lan, pe şnurul de piele din jurul gâtului. Buzunarele adânci ale mantalei lui Elayne erau ciudat de umflate.

— Ai furat mere? şuieră încet Nynaeve, trăgând-o pe cealaltă după ea pe strada plină de lume. Elayne, nu e nevoie să furăm mâncare. Încă nu.

— Nu? Câţi bani mai avem? Te-am auzit de multe ori în ultimele zile spunând că nu ţi-e foame la ora mesei.

— Pai, chiar nu-mi e, se răsti Nynaeve, încercând să-şi ia gândurile de la golul pe care-l simţea în stomac; totul costa mult mai mult decât se aşteptase; îi auzise pe localnici plângându-se de preţurile care crescuseră mult de când veniseră Seanchanii. Dă-mi şi mie unul.

Mărul pe care Elayne îl scoase din buzunar era mic şi tare, dar muşcând din el îl găsi minunat de dulce. Îşi linse sucul de pe buze.

— Cum de-ai izbutit să…, începu ea, smucind-o pe Elayne şi obligând-o să se oprească, pentru a-i putea vedea faţa. Ai?… Ai?…

Nu voia să rostească cuvintele, cu atâţia oameni în jur, dar cealaltă înţelese.

— Numai puţin de tot. Am făcut grămada aia de pepeni vechi şi înmuiaţi să cadă, iar când el a început să-i pună la loc…, răspunse ea, fără măcar să aibă bunul-simţ să roşească sau să se arate ruşinată. Muşcând netulburată dintr-un măr,

continuă: N-ai de ce să te încrunţi aşa la mine. Am fost atentă să nu fie nici o *damane* prin jur. Dacă aş fi ţinută prizonieră, pufni ea dispreţuitoare, nu mi-aş ajuta stăpânii să găsească alte femei pe care să le înrobească. Deşi, după cum se poartă oamenii ăştia de pe aici, ai zice că sunt de-o viaţa slujitorii celor pe care ar trebui să-i urască.

Se uită în jur, iar pe chip i se oglindi dispreţul. Era foarte uşor de observat pe unde trecea un Seanchan, chiar şi un soldat de rând, şi chiar de la depărtare, după unda de plecăciuni.

— Ar trebui să se opună. Ar trebui să lupte.

— Cum să lupţi... cu aşa ceva?

Trebuiră să se dea de-o parte, laolaltă cu toata lumea, când o patrula de-a Seanchanilor se apropie, urcând dinspre port. Nynaeve izbuti o plecăciune desăvârşită, cu mâinile pe genunchi, fără să i se poată citi ceva pe chip. Elayne se mişcă mai lent şi se strâmbă dezgustată. Patrula era alcătuită din douăzeci de bărbaţi şi femei în armură, călare pe cai – lucru pentru care Nynaeve se simţi recunoscătoare. Nu se obişnuise să-i vadă urcaţi în spatele acelor dihănii care semănau cu nişte pisici cu solzi arămii şi fără coadă – cât despre cei care călăreau pe lighioanele zburătoare, aceştia o ameţeau întotdeauna. Bine că erau foarte puţini. Şi totuşi, împreună cu oamenii din patrulă se aflau şi două fiare cu lesă de gât, ca nişte păsări fără aripi cu pielea aspră şi cu nişte ciocuri uriaşe care se înălţau mult peste coifurile soldaţilor. Picioarele lungi, vânoase, păreau să poată alerga mult mai iute decât un cal.

După ce Seanchanii trecură, se ridică încet. Unii dintre cei care se plecaseră mai că n-o luară la fugă – în afară de Seanchanii înşişi, toată lumea era tulburată la vederea lighioanelor.

— Elayne, spuse în şoaptă Nynaeve, după ce porniră din nou la drum, dacă ne prind îţi jur că, înainte să ne omoare sau să ne facă ce ne-or face, am să-i implor în genunchi să-mi dea voie să te bat din cap până în picioare cu nuiaua cea mai zdravănă pe care-o găsesc. Dacă tot nu poţi să-nveţi să fii grijulie, poate că e vremea să ne gândim cum să te trimitem

înapoi în Tar Valon sau acasă în Caemlyn sau oriunde, dar nu aici.

— Dar am mare grijă. Măcar m-am uitat, ca să fiu sigură că nu era nici o *damane* prin apropiere. De tine ce să mai zic? Te-am văzut conducând Puterea, cu toate că era una acolo, chiar sub nasul tău.

— Da, dar nu se uita la mine, murmură Nynaeve; trebuise să le vadă şi să-şi adune toata furia provocată de acele femei legate ca nişte animale, ca să izbutească. Şi am făcut-o o singură dată. Şi a fost un fleac.

— Un fleac? A trebuit să stăm trei zile închise în casa aia cu miros de peşte, cât timp ei au scotocit oraşul în căutarea celei care a făcut-o. Asta numeşti tu a avea grijă?

— Trebuia să aflu dacă există o cale de-a desface zgărzile alea. Şi i se părea că găsise ceva. Dar trebuia să mai încerce măcar cu unul, înainte să fie sigură, şi gândul nu-i plăcea deloc. La fel ca Elayne, crezuse că acele *damane* erau prizoniere care de-abia aşteptau să scape, dar tocmai femeia cu zgarda fusese cea care dăduse alarma.

Un bărbat cu o roabă care sălta pe pietre trecu pe lângă ele. Era un ascuţitor de cuţite şi foarfeci.

— Ar trebui să se opună, cumva, mârâi Elayne. Se poartă de parcă nu văd nimic din ceea ce se-ntâmplă în jur, dacă este la mijloc un Seanchan.

Nynaeve nu făcu decât să ofteze. Îi dădea dreptate, măcar în parte, şi asta nu o ajuta deloc. La început i se păruse că supunerea celor din Faime trebuia să fi fost o mască, dar nu văzuse nici un semn de împotrivire, cu toate că, după sosirea lor acolo, nădăjduise să primească ajutor pentru a le elibera pe Egwene şi pe Min. Dar oamenii se speriau dacă le cerea, fie şi pe departe, să lupte împotriva Seanchanilor, aşa că încetase să mai întrebe ceva, ca să nu atragă atenţia. La urma urmei, cum ar fi putut să lupte? „Monştri şi Aes Sedai. Cum să te lupţi cu monştri şi Aes Sedai?”

În faţa lor se aflau cinci case înalte, de piatră, printre cele mai mari din oraş, foarte aproape una de alta. Cu o stradă înainte, Nynaeve găsi o alee dosnică lângă prăvălia unui croitor, de unde puteau să vadă măcar câteva dintre intrările

acelor case. Nu era cu putinţă să le vadă pe toate – nu voia să-i îngăduie lui Elayne să plece singură, într-un alt loc – dar nici nu era înţelept să se apropie mai mult. Deasupra acoperişurilor, flamura cu şoimul auriu a Înaltului Domn Turak flutura în vânt.

În casele acelea intrau şi ieşeau numai femei, iar cele mai multe erau *sul'dam,* singure sau cu câte o *damane.* Clădirile fuseseră ocupate de Seanchani şi folosite ca adăpost pentru *damane.* Probabil că Egwene era acolo, şi poate şi Min; n-o văzuseră, cu toate că era cu putinţă să se ascundă prin mulţime, la fel ca ele. Nynaeve auzise multe poveşti despre femei şi fete luate de pe stradă sau aduse din sate; toate intrau acolo şi, dacă mai apăreau, purtau zgărzi la gât. Aşezându-se pe o ladă, lângă Elayne, căută în buzunarul celeilalte după alte câteva mere mici.

Pe acolo treceau mai puţini localnici. Toată lumea ştia ce era în casele acelea, şi toata lumea le ocolea, aşa cum ocoleau şi grajdurile în care Seanchanii îşi ţineau lighioanele. Nu era greu să supraveghezi uşile, trăgând cu ochiul printre trecători. Erau două femei care se opriseră să îmbuce ceva – atât şi nimic mai mult; două femei care nu aveau bani să mănânce la han. Nu aveau de ce să atragă privirile.

În timp ce mesteca, Nynaeve încercă încă o dată să-şi dea seama ce avea de făcut. Degeaba ar fi izbutit să desfacă o zgardă, dacă nu putea ajunge la Egwene. Dintr-odată, gustul merelor nu i se mai păru la fel de bun.

De la fereastra îngustă a micuţei sale încăperi de sub streaşină (o parte dintr-o cameră mai mare care fusese despărţită prin pereţi grosolan construiţi), Egwene putea vedea în gradina unde femeile *damane* ieşeau la plimbare, fiecare cu câte o *sul'dam.* Acolo fuseseră mai multe grădini, până când Seanchanii dărâmaseră zidurile şi puseseră stăpânire pe casele alăturate, pentru *damane.* Copacii îşi pierduseră aproape toate frunzele, însă fiecare *damane* trebuia scoasa la aer zi de zi, cu sau fără voia ei. Egwene privea în gradină pentru că acolo se afla Renna, vorbind cu o altă *sul'dam.* Câtă vreme stătea cu ochii pe ea, însemna că

nu avea să intre şi s-o ia prin surprindere.

Putea veni o altă *sul'dam,* fireşte – erau mult mai multe la număr decât ceata de *damane* şi fiecare îşi aştepta rândul de a purta brăţara, de a se împlini, aşa cum spuneau – dar instrucţia ei era în sarcina Rennei şi de cele mai multe ori cu ea avea de-a face. Dacă venea cineva, putea intra fără nici o problemă. Uşile de la încăperile pentru *damane* nu aveau încuietori. În camera lui Egwene se aflau doar un pat tare şi îngust, un lighean şi un vas ciobit pentru spălat, un scaun şi o masă mică – şi nu mai era loc pentru altceva. O *damane* nu avea nevoie de confort, de intimitate sau de lucruri care să-i aparţină. Ea însăşi era un lucru aflat în stăpânirea altora. Min avea o cameră aidoma cu a ei, într-una din celelalte case, dar putea ieşi şi intra după cum poftea, sau aproape. Seanchanii se dădeau în vânt după reguli; aveau o sumedenie pentru fiecare, mai multe chiar decât cele pentru novice din Turnul Alb.

Egwene se îndepărtă de fereastră. Nu voia ca vreuna dintre femeile de jos să ridice privirea şi să vadă strălucirea care, după cum bine ştia, o înconjura atunci când conducea Puterea. Cu ajutorul acesteia, începu să-şi pipăie blând zgarda de la gât, căutând în zadar. Nici măcar nu-şi dădea seama dacă era turnată sau era o înlănţuire de inele – de fiecare dată simţea altceva. Oricum nu găsise nici o încuietoare. Nu folosea decât foarte puţină Putere, numai câteva picături, şi totuşi sudoarea i se prelingea pe chip şi îşi simţea stomacul întors pe dos. Printre altele, asta făcea un *a'dam:* dacă o *damane* încerca să conducă fără *sul'dam,* se simţea rău şi, cu cât folosea mai multă Putere, cu atât era mai bolnavă. Dacă încerca să aprindă o lumânare la care nu putea ajunge cu braţul, ar fi vomitat. Odată, Renna îi poruncise să se joace cu câteva globuri de lumină, în timp ce brăţara zăcea pe masă. Amintirea încă o mai făcea să se înfioare.

Acum, lesa argintie se târa pe podeaua goală şi urca pe peretele nevăruit, de lemn, până la brăţara care atârna într-un cui. Vederea ei o făcu pe Egwene să strângă furioasă din dinţi. Un câine priponit cu atât de puţină grijă ar fi putut fugi. Dar dacă o *damane* îşi mişca brăţara fie şi cu câţiva paşi mai

departe de locul în care fusese atinsă pentru ultima oară de *sul'dam...* Renna o pusese să facă şi aşa ceva – să-şi duca brăţara prin cameră. Sau măcar să încerce. Egwene era convinsă că nu trecuseră mai mult de câteva minute înainte ca cealaltă să-şi prindă brăţara de încheietură, dar i se păruse că se scurseseră mai multe ceasuri în care se zvârcolise pe podea, urlând de durere.

Cineva bătu la uşă, iar Egwene tresări, înainte să-şi dea seama ca nu putea fi o *sul'dam.* Nici una n-ar fi bătut. Dădu oricum drumul la *saidar,* căci începea să se simtă cu adevărat rău.

— Min?

— Am venit ca în fiecare săptămână, spuse aceasta, strecurându-se înăuntru şi închizând uşa; părea să se silească să pară voioasă, dar făcea mereu tot ce putea ca s-o înveselească pe Egwene. Cum ţi se pare?

Se roti pe călcâie, arătându-i rochia verde-închis, precum cele ale Seanchanilor, pe care o purta. Avea pe braţ şi o mantie largă, de aceeaşi culoare. Până şi părul, cu toate că nu crescuse foarte mult, şi-l prinsese cu o panglică verde. La cuţitul de la brâu, însă, nu renunţase. Prima dată când o văzuse cu el, Egwene se mirase, dar se părea că Seanchanii aveau încredere în toţi, câtă vreme nu încălcau regulile.

— Drăguţă, spuse reţinută Egwene. Dar de ce?

— Nu m-am dat de partea duşmanilor, dacă asta crezi. Dar n-am avut de ales – altfel, mă dădeau afară şi poate ca nu m-ar mai fi lăsat să te văd.

Dădu să se aşeze pe scaun, cu picioarele desfăcute, cum ar fi făcut-o când purta pantaloni, apoi clătină tristă din cap şi-l întoarse, ca să şadă aşa cum trebuia.

— „Toată lumea îşi are locul potrivit în Pânză, se strâmbă ea, şi locul fiecăruia e lesne de văzut." Probabil că scorpia aia bătrâna de Mulaen s-a săturat să nu-mi vadă şi mie locul, de la prima privire, şi a hotărât că trebuie să stau cu slujnicele. Şi mi-a dat de ales. Ar trebui să vezi ce haine poartă unele dintre ele, care-i slujesc pe nobili. Ar putea fi amuzant, dar numai dacă aş fi logodită sau, şi mai bine, căsătorită. Oricum, înapoi nu mai pot da. Cel puţin deocamdată. Mulaen mi-a pus

surtucul şi pantalonii pe foc, mai spuse ea, strâmbându-se ca să arate cam ce credea despre asta; apoi luă o piatră dintr-o grămăjoară de pe masă şi începu să se joace cu ea, râzând. Nu-i chiar rău, numai că a trecut atâta vreme de când n-am mai purtat fuste că mă tot împiedic în ele.

Şi Egwene fusese silită să-şi vadă hainele arse – printre care şi mătasea aceea verde, atât de frumoasă. Se bucurase atunci că nu luase cu ea şi alte veşminte dintre cele dăruite de Domniţa Amalisa – cu toate că era cu putinţă să nu le mai vadă niciodată nici pe ele, nici Turnul Alb. Acum purta o rochie cenuşiu-închis, la fel ca orice *damane.* „O *damane* nu are nimic al ei, i se explicase. Rochia pe care o poartă, bucatele cu care se hrăneşte, patul în care doarme, toate sunt daruri de la *sul'dam.* Dacă aceasta hotărăşte că *damane* trebuie să doarmă pe podea şi nu în pat, sau în grajd cu caii, aşa rămâne." Mulaen, cea care se ocupa de locuinţele lor, vorbea pe nas, cu un glas monoton, dar era foarte aspră cu orice *damane* care nu ţinea minte fiecare cuvinţel din predicile ei plicticoase.

— Nu cred că am să mă mai întorc vreodată, oftă Egwene, aşezându-se pe pat şi arătând spre pietrele de pe masă. Ieri, Renna m-a pus la încercare. M-a legat la ochi şi mi-a poruncit să găsesc bucata de fier şi cea de cupru, în timp ce ea le amesteca. Am izbutit de fiecare dată. Le-a lăsat acolo ca să-mi amintească de izbândă. Probabil că ei i se pare asta un fel de răsplată.

— Nu pare ceva prea rău – oricum e mai bine decât să faci lucrurile să sară în aer ca nişte artificii – dar nu puteai să minţi? Să-i spui că nu ştiai care e?

— Tu tot nu-ţi dai seama cum e asta, răspunse Egwene, trăgând de zgardă; era zadarnic – aşa cum nici Puterea n-o ajutase. Când Renna poartă brăţara aia, ştie tot ce fac cu ajutorul Puterii, şi tot ce nu fac. Uneori pare să-şi dea seama şi fără brăţară; mi-a zis că fiecare *sul'dam* ajunge, cu vremea să se simtă... apropiată de aceste lucruri. Nimeni nu s-a gândit că aş putea fi pusă la încercare aşa de repede. Pământul este una dintre cele Cinci Puteri cu care bărbaţii se descurcau cel mai bine. După ce am ales pietrele, m-a dus

afară din oraş şi am izbutit să găsesc o mină de fier, părăsită. Era acoperită de plante şi nu se vedea nici o intrare, dar după ce-am aflat cum trebuie făcut, am izbutit să simt tot fierul care zăcea îngropat acolo. A fost părăsită acum vreo sută de ani, pentru că nu mai rămăsese cine ştie ce, dar eu am simţit tot. Nu puteam s-o mint, Min. Şi-a dat seama imediat că am găsit mina. A fost atât de încântată că mi-a promis budincă la cină, oftă ea, simţindu-şi obrajii înfierbântaţi de mânie şi de ruşine, apoi spuse cu amărăciune: Din câte se pare, am ajuns mult prea preţioasă ca să mai fiu pusă să fac lucrurile să sară în aer. Asta o poate face orice *damane,* dar numai câteva pot găsi fierul în pământ. Pe Lumină, nu-mi place deloc să distrug, dar ce mi-aş dori să nu mai fiu bună de nimic altceva!

Se înroşi şi mai tare. Era adevărat că nu-i plăcea deloc să facă un copac să se fărâme sau pământul să ţâşnească în văzduh – asemenea lucruri erau pentru lupte, menite să ucidă, şi nu voia să aibă de-a face cu ele. Şi totuşi, erau singurele prilejuri pentru a atinge *saidarul* şi a simţi Puterea curgându-i prin trup. Ceea ce Renna şi celelalte *sul'dam* îi porunceau să facă era îngrozitor, însă era convinsă că de-acum învăţase să folosească mult mai multă Putere decât înainte de plecarea din Tar Valon. Ştia cu siguranţă că putea face lucruri la care nici o soră din Turn nu se gândise vreodată – de pildă să despice pământul pentru a ucide oameni.

— Poate că nu va trebui să-ţi mai faci griji prea multă vreme, spuse Min, rânjind. Am găsit o corabie, Egwene. Căpitanul a fost reţinut aici de Seanchani şi este gata să ridice pânzele cu sau fără voia lor.

— Dacă vrea să te ia, du-te cu el, Min, spuse ostenită Egwene. Ţi-am spus că de-acum sunt preţioasă. Renna zice că în câteva zile o corabie va pleca înapoi în Seanchan, numai ca să mă ducă pe mine.

Zâmbetul lui Min dispăru. Se priviră. Dintr-odată, Min aruncă piatra cu care se juca în grămada de pe masă, împrăştiind-o.

— Trebuie să existe o cale de scăpare! Trebuie să izbutim să-ţi scoatem mizeria aia de la gât!

— Ştii că Seanchanii au adunat toate femeile care pot conduce, fie şi foarte puţin, Puterea, spuse Egwene, sprijinindu-se de perete. Toate pe care le-au putut găsi. Sunt de peste tot, nu doar de-aici din Faime, ci şi din satele de pescari şi din orăşelele de fermieri dimprejur. Din Tarabon, din Doman, pasagere luate cu forţa de pe corăbiile pe care le-au oprit... Sunt şi două Aes Sedai printre ele.

— Aes Sedai! exclamă Min şi, din obişnuinţă, se uită în jur ca să fie sigură că nici un Seanchan n-o auzise. Egwene, dacă sunt Aes Sedai aici, ne pot ajuta. Lasă-mă să le vorbesc şi...

— Nici pe ele însele nu se pot ajuta, Min. Am vorbit doar cu una dintre ele – Ryma o cheamă, deşi cea care o are în grijă nu-i spune aşa. A ţinut neapărat ca eu să-i aflu numele adevărat. Şi mi-a zis că este încă una pe aici. În timp ce vorbeam, izbucnea mereu în plâns. E Aes Sedai şi totuşi plângea, Min! Are zgarda la gât, i se spune Pura şi nu poate face nimic – la fel ca mine. Au prins-o când a căzut Faime. Plângea, pentru că a început să nu se mai împotrivească, pentru că nu mai poate îndura pedepsele. Plângea pentru că vrea să se omoare, dar nici asta n-o poate face fără îngăduinţă. Pe Lumină, ştiu ce înseamnă asta!

Min se foi îngrijorată, netezindu-şi fustele cu mâinile care începuseră să-i tremure.

— Egwene, doar nu vrei să... Nici să nu te gândeşti să-ţi faci singura vreun rău. Am să te scot eu cumva, fii sigură!

— N-am să mă omor, răspunse aspru Egwene. Nici dac-aş putea. Dă-mi cuţitul. Haide, n-am să-mi fac nici un rău. Dă-mi-l doar.

Min şovăi puţin, apoi îşi scoase încet cuţitul din teaca de la brâu. I-l întinse. Era limpede că se pregătea să sară, dacă o vedea încercând ceva. Egwene trase aer în piept şi întinse mâna spre mâner. Muşchii braţului îi tremurară uşor. Când degetele sale ajunseră aproape de cuţit, amorţiră dintr-odată. Cu privirea ţintă, se chinui să-l apuce. Amorţeala îi cuprinse întreg braţul, împiedicând-o să-l mai mişte. Gemând, se lăsă pe spate, frecându-şi braţul. Se gândea numai la cuţit, la faptul că nu trebuia să-l atingă. Încet, durerea începu să dispară.

— Ce?... Nu înţeleg, spuse Min, privind-o de parcă nu-i venea să creadă.

— O *damane* nu are voie să atingă arme – de nici un fel, răspunse Egwene, masându-şi braţul care se dezmorţea. Nici măcar nu ne putem tăia singure carnea. Nu vreau să-mi fac singura vreun rău, dar nici dacă aş vrea n-aş putea. Nu rămânem niciodată singure într-un loc din care am putea sări – fereastra asta e ferecată – sau lângă vreun râu în care ne-am putea arunca.

— Ei, asta e bine. Adică... Of, nu ştiu ce să zic. Dacă ai putea sări în râu, poate ai scăpa.

— Mi se dau lecţii, Min, continuă Egwene, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Învăţ mereu câte ceva, de la *sul'dam,* de la *a'dam.* Nu pot să ating nici un lucru, dacă mă gândesc la el ca la o armă. Acum câteva săptămâni mi-a trecut prin minte s-o lovesc pe Renna în cap cu carafa aia – şi n-am mai putut să torn apă să mă spăl, trei zile la rând. După ce mi-a venit gândul acela, nu doar că a trebuit să-l fac să dispară, am fost silită să mă conving pe mine însămi că niciodată, în nici o împrejurare, nu am s-o lovesc – şi numai atunci am putut-o atinge. Renna a înţeles ce se întâmpla, mi-a spus ce aveam de făcut şi nu m-a lăsat să mă spăl nicăieri altundeva. Ai avut noroc că nu m-ai văzut atunci. Renna m-a făcut să asud de dimineaţă şi până seara. Încerc să le ţin piept, dar încep să facă din mine ce vor, aşa cum fac şi cu Pura. Nu, Ryma o cheamă, continuă ea, ducându-şi mâna la gură şi gemând printre dinţi. Trebuie să ţin minte numele ei adevărat, nu cel care i s-a dat. O cheamă Ryma, e din Ajah Galbenă şi le-a ţinut piept cât a putut de mult. Nu e vina ei că nu mai are putere să lupte. Mi-aş dori numai să ştiu cine-i cealaltă, de care a pomenit Ryma. Aş vrea să-i ştiu numele. Să-ţi aduci aminte de noi amândouă, Min. De Ryma din Ajah Galbenă şi de Egwene al "Vere. Nu de o *damane,* ci de Egwene al'Vere din Emond's Field. Vrei?

— Termină! se răsti Min. Termină imediat! Dacă te trimit în Seanchan, am să fiu şi eu cu tine. Dar nu cred ca se va întâmpla asta. Ştii că am citit ce văd la tine. Nu înţeleg mare lucru – cam ca întotdeauna – dar sunt sigură că văd o

legătură între tine şi Rand, Perrin, Mat şi... până şi Galad, Lumina să te-ajute de neghioabă. Cum să se întâmple asta, dacă Seanchanii te duc peste ocean?

— Poate că Rand şi ceilalţi au să cucerească lumea întreagă şi aşa au să ajungă şi în Seanchan.

— Ai o minte de gâscă!

— Nu vreau să mă amăgesc, spuse serioasă Egwene. Nu am de gând să mă las, câtă vreme mai pot respira, dar nu am nici o nădejde să scap vreodată de *a'dam,* după cum nu am nici o nădejde că i-ar putea opri pe Seanchani cineva. Min, dacă acest căpitan vrea să te ia, du-te cu el. Măcar una dintre noi să fie liberă.

Uşa se deschise şi intră Renna. Egwene sări în picioare şi făcu o plecăciune adâncă. La fel şi Min. Încăperea era mică şi înghesuită, dar pentru Seanchani ceremonia era mai importantă decât comoditatea.

— E ziua de vizită? spuse Renna. Uitasem. Mă rog, dar asta nu înseamnă să renunţăm la lecţii.

Egwene o urmări din priviri cum luă brăţara, o deschise şi şi-o puse pe mână. Nu izbuti să vadă ce trebuia făcut; n-avea cum să izbutească, dacă nu folosea Puterea – dar Renna şi-ar fi dat seama imediat. Odată brăţara prinsă, pe chipul celeilalte apăru o expresie care-o făcu pe Egwene să se înspăimânte.

— Ai condus Puterea, zise Renna cu un glas amăgitor de blând şi cu o scânteie mânioasă în privire. Ştii că nu ţi-e îngăduit decât când suntem amândouă.

Egwene îşi umezi buzele cu limba.

— Poate că am fost prea bună cu tine. Poate că ţi se pare că, de vreme ce eşti preţioasă, ai să ai parte de îngăduinţe. Cred că am greşit că te-am lăsat să-ţi păstrezi numele. Când eram copil, aveam o pisicuţă pe nume Tuli. De-acum aşa o să te cheme. Pleacă, Min! Vizita la Tuli s-a sfârşit.

Min şovăi numai cât să-i arunce lui Egwene o privire îngrijorată. N-ar fi putut face sau spune nimic ca s-o ajute; cu toate astea, Egwene se uită cu jale la uşa care se închidea în urma ei. Renna se încruntă şi aduse scaunul mai aproape.

— Trebuie să te pedepsesc aspru pentru asta. O să fim

chemate amândouă la Curtea celor Noua Luni – tu pentru ceea ce poţi face, iar eu pentru că-ţi sunt *sul'dam* şi prim-dascăl. N-am să-ţi îngădui să mă faci de ruşine în ochii împărătesei. Am să mă opresc numai când îmi spui ce mult îţi place să fii *damane* şi cât de ascultătoare ai să fii, după treaba asta. Ai grijă, Tuli. Convinge-mă că eşti sinceră.

CAPITOLUL 43

O cale de scăpare

Afară, în coridorul jos, Min îşi înfipse unghiile în palme la auzul primului ţipăt sfâşietor care umplu încăperea. Înainte să-şi dea seama ce făcea se apropie de uşă. Apoi se opri, dar din ochi îi izvorâră lacrimi. „Lumina să m-ajute, nu pot s-o ajut în nici un fel. Îmi pare rău, Egwene. Îmi pare rău.”

Simţindu-se inutilă, îşi sumeţi fustele şi o luă la fugă. Strigătele lui Egwene o urmăreau. Nu avea curajul să rămână, însă şi fuga i se părea un semn de laşitate. Aproape orbită de lacrimi, se trezi afară înainte să-şi dea seama. Se gândise să se întoarcă în camera ei, dar acum nu mai putea. N-ar fi putut îndura să se ştie la căldură şi adăpost, în casa de alături, în timp ce Egwene era chinuită. Frecându-se la ochi, îşi potrivi mantia pe umeri şi o apucă în josul străzii. De câte ori îşi ştergea lacrimile, acestea începeau din nou să curgă. Nu era obişnuita să plângă în văzul tuturor, dar nici să se simtă atât de neajutorată şi de prisos. Nu ştia unde merge, doar că trebuia să fugă cât mai departe de strigatele lui Egwene.

— Min!

Chemarea înfundată o făcu să tresară. La început, nu văzu cine o strigase. Era foarte aproape de locuinţele păstrate pentru *damane,* aşa că pe stradă nu erau mulţi trecători. În afară de un bărbat, care încerca să-i convingă pe doi soldaţi Seanchani să-l plătească pentru a le face portretele, cu cretă colorată, toţi localnicii încercau să treacă iute, fără să pară ca o luau de-a dreptul la fugă. Pe lângă ea trecură şi două *sul’dam,* urmate de *damane,* cu privirile ţintă în pământ. Femeile Seanchan vorbeau despre câte *marath’damane* se aşteptau să mai găsească, înainte să plece cu corăbiile. Privirile lui Min alunecară chiar pe deasupra celor două femei cu mantale lungi din blană de oaie, apoi se întoarseră uimite la ele, când veniră mai aproape.

— Nynaeve? Elayne?

— Chiar noi, zâmbi încordată Nynaeve; ambele erau schimbate la faţă, de parcă se luptau cu îngrijorarea şi mânia, dar Min se gândi că nu fusese niciodată mai fericită. Îţi vine bine culoarea, continuă Nynaeve. De mult trebuia să te îmbraci aşa. Cu toate că eu m-am gândit la pantaloni, de când te-am văzut. Ce-i cu tine? întrebă ea, ascuţindu-şi glasul, după ce se apropie îndeajuns ca să-i vadă faţa.

— Ai plâns, spuse Elayne. S-a întâmplat ceva cu Egwene?

Min tresări şi se uită peste umăr. O *sul'dam* şi o *damane* coborâră pe scările pe care venise şi ea, apoi o luară în cealaltă parte, către grajduri şi curţile pentru cai. Altă femeie cu rochia brodată cu fulgere stătea în capul scărilor, vorbind cu cineva rămas înăuntru. Min îşi apucă prietenele de braţ şi le duse iute în josul străzii, către port.

— Pentru voi două e primejdios să fiţi aici. Pe Lumină, e primejdios până şi să rămâneţi în oraş. Peste tot sunt *damane* şi dacă vă găsesc... Ştiţi ce sunt astea? Of, e aşa de bine să vă văd... Nici nu vă daţi seama.

— Pentru noi e încă şi mai bine, spuse Nynaeve. Ştii unde e Egwene? Într-una din casele alea, cumva? E bine?

— Da... atât cât se poate, răspunse Min, şovăind.

Ştia foarte bine că, dacă le spunea ce i se întâmpla lui Egwene, chiar în clipa aceea, Nynaeve putea să izbucnească şi să dea năvală înăuntru, încercând să pună capăt chinurilor. „Lumină, fă să se fi terminat. Fă să-şi plece gâtul ăla îndărătnic măcar o dată, înainte să ajungă cineva să i-l frângă.”

— Dar nu ştiu cum să fac s-o scot de-acolo. Am găsit un căpitan de corabie care cred că o să ne ia, dacă ajungem până în port cu ea – mai înainte nu o să ne ajute, şi nu pot să-l învinovăţesc – dar nici asta nu ştiu cum s-o fac.

— O corabie, spuse gânditoare Nynaeve. Eu mă gândisem să plecam spre răsărit, călare, dar trebuie să mărturisesc că eram îngrijorată. Din câte îmi dau seama, ar trebui să lăsam mult în urmă Capul Toman, ca să scăpăm de patrulele Seanchanilor. Iar în Şesul Almoth este război, din câte am auzit. La corăbii nu mă gândisem. Avem cai, dar nu şi bani pentru călătorie. Cât vrea omul asta?

— N-am ajuns să vorbim de asta, zise Min, ridicând din umeri. Nici noi nu avem bani. Credeam că pot să amân discuţia despre plată până după plecare. Şi dacă ne debarcă, nu cred că ne-ar fi lăsat într-un port unde erau Seanchani. Aşa că nu putea să ne fie mai rău decât aici. Greutatea e să-l convingem să plece. Vrea s-o facă, dar patrulele umblă şi prin port, şi n-avem de unde ştii dacă pe una din corăbii nu se află vreo *damane,* decât când e prea târziu. „Dacă aş avea şi eu o *damane* la bord, aş pleca în clipa asta”, mi-a spus. Apoi a început să bodogăne despre curenţi şi stâncile de sub apă şi maluri. N-am înţeles nimic, dar am observat că atâta vreme cât îi zâmbesc şi dau din când în când din cap, el îi dă înainte cu vorba. Până la urmă, tot vorbind aşa, o să se convingă singur să plece, mai spuse ea, apoi trase aer în piept, tremurând; ochii începuseră iarăşi s-o usture. Numai că mi se pare că nu mai avem răgaz să-l lăsăm să vorbească, Nynaeve. Egwene va fi trimisă în Seanchan, şi încă repede.

— Dar de ce? întrebă cu sufletul la gură Elayne.

— Poate găsi minele în pământ, răspunse Min, nefericită. Mi-a spus că plecarea va fi în câteva zile şi nu ştiu dacă asta e îndeajuns pentru ca omul meu să se lase convins să ridice pânzele. Şi chiar şi aşa, cum să facem să-i scoatem zgarda aia blestemată? Şi cum să o scoatem din casă?

— De ce nu-i Rand aici? oftă Elayne; celelalte o priviră mirate, iar ea roşi şi spuse repede: Are o sabie, nu? Aş vrea s-avem alături pe cineva cu o sabie. Vreo zece bărbaţi. O sută.

— Nu de săbii şi de braţe puternice avem acum nevoie, zise Nynaeve, ci de minte. De cele mai multe ori, bărbaţii gândesc cu părul de pe piept. Unii dintre ei, cel puţin, mai spuse ea, pipăindu-şi fără să-şi dea seama pieptul, ca şi cum căuta ceva pe dedesubtul mantalei.

— Ne-ar trebui o armată, grăi Min. O armată numeroasă. Seanchanii erau puţini când au înfruntat soldaţii din Tarabon şi din Doman şi au câştigat cu uşurinţă toate bătăliile, din câte am auzit.

Când o *sul'dam* şi o *damane* se apropiară de ele, venind din josul străzii, le trase iute la o parte pe Nynaeve şi Elayne, dar văzu cu bucurie că nu era nevoie să le prevină. Se uitau la

cele două femei legate una de alta la fel de bănuitoare ca şi ea.

— De vreme ce nu avem armata, va trebui să ne descurcam noi trei. Sper ca uneia dintre voi să-i vină în minte ceva la care eu nu m-am gândit. Mi-am stors creierii, dar când ajung la *a’dam,* lesa şi zgarda acelea, mă împiedic. Nici o *sul’dam* nu te lasă să te uiţi de-aproape la ea, atunci când îl deschide. Dar cred că va pot strecura înăuntru, măcar pe una din voi, dacă v-ajută. Pe mine mă privesc ca pe-o slujnică, dar şi slujnicele pot primi pe cineva la ele, câta vreme nu ies din încăperile care le-au fost hărăzite.

Nynaeve se încruntă gânditoare, dar chipul i se lumină aproape imediat. Părea hotărâtă.

— Nu te îngrijora, Min. M-am gândit la mai multe lucruri. N-am stat degeaba de când suntem aici. Du-mă la omul ăsta. Dacă se arată mai încăpăţânat şi se lasă mai greu decât cei din Sfatul Satului, am să-mi mănânc mantaua.

Elayne încuviinţă, rânjind. Pentru prima dată de când venise în Faime, Min simţi o umbră de nădejde. Se trezi încercând să vadă ce-i spuneau imaginile celor două femei. Primejdie, dar asta era de aşteptat – precum şi câteva lucruri noi, pe lângă cele văzute şi înainte; se mai întâmpla şi asta, câteodată. Pe deasupra capului lui Nynaeve se rotea un inel mare şi greu, din aur, iar la Elayne văzu un fier încins la roşu şi o secure. Asta nu era de bine, era convinsă, dar părea ceva îndepărtat, din viitor. Totul ţinu doar o clipă, apoi le văzu în faţa ochilor numai pe Elayne şi pe Nynaeve, care-o priveau nerăbdătoare.

— E jos, aproape de port, le spuse.

Strada în pantă deveni din ce în ce mai plină de oameni, pe măsură ce coborau. Neguţătorii ambulanţi mergeau cot la cot cu cei sosiţi din satele din împrejurimi, cu căruţele, care n-aveau să mai plece până după sfârşitul iernii sau cu boccegii cu tăvile agăţate de gât, chemaţi de colo colo de vreun trecător. Oamenii din Faime, cu mantiile lor brodate, se strecurau printre familii întregi de ţărani, în mantale grele din blană de oaie. Mulţi fugiseră aici din satele aflate în josul coastei. Min nu vedea rostul – scăpaseră de posibilitatea unei

invazii de-a Seanchanilor, dar acum erau înconjuraţi de aceştia. Auzise, totuşi, ce făceau Seanchanii mai întâi de toate, când soseau într-un sat, şi nu-i putea învinovăţi pe săteni pentru că se temeau. Cu toţii făceau plecăciuni atunci când vreun Seanchan trecea pe lângă ei, sau vreun palanchin cu perdelele trase era purtat în sus, pe strada abruptă. Min se bucură să observe că Nynaeve şi Elayne ştiau totul despre obiceiul închinării. Nici cărătorii dezbrăcaţi până la brâu, nici soldaţii făloşi în armură nu dădeau atenţie celor care se plecau în faţa lor, dar cei care n-o făceau le-ar fi sărit cu siguranţă în ochi.

În timp ce mergeau, schimbară câteva vorbe. Cu uimire, Min află că şi cele două sosiseră în oraş doar la câteva zile după ea şi Egwene. Cu toate astea, îşi dădu seama că nu era de mirare că nu se întâlniseră, prin atâta mulţime de oameni. Ea, una, îşi petrecuse alături de Egwene cât de multă vreme fusese cu putinţă; se temea mereu că, ducându-se s-o vadă aşa cum i se îngăduise, avea s-o găsească plecată. „Iar acum aşa va fi, dacă Nynaeve nu se gândeşte la vreo soluţie."

Mirosul de sare şi smoală deveni mai puternic, iar pescăruşii începură să se rotească pe deasupra capetelor lor, ţipând. Îşi făcură apariţia şi marinarii. Mulţi erau încă desculţi, în ciuda frigului.

Hanul fusese botezat la repezeala *Cele trei flori de prun,* dar pe firmă, printre dârele de vopsea nouă, se mai vedea încă o parte din cuvântul *Neadormiţi.* În ciuda mulţimii de afară, sala mare era numai pe jumătate plină. Totul era scump, aşa că oamenii nu-şi îngăduiau să piardă vremea cu câte o bere în faţă. Încăperea era încălzită de flăcările care trosneau în cele două cămine, câte unul în fiecare capăt, iar hangiul cel gras era numai în cămaşă. Le privi încruntat pe cele trei femei; Min avu impresia că numai rochia sa, croită aidoma cu ale Seanchanilor, îl împiedica să le dea afară. Nynaeve şi Elayne, cu mantalele lor ţărăneşti, nu păreau oricum să aibă bani de cheltuială.

Bărbatul pe care-l căuta era singur la o masă din colţ, în locul său obişnuit, bând vin şi bombănind ca pentru sine.

— Ai vreme să schimbi câteva vorbe cu noi, Căpitane

Domon? întrebă ea.

El ridică ochii, trecându-şi o mână prin barbă când observă că nu era singură. Min nu se obişnuise încă cu barba, care i se părea ciudată, dat fiind că nu avea şi mustaţă.

— Deci zici că ţi-ai adus şi prietenele să-mi bea banii, aşa? Păi, Seniorul ăla Seanchan mi-a cumpărat încărcătura, aşa că bani zic că am. Şedeţi. Hangiu! mugi el, fără veste, iar Elayne tresări. Adu nişte vin dres!

— Stai liniştită, îi spuse Min lui Elayne, aşezându-se la capătul uneia dintre băncile de lângă masă. Arată ca un urs şi rage tot aşa, dar nu e.

Elayne, părând neîncrezătoare, se aşeză la celalalt capăt.

— Un urs zici c-aş fi? râse Domon. Poate că da. Dar tu, fato? Ai renunţat la visurile de plecare? Rochia ta zic că-mi pare Seanchan.

— Niciodată! răspunse aprig Min; apropierea unei slujnice care aducea vinul dres, aburind, o făcu însă să tacă. Domon era la fel de atent. Plăti şi aşteptă ca fata să plece, şi de-abia atunci spuse:

— Bătu-m-ar Soarta, fato, nu voiam să te jignesc. Cei mai mulţi oameni doresc să-şi vadă de vieţile lor, fie că sunt sub Seanchani sau sub alţii.

— Şi noi vrem asta căpitane, zise Nynaeve, aplecându-se spre el, cu coatele pe masă, dar fără Seanchani. Înţeleg că vrei să pleci curând.

— Aş pleca şi azi, dac-aş putea, spuse mohorât Domon. Dar la fiecare două sau trei zile, zic că Turak ăla trimite după mine să-i povestesc despre lucrurile vechi pe care le-am văzut. Arăt eu a Menestrel? Credeam că după ce-i depănam vreo două poveşti avea să mă lase să plec, dar acum zic că, atunci când n-o să-l mai pot distra, e cu putinţă să mă alunge sau să-mi ia capul. Moale, zic, mai arăta bărbatul ăla dar pe dinăuntru e tare ca fierul şi n-are inimă.

— Şi corabia dumitale poate să scape de Seanchani? întrebă Nynaeve.

— Bătu-m-ar Soarta, dac-aş putea să ies din port fără ca vreo *damane* să facă *Picătura* fărâmiţe, atunci da. Şi dacă nu las nici o corabie Seanchan, cu *damane* cu tot, să se apropie,

după ce ies în larg. De-a lungul coastei e plin de locuri cu apă mică, iar *Picătura* mea zic că se descurcă pe-acolo, unde corăbiile alea mari ale Seanchanilor nu pot pătrunde. La vremea asta, trebuie să se păzească de vânturi, atunci când sunt aproape de ţărm, iar după ce ajung cu *Picătura*...

— Atunci vom merge cu dumneata, căpitane, îl întrerupse Nynaeve. O să fim patru şi m-aştept să fii gata să plecăm de îndată ce urcăm la bord.

Domon îşi frecă buza de sus şi îşi aţinti privirea în fundul cănii cu vin.

— Mda, cât despre asta, zic că mai e şi mica problemă de-a ieşi din port, vedeţi. Cu o *damane* de-asta...

— Şi dacă-ţi spun că vei avea cu dumneata ceva mai bun decât o *damane?* întrebă încet Nynaeve; Min făcu ochii mari, dându-şi seama ce avea de gând. Elayne murmură, aproape în şoaptă:

— Şi tocmai mie îmi spuneai să am grijă.

— Ce vrei să spui dumneata? şopti Domon, bănuitor; avea ochi numai pentru Nynaeve.

Aceasta îşi desfăcu mantia şi scoase la iveală o panglică de piele pe care-o ţinea la gât, sub rochie. De ea atârnau două inele de aur. Min rămase cu gura căscată la vederea unuia dintre ele – era cel bărbătesc, masiv, pe care-l observase şi în stradă, cu darul ei misterios. Domon făcu şi el ochii mari, dar probabil că din pricina celuilalt, mai mic, croit pentru degetul unei femei, în formă de şarpe care-şi înghiţea coada.

— Ştii ce înseamnă, spuse Nynaeve, dând să-l scoată de pe panglică, dar Domon îl acoperi cu palma.

— Ascunde-l, şopti, privind neliniştit în jur; nimeni nu se uita la ei, din câte vedea Min, dar căpitanul arăta de parcă se gândea că toţi se holbau. Zic că inelul ăsta e primejdios. Zic că dacă-l vede cineva...

— Câtă vreme ştii ce înseamnă..., făcu Nynaeve; Min o invidia pentru cât era de calmă. Smulse panglica din mâna lui Domon şi şi-o legă din nou la gât.

— Ştiu, răspunse răguşit bărbatul. Zic că ştiu foarte bine. Poate că, zic, voi s-aveţi o şansă... Patru, da? Fata care zice

că-i place să-mi asculte palavrele, înţeleg că e şi ea parte. Şi dumneata, şi…, se încruntă el la Elayne. Că doar n-o fi şi copila asta… ca dumneata.

Elayne se încordă mânioasă, dar Nynaeve îi puse o mână pe braţ şi-i zâmbi dulce lui Domon.

— Călătoreşte cu mine, căpitane. Ai fi uimit să ştii ce putem face, chiar înainte să ne câştigăm inelul. După ce plecăm, vei avea la bord trei femei care le pot înfrunta pe *damane,* dacă-i nevoie.

— Trei, îngână el. Păi zic că s-ar putea face… E cu putinţă… O clipă, chipul i se lumină, dar uitându-se la ele se posomorî iarăşi.

— Ar trebui să vă duc chiar acum la *Picătura* şi să ridic pânzele, dar bătu-m-ar Soarta dacă nu vă zic cu ce-o să aveţi de-a face aici dacă rămâneţi, şi poate chiar şi dacă plecaţi cu mine. Ascultaţi-mă şi luaţi aminte.

Mai privi o dată în jur, îngrijorat, îşi coborî vocea şi mai mult şi-şi alese vorbele cu grijă:

— Zic c-am văzut o… o femeie care purta un inel ca ăsta, prinsă de Seanchani. Una drăguţă, zveltă, cu un ditamai Stră… un ditamai bărbatul cu ea care zic că arată ca unul priceput să folosească sabia. Probabil că nu au fost atenţi, pentru că zic că Seanchanii i-au luat prin surprindere. Bărbatul a culcat şase sau şapte soldaţi la pământ, înainte să moară şi el. Iar… femeia… vă zic că au trimis şase *damane* s-o înconjoare. Au ieşit dintr-odată de după colţuri. Am crezut că avea să… să facă ceva – ştiţi ce – dar… eu nu mă pricep la asta. Acum părea hotărâtă să-i facă bucăţi pe toţi, apoi zic că pe chip i s-a aşternut spaima şi a început să ţipe.

— Au silit-o să dea drumul Adevăratului Izvor, spuse Elayne, albă la faţă.

— N-are a face, răspunse netulburată Nynaeve. N-o să le îngăduim să ne facă şi nouă la fel.

— Mda, poate c-aşa o fi cum spuneţi. Dar n-o să uit până mor. „Ajută-mă, Ryma”, aşa a ţipat. Iar una dintre *damane* a căzut la pământ plângând, şi zic că i-au pus până la urmă şi… femeii zgarda de gât şi zic că eu am fugit, sfârşi Domon, frecându-şi nasul şi lăsând ochii în jos. Am văzut trei femei

prinse şi mi-a ajuns. Ca să plec de-aici, mi-aş lăsa-o şi pe maica mare pe chei, dar zic că trebuia să vă spun.

— Egwene mi-a povestit că au două prizoniere, rosti încet Min. Ryma, o Galbenă – iar pe cealaltă nu ştia cum o cheamă.

Nynaeve îi aruncă o privire aprigă, iar ea tăcu, roşind. După cum arăta Domon, nu le fusese deloc de ajutor vestea că Seanchanii aveau două Aes Sedai, nu doar una. Cu toate astea el îşi aţinti dintr-odată ochii la Nynaeve şi trase o gură straşnică de vin.

— Adică zici că de-asta eşti şi dumneata aici? Să le eliberezi pe... cele două? Că doar mi-ai zis că veţi fi trei.

— De-acum ştii tot ce trebuie să ştii, îi răspunse scurt Nynaeve. Trebuie să fii gata să ridici pânzele de îndată ce-ţi spunem. N-o să treacă mai mult de două, trei zile. Ai s-o faci, sau ai să rămâi aici să vezi dacă-ţi taie sau nu capul? Mai sunt şi alte corăbii, căpitane, şi am de gând ca astăzi să-mi găsesc una.

Min îşi ţinu răsuflarea şi-şi încrucişă degetele pe sub masă. În cele din urmă, Domon încuviinţă:

— Am să fiu gata.

Când ieşiră din nou în stradă, Min o văzu cu uimire pe Nynaeve sprijinindu-se de zidul hanului, de îndată ce uşa se închise în urma ei.

— Nynaeve, ţi-e rău? întrebă ea îngrijorată.

Nynaeve inspiră adânc, apoi se ridică, trăgându-şi mantaua.

— Când ai de-a face cu unii oameni, spuse ea, trebuie să te arăţi sigură pe tine. Dacă le arăţi o umbra de îndoială, cât de mică, au să te ducă undeva unde nu vrei s-ajungi. Pe Lumină, ce frică mi-a fost să nu-l aud spunând nu! Haideţi, mai avem unele lucruri de vorbit. Au mai rămas vreo două, trei piedici mici de care trebuie să trecem.

— Sper că nu te supără mirosul de peşte, Min, spuse Elayne.

„Două, trei piedici mici?” se gândi Min, luându-se după ele. Nădăjduia din tot sufletul că Nynaeve era cu adevărat sigură pe sine şi nu doar se prefăcea.

CAPITOLUL 44

Cinci merg mai departe

Perrin se uită la săteni cu luare-aminte, trăgând stingherit de mantia lui prea scurtă, cu broderie pe piept şi cu nişte găuri care nici măcar nu fuseseră peticite, dar nimeni nu-l băgă în seamă, în pofida hainelor lui amestecate şi a securii care îi atârna la brâu. Hurin avea pe sub mantie un surtuc cu spirale albastre pe piept, iar Mat purta o pereche de pantaloni largi, băgaţi în cizme. Asta era tot ce găsiseră pe măsura lor în satul părăsit. Perrin se întrebă dacă şi satul acesta avea să fie părăsit curând. Jumătate din casele de piatră erau goale, iar în faţa hanului, ceva mai încolo pe uliţa nepavată, erau trei căruţe cu boi, pline-ochi, care gemeau sub greutatea lucrurilor acoperite cu pânză groasă şi legate cu funii; lângă ele se adunaseră familiile.

Uitându-se la ei cum se îmbrăţişau şi îşi luau rămas-bun de la cei care nu plecau, sau cel puţin nu acum, Perrin îşi dădu seama că străinii trezeau totuşi curiozitatea sătenilor, doar că aceştia se fereau să se uite la el şi la ceilalţi. Aceşti oameni învăţaseră să nu dea atenţie străinilor, chiar şi acelora care era limpede că nu sunt Seanchani. La Capul Toman, străinii puteau fi primejdioşi în vremurile acestea. Întâlniseră aceeaşi nepăsare căutată şi în alte sate. Aici, la câteva leghe de coastă, erau mai multe oraşe, neatârnate. Cel puţin aşa stătuseră lucrurile înainte să vină Seanchanii.

— E vremea să încălecăm, spuse Mat, înainte să apuce să ne pună întrebări. O să vină şi clipa asta.

Hurin se zgâia la un cerc mare, înnegrit pe iarba maronie a pajiştii satului. Părea vechi, dar nimeni nu făcuse nimic ca să-l şteargă.

— E de acum şase sau opt luni, şopti el, şi încă mai duhneşte. Tot Sfatul Satului şi familiile lor. De ce au făcut oare aşa ceva?

— Ştie cineva de ce fac ceea ce fac? mormăi Mat.

Seanchanii par să ucidă oamenii fără nici un motiv. În orice caz, eu nu văd nici unul.

Perrin încercă să nu privească peticul de pământ ars.

— Hurin, eşti sigur cu privire la Fain? Hurin? De când intraseră în sat, Hurin aproape că nu se dezlipise de locul acela. Hurin!

— Ce? Ah. Fain. Da. Nările i se lărgiră şi numaidecât Hurin îşi încreţi nasul. Nu e nici umbră de îndoială, chiar dacă e veche. Pe lângă asta, Myrddraalii au miros de trandafiri. A trecut pe aici, însă cred că era singur. Oricum, nu avea troloci cu el, iar dacă erau şi nişte Iscoade ale Celui Întunecat, n-au făcut mare rău.

Se stârni vâlvă lângă han; oamenii strigau şi arătau cu degetul. Nu spre Perrin şi ceilalţi doi, ci la ceva ce Perrin nu zărea limpede, undeva pe dealurile de la răsărit de sat.

— Să aducem caii? zise Mat. S-ar putea să fie Seanchani.

Perrin încuviinţă, iar Mat şi Hurin o rupseră la fugă în spatele casei părăsite, acolo unde îşi priponiseră caii. Tocmai când cei doi se făceau nevăzuţi după colţul casei, Perrin se uită din nou spre han şi se opri, uluit. Copiii Luminii intrau călare în sat, într-o coloană lungă.

Se repezi după ceilalţi.

— Mantii Albe!

Mat şi Hurin irosiră o clipă holbându-se neîncrezători la el, după care încălecară. Se ţinură departe de uliţa mare şi ieşiră în galop din sat, luând-o spre apus, uitându-se din când în când peste umăr ca să vadă dacă vine cineva după ei. Ingtar le spusese să se păzească de tot ce i-ar putea încetini, iar Mantiile Albe, cu întrebările lor, precis i-ar fi ţinut din drum, chiar de ar fi izbutit să dea răspunsuri mulţumitoare. Perrin era şi cu mai multă băgare de seama decât ceilalţi; avea motivele lui să nu vrea să se întâlnească cu Mantiile Albe. „Securea din mâna mea. Lumină, ce n-aş da să schimb asta."

Curând, nişte dealuri parţial împădurite ascunseră satul, iar Perrin începu să spere că poate nu îi urmarea nimeni. Îşi struni calul şi le făcu semn şi celorlalţi să se oprească. După ce făcură întocmai, cercetându-l întrebător, Perrin ciuli urechile. Avea auzul mai ascuţit ca odinioară, însă nu desluşi

zgomot de copite.

Fără tragere de inimă, căută cu ochii minţii să găsească lupi. Dădu aproape numaidecât peste ei, o haită mica, ce poposise peste zi pe dealurile de deasupra satului din care tocmai plecaseră. Fură nişte clipe de mirare atât de puternică, încât mai că îi veni să creadă că era propria lui uimire; aceşti lupi auziseră tot felul de vorbe, dar tot se îndoiau ca există două-picioare care pot vorbi cu ei. Asudă cât timp trebui să le explice cine e – le dădu imaginea Tăuraşului fără voia lui şi adăuga şi propriul miros, cum era obiceiul printre lupi; lupii erau foarte ceremonioşi la primele întâlniri – însă, în cele din urmă, izbuti să le pună întrebarea care îl frământa. Lupii nu se sinchiseau defel de două-picioare care nu puteau vorbi cu ei, dar se învoiră să se ducă să arunce o privire, nevăzuţi de ochii oamenilor.

După o vreme, veniră nişte imagini de la lupi, ceea ce vedeau. Bărbaţi călare, îmbrăcaţi în mantii albe, strânşi grămadă în jurul satului, mergând printre case, dând ocol satului, însă neplecând nici unul. Nu spre apus. Lupii ziceau că singurii care mergeau spre apus erau el şi alţi doi două-picioare, împreună cu trei din cei înalţi, cu picioare tari.

Perrin fu bucuros când întrerupse legătura cu lupii. Mat şi Hurin se uitau la el.

— Nu vin după noi, spuse Perrin.

— Cum de ştii? întreba Mat.

— Ştiu, se răsti el, apoi adaugă, mai cu blândeţe: Pur şi simplu, ştiu.

Mat deschise gura, o închise la loc şi, într-un final, grăi:

— Păi, dacă nu vin după noi, eu zic să ne întoarcem la Ingtar şi să pornim după Fain. N-o să găsim pumnalul dacă stăm aici.

— Nu putem să-i luăm urma atât de aproape de sat, spuse Hurin, căci o să dăm peste Mantiile Albe. Nu cred că Seniorului Ingtar i-ar plăcea aşa ceva, şi nici lui Verin Sedai.

Perrin dădu din cap.

— O să mergem oricum după ea câteva mile. Dar fiţi cu mare băgare de seamă. Nu suntem prea departe de Faime. N-ajută la nimic dacă ne ferim de Mantiile Albe şi intrăm drept

într-o patrulă a Seanchanilor.

Porniră din nou; Perrin se tot întreba ce căutau Mantiile Albe acolo.

Geofram Bornhald se uita iscoditor pe uliţa satului, rămânând în şa în vreme ce Copiii se împrăştiau prin sat şi la marginea lui. Fusese ceva la bărbatul lat în umeri care se făcuse nevăzut, ceva care îi aducea aminte de... „Da, fireşte. Băiatul care zicea că e fierar. Cum îl chema?”

Byar îşi opri calul în faţa lui şi duse mâna la inimă.

— Satul e păzit, Senior Căpitan.

Sătenii îmbrăcaţi în haine grele din blană de oaie se mişcau buimaci, în timp ce soldaţii cu mantii albe îi mânau spre căruţele din faţa hanului, care gemeau de greutate. Copii plângând se agăţau de fustele mamelor lor. Nimeni nu părea sfidător. Privirile le erau întunecate şi aşteptau să vadă ce se întâmplă. Bornhald era mulţumit că aşa stăteau lucrurile. Nu voia să le dea o lecţie acestor oameni şi nici nu voia să piardă vremea.

Descălecă şi dădu frâiele calului unuia dintre Copii.

— Îngrijeşte-te ca oamenii să primească de mâncare, Byar. Du-i în han, cu câtă mâncare şi apă pot duce, apoi bate toate uşile în cuie şi închide obloanele. Dă-le de înţeles că pun oameni de strajă, bine?

Byar duse din nou mâna la inimă, dădu pinteni calului şi începu să poruncească în stânga şi în dreapta. De data asta oamenii fură mânaţi în hanul cu acoperiş teşit, în timp ce alţi Copii scotoceau prin case după ciocane şi cuie.

Uitându-se la chipurile posomorâte care se perindau pe lângă el, Bornhald îşi zise că aveau să treacă două sau trei zile înainte ca vreunul să îşi ia inima în dinţi şi să iasă din han, ca să vadă că nu sunt străji. Două sau trei zile era tot ce îi trebuia, însă nu voia să le dea ştire Seanchanilor că se află acolo.

Lăsând în urmă destui oameni cât să îi facă pe Inchizitori să creadă că întreaga legiune era răsfirată pe Şesul Almoth, izbutise să aducă mai bine de o mie de Copii la Capul Toman, fără ca, din câte ştia el, să dea de bănuit. Cele trei încăierări

cu patrulele Seanchanilor se isprăviseră repede. Seanchanii se obişnuiseră să înfrunte mulţimi deja înfrânte; Copiii Luminii fuseseră o mare uluire. Totuşi, Seanchanii ştiau să lupte precum hoardele Celui Întunecat, iar Bornhald nu putea să uite că una dintre aceste încăierări îl costase mai mult de cincizeci de oameni. Încă nu ştia precis care dintre cele două femei ciuruite de săgeţi la care se zgâise după aceea fusese Aes Sedai.

— Byar! Unul dintre oamenii lui Bornhald îi întinse apă într-o cupă de lut; era rece ca gheaţa.

Bărbatul cu faţa scofâlcită se dădu jos din şa.

— Da, Senior Căpitan?

— Când voi ataca duşmanul, Byar, zise Bornhald încetişor, tu o să te ţii deoparte. Te vei mulţumi să priveşti şi vei da de ştire fiului meu ce se întâmplă.

— Dar, Senior Căpitan....

— Aşa poruncesc, Copile Byar! se răsti Bornhald. Îmi vei da ascultare!

Byar înţepeni şi se uită drept înainte.

— Cum porunceşti, Senior Căpitan.

Bornhald îl cercetă o clipă cu privirea. Bărbatul avea să facă ce îi spusese, dar ar fi fost mai bine să îi dea o altă explicaţie decât aceea de a-i vesti lui Dain moartea tatălui său. Nu că nu ar fi ştiut lucruri care ar fi trebuit numaidecât aflate de cei din Amador. De la acea încăierare cu femeile Aes Sedai – „Era doar una, sau două? Treizeci de soldaţi Seanchan, buni ostaşi, şi două femei m-au costat de două ori mai mulţi oameni decât pe ei” – nu se mai aşteptase să vadă Capul Toman. Iar dacă cumva Seanchanii nu aveau să se răzbune, probabil că Inchizitorii nu aveau să pregete.

— După ce îl găseşti pe fiul meu – ar trebui să fie cu Seniorul Căpitan Eamon Valda lângă Tar Valon – şi îi spui, vei merge la Amador şi vei vorbi cu Seniorul Căpitan Comandant. Cu Pedron Niall în persoană, Copile Byar. Îi vei spune ce am aflat despre Seanchani; o să-ţi dau scris. Încredinţează-te că înţelege că nu ne mai putem bizui că vrăjitoarele din Tar Valon se mărginesc să uneltească din umbră. Dacă luptă făţiş de partea Seanchanilor, le vom mai întâlni şi prin alte părţi.

Şovăi. Ultima parte era cea mai importantă. Trebuiau să ştie şi cei din Bolta Adevărului că, în pofida jurămintelor cu care se grozăveau, femeile Aes Sedai aveau să pornească la bătălie. Se simţea descurajat – o lume în care femeile Aes Sedai conduceau Puterea în timpul luptei; nu era convins că îi părea rău că o părăseşte. Însă mai era un mesaj pe care voia să-l trimită la Amador. Şi, Byar... spune-i lui Pedron Niall cum s-au servit Inchizitorii de noi.

— Cum porunceşti, Senior Căpitan, zise Byar, iar Bornhald oftă când îi văzu expresia de pe chip. Bărbatul nu înţelegea. Pentru Byar, poruncile trebuiau ascultate, fie că veneau de la Seniorul Căpitan, fie că veneau de la Inchizitori, indiferent despre ce era vorba.

— O să scriu şi răvaşul pe care să i-l dai lui Pedron Niall, spuse Bornhald. Nu era convins că avea să slujească la mare lucru. Îi trecu ceva prin cap şi se încruntă la han, acolo unde câţiva dintre oamenii lui băteau uşile şi obloanele în cuie. Perrin, murmură el. Aşa îl chema. Perrin, din Ţinutul celor Două Râuri.

— Iscoada Celui Întunecat, Senior Căpitan?

— Se prea poate, Byar. Nu era nici el pe deplin convins, însă, cum părea să pună lupii să se bată pentru el, nu putea fi altceva. Oricum, Perrin acesta ucisese doi dintre Copii. Mi s-a părut că l-am văzut când am intrat în sat, dar nu-mi aduc aminte să fi zărit printre prizonieri pe cineva care să aducă a fierar.

— Fierarul lor a plecat acum o lună, Senior Căpitan. Unii se plângeau că ar fi plecat şi ei înainte să venim noi dacă nu ar fi trebuit să-şi dreagă singuri căruţele. Crezi că era într-adevăr Perrin, Senior Căpitan?

— Indiferent cine era, acum nu mai e aici. Şi s-ar putea să le povestească Seanchanilor despre noi.

— O Iscoadă a Celui Întunecat aşa ar face, Senior Căpitan.

Bornhald înghiţi şi ultima picătură de apă şi azvârli cupa.

— N-o să zăbovim aici, Byar. N-o să-i las pe Seanchani să mă prindă dormind, că le dă de veste Perrin din Două Râuri sau altcineva. Dă poruncă să încalece toată lumea, Copile Byar.

Undeva, deasupra capetelor lor, departe, se învârtea o siluetă uriaşa, înaripată, neobservată de nimeni.

În poieniţa din mijlocul desişului unde îşi făcuseră tabăra, Rand făcea exerciţii cu sabia. Voia să-şi alunge toate gândurile. Fusese şi el plecat cu Hurin în căutarea urmei lui Fain; toţi fuseseră, câte doi sau câte trei, ca să nu atragă atenţia, şi până acum nu găsise nici unul nimic. Acum îi aşteptau pe Mat şi pe Perrin să se întoarcă împreună cu amuşinarul; ar fi trebuit să ajungă în urmă cu câteva ceasuri bune.

Loial citea fireşte, şi nu puteai şti dacă urechile îi zvâcneau din pricina a ceea ce era în carte sau din cauza întârzierii celor trei, iar Uno şi majoritatea soldaţilor stăteau încordaţi, ungându-şi săbiile sau priveau scrutător printre copaci ca şi cum se temeau că Seanchanii ar putea apărea dintr-o clipă în alta. Numai Verin părea nepăsătoare. Femeia Aes Sedai era aşezată pe un buştean de lângă foc, mormăind ceva pentru sine şi scriind în ţărână cu un băţ lung; din când în când scutura din cap, ştergea totul cu piciorul şi o lua de la capăt. Toţi caii erau înşeuaţi şi gata de plecare, fiecare legat de o suliţă înfiptă în pământ.

— Bâtlanul care înaintează prin papură, spuse Ingtar. Stătea sprijinit de un copac, ascuţindu-şi sabia şi uitându-se la Rand. N-ar trebui să te mai oboseşti cu poziţia asta. Te lasă complet descoperit.

O clipă Rand rămase în echilibru pe un picior, cu sabia ţinuta invers cu amândouă mâinile deasupra capului, apoi se lăsă lin pe celălalt picior.

— Lan zice că e bună pentru echilibru.

Nu îi era uşor să îşi păstreze echilibrul. În hău i se părea adesea că şi-ar putea ţine echilibrul şi pe un bolovan în rostogolire, însă nu îndrăznea să se cufunde în hău. Îşi dorea prea mult acest lucru ca să se încreadă în sine.

— Când repeţi prea mult, nici nu te mai gândeşti. Aşa o să-l străpungi pe celălalt, dacă eşti iute, dar nu înainte ca sabia lui să-ţi fi intrat printre coaste. E ca şi cum l-ai invita să facă asta. Cred că dacă aş vedea pe cineva aşa de descoperit,

nu m-aş putea stăpâni să nu bag sabia în el, chiar de aş şti că după aceea are să mă nimerească la rându-i.

— E doar pentru echilibru, Ingtar. Rand, într-un picior, se clatină şi trebui să-l pună şi pe celalalt jos ca să nu cadă. Vârî sabia la loc în teacă şi ridică mantia cenuşie. Era mâncată de molii şi zdrenţuită la margini, dar era căptuşită cu blană groasă, iar vântul se înteţea şi se făcea din ce în ce mai rece. Aş vrea să se întoarcă odată.

Ca şi cum dorinţa lui ar fi fost un semn, Uno zise în şoaptă:

— Se apropie nişte nenorociţi de călăreţi, Seniore.

Tecile zăngăniră când şi cei care mai aveau încă săbiile în teacă le scoaseră. Unii se urcară în şa şi apucară suliţele.

Încordarea se risipi când în poieniţă se ivi Hurin, urmat de Mat şi de Perrin, dar reveni când acesta începu sa vorbească:

— Am găsit urma, Senior Ingtar.

— Am mers aproape până la Faime, spuse Mat descălecând. Roşeaţa din obrajii lui palizi te-ar fi putut face să crezi că e sănătos, însă nu era decât o părere. Soldaţii se adunară în jurul lor, la fel de însufleţiţi ca şi el. Nu e decât Fain, dar nu are unde altundeva să se ducă. Probabil că pumnalul e la el.

— Am dat şi peste Mantii Albe, zise Perrin, coborând de pe cal. Sute.

— Mantii Albe? spuse Ingtar, încruntându-se. Aici? Ei, dacă ei nu ne bagă în seamă, n-o să-i băgăm nici noi. Poate că, dacă Seanchanii sunt prinşi cu ei, o să ajungem la Corn. Privirea i se opri asupra lui Verin, care stătea încă lângă foc. Probabil că o să-mi zici că ar fi trebuit să te ascult, Aes Sedai. Fain s-a dus într-adevăr la Faime.

— Roata ţese după cum îi este voia, spuse Verin liniştită. Când vine vorba de *ta'veren,* ceea ce se întâmplă este ceea ce era sortit să se întâmple. Poate că Pânza avea nevoie de aceste zile în plus. Pânza pune toate lucrurile la locul lor, iar când încercăm să le schimbăm, mai ales dacă sunt şi *ta'veren* la mijloc, suntem aduşi din nou la locul nostru în Pânză, acolo unde trebuia să fim. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, pe care Verin nu păru să o ia în seamă; tot desena ceva cu băţul.

Acum însă cred că ar trebui să hotărâm ce urmează să facem. Pânza ne-a adus în cele din urmă la Faime. Cornul lui Vaiere e în Faime.

Ingtar se aşeză pe vine lângă foc, în faţa ei.

— Când mai mulţi oameni zic acelaşi lucru, înclin să îi cred, iar localnicii spun că Seanchanilor nu le pasă cine intră sau iese din Faime. O să merg cu Hurin şi cu alţi câţiva în oraş. Odată ce poate ajunge pe urma lui Fain până la Corn... ei bine, o să vedem ce va fi.

Verin şterse cu piciorul roata pe care o scrijelise în ţărână. În locul ei desenă două linii scurte, unite la un capăt.

— Ingtar şi Hurin. Şi Mat, căci el simte pumnalul dacă e destul de aproape. Vrei să te duci şi tu, nu-i aşa, Mat?

Mat părea chinuit de sentimente potrivnice, dar încuviinţă.

— N-am încotro, nu-i aşa? Trebuie să găsesc pumnalul.

Cea de-a treia linie semăna cu urma lăsată de o pasare. Verin se uită pieziş la Rand.

— Merg şi eu, spuse el. De asta am venit. O sclipire ciudată apăru în ochii femeii Aes Sedai, o licărire plină de sensuri ascunse, care îl tulbură. Ca să îl ajut pe Mat să găsească pumnalul, zise Rand tăios, şi pe Ingtar să găsească Cornul. „Şi pe Fain, adăugă pentru sine. Trebuie să-l găsesc pe Fain dacă nu cumva e deja prea târziu."

Verin scrijeli o a patra linie, preschimbând urma lăsată de o pasare într-o stea strâmbă.

— Şi cine altcineva? întrebă ea cu blândeţe. Ţinea băţul în echilibru.

— Eu, spuse Perrin, cu o clipă înainte ca Loial să zică şi el: Cred că vreau să merg şi eu, iar Uno şi restul soldaţilor începură cu toţii să strige că merg şi ei.

— Perrin a zis primul, spuse Verin, ca şi cum asta ar fi hotărât lucrurile. Adăugă o a cincea linie şi le închise pe toate într-un cerc. Lui Rand i se ridică părul pe ceafă; era aceeaşi roată pe care o ştersese la început. Cinci merg mai departe, murmură ea.

— Mi-ar plăcea să văd şi eu Faime, zise Loial. N-am văzut niciodată Oceanul Aryth. Şi pot căra sipetul, dacă Cornul e încă acolo.

— Ar trebui să mă iei şi pe mine, Seniore, spuse Uno. Dumneata şi Seniorul Rand veţi avea nevoie de o sabie în plus dacă nenorociţii ăia de Seanchani încearcă să vă oprească. Ceilalţi soldaţi se arătară şi ei dornici să îi însoţească.

— Nu fiţi neghiobi, zise Verin tăios. Căutătura ei îi făcu să tacă. Nu puteţi merge toţi. E drept că Seanchanii nu se sinchisesc de străini, dar nu au cum să nu bage în seamă douăzeci de soldaţi, iar voi, chiar şi fără armuri, tot a soldaţi arătaţi. Unul sau doi e acelaşi lucru. Cinci sunt îndeajuns de puţini ca să pătrundă în oraş fără să bată la ochi, şi e bine că trei dintre ei sunt cei trei *ta'veren.* Loial, nici tu nu poţi pleca. La Capul Toman nu sunt Ogieri. Ai atrage tot atâtea priviri cât noi toţi la un loc.

— Şi dumneata? întrebă Rand.

Verin scutură din cap.

— Uiţi de *damane.* Îşi ţuguie buzele când rosti acest cuvânt, parcă scârbită. Nu v-aş putea ajuta decât conducând Puterea, iar asta nu ar sluji la nimic, căci ar năvăli toţi asupra voastră. Chiar de nu m-ar vedea, tot ar simţi că o femeie – sau un bărbat, de altfel – conduce Puterea, doar dacă s-ar îngriji să nu folosească decât un firicel din această Putere. Nu se uită la Rand; lui Rand i se păru că dinadins nu îl priveşte, iar Mat şi Perrin îşi lăsară ochii în pământ.

— Un bărbat, pufni Ingtar. Verin Sedai, de ce pomeneşti de asta? Avem deja destule necazuri şi fără să ne gândim că un bărbat ar fi în stare să conducă Puterea. Dar ar fi bine dacă ai merge şi dumneata. Dacă avem nevoie de...

— Nu, voi cinci trebuie să mergeţi singuri. Începu să şteargă cu piciorul roata pe care o desenase în ţărână. Îi cercetă pe fiecare în parte, încruntată şi cu luare aminte. Cinci merg mai departe.

Ingtar părea gata să o mai roage o dată, însă, văzându-i privirea, se mulţumi să ridice din umeri şi se întoarse spre Hurin.

— În cât timp putem ajunge la Faime?

Amuşinarul se scărpină în cap.

— Dacă plecăm acum şi mergem toată noaptea, putem

ajunge până mâine dimineaţă la răsăritul soarelui.

— Atunci aşa o să facem. Să nu mai pierdem vremea. Înşeuaţi-vă caii. Uno, vino cu ceilalţi în urma noastră, dar ţine-te deoparte şi nu lăsa pe nimeni...

Ingtar continuă să dea porunci oamenilor, iar Rand privi roata pe jumătate ştearsă. Nu mai rămăseseră decât patru spiţe. Se înfioră, îşi dădu seama că Verin se uita ţintă la el; ochii ei întunecaţi străluceau acum ca ochii unei păsări de pradă. Izbuti în cele din urmă să îşi smulgă privirea de la ea şi începu să îşi adune lucrurile.

„Te laşi în voia închipuirilor, îşi spuse el mânios. Dacă nu e acolo, nu poate face nimic."

CAPITOLUL 45

Maestrul săbier

Soarele care tocmai răsărea îşi arătă marginea roşiatică peste linia orizontului şi întinse umbre lungi în josul străzilor pietruite din Faime, către port. Briza mării făcu palele de fum care se ridicau pe coşuri, din casele în care se pregătea masa de dimineaţă, să se îndoaie. Pe afară nu erau decât cei care se treziseră foarte devreme – răsuflarea lor se preschimba în abur, în răcoarea dimineţii. Cam într-un ceas, străzile aveau să fie pline de lume, încât acum păreau aproape pustii.

Şezând pe un butoi răsturnat, în faţa unei prăvălii de fierărie, închisă încă, Nynaeve îşi vârî palmele la subsuori ca să şi le încălzească şi-şi privi armata. Min şedea pe un prag, de cealaltă parte a străzii, înfofolită în mantia ei Seanchan şi mâncând o prună uscată. Elayne, cu mantaua sa din blană de oaie, se pitise la marginea unei alei, puţin mai în josul străzii. Alături de Min se afla un sac mare, pe care-l furaseră de pe chei. „Armata mea, se gândi posomorâtă Nynaeve. Dar altcineva nu mai există."

Zări o *sul'dam* şi o *damane* care urcau strada. Prima era blondă, a doua brunetă şi amândouă căscau de mama focului. Cei câţiva localnici îşi întorceau privirile de la ele şi le făceau loc. Cât putea vedea, nu mai era nici un Seanchan înspre port. Nu se uită şi în direcţia opusă, ci se întinse şi îşi mişcă umerii, de parcă voia să se dezmorţească, apoi se aşeză în acelaşi loc. Min aruncă pruna, pe jumătate mâncată, privi nepăsătoare în susul străzii şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tocul uşii. Drumul era liber şi acolo – altfel, şi-ar fi pus mâinile pe genunchi. Începu să-şi frece palmele, înfrigurată, iar Nynaeve îşi dădu seama că şi Elayne se foia, tot ridicându-se pe vârfuri. „Dacă se dau de gol, le dau cap în cap", se gândi ea, cu toate că ştia că, dacă aveau să fie prinse, soarta avea să le fie hotărâtă de Seanchani. Nu putea să uite nici o clipă că, la urma urmei, nu era câtuşi de puţin sigură că ce-şi

puseseră în minte avea să iasă bine. Era posibil ca tocmai din vina ei să fie prinse. Îşi făgădui încă o dată că, dacă le descoperea cineva, avea să atragă cumva atenţia asupra ei, pentru ca Min şi Elayne să poată fugi. Le spusese s-o ia la picior dacă mergea prost ceva, şi le făcuse să creadă că şi ea avea să facă la fel. Dar mai departe nu ştia ce-avea să fie. „Numai că n-am să-i las să mă prindă vie. Lumină, te implor, asta nu.”

Cele două femei pe care le urmăreau urcară strada, până când ajunseră în dreptul lor. Vreo duzină de localnici se dădură la o parte, cât puteau de mult, din calea lor.

Nynaeve îşi adună toată furia. Cele-n Lesă şi Braţele care strângeau lesa. O blestemăţie de zgardă se afla la gâtul lui Egwene, şi i-ar fi pus şi ei unul, dacă puteau. Şi lui Elayne la fel. O silise pe Min să le spună cum făcea o *sul’dam* pentru a-şi impune voinţa. Era convinsă că nu aflase chiar tot ce era mai rău, dar ştia îndeajuns pentru a se mânia din cale afară. Într-o clipă, un boboc alb, aflat pe o creangă neagră, plină de spini, se deschise înspre lumină, înspre *saidar,* iar Puterea Supremă o potopi. Ştia că era de-acum înconjurată de o sclipire, pe care şi altele puteau s-o vadă. Femeia cea palida, *sul’dam,* tresări, iar cea cu zgarda la gât rămase cu gura căscată, dar Nynaeve nu le îngădui nici un răgaz. Conduse un firicel din Putere, numai atât, dar plesni cu el ca dintr-un bici, scuturând din văzduh un grăunte de praf.

Zgarda argintie se desfăcu şi căzu cu zgomot pe piatră. Nynaeve oftă uşurată, sărind imediat în picioare. Femeia ce-şi spunea *sul’dam* rămase cu privirea aţintită la zgarda de pe jos, ca la un şarpe veninos. Fosta *damane* îşi duse o mână tremurătoare la gât apoi, înainte ca cealaltă să fi avut vreme să se mişte, se întoarse şi o lovi cu pumnul în faţă. Blonda se împletici, aproape cazând la pământ.

— Foarte bine! strigă Elayne, care se apropia în fugă, la fel ca Min.

Înainte ca vreuna dintre ele să o ajungă, fosta *damane* se uită năucită împrejur, apoi o luă la fugă cât putea de repede.

— N-o să-ţi facem nici un rău, strigă după ea Elayne. Suntem prietene.

— Taci! şuieră Nynaeve şi scoase din buzunar o mână de cârpe pe care le îndesă, fără milă, în gura deschisă a duşmancei, care se clătina; Min se grăbi să scuture sacul, într-un nor de praf, şi i-l petrecu celeilalte peste cap, învăluind-o până la brâu. Am atras şi-aşa prea multă atenţie.

Era adevărat, şi totuşi nu pe de-a-ntregul. Strada dimprejurul lor se golea iute, dar oamenii care se hotărâseră dintr-odată că era mai bine să fie în altă parte nici nu se uitau la ele. Pe asta se şi bizuise Nynaeve – că oamenii aveau să facă tot ce puteau ca să nu bage de seamă nimic din ce se-ntâmpla cu Seanchanii – ca să mai câştige câteva clipe. Până la urma, localnicii aveau să vorbească, dar numai în şoaptă. Puteau trece câteva ceasuri până ca Seanchanii să afle că se întâmplase ceva. Femeia capturată începu să se foiască, scoţând strigate înfundate, prin pânza de sac, dar Nynaeve şi Min o apucară strâns şi o duseră pe o alee din apropiere. Lesa şi zgarda se târâiau peste pietrele de pe caldarâm, clincănind.

— Ridică-le, se răsti Nynaeve la Elayne. Hai, că nu te muşcă.

Elayne trase aer adânc în piept, apoi ridică uşor zgarda argintie, de parcă într-adevăr se temea să nu sară la ea. Nynaeve o înţelegea oarecum, deşi nu o aproba – totul depindea de cum îşi făcea fiecare treaba.

Captiva lor dădea din picioare şi tot încerca să se elibereze, dar Nynaeve şi Min izbutiră s-o facă să meargă mai departe, pe alee, apoi printr-un alt cotlon dosnic, între două case, ceva mai lat, apoi pe o altă alee pentru ca, în cele din urmă, să intre într-o cabană grosolană, din lemn, care fusese cândva un grajd pentru doi cai – judecând după despărţituri. De la venirea Seanchanilor, nu multă lume îşi mai permitea să aibă cai. Nynaeve stătuse o zi întreagă cu ochii pe acel loc şi nu văzuse pe nimeni intrând. Înăuntru era praf şi mirosea a mucegai – semn că locul era părăsit. De cum intrară, Elayne lăsă zgarda să-i cadă şi-şi frecă mâinile cu paie.

Nynaeve folosi din nou Puterea – un firicel, ca şi mai devreme – şi brăţara căzu pe podeaua murdară. Femeia cea blondă zbieră înfundat şi încerca să se ferească.

— Gata? întrebă Nynaeve, iar celelalte doua încuviinţară,

şi traseră de sac.

Fosta *sul'dam* respira greu. Avea ochii albaştri plini de lacrimi, din pricina sacului, şi se înroşise la faţă – asta, cel puţin, şi de mânie. Se năpusti spre uşă, dar o prinseră după primul pas. Nu era nevolnică, dar ele erau trei. Până la urmă, se trezi dezbrăcată până la cămășuța pe care-o avea pe dedesubt, culcată într-o despărţitură, legată fedeleş cu frânghii groase şi cu un căluş în gură, legat şi el. Mângâindu-şi buza umflată, Min cântări din priviri rochia cu fulgerele brodate şi încălţările moi pe care le dobândiseră.

— Pentru tine ar putea fi bune, Nynaeve. Pentru mine sau Elayne, nu.

Elayne tocmai îşi scutura paiele din păr.

— Da, văd şi eu. Oricum, pe tine te cunoaşte prea multă lume, aşa că nu aveai cum s-o faci.

Nynaeve se dezbrăcă iute, îşi aruncă veşmintele în lături şi puse pe ea rochia prizonierei. Min o ajută să se încheie la spate, încălţările o cam strângeau – şi rochia o cam stânjenea, la piept; în rest, îi era largă. Atârna aproape până în pământ. O adevărată *sul'dam* nu ar fi purtat-o aşa, dar nici lui Elayne, nici lui Min nu i-ar fi venit mai bine. Ridicând brăţara, Nynaeve trase aer în piept şi şi-o prinse la încheietura stângă. Capetele se uniră – părea dintr-o bucată, o simplă brăţară. Se temuse că avea s-o facă să se simtă cu totul altfel.

— Rochia, Elayne.

Ascunseseră acolo doua rochii, una de-a ei şi una de-a lui Elayne, pe care le vopsiseră într-o culoare cât mai apropiată de cenuşiul-închis destinat unei *damane.* Elayne nu făcu însă nici o mişcare, ci rămase cu privirea aţintită la zgarda desfăcută, umezindu-şi buzele cu limba.

— Elayne, trebuie s-o faci. Min nu poate – a fost văzută de prea multă lume. Dacă rochia asta îţi venea ţie, eram pregătită s-o fac eu.

Îi trecu prin minte că, dacă ar fi trebuit să poarte ea zgarda, ar fi înnebunit de spaimă; tocmai de-asta nu se putea răsti prea aspru la Elayne.

— Ştiu, oftă aceasta. Numai că mi-aş dori să ştiu mai

multe despre cum o să fie. Min, ajută-mă, te rog, mai spuse ea, strângându-şi buclele roşii-aurii; Min începu să-i desfacă nasturii de la spate.

— Păi, avem o singură cale să ne dăm seama, răspunse Nynaeve. Izbuti să ridice zgarda fără să clipească, apoi, după o clipă de şovăială, se aplecă şi o prinse la gâtul prizonierei. „Dacă se poate spune că o merita cineva, ea e aceea”, îşi zise cu asprime. Poate aşa o să ne fie şi ea de folos.

Femeia cu ochi albaştri aruncă o privire spre lanţul care se întindea de la gâtul ei la încheietura lui Nynaeve, apoi o privi dispreţuitoare pe aceasta din urmă.

— Aşa n-o să meargă, spuse Min, dar Nynaeve de-abia o auzi.

Dintr-odată o... simţea... pe cealaltă, îi simţea gândurile, funia care îi rodea gleznele şi încheieturile, gustul muced, de peşte, de la zdrenţele înfundate în gură, paiele care-o înţepau prin pânza subţire a cămăşuţei. Ştia că nu ea, Nynaeve, simţea toate acestea – în minte avea un noian de senzaţii despre care ştia că erau ale celeilalte. Înghiţi în sec, încercând să le ignore – dar nu izbuti să le facă să dispară – şi-i vorbi femeii legate:

— N-am să-ţi fac nici un rău dacă ne răspunzi deschis. Nu suntem Seanchan. Dar dacă minţi...

Şi ridică ameninţătoare lesa. Umerii femeii începură să tremure, iar colţurile gurii îi căzură. Lui Nynaeve îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că râdea. Începu să se mânie, apoi se gândi la ceva. Ghemotocul din mintea ei părea alcătuit din toate senzaţiile celeilalte. Încercă să pună şi ea ceva acolo.

Fosta *sul'dam* făcu ochii mari şi scoase un strigat pe care căluşul nu-l înăbuşi pe de-a-ntregul. Scuturându-şi palmele la spate, de parcă se apăra de ceva, se ghemui în paie, încercând în zadar să scape. Nynaeve se tulbură şi se grăbi să alunge senzaţiile pe care le adăugase. Cealaltă lăsă umerii în jos, plângând.

— Ce... ce i-ai... făcut? întrebă cu voce stinsă Elayne; Min rămăsese cu gura căscată şi nu spunea nimic.

— Ce ţi-a făcut şi ţie Sheriam, când ai aruncat cu pocalul

în Marith, răspunse aspră Nynaeve. „Pe Lumină, ce lucru murdar.”

— Oh, făcu Elayne, înghiţind cu zgomot.

— Dar un *a'dam* n-ar trebui să facă aşa ceva, zise Min. Din câte am auzit, nu e bun decât pentru femeile care pot conduce Puterea.

— Câta vreme foloseşte, asta nu contează, spuse Nynaeve, apoi apucă lesa argintie, din locul în care se unea cu zgarda, şi o ridică pe cealaltă femeie, ca să i se poată uita în ochi; îi observă teama. Acum ascultă-mă şi deschide bine urechile. Vreau răspunsuri; dacă nu le primesc, am să te fac să crezi că te jupoi de vie.

Pe chipul femeii se oglindi o groază adâncă, iar Nynaeve simţi un gol în stomac, dându-şi pe neaşteptate seama că fusese crezută pe cuvânt. „Dar dacă ea crede că pot s-o fac, înseamnă că ştie. E din pricina lesei.” Îi veni să-şi smulgă brăţara de la încheietură şi s-o arunce cât colo, dar se sili să pară netulburată şi aspră.

— Eşti gata să-mi răspunzi? Sau trebuie să te conving?

Cealaltă scutură tare din cap; răspunsul era limpede. Când Nynaeve îi scoase căluşul, ea înghiţi o dată în sec, apoi începu să îngaime, cu sufletul la gura:

— N-am să spun nimănui, jur. Numai scoateţi-mi asta de la gât. Am aur. Luaţi-l. Jur că n-am să spun nimănui.

— Taci, se răsti Nynaeve, iar femeia se supuse imediat. Cum te cheamă?

— Seta. Vă rog. Vă răspund, dar, vă rog... scoateţi-l! Dacă mă vede cineva..., grăi Seta, coborând ochii să privească lanţul, apoi strângându-şi pleoapele. Va rog..., şopti ea.

Nynaeve îşi dădu seama ca n-ar fi putut niciodată s-o facă pe Elayne să poarte zgarda.

— Hai, mai bine să trecem la treabă, spuse hotărâtă Elayne, care se dezbrăcase şi ea. Lasă-mă puţin să-mi pun rochia şi...

— Îmbracă-te la loc cu hainele tale, spuse Nynaeve.

— Dar cineva trebuie s-o facă pe *damane,* zise Elayne, altfel n-o să ajungem niciodată la Egwene. Rochia asta îţi vine ţie, Min nu poate... aşa că am rămas eu.

— Ţi-am spus să te îmbraci. Avem deja pe cineva care să poarte lesa, rosti Nynaeve şi trase de lanţul care-o unea cu Seta; aceasta oftă.

— Nu! Nu, vă rog! Dacă mă vede cineva..., începu ea, dar tăcu la vederea privirii ca de gheaţă a lui Nynaeve.

— Dinspre partea mea, eşti mai rea decât o ucigaşă, mai rea decât o Iscoadă de-a Celui Întunecat. Nu ştiu pe nimeni care să fie mai ticălos ca tine. Gândul că trebuie să port asta la mână, să fiu la fel ca tine fie şi numai pentru un ceas, mă îmbolnăveşte. Deci dacă-ţi trece prin minte că am să mă dau în laturi şi n-am să te pedepsesc, mai gândeşte puţin. Nu vrei să fii văzută? Foarte bine. Nici noi. Dar la o *damane* nimeni nu se uită cu adevărat. Câtă vreme ţii capul în jos, aşa cum se cuvine să facă Cea din lesă, n-ai să fii observată. Dar ar trebui să faci tot ce poţi ca să ne-ajuţi să scăpăm şi noi. Dacă ne dăm de gol, ai să fii şi tu văzută, şi dacă asta nu-i de ajuns, îţi făgăduiesc că am să te fac să blestemi ziua în care maică-ta l-a sărutat pentru prima oară pe taică-tău. M-ai înţeles?

— Da, spuse Seta cu glas întretăiat. Jur.

Nynaeve trebui să-şi scoată brăţara, pentru a izbuti să-i tragă celeilalte peste cap rochia vopsită în cenuşiu a lui Elayne. Nu-i venea bine. Era prea largă la piept şi strâmtă pe şolduri, dar la fel ar fi fost şi a lui Nynaeve – şi scurtă pe deasupra. Nynaeve nădăjdui că avea dreptate şi că, într-adevăr, nimeni nu se uita cu atenţie la *damane.* Fără nici o plăcere, îşi puse brățara la loc. Elayne adună hainele împrăştiate pe jos, le înveli cu cealaltă rochie vopsită şi făcu o boccea, numai bună pentru o femeie în veşminte ţărăneşti, care se ţinea după o *sul'dam* şi o *damane.*

— Gawyn o să moară când o să audă de asta, zise ea şi râse, fără să pară cu adevărat veselă.

Nynaeve o sfredeli cu privirea mai întâi pe ea, apoi pe Min. Începeau primejdiile.

— Sunteţi gata?

— Sunt gata, răspunse Elayne; zâmbetul i se topise.

— Gata, spuse şi Min, fără alte vorbe.

— Şi unde... mergeţi... mergem, adică? întrebă Seta, apoi adăugă repede: Dacă-mi îngăduiţi să întreb.

— În bârlogul leilor, îi spuse Elayne.

— Să dănţuim cu Cel Întunecat, rosti şi Min.

Nynaeve oftă şi clătină din cap.

— Încearcă să-ţi spună că mergem acolo unde sunt ţinute *damane,* pentru ca vrem s-o eliberăm pe una dintre ele.

Seta rămase cu gura căscată şi nu-şi reveni nici când o îmbrânciră afară.

Bayle Domon privea răsăritul de pe puntea corăbiei. Cheiurile se umpluseră deja, cu toate că străzile care plecau din port erau încă pustii. Un pescăruş aşezat pe un stâlp îl privi; avea ochi nemiloşi.

— Eşti sigur că faci bine, căpitane? întreba Yarin. Dacă Seanchanii se întreabă ce facem cu toţii pe punte...

— Tu ai grijă numai să fie câte o secure lângă fiecare parâmă, spuse scurt Domon. Şi Yarin, fii atent: dacă vreunul încearcă să taie frânghiile înainte să urce femeile alea, am să-i sparg ţeasta.

— Şi dacă nu vin, căpitane? Dacă în locul lor apar soldaţii Seanchan?

— Ţine-ţi firea, omule! Dacă vin soldaţii, o să ne îndreptăm repede spre gura portului, şi fie ca Lumina să se milostivească de noi toţi. Dar până atunci, zic că am de gând să le aştept. Acum, du-te şi prefă-te că te învârti pe-aici fără nici o treabă.

Domon îşi întoarse din nou privirile spre oraş, către casele pentru *damane.* Degetele sale băteau înfrigurate darabana în parapet.

Briza mării aducea miros de mâncare la nasul lui Rand şi încerca să îi umfle mantia mâncată de molii, însă el o ţinea închisă cu o mână. Roşcatul se apropia de oraş. Printre hainele pe care le găsiseră nu era nimic pe măsura lui, aşa că se gândise că era mai bine să ţină ascunsă broderia fină de argint de pe mâneci şi bâtlanii de pe guler. Atitudinea Seanchanilor faţă de oamenii cuceriţi care purtau arme putea să nu fie aceeaşi şi pentru cei cu săbii cu pecetea bâtlanului.

În faţa lui, se întindeau primele umbre ale dimineţii. De-

abia dacă îl mai vedea pe Hurin, care mergea printre curţile cu căruţe şi ocolurile pentru cai. Doar unul sau doi bărbaţi umblau printre rândurile de căruţe ale neguţătorilor, iar ei purtau şorţuri lungi de rotari sau de fierari. Ingtar, care ajunsese primul, deja nu se mai vedea. Perrin şi Mat veneau în urma lui Rand, păstrând distanţa. Rand nu se uită în spate, să vadă ce fac. Nu voia să arate că avea vreo legătură cu ei; erau cinci bărbaţi care intrau în Faime la răsăritul soarelui, dar nu împreună.

Se trezi înconjurat de ocoluri pentru cai; dobitoacele se adunaseră deja lângă gard, aşteptând să primească de mâncare. Hurin îşi iţi capul printre două grajduri, cu porţile încă închise şi zăvorâte, îl văzu pe Rand şi îi făcu semn, apoi se trase înapoi. Rand îşi struni murgul într-acolo.

Hurin îşi ţinea calul de căpăstru. Purta o vestă lungă în loc de surtuc şi, în pofida mantiei lungi care îi ascundea sabia scurtă şi pumnalul cu lamă zimţată, tremura de frig.

— Seniorul Ingtar e acolo, spuse Hurin, arătând cu capul spre pasajul îngust. Zice să ne le lăsăm caii aici şi să mergem pe jos. Rand descălecă, iar amuşinarul adăugă: Fain a luat-o pe strada aia, Senior Rand. Îi simt mirosul de aici.

Rand îl duse pe Roşcat până la locul unde Ingtar îşi priponise şi el calul, în spatele grajdului. Ingtar nu aducea defel a Senior, îmbrăcat cum era într-o haină murdară de blană, plină de găuri, iar sabia legată la cingătoare peste haină arăta ciudat. Avea o sclipire înfrigurată în privire.

Rand îl legă pe Roşcat lângă armăsarul lui Ingtar şi se uită la desagi. Şovăia. Nu se îndurase să se despartă de flamură. Nu credea că soldaţii ar fi putut să îi scotocească prin desagi, dar cu Verin nu se ştia niciodată şi nu-şi putea închipui ce ar fi făcut dacă ar fi găsit flamura. Totuşi, nu îi venea la îndemână să o ia cu el. Se hotărî să lase desagii legaţi în spatele şeii.

Mat veni şi el şi, câteva clipe mai târziu, Hurin îl aduse şi pe Perrin. Mat purta nişte pantaloni largi vârâţi în cizme, iar Perrin mantia lui prea scurtă. După părerea lui Rand, arătau toţi ca nişte cerşetori mârşavi, însă prin sate oamenii aproape că nici nu-i băgaseră în seamă.

— Haideţi, spuse Ingtar. Să vedem ce găsim.

Porniră agale pe strada nepavată, ca şi cum n-aveau nici o ţintă, vorbind între ei; trecură pe lângă curţile cu căruţe şi pătrunseră pe străzile pietruite. Rand habar nu avea ce zisese, cu atât mai puţin despre ce discutaseră ceilalţi. Planul lui Ingtar fusese să arate toţi ca un grup de oameni care se plimbă împreună, dar pe străzi erau foarte puţini oameni. La ora aceea a dimineţii ei cinci făceau cât o mulţime.

Mergeau toţi laolaltă, însă Hurin era cel care îi conducea, adulmecând aerul şi cotind la dreapta şi la stânga. Ceilalţi îl urmau, de parcă aveau toţi acelaşi gând.

— A străbătut oraşul în cruciş şi-n curmeziş, murmură Hurin, cu o strâmbătură. Îi simt mirosul peste tot, dar duhoarea e atât de puternică, încât nu ştiu care urmă e mai veche şi care mai recentă. Măcar ştiu că e încă aici. Unele urme nu sunt mai vechi de o zi sau două, sunt sigur. Sunt sigur, adăugă el, cu mai puţină îndoială în glas.

Începură să mai apară oameni, ici un neguţător de fructe care îşi întindea marfa pe tarabă, colo un bărbat care mergea grăbit cu nişte pergamente sub braţ şi o tăbliţa de ardezie în spate, un ascuţitor de cuţite care îşi ungea mânerul tocilei. Două femei trecură pe lângă ei şi se îndreptară în partea cealaltă, una cu ochii în pământ şi o zgardă de argint în jurul gâtului, cealaltă îmbrăcată într-o rochie brodată cu fulgere şi cu un lanţ încolăcit de argint în mână.

Lui Rand i se puse un nod în gât; îi fu greu să nu se întoarcă să se uite la ele.

— Era?... Ochii lui Mat, înfundaţi în orbite, se făcuseră mari de uimire. Crezi că era *damane?*

— Aşa se zice că arată, spuse Ingtar tăios. Hurin, o să batem toate străzile din nenorocitul ăsta de oraş?

— A umblat peste tot, Senior Ingtar, zise Hurin. Îi simt duhoarea peste tot. Ajunseseră într-un loc unde casele de piatră aveau trei sau patru caturi şi erau la fel de mari ca nişte hanuri.

Cotiră pe o stradă, iar Rand înlemni când văzu un grup de vreo douăzeci de soldaţi Seanchan care stăteau de strajă în faţa unei case de pe marginea străzii – şi două femei îmbrăcate în rochii brodate cu fulgere care vorbeau pe

treptele unei case din faţă. Deasupra casei păzite de soldaţi flutura o flamură: un şoim auriu cu fulgere în gheare. Cât despre casa unde stăteau de vorbă femeile, nimic nu o făcea să bată la ochi. Armura ofiţerului era strălucitoare, în nuanţe de roşu, negru şi auriu, iar coiful era aurit şi astfel pictat încât să semene cu un cap de păianjen. Apoi Rand zări cele două siluete uriaşe, cu piele tare, ghemuite printre soldaţi, şi mai că se împiedică.

„Grolmi.” Nu era nici o îndoială. Aveau capetele în forma de pană şi trei ochi. „Nu e cu putinţă.” Poate că dormea şi era doar un coşmar. „Poate că încă nu am plecat spre Faime.”

Ceilalţi se zgâiră şi ei la lighioane când trecură pe lângă casa păzită.

— În numele Luminii, ce sunt? întrebă Mat.

Lui Hurin aproape că îi ieşiseră ochii din orbite.

— Senior Rand, sunt... Sunt...

— Nu contează, spuse Rand. După o clipă, Hurin dădu din cap a încuviinţare.

— Am venit aici după Corn, zise Ingtar, nu ca să ne holbăm la monştrii Seanchanilor. Caută urma lui Fain, Hurin.

Soldaţii abia dacă le aruncară o privire. Strada dădea drept în port. Rand vedea corăbiile ancorate acolo; corăbii înalte, pătrăţoase, cu catarge mari, ce păreau mici din pricina depărtării.

— A fost de multe ori pe aici. Hurin se frecă la nas cu dosul palmei. Îi simt putoarea. Cred că a fost aici şi ieri, Senior Ingtar. Poate chiar aseară.

Deodată, Mat se apucă de surtuc cu amândouă mâinile.

— E acolo, şopti el. Se întoarse şi porni în urmă, privind casa înaltă cu flamură deasupra. Pumnalul e acolo. Nu mi-am dat seama mai înainte, căci erau... lighioanele alea, dar îl simt.

Perrin îl împunse cu degetul în coaste.

— Bine, dar nu te mai holba aşa, altminteri or să înceapă să-şi pună întrebări.

Rand aruncă o privire peste umăr. Ofiţerul se uita după ei. Mat se întoarse şi el, posomorât.

— Aveţi de gând să mergem mai departe? E înăuntru, v-

am zis.

— Am plecat după Corn, mârâi Ingtar. Vreau să-l găsesc pe Fain şi să-l fac să-mi spună unde e. Nu-şi încetini paşii.

Mat nu mai zise nimic, dar chipul îi era rugător. „Şi eu trebuie să-l găsesc pe Fain, îşi spuse Rand. Trebuie.” Însă, după ce se uită la faţa lui Mat, grăi:

— Ingtar, dacă pumnalul e în casa aia, probabil că şi Fain e tot acolo. Nu cred să fi plecat de lângă pumnal şi de lângă Corn.

Ingtar se opri. După o clipă zise:

— Se prea poate, dar de aici de-afară nu avem cum să ştim sigur.

— L-am putea pândi, să vedem când iese, spuse Rand. Dacă iese din casă aşa de devreme, atunci e limpede că a stat aici peste noapte. Şi pun rămăşag că unde doarme el, acolo e şi Cornul. Dacă îl vedem ieşind, ne întoarcem la Verin până la amiază şi până diseară scornim noi ceva.

— Nu vreau s-o aştept pe Verin, zise Ingtar şi nici nu vreau să aştept să se facă seară. Am aşteptat deja prea mult. Vreau ca să fie în mâinile mele Cornul înainte de apusul soarelui.

— Ştiu ca pumnalul e acolo, spuse Mat.

— Iar Hurin zice că Fain a fost aici aseară. Ingtar nu luă aminte la încercările lui Hurin de a mai adăuga ceva. E prima data când nu vorbeşti de urme vechi de o zi sau două. O să luăm Cornul acum. Acum!

— Cum? întrebă Rand. Ofiţerul nu se mai uita la ei, dar tot mai erau cel puţin douăzeci de soldaţi în faţa casei. Şi doi grolmi. „E nebunie curată. Nu e cu putinţă să fie grolmi aici.” Chiar dacă îşi spunea asta, lighioanele tot acolo rămâneau.

— Mi se pare că în spatele caselor sunt grădini, zise Ingtar, privind gânditor în jur. Dacă vreuna din aleile astea merge pe lângă zidul unei grădini... Câteodată oamenii uită să-şi păzească şi spatele. Haideţi. Se îndreptă spre cel mai apropiat pasaj dintre două case. Hurin şi Mat îl urmară, cu paşi repezi.

Rand schimbă o privire cu Perrin – prietenul lui cu părul creţ se mărgini să ridice din umeri – şi se luară şi ei după Ingtar.

Aleea era atât de îngustă încât abia izbutiră să se strecoare, însă, după ce merseră printre zidurile unor grădini, ajunseră într-o altă alee, destul de mare cât să intre o roabă sau o căruţă mai mică. Era şi ea pietruită, dar dădea în spatele caselor; obloanele erau trase, iar zidurile înalte ale grădinilor erau acoperite de crengi aproape desfrunzite.

Ingtar îi conduse pe alee, până ajunseră faţă în faţă cu flamura care flutura. Ingtar îşi scoase mânuşile de fier de sub haină, şi le puse şi sări să se prindă de marginea zidului, apoi se ridică să se uite în grădină.

— Copaci. Răzoare de flori. Alei. Nu e nimeni. Staţi! Un paznic. Un singur bărbat. Nici n-are coif. Număraţi până la cincizeci, după care veniţi după mine. Îşi trecu piciorul peste zid şi se rostogoli în gradină, dispărând înainte ca Rand să apuce să spună ceva.

Mat începu să numere rar. Rand îşi ţinea răsuflarea. Perrin îşi mângâia securea, iar Hurin apucase plăselele sabiei.

— ...Cincizeci. Hurin se căţără peste zid înainte ca Mat să îşi fi isprăvit vorba. Perrin îl urmă numaidecât.

Rand îşi spuse ca Mat ar putea avea nevoie de ajutor – era palid şi tras la faţă – dar acesta se sui sprinten pe zid. Aveai de ce te ţine şi, câteva clipe mai târziu, Rand era şi el ghemuit la pământ, alături de Mat, Perrin şi Hurin.

Toamna era pe sfârşite, pe răzoarele de flori nu erau decât câteva tufe, iar crengile copacilor erau golaşe. Vântul care umfla flamura aducea praful pe dalele aleilor. Rand nu îl zărea pe Ingtar. Apoi îl văzu, cu spinarea lipită de peretele din spate al casei, cum le face semn, cu sabia în mână.

Rand alergă până la el, pe vine, mai atent la ferestrele casei decât la prietenii care fugeau pe lângă el. Fu o uşurare să se sprijine şi el de perete.

Mat tot mormăia pentru sine:

— E acolo. Îl simt.

— Unde e paznicul? întrebă Rand în şoaptă.

— E mort, răspunse Ingtar. Avea prea multă încredere în el. Nici n-a încercat să ţipe. I-am ascuns leşul sub o tufă.

Rand se zgâi la el. „Seachanul avea prea multă încredere în el?” Singurul lucru care îl făcea să nu se întoarcă din drum

erau mormăiturile lui Mat.

— Aproape am ajuns. Şi Ingtar parcă vorbea pentru sine. Aproape am ajuns. Haideţi.

Rand scoase sabia înainte să înceapă să urce treptele din spate. Hurin apucă şi el sabia scurtă şi pumnalul cu lamă zimţată, iar Perrin îşi scoase securea de la cingătoare, fără tragere de inimă.

Coridorul dinăuntru era întunecat. Uşa întredeschisă de la dreapta lor ducea probabil spre bucătărie, judecând după miros. Erau mai mulţi oameni acolo; se auzeau voci şi, din când în când, zângănitul unei tigăi.

Ingtar îl puse pe Mat să îi conducă şi se strecurară pe uşă. Rand se uită la deschizătura din ce în ce mai mică până când ajunseră la următorul colţ.

O femeie tânără şi zveltă, cu păr închis la culoare, ieşi dintr-o încăpere din faţa lui, purtând o tavă cu o ceaşcă pe ea. Încremeniră. Femeia o luă în cealaltă parte, fără să privească spre ei. Rand făcu ochii mari de mirare. Rochia ei albă, lunga, era aproape transparentă. Femeia dispăru după un colţ.

— Ai văzut? întrebă Mat răguşit. Vedeai prin...

Ingtar îi acoperi gura cu mâna şi şopti:

— Nu de asta suntem aici. Găseşte-l. Găseşte-mi Cornul.

Mat arătă spre un şir îngust de trepte în spirală. Le urcară şi se treziră în partea din faţa a casei. Nu era multă mobilă pe coridor şi toată părea curbată. Din loc în loc, mai era câte o tapiserie sau câte un paravan, pe care erau pictate câteva pasări pe o creangă sau flori. Pe unul din paravane era desenat un râu, dar, în afară de apa învolburată şi de malurile înguste, nu mai era nimic altceva.

Rand auzea glasuri de oameni şi târşâit de papuci pe podea. Nu vedea pe nimeni, însă îşi închipuia cum ar fi dacă cineva ar intra pe coridor şi ar da peste cinci bărbaţi furişându-se pe acolo, înarmaţi...

— Acolo, murmură Mat, arătând spre două uşi mari, glisante, cu ivăre cioplite. Cel puţin acolo e pumnalul.

Ingtar îl privi pe Hurin; amuşinarul deschise uşile, iar Ingtar se năpusti înăuntru, cu sabia pregătită. Nu era nimeni. Rand şi ceilalţi se grăbiră să intre şi Hurin închise uşile în

urma lor.

Paravanele pictate ascundeau pereţii şi celelalte uşi şi estompa lumina care intra pe ferestrele ce dădeau, de buna seamă, în stradă. Într-un capăt al camerei era un scrin înalt şi rotund. În celălalt era o măsuţă, cu un jilţ în faţă. Rand auzi răsuflarea întretăiată a lui Ingtar, dar lui nu-i venea decât să ofteze uşurat. Cornul lui Vaiere era aşezat pe măsuţă, pe un postament. Dedesubt scânteia rubinul de pe plăselele pumnalului. Mat se repezi spre masă şi înşfăcă Cornul şi pumnalul.

— Gata, striga el, strângând pumnalul în pumn. Le-am găsit pe amândouă.

— Nu ţipa aşa, zise Perrin, tresărind. Încă n-am ieşit de aici. Se juca încet cu coada securii; părea că ar fi vrut să ţină altceva în mână.

— Cornul lui Vaiere. În glasul lui Ingtar se ghicea smerenia. Atinse Cornul, şovăitor, mergând cu degetul pe marginea literelor gravate cu argint de jur împrejurul pâlniei, tălmăcindu-le în şoaptă, apoi îşi trase mâna înapoi, înfrigurat. Acesta este. Lumină, acesta este! Sunt salvat!

Hurin mişcă paravanele care ascundeau ferestrele. Îl dădu şi pe ultimul la o parte şi se uită iscoditor afară.

— Soldaţii sunt încă acolo, de parcă ar fi prins rădăcini. Şi... lighioanele alea.

Rand se duse lângă el. Cele două creaturi erau grolmi; nu era nici o umbră de îndoială.

— Cum de au?...

Ridică privirea şi nu îşi mai sfârşi vorba. Se uită în grădina casei mari de cealaltă parte a străzii. Vedea locul unde zidurile fuseseră dărâmate, ca să mai fie alăturate şi alte grădini. Femeile stăteau pe bănci sau se plimbau, mereu câte două. Femei legate una de alta cu lanţuri de argint. Una din femeile cu zgardă înălţă capul. Era prea departe ca să-i vadă desluşit chipul, ochii părură să li se întâlnească o clipă şi îşi dădu seama cine era. Se îngălbeni la faţă.

— Egwene, şopti el.

— Ce tot spui acolo? zise Mat. Egwene e la adăpost, în Tar Valon. Mi-aş dori să fiu şi eu acolo.

— E aici, spuse Rand. Cele două femei se întorceau, îndreptându-se spre una din casele din celalalt capăt al grădinilor alăturate. E acolo, chiar peste stradă. Lumină, are zgardă la gât!

— Eşti convins? întrebă Perrin. Veni să se uite şi el pe fereastră. N-o văd, Rand. Şi, chiar de aş vedea-o, de la depărtarea asta n-aş recunoaşte-o.

— Sunt convins, zise Rand. Cele două femei intrară într-una din casele care dădeau în strada următoare. Stomacul i se făcuse ghem. „Ar fi trebuit să fie la adăpost. Ar fi trebuit să fie în Turnul Alb." Trebuie să o scot de acolo. Voi, ceilalţi...

— Aşa deci! Vocea bolborosită era la fel de slabă ca şi zgomotul uşilor care glisau. Nu sunteţi cine mă aşteptam să fiţi.

O clipă, Rand nu făcu decât să se zgâiască. Bărbatul înalt cu capul ras care intrase în cameră purta o robă lungă, albastră, care mătura pământul, şi avea nişte unghii atât de lungi încât Rand se întrebă cum de putea apuca ceva. Cei doi bărbaţi care stăteau slugarnic în spatele lui aveau capul ras doar pe jumătate, iar restul părului, închis la culoare, era împletit într-o coadă care le atârna pe lângă obrazul drept. Unul dintre ei ţinea o sabie în teacă.

Numaidecât paravanele se prăbuşiră, scoţând la iveală, în fiecare colţ al odăii, câte o uşă în care stăteau patru sau cinci soldaţi din Seanchan, fără coifuri, dar îmbrăcaţi în armură şi cu săbiile în mână.

— Vă aflaţi în prezenţa Înaltului Stăpân Turak, începu să spună bărbatul care ţinea sabia, aruncând căutături furioase lui Rand şi celorlalţi, însă un mic semn dintr-un deget cu unghia vopsită în albastru îl făcu să se oprească. Celalalt servitor făcu un pas înainte, înclinându-se, şi începu să desfacă roba lui Turak.

— Când unul din paznicii mei a fost găsit mort, zise liniştit bărbatul cu capul ras, l-am bănuit pe bărbatul care îşi spune Fain. Am avut îndoieli în privinţa lui încă de când Huon a murit în împrejurări atât de misterioase şi apoi întotdeauna a vrut să pună mâna pe pumnal. Întinse braţele pentru ca slujitorul să îi scoată roba. În ciuda glasului lui blând, aproape cântat, muşchi puternici îi acopereau braţele şi pieptul neted,

dezgolit până la centura albastră de la brâu, care ţinea o pereche de pantaloni lungi şi albi, ce păreau făcuţi din sute de pliuri. Părea indiferent la săbiile pe care le ţineau în mână. Şi acum dau peste nişte străini care vor nu numai pumnalul, ci şi Cornul. Îmi va face plăcere să omor pe câţiva dintre voi pentru că mi-aţi tulburat dimineaţa. Cei care vor supravieţui îmi vor spune cine sunteţi şi de ce aţi venit. Întinse o mână fără să se uite – bărbatul cu sabia în teaca îi puse în palmă plăselele – şi scoase lama grea, curbată. N-o să vă las să vă atingeţi de Corn.

Turak nu mai făcu nici un semn, dar unul dintre soldaţi intră cu paşi mari în cameră şi luă Cornul. Rand nu ştia dacă ar trebui să râdă sau nu. Bărbatul era îmbrăcat în armură, însă chipul lui îngâmfat era la fel de nepăsător la vederea armelor lor ca şi Turak.

Mat puse capăt poveştii. Când Seanchanul întinse mâna, Mat îl tăie cu pumnalul cu rubin pe plăsele. Blestemând, soldatul se dădu înapoi, uluit. Apoi scoase un strigat. Toţi îngheţară, cuprinşi de uimire. Mâna tremurătoare pe care o ţinea în faţa ochilor se înnegrea de la tăietura de pe mijlocul palmei. Deschise mult gura şi urlă, apucându-se de braţ, apoi de umăr. Dând din picioare, smucindu-se, se prăbuşi pe podea, tăvălindu-se pe covorul de mătase, ţipând ascuţit pe măsură ce faţa i se înnegrea, iar ochii întunecaţi îi ieşeau din orbite ca nişte prune prea coapte, până când, în cele din urmă, limba neagră şi umflată îi închise gura. Se zvârcoli, se înecă, bătu din călcâie şi nu se mai mişcă. Fiecare bucăţică de carne era neagră ca păcura şi părea că are să se desprindă la cea mai mică atingere.

Mat îşi umezi buzele şi înghiţi în sec; parcă îi venea să dea drumul la pumnal. Până şi Turak rămăsese cu gura căscată, uluit.

— După cum vezi, spuse Ingtar încetişor, nu suntem o pradă uşoară. Deodată sări peste leş şi se repezi la soldaţii care încă se mai zgâiau la ce rămăsese din bărbatul care, cu doar câteva clipe înainte, stătuse lângă ei. Shinowa! strigă el. După mine! Hurin se avântă după el, iar soldaţii îi urmară, în zăngănit de oţel.

Seanchanii de la celalalt capăt al camerei dădură să se apropie, dar apoi se traseră înapoi, mai mult de teama pumnalului lui Mat decât din pricina securii pe care o învârtea Perrin, mârâind.

Câteva clipe Rand rămase singur, faţă în faţă cu Turak. Momentul de uimire trecuse. Se uita pătrunzător la Rand; era ca şi cum trupul negru şi umflat al soldatului său nici nu exista. Nu părea să existe nici pentru ceilalţi doi servitori, tot aşa cum nu existau nici Rand şi sabia lui, nici larma luptei, care devenea acum din ce în ce mai slabă. Slujitorii începuseră să împăturească liniştiţi roba lui Turak de îndată ce Înaltul Stăpân apucase sabia şi nu ridicaseră privirea nici măcar la auzul ţipetelor soldatului mort; acum îngenuncheaseră lângă uşă şi se uitau la ei cu ochi nepăsători.

— Bănuiam ca o să ajungem aici. Turak răsuci sabia, întâi într-o parte, apoi în cealaltă; degetele cu unghii lungi i se mişcau delicat pe plasele. Unghiile nu păreau să îl stânjenească deloc. Eşti tânăr. Hai să vedem cât de îndemânatic trebuie să fii ca să dobândeşti bâtlanul în partea asta a lumii.

Deodată văzu. Pe sabia lui Turak era un bâtlan. El, un ageamiu, se afla faţă în faţă cu un adevărat maestru săbier. Se grăbi să îşi scoată mantia, scăpând de greutate, ca să fie mai puţin stingherit în mişcări. Turak aştepta.

Rand voia cu disperare să se cufunde în hău. Era limpede că va avea nevoie de toată dibăcia lui şi, chiar şi aşa, nu erau mari şanse să plece viu de acolo. Trebuia să plece viu. Egwene era aşa de aproape încât putea să o strige şi trebuia să o elibereze cumva. Dar în hău îl aştepta *saidinul.* Acest gând îi făcea inima să tresalte de bucurie, însă îi întorcea şi stomacul pe dos. La fel de aproape ca Egwene erau şi celelalte femei, *damane.* Dacă atingea *saidinul* şi dacă nu se putea stăpâni să nu conducă Puterea, aveau să afle, aşa îi zisese Verin. Să afle şi să îşi pună întrebări. Erau atât de multe, atât de aproape. Era posibil să supravieţuiască luptei cu Turak şi să moară apoi înfruntându-le pe *damane,* ori nu putea să moară înainte să o elibereze pe Egwene. Rand ridică

sabia.

Turak se aruncă fără zgomot pe el. Săbiile se loviră şi răsunară, precum ciocanul pe nicovală.

Rand înţelese de la bun început că bărbatul îl încerca; voia să vadă de ce e în stare şi îl ataca din ce în ce mai puternic. Nu atât iscusinţa, cât mai ales mişcările iuţi din încheieturi şi din picioare îl făcură pe Rand să reziste. Fără hău, rămânea mereu o clipă în urmă. Turak îl împunse cu vârful sabiei sub ochiul stâng. O fâşie din mânecă îi atârna de pe umăr şi, din pricina sudorii, părea şi mai întunecată. Simţea cum umezeala călduţă de la tăietura de sub braţul drept i se răspândeşte pe coaste.

Pe chipul Înaltului Stăpân se citea dezamăgirea. Făcu un pas în spate, scârbit.

— Unde ai găsit sabia aia, băiete? Sau oare aici pecetea bâtlanului nu e decât pentru cei la fel de îndemânatici ca tine? Nu contează. A venit vremea să mori. Îl atacă din nou.

Rand fu împresurat de hău. *Saidinul* pluti spre el, strălucind de făgăduinţa Puterii Supreme, dar Rand nu-l băgă în seamă. Era ca şi cum ar fi încercat să nu bage în seamă un spin ascuţit care îi pătrundea în carne. Refuză să lase Puterea să pătrundă în el, refuză să fie una cu jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor.

Era una cu sabia pe care o ţinea în mână, una cu podeaua de sub picioare, una cu pereţii. Una cu Turak.

Recunoscu poziţiile pe care le folosea Înaltul Stăpân; erau puţin deosebite de cele pe care le învăţase el, dar nu foarte mult. Rândunica se ridică în zbor se înfrunta cu Sfâşierea mătăsii. Luna pe apă se înfrunta cu Dansurile cocoşului-de-munte. Panglica în văzduh se înfrunta cu Pietre rostogolindu-se de pe o stâncă. Se învârteau prin cameră ca într-un dans, iar muzica era zângănitul oţelului pe oţel.

Dezamăgirea şi scârba dispărură din privirea întunecată a lui Turak şi în locul lor apărură mirarea, apoi încordarea. Broboane de sudoare acoperiră fruntea Înaltului Stăpân. Fulgerul cu trei dinţi se înfrunta cu Frunza în bătaia vântului.

Gândurile lui Rand pluteau în afară hăului, departe de sine, abia simţite. Nu era îndeajuns. Era faţă în faţă cu un

maestru săbier şi, deşi era cufundat în hău şi îşi folosea toată dibăcia, de-abia reuşea să reziste. De-abia. Trebuia să pună capăt luptei înaintea lui Turak. „Saidinul? Nu! Uneori e nevoie să bagi sabia în teaca propriului tău trup.” Însă asta nu i-ar fi fost de nici un ajutor lui Egwene. Trebuia să termine acum. Acum.

Turak făcu ochii mari când Rand alunecă spre el. Până acum se mărginise să se apere; acum ataca. Mistreţul o ia la fugă pe munte. Fiecare mişcare a sabiei era o încercare de a-l atinge pe Înaltul Stăpân; acum Turak nu putea decât să se retragă şi să se apere. Ajunse până aproape de uşă.

Într-o clipă, în timp ce Turak încă se străduia să facă faţă mistreţului, Rand se năpusti asupra lui. Râul sapă malul. Se lăsă într-un genunchi şi lovi cu sabia, aproape la întâmplare. Nu fu nevoie să audă gâfâitul lui Turak sau împotrivirea la atingerea sabiei ca să ştie ce se întâmpla. Auzi două bufnituri şi întoarse capul, ştiind dinainte ce are să vadă. Se uită la tăişul sabiei, ud şi roşu, la locul unde zăcea Înaltul Stăpân, la sabia care îi căzuse din mâna moale, la umezeala întunecată care mânjea pasările ţesute în covorul de sub trupul său. Turak avea încă ochii deschişi, dar deja sticloşi.

Hăul se cutremură. Mai înfruntase troloci, mai înfruntase creaturi ale Umbrei. Însă niciodată nu se luptase cu un om cu sabia, afară de lecţiile cu Lan sau în joacă. „Tocmai am omorât un om.” Hăul se cutremură, iar *saidinul* încercă să îl scalde.

Se eliberă anevoie, apoi se uită în jur, răsuflând întretăiat. Tresări când văzu că cei doi servitori stăteau încă în genunchi lângă uşă. Uitase de ei şi acum nu ştia ce să facă. Nici unul nu părea înarmat, dar era destul ca unul să strige...

Nu se uitau nici la el, nici unul la celalalt. Aveau ochii aţintiţi asupra trupului Înaltului Stăpân. Scoaseră nişte pumnale de sub robe, iar Rand strânse şi mai puternic sabia; fiecare duse însă vârful pumnalului la piept.

— De când mă nasc şi până când mor, spuseră ei într-un glas, îi slujesc pe cei de Sânge.

Şi îşi împlântară pumnalele în inimă. Se prăbuşiră liniştit în faţă, cu capetele atingându-le podeaua, ca şi cum s-ar fi

înclinat adânc în faţa Seniorului lor.

Rand se zgâi la ei, fără să-i vină să creadă. „Nebuni, îşi spuse. Poate că o să înnebunesc şi eu, dar ei precis erau nebuni.”

Tocmai se căznea să se ridice în picioare când se întoarseră Ingtar şi ceilalţi. Toţi aveau tăieturi; haina lui Ingtar era plină de pete. Mat avea Cornul şi pumnalul, iar lama era acum mai întunecată decât rubinul de pe plasele. Şi securea lui Perrin era roşie şi el arăta de parcă îi venea să verse.

— Ai terminat cu ei? întrebă Ingtar, uitându-se la leşurile de pe jos. Atunci putem pleca, dacă nu a dat cineva alarma. Proştii ăştia n-au strigat defel după ajutor, nici măcar o dată.

— Mă duc să văd dacă paznicii au auzit ceva, spuse Hurin şi se grăbi spre fereastră.

Mat clatină din cap.

— Rand, oamenii ăştia sunt nebuni. Ştiu c-am mai zis asta şi altă dată, dar ăştia chiar sunt nebuni. Servitorii ăia... Rand îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se dacă fiecare dintre ei ucisese pe cineva. Mat zise: De fiecare dată când ne vedeau luptând, îngenuncheau, îşi lipeau frunţile de podea şi îşi acopereau capetele cu mâinile. Nu se mişcau, nu scoteau nici un ţipat; nu au încercat nici măcar o dată să-i ajute pe soldaţi sau să dea alarma. Din câte ştiu sunt încă aici.

— N-aş prea crede că or să rămână în genunchi, spuse Ingtar sec. Trebuie să plecăm cât mai iute.

— Plecaţi voi, zise Rand. Egwene...

— Neghiobule! se răsti Ingtar la el. Am găsit ce căutam. Cornul lui Vaiere. Nădejdea izbăvirii. Ce mai contează o fată, chiar de o iubeşti, pe lângă Corn şi tot ce înseamnă el?

— Cornul n-are decât să ajungă la Cel Întunecat, nu-mi pasă! Ce contează că am găsit Cornul dacă trebuie să o părăsesc aşa pe Egwene? Dacă aş face una ca asta, Cornul nu m-ar putea izbăvi. Creatorul însuşi nu m-ar putea izbăvi. M-aş osândi singur.

Ingtar se uită ţintă la el; nu i se citea nimic pe chip.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Se întâmplă ceva, zise Hurin. Tocmai a venit un bărbat şi se frământă toţi ca nişte peşti într-o găleată. Staţi! Ofiţerul

intră în casă!

— Plecaţi! Încercă să ia Cornul, dar Mat fugea deja. Rand şovăi, însă Ingtar îl apucă de braţ şi îl trase pe coridor. Ceilalţi o luară şi ei după Mat; Perrin îi aruncă lui Rand o privire îndurerată, după care se duse. Nu poţi salva fata dacă stai aici şi mori!

Alergă laolaltă cu ei. Se ura că fuge, dar altă parte din el şoptea: „O să mă întorc. O s-o eliberez cumva."

Când ajunseră la piciorul scărilor înguste, în spirală, auziră vocea grava a unui bărbat dinspre partea din faţă a casei, care cerea mânios ca cineva să se ridice şi să vorbească. O servitoare îmbrăcată într-o rochie aproape transparentă îngenunche la piciorul scărilor şi o femeie cu părul cărunt, îmbrăcată toată în lână albă, cu un şorţ lung, plin de făină, îngenunche lângă uşa de la bucătărie. Stăteau amândouă întocmai cum le înfăţişase Mat, cu frunţile lipite de podea şi acoperindu-şi capetele cu mâinile şi nici nu se clintiră când Rand şi ceilalţi trecură în grabă pe lângă ele. Fu uşurat să vadă că totuşi respirau.

Traversară gradina într-o fugă nebună şi se căţărară iute peste zid. Ingtar sudui când Mat aruncă Cornul lui Vaiere înainte să sară şi încercă din nou să îl ia când ajunse de partea cealaltă, însă Mat îl înşfăcă, zicând: „Nu e nici măcar zgâriat" şi o şterse pe alee.

„O să mă întorc după ea. Cumva." Rand o zbughi după ceilalţi, cât îl ţineau picioarele.

CAPITOLUL 46

Ieşirea din umbră

Pe măsură ce se apropiau de casele pentru *damane,* Nynaeve şi celelalte auziră ţipete din depărtare. Mulţimile începeau să se adune, iar oamenii de pe stradă erau tulburaţi, mergeau cu paşi grăbiţi şi aruncau priviri mai bănuitoare decât de obicei către Nynaeve, cu rochia sa brodată cu fulgere, şi către femeia pe care o ducea de lesa argintie. Aranjându-şi îngrijorată bocceaua, Elayne trase cu ochiul către locul din care veneau strigătele: era o casă aflată cam la o stradă depărtare, deasupra căreia flutura flamura şoimului auriu cu trăsnetul în gheare.

— Ce se întâmplă?

— Nu ne priveşte, spuse Nynaeve, sigură pe sine.

— Aşa nădăjduieşti, adăugă Min. Şi eu la fel.

Şi mări pasul, grăbindu-se să urce scările înaintea celorlalte, pătrunzând în casa înaltă, din piatră. Nynaeve trase de lanţ, aducându-şi captiva mai aproape.

— Ţine minte, Seta, vrei la fel de tare ca noi să scăpăm cu bine din asta.

— Vreau, răspunse înfrigurată femeia Seanchan, ţinându-şi bărbia în piept ca să-şi ascundă chipul. N-am să vă fac necazuri, jur.

Tocmai când o apucară pe treptele de piatră cenuşie, la capătul lor apărură două femei: *sul'dam* şi *damane,* care coborau. Nynaeve le aruncă o singură privire, ca să fie sigură că femeia cu zgardă nu era Egwene. Se folosea de *a'dam* ca s-o ţină pe Seta aproape, pentru ca, în cazul în care acea *damane* străină ar fi simţit că una dintre ele putea conduce Puterea, să nu fie bănuită. Dar tot simţi sudoarea curgându-i pe spate, până ce îşi dădu seama că nu fuseseră remarcate. Nu vedeau decât o rochie brodată cu fulgere şi una cenuşie, două femei unite prin acel *a'dam* argintiu. Braţul care Strângea Lesa şi Cea din Lesă, cu o localnică venind în grabă

în urma lor, probabil ducând o boccea care-i aparţinea femeii *sul'dam.*

Nynaeve împinse uşa şi intrară toate trei. Înăuntru nu era încă nici un semn de tulburare, aşa cum observaseră trecând pe lângă locuinţa lui Turak. Era numai femei care treceau de colo-colo prin faţa intrării – locul fiecăreia se putea vedea după rochie. Trei *damane* cu rochii cenuşii, fiecare cu câte o *sul'dam.* Alte două femei cu fulgere pe rochie stăteau de vorbă, iar trei tocmai treceau pe acolo, singure. Patru îmbrăcate la fel ca Min, cu rochii simple de lână, în culori închise, se grăbeau la treburile lor.

Min le aşteptă. Le aruncă o privire, apoi se îndepărtă. Nynaeve o conduse pe Seta pe coridor, pe urmele prietenei sale, iar Elayne se grăbi şi ea să le ajungă. Din câte i se păru lui Nynaeve, nimeni nu le băga în seamă, cu toate că pârâiaşul de sudoare care-i curgea pe spate ameninţa să devină un adevărat torent. Nu-i îngădui Setei să încetinească, pentru ca nimeni să nu aibă vreme să se uite mai de aproape la ea – sau, şi mai rău, să-i pună vreo întrebare. Seta, însă, nu ridica privirile şi nu avea nevoie să fie trasă – ar fi luat-o la fugă, se gândi Nynaeve, dacă n-ar fi fost împiedicată de laţ.

Ajunsă în partea din spate a casei, Min o luă în sus pe nişte trepte înguste, în spirală. Nynaeve o împinse pe Seta în faţa ei, până la catul al patrulea. Acolo, tavanul era jos, iar coridoarele pustii şi tăcute. Nu se auzeau decât nişte suspine înfundate. Cineva plângea. Părea firesc pentru un asemenea loc îngheţat.

— Ce groaznic, începu Elayne, apoi clătină din cap. Mă simt...

— Da, înţeleg, spuse înnegurată Nynaeve, uitându-se urât la Seta care nu-şi ridica ochii; era palidă la faţă, din pricina fricii, şi mai albă decât de obicei.

Fără să mai spună nimic, Min deschise o uşă şi intră, iar celelalte o urmară, pătrunzând într-o încăpere mare care fusese împărţită în alte câteva mai mici, cu ajutorul unor pereţi grosolani de lemn. Rămăsese loc şi pentru un coridor îngust care ducea la fereastră. Min se grăbi spre ultima uşă pe dreapta şi intră. Nynaeve dădu şi ea buzna. La o masă

mică se afla o fată zveltă, cu părul negru, cu capul pe braţe. Înainte să ridice ochii, Nynaeve o recunoscu – era Egwene. Avea zgarda la gât, iar lanţul sclipitor se întindea până la brăţara atârnată pe perete, într-un cui. Făcu ochii mari atunci când le văzu şi deschise gura, fără să vorbească. Atunci când Elayne trase uşa după ea, Egwene chicoti şi-şi duse mâinile la gura. Micuţa încăpere era neîncăpătoare pentru atâta lume.

— Ştiu că nu visez, spuse Egwene cu un tremur în glas, pentru că dac-aş visa, aţi fi Rand şi Galad, venind la galop pe nişte armăsari înalţi. Dar am şi visat. Am crezut că Rand se află aici. Nu l-am văzut, dar mi s-a părut că..., mai zise ea, apoi tăcu.

— Dacă vrei să-i aştepţi..., răspunse sec Min.

— Ah, nu. Nu, nu... mă bucur nespus să vă văd. E minunat. De unde-aţi apărut? Cum de-aţi reuşit? Nynaeve cu rochia aia şi cu un *a'dam* şi împreună cu..., strigă dintr-odată Egwene, ascuţindu-şi glasul. Asta-i Seta. Cum?... Tare mi-ar plăcea s-o arunc şi pe ea într-o oală cu apă clocotită, mai spuse ea, cu un glas atât de aspru încât Nynaeve aproape că nu-l recunoscu. Seta îşi ţinea pleoapele strânse şi mâinile încleştate pe rochie; tremura.

— Dar ce ţi-au făcut? exclamă Elayne. Ce puteau să-ţi facă, să ajungi să-ţi doreşti aşa ceva?

Egwene n-o scăpa din priviri pe femeia Seanchan.

— Aş vrea s-o fac să simtă şi ea. Odată, m-a făcut să mă simt ca şi cum eram cufundată până la gât în..., zise ea, apoi se înfioră. Habar n-ai ce înseamnă să porţi aşa ceva, Elayne. Nu ştii ce-ţi pot face. Nu ştiu care e mai rea, Seta sau Renna, dar le urăsc pe amândouă.

— Cred că eu ştiu, spuse încet Nynaeve; simţea sudoarea care-i scalda spatele Setei şi fiorii reci care-i scuturau trupul – semnele groazei; de-abia se abţinu să nu-i materializeze, acolo, pe loc, toate temerile.

— Puteţi să-mi scoateţi asta? întreba Egwene, pipăind zgarda. Probabil că da, dacă aţi putut-o prinde pe aia la gâtul...

Nynaeve trimise către ea un fir de Putere. Vederea zgărzii la gâtul lui Egwene o mâniase îndeajuns; oricum, s-ar fi putut

bizui pe frica Setei, pe care o ştia a fi îndreptăţită, şi pe propriile sale gânduri despre cum ar fi putut s-o pedepsească. Atunci când zgarda se deschise şi căzu pe podea, Egwene îşi duse mâinile la gât, părând năucită.

— Ia rochia şi mantaua mea, îi spuse Nynaeve; Elayne desfăcuse deja bocceaua şi o întinsese pe pat. O să plecam de-aici şi nimeni n-o să te observe.

Se gândi o clipă să nu dea drumul la *saidar* – era îndeajuns de mânioasă, iar sentimentul era minunat – şi totuşi, fără mare tragere de inimă, o făcu. Se aflau în singurul loc din Faime în care nici o *sul'dam* şi nici o *damane* nu ar fi venit peste ele să vadă ce se întâmplă, dacă simţeau pe cineva conducând Puterea; cu toate acestea, dacă o *damane* dădea cu ochii de o *sul'dam* înconjurată de aură strălucitoare, s-ar fi dat de gol.

— Nu înţeleg cum de n-ai plecat şi singură. Chiar dacă nu-ţi puteai da seama cum să-ţi scoţi aia de la gât, puteai să-l iei după tine şi să fugi. Aşa, fără nici o strajă...

În vreme ce Min şi Elayne o ajutau cu mişcări iuţi să-şi pună pe ea vechea rochie a lui Nynaeve, Egwene le explică totul despre neputinţa de a mişca brăţara şi despre greaţa care-o copleşea atunci când conducea Puterea fără *sul'dam.* Chiar în dimineaţa aceea, descoperise cum se putea deschide zgarda fără ajutorul Puterii – şi, de asemenea, că dacă o atingea dorind s-o deschidă, braţul îi amorţea şi nu mai putea să-l folosească. Putea s-o atingă atât cât dorea, câtă vreme nu se gândea s-o scoată. Altfel, însă... Nynaeve simţi că-i venea şi ei rău, din pricina brăţării de la încheietură. Era ceva îngrozitor. Voia s-o scoată de la mână înainte să afle şi alte lucruri despre *a'dam,* lucruri care, cine ştie, ar fi făcut-o se simtă murdărită pentru totdeauna pentru c-o purtase. Desfăcând brăţara, o scoase, o închise la loc şi o atârnă într-un cui.

— Să nu crezi că asta înseamnă că poţi să începi să strigi după ajutor, îi spuse Setei, ameninţătoare. Dacă deschizi gura, încă te mai pot face să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată. Şi nici măcar nu am nevoie de... mizeria aia.

— Nu... nu o să mă lăsaţi aici cu el, nu? şopti Seta. Nu se

poate. Legaţi-mă, puneţi-mi căluş ca să nu pot striga. Vă rog.

— Lasă-i-l la gât, râse amar Egwene. N-o să strige după ajutor chiar şi fără căluş. În locul tău, Seta, mi-aş dori să mă găsească cineva care să-mi scoată zgarda şi să nu-mi dezvăluie taina. Taina cea ruşinoasă...

— Ce vrei să spui? întrebă Elayne.

— M-am gândit mult la asta, veni răspunsul. Numai asta puteam să fac, atunci când mă lăsau singură aici. Femeile care devin *sul'dam* spun că după câţiva ani încep, chipurile, să „înveţe”. Cele mai multe dintre ele îşi dau seama imediat data când o alta conduce Puterea, chiar dacă nu sunt unite cu ea. Nu eram chiar convinsă, dar acum Seta mi-a dovedit-o.

— Ce anume? întrebă Elayne, apoi făcu ochii mari; îşi dăduse seama. Egwene continua:

— Nynaeve, un *a'dam* nu e de folos decât pentru o femeie care poate conduce. Nu înţelegi? Orice *sul'dam* poate s-o facă, la fel ca o *damane.*

Seta gemu înfundat, scuturând din cap şi împotrivindu-se gândului din toate puterile.

— Ar alege moartea, mai degrabă decât să mărturisească aşa ceva, chiar dacă ar şti. Ca să nu mai spunem că nu au parte de nici un fel de instrucţie, aşa că nu le e de nici un folos. Şi totuşi pot conduce.

— V-am spus, zise Min care tocmai încheia ultimii nasturi de la rochia lui Egwene. Zgarda n-ar fi trebuit să fie de nici un folos la gâtul ei. O femeie care nu conduce Puterea şi-ar fi bătut joc de tine, dacă încercai s-o stăpâneşti cu un *a'dam.*

— Dar cum se poate? rosti Nynaeve. Credeam că Seanchanii le strâng pe toate femeile care conduc Puterea.

— Pe toate cele pe care le găsesc, îi spuse Egwene. Dar acestea sunt ca tine, ca mine, ca Elayne – noi ne-am născut înzestrate şi eram gata s-o facem cu sau fără învăţătură. Dar ce zici de fetele Seanchan care nu se nasc aşa, dar care pot învăţa? Nu toate femeile pot ajunge... Braţe care să strângă Lesa. Renna mi-a povestit – chipurile, în semn de prietenie. Am înţeles că în satele lor e zi de sărbătoare când vin *sul'dam* să pună fetele la încercare. Caută unele ca tine şi ca mine, le pun zgarda de gât, dar le îngăduie şi celorlalte să încerce

brăţara, ca să vadă dacă se pot uni cu sărmana *damane.* Cele care pot sunt luate pentru a fi pregătite ca *sul'dam.* Acestea sunt femeile care pot învăţa să conducă Puterea.

— Nu, nu, nu, jelea Seta, fără încetare, pe înfundate.

— Ştiu că e o ticăloasă, zise Elayne, dar parcă aş vrea s-o ajut cumva. Ne-ar fi putut fi soră, numai că Seanchanii au stricat totul.

Nynaeve deschise gura să spună că mai bine se preocupau de ele însele, când uşa se deschise. Renna intră şi se opri cu mâinile în şolduri, privind-o ţintă pe Nynaeve.

— Ce-i aici? O audienţă? N-am dat nimănui îngăduinţa să se lege cu micuţa mea Tuli. Nici măcar nu ştiu cine...

Apoi o zări pe Egwene – care nu mai era îmbrăcată în cenuşiu, ci în rochia lui Nynaeve, şi nu mai avea zgarda la gât. Făcu ochii mari, dar nu mai avu răgazul să strige. Înainte ca altcineva să se fi putut mişca, Egwene luă carafa cu apă pentru spălat şi o lovi pe Renna în pântece. Carafa se sparse, iar femeia îşi pierdu răsuflarea, scoase un sunet slab şi se îndoi de mijloc. După ce o văzu la pământ, Egwene sări la ea, mârâind, şi luă zgarda pe care-o purtase şi care încă zăcea pe podea. I-o prinse la gât, apoi, dintr-o singură mişcare, luă şi brăţara şi şi-o potrivi la încheietură. Rânjea ca o fiară şi o privea fix pe Renna, spintecând-o cu ochii. Îngenunchind pe umerii ei, îi astupă gura cu ambele mâini. Renna se cutremură din tot trupul; ochii stăteau să-i iasă din orbite; din gât îi ieşeau strigate înfundate; călcâiele i se zbăteau pe podea.

— Gata, Egwene! strigă Nynaeve, apucând-o de umeri şi trăgând-o de pe Renna. Egwene, opreşte-te! Nu asta vrei!

Renna zăcea pe spate cu ochii în tavan, vânătă la faţă şi gâfâind. Dintr-odată, Egwene se aruncă în braţele lui Nynaeve şi începu să suspine.

— Mi-a făcut rău, Nynaeve. M-a chinuit. Toate m-au chinuit, iarăşi şi iarăşi, până când le-am făcut pe voie. Le urăsc. Le urăsc pentru că m-au chinuit şi pentru că nu le-am putut opri să mă silească să fac ce voiau.

— Ştiu, spuse cu blândeţe Nynaeve, mângâind-o pe păr. Ai dreptate să le urăşti, Egwene. E firesc – o merită. Dar nu e drept să le îngădui să te facă asemenea lor.

Seta rămăsese cu faţa în palme. Renna îşi pipăia zgarda, nevenindu-i să creadă; mâna îi tremura. Egwene se desprinse din braţele lui Nynaeve şi-şi şterse lacrimile cu mişcări iuţi.

— Nu sunt asemenea lor, nu. Nu sunt. Dar mi-ar plăcea să le omor, spuse ea, scoţându-şi brăţara şi aruncând-o.

— O merită, zise mohorâtă Min, privindu-le pe cele două.

— Rand i-ar ucide pe cei care fac aşa ceva, spuse Elayne, de parcă îşi făcea singură curaj. Sunt convinsă.

— Poate că da, răspunse Nynaeve. Poate că o merită, poate că el le-ar ucide. Dar bărbaţii greşesc adesea, crezând că răzbunarea şi omorul înseamnă dreptate.

Îşi aminti cum stătuse adesea la judecată cu Soborul Femeilor. Câteodată, li se înfăţişau bărbaţi care credeau că femeile aveau să se lase mai uşor convinse decât semenii lor din Sfatul Satului. Credeau că le puteau amăgi cu vorbe frumoase, sau implorându-le mila. Soborul Femeilor era îndurător cu cei care-o meritau, dar era mereu drept – şi Meştereasa trebuia să dea glas hotărârii luate. Ridica brăţara aruncată de Egwene şi o închise.

— Dac-aş putea, le-aş elibera pe toate femeile de aici, şi le-aş nimici pe toate cele de teapa ăstora. Dar, de vreme ce nu pot..., continuă ea, prinzând brăţara în cui, alături de cealaltă, şi întorcându-se către cele două *sul'dam;* „Ba nu, nu trebuie să le mai spun aşa. Nu mai sunt Braţe care strâng Lesa." Dacă nu faceţi zgomot, cine ştie, poate că veţi rămâne aici singure îndeajuns de multă vreme ca să vă scoateţi zgărzile. Roata ţese după cum îi este voia şi poate că aţi făcut îndeajuns de mult bine la viaţa voastră ca să acopere răul şi-atunci o să vi se îngăduie să le scoateţi. Dacă nu, atunci până la urmă veţi fi găsite. Şi cred că aceia care vă găsesc o să vă întrebe multe lucruri, înainte să vi le scoată. Poate că veţi ajunge s-aveţi parte chiar voi de traiul pe care l-aţi hărăzit altora. Asta-i dreptatea, sfârşi ea adresându-se prietenelor sale.

Renna rămăsese cu ochii în gol, îngrozită. Seta suspina cu faţa în palme; umerii i se cutremurau. Nynaeve îşi oţeli sufletul – „Asta-i dreptatea îşi spuse. Cu adevărat." – şi le scoase pe celelalte din cameră. Nici la ieşire nu le băgă

nimeni în seamă. Probabil că era din pricina rochiei, se gândi Nynaeve – cu toate că de-abia aştepta s-o dea jos, să-şi pună orice altceva pe ea – cea mai murdară zdreanţă i s-ar fi părut mai uşor de îndurat. Fetele rămaseră tăcute, mergând foarte aproape de ea, până când ajunseră iarăşi în strada pietruită. Poate că din pricina a ceea ce făcuse sau de frică să nu le oprească cineva – nu ştia. Se încruntă: oare s-ar fi simţit mai bine dacă le-ar fi lăsat să-şi piardă firea şi să le omoare pe cele două?

— Cai, spuse Egwene. O să avem nevoie de cai. Ştiu grajdul în care-au dus-o pe Bela, dar nu cred că putem ajunge acolo.

— Pe Bela va trebui s-o lăsăm, zise Nynaeve. Plecăm cu o corabie.

— De ce nu e nimeni pe-aici? întrebă Min, iar Nynaeve îşi dădu seama că strada era pustie.

Oamenii dispăruseră fără urmă, fiecare prăvălie şi fereastră erau ferecate. În susul străzii, dinspre port, urca un grup de soldaţi Seanchan – vreo sută sau poate mai mulţi – frumos încolonaţi. În frunte mergea un ofiţer, cu armura sa pictată. Erau destul de departe de cele patru, dar veneau cu paşi neînduplecaţi, solemni, iar lui Nynaeve i se păru că toţi ochii erau îndreptaţi către ea. „E o prostie. Nici nu le văd ochii, din pricina coifurilor. Dacă ar fi dat cineva alarma, ar fi fost în spatele nostru.” Şi totuşi se opri.

— Sunt şi în spate, şopti Min – de-acum, într-adevăr, se auzea zgomotul de paşi. Nu ştiu care-o să ne ajungă primii.

Nynaeve trase aer adânc în piept şi se uită, dincolo de soldaţii care se apropiau, către portul plin de corăbiile înalte, masive, ale Seanchanilor. *Picătura* nu se zărea, dar nădăjdui că era încă acolo, pregătită.

— N-au treabă cu noi. O să trecem frumuşel pe lângă ei. „Pe Lumină, oare vom putea?”

— Şi dacă-ţi cer să vii cu ei, Nynaeve? întrebă Elayne. Din pricina rochiei. Dacă încep să pună întrebări?

— Nu mă las dusă înapoi, spuse sumbră Egwene. Mai bine mor. Le arăt eu ce m-au învăţat.

Nynaeve observă, dintr-odată, o strălucire aurie împrejurul

celeilalte.

— Nu! striga ea, dar era prea târziu.

Cu un zgomot ca de tunet, strada de sub picioarele primelor rânduri de soldaţi Seanchan explodă. Noroiul, pietrele şi bărbaţii înarmaţi fură aruncaţi într-o parte, ca apa dintr-o fântână. Egwene se întoarse cu faţa către ceilalţi. Strălucea încă. Mugetul se făcu iarăşi auzit şi o ploaie de noroi căzu asupra lor. Soldaţii Seanchan, strigându-şi poruncile, se adăpostiră, tot în formaţie, pe alei şi prin tot felul de cotloane. În câteva clipe dispăruseră cu toţii, cu excepţia celor care zăceau împrejurul celor două cratere din caldarâm. Unii dintre aceştia încă se mai mişcau. Peste tot se auzeau gemete. Nynaeve ridică braţele, încercând să privească în toate părţile.

— Proastă ce eşti! Încercam să nu fim observate...

De-acum acest lucru devenise imposibil. Nu nădăjduia decât să-şi poată croi drum pe lângă soldaţi, strecurându-se pe alei până în port. „De-acum, probabil că orice *damane* şi-a dat seama. E imposibil să n-o fi făcut.”

— N-o să le las să-mi pună iarăşi zgarda, spuse aprigă Egwene. Nu!

— Aveţi grijă! strigă Min.

Ţiuind, o minge de foc mare cât un cal se arcui în văzduh peste acoperişuri şi începu să cadă direct spre ele.

— Fugiţi! zbieră Nynaeve, aruncându-se către aleea cea mai apropiată, între două prăvălii prăbuşite. Căzu greu, pe burtă şi gemu, cu răsuflarea aproape tăiată. Mingea de foc lovi. Un vânt fierbinte trecu pe deasupra ei, prin aleea îngustă. Gâfâind, se răsuci pe spate şi se uită în spate, în stradă. Pietrele din locul în care se aflaseră erau sparte şi înnegrite, cam la vreo zece paşi în toate părţile. Elayne se ghemuise pe o altă alee, de cealaltă parte a străzii. Min şi Egwene nu se vedeau. Nynaeve îşi duse mâna la gură, îngrozită. Elayne păru să-şi dea seama ce gândea şi clătină tare din cap, arătându-i cu degetul în josul străzii. Plecaseră într-acolo.

Nynaeve oftă, uşurată, apoi simţi un fior de mânie. „Fată neghioabă! Puteam să trecem pe lângă ei!” Dar nu era vreme

pentru învinuiri. Merse pe brânci până la colţ şi privi, cu mare grijă, pe lângă zid. O minge de foc, mare cât capul ei, pluti prin aer, venindu-i din faţă. Sări din loc chiar înainte ca aceasta să lovească, nimerind tocmai în locul în care stătuse şi împroşcând-o cu sfărâmături de piatră. Înainte să-şi dea seama, furia o făcu să se umple de Putere. Din văzduh căzu un trăsnet, lovind undeva în susul străzii, de unde venise mingea de foc. Un altul sfărâmă cerul. În clipa următoare, o luă la fugă în jos, pe alee. În urma ei, trăsnetul culca totul la pământ.

„Dacă Domon nu ne aşteaptă cu corabia, am să-l… Lumină, fă să ajungem acolo nevătămate."

Bayle Domon sări în picioare când trăsnetele se întinseră pe cerul cenuşiu, căzând undeva în oraş, iarăşi şi iarăşi. „Zic că nu-s nori îndeajuns pentru aşa ceva!"

Se auzi şi un muget puternic, iar o minge de foc se prăbuşi pe un acoperiş, aproape de chei, aruncând împrejur ţiglele sfărâmate. Cheiul era pustiu de ceva vreme – rămăseseră numai câţiva Seanchan care acum o luaseră la fugă, scoţându-şi săbiile şi strigând. Dintr-un depozit apăru un bărbat cu un grolm, alergând, ca să poată ţine pasul cu salturile fiarei. Dispărură pe o stradă care urca. Unul din oamenii lui Domon apucă o secure şi o ridică deasupra unei frânghii. Din doi paşi, Domon prinse securea într-o mână şi gâtul bărbatului în cealaltă.

— Am zis că *Picătura* rămâne aici până zic eu să plecăm, Aedwin Cole!

— Au înnebunit cu toţii, căpitane! strigă Yarin.

Ecourile unei explozii umplu portul. Pescăruşii se înălţară în văzduh, ţipând ascuţit, iar trăsnetul căzu iarăşi, undeva în oraş.

— Femeile alea, *damane,* o să ne omoare pe toţi! Să plecăm cât încă se mai omoară între ele. N-o să ne observe!

— Am zis că mi-am dat cuvântul, spuse Domon, smulgând securea din mâna lui Cole şi aruncând-o cu zgomot pe punte. Am zis că mi-am dat cuvântul. „Hai mai repede, femeie, se gândi el, Aes Sedai sau ce zici c-oi fi. Mai repede!"

Geofram Bornhald privi trăsnetele care cădeau peste Faime, apoi îşi luă gândul de la asta. O dihanie zburătoare, uriaşă – un alt monstru de-al Seanchanilor, fără îndoială – bătea sălbatic din aripi ca să scape de fulgere. Dacă începea o furtună, avea să-i stânjenească pe duşmani la fel de mult ca şi pe el. Oraşul era încă ascuns de dealuri aproape despădurite – numai câteva aveau în vârf desişuri rare.

Cei o mie de bărbaţi erau răspândiţi în jurul său într-un şir lung de călăreţi care şerpuia prin văioagele dintre dealuri. Vântul rece le flutura mantiile albe şi flamura pe care-o avea alături, soarele auriu, cu multe raze, însemnul Copiilor Luminii.

— Du-te, Byar, porunci el; bărbatul tras la faţă şovăi, iar Bornhald se răsti aprig: Am spus să pleci, Copile Byar!

— Cum porunceşti, Senior Căpitan, răspunse acela, ducându-şi mâna la inimă, apoi trase de frâie. Fiecare mişcare arăta cât de mult îşi dorea să rămână. Bornhald şi-l scoase din minte. Făcuse tot ce fusese cu putinţă. Ridică glasul:

— Legiunea s-o pornească la pas!

Şeile scârţâiră când şirul lung de bărbaţi cu mantii albe o porni încet către Faime.

Rand privi, pe după colţ către Seanchanii care se apropiau, apoi se ghemui la loc în aleea îngustă dintre două grajduri, strâmbându-se. Aveau să ajungă în curând. Pe obraz avea sânge închegat. Tăieturile făcute de Turak îl ardeau, dar nu avea timp pentru ele. Trăsnetul umplu iarăşi cerul; îl simţi cazând, prin tălpile încălţărilor. „Pe Lumina, ce se întâmplă oare?”

— Sunt aproape? întrebă Ingtar. Cornul lui Vaiere trebuie salvat, Rand.

În ciuda Seanchanilor, în ciuda trăsnetelor şi a ciudatelor explozii care umpleau oraşul, părea să nu dea atenţie decât propriilor gânduri. Mat, Perrin şi Hurin erau la celalalt capăt al aleii, urmărind altă patrulă Seanchan. De-acum, locul în care-şi lăsaseră caii era aproape – dar, oare, puteau ajunge acolo?

— Egwene are necazuri, murmură Rand. Egwene. Un gând

ciudat i se înfipsese în minte, de parcă anumite părţi ale vieţii sale erau în primejdie. Egwene era una dintre ele, un fir din frânghia împletită care era viaţa lui, dar mai erau şi altele – şi pe toate le simţea ameninţate. Aici, în Faime. Iar dacă vreunul dintre aceste fire se rupea, viaţa lui nu avea să mai fie niciodată întreagă, aşa cum fusese sortită. Nu înţelegea asta, dar o simţea şi era convins.

— Aici, un bărbat poate ţine piept altor cincizeci, spuse Ingtar; grajdurile erau foarte apropiate – şi ei doi de-abia aveau loc să stea unul lângă altul. Un bărbat înfruntând alţi cincizeci, într-o alee îngustă. Nu-i un chip rău de-a-ţi găsi moartea. S-au făcut cântece şi despre fapte mai puţin măreţe.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, spuse Rand. Nădăjduiesc.

În oraş, un acoperiş explodă. „Cum să fac să ajung acolo? Trebuie să dau de ea. De ele?” Clătinând din cap, privi iarăşi pe după colţ. Seanchanii se apropiau, nu se opriseră.

— N-am ştiut ce avea de gând să facă, spuse încet Ingtar, ca şi cum vorbea cu sine însuşi; îşi scosese şi sabia, încercându-i tăişul cu degetul. Era un omuleţ alb la faţă, pe care nu-l vedeai nici când te uitai drept la el. Mi s-a spus să-l duc în Fal Dara, până în fortăreaţă. N-am vrut, dar am fost obligat. Înţelegi? Am fost silit. Nu ştiam ce-avea de gând, până când nu l-am văzut trăgând cu săgeata aceea. Nici acum nu ştiu dacă era pentru Supremă sau pentru tine.

Rand se înfioră. Cu ochii ţintă la Ingtar, şopti:

— Ce vrei să spui?

Ingtar, care-şi cerceta tăişul sabiei, nu părea să-l fi auzit.

— Peste tot, omenirea se prăbuşeşte. Seminţiile se sfărâmă şi pier. Iscoadele Celui Întunecat sunt peste tot, şi nimănui dintre cei de la miazăzi nu pare să-i pese sau măcar să observe. Noi ne luptăm pentru ca Hotarele să nu cadă, pentru a-i ţine la adăpost în casele lor şi totuşi, în fiecare an, în ciuda eforturilor noastre, Mana Pustiitoare înaintează. Iar oamenii din miazăzi cred că trolocii sunt mituri şi Myrddraalii poveşti de-ale Menestrelilor. Părea singura cale, continuă el, încruntându-se şi clătinând din cap. Aveam să pierim degeaba apărându-i pe unii pe care nici nu ştiau şi care nu dădeau doi

bani pe noi. Părea de înţeles. De ce să ne prăpădim de dragul lor, atunci când puteam încheia pace? Mai bine Umbra m-am gândit eu, decât să cădem în uitarea zădărniciei, precum Carallain, Hardar sau... părea atât de uşor de înţeles, atunci.

— Aiurezi, spuse Rand, apucându-l de pulpane. „Nu poate fi adevărat. N-are cum.” Spune limpede ce ai de spus. Parc-ai fi nebun!

Ingtar îl privi pentru prima oară. În ochii săi sclipeau lacrimi încă neplânse.

— Eşti un om mai bun ca mine. Păstor sau nobil, dar eşti mai bun. Profeţia spune: „Fie ca acela care mă face să răsun să nu se gândească la glorie, ci doar la mântuire.” La mântuirea mea mă gândeam. Aş vrea să sun din Corn şi să-i călăuzesc pe eroii tuturor Vârstelor la luptă cu Shayol Ghul. Aşa ceva, cu siguranţă, ar fi îndeajuns pentru a mă salva. Nimeni nu poate păşi pe calea Umbrei într-atât de mult încât să nu mai poată ieşi la Lumină. Aşa se spune. Dac-aş fi sunat din Corn, m-aş fi curăţat de tot ce-am fost şi de tot ce-am făcut, cu siguranţă.

— Vai, pe Lumină, Ingtar, oftă Rand, dându-i drumul şi sprijinindu-se de peretele grajdului. Cred... cred că e de ajuns să-ţi doreşti. Cred că nu trebuie să faci altceva decât să nu mai fii... unul dintre ei.

Ingtar se înfioră, de parcă ar fi spus-o de-a dreptul: Iscoada Celui Întunecat.

— Rand, atunci când Verin ne-a adus aici prin Piatra de Trecere, am... am trăit alte vieţi. Câteodată ţineam Cornul în mâini, dar nu s-a-ntâmplat niciodată să sun din el. Am încercat să scap de ceea ce ajunsesem, dar n-am putut niciodată. Mereu mi se cerea altceva, ceva mai rău decât înainte, până ce am... Dar tu erai gata să renunţi la tot pentru a-ţi salva prietenul. Nu te gândeai la glorie. Oh, Lumina să m-ajute.

Rand nu ştia ce să spună – era ca şi cum Egwene i-ar fi spus că ucisese nişte copii. Era ceva prea îngrozitor ca să poată crede. O mărturisire prea înfricoşătoare ca să nu fie adevărată. Prea înfricoşătoare. După o vreme, Ingtar vorbi din nou, fără să şovăie:

— Trebuie să fie un preţ, Rand. Toate au un preţ. Poate că-l pot plăti aici.

— Ingtar, eu...

— E dreptul fiecărui bărbat, Rand, să-şi aleagă clipa când să Bage sabia în teaca propriului trup. Până şi al unuia ca mine.

Înainte ca Rand să apuce să spună ceva, Hurin veni în fugă pe alee.

— Patrula s-a întors din drum, spuse el în grabă, şi s-a dus în oraş. Par să se adune acolo. Mat şi Perrin au pornit-o mai departe, adăugă, după ce aruncase o privire fugară în stradă şi se trăsese la loc. Ar fi bine să-i urmăm şi noi, Senior Ingtar, Senior Rand. Seanchanii ăia cu cap de gândac aproape c-au ajuns.

— Du-te, Rand, spuse Ingtar, întorcându-se cu faţa spre stradă, fără să-i mai privească pe Rand sau pe Hurin. Du Cornul acolo unde trebuie să ajungă. Am ştiut de la bun început că Suprema trebuia să-ţi dea ţie însărcinarea. Dar nu mi-am dorit decât ca Shienar să rămână întreg, să nu se piardă în vârtej şi să nu fie uitat.

— Ştiu, Ingtar, spuse Rand, trăgând aer adânc în piept. Să te scalde Lumina, Senior Ingtar din Casa Shinowa, şi fie ca mâna Creatorului să te ocrotească. Fie să primeşti ultima îmbrăţişare a mamei, să te întâmpine acasă, mai zise el, atingându-l pe umăr; Hurin rămase cu gura căscată.

— Îţi mulţumesc, spuse încet Ingtar, apoi păru să se liniştească; pentru prima oară din noaptea în care trolocii atacaseră Fal Dara, Rand îl văzu aşa cum fusese la început: încrezător şi netulburat. Mulţumit. Rand se întoarse pe călcâie şi-l văzu pe Hurin holbându-se la el, la amândoi.

— E vremea să plecăm.

— Dar Seniorul Ingtar...

— ...Face ceea ce are de făcut, răspunse iute Rand. Noi, însă, plecăm.

Hurin încuviinţă, iar Rand se luă după el. De-acum, se auzeau şi zgomotele paşilor Seanchanilor. Cu toate astea, nu întoarse capul.

CAPITOLUL 47

Mormântul nu-mi stinge chemarea

Mat şi Perrin încălecaseră deja când Rand şi Hurin îi prinseră din urmă. Undeva în spatele lui, Rand îl auzi pe Ingtar strigând: ,,Lumina şi Shinowa”, apoi zăngănit de oţel amestecat cu larma celorlalte glasuri.

— Unde e Ingtar? întrebă Mat. Ce se petrecere? Legase Cornul lui Vaiere de oblâncul şeii, ca şi cum ar fi fost un corn obişnuit, dar pumnalul îl ţinea la cingătoare, ocrotind plăselele cu mâna lui palidă, ce părea făcută doar din oase şi ligamente.

— Se luptă pe viaţă şi pe moarte, spuse Rand tăios, urcându-se pe Roşcat.

— Atunci trebuie să-l ajutăm, zise Perrin. Mat poate duce Cornul şi pumnalul...

— Face asta ca să putem noi scăpa, spuse Rand. „Şi pentru asta.” O să-i ducem toţi Cornul lui Verin şi apoi voi o s-o ajutaţi să-l ducă unde zice ea că trebuie să se afle.

— Ce vrei să spui? întrebă Perrin. Rand dădu pinteni murgului, iar Roşcatul porni în galop spre dealurile de dincolo de oraş.

— Lumina şi Shinowa! se auzi în spatele lui strigatul lui Ingtar, triumfător şi fulgere brăzdară cerul, ca şi cum i-ar fi răspuns.

Rand dădu bice Roşcatului, după care se întinse pe gâtul murgului; calul galopa nebuneşte, cu coama şi coada fluturând. Ar fi vrut să nu i se pară că fuge de ţipătul lui Ingtar, că fuge de ceea ce ar fi trebuit să facă. „Ingtar, Iscoada Celui Întunecat. Nu-mi pasă. Era prietenul meu.” Galopul calului nu îl îndepărta şi de propriile gânduri. „Moartea e mai uşoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte. Atâtea datorii. Egwene. Cornul. Fain. Mat şi pumnalul. De ce nu puteau apărea pe rând? Trebuie să mă îngrijesc de toate odată. Oh, Lumină, Egwene!”

Trase de hăţuri atât de brusc încât Roşcatul alunecă şi se opri, lăsându-se pe picioarele din spate. Erau într-un mic desiş de copaci desfrunziţi, în vârful unuia dintre dealurile de lângă Faime. Ceilalţi se apropiară în galop.

— Ce vrei să spui? întrebă Perrin. Noi o s-o ajutăm pe Verin să ducă Cornul acolo unde trebuie? Şi tu unde mergi?

— Poate că deja începe să înnebunească, spuse Mat. Dacă ar înnebuni, n-ar vrea să mai stea cu noi. Nu-i aşa?

— Voi trei duceţi-i Cornul lui Verin, zise Rand. „Egwene. Atâtea fire şi o primejdie atât de mare. Atâtea datorii.” Nu aveţi nevoie de mine.

Mat mângâie plăselele pumnalului.

— Bun, şi tu ce faci? Arde-m-ar, nu e cu putinţă să fi început deja să înnebuneşti. Nu e cu putinţă! Hurin se uita la ei cu gura căscată, neînţelegând nici pe jumătate ce se petrece.

— Mă întorc, răspunse Rand. Nici nu ar fi trebuit să plec. Asta nu îi suna bine; parcă nu era ce trebuia. Trebuie să mă întorc. Acum. Asta suna mai bine. Egwene e încă acolo. Şi are o zgardă din aia în jurul gâtului.

— Eşti convins? întrebă Mat. Eu n-am văzut-o. Aaaaa! Dacă tu spui că-i acolo, atunci aşa e. O să-i ducem Cornul lui Vaiere lui Verin şi apoi o să ne întoarcem cu toţii după ea. Doar nu crezi că o s-o las acolo, nu?

Rand clătină din cap. „Fire. Datorii.” Se simţea de parcă urma să explodeze ca un artificiu. „Lumină, ce se întâmplă cu mine?”

— Mat, Verin trebuie să meargă cu tine şi cu pumnalul în Tar Valon, ca să poţi scăpa în sfârşit de el. Nu ai vreme de pierdut.

— Egwene nu e pierdere de vreme! Însă mâna lui Mat strânse cu putere pumnalul.

— N-o să ne întoarcem nici unul, zise Perrin. Nu acum. Uite! Arătă spre Faime.

Curţile cu căruţe şi ocolurile de cai se umpleau de soldaţi Seanchani, mii de soldaţi în şiruri nesfârşite, unii călare pe lighioane cu solzi, alţii îmbrăcaţi în armură călare pe cai, ofiţerii purtând flamuri colorate. Erau şi grolmi pe acolo şi tot

felul de alte creaturi curioase, ce aduceau a păsări şi şopârle monstruoase şi nişte dihănii ce nu semănau cu nimic din ceea ce ştia el, cu pielea creaţă şi cenuşie şi colţi imenşi. Din loc în loc erau grupuri de *sul'dam* şi *damane.* Rand se întrebă dacă Egwene era şi ea pe acolo. În spatele soldaţilor, în oraş, exploda din când în când câte un acoperiş, iar cerul era încă brăzdat de fulgere. Două creaturi cu aripile uriaşe desfăcute se ridicară în văzduh, ferindu-se de fulgere.

— Toate astea din pricina noastră? zise Mat neîncrezător. Cine or fi crezând că suntem?

Lui Rand îi trecu un răspuns prin cap, dar îl alungă înainte să prindă formă.

— N-o s-o apucăm nici pe dincolo, Senior Rand, spuse Hurin. Mantiile albe. Sute.

Rand întoarse calul ca să se uite înspre unde arăta amuşinarul. Un şir lung de mantii albe şerpuia încet peste dealuri, îndreptându-se spre ei.

— Senior Rand, murmură Hurin, dacă ăia zăresc Cornul lui Vaiere, n-o să mai apucam să-l ducem la Aes Sedai. N-o să mai apucam nici noi să mai ajungem în preajma lui.

— Poate că de asta se adună Seanchanii, zise Mat cu speranţă în glas. Din pricina Mantiilor Albe. Poate că, de fapt, nu are nimic de-a face cu noi.

— Oricum ar fi, spuse Perrin sec, în câteva clipe o să înceapă o bătălie.

— Şi unii şi alţii ne-ar putea omorî, grăi Hurin, chiar dacă nu văd Cornul. Iar dacă îl văd...

Rand nu izbutea să se gândească nici la Mantiile Albe, nici la Seanchani. „Trebuie să mă întorc. Trebuie.” Îşi dădu seama că se zgâia la Cornul lui Vaiere. Toţi se zgâiau. Cornul încovoiat, răsucit, atârna la oblâncul şeii lui Mat şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

— Trebuie să fie acolo în momentul Ultimei Bătălii, spuse Mat, umezindu-şi buzele. Nimic nu spune că nu poate fi folosit înainte. Luă Cornul şi se uită tulburat la el. Nimic nu spune că nu se poate.

Nimeni nu mai zise nimic. Rand nu credea că e în stare să vorbească; avea altele la care trebuia să se gândească şi care

nu sufereau amânare. „Trebuie să mă întorc. Trebuie să mă întorc.” Cu cât se uita mai mult la Corn, cu atât îşi dădea seama că nu mai poate aştepta. „Trebuie. Trebuie.”

Lui Mat îi tremură mâna când duse Cornul lui Vaiere la gură.

Scoase un sunet limpede, auriu precum Cornul. Copacii din jurul lor părură să răsune, deopotrivă cu pământul de sub picioare şi cerul de deasupra capului. Acel singur sunet lung păru să cuprindă totul.

Ceaţa începu să se ridice de nicăieri. La început nişte firişoare subţiri, ce atârnau în aer, apoi talazuri mai mari, din ce în ce mai mari, până când învălui ţinutul ca nişte nori.

Geofram Bornhald înţepeni în şa când sunetul umplu văzduhul, un sunet atât de dulce, încât îi venea să râdă, atât de trist încât îi venea să plângă. Părea să vină din toate părţile odată. Începu să se ridice o pâclă subţire, ce se făcea din ce în ce mai groasă.

„Seanchanii. Pun ceva la cale. Ştiu că suntem aici.”

Era prea curând, oraşul prea departe, dar scoase sabia – iar cei din spatele lui făcură la fel – şi strigă:

— La trap!

Ceaţa acoperea totul, dar ştia că Faime era în faţă. Caii iuţiră pasul; nu-i vedea, însă îi auzea.

Deodată pământul zbură în aer, cu un bubuit asurzitor, ţărână şi pietre se revărsară peste el. Din pâcla albă din dreapta se mai auzi un bubuit; oamenii şi caii începură să ţipe; apoi din stânga; din nou. Din nou. Tunete şi ţipete, ascunse de ceaţă.

— La atac! Calul se avântă în faţă când îi dădu pinteni şi auzi cum restul legiunii, cât mai rămăsese din ea, îl urmează.

Tunete şi ţipete, învăluite în ceaţă.

Ultimul lui gând fu de părere de rău. Byar nu avea să poată să-i povestească fiului său, Dain, despre cum îşi găsise sfârşitul.

Rand nu mai vedea copacii din jurul lor. Mat luase Cornul de la gură, însă sunetul lui încă îi mai răsuna lui Rand în

urechi. Ceaţa acoperea totul, în valuri de alb precum cea mai fină lână înălbită; totuşi, Rand vedea. Vedea, dar era nebun. Faime plutea undeva sub el, împresurat de şiruri de Seanchani, cu străzile lovite de fulgere. Faime atârna deasupra capului lui. Trei Mantii Albe atacară şi muriră când pământul se deschise sub copitele cailor. Trei bărbaţi alergau încoace şi încolo pe punţile corăbiilor mari, pătrăţoase, din port şi pe una dintre corăbii, pe care o ştia prea bine, aşteptau speriaţi nişte oameni. Recunoscu până şi faţa căpitanului. Bayle Domon. Se apucă de cap cu amândouă mâinile. Copacii erau ascunşi vederii, însă restul îl putea vedea desluşit. Hurin tulburat. Mat mormăind, înspăimântat. Perrin de parcă ştia că aşa trebuie să se întâmple. Ceaţa se rostogoli ca un tăvălug în jurul lor. Hurin deschise gura de mirare.

— Senior Rand! Nu era nevoie să arate cu degetul.

Nişte siluete coborau călare pe talazul de ceaţă, de parcă ar fi fost un povârniş de munte. La început nu se vedeau prea bine, însă se apropiară şi fu rândul lui Rand să deschidă gura de uimire, îi cunoştea. Bărbaţi, nu toţi în armură, şi femei. Cu haine şi arme din toate Vârstele. Îi cunoştea pe toţi.

Rogosh Ochi-de-Vultur, un bărbat cu înfăţişare blândă, cu părul alb şi cu ochii atât de pătrunzători încât îi întreceau cu mult numele. Gaidal Cain, un bărbat smead, cu două săbii atârnate la spate. Birgitte cea Bălaie, cu arcul ei strălucitor de argint şi tolba plină de săgeţi de argint. Alţii. Le cunoştea chipurile, le cunoştea numele. Dar auzi o sută de nume când se uită la fiecare faţă în parte, nume atât de deosebite încât aproape că nici nu-şi dădea seama că sunt nume, deşi ştia că aşa e. Michael în loc de Mikel. Patrick în loc de Paedrig. Oscar în loc de Otarin. Îl cunoştea şi pe bărbatul care mergea în fruntea lor. Înalt, cu nas coroiat, cu ochi întunecaţi, adânci, cu sabia uriaşă a dreptăţii la brâu. Artur Aripă-de-Şoim.

Mat îi privi uluit când se opriră în faţa lui şi a celorlalţi.

— Ăştia sunteţi?... Ăştia sunteţi toţi? Erau ceva mai mult de o sută, văzu Rand, şi îşi dădu seama că, într-un fel sau altul, ştiuse că atâţia vor fi. Hurin stătea cu gura căscată; ochii mai că îi ieşeau din cap.

— Nu e nevoie doar de curaj ca să legi un bărbat de Corn.

Glasul lui Artur Aripă-de-Şoim era grav, un glas obişnuit să poruncească.

— Sau o femeie, spuse Birgitte tăios.

— Sau o femeie, încuviinţă Aripă-de-Şoim. Doar câţiva sunt legaţi de Roată, răsuciţi, torşi, mereu şi mereu, pentru ca voia Roţii să treacă în Pânza Vârstelor. I-ai putea spune tu asta, Lews Therin, dacă ţi-ai aduce aminte. Se uită la Rand.

Rand clătină din cap, dar nu avea de gând să piardă vremea tăgăduind.

— Au venit cotropitorii, bărbaţi care îşi spun Seanchani şi care folosesc în luptă femei Aes Sedai legate cu lanţuri. Trebuie alungaţi înapoi spre mare. Şi... mai e şi o fată. Egwene al’Vere. O novice din Turnul Alb. E ţinută prizonieră de Seanchani. Trebuie să mă ajutaţi s-o eliberez.

Spre mirarea lui, câţiva din bărbaţii din spatele lui Artur Aripă-de-Şoim chicotiră, iar Birgitte, care tocmai îşi încerca arcul, râse.

— Întotdeauna îţi alegi femei care îţi aduc necazuri, Lews Therin. Glasul îi era cald, ca între nişte prieteni vechi.

— Numele meu este Rand al’Thor, se răsti el. Trebuie să vă grăbiţi. Nu mai e vreme.

— Vreme? zise Birgitte, zâmbind. Avem tot timpul. Gaidal Cain dădu drumul la hăţuri şi, mânându-şi calul cu genunchii, apucă câte o sabie cu fiecare mână. Se auzi cum şi ceilalţi îşi scoteau săbiile din teci, îşi potriveau arcurile, ridicau suliţele sau securile.

Sabia dreptăţii strălucea ca o oglindă în mâna înmănuşată a lui Artur.

— Am luptat lângă tine de nenumărate ori şi te-am înfruntat tot de atâtea. Roata ne toarce ca să slujească Pânza, nu pe noi. Eu te cunosc, chiar dacă tu nu te cunoşti pe tine însuţi. O să-i alungăm pe cotropitori.

Calul i se ridică în două picioare, iar el privi în jur, încruntat.

— Ceva nu e bine. Ceva mă ţine în loc. Deodată îşi întoarse privirea sfredelitoare spre Rand. Tu eşti aici. Ai flamura? Un murmur trecu printre cei din spatele lui.

— Da. Rand deschise desăgii şi scoase flamura

Dragonului. Atârna până aproape de genunchii armăsarului. Murmurele se înteţiră.

— Pânza se ţese în jurul gâtlejurilor noastre ca un ştreang, spuse Artur Aripă-de-Şoim. Tu eşti aici. Flamura e aici. Aceasta clipă este ţesută. Am venit la chemarea Cornului, dar trebuie să urmăm flamura. Şi Dragonul. Hurin scoase un sunet slab, ca şi cum i se pusese un nod în gât.

— Arde-m-ar, şopti Mat. E adevărat. Arde-m-ar!

Perrin şovăi o clipă, apoi se dădu jos de pe cal şi porni cu paşi mari prin ceaţă. Se auzi cum taie ceva şi, când se întoarse, ducea cu el trunchiul unui copăcel, fără crengi.

— Dă-mi-l, Rand, spuse el grav. Dacă au nevoie de el... Dă-mi-l.

Rand se grăbi să îl ajute să lege flamura de băţ. Când Perrin urcă din nou în şa, cu băţul în mână, o pală de vânt păru să unduiască flamura, aşa încât Dragonul şerpuitor păru să se mişte, de parcă ar fi fost viu. Vântul nu atingea ceaţa groasă, ci doar flamura.

— Rămâi aici, îi spuse Rand lui Hurin. După ce se termină... O să fii la adăpost aici.

Hurin îşi scoase sabia scurtă, ţinând-o ca şi cum chiar i-ar fi fost de folos de pe cal.

— Îmi cer iertare, Senior Rand, dar nu cred. Nu pricep nici a zecea parte din ce am auzit... sau din ce văd – glasul i se preschimbă în şoaptă, apoi îl ridică din nou – dar am venit până aici şi cred că o să merg până la capăt.

Artur Aripă-de-Şoim îl bătu pe amuşinar pe umăr.

— Câteodată Roata ne face mai numeroşi, prietene. Poate că într-o zi o să te găseşti şi tu printre noi. Hurin stătea drept, de parcă urma să fie încoronat. Aripă-de-Şoim se înclină ceremonios în faţa lui Rand. Cu îngăduinţa dumitale... Senior Rand. Trâmbiţaşule, suna din Corn. Cornul lui Vaiere trebuie să ne trimită în cântec la bătălie. Sangeagaşule, vrei să porneşti?

Mat sună din nou din Corn – pâcla răsună – iar Perrin dădu pinteni calului. Rand scoase sabia cu pecetea bâtlanului şi o luă printre ei.

Nu vedea decât talazurile nesfârşite de albeaţă, însă

cumva vedea încă ce văzuse şi mai înainte. Faime, unde cineva conducea Puterea pe stradă, portul, Seanchanii, Mantiile Albe, pe moarte, totul sub el, totul deasupra lui, totul întocmai cum fusese. Era ca şi cum nu se scursese nici o clipă de când Mat sunase prima dată din Corn, ca şi cum timpul se oprise în loc cât timp eroii veniseră la chemarea Cornului şi de-abia acum pornea din nou.

Sunetul Cornului răsuna în ceaţă, iar tropotele copitelor se înteţiră. Rand se avântă în pâclă, întrebându-se dacă ştia spre ce se îndreaptă. Norii se îndesiră, ascunzând rândurile din urmă ale eroilor care galopau de o parte şi de alta a lui, învăluindu-i din ce în ce mai mult, până când nu îi mai văzu desluşit decât pe Mat, pe Perrin şi pe Hurin. Hurin care se făcuse mic în şa, cu ochii mari de spaimă şi tot îmboldindu-şi calul. Mat care suna din Corn şi râdea. Perrin, cu ochii lui galbeni strălucind, cu flamura Dragonului fluturând în spatele lui. Apoi dispărură cu toţii şi Rand merse mai departe singur.

Într-un fel încă îi mai vedea, însă tot aşa cum vedea şi Faime, şi pe Seanchani. Nu ştia unde sunt sau unde e el însuşi. Strânse şi mai tare sabia şi privi pâcla din faţă. Înainta singur prin ceaţă şi cumva ştia că aşa trebuie să se întâmple.

Deodată Ba'alzamon se ivi în faţa lui, dând braţele în laturi.

Roşcatul se dădu înapoi, aruncându-l pe Rand din şa. Rand se agăţă de sabie când fu azvârlit în aer. Nu îl duru când se lovi de pământ. „De fapt, îşi spuse el mirat, era ca şi cum nu se lovise de nimic, în clipa dinainte plutise prin pâclă, iar acum nu mai plutea.”

Când se ridică în picioare, calul dispăruse, dar Ba'alzamon era încă acolo, îndreptându-se cu paşi mari spre el, cu toiagul înnegrit în mână. Erau singuri, doar ei şi ceaţa. În spatele lui Ba'alzamon era umbra. Pâcla din spatele lui nu era neagră; negreala nu atingea ceaţa albă.

Rand îşi dădu seama şi de alte lucruri. Artur Aripă-de-Şoim şi ceilalţi eroi se înfruntau cu Seanchanii. Perrin, cu flamura în mână, învârtea securea mai mult ca să-i ţină la distantă pe cei care încercau să-l atingă decât ca să-i lovească. Mat suna încă din Corn. Hurin coborâse de pe cal şi lupta cu sabia şi cu

pumnalul cu lamă zimţată, aşa cum ştia. Părea că Seanchanii, mult mai numeroşi, aveau să îi zdrobească într-o clipă; totuşi, Seanchanii fură cei ce căzură răpuşi.

Rand merse să îl înfrunte pe Ba’alzamon. Fără tragere de inimă, se cufundă în hău, se întinse după Adevăratul Izvor, se lăsă potopit de Puterea Supremă. Nu era altă cale. Poate că nu avea deloc sorţi de izbândă în faţa Celui Întunecat, dar, dacă voia măcar să încerce să-l biruiască, trebuia să folosească Puterea. Îi pătrunse în mădulare, păru să înece totul în jurul lui, hainele, sabia. Simţea că ar trebui să strălucească precum soarele. Era încântat; îi venea să verse.

— Dă-te din faţa mea, rosti el. Nu am venit aici pentru tine.

— Fata? Ba’alzamon râse. Gura i se preschimba în flăcări. Arsurile erau aproape vindecate; nu mai rămăseseră decât câteva cicatrice rozalii, care dispăreau şi ele.

Arăta ca un bărbat chipeş de vreo patruzeci de ani. Mai puţin gura şi ochii.

— Care dintre ele, Lews Therin? De data asta n-o să te mai ajute nimeni. Vei fi al meu sau vei muri. Iar dacă mori, vei fi al meu oricum.

— Mincinosule! mârâi Rand. Dădu să îl lovească pe Ba’alzamon, însă toiagul de lemn înnegrit îi abătu sabia într-o ploaie de scântei. Părintele Minciunii!

— Neghiobule! Oare neghiobii ceilalţi pe care i-ai chemat nu ţi-au spus cine eşti? Vâlvătăile vuiră de râs.

Chiar plutind în hău, Rand se înfioră. „Să mă fi minţit? Nu vreau să fiu Dragonul Renăscut.” Strânse sabia cu şi mai multă putere. Sfâşierea mătăsii; Ba’alzamon îi pară fiecare lovitură. Ieşeau scântei ca din cuptorul unui fierar.

— Am treburi în Faime şi nici o treaba cu tine. Niciodată cu tine, spuse Rand. „Trebuie să îl reţin cât mai mult, până când reuşesc ei să o elibereze pe Egwene.” În mod ciudat, vedea luptele care se dădeau printre curţile şi ocoalele de cai învăluite în ceaţă.

— Ticălos sărman. Ai sunat din Cornul lui Vaiere. Acum eşti legat de el. Crezi că viermii din Turnul Alb or să-ţi mai dea drumul? Or să-ţi pună lanţuri de gât, lanţuri aşa de grele de o

nu să le poţi rupe niciodată.

Rand fu atât de uluit încât o simţi şi prin hău. „Nu ştie totul. Nu ştie!” Era sigur că i se citea şi pe faţă. Ca s-o ascundă, se repezi la Ba’alzamon. Colibriul care sărută trandafirul. Luna pe apă. Rândunica zboară prin văzduh. Fulgere se dezlănţuiră între sabie şi toiag. Un puhoi de scântei se revărsă peste ceaţă. Totuşi, Ba’alzamon nu se dădea bătut; ochii îi ardeau ca nişte cuptoare încinse.

Dincolo de hău, Rand văzu cum Seanchanii se luptau cu disperare pe străzile din Faime. Femeile *damane* despicau pământul în două folosind Puterea Supremă, dar nu izbuteau să îl atingă pe Artur Aripă-de-Şoim sau pe ceilalţi eroi ai Cornului.

— Vrei să rămâi în continuare un biet melc care se ascunde sub un bolovan? mârâi Ba’alzamon. Întunericul din spatele lui începu să fiarbă. Te omori stând aici. Puterea se dezlănţuie în tine. Te arde. Te ucide! Doar eu te pot învăţa cum s-o stăpâneşti. Slujeşte-mă şi trăieşte mai departe. Slujeşte-mă sau mori!

— Niciodată! „Trebuie să îl reţin cât mai mult. Grăbeşte-te, Aripă-de-Şoim. Grăbeşte-te.” Se năpusti din nou spre Ba’alzamon. Turturica se ridică în zbor. Frunza căzătoare.

De data asta trebui să se tragă el înapoi. Văzu cum Seanchanii atacau, venind printre grajduri. Îşi înteţi loviturile. Regele şi maimuţa. Seanchanii dădură înapoi, în faţa loviturilor lui Artur Aripă-de-Şoim şi ale lui Perrin, care luptau unul lângă celalalt. Snopul de fân. Ba’alzamon se apăra şi Rand fu nevoit să sară în laturi înainte ca toiagul să îi crape capul; vântul stârnit de lovitură îi zbârli părul. Seanchanii ţâşniră înainte. Scântei izbindu-se. Scânteile căzură precum grindina, Ba’alzamon se dădu la o parte, iar Seanchanii fura siliţi să se retragă spre străzile pietruite.

Lui Rand îi venea să urle. Ştia acum că cele două lupte erau legate. Când el înainta, eroii veniţi la chemarea Cornului îi făceau pe Seanchani să dea înapoi; când el se retrăgea, Seanchanii atacau.

— N-or să te salveze, spuse Ba’alzamon. Cele care ar putea să te salveze vor fi duşi departe, dincolo de Oceanul

Aryth. Dacă o să le mai vezi vreodată, vor fi doar nişte sclave cu zgarda la gât, care te vor ucide la porunca noilor lor stăpâni.

„Egwene. Nu-i pot lăsa să îi facă aşa ceva.” Glasul lui Ba’alzamon îi acoperea gândurile.

— Nu e decât o cale, Rand al’Thor. Lews Therin Ucigaşul-de-Neam. Eu sunt singura ta scăpare. Slujeşte-mă şi îţi voi pune lumea la picioare. Împotriveşte-te şi te voi răpune, cum am făcut-o şi altădată. Dar de data aceasta îţi voi distruge şi sufletul, te voi nimici pe vecie.

„Am câştigat din nou, Lews Therin.” Gândul era dincolo de hău, dar tot îi fu greu să nu îl bage în seamă, să nu se gândească la toate vieţile în care îl auzise. Învârti sabia, iar Ba’alzamon îşi pregăti toiagul.

Rand îşi dădu seama pentru prima dată ca Ba’alzamon se purta ca şi cum sabia cu pecetea bâtlanului l-ar fi putut vătăma. „Oţelul nu îl poate vătăma pe Cel Întunecat.” Însă Ba’alzamon se uita cu luare-aminte la sabie. Rand era una cu sabia. Simţea fiecare părticică din ea, bucăţele mici de tot, de o mie de ori prea mici ca să fie văzute cu ochiul liber. Şi simţea cum Puterea care îl cuprindea trecea şi în sabie, croindu-şi drum prin oţelul lucrat de Aes Sedai în timpul Războaielor Troloce.

Auzi un alt glas. Cel al lui Lan. „Va veni o vreme când o să vrei ceva mai mult decât viaţa.” Glasul lui Ingtar. „E dreptul fiecărui bărbat să aleagă când să bage sabia în teaca propriului trup.” O văzu pe Egwene, cu zgardă la gât, petrecându-şi întreaga viaţă ca *damane.* „Iţele vieţii mele în primejdie. Egwene. Dacă Aripă-de-Şoim pătrunde în Faime, o poate salva.” Luase fără să îşi dea seama poziţia Bâtlanului care înaintează prin papură. Stătea în echilibru într-un picior, cu sabia ridicată, descoperit şi fără apărare. „Moartea e mai uşoară ca o pană, datoria mai apăsătore ca un munte.” Ba’alzamon îl privi.

— De ce rânjeşti ca un nerod? Nu ştii că te pot răpune pe vecie?

Rand simţi o altă linişte decât a hăului.

— Nu te voi sluji niciodată, Părinte al Minciunii. Nici într-o

mie de vieţi. Nu te-am slujit niciodată. Ştiu asta. N-am nici o îndoială. Vino. E vremea să mori.

Ba'alzamon făcu ochii mari; o clipă vâlvătăile din ochii lui se acoperiră de sudoarea chipului lui Rand. Bezna din spatele lui Ba'alzamon fierbea, iar faţa i se înăspri.

— Atunci mori, vierme! Aruncă cu toiagul, de parcă era suliţă.

Rand ţipă când îl simţi pătrunzându-i în coaste, arzând ca un vătrai încins. Golul tremura, dar se ţinu de el cu ultimele fărâme de putere şi împlântă sabia cu pecetea bâtlanului în inima lui Ba'alzamon. Ba'alzamon urlă şi urlă şi întunericul din spatele lui. Lumea izbucni în flăcări.

CAPITOLUL 48

Cea dintâi

Min se strecura cu greu pe strada pietruită, printre mulţimea de oameni care stăteau împietriţi în loc, albi la faţă – aceia care nu zbierau fără să se poată stăpâni. Câţiva alergau, dar păreau să nu ştie încotro – cei mai mulţi, însă, se mişcau precum nişte păpuşi prost mânuite. Le era mai teamă să plece decât să rămână. Le privi chipurile, nădăjduind să dea de Egwene, de Elayne sau de Nynaeve, dar nu văzu decât localnici. Ceva o trăgea înainte – fără cruţare, de parcă ar fi fost legată cu o funie.

O dată, se întoarse să privească îndărăt. În port, corăbiile Seanchanilor ardeau – se zăreau şi altele, ceva mai departe în larg, dar tot cuprinse de flăcări. Multe corăbii masive aproape că pieriseră deja către asfinţit, plutind pe cât de iute le îngăduiau vânturile, chemate de *damane,* iar alta se îndepărta cu greu de port, răsucindu-se ca să prindă vântul care s-o împingă pe lângă coasta. *Picătura.* Nu-l putea învinui pe Bayle Domon pentru că nu le mai aşteptase, mai ales după ceea ce văzuse. Era de mirare că stătuse pe loc atâta vreme.

Una dintre corăbiile din port nu ardea, cu toate ca turnurile sale erau negre din pricina flăcărilor deja stinse. Era a Seanchanilor. Atunci când tocmai se strecura către gura portului, o siluetă călare apăru dintr-odată de după stâncile care apărau portul. Călărea pe deasupra valurilor. Min rămase cu gura căscată. Silueta ridică arcul – sclipind ca argintul. O dâră strălucitoare porni către corabia lată, ca o trăsătură ce unea arcul cu catargele. Cu un zgomot ca de tunet, pe care-l auzi chiar de la depărtare, focul cuprinse din nou corabia, iar marinarii se năpustiră pe punte.

Min clipi, iar atunci când ridică iarăşi privirea, silueta dispăruse. Corabia continua să plutească încet către ocean; echipajul se lupta cu flăcările. Se scutură din tot trupul, apoi începu să urce iar. Văzuse prea multe în ziua aceea pentru a

se lăsa năucită mai mult de-o clipă de cineva care călărea pe apă. „Chiar dacă era într-adevăr Birgitte, cu calul său. Şi Artur Aripă-de-Şoim. Pe care chiar l-am văzut. L-am văzut.”

Năucită, se opri în faţa uneia dintre clădirile înalte, de piatră, fără să-i bage în seamă pe oamenii care se înghesuiau pe lângă ea. Acolo înăuntru trebuia să ajungă. Se năpusti pe scări şi deschise uşa. Nimeni nu încercă s-o oprească. Din câte îşi dădea seama, nu era nimeni înăuntru. Cei mai mulţi localnici erau afară, în stradă, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva înnebuniseră cu toţii. Străbătu casa, ajunse în grădina din spate şi îl văzu.

Rand zăcea întins pe spate sub un stejar, alb la faţă şi cu ochii închişi, cu mâna stângă pe plăselele unei săbii din tăişul căreia rămăsese numai o bucată cam de un picior. Restul părea că se topise. Pieptul lui se ridica şi cobora mult prea încet – nu părea să răsufle aşa cum era firesc. Trăgând adânc aer în piept ca să se liniştească, Min se apropie să vadă ce putea face pentru el. Mai întâi trebuia să scape de ciotul sabiei; dacă Rand se apuca să dea cu ea în stânga şi-n dreapta, putea să-şi facă rău singur sau s-o rănească pe ea. Îi desfăcu degetele şi se cutremură când văzu că plăselele i se înfipseseră în carne. Aruncă sabia la o parte, strâmbându-se. În palma băiatului se vedea pecetea cu bâtlanul. Dar îi era limpede că nu din pricina asta zăcea acolo, fără cunoştinţă. „Cum s-o fi întâmplat? Oricum, Nynaeve se poate ocupa de asta mai târziu.”

Cercetându-l în grabă, văzu că multe dintre tăieturile şi vânătăile sale nu erau noi – sângele apucase măcar să se închege, iar vânătăile se îngălbeniseră pe la margini – în schimb, în partea stângă a surtucului, se vedea o arsură care fusese făcută de curând. Desfăcându-i surtucul, îi trase şi cămaşa, apoi fluieră printre dinţi. La şold, Rand avea o rană, cu marginile foarte curate, din pricina flăcărilor care-o purificaseră. Îl atinse şi se tulbură. Aducea cu un sloi de gheaţă – împrejurul său, văzduhul părea încins.

Apucându-l de umeri, începu să-l tragă către casă. Atârna fără viaţă, ca o povară neînsufleţită.

— Boulean ce eşti, mormăi ea. Nu puteai să fi mic şi

uşurel? Trebuia să ai picioarele lungi şi umerii laţi... Mai bine te-aş lăsa să zaci acolo.

Cu toate astea, se chinui să urce treptele, cu grijă, ca să nu-l lovească prea rău, şi-l trase înăuntru. Îl lăsă chiar dincolo de uşă şi începu să se frece pe spate, bombănind ceva despre Pânză, apoi porni iute să cerceteze locurile. În spatele casei se afla un dormitor mic – camera unui slujitor, probabil – cu un pat pe care se aflau câteva paturi şi cu căminul deja plin de buşteni. Nu-i luă mult să dea păturile la o parte şi să aprindă focul, precum şi o lampă aşezată pe masa de lângă pat. Apoi se întoarse după Rand.

Îi veni destul de greu – răsufla întretăiat, dar asta era tot – să-l aducă înăuntru şi să-l urce în pat, dar izbuti până la urmă, şi-l înveli bine. După câteva clipe, îşi vârî mâna pe sub pături, clipi surprinsă şi clătină din cap. Cearşafurile erau reci ca gheaţa – trupul său nu emana căldură. Oftând – cam prefăcut, ce e drept – se strecură pe sub cuverturi lângă el. În cele din urmă, îşi puse capul pe braţul lui. Rand avea ochii închişi şi răsufla greu – dar dacă se ducea după Nynaeve, avea să-l găsească mort, se gândi ea. „Are nevoie de o Aes Sedai. Eu nu pot încerca decât să-l încălzesc puţin.”

Rămase o vreme cu privirile aţintite pe chipul lui. Nu văzu nimic altceva – nu izbutea niciodată să-i citească pe cei fără cunoştinţă.

— Îmi plac bărbaţii mai în vârstă, îi spuse. Îmi plac bărbaţii educaţi şi spirituali. De ferme, de oi sau de păstori nu-mi pasă deloc. Mai ales de păstorii tineri.

Oftând, îi dădu părul la o parte de pe faţă – era mătăsos la pipăit.

— Dar tu nu eşti păstor, nu-i aşa? Vremea aceea a trecut. Lumină, de ce trebuia ca Pânza să mă prindă alături de tine? De ce n-am avut parte de ceva sigur şi simplu – să fiu aruncată pe un mal pustiu, fără hrană şi cu vreo doisprezece Aieli înfometaţi după mine, de pildă?

În coridor se auzi un zgomot. Uşa se deschise, iar Min îşi înălţă capul. O văzu pe Egwene, care se uita fix la ei, în lumina focului şi a lămpii.

— Oh, spuse ea; atât şi nimic mai mult.

Min se înroşi la faţă. „De ce mă port ca şi cum aş fi făcut ceva ce nu trebuie? Neghioabă...”

— Am... am încercat să-l încălzesc. Şi-a pierdut cunoştinţa şi e rece ca gheaţa.

Egwene nu se apropie.

— L-am simţit... chemându-mă. Am simţit că avea nevoie de mine. Şi Elayne la fel. Credeam că are de-a face cu... cu ceea ce e, însă Nynaeve n-a simţit nimic. Elayne şi Nynaeve s-au dus după cai, mai spuse ea, după ce trase aer în piept, tremurând. Am găsit-o pe Bela. Seanchanii nu au luat cu ei aproape nici un cal. Nynaeve zice că ar trebui să plecăm cât mai repede şi... şi... Min, ştii ce este el, nu-i aşa?

— Ştiu, răspunse Min; voia să-şi tragă braţul de sub capul lui Rand, dar nu putea. Cred că ştiu, cel puţin. Orice ar fi, însă, acum e rănit. Nu pot face nimic decât să-l încălzesc. Poate că Nynaeve...

— Min, ştii... ştii că nu se poate însura. Cu el... nici una dintre noi nu am fi în siguranţă.

— Spune-ţi ţie, asta, rosti Min şi lipi faţa lui Rand de sân. Elayne a zis-o bine. L-ai dat la o parte, pentru Turnul Alb. Ce-ţi pasă dacă-l iau eu?

Egwene o privi – i se păru că trecuse multă vreme până să-şi întoarcă ochii. O privi numai pe ea – pe Rand, deloc. Simţi cum se înroşea şi ar fi vrut să se ferească, dar nu putea.

— Am s-o aduc pe Nynaeve, spuse în cele din urmă Egwene şi ieşi din încăpere, foarte ţeapănă, cu fruntea sus.

Min ar fi vrut să strige, să fugă după ea, dar rămase întinsă acolo, ca o stană de piatră. Lacrimi de mânie şi neputinţă îi izvorâră din ochi. „Aşa trebuie să fie. O ştiu. Am văzut-o la ei toţi. Pe Lumină, nu vreau să mă bag în aşa ceva.”

— E numai vina ta, îi spuse lui Rand, care tot nu se mişcase. Nu, nu e. Dar tu vei plăti, din câte mi se pare. Suntem prinşi cu toţii, ca muştele într-o pânză de păianjen. Dacă i-aş fi spus că mai trebuie să apară şi altă femeie, una pe care nici nu o cunoaşte? Că veni vorba, tu ce-ai spune de asta, mult stimate Senior Pastor? Eşti foarte chipeş, dar... Pe Lumină, nici măcar nu ştiu dacă pe mine mă vei alege. Nici nu

ştiu dacă vreau să fie aşa. Sau ai de gând să încerci să ne legeni pe toate trei pe genunchi? N-o fi vina ta, Rand al'Thor, dar nu e drept.

— Nu-i spune Rand al'Thor, rosti un glas armonios, de la uşă. Spune-i Lews Therin Telamon. Dragonul Renăscut.

Min rămase cu ochii holbaţi. Era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuse vreodată, cu pielea albă şi moale, cu plete lungi şi închise la culoare şi ochii negri ca noaptea. Purta o rochie pe lângă care zăpada ar fi părut murdară, încinsă cu argintiu. Toate podoabele pe care le avea cu ea erau tot de argint. Min se zbârli:

— Ce vrei să spui? Cine eşti?

Femeia se apropie de pat – mişcându-se cu atâta graţie încât Min se simţi invidioasă, cu toate că nu invidiase până atunci nici o altă femeie – şi-l mângâie pe Rand pe păr, de parcă cealaltă nici nu era acolo.

— Nu mă crede încă, pare-mi-se. Ştie, dar nu crede. L-am călăuzit, l-am împins de la spate, l-am tras şi l-am ispitit. Dintotdeauna a fost încăpăţânat, dar de data asta am să-l fac eu să se schimbe. Ishamael crede că stăpâneşte tot ce se întâmplă, dar, de fapt, eu sunt aceea.

Degetul ei mângâie fruntea lui Rand, ca şi când l-ar fi însemnat; tulburată, Min se gândi că desenase ceva ce aducea cu Colţul Dragonului. Rand se mişcă şi murmură ceva – pentru prima dată de când îl găsise.

— Cine eşti? întrebă Min; femeia o privi – doar atât, şi totuşi se trezi că se trăgea înapoi, afundându-se în perne, ţinându-l pe Rand strâns în braţe.

— Mi se zice Lanfear, fetiţo.

Pe neaşteptate, gura lui Min se uscă într-atât încât n-ar fi putut vorbi nici măcar ca să-şi scape viaţa. „Una dintre Rătăciţi! Nu! Lumină, nu!” Nu izbuti decât să scuture din cap – ceea ce-o făcu pe Lanfear să zâmbească.

— Lews Therin a fost şi este al meu, fetiţo! Ai mare grijă de el, până când vin să-l iau.

Apoi dispăru. Min rămase cu gura căscată. Acum o văzuse, apoi dispăruse. Îşi dădu seama că strângea şi mai tare în braţe trupul inert al lui Rand. Şi-ar fi dorit, însă, să nu simtă

că el ar fi trebuit să fie cel care s-o apere.

Cu hotărârea întipărită pe chipul său slab, Byar galopa, lăsând în urmă soarele la apus. Nu întorcea niciodată capul. Văzuse tot ce trebuia să vadă – chiar şi cu ceaţa aceea blestemată. Legiunea pierise, Seniorul Căpitan Geofram Bornhald murise şi el, şi asta nu putea însemna decât un lucru – fuseseră trădaţi de Iscoadele Celui Întunecat, Iscoade precum acel Perrin din Ţinutul celor Două Râuri. Asta trebuia să-i spună lui Dain Bornhald, fiul Seniorului Căpitan, care se afla printre Copiii care păzeau Tar Valon. Dar avea şi lucruri mai rele de povestit – numai pentru Pedron Niall, şi nimeni altcineva. Trebuia să spună ce văzuse în cer, deasupra oraşului. Biciui calul cu frâiele şi nu privi niciodată înapoi.

CAPITOLUL 49

Ce era sortit

Rand deschise ochii şi se trezi privind la razele soarelui care se strecurau printre crengile unui copac ale cărui frunze late şi mari erau încă verzi, în ciuda iernii care se apropia. Vântul care le făcea să foşnească aducea cu el făgăduinţa zăpezii, odată ce se făcea seară. Zăcea pe spate, simţind sub palme păturile cu care erau acoperit. Din câte îşi dădea seama, rămăsese fără cămaşă şi surtuc, dar pieptul îi era legat cu ceva şi îl durea, în partea stângă a trupului. Întoarse capul şi o zări pe Min, aşezată pe jos, privindu-l. Purta fuste, aşa că aproape n-o recunoscu. Îi zâmbi, stânjenită.

— Min, tu eşti? De unde-ai apărut? Unde suntem?

Încet, încet îşi aminti – întâi un lucru, apoi altul. Cu trecutul îi venea mai uşor, însă ultimele câteva zile păreau cioburi dintr-o oglindă spartă, care i se învârteau prin minte, aruncându-i frânturi de imagini şi dispărând înainte să le vadă cum trebuia.

— Din Faime, zise ea. Acum suntem la cinci zile, spre răsărit. Iar tu ai dormit tot timpul.

— Faime...

Alte amintiri. Mat sunase din Cornul lui Vaiere.

— Egwene! E?... Au eliberat-o? întrebă, ţinându-şi răsuflarea.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, dar Egwene e liberă. Noi înşine am eliberat-o.

— Noi? Nu înţeleg. „E liberă. Măcar ea...”

— Nynaeve, Elayne şi cu mine.

— Nynaeve? Elayne? Cum? Eraţi în Faime toate patru? strigă el, chinuindu-se să se ridice, dar Min îl împinse la loc fără nici o greutate şi se aşeză alături, cu mâinile pe umerii lui, privindu-l ţintă. Unde este Egwene?

— A plecat, răspunse Min, înroşindu-se. Au plecat cu toţii. Egwene, Nynaeve, Mat, Hurin şi Verin. Hurin nu prea voia să

te părăsească. Au pornit spre Tar Valon. Egwene şi Nynaeve se vor întoarce la învăţătură, în Turnul Alb, iar de Mat şi de pumnal trebuie să aibă grijă surorile. Au luat şi Cornul. Nu-mi vine să cred că l-am văzut cu adevărat.

— Au plecat, murmură el. Nici măcar n-a aşteptat să mă trezesc.

Min se înroşi mai tare şi se aşeză la loc, cu ochii aţintiţi în poală. Rand ridică braţele să-şi atingă faţa şi se opri, uitându-se năucit la palmele sale. De-acum avea şi în palma stângă un bâtlan, încrustat în carne, la fel ca acela din dreapta. Se vedea foarte bine. „Bâtlani şi-o dată şi de două ori, pentru-aşternut de cale şi pentru nume-adevărat."

— Nu!

— Au plecat, spuse Min. Degeaba spui „nu".

Clătină din cap. Ceva îi spunea că durerea din partea stângă a trupului însemna ceva. Nu-şi amintea cum se rănise, dar era important. Dădu să ridice păturile ca să vadă, dar ea îi dădu mâinile la o parte.

— Nu faci bine. Nu s-a vindecat încă de tot. Verin a încercat să te Tămăduiască, dar a spus că nu a mers aşa cum ar fi trebuit, rosti Min, apoi se opri, muşcându-şi buzele. Moiraine zice că probabil Nynaeve a izbutit să-ţi facă ceva, altfel n-ai fi scăpat cu viaţă până ce te-am dus la Verin, dar Nynaeve spune că era prea speriată şi n-ar fi putut aprinde nici o lumânare. Ceva... ceva nu e în regulă cu rana ta. Va trebui să aştepţi să se vindece în timp, sfârşi ea, părând tulburată.

— Moiraine e aici? râse el amar. Când mi-ai spus că Verin a plecat, am crezut că scăpasem iarăşi de Aes Sedai.

— Sunt aici, spuse Moiraine, apărând, îmbrăcată în albastru, netulburată de parcă se afla în Turnul Alb, şi apropiindu-se de locul în care era culcat. Min se încruntă. Rand simţi că parcă voia să-l apere de femeia Aes Sedai, ceea ce-l mira.

— Mai bine nu erai, îi spuse. Dinspre partea mea, poţi să te întorci în ascunziş şi să rămâi acolo.

— Nu m-am ascuns, răspunse liniştită Moiraine. Am făcut ce-am putut şi aici, la Capul Toman, şi în Faime. N-a fost mare

lucru, deşi am aflat o sumedenie. N-am izbutit să-mi salvez două surori, pe care Seanchanii au apucat să le urce pe corăbii cu Cele-n Lesă, dar am făcut ce-am putut.

— Ce-ai putut. Ai trimis-o pe Verin să mă păstorească, dar eu nu sunt oaie, Moiraine. Mi-ai spus că mă puteam duce unde voiam. Iar eu am vrut să merg acolo unde nu erai tu.

— N-am trimis-o eu pe Verin, se încruntă Moiraine. A venit singură. Multă lume se interesează de tine, Rand! Fain te-a găsit pe tine sau tu pe el?

Schimbarea subiectului îl luă prin surprindere.

— Fain? Nu. Ce mai erou sunt! Am încercat s-o salvez pe Egwene, dar Min mi-a luat-o înainte. Fain mi-a spus că avea de gând să aducă răul în Emond’s Field, dacă nu-l înfrunt, şi n-am dat ochii cu el. A plecat cu Seanchanii?

— Nu ştiu, răspunse Moiraine, clătinând din cap. Mi-aş dori, însă. Dar e bine că n-ai dat ochii cu el, câtă vreme nu ştiai ce este.

— E Iscoada Celui Întunecat.

— Mai mult de-atât. E şi mai rău. Padan Fain era făptura Celui Întunecat până în străfundurile sufletului, dar cred că, în Shadar Logoth, a dat peste Mordeth – duşmanul Umbrei, însă la fel de stricat ca şi aceasta. Mordeth a încercat să-i soarbă sufletul, să aibă iar trup de om, dar a găsit un suflet care fusese atins de însuşi Cel Întunecat şi ce-a ieşit de-aici... Ce-a ieşit nu mai este nici Padan Fain, nici Mordeth, ci ceva mult mai spurcat, un amestec al celor doi. Fain... să-i spunem tot aşa... este mai primejdios decât crezi. S-ar fi putut să nu scapi cu viaţă dintr-o asemenea întâlnire, iar dac-ai fi făcut-o, puteai s-ajungi mai rău decât dacă te-ai fi dat de partea Umbrei.

— Dacă-i în viaţă, dacă nu s-a dus cu Seanchanii, trebuie să..., începu Rand, dar se opri atunci când ea îi întinse sabia, scoţând-o de sub mantie. Tăişul se termina brusc. Nu mai rămăsese decât o bucată din el, de parcă s-ar fi topit. Amintirile îi reveniră. L-am ucis, spuse el încet. De data asta, l-am ucis.

Moiraine puse sabia sfărâmată la o parte, ca un lucru nefolositor, şi îşi şterse palmele.

— Cel Întunecat nu piere atât de uşor. Numai faptul că a apărut pe cer, deasupra oraşului, este mai mult decât tulburător. N-ar fi trebuit să poată face asta, dacă era ferecat, aşa cum credeam. Iar dacă nu era, de ce nu ne-a distrus pe toţi?

Min se foi neliniştită.

— Pe cer? întrebă Rand, uimit.

— Eraţi acolo amândoi, spuse Moiraine. V-aţi luptat pe cer, sub ochii tuturor oamenilor din Faime. Poate că şi al celor de la Capul Toman, dacă e să credem numai pe jumătate din ceea ce se spune.

— Am… am văzut totul, zise Min cu voce slabă şi îşi puse o mână peste cea a lui Rand, în semn de mângâiere.

Moiraine îşi vârî iarăşi mâna sub mantie şi scoase un sul de pergament, o foaie mare aşa cum foloseau artiştii din Faime. O desfăcu. Liniile de cretă erau uşor şterse, dar tabloul era destul de limpede. Un om cu chip de flăcări se lupta, cu un toiag, împotriva altuia înarmat cu o sabie. Erau printre nori, cu trăsnetele dănţuind în jurul lor şi cu flamura Dragonului care unduia în spate. Chipul lui Rand era uşor de recunoscut.

— Câtă lume a văzut asta? întrebă el. Rupe-o. Arde-o.

Femeia Aes Sedai strânse pergamentul la loc.

— Degeaba, Rand. Am cumpărat-o acum două zile, dintr-un sat prin care am trecut. Sunt sute, poate mii la fel ca asta, iar povestea zboară peste tot – cum Dragonul s-a luptat cu Cel Întunecat în ceruri, deasupra oraşului.

Rand o privi pe Min, care încuviinţă, parcă fără voia ei, şi-i strânse mâna. Părea înfricoşată, dar nu se feri de el. „Mă întreb dacă de-asta a plecat Egwene. Avea dreptate s-o facă.”

— Pânza se ţese din ce în ce mai strâns în jurul tău, zise Moiraine. Ai mai multă nevoie de mine ca niciodată.

— N-am nevoie, spuse el aspru, şi nu te vreau alături. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Îşi aminti că i se spusese Lews Therin, nu doar de către Ba'alzamon, ci şi de către Artur Aripă-de-Şoim.

— Nu. Pe Lumină, Dragonul are să frângă iarăşi lumea, să sfărâme totul. Nu vreau să fiu Dragonul.

— Eşti ceea ce eşti, răspunse Moiraine. Din pricina ta, lumea a început să se tulbure. Ajah Neagră a ieşit la iveală după două mii de ani. Arad Doman şi Tarabon erau pe picior de război şi va fi şi mai rău când vor primi veştile despre Faime. În Cairhien este război civil.

— N-am făcut nimic în Cairhien, protestă el. Pentru asta nu poţi da vina pe mine.

— A nu face nimic a fost dintotdeauna un vicleşug al Marelui Joc, oftă ea, mai ales aşa cum se joacă acum. Tu ai fost scânteia, iar Cairhien a izbucnit precum artificiile. Ce crezi că se va-ntâmpla când veştile despre Faime vor ajunge în Arad Doman şi Tarabon? Au fost mereu oameni gata să se dea de partea unuia care-şi spunea Dragonul, chiar şi fără asemenea semne. Şi mai e ceva. Uite.

Îi întinse o punguţă. El şovăi puţin, apoi o deschise. Înăuntru erau sfărâmături din ceea ce părea să fie ceramică, pictată în alb şi negru. Mai văzuse cândva ceva asemănător.

— Altă pecete a temniţei Celui întunecat, îngână Rand; Min oftă – atingerea mâinii sale nu-i mai oferea consolare, ci o căuta de la el.

— Două, zise Moiraine. De-acum, trei din cele şapte s-au sfărâmat. Una o aveam, iar alte două le-am găsit în Faime, în casa Înaltului Domn. Când se vor sfărâma toate, sau poate chiar înainte, peticul pe care oamenii l-au întins peste spărtura din temniţa făurită de Creator se va da la o parte, iar Cel Întunecat va izbuti iarăşi să scoată braţul pe acolo şi să atingă lumea. Iar singura nădejde este că Dragonul Renăscut va fi acolo să-l înfrunte.

Min încercă să-l împiedice să dea păturile la o parte, dar el o împinse cu blândeţe în lături.

— Am nevoie de-o plimbare.

Îl ajută să se ridice, dar oftă mult şi tot mormăi felurite lucruri despre el, făcându-l să-l doară şi mai tare. Observă că pieptul îi era legat cu feşe. Min îi puse o pătură pe umeri, ca o mantie.

O clipă, rămase cu ochii la sabia cu pecetea bâtlanului, sau la ceea ce mai rămăsese din ea. „Sabia lui Tam. Sabia tatălui meu.” Fără să vrea, chinuindu-se mai mult decât o

făcuse vreodată, lăsă să i se stingă nădejdea că avea să afle că Tam îi era cu adevărat tată. Se simţea de parcă şi-ar fi scos inima din piept. Dar la Tam se gândea cu aceleaşi sentimente ca întotdeauna, iar Emond's Field rămăsese singura lui casă. „Fain este lucrul cel mai important. Mai am o datorie. Să-l opresc."

Cele două femei trebuiră să-l ducă, fiecare de câte un braţ, către locul în care focurile ardeau deja, nu departe de un drum de pământ bătătorit. Loial era acolo, citind o carte – *Plutind dincolo de Apus* – la fel ca şi Perrin, care stătea cu privirile aţintite în flăcări. Oamenii din Shienar pregăteau masa de seară. Lan şedea sub un copac, ascuţindu-şi sabia; Străjerul îi aruncă o privire reţinută, apoi îi făcu semn cu capul. Şi mai era ceva – flamura Dragonului unduia în vânt, în mijlocul taberei. Se găsise de undeva şi un mâner adevărat, în locul copăcelului lui Perrin.

— Ce caută asta aici, unde-o poate vedea oricine trece? întrebă Rand.

— E prea târziu să te mai ascunzi, Rand, spuse Moiraine. Dar, la urma urmei, aşa a fost mereu.

— Măcar nu pune semne care să arate că aici mă aflu. N-am să-l găsesc niciodată pe Fain, dacă mă ucide cineva din pricina flamurii, rosti el, întorcându-se apoi către Loial şi Perrin. Mă bucur c-aţi rămas. Dar dacă n-o făceaţi, aş fi înţeles.

— Şi de ce să nu rămân? întrebă Loial. Eşti şi mai *ta'veren* decât te-am crezut, e adevărat, dar eşti în continuare prietenul meu. Cel puţin aşa nădăjduiesc, mai spuse el, zvâcnind din urechi în semn de nesiguranţă.

— Da, sunt, zise Rand. Câtă vreme eşti la adăpost în preajma mea, şi chiar şi după aceea.

Ogierul rânji; chipul i se despică aproape în două.

— Rămân şi eu, spuse Perrin, cu o undă de resemnare sau împăcare în glas. Roata ne ţese strâns în Pânză, Rand. Cine-ar fi crezut-o, pe când eram cu toţii acasă în Emond's Field?

Cei din Shienar se adunau împrejur. Spre mirarea lui Rand, căzură cu toţii în genunchi, cu ochii la el.

— Vrem să-ţi jurăm credinţă, spuse Uno, iar cei îngenun-

cheaţi alături de el încuviinţară.

— Credinţa voastră este pentru Ingtar şi Seniorul Agelmar, protestă Rand. Ingtar a murit aşa cum se cuvenea, Uno. A murit pentru ca noi ceilalţi să putem scăpa, odată cu Cornul.

Nu mai avea de ce să le spună şi restul. Nădăjduia că Ingtar se întorsese în Lumină.

— Spune-i asta Seniorului Agelmar, atunci când te întorci în Fal Dara.

— Se zice, răspunse codindu-se bărbatul cu un singur ochi, că atunci când Dragonul va Renaşte, va rupe toate jurămintele şi va tăia orice chingi. De-acum nu mai suntem legaţi. Vrem să-ţi jurăm credinţă.

Îşi scoase sabia şi o aşeză în faţa lui Rand, cu plăselele îndreptate spre el; ceilalţi îl imitară.

— Te-ai luptat cu Cel Întunecat, spuse Masema, cel care-l urâse şi care-l privea acum ca pe o minune desprinsă din Lumină. Te-am văzut, Senior Dragon. Te-am văzut. Sunt omul tău, până la moarte.

Ochii săi negri sclipeau de ardoare.

— Trebuie să alegi, Rand, spuse Moiraine. Lumea se va frânge fie din pricina ta sau nu. Tarmon Gai'don va veni, şi, chiar şi numai din pricina asta, lumea se va sfărâma. Ai de gând să încerci să te mai ascunzi de ceea ce eşti şi să laşi lumea fără apărare, în clipa Ultimei Bătălii? Alege.

Cu toţii îl priveau şi aşteptau. „Moartea e mai uşoară ca o pană, datoria mai apăsătoare ca un munte.” Se hotărî.

CAPITOLUL 50

După

Poveştile despre prevestirile de la Faime fură purtate de corăbii şi călăreţi, de căruţele neguţătorilor şi de oamenii ce umblau pe jos, spuse şi răspuse, schimbate, dar rămânând aceleaşi, până la Arad Doman şi Tarabon şi chiar mai departe. Iar oamenii spuneau ca sunt de partea Dragonului, apoi era răpuşi de alţii, care erau răpuşi la rândul lor.

Se răspândiră şi alte poveşti, despre o coloană care venea de la apus, străbătând Şesul Almoth. O sută de oameni din Ţinuturile de la Hotar, aşa se spunea. Nu, o mie. Nu, o mie de eroi ridicaţi din morminte ca să vină la chemarea Cornului lui Vaiere. Zece mii. Nimiciseră o întreagă legiune de Copii ai Luminii. Alungaseră oştirile lui Artur Aripă-de-Şoim care se întorseseră înapoi în mare. Ei erau oştirile lui Artur Aripă-de-Şoim care se întorseseră. Se îndreptau spre munţi, spre răsărit.

Un lucru rămânea la fel în fiecare poveste. În fruntea lor era un bărbat al cărui chip apăruse pe cerul de deasupra oraşului Faime, iar ei mergeau sub flamura Dragonului Renăscut.

Şi oamenii i-au strigat Creatorului, spunându-i: O, Lumină a Cerurilor, Lumină a Lumii, fie ca cel Făgăduit să se nască din munte, aşa cum spun profeţiile, cum a fost în vremurile trecute şi cum va fi din nou în cele ce vor veni. Fie ca Seniorul Zorilor să cânte pământului, pentru ca cele verzi să crească şi mieii să zburde prin văi. Fie ca braţul Seniorului Zorilor să ne adăpostească de întuneric, iar marea sabie a dreptăţii să ne apere. Fie ca Dragonul să plutească din nou pe aripile timpului.

(din *Charal Drianaan to Calamon, Ciclul Dragonului,* Autor necunoscut, Vârsta a patra)

GLOSAR

REMARCĂ ASUPRA DATELOR DIN ACEST GLOSAR.

De la Frângerea Lumii, pe scară largă s-au folosit trei sisteme de înregistrare a datelor. Primul consemna anii de după Frângere (DFL). De vreme ce anii Frângerii şi cei imediat următori au fost cu totul haotici, iar calendarul acesta a fost adoptat la aproape o sută de ani după sfârşitul Frângerii, punctul său iniţial a fost stabilit arbitrar. La sfârşitul Războaielor Troloce, multe cunoştinţe s-au pierdut, într-atât de multe încât s-a iscat şi o dispută cu privire la anul precis în care se ajunsese, după vechiul sistem, aşa că a fost propus un nou calendar, care începea cu sfârşitul războaielor, în cinstea presupusei eliberări de ameninţarea trolocilor, calendar care consemna fiecare an ca fiind un An Liber (AL). După tulburările, masacrele şi distrugerile provocate de Războiul de O Sută de Ani, a apărut un al treilea calendar, cel al Noii Ere (NE) care este folosit şi acum.

A'dam: O unealtă, alcătuită dintr-o zgardă şi o brăţara unite printr-o lesă de metal argintiu, care poate fi folosită pentru a stăpâni, împotriva voinţei sale, orice femeie care poate conduce Puterea. Zgarda este purtată de *damane,* brăţara de *sul'dam.* Vezi şi *damane, sul'dam.*

Adevăratul Izvor: Forţa motrice a universului, cea care face să se învârtească Roata Timpului. Este alcătuit din două părţi – jumătatea masculină *(saidin)* şi jumătatea feminină *(saidar),* care se luptă una cu cealaltă şi în acelaşi timp se ajută. *Saidin* poate fi folosită doar de bărbaţi, iar *saidar* doar de femei. De la începutul Vremii Nebuniei, *saidin* a fost pângărit de atingerea celui Întunecat. *Vezi de asemenea* Puterea Supremă.

Aes Sedai: Mânuitoare ale Puterii Supreme. Începând cu

Vremea Nebuniei nu mai exista decât femei Aes Sedai. Privite cu neîncredere şi temute, chiar urâte de unii, sunt considerate de mulţi vinovate de Frângerea Lumii şi se crede în general că se amestecă în treburile diferitelor neamuri. În acelaşi timp, puţini sunt conducătorii care nu au o sfetnică dintre femeile Aes Sedai, chiar şi în acele tărâmuri unde o astfel de legătură trebuie ţinută secretă. *Vezi de asemenea* Ajah; Suprema Înscăunată, Vremea Nebuniei.

Agelmar, Seniorul Agelmar din Casa Jahad: Seniorul din Fal Dara. Blazonul său reprezintă trei vulpi roşii care aleargă.

Aiel: Neamul din Pustiul Aiel. Oameni cruzi şi curajoşi. Îşi acoperă chipul cu un văl înainte să ucidă, ceea ce a dus la folosirea expresiei „a te purta ca un Aiel cu văl pe faţă” pentru a descrie pe cineva violent. Războinici necruţători atât înarmaţi, cât şi cu mâinile goale, nu ar pune niciodată mâna pe o sabie. Cântăreţii lor îi însoţesc în bătălii pe muzică de dans, iar Aielii numesc bătălia „Dansul”. Vezi şi: *Frăţiile războinice ale Aielilor, Pustiul Aiel*

Ajah: Frăţii în rândul femeilor Aes Sedai, fiecare Aes Sedai, în afară de Suprema Înscăunată, făcând parte dintr-o astfel de frăţie. Sunt desemnate prin culori: Ajah Albastră, Ajah Roşie, Ajah Albă, Ajah Verde, Ajah Brună, Ajah Galbenă şi Ajah Cenuşie. Fiecare dintre aceste frăţii are o filosofie proprie cu privire la folosirea Puterii Supreme şi la ţelurile femeilor Aes Sedai. De exemplu, Ajah Roşie îşi pune toată energia în slujba găsirii şi domolirii bărbaţilor care încearcă să mânuiască Puterea Supremă. Ajah Brună, pe de altă parte, evită implicarea în treburile lumeşti şi este în căutarea cunoaşterii. Există zvonuri (negate cu înverşunare şi nerostite vreodată de faţă cu o femeie Aes Sedai) referitoare la o Ajah Neagră, care l-ar sluji pe cel Întunecat.

Ajah Roşie: Vezi Ajah.

Alanna Mosvani: Femeie Aes Sedai din Ajah Verde.

alantin: În limba veche, „Frate”, prescurtarea pentru *tia avende alantin,* „Fratele copacilor”.

Alar: Cel mai în vârstă dintre Fruntaşii din *steddingul* Tsofu.

Aldieb: În Limba Veche, „Vântul de Apus”, vântul care aduce ploile de primăvară.

al’Meara, Nynaeve: Femeie din Emond’s Field, din districtul numit Ţinutul celor Două Râuri, din regatul Andor.

al’Thor, Rand: Tânăr, cândva păstor, din Emond’s Field.

al’ Vere, Egwene: Tânără din Emond’s Field.

Anaiya: Femeie Aes Sedai din Ajah Albastră.

angreal: Obiect foarte rar care permite oricărei persoane capabile să conducă Puterea Supremă să stăpânească o parte mai mare din această Putere decât ar putea să facă fără nici un ajutor. Relicvă din Vârsta Legendelor, nu se mai ştie cum era făurit. În lume nu exista prea multe. *Vezi de asemenea* sa’angreal, *ter’angreal.*

Arad Doman: Neam aflat pe malurile Oceanului Aryth.

Arafel: Unul dintre Ţinuturile de la Hotar. Însemnul Arafelului reprezintă trei trandafiri albi pe fond roşu, alături de trei trandafiri roşii pe fond alb.

Aripă-de-Şoim, Artur: Rege legendar (AL 943-994) care a unit toate ţinuturile de la apus de Osia Lumii, precum şi câteva ţinuturi de dincolo de Pustiul Aiel. A trimis chiar şi oştiri peste Oceanul Aryth (AL 992), dar legăturile cu acestea s-au pierdut la moartea lui, care a declanşat Războiul de O Sută de Ani. Blazonul său reprezenta un şoim auriu în zbor.

Vezi, de asemenea, Războiul de O Sută de Ani.

Avendesora: În Limba Veche, „Copacul Vieţii”. Pomenit în multe poveşti şi legende.

Aybara, Perrin: Tânăr, fost ucenic de fierar, din Emond’s Field.

Ba’alzamon: În limba trolocilor, „Inima Întunericului”. Se crede că este numele dat de troloci Celui Întunecat. Vezi şi: Cel Întunecat, troloci.

Barthanes, Senior, din Casa Damodred: Nobil din Cairhien, al doilea ca putere după rege. Însemnul său este Mistreţul Furios. Însemnele casei Damodred sunt Coroana şi Copacul.

Bel Tine: Festivalul primăverii în Ţinutul celor Două Râuri. Se sărbătoreşte sfârşitul iernii, primele mlădiţe ale recoltelor şi naşterea primilor miei.

Birgitte: Eroină de legendă, care apare în sute de poveşti de-ale Menestrelilor, cu părul blond auriu; avea un arc şi săgeţi de argint, cu care nu rata niciodată ţinta.

Bornhald, Geofram: Senior Căpitan al Copiilor Luminii.

Byar, Jaret: Ofiţer dintre Copiii Luminii.

Caemlyn: Capitala Andorului.

Cairhien: Atât numele neamului ce locuieşte de-a lungul Osiei Lumii, cât şi numele capitalei acestui neam. Oraşul a fost pârjolit şi prădat în timpul Războiului Aiel (976-978 NE). Însemnul Cairhienului este un soare auriu cu multe raze care răsare pe un fond de albastrul cerului.

Carallain: Una dintre naţiunile desprinse din imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim, în vremea Războiului de O Sută de Ani.

Cu timpul, şi-a pierdut puterile, iar ultimele sale urme au dispărut cam prin 500 NE.

Cauthon, Matrim (Mat): Tânăr fermier din Ţinutul celor Două Râuri.

Câinii de Piatră: Vezi frăţiile războinice ale Aielilor.

Cei o sută de tovarăşi: O sută de bărbaţi Aes Sedai, printre cei mai puternici din Vârsta Legendelor, care, conduşi de Lews Therin Telamon, au dat lovitura finală care a pus capăt Războiului Umbrei, închizându-l pe Cel Întunecat la loc în temniţă. Riposta Celui Întunecat a pângărit *saidin;* cei o sută de tovarăşi au înnebunit şi au început Frângerea Lumii. Vezi şi: Vremea Nebuniei, Frângerea Lumii, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă.

Cel Întunecat: Numele cel mai obişnuit, folosit în toate ţinuturile, al lui Shai'tan: sursa răului, antiteza Creatorului. Închis de către Creator în momentul Creaţiei într-o temniţă din Shayol Ghul; una dintre încercările de a-l elibera din temniţă a dus la izbucnirea Războiului Umbrei, pângărirea *saidin,* Frângerea Lumii şi la încheierea Vârstei Legendelor.

Cele Cinci Puteri: Sunt firele Puterii Supreme şi fiecare persoană care poate conduce Puterea Supremă stăpâneşte unele mai bine decât pe celelalte. Numele pe care le poartă aceste fire corespund lucrurilor care pot fi făcute cu ajutorul lor – Pământul, Aerul, Focul, Apa şi Spiritul. Sunt numite Cele Cinci Puteri. Orice mânuitor al Puterii Supreme va stăpâni mai bine una, sau poate chiar două, dintre aceste puteri, şi mai puţin pe celelalte. Câţiva, foarte puţini, pot stăpâni foarte bine chiar trei, dar, de la sfârşitul Vârstei Legendelor, nimeni nu le-a mai stăpânit pe toate cinci. Chiar şi pe vremea aceea, acest lucru se întâmpla extrem de rar. Aceste puteri pot fi stăpânite într-o măsură mai mică sau mai mare, aşa că unele persoane care pot conduce Puterea Supremă sunt mai puternice decât altele. Înfăptuirea unor acţiuni cu ajutorul

Puterii Supreme presupune capacitatea de a folosi una sau mai multe dintre Cele Cinci Puteri. De exemplu, pentru a aprinde sau a controla focul este nevoie de Foc, iar pentru schimbarea vremii este nevoie de Aer şi de Apă, în timp ce pentru Tămăduire este nevoie de Apă şi Spirit. Spiritul se găsea deopotrivă la bărbaţi şi la femei, însă capacitatea de a folosi Pământul şi/sau Focul se regăsea cel mai adesea la bărbaţi, iar cea de a folosi Apa şi/sau Aerul mai ales la femei. Erau şi excepţii, dar pentru că aşa stăteau în general lucrurile, Pământul şi Focul au ajuns să fie considerate Puteri masculine, iar Aerul şi Apa – puteri feminine. În general nu se face o ierarhie a Puterilor, deşi există o vorba printre femeile Aes Sedai: „Nu este nici o stâncă atât de tare încât vântul şi apa să nu o distrugă, nici un foc atât de puternic încât apa să nu-l înăbuşe sau vântul să nu-l stingă.” Trebuie să remarcam faptul că aceasta zicală a apărut la mult timp după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Dacă a existat vreo zicală asemănătoare printre bărbaţii Aes Sedai, s-a pierdut de mult.

„Cele-n lesă”: Vezi *damane.*

Ciclul Karaethon: Vezi Profeţiile Dragonului.

A conduce: A controla curgerea Puterii Supreme. Vezi şi *Puterea Supremă*

Colţul Dragonului: Semn stilizat, de obicei de culoare neagră, o linie curbă cu capătul în formă de lacrimă. Scrijelit pe uşa unei case, îi acuză pe cei dinăuntru că sunt de partea răului, sau reprezintă o încercare de a atrage atenţia Celui Întunecat asupra lor şi astfel, de a le face rău.

Copacul: Vezi Avendesora.

Copii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care are drept scop înfrângerea Celui Întunecat şi distrugerea tuturor iscoadelor sale. Întemeiată în timpul Războiului de O Sută de Ani de către Lothair Mantelar pentru a contracara

numărul tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat, s-a transformat în timpul războiului într-o organizaţie militară, cu vederi extrem de rigide şi pe deplin convinsă că este singura care deţine adevărul şi ştie ce este bine. Copiii Luminii le urăsc pe femeile Aes Sedai, considerându-le, ca de altfel şi pe cei care le sprijină sau le sunt prieteni, Iscoade ale celui Întunecat. Sunt cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe; blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb.

Corenne: În limba veche, „întoarcerea”.

Cornul lui Vaiere: Obiectul legendar din Marele Alai pornit pe urmele Cornului. Se spune că acest Corn poate readuce la viaţă vitejii morţi pentru a lupta împotriva Umbrei.

Cuendillar: Vezi inimă de piatra.

Cupola Adevărului: Mare sala de primire a Copiilor Luminii, aflată în Amador, capitala regatului Amadicia. Există şi un rege al Amadiciei, dar Copiii conduc în toate privinţele, chiar dacă nu oficial. Vezi şi: Copiii Luminii.

Daes Dae'mar: Marele Joc, numit şi Jocul Caselor – intrigile, comploturile şi maşinaţiile menite să producă avantaje pentru Casele nobile. Se pune mare preţ pe subtilitate, pe încercarea de a atinge un scop sub aparenta atingerii altuia, şi pe obţinerea de rezultate fără cel mai mic efort vizibil.

Dai Shan: Titlu de nobleţe, în ţinuturile de la Hotare, care înseamnă „Senior Încununat al Războiului”. Vezi şi: Ţinuturile de la Hotare.

Damane: În limba veche, „Cele-n lesă”. Femei care pot conduce Puterea şi care sunt ţinute prizoniere cu un *a'dam* şi folosite de Seanchani pentru multe scopuri, în primul rând pentru lupte. Vezi şi: Seanchan, *a'dam, sul'dam.*

Damodred, Seniorul Galadedrid: Unicul fiu al lui Taringail Damodred şi al lui Tigraine; fratele vitreg al lui Elayne şi Gawyn. Blazonul lui reprezintă o sabie argintie înaripată, cu vârful în jos.

Descântător: Ogier care are înzestrarea de a le cânta copacilor, fie pentru a-i vindeca fie pentru a-i ajuta să crească şi să înflorească, sau pentru a făuri obiecte din lemn, fără a le face rău. Obiectele astfel făurite se numesc lemn descântat şi sunt foarte preţuite. Pe lume nu se mai află prea mulţi Descântători, înzestrarea pare să dispară.

Distrugătorul Speranţei: Vezi Ishamael.

Do Miere A'vron: Vezi Neadormiţii care străjuiesc apele.

domolite: Acţiunea, făcută de femeile Aes Sedai, de a izola bărbaţii care pot conduce Puterea Supremă. Această acţiune este necesară întrucât orice bărbat care învaţă să conducă Puterea va înnebuni din pricina murdăriei care întinează *saidin* şi, în nebunia lui, se va servi de Puterea Supremă pentru a săvârşi fapte îngrozitoare. Bărbatul care a fost domolit poate încă simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l mai poate atinge. Nebunia care a apărut înaintea domolirii este oprită, dar nu vindecată, şi dacă bărbatul este domolit la timp moartea poate fi evitată. Vezi şi: Puterea Supremă, Încătuşare.

Domniţa Amalisa: Femeie din Shienar, din casa Jagad, sora Seniorului Agelmar.

Domniţa Moştenitoare: Titlul moştenitoarei la tronul Andomlui. Fiica cea mare a reginei îi urmează mamei sale la tron. Dacă regina nu are nici o fiică, tronul revine celei mai apropiate rude de sânge de sex feminin a reginei.

Domon, Bayie: Căpitanul *Picăturii,* colecţionar de obiecte vechi.

Draghkar: Lighioană de-a Celui Întunecat, creată mai întâi prin pângărirea impurilor de oameni. Draghkarul aduce cu un bărbat înalt, cu aripi ca de liliac, dar are pielea prea albă şi ochii prea mari pentru a fi luat drept om. Cântecul său atrage prada, răpindu-i voinţa. Există şi o zicală: „Sărutul Draghkarului aduce moartea.” Nu muşca, dar sărutul său soarbe mai întâi sufletul victimei, apoi îi ia şi viaţa.

Dragonul: Numele sub care era cunoscut Lews Therin Telamon în timpul Războiului Umbrei. În nebunia care îi cuprinsese pe toţi bărbaţii Aes Sedai, Lews Therin i-a ucis pe toţi cei de acelaşi sânge cu el, precum şi pe toţi cei pe care îi iubea, ceea ce a făcut să fie numit Ucigaşul-de-Neam. Acum se foloseşte expresia „luat de Dragon” sau „posedat de Dragon” pentru cineva care îi pune în primejdie sau îi ameninţa pe cei din jurul lui, cu precădere fără motiv. *Vezi de asemenea* Dragonul Renăscut.

Dragon Fals: Din când în când, oamenii pretind că sunt Dragonul Renăscut şi câteodată unul dintre ei are suficienţi susţinători cât să fie nevoie de o armată pentru a fi înfrânt. Unii au început războaie care au afectat mai multe neamuri. De-a lungul secolelor, cei mai mulţi au fost bărbaţi incapabili să conducă Puterea Supremă, dar câţiva au reuşit. Cu toate acestea, toţi au dispărut sau au fost prinşi şi ucişi înainte să se îndeplinească vreuna dintre Profeţiile despre Renaşterea Dragonului. Aceşti oameni sunt numiţi Falşi Dragoni. Printre cei care puteau conduce, cei mai înzestraţi au fost Raolin Duşmanul Întunecimii (DFL 335-6), Yurian Arc-de-piatră (circa 1300-l308 DFL), Davian (AL 351), Guaire Amalasan (AL 939-43) şi Logain (997 NE) *Vezi de asemenea* Dragonul Renăscut.

Dragonul Renăscut: Potrivit profeţiei şi legendei, Dragonul se va naşte din nou ca să salveze lumea în momentul în care omenirea va avea cea mai mare nevoie de ajutor. Oamenii nu îşi doresc însă ca acest lucru să se întâmple, deoarece profeţiile spun că, odată cu renaşterea Dragonului, lumea se

va Frânge din nou, iar Lews Therin Ucigaşul-de-Neam, Dragonul, este un nume care îi face încă pe oameni să se cutremure, chiar dacă au trecut mai bine de trei mii de ani de la moartea lui. *Vezi de asemenea* Dragonul; Dragon Fals, profeţiile Dragonului.

Duminică: Zi de sărbătoare şi de festival în mijlocul verii, celebrată de foarte mulţi oameni.

Elaida: Femeie Aes Sedai din Ajah Roşie, sfetnica reginei Morgase din Andor. Uneori, are darul Proorocirii. Vezi şi: Proorocire.

Elayne: Fiica reginei Morgase, Domniţa-Moştenitoare a tronului Andomlui. Blazonul ei este un crin auriu.

Fain, Padan: Bărbat întemniţat în Fal Dara, ca Iscoadă a Celui Întunecat.

FarDareasMai: Literal, „Fecioarele Lăncii”. Una dintre frăţiile de războinici ale Aielilor, spre deosebire de toate celelalte, nu acceptă decât femei. Fecioarele nu se pot căsători şi rămâne în frăţie, nici nu pot lupta cât timp sunt însărcinate. Orice copil care se naşte este dat spre crescut unei alte femei, astfel încât nimeni nu mai ştie cine era mama copilului. („Nu poţi aparţine nici unui bărbat şi nici un bărbat şi nici un copil nu îţi pot aparţine. Lancea îţi este iubitul, copilul şi întreaga ta viaţă.”) Aceşti copii sunt foarte preţuiţi, deoarece una dintre profeţii spune că un copil născut dintr-o Fecioară va uni clanurile şi va readuce Aielilor măreţia pe care au cunoscut-o în timpul Vârstei Legendelor. Vezi şi: Aiel, frăţiile războinice ale Aielilor.

Fiica Nopţii: Vezi Lanfear.

Flacăra din Tar Valon: Simbolul Tar Valonului, al Supremei Înscăunate şi al femeilor Aes Sedai. Reprezentare stilizată a unei flăcări; o lacrimă albă cu vârful în sus.

Frăţiile Războinice ale Aielilor: Toţi războinicii Aieli fac parte din câte un clan, precum Câinii de Piatră, Pavezele Roşii sau Fecioarele Suliţei. Fiecare clan îşi are propriile obiceiuri şi, câteodată, propriile îndatoriri. De pildă, Pavezele Roşii au în sarcină menţinerea ordinii. Adesea, Câinii de Piatră jură să nu se retragă, odată bătălia începută, şi mor până la ultimul dacă este nevoie, pentru a nu-şi încălca jurământul. Clanurile Aielilor se luptă adesea între ele, dar membrii aceleiaşi Frăţii nu se bat unul cu altul, chiar dacă fac parte din clanuri învrăjbite. Astfel, există mereu căi de comunicare între clanuri, chiar şi atunci când războiul s-a stârnit. Vezi şi: *Aiel, Pustiul Aiel, Far Dareis Mai*

Frângerea Lumii: în Vremea Nebuniei, bărbaţi Aes Sedai care îşi pierduseră minţile şi care puteau mânui Puterea Supremă într-o măsură acum necunoscută, au schimbat faţa pământului. Au provocat cutremure nimicitoare, au doborât lanţuri de munţi, au înălţat alţi munţi, au făcut uscatul să se ridice pe locurile unde fuseseră mări, au făcut oceanul să se reverse peste locurile unde fusese uscatul. În multe părţi ale lumii populaţia a dispărut aproape cu totul, iar supravieţuitorii s-au risipit ca praful în vânt. Această distrugere este amintită în poveşti, legende şi în istorie sub numele de Frângerea Lumii. *Vezi de asemenea* Vremea Nebuniei.

Gaidin: literal „Fratele Bătăliilor”. Titlu folosit de Aes Sedai pentru Străjeri. Vezi şi: Străjer.

Galad: Vezi Damodred, Seniorul Galadedrid.

Galldrian su Riatin Rie: literal – Galldrian din Casa Riatin, Rege. Regele din Cairhien. Vezi şi: Cairhien.

Gawyn: Fiul Reginei Morgase şi fratele lui Elayne. Blazonul său este un mistreţ alb.

Goaban: Una dintre naţiunile desprinse din imperiul lui

Artur Aripă-de-Şoim, în vremea Războiului de O Sută de Ani. A slăbit şi a dispărut în jur de 500 NE. Vezi şi: Artur Aripă-de-Şoim, Războiul de O Sută de Ani.

Hailene: În limba veche, „Cei care sosesc dintâi”, „Înaintaşii”.

Hardan: Una dintre naţiunile desprinse din imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim. Demult uitată. Se întindea între Cairhien şi Shienar.

Hurin: Om din Shienar, care are înzestrarea de a găsi după miros locurile în care s-au comis acte de violenţă şi de a lua urma celor care le-au provocat. Numit şi „amuşinar”, se află în slujba Regelui, în Fal Dara, Shienar.

Illian: Port important la Marea Furtunilor, capitala neamului cu acelaşi nume. Însemnul Illianului reprezintă nouă albine aurii pe fond verde închis.

Ingtar; Seniorul Ingtar din Casa Shinowa: Războinic din Shienar. Blazonul său este Bufniţa Cenuşie.

Inimă de piatră: O substanţă indestructibilă făurită în Vârsta Legendelor. Orice putere folosită pentru a o frânge este absorbită, făcând-o şi mai tare.

Iscoadele celui Întunecat: Cei care îl urmează pe Cel Întunecat şi cred ca vor fi răsplătiţi şi vor dobândi mari puteri şi chiar nemurirea, când acesta va fi eliberat din temniţă.

Ishamael: În limba veche, „Distrugătorul Speranţei”. Unul dintre rătăciţi. Numele dat conducătorului acelor Aes Sedai care au trecut de partea Celui Întunecat în Războiul Umbrei. Se spune că el şi-a uitat numele adevărat. Vezi şi: Rătăciţi.

Inchizitorii: Ordin în cadrul frăţiei Copiii Luminii. Scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi

dezvăluirea Iscoadelor celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului şi a Luminii, aşa cum le înţeleg ei, sunt chiar mai plini de zel decât toţi Copiii Luminii la un loc. Metoda lor obişnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obişnuită: cred că deja cunosc adevărul şi nu trebuie decât să îşi facă victima să mărturisească. Inchizitorii îşi spun „Mâna Luminii”, braţul care scoate adevărul la iveală, şi uneori acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Copiii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este Marele Inchizitor, care face parte din Consiliul Unşilor. Semnul lor este o cârjă păstorească, roşie ca sângele.

Încătuşare: Procedeu prin care o femeie care poate conduce Puterea este definitiv împiedicată s-o facă, de către Aes Sedai. Ea îşi păstrează capacitatea de a simţi Adevăratul Izvor, dar nu-l poate atinge.

Jocul caselor: Vezi *Daes Dae’mar.*

Jumate Om: Vezi Myrddraali.

Laman: Rege în Cairhien, din Casa Damodred, care şi-a pierdut tronul şi viaţa în războiul cu Aielii.

Lan; al’Lan Mandragoran: Războinic de la miazănoapte; însoţitorul lui Moiraine, legat de ea. Regele fără coroană din Malkier, Dai Shan. Ultimul Senior Malkier în viaţă. Vezi şi: Străjer, Moiraine, Malkier, Dai Shan.

Lanfear: În limba veche, „Fiica Nopţii”. Una dintre Rătăciţi, poate cea mai puternică, alături de Ishamael. Spre deosebire de ceilalţi Rătăciţi, şi-a ales singură numele. Se spune că fusese îndrăgostită de Lews Therin Telamon. Vezi şi: Rătăciţi, Dragonul.

Leane: Aes Sedai din Ajah Albastră, Păstrătoarea Cronicilor. Vezi şi: Ajah, Păstrătoarea Cronicilor.

Lemn descântat: Vezi „Cel care descântă copacii”.

Lews Therin Telamon, Lews Therin Ucigaşul-de-Neam: Vezi Dragonul.

Liandrin: Femeie Aes Sedai din Ajah Roşie, originară din Tarabon.

Logain: Fals Dragon, domolit de Aes Sedai.

Loial: Ogier din *steddingul* Shangtai.

Luc; Seniorul Luc din Casa Mantear: Fratele lui Tigraine, despre care se spune că ar fi fost Cel Dintâi Prinţ Săbier când aceasta a urcat pe tron. Se crede că dispariţia lui în Mana Pustiitoare (971 NE) are o legătură cu dispariţia ulterioară a lui Tigraine. Blazonul lui era o ghindă.

Luthair: Vezi Mondwin, Luthair Paendrag.

Malkier: Neam care a făcut odinioară parte din Ţinuturile de la hotar, acum înghiţit de Mana Pustiitoare. Însemnul Malkierului reprezenta un cocor auriu în zbor.

Mana: Vezi Mana Pustiitoare.

Mana Pustiitoare: Regiune de la miazănoapte, pervertită în întregime de cel Întunecat. Vizuina trolocilor, Myrddraalilor şi a altor creaturi ale celui Întunecat.

Mandarb: În Limba Veche, „Tăiş”.

Manetheren: Unul dintre cele Zece Neamuri care au făcut Al doilea Pact şi de asemenea capitala acestui neam. Atât oraşul, cât şi oamenii au pierit în timpul Războaielor Troloce.

Mantiile Albe: Vezi Copiii Luminii.

Marele Joc: Vezi *Daes Dae'mar.*

Marele Alai pornit pe urmele Cornului: Ciclu de poveşti referitoare la căutarea legendară a Cornului lui Vaiere, în perioada cuprinsă între sfârşitul Războaielor Troloce şi începutul Războiului de O Sută de Ani. Istorisirea în întregime a acestor poveşti ar dura zile întregi.

Marele Stăpân al Întunericului: Numele pe care îl folosesc Iscoadele celui Întunecat pentru a se referi la Shai'tan, pretinzând că ar fi o blasfemie să folosească numele lui adevărat.

Marele Şarpe: Simbolul timpului şi eternităţii, deja vechi în momentul în care începe Vârsta Legendelor, constând dintr-un şarpe care îşi mănâncă propria coadă. Femeilor care au ajuns Alese printre Aes Sedai li se oferă drept răsplată un inel cu această formă.

Maram'damane: În limba veche, „Cele care trebuie puse-n lesă". Termen folosit de Seanchani pentru femeile care pot conduce, dar care nu au fost încă prinse cu zgarda. Vezi şi: *damane, a'dam,* Seanchan.

Masema: Soldat din Shienar care urăşte Aielii.

Mashiara: În limba veche, „iubită" – o iubire care s-a pierdut şi nu mai poate fi regăsită.

Menestrel: Povestitor itinerant, muzician, jongler, acrobat şi clovn. Uşor de recunoscut după mantiile lor speciale, din petice multicolore, Menestrelii merg în principal prin sate sau prin oraşele, deoarece oraşele mari au la dispoziţie alte feluri de distracţii.

Merrilin, Thom: Menestrel.

Meştereasă: În sate, o femeie aleasă de Soborul Femeilor ca să facă parte din Sobor, deoarece poate vindeca şi prezice vremea şi este de asemenea înzestrată cu buna judecată. O poziţie de mare responsabilitate şi autoritate, atât în fapt, cât şi implicit. Este de obicei considerată egala Starostelui şi, în unele sate, chiar superioara acestuia. Spre deosebire de Staroste, ea este aleasă pe viaţă şi se întâmplă foarte rar ca o Meştereasă să fie înlăturată din slujbă înainte de moarte. În funcţie de ţinut, poate avea un alt nume precum Călăuză, Tămăduitoare, Înţeleaptă sau Cititoare.

Min: Tânără care are înzestrarea de a citi aurele pe care le zăreşte uneori împrejurul feluriţilor oameni.

Moiraine: Aes Sedai din Ajah Albastră.

Mondwin, Luthair Paendrag: Fiul lui Artur Aripă-de-Şoim, aflat la comanda armatelor trimise peste Oceanul Aryth. Flamura sa era un şoim auriu, cu aripile întinse, cu fulgere în gheare. Vezi şi: Aripă-de-Şoim, Artur.

Morgase: Regina din Andor, Prima Înscăunată a Casei Trakand.

Mordeth: Sfetnic care a convins locuitorii din Aridhol să se lupte cu Iscoadele Celui Întunecat folosind aceleaşi tactici ca şi acestea, şi astfel a distrus oraşul care a căpătat un nou nume, Shadar Logoth („Locul în care umbra aşteaptă”). În Shadar Logoth a rămas o singură făptură vie, în afară urii care a ucis oraşul, şi aceea este însuşi Mordeth, închis între ruine de două mii de ani, în aşteptarea cuiva căruia să-i soarba sufletul pentru a dobândi un nou trup.

Myrddraali: Creaturi ale Celui Întunecat, conducătorii trolocilor. Odrasle ale trolocilor în care materialul uman folosit la zămislirea acestora iese din nou la suprafaţă, dar este sluţit de stigmatul răului. Fizic seamănă cu oamenii, doar că nu au ochi, însă văd la fel de bine ca vulturii, deopotrivă în întuneric

şi la lumina zilei. Au anumite feluri de puteri, care izvorăsc de la Cel Întunecat, printre care cea de a-şi face inamicul să încremenească de groază doar aruncându-i o privire şi cea de a dispărea acolo unde sunt umbre. Una dintre puţinele lor slăbiciuni cunoscute este reticenţa de a trece peste o apă curgătoare. Sunt cunoscuţi sub diferite nume, în funcţie de ţinut: Jumate-Om, Fără-de-Ochi, Umbrărău, Pândarul, Pieritul.

Neadormiţii care străjuiesc apele: Grup de oameni care cred că armatele trimise de Artur Aripă-de-Şoim dincolo de Oceanul Aryth se vor întoarce într-o bună zi, aşa că veghează din oraşul Faime, de la Capul Toman.

Niall, Pedron: Seniorul Căpitan Comandant al Copiilor Luminii. Vezi şi: Copiii Luminii.

Nisura, domniţă: Femeie de origine nobilă din Shienar, una dintre însoţitoarele Domniţei Amalisa.

Nodul Sorţii: Vezi *ta'maral'ailen.*

Oamenii Mării: Mai corect spus, Atha'an Miere, Poporul Mării. Locuitori ai insulelor din Oceanul Aryth şi din Marea Furtunilor, petrec puţin timp pe acele insule, trăindu-şi viaţa la bordul corăbiilor. Comerţul pe mare se face, în principal, cu corăbiile Oamenilor Mării.

Osia Lumii: Şir înalt de munţi, cu doar câteva trecători, care desparte Pustiul Aiel de ţinuturile de la apus.

Pactul celor Zece Neamuri: O uniune formată în secolele de după Frângerea Lumii, când neamurile s-au refăcut pentru prima dată (cca. 300 DFL). Are drept scop înfrângerea Celui Întunecat. Destrămată de Războaiele Troloce. Vezi şi: Războaiele Troloce

Pavezele Roşii: Vezi frăţiile războinice ale Aielilor.

Păstorul Nopții: Vezi Cel Întunecat.

Păstrătoarea Cronicilor: A doua ca putere după Suprema Înscăunată, căreia îi este şi secretară. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, în general din rândul aceleiaşi Ajah ca şi Suprem. Vezi şi: Suprema Înscăunată, Ajah.

Pânza unei Vârste: Roata Timpului ţese firele vieţilor omeneşti într-o Pânză a Vârstei, numita uneori pur şi simplu Pânza, care alcătuieşte substanţa realităţii acelei Vârste. *Vezi de asemenea* ta'veren.

Profeţiile Dragonului: Puţin cunoscute şi pomenite, profeţiile înscrise în Ciclul Karaethon spun ca Cel Întunecat va ajunge din nou liber să atingă lumea şi că Lews Therin Telamon, Dragonul, cel care a frânt lumea, va renaşte pentru a purta ultima bătălie cu umbra, Tarmon Gai'don. Vezi şi: Dragonul.

Pustiul Aiel: Ţinutul ostil, aproape arid, din partea de răsărit a Osiei Lumii. Puţini străini se aventurează acolo, nu numai pentru că este foarte greu pentru cineva care nu este născut acolo să găsească apă, ci şi pentru că Aielii consideră că sunt în război cu toate celelalte neamuri şi nu sunt binevoitori cu străinii.

Puterea Supremă: Puterea care vine din Adevăratul Izvor. Majoritatea oamenilor sunt complet incapabili să înveţe să conducă Puterea Supremă. Foarte puţini pot fi învăţaţi să conducă Puterea şi încă şi mai puţin se nasc cu această capacitate. Aceştia din urmă nu au nevoie să fie învăţaţi nimic; fie că vor, fie că nu, ei ating Adevăratul Izvor şi conduc Puterea Supremă, uneori fără să îşi dea seama ce fac. Această capacitate înnăscută se manifestă de obicei la sfârşitul adolescenţei sau la începutul maturităţii. Dacă nu sunt învăţaţi să ţină Puterea sub control, sau dacă nu învaţă singuri să facă acest lucru (extrem de dificil, numai una din patru persoane având sorţi de izbândă), moartea este

inevitabilă. Începând cu Vremea Nebuniei, nici un bărbat nu a mai fost în stare să conducă Puterea fără să înnebunească şi toţi – chiar şi cei care au învăţat să ţină, într-o oarecare măsură, Puterea sub control – au murit de o boală ucigătoare care îl făcea pe cel ce suferea de ea să putrezească de viu, o boală provocată, ca şi nebunia, de pângărirea *saidin* de către cel Întunecat. Pentru femeile care nu ştiu să ţină Puterea sub control moartea este mai puţin îngrozitoare, dar tot inevitabilă. Femeile Aes Sedai caută fetele şi bărbaţii care au această capacitate înnăscută; pe fete pentru a le salva, dar şi pentru a creşte numărul de Aes Sedai, iar pe bărbați pentru a împiedica producerea lucrurilor îngrozitoare pe care aceştia le fac, inevitabil, în nebunia lor, cu ajutorul Puterii. Vezi şi: a conduce, Vremea Nebuniei, Adevăratul Izvor.

Ragan: Războinic din Shienar.

Rătăciţii: Numele dat pentru treisprezece dintre cei mai puternici bărbați şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care au trecut de partea celui Întunecat în timpul Războiului Umbrei în schimbul promisiunii de a dobândi nemurirea. Potrivit atât legendelor, cât şi unor fragmente din consemnările istorice, au fost închişi împreuna cu cel Întunecat când temniţa lui a fost din nou pecetluită. Numele lor sunt încă folosite pentru a speria copiii.

Războiul de O Sută de Ani: Serie de războaie, unele simultane, între alianţe aflate într-o permanentă mutaţie, izbucnite brusc la moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, din cauza luptei pentru imperiu. A durat din 994 AL până în 1117 AL. Războiul a nimicit populaţia din multe ţinuturi, de la Oceanul Aryth până la Pustiul Aiel, de la Marea Furtunilor până la Mana Pustiitoare. Distrugerile au fost atât de masive încât nu se mai păstrează decât fragmente din consemnările istorice ale timpului. Imperiul lui Artur Aripă-de-Şoim a fost fărâmiţat şi s-au constituit neamurile de astăzi.

Războaiele Troloce: Serie de războaie care au început în

jurul anului 1000 DFL şi au durat mai mult de trei sute de ani, în timpul cărora armatele de troloci au pustiit lumea. În cele din urmă trolocii au fost nimiciţi sau împinşi înapoi în Mana Pustiitoare, dar unele neamuri au dispărut, în timp ce din altele au rămas foarte puţini supravieţuitori. Din consemnările istorice nu s-au păstrat decât fragmente. *Vezi de asemenea* Pactul celor Zece Neamuri.

Războiul Umbrei: Cunoscut şi sub numele de Războiul Puterii, a pus capăt Vârstei Legendelor. A început la puţin timp după încercarea de a-l elibera pe cel Întunecat şi curând a cuprins toată lumea. Lumea, pentru care nu mai exista nici măcar amintirea războiului, a redescoperit fiecare faţetă a acestuia, adesea mânjită de atingerea celui Întunecat, iar Puterea Supremă a fost folosită ca armă. Războiul a luat sfârşit prin închiderea celui Întunecat la loc în temniţă.

Renna: femeie din Seanchan, *sul'dam.* Vezi şi: Seanchan, *sul'dam.*

Rhyagelle: În limba veche, „Cei care vin acasă”.

Roata Timpului: Timpul este o roată cu şapte spiţe, fiecare spiţă reprezentând o Vârstă. Pe măsură ce Roata se învârteşte, Vârstele vin şi pleacă, fiecare lăsând în urmă amintiri care se transformă în legendă, apoi în mit şi sunt uitate până la întoarcerea aceleiaşi Vârste. Pânza Vârstei este uşor diferită la fiecare întoarcere a unei Vârste şi de fiecare dată au loc schimbări şi mai importante, dar în esenţă este aceeaşi Vârstă.

Rostirea numelui Celui Întunecat: Rostirea adevăratului nume al Celui Întunecat (Shai'tan) îi atrage acestuia atenţia şi provoacă inevitabil ghinion, în cel mai bun caz, sau dezastru, în cel mai rău caz. Din acest motiv sunt folosite mai multe eufemisme, printre care se numără: Cel Întunecat, Părintele Minciunii, Foc-n-Văz, Stăpân-pe-Groapă, Păstorul Nopţii, Otrava-n Sânge, Muşcă-Inimă, Arde-Iarba şi Mană-n-Frunze.

Despre cineva care pare că face totul pentru ca nenorocirile să se abată asupra sa se spune adesea că „rosteşte numele Celui Întunecat”.

Stăpânii Spaimei: Bărbaţii şi femeile care, fiind capabili să conducă Puterea Supremă, au trecut de partea Umbrei în timpul Războaielor Troloce şi au condus oştirile trolocilor.

sa’angreal: Obiect extrem de rar care îi permite persoanei care îl posedă să conducă o parte mult mai mare din Puterea Supremă decât ar putea face în mod normal, fără să-şi pună viaţa în primejdie. Sa’angrealul seamănă cu angrealul, dar este mult, mult mai puternic. Relicvă din Vârsta Legendelor, nu se mai ştie cum era făurit. Au rămas încă şi mai puţine decât angrealele.

saidar, saidin: Vezi Adevăratul Izvor.

Saldaea: Unul dintre ţinuturile de la Hotar. Însemnul acestui ţinut reprezintă trei peşti argintii pe fond albastru închis.

Sanche, Siuan: Aes Sedai, fostă din Ajah Albastră. Aleasă Supremă Înscăunată în 985 NE. Face parte, astfel, din toate cele şapte Ajah şi din nici una.

Seanchan: 1. Descendenţii armatelor pe care Artur Aripă-de-Şoim le-a trimis peste Oceanul Aryth, şi care se întorc pentru a pune din nou stăpânire pe ţinuturile strămoşilor lor.
2. Pământul de unde vin aceştia. Vezi şi: Hailene, Corenne, Rhyagelle.

Seandar: Capitala regatului Seanchan, unde se află împărăteasa, Înscăunată pe Tronul de Cristal, la Curtea celor Nouă Luni.

Selene: Femeie întâlnită în drumul spre Cairhien.

Seta: Femeie Seanchan, *sul'dam.* Vezi şi: Seanchan, *sul'dam.*

Shadar Logoth: Oraş părăsit şi ocolit de oameni încă de la sfârşitul Războaielor Troloce. Este un loc spurcat şi nici măcar o pietricică nu este ferită de primejdii. Vezi şi: Mordeth.

Shai'tan: Vezi Cel Întunecat.

Shayol Ghul: Munte din Ţinuturile Pârjolite, locul în care se află temniţa Celui Întunecat.

Sheriam: Femeie Aes Sedai care face parte din Ajah Albastră, Mai-Marea peste novicele din Turnul Alb.

Shienar: Unul dintre ţinuturile de la Hotar. Însemnul Shienarului este un şoim negru care se năpusteşte asupra prăzii.

shoufa: Articol de îmbrăcăminte al Aielilor, o bucată de pânză, de obicei de culoarea nisipului sau a stâncilor, care se înfăşoară în jurul capului şi al gâtului, lăsând numai faţa descoperită.

Spoitori: Vezi Tuatha'an.

stedding: Căminul Ogierilor. Multe *steddinguri* au fost abandonate după Frângerea Lumii. Sunt înfăţişate în poveşti ca locuri de refugiu, şi pe bună dreptate. Sunt cumva apărate, deşi nimeni nu mai înţelege cum, aşa încât înăuntrul lor nici o femeie Aes Sedai nu poate folosi Puterea Supremă şi nici măcar nu poate simţi existenţa Adevăratului Izvor. Încercările de a mânui Puterea Supremă din exteriorul unui *stedding* nu au nici un efect în interiorul *steddingului.* Trolocii nu intră într-un *stedding* decât dacă nu au încotro. Nici Myrddraalii nu intră în *steddinguri* decât dacă nu au de ales, şi chiar şi atunci o fac cu scârbă şi fără tragere de inimă. Până şi Iscoadele Celui Întunecat, dacă îi sunt cu adevărat devotate, nu se simt

în largul lor în interiorul unui *stedding.*

Străjer: Războinic legat de o femeie Aes Sedai. Această legătura are de-a face cu Puterea Supremă şi prin ea bărbatul dobândeşte capacitatea de a se vindeca rapid, de a nu avea nevoie de mâncare şi de odihnă vreme îndelungată şi de a simţi de la distanţă atingerea celui Întunecat. Atâta vreme cât este în viaţă, femeia Aes Sedai de care este legat ştie că trăieşte, indiferent cât de departe se află, iar când moare, ea va şti când şi cum a murit. Totuşi, legătura dintre ei nu îi spune femeii Aes Sedai cât de departe se află şi în ce direcţie. Majoritatea Ajah cred că o femeie Aes Sedai poate avea un singur Străjer legat de ea, femeile din Ajah Roşie refuză să fie legate de Străjeri, iar Ajah Verde este de părere că o femeie Aes Sedai poate lega câţi Străjeri doreşte. Etic vorbind, Străjerii trebuie să încuviinţeze această legătură, dar se cunosc cazuri în care ea s-a făcut fără acord. Ce avantaje au femeile Aes Sedai de pe urma acestei legături este un secret bine păstrat. *Vezi de asemenea* Aes Sedai.

Sul'dam: Femeie care a trecut testul şi a dovedit că poate purta brățara unui *a'dam* şi stăpâni o *damane.* Vezi şi: *a'dam, damane.*

Suprema Înscăunată: Titlul conducătoarei femeilor Aes Sedai. Aleasă pe viaţă de către Divanul Turnului, cel mai înalt consiliu al femeilor Aes Sedai, alcătuit din câte trei reprezentante ale fiecărei dintre cele şapte Ajah. Suprema Înscăunată se bucură, cel puţin teoretic, de autoritate aproape supremă în rândul femeilor Aes Sedai. Rangul ei este echivalentul celui de rege sau regină. Cu o adresare mai familiară i se spune pur şi simplu Suprema.

Supremul Scaun: Tronul pe care stă Suprema Înscăunată.

Suroth, Înaltă Doamnă: Femeie nobilă, de rang foarte înalt, din Seanchan.

Tai'shar: În limba veche, „Adevăratul sânge al…”

ta'maral'ailen: În Limba Veche, „Nodul Sorţii”. O mare schimbare în Pânza unei Vârste, petrecută în jurul unuia sau mai multor *ta'veren.* Vezi şi: Pânza unei Vârste, *ta'veren.*

Tanreall, Artur Paendrag: Vezi Aripă-de-Şoim, Artur.

Tarmon Gai'don: Ultima Bătălie. Vezi şi: Profeţiile dragonului, Cornul lui Vaiere.

Tar Valon: Oraş de pe o insulă de pe râul Erinin. Central puterii femeilor Aes Sedai şi locul unde se află Turnul Alb.

ta'veren: Persoana în jurul căreia Roata Timpului ţese toate firele alăturate şi poate chiar toate firele vieţii, pentru a forma Nodul Sorţii. *Vezi de asemenea* Pânza unei Vârste.

Tear: Port important la Marea Furtunilor.

Telamon, Lews Therin: Vezi de asemenea Dragonul.

Ter'angreal: Rămăşiţă din Vârsta Legendelor, obiect care foloseşte Puterea Supremă. Spre deosebire de *angreale* şi *sa'angreale,* acestea au fost create pentru un anume scop. De pildă, unul face jurămintele de neîncălcat. Unele sunt folosite de Aes Sedai, dar scopurile lor primordiale au rămas în general necunoscute. Unele pot ucide sau pot râpi înzestrarea de a conduce puterea. Vezi şi: angreal, sa'angreal.

Thakan'dar: Vale permanent învăluită în ceaţă de la poalele munţilor Shayol Ghul.

Tia avende alantin: „Fratele copacilor”.

Tia mi aven Moridin isainde vadin: În limba veche, Mormântul nu-mi stinge chemarea”. Inscripţia de pe cornul lui Vaiere (vezi).

Tigraine: Ca Domniţa-Moştenitoare a Andorului, s-a căsătorit cu Taringail Damodred, cu care a avut un fiu, Galadedrid. Dispariţia ei în 972 NE, la scurt timp după ce fratele sau Luc dispăruse în Mana Pustiitoare, a dus la lupta din interiorul Andorului numită Succesiunea şi a provocat evenimentele din Cairhien care au declanşat în cele din urma Războiul Aiel. Blazonul său reprezintă o mână de femeie strângând tulpina plină de ţepi a unui trandafir de culoare albă.

Troloci: Creaturi ale Celui Întunecat, zămislite în timpul Războiului Umbrei. De statură uriaşă, extrem de malefici, sunt un amestec de material uman şi animal şi ucid din plăcerea de a ucide. Vicleni, perfizi şi trădători, doar cei de care se tem pot avea încredere în ei. Sunt omnivori şi mănâncă orice fel de carne, chiar şi carne de om şi de troloc. Având şi natură omenească, se pot încrucişa cu oamenii, dar de obicei copiii se nasc morţi sau nu trăiesc multă vreme. Sunt organizaţi în bande, similare cu triburile, cele mai importante fiind Ahf'frait, Al'ghol, Bhan'sheen, Dha'vol, Dhai'mon, Dhjin'nen, Ghar'ghael, Ghob'hlin, Gho'hlem, Ghraem'lan, Ko'bal şi Kno'mon.

Tuama'an: Nomazi, cunoscuţi şi sub numele de Spoitori sau de Seminţia Pribegilor, care trăiesc în căruţe viu colorate şi urmează o filosofie complet pacifistă, numită Calea Frunzei. Lucrurile reparate de Spoitori sunt mai bune decât când erau noi, dar Tuatha'an sunt evitaţi în multe sate deoarece se povesteşte că fură copii şi încearcă să îi convertească pe tineri la credinţele lor. Sunt printre puţinii care pot traversa Pustiul Aiel fără să se teamă, căci Aielii evita cu stricteţe orice apropiere de ei.

Turak, Înaltul Senior din Casa Aladon: Seanchan de origine foarte nobilă, comandant peste Hailene. Vezi şi: Seanchan, Hailene.

Turnul Alb: Palatul Supremei Înscăunate din Tar Valon şi locul în care femeile îşi primesc instrucţia pentru a deveni Aes Sedai.

Ţinuturile Pârjolite: Ţinuturile sterpe care înconjoară Shayol Ghul, dincolo de Mana Pustiitoare.

Ţinuturile de la Hotare: Neamurile care se învecinează cu Mana Pustiitoare: Saldaea, Arafel, Kandor şi Shienar.

Vârsta Legendelor: Vârsta încheiată cu Războiul Umbrei şi cu Frângerea Lumii. O perioadă în care Aes Sedai înfăptuiau minuni la care acum oamenii nu pot decât să viseze. *Vezi de asemenea* Roata Timpului, Frângerea Lumii, Războiul Umbrei.

Verin: Aes Sedai din Ajah Bruna.

Vremea Nebuniei: Anii de după riposta Celui Întunecat, care a pângărit jumătatea bărbătească a Adevăratului Izvor, când bărbaţii Aes Sedai au înnebunit şi au frânt lumea. Durata exactă a perioadei este necunoscută, dar se crede că ea ar fi ţinut aproape o sută de ani. S-a terminat cu totul numai după moartea ultimului bărbat Aes Sedai. Vezi şi: cei o Sută de Tovarăşi, Adevăratul Izvor, Puterea Supremă, Frângerea Lumii.

Ucigaşii-de-Copaci: Nume dat de Aieli pentru cei din Cairhien, rostit mereu pe un ton de groază şi scârbă.